ஸ்ரீ

சமணமுனிவர்கள் இயற்றிய

நாலடியார் மூலமும்

தெளிபொருள் விளக்கமும்.

உரையாசிரியர்

வை. மு. சடகோபராமாநுஜாசாரியர்

சே. கிருஷ்ணமாசாரியர்.

மூன்றாம் பதிப்பு.

சென்னை:

சுந்தரம் அச்சுக்கூடம்.

1928.

 [விலை ரூபா—2.

ஸ்ரீ வைஷ்ணவஸம்ப்ரதாய புஸ்தகசாலை,
19, தென்னண்டைமாடவீதி,
திருவல்லிக்கேணி.

ஸ்ரீ

விஷயசூசிகை.

க. அறத்துப்பால்.

க. துறவறவியல்.

உ. இல்லறவியல்.

உ. பொருட்பால்.

க. அரசியல்.

உ. நட்பியல்.

விஷய சூசிகை.

h. இன்பவியல்.

ச. துன்பவியல்.

௩. காமத்துப்பால்.

க. இன்பதுன்பவியல்.

உ. இன்பவியல்.

இவ்வாறு பாகுபாடுசெய்யாமல் சிலர் இறுதியதிகாரத்தைமாத்திரம் காமத்துப்பாலாகக் கூறுவர். இறுதியதிகாரத்திில்மாத்திரம் அகப்பொருட்கிளவித்துறைகள்பயில்வதும், அதற்குமுன்னுள்ள இரண்டதிகாரங்களில் அவை முழுதும் பயிலாமையும் அவர்கட்கு ஆதாரம்; திருக்குறளில்கற்புடைமகளிரென்று பொருள்படும் வாழ்க்கைத்துணைநலமென்னும் அதிகாரத்தை அறத்துப்பாலிலும், பொதுமகளிரென்றுபொருள்படும்வரைவின்மகளிரென்னும் அதிகாரத்தைப் பொருட்பாலிலும் சேர்த்துள்ளதும்நோக்கத்தக்கது.

பொருட்பாலில் வரும் இன்பவியல் என்பதற்கும், காமத்துப்பாலில் வரும் இன்பவியல் என்பதற்கும் வேறுபாடு மாணாக்கர் அறியத்தக்கது. பொருட்பாலில் வருவதை 'தலையின்பவியல்' என்றும், காமத்துப்பாலில் வருவதை 'கடையின்பவியல்' என்றும் வழங்குவர்.

ஸ்ரீ

அதிகார அடைவு.

"அறவிய லிருவகைத் தாமவை தம்முள்
துறவே யில்லற மிருமூன் றென்ப:

பொருளியல் வகையேழ் புலப்படக் கிளப்பின்
அரசிய லேழதிகார மாகும்
நட்பியல் நான்கதிகார மின்ப

மூன்றே துன்பவிய லதிகார
நான்கே யொன்றே பொதுவியல் பகையியல்
கூறதிகார நான்கே பன்னெறி
கூறதிகார மொன்றெனக் கிளப்பர்:

கடையின்ப வகைதான் கருதி னிருவகை
யின்பதுன்ப வதிகார மொன்றே யேனை
யின்ப வதிகார மிரண்டே''.

"செல்வநிலையாமை இளமைநிலையாமை யாக்கைநிலையாமை என்னும் அதிகாரவடைவுக்கு மலைவு உளதாம்; அஃது யாதெனின்,—முன்புயாக்கை நிலையாமையை உணர்த்தி அதன்பின்பு இளமைநிலையாமையை உணர்த்திப் பின்புஅந்த இளமைப்பருவத்திலே முயன்று உண்டான செல்வத்தின் நிலையாமையை உணர்த்தவேண்டாவோ? என்னின்,—யாக்கைக்குப் புருஷாயுசு நூறுவயதென்றும், இளமைப்பருவம் முப்பதிரண்டு வயதென்றும் ஒருநியம முண்டு, இந்தசசெல்வம் இத்தனைநாள் நிற்குமென்று ஒருறுதியில்லாமையால் இப்படி ஒருறுதியில்லாத செல்வம் வந்து எய்தியபொழுதே மறுமைக்கு உறுதியான அறங்களைசசெய்யவேண்டுமென்றற்கு முன்பு செல்வநிலையாமையை வைத்து, அதன்பின்பு அப்படி நிலையாத செல்வத்தை அனுபவித்தற்கு இளமைப்பருவத்தை நிலையாகக்கருதியிராமல் முப்பத்திரண்டு வயதுக்குள்ளே துறந்துதவஞ்செய்யவேண்டுமென்றற்கு இளமைநிலையாமையினை அதிகாரவடைவு செய்து, பின்பு யாக்கைக்குக் கற்பித்த வயது நூறென்று கொண்டு அதனை நிலையென்று கருதாமல் அறத்தினை நாடோறும் வழுவாமற் செய்யவேண்டுமென்றற்குப் பின்பு யாக்கைநிலையாமையைச சொன்னாரென்பதாம்.

"ஆதலால், அறத்துப்பாலில் நிலையாமையின் விரைவுகூறற்பொருட்டு முந்துறச செல்வநிலையாமையினை வைத்து, அதற்குப்பின்பு இளமை நிலையாமையினைவைத்து, அதற்குப்பின்பு யாக்கைநிலையாமையினை வைத்து, அதன்பின்புஇந்தப் பெறுதற்கரிய யாக்கையினைப் பெற்றபொழுதே அறஞ்செய்தற்பொருட்டாக அறன்வலியுறுத்தலை வைத்து, அதன்பின்பாகஅறத்தினை

* இது, பழைய ஏட்டுப்பிரதியிற் கண்டபடியே அச்சிடப்படுகின்றது.

மறந்து விஷயங்களிலே மயங்காமல் அந்த விஷயங்களின் துய்மையில்லாமையை அறிவித்தற்பொருட்டு தூய்தன்மையினை வைத்து, அதன்பின்பாக அப்படித் தூய்தன்மையில் நின்று மயங்காமல் மறுமைக்கு உறுதியாக மனைவாழ்க்கையினைத் துறந்து தவஞ்செய்தற்பொருட்டாகத் துறவென்னும் அதிகாரத்தை வைத்து, அதன்பின்பு அந்தத் துறவுக்கு மறுதலையாகிய சினம் எழாமல் உயிர்களின்மீது அன்புவைத்தற்பொருட்டாகச் சினமின்மையை வைத்து, அதன்பின்பாக இப்படிஒத்த தவத்துக்கு மறுதலையாகிய பசியைப் பொறுத்தலும் அறியாமையால் ஒருவர் தமக்கு ஒரு தீங்கு செய்தால்அதனைப் பொறுத்தலும் வேண்டுமென்பதுகொண்டு பொறையுடைமையை வைத்து, அதன்பின்பாக இல்லறத்தை நடத்துவதற்குப் பிறர்மனைநயவாமை பெரும்பான்மை யாதலினாலும் இந்திரியங்கள்செய்யும் மிகைகளை மீட்டுத் தம்வசத்திலே ஒருப்படுத்திக்கொள்ளுதல் முன்சொன்ன பொறையுடைமையினும் அரிதாதலினாலும் அதன்பின் இந்தப் பிறர்மனை நயவாமையை வைத்து, இந்தத் தீயகுணமில்லாதவனுக்கல்லது கொடுத்தல் கூடாதாதலின் பிறர்மனைநயவாமையின் பின் ஈகை யென்னும் அதிகாரத்தைச் சேர்த்து, முற்பிறப்பில் ஒருவர்க்கு ஒன்றைக் கொடாதவன் துன்பமுற்றுப்பசிப்பிணிகவிய இரந்துதிரிவனென்னும் இதனை அறிவித்தற்கு ஈகைக்குப்பின்பாகப் பழவினையை வைத்து, இந்தப் பழவினையைத் தீர உணரும் இவன் உலகத்தில் நடந்தபோதும் ஒழுக்கத்தினைத் தப்பானென்பதுகொண்டு அவ்வொழுக்கத்தின் உண்மையினை மெய்ம்மையென்று பழவினையின்பின்பே வைத்து,உலகத்தில் நடந்தபோதும் தானதருமங்களைச் செய்யாமல் தீமையிலே புரிந்தொழுகுமவற்கு அறிவித்தற்பொருட்டாக இப்பிறப்பில் மிகவுந் துன்புறுவர் முற்பிறப்பில் தீங்குசெய்தவரென்னுமது தோன்ற அதன்பின்புதீவினையச்சத்தினைவைத்து, இப்படி அறத்துப்பால் பதின்மூன்று அதிகாரமாகச் சேர்த்து,

“இனிப் பொருட்பாலதிகாரவடைவு செய்தற்குக் கல்வியை முதலாக எடுத்துக்கொண்டார். அரசர்க்கும் மற்றும் ஒழிந்தோர்க்கும் கல்வியுண்டானால்அவர்களால் உலகத்திற் பிராணிகள் ஷேமப்படுமாதலாலும் தருமம்பரிபாலிக்கப்பட்டுவரு மாதலாலும் பொருட்பகுதிக்குக் கல்வி இன்றியமையாதாதலின் கல்வியை முதலில் வைத்து, அந்தக் கல்விக்குப்பின்பு அந்தக் கல்விக்குத்தக ஒழுகுதல் குடிப்பிறந்தார்க்கு மிகவும்வேண்டுமாதலின்குடிப்பிறப்பைச் சேர்த்து, அதன்பின்பு எல்லாக்குணங்களிலும் வைத்து மேம்பாட்டுத்தன்மை குடிப்பிறந்தார்க்குப் பெரும்பான்மையாதலின் அந்தக் குடிப்பிறப்புக்குப்பின்பு மேன்மக்களை வைத்து, இப்படிக்கொத்த மேன்மக்களைப் பிழைத்தவர்களுக்கு மறுமைக்குஉறுதியுமில்லை இப்பிறப்பிலும் யாவராலும் இகழப்பட்டு அந்தப் பிராணவபிமானமென்கிறதும் இல்லையாய்

விடுமாதலின் மேன்மக்களைப் பிழைக்கலாகாதென்பது கொண்டு அதன் பின்பு பெரியாரைப் பிழையாமையை வைத்து இப்படிக்கொத்த முறைமை யினையுடையாரைச் சேர்ந்து மதிப்புண்டாக வேண்டுமென்பது தோன்ற

அதன்பின்பு நல்வினஞ்சேர்தலை வைத்து, ஒருவர் தீயராகிலும் நல்வினஞ் சேரவே அவர் பெருமையடைவரென்பது தோன்ற அதன்பின்பு பெருமை யென்னும் அதிகாரத்தை வைத்து, அந்தப் பெருமையும் முயற்சியுடையார்க் கல்லதில்லை யென்பது தோன்றப் பெருமைக்குப்பின்பு தாளாண்மையை வைத்து, 'இப்படி முயன்று செல்வத்தினையுண்டாக்கினார்க்கல்லது சுற்ற முண்டாகாதென்பது தோன்றத் தாளாண்மைக்குப் பின்பு சுற்றந்தழாலை வைத்து, சுற்றந்தழுவியிருப்பாரொருவர் தமக்குச் சுற்றமாகத்தக்காரை ஆராய்ந்துகொள்ளவேண்டுமென்பது கொண்டுஅதன்பின்புநட்பாராய்தலை வைத்து, அப்படி ஆராய்ந்து உறவுகொண்டபின்பு அவர்செய்த பிழை களைப் பொறுக்கவேண்டுமாதலின் அதன்பின்பு நட்பிற்பிழைபொறுத்தலை வைத்து, அதன்பின்பு கூடா நட்பாகிய முறைகேடுடையவர் தமது காரி யங்களைக் குறைவரப்பலிப்பித்துக்கொள்ளுமளவும் வேற்றுமை சிறிதும் புலப்படாமல் கலப்புண்டாக அவர் மனங்கொளக் கலந்து ஒழுகிப் பின்பு கால்தாழ்த்துவிடுவாராதலின் அவர்குணத்தினைப் பின்பு தாம் கண்டு அவ ருடனே கரிசங்கொள்ளாமல் இது சிலர்க்கு இயல்பென்றிருத்தல் நட்பிற் பிழைபொறுக்கும் பெரியோர்க்கே உளதாகுமென்பது கொண்டு அதன் பின்பே கூடாநட்பை வைத்து, இப்படி ஒத்தாரையும் நல்லவராக்கித்தமது சுபாவமுங் குன்றாமலிருத்தல் அறிவுடையோர்க்கல்லது கூடாதென்பது கொண்டு அறிவுடைமையினை அதன்பின்பு வைத்து அறியாமையால் வருங்குற் றம் விரித்துரைத்தாலல்லது முன்சொன்ன அறிவுடைமை சாயாமலில்லா தென்பது கொண்டு அவ்வறிவுடைமையைப் பேணவேண்டி அதன்பின்பு அறிவின்மையைவைத்துஇந்தஅறிவுடைமையில்லாதார்க்குஉளதாகியசெல் வம் பிறர்க்குப் பயன்படாதென்பதுதோன்ற அதன்பின்பேநன்றியில்செல் வத்தை வைத்து, இந்தச் செல்வம் பிறர்க்குப் பயன்படாமையால் அதனால் வருங்குற்றம்தோன்றஅதன்பின்புஈயாமையைவைத்து,ஒருவர்க்குஒன்றைச் கொடாமல் மறுமைக்கு உறுதியான அறங்களையும் செய்யாமல் தன் உடம் பினைச் செறித்திருக்குமவனே மிடியனென்று காட்டுதற்கு ஈயாமையின் பின்பே இன்மையை வைத்து, வறுமையுற்றவனுக்கே மானிக்கத்தக்க செய்கை உண்டாகுமாதலால், அப்படி வறுமையிலே துன்பமுறுபவன் ஆன

பங்கம் வந்தகாலத்து வறுமையாலும் கிடந்து நலங்காமல் தன் பிராணனை விட்டாவது மானத்தினைப் பரிகரித்தல் பெரும்பான்மையாதலால் அதன் பின்பே மானமென்னும் அதிகாரத்தை வைத்து, அப்படி மானத்தினைப் பரிகரியாமல் வறுமையினால் பிறர்பக்கல் சென்று இரந்து உயிர்வாழ்வமென்று துணிவராயின் இவ்வுலகத்தில் இடிபவரும் இல்லையாய்க் கண்ணோட்டமின்றி இகழ்பவரே பெருகுவராதலின் இரப்பினை அஞ்சவேண்டும் மானமுடையாரொருவராதலால் இரவச்சத்தை அதன்பின்பே வைத்து, எல்லாக் கல்வியையுமுடைய பல சபையிலும் இருந்து உலகத்திலுள்ளாருடைய இயல்புகளையும் அறியுமவர் இரப்புக்குத்துணிந்து செல்லாரென்பது தோன்ற அதன்பின்பு அவையறிதலை வைத்து, சபையிலுள்ளாரியல்புகளை

அ

அதிகார அடைவு.

அறியாமல் அவைக்குள்ளே ஒன்றனைச் சொல்லி இகழப்படுமவர் புல்லறிவாளராதலால் அவையறிவார்க்கு இவை குற்றமாதலின் அவையறியுமவர் இந்தக் குற்றந் தவிரவேண்டுமென்றற்கு அவையறிதலின்பின்பு புல்லறிவாண்மையை வைத்து, இந்தப் புல்லறிவு சில அறிந்தும் அறியாமலுமுள்ள தன்மையாகுமாதலாலும்பேதைமைநேராக அறியாமலேயிருக்குமாதலாலும் புல்லறிவாண்மைக்குப்பின்பு பேதைமையைவைத்து, அறிவிலனென்றுமாத்திரமல்லது பிறர்செல்வங்கண்டு பொறாமையும் அவரைப் புறங்கூறுதலும் அவர் மனங்கொள்ளும்படி அவருடனே கூடி உறவுபோல திரிந்து அவர்க்குத் தாழ்வுசெய்தலுமாகிய கீழ்மைக்குணம் பேதைமையினும் மிகவும் நிந்திக்கப்படுமாதலின் அதன்பின்பு கீழ்மையென்னும் அதிகாரத்தை வைத்து, இந்தக் கீழ்மைபோலன்றியே தனக்கு ஒருவர் பல நன்றிகளையுஞ் செய்து தாலும் அவராலே பரிகாரப்பட்டிருந்தாலும் அவர்நெஞ்சறியாமல் தனக்குச்சிறிது குறையுண்டாகில் அவ்வளவுமாத்திரத்தைக்கொண்டு அவர்களுக்குக்கொலையினைச்செய்தும் தன்னைநெருங்கிவர்தார்சிலர்க்குப் பயன்பட்டும் ஆசாரஞ்செய்து சிறிது பொருள்பெறின் தன்னைப் பெரியானொருவனாக மதித்தும் யாவர்சிலரையும் கண்ணோட்டமற அவரெதிர்நின்றுகுடிப் பழுதான வசனங்களைச் சொல்லியும் இத்தகைய குணங்களை யுடையனாதல்

காரணமாக முன்சொன்ன கீழ்மையினும் மிகவுந் துன்பிக்கப்படுமாதலின் அதன்பின்பு கயமையினை வைத்து, பின்பு அதிகாரத்தில் ஏறின பாட்டுக்களை யெடுத்துப் பன்னெறியென்று ஓர் அதிகாரத்தை வைத்து, இப்படி பொருட்பால் இருபத்து நான்கு அதிகாரங்களையும் அடைவுசெய்து,

காமத்துப்பாலில் முதற்கண்ணே இழிவான குணங்களையுடைய பொது மகளிரை வைத்து, இந்தப் பொதுமகளிர் குணங்களொன்றுமில்லாதவே நல்ல குணமுடையார் எல்லாராலும் மதிக்கப்படுவாராதலால் அதன் பின்பு கற்புடை மகளிரை வைத்து, அதன்பின்பு காமநுதலியலை வைத்து, காமத்துப்பால் மூன்று அதிகாரங்களையும் அடைவுசெய்து,

"இப்படி நாற்பது அதிகாரங்களும் அடைவுசெய்யப்பட்டன.

"இந்த அறம் பொருள் இன்பம் என்னும் மூன்றையும் இந்நூலிற் கூறியபடி..........கற்று ஆய்ந்து ஒழுகினவர்க்கு வீடுபேறும் சித்திக்குமென அறிக." *

---

* "அறம் பொருளின்பம் வீடடைதல் நூற்பயனே" என்பது நன்னூல்.

ஸ்ரீ

நாலடியார்

வரலாறு.

முன்னொருகாலத்திற் சமணமுனிவர் எண்ணாயிரவர் கொடிய பஞ்சத்தால் தத்தம் நாடு விட்டுப் பாண்டிநாடடைந்து அவ்வரசனால் ஆதரிக்கப்பெற்று அவனவையில் அமர்ந்திருந்தனர். பன்னாள்கழித்துப் பஞ்சம்நீங்கித் தந்நாடு செழித்த தறிந்து அவர்கள் தத்தம் பிறப்பிடஞ்செல்ல விருப்பமுற்றாராய்ப் பாண்டியனை விடை வேண்ட, அவனும் பன்னூற்பயிற்சியுள்ள அந்நல்லிசைப்புலவர் இருப்பது தன் அவைக்கு ஓர் அலங்காரமாமெனக் கருதி அவரைப் பிரிந்திருக்க மனமில்லானாகி விடையளியாது தாமதித்துவந்தனன்.

இங்ஙனமிருக்க, அம்முனிவரனைவரும், சங்கேதமாய், அறம் முதற் பொருள் நான்கும் நன்கு புலப்படுமாறு தனித்தனி ஒவ்வொரு வெண்பாவைப் பாடிச் சிற்றேட்டிலெழுதித் தத்தமது பீடத்தின் கீழ் வைத்து, ஓரிரவில் யாரும் அறியாவண்ணம் அந்நாட்டைவிட்டு அகன்றனர். பொழுதுபுலர்ந்ததும் அம்மன்னன் அப்புலவரைக் காணாமலும் சென்றஇடந் தெரியாமலும் வருந்தி, ஏவலாளரைக் கூவி, அவர்களிருந்த ஆசனங்களை அப்புறப்படுத்துகையில், ஒவ்வொரு பீடத்தின்கீழும் ஒவ்வொரு வெண்பாட்டுச் சீட்டிலெழுதி வைக்கப்பட்டிருந்தது. அவற்றை எடுத்துப்பார்த்து அப்புலவரைப் பிரிந்த ஆற்றாமையால், அரசன், அவற்றை வையைப் பேராற்றில் வாரியெறிய ஏவினன். அவ்வாறு எடுத்தெறியப்பட்ட அவற்றுள் நானூறு பாடல், நீர்வழிச்சென்று நெடுங்கடல் சேராது எதிரேறிச் சென்றன. இம்மகிமை கண்டு, அரசன், மிகவும் ஆச்சரியமுற்று அவற்றை எடுத்து ஒரு நூலாக்கி, நாலடியார் என ஓர் நற்பெயரிட்டு வழங்கினன். இதனை,

"மன்னன் வழுதியர்கோன் வையைப் பேராற்றின்
எண்ணி யிருநான்கோ டாயிரவர்—உன்னி
எழுதியிடு மேட்டி லெதிரே நடந்த
பழுதிலா நாலடியைப் பார்"

என்னும் வெண்பாவினால் அறியலாம்.

பிற்காலத்திற் பதுமனார் என்னும் புலவரொருவர், இந்நூலுக்குப் பால் இயல் அதிகாரம் என்னும் பாகுபாடுசெய்தன ரென்பர். இதனை,

"வளங்கெழு திருவொடு வையக முழுது
முளங்குளி ரின்பத் தின்ப முவப்ப
வண்பெருஞ் சிறப்பின் மாதவம் புரிந்தாஅங்
கெண்பெருங் குன்றத் திருந்தவ முனிவ
ரறம்பொரு ளின்பம் வீடெனு மிவற்றின்
திறம்பிற ரறியுந் திறத்தை நாடிப்
பண்புற வெடுத்துப் பாங்குறப் பகர்ந்த

வெண்பா வியலென் றையிர மவற்றுட்
பாரெதிர் கொண்டு பரவி யேத்த
நீரெதிர் வந்து நிறையணி பெற்ற
மேனூற் றகையின் விதிமுறை பிழையாது
காணூ றவற்றி னயத்தெரிந் தோதிய
மதுமலர்த் தண்டார்ப் பதுமன் றெரிந்த
வையமில் பொருண்மை யதிகா ரந்தா
மெய்யா நலத்த வெண்ணைந் தவற்று
ளறவியல் பதின்மூன் றரசர்க் குரிய
பொருளிய லிருபத் தொருநான் கின்ப
மான்ற வகையை மூன்றென மொழிந்தனன்
சான்றோ ரேத்துந் தருமத் தலைவனே"

எனப் பழைய ஏட்டுப்பிரதி யொன்றிற் கிடைத்த ஆசிரியப் பாவால் அறியலாம்.

இப்பதுமனார் இந்நூலுக்கு (திருக்குறளுக்குப் பரிமேலழக ருரை போல) மிகச் சிறந்ததோருரையும் இயற்றின ரென்பர். இந் நூலில் ஆங்காங்குச் சிலபாடல்கள் அவ்வவ் வதிகாரத்தோடு நன்கு பொருந்தாமல் வருந்திப் பொருத்தத் தக்கவையா யிருத்தற்குக் காரணம், இயற்றும்பொழுதே அதிகாரப்பகுப்புட னியற்றப்பட்ட தொரு நூலல்லாமையும், பின்பு அவ்வுரையறை செய்யப்புகுந்த வர் ஒவ்வோ ரதிகாரத்திற்குப் பப்பத்துப் பாடலென்னும் நியமங் கொண்டமையு மென்க.

"வெள்ளாண் மரபுக்கு வேதமெனச் சான்றோ
ரெல்லாருங் கூடி யெடுத்துரைத்த—சொல்லாய்ந்த
நாலடி நானூறு நன்கினிதா வென்மனத்தே
சீலமுட னிற்க தெளிந்து"

எனப் பின்னோர் இந்நூலின் பெருமையை இனிது எடுத்து ஓதி யிருத்தலும் காண்க.

நாலடியார்.

குறள்வெண்பாக்களினாலாகிய நூலுக்கு 'குறள்' எனப் பெயராதற்போல, நாலடிவெண்பாக்களினாலாகிய இந்நூலுக்கு 'நாலடி' எனப் பெயராயிற்று. 'திருக்கோவையார்,' 'திருவுந்தியார்,' 'திருக்களிற்றுப்படியார்,' 'சிவஞானசித்தியார்' என்ற நூற்பெயர்களிற் போல, சிறப்புப்பற்றிய 'ஆர்' விகுதி கூட்டப்பட்டு, நாலடியார் என்று வழங்கலாயிற்று. நாலடி என்பதற்கு - நான்காகிய அடிகளையுடையதென்று பொருள்; பண்புத்தொகைப் புறத்துப் பிறந்த அன்மொழித்தொகைக் காரணப்பெயர். நீதிநூல்களுள் இந்நூல் திருக்குறளோடொப்ப மதிக்கப்பட்டு, "ஆலும் வேலும் பல்லுக்கு உறுதி, நாலு மிரண்டும் சொல்லுக்கு உறுதி" [ஆல் - ஆலம்விழுது. வேல் - கருவேலங்கொம்பு. நால் - நாலடியார். இரண்டு - குறள்.]. "பழகுதமிழ்ச், சொல்லருமை நாலிரண்டில்" என்றபடி 'திருக்குறள்' 'நாலடியார்' என்று கூட்டி வழங்கப்படுதலால், நாலடி என்பது-நான்கு அடிகளையுடைய விருத்தம் முதலிய வேறு பாடல்களின்மேற்செல்லாமல், நால்வகைப்பாக்களுள்ளும் முதன்மையையும் அந்தணர்சாதியாதலாற் சிறப்பையு முடைமைபற்றி 'முதற்பா' எனப்படுவதான வெண்பாவின் மேலேயே நின்று, அவ்வெண்பாவினுள் நான்கு அடிகளையுடையனவாய் நூல்களுட் பயின்றுவருகிற நேரிசை இன்னிசை வெண்பாக்களையே உணர்த்தி, அவற்றாலாகிய நூலுக்குக் கருவியாகுபெயராயிற்று. இந்நூற்பெயர், நாலடிநானூறு என்றும் சிலபிரதிகளிற் காணப்படுகின்றது.

'நாலடியார்' என்றும் 'நாலடி நானூறு' என்றுஞ் சொல்லப்பட்டுச் சிறப்புப்பொருந்தி வழங்குகின்ற இந்நீதிநூல், 'நாலடி நான்மணி நானாற்பது ஐந்திணை முப், பால் கடுகங் கோவை பழமொழி மாமூலம், இன்னிலைய

காஞ்சியோடு ஏலாதி யென்பவே, கைந்நிலையோ டாங்கீழ்க் கணக்கு" என்கூறப்பட்டுள்ள சங்கம்மருவிய பதினெண்கீழ்க்கணக்குக்களுள் முதலாவது. பதினெண் கீழ்க்கணக்குக்களுள் ஒன்றெனவே, இது கடைச்சங்கத்தார்காலத்திற் செய்யப்பட்டு அச்சங்கத்தில் அரங்கேற்றப்பட்டதென்றும், ஏறக்குறைய இரண்டாயிரம் வருடங்கட்குமுன் தோன்றியதென்றும் தெளிவாக விளங்குகின்றது. இந்நூல், ஒருவராற் பாடப்பட்டதன்று; பல புலவர்களாற் செய்யப்பட்ட செய்யுள்களால் அமைந்ததாம்: ஆதலால், இந்நூலிலுள்ள 'கூறியதுகூற' லும், 'மாறுகொளக்கூற' லும் குற்றமாகா.

இனி, பதினெண்கீழ்க்கணக்காவன:—க. நாலடியார், உ. நான்மணிக்கடிகை, [நால் நாற்பது =] ங. இனியவைநாற்பது, ச. இன்னாநாற்பது, ரு. கார்நாற்பது, சு. களவழிநாற்பது, [நால்ஐந்திணை =] எ. ஐந்திணை யைம்பது, அ. ஐந்திணை யெழுபது, கூ. திணைமொழி யைம்பது, க0. திணைமாலை

நூற்றைம்பது, கக. முப்பால் [= திருக்குறள்], கஉ. திரிகடுகம், கங. கோவை [ஆசாரக்கோவை], கச. பழமொழி, கரு. மாமூலம் [= சிறுபஞ்சமூலம்], கசு. காஞ்சி [= முதுமொழிக்காஞ்சி], கஎ. ஏலாதி, கஅ. கைந்நிலை என்பன. 'நானாற்பது' என்பதிலுள்ள 'நால்' என்பதை 'ஐந்திணை' என்பதனோடுங் கூட்டுக; கூட்டவே, 'நால்ஐந்திணை' என்பது - ஐந்திணைப்பொருளுணர்த்தும் 'ஐந்திணையைம்பது' முதலிய நான்கு நூல்களின்மேல் நிற்கும். 'கைந்நிலை'-நச்சினார்க்கினியர் உரையில் மேற்கோள்காட்டிய நூல்களுள் ஒன்று.

இனி, சங்கத்தார் காலத்து நூல்கள், கீழ்க்கணக்கு மேற்கணக்கு என இருவகையாக வழங்கப்பட்டன. அவற்றில், மேற்கணக்காவது-வெண்பா, ஆசிரியப்பா, கலிப்பா, வஞ்சிப்பா, மருட்பா என்னும் ஐந்துவகைப்பாக்களாலும் ஐம்பதுமுதல் ஐந்நூறு இறுதியாக வருவது: கீழ்க்கணக்காவது - அறம் பொருளின்பங்களைப்பற்றிய வெண்பாக்களினால் அத்தொகைபட வருவது: (இதனை, "மேல் கீழ்க் கணக்கென இருவகைக் கணக்கே," "மேற் கணக்கெனவுங் கீழ்க் கணக் கெனவும், பாற்படு வகையாற் பகர்ந்தனர் கொளலே," "அகவலுங் கலிப்பாவும் பரிபாடலும், பதிற்றைந்தாதி பதிற்றைம்ப தீறா, மிகுத்துடன் தொகுப்பது மேற்கணக் கெனவும், வெள்ளைத் தொகையு மவ்வகைவேண்டின், என்னறு கீழ்க்கணக்கெனவுங் கொளலே," "ஐம்பது முதலா ஐந்நூ றீறா, ஐவகைப் பாவும் பொருள்நெறி மரபின்,

தொகுக்கப்படுவது மேற்கணக்காகும்,'' "அடிநிமிர்வில்லாச் செய்யுட்டொகுதி, அறம் பொருளின்ப மடுக்கி யவ்வகைத் திறம்பட வருவது கீழ்க்கணக்காகும்'' என்ற பன்னிருபாட்டியற் சூத்திரங்களால் அறிக.) கீழ்க்கணக்கு வெண்பாவினானும் விரவிவருதலேயும் ஐம்பதினுங் குறைந்த நாற்பதாகவும் ஈராயிரத்தினும் மிக்கு ஆயிரத்து முந்நூற்று முப்பதாகவும் வருதலேயும் 'உரையிற்கோடல்' என்னும் உத்தியாலும் பிறவாற்றானும் அமைத்துக் கொள்க. மிக்க அடிகளேயுடைய பலவகைப்பாக்களால் வருவதுபற்றி மேற்கணக்கென்றும், குறைந்த அடிகளேயுடைய ஒருவகைப்பாவால் வருவதுபற்றிக் கீழ்க்கணக்கென்றும் காரணக்குறியமைந்தனவென உணர்க. இங்ஙனங் கொள்ளுதற்கு, "அடிநிமிர்வில்லாச் செய்யுட்டொகுதி''என்றதும் ஆதாரம்.

இனி, இந்நூல் வேறொருநூலின்வழியே தோன்றியதென்றுகொள்ள இடமில்லாமையாலும், சமணசமயத்து வினையினீங்கி விளங்கிய அறிவையுடைய முனிவராற் செய்யப்பட்டதாதலாலும், முதனூல் வழிநூல் சார்புநூல் என்ற நூல்வகை மூன்றில் இது முதநூலின் பாற்படுமெனக.

சமணசமயத்துப் பெருங்காப்பியமான சீவகசிந்தாமணியின் உரையில் ஆசிரியர் நச்சினார்க்கினியர்'பிறரும் இச்சமயத்தார் "சிறுகா பெருகா முறைபிறழ்ந்து வாரா'' (நாலடியார், பழவினை, ௧௦) என்றதனானும் உணர்க'என உரைத்ததனால், இந்நூல் சமணசமயத்தார்செய்ததென நன்குபுலனாகின்றது. இக்கொள்கைக்கு மற்றும்பல ஆதாரங்களும் உண்டு.

இந்நூல், நச்சினார்க்கினியர் பரிமேலழகர் அடியார்க்குநல்லார்முதலிய சிறந்த உரையாசிரியர்களால் எடுத்தாளப்பட்டபிரமாணநூல்களுள் ஒன்று,

இனி, இந்நூல் செய்கின்ற காலத்திற்கு இலக்கணநூல்கள் அகத்தியமும் தொல்காப்பியமு மாதலாலும், தொல்காப்பியச் சிறப்புப்பாயிரத்தில் "முந்துநூல் கண்டு முறைப்பட வெண்ணி'' என்றபடி தொல்காப்பியம் அகத்தியத்தின் வழிநூலாதலாலும், பிறர்கூறிய நூல்கள் நிரம்பிய இலக்கணத்தன அன்மையாலும், தொகுத்துச்செய்யப்பட்டு வழக்குநூலாகிய தொல்காப்பியம் இடைச்சங்கம் முதலாக இன்றளவும் உளதாதலாலும், தொல்காப்பியத்திற் கூறிய இலக்கணமே இதற்குஇலக்கணமென்ற உணர்க; அந்நூலிற் செய்யுளியலில் ஆசிரியர், பா நான்கு என்றும் அவற்றை அறம்பொருளின்பத்தாற் கூறுக வென்றுங் கூறி, பின்பு, அம்மைமுதலிய எட்டும் [அம்மை, அழகு, தொன்மை, தோல், விருந்து, இயைபு, புலன்,

இழைபு என்பன] தொடர்நிலைச்செய்யுட்கு இலக்கணமென்று கூறுகின்ற இடத்து, "வனப்பியல் தானே வகுக்குங் காலை, சின்மென்மொழியால் தாய பனுவலோடு, அம்மைதானே அடிநிமிர்வின்றே' என்ற சூத்திரத்தால் 'சிலவாயமெல்லியவாய சொல்லோடும் இடையி'டுவந்த பனுவலிலக்கணத்தோடும் 'அடிநிமிர்வில்லது அம்மையாம்' என்று கூறினமையின், இந்நூல் அங்ஙனங்கூறிய அம்மையா மென்று உணர்க. இன்னும், அச்சூத்திர வுரையில், "அடிநிமிராது' என்றது ஐந்தடியின் ஏறாது என்றவாறு. 'தாய பனுவலோடு' என்றது, அறம் பொருளின்ப மென்னும் மூன்றற்கும் இலக்கணஞ் சொல்லுப: வேறு இடையிடை அவையன்றியுந் தாய்ச்செல்வது என்றவாறு. அஃதாவது-பதினெண்கீழ்க்கணக்கு என உணர்க. அதனுள் இரண்டடியானும் ஐந்தடியானும் ஒரோசெய்யுள் வந்தவாறும், அவை சிலவாய மெல்லிய சொற்களான்வந்தவாறும், அறம் பொருளின்பமென அவற்றிற்கு இலக்கணங்கூறிய பாட்டுப் பயின்றுவருமாறும், கார்நாற்பது களவழி நாற்பது முதலாயின வந்தவாறுங் கண்டுகொள்க' என்றதும் அறிதற்பாலது.

* தலைச்சங்கத்தார்க்கு அகத்தியம்மாத்திரமும், இடைச்சங்கத்தார்க்கு அகத்தியம் தொல்காப்பியம் மாபுராணம் பூதபுராணம் இசைநுணுக்கம் முதலியனவும், கடைச்சங்கத்தார்க்கு அகத்தியம் தொல்காப்பியம் என்னும் இவை மாத்திரமும் இலக்கணமென்பதை, இறையனாரகப்பொருளின் நக்கீரருரையானும், தொல்காப்பிய நச்சினார்க்கினியத்தானும், பிறவாற்றானும் அறிக. தொல்காப்பியப்பொருளதிகாரவுரையில் 'அகத்தியமுந் தொல்காப்பியமுமே தொகைகளுக்கு நூலாதலின்' என்றது, எட்டுத்தொகைகளோடு சமகாலத்தனவாகிய பதினெண்கீழ்க் கணக்குக்களுக்கும் ஒக்கும்.

நாலடியார்.

கடவுள்வாழ்த்து.

வானிடு வில்லின் வரவறியா வாய்மையாற்

காணிலந் தோயாக் கடவுளை—யாநிலஞ்
சென்னி யுறவணங்கிச் சேர்துமெம் முள்ளத்து
முன்னி யவைமுடிக வென்று

இஃது-கடவுள்வாழ்த்து; அஃதாவது - எடுத்துக்கொண்ட காரியம் இடையூறின்றி இனிது முடிதற்பொருட்டுக் கவி தான்வழிபடு கடவுளையாவது எடுத்துக்கொண்ட பொருட்கு ஏற்புடைய கடவுளையாவது வாழ்த்துதல். அவற்றுள், இவ்வாழ்த்து-தமக்கு வழிபடுகடவுளாகிய அருகதேவனைப் பற்றியதென அறிக.

(இதன்பொருள்) வான்-மேகத்தில், இடு - உண்டாகின்ற, வில்லின் - (இந்திர) தனுசைப் போன்ற, வரவு - (உடம்பின்) வருகையை, வாய்மையால் - தத்துவஞானத்தினால், அறியா - அறிந்து,—'எம் உள்ளத்து எமது மனத்தில், முன்னியவை-செய்யநினைத்தவை, முடிக - (இடையூறில்லாமல் இனிமையாய்) நிறைவேறுக,' என்று-என்று எண்ணி,—கால் நிலம் தோயா கடவுளை - (தனது) பாதங்கள் பூமியிற் படியப்பெறாத (அருக) தேவனை,—யாம்-நாம்,—நிலம் சென்னி உற-தரையிலே தலைபொருந்தும்படி, வணங்கி-நமஸ்கரித்து, சேர்தும் - சரணமடைவோம்; (என்றவாறு.)

'உள்ளத்தில் நினைத்தவை' என்றதில், பிறப்பறுத்தலும் அடங்கும்.

அறியா, என்று, கடவுளை, யாம், வணங்கிச்சேர்தும் எனமுடிபுகாண்க.

வானத்தில் தோன்றுகிற இந்திரவில் இப்பொழுதென்றும் இன்னபடியென்றும் தெரியாமல் உண்டாகி உடனே உரு அழிந்துபோவதுபோல, உடம்பும் உண்டாகி நிலையில்லாமல் அழிந்துபோவதனால் அது அழிவதற்கு முன்னமே நினைத்தகாரியங்கள் கைகூடும்படி நாம் கடவுளைச் சேர்வோமென்று கருத்து. 'வானிலிடுகின்ற வில்லினது தோற்றமும் அழிவும் போன்ற பிறப்பாகிய இயல்பையறிந்து' என்ற பழையவுரையைத் தழுவி இங்ஙனம் உரைக்கப் பட்டது. இனி, சீவகசிந்தாமணியில் "மற்றவன் தேவனாகி வானிடு சிலையிற்றோன்றி" என்றவிடத்து, 'நூல்கள், இந்திரவில் இன்னவாறு தோன்றுமென்று அதுதோன்றும் முறைமை கூறுவாகலின், அங்ஙனம் தோன்றுகின்ற தேவர்க்கு அஃது உவமையாயிற்று; இக்கருத்தானன்றே, "வானிடுவில்லின் வரவறியா" என்றார் பிறரும்' என்று ஆசிரியர் நச்சினார்க்கினியர் உரைத்துள்ளதனால், 'அறியா' என்பதை ஈறுகெட்ட எதிர்மறைப் பெயரெச்சமாகக்கொண்டு கடவுளுக்கு அடைமொழியாக்கி, ஆகாயத்தில் தோன்றுகிற இந்திரவிற்போல இன்னவாறு தோன்றுமென்று முன்புவருகையறியப்படாத கடவுளை யென்று உரைத்தல் நச்சினார்க்கினியர் கருத்தெனத் தெரிகின்றது; "திருவில் விட்டுத் திகழ்தருமேனியன்" எனச் சிலப்பதிகாரத்திலும், மணிமேகலையிலும் இந்திரவில் தெய்வ வடிவத்துக்கு ஒளியின் உவமை கூறப்பட்டவாறு காண்க.

வில்லின், இன் - ஐந்தனுருபு, ஒப்பு. முதலுரைக்கு 'அரியா' என்பது-உடன்பாட்டு இறந்தகாலவினையெச்சம். வாய்மை - மெய்ம்மை: மெய்யறிவுக்கு ஆகுபெயர். வாய்மையால் அறியா என மொழிமாறி இயையும். இனி, வாய்மையால் கால்நிலந்தோயா என இயைத்து, மெய்ம்மையாகிய புண்ணியத்தாற் கால்கள் தரையிற்படியாதிருக்கப்பெற்ற என்பாரும் உளர். வாய்மையால் வணங்கிச் சேர்தும் என்று இயைத்து, திரிகரணசுத்தியாக வணங்கிச் சரணமடைவோமென்றலும் அமையும். காலடிகள் நிலத்தில் தோயாமை எல்லாத்தேவர்க்கும் உண்டாயினும்,மற்றைத்தேவர்கட்கெல்லாம்புண்ணியமுடிவில் தெய்வவுடம்பு நீங்கி வேறு உடம்பு வருதலால் அவர்க்கு அது முழுதும் நிலைபெறுமைபற்றி, அவ்வாறின்றி எக்காலத்துந் தெய்வத்தன்மை மாறாத அருகக்கடவுளுக்கு அது விசேடணமாக்கப்பட்டது. சாதாரணமாகத் தேவர்க்கு அத்தன்மை நீங்குதலை "எல்லை மூவைந்து நாள்க ளுளவென விமைக்குங் கண்ணும், நல்லெழில் மாலை வாடும் நஞ்சுடை யுயிர்துண்டாரின், பல்பகல்துய்த்த இன்பம் பழுதெனக் கவல்வ கண்டாய்" என்ற சீவகசிந்தாமணிகொண்டு உணர்க. இனி, 'கால்நிலந்தோயாக் கடவுள்' எனவே, அருத்தாபத்தியால், பூவின்மேல் வந்தருளுங் கடவுளென்று கருத்துக்கொள்ளுதலும் ஒன்று; அருகக்கடவுள் தாமரைமலரை வாகனமாகக்கொண்டு அதனையூர்ந்து செல்லுகின்றன னென்று ஜைநநூல்கள் கூறும். கடவுள் - (எப்பற்றையும்) கடந்து நின்றவன்; உள் பெயர்விகுதி. சேர்தும், தும்-தன்மைப்பன்மை யெதிர்காலமுற்று விகுதி; பிறரையும் உளப்படுத்தியது. கால் நிலத்தில் தோயாத கடவுளை யாம் நிலத்தில் தலை பொருந்தும்படி வணங்குவோம் எனக் கடவுளின் பெருமையும் தமது பணிவுந் தோன்றக் கூறியவாறும்; இது, முரண்தொடையின்பாற் படும். முடிக - வேண்டுகோட்பொருளில் வந்த வியங்கோள்.

இச்செய்யுள், பால் முதலிய பாகுபாடு செய்யத்தொடங்கும்பொழுது பதுமனார் செய்த தெனப்படும்; இதனால், அவரது மதம் ஆருகத மென்பது விளங்கிற்று.

உரைப்பாயிரம்.

இந்திரன் முதலிய தேவர்களுடைய சுவர்க்கம் முதலிய உலகங்களையும், அளவிறந்த பேரின்பத்தையுடைய அழிவில்லாத முத்தியுலகத்தையும் அடையும்வழியறிந்து அடைவதற்கு உரிய மனிதர்கட்கு உறுதியைத் தருவதென்று உயர்ந்தவர்களாற் குறிக்கப்பட்ட பொருள் நான்காம்; அவை - அறம் பொருள் இன்பம் வீடு என்பன: அவற்றை முறையே வடநூலார், தர்மம் அர்த்தம் காமம் மோக்ஷம் என்னுஞ் சதுர்வித புருஷார்த்தம் என்பர். அவற்றுள், வீடு என்பது † மனத்துக்கும் வாக்குக்கும் எட்டாத நிலைமையை யுடையதாதலின், அறத்தின் பகுதிகளுள் ஒன்றான துறவறமாகிய

† இது, திருக்குறளுரையாசிரியராகிய பரிமேலழகரது கருத்து. இனி, தொல்காப்பியச் சிறப்புப்பாயிரவுரையில் நச்சினார்க்கினியர் 'வீடு கூறாரோ வெனின்,—அகத்தியனாரும் தொல்காப்பியனாரும் வீடுபேற்றிற்கு நிமித்தங்

காரணத்தின்வகையாற் கூறப்படுவதே யல்லாமல் இலக்கணவகையாற் கூறப்படாமையால்,நூல்களாற் கூறப்படுவன அது ஒழிந்த மூன்றுமேயாம்.

அறம் பொருள் இன்பம் என்னும் மூன்று புருஷார்த்தங்களும் திரிவர்க்க மென்றும், வீடு அபவர்க்கமென்றும் வழங்கப்பெறும்.

இவற்றுள், அறம் - இம்மை மறுமை வீடு என்னும் மூன்றையுந் தருவதும், பொருள்-இம்மை மறுமை யிரண்டையுந் தருவதும், இன்பம்-இம்மை யொன்றையே தருவதும் ஆகிய சிறப்பின் தகுதிபற்றி, அறம் முதலிலும், அதன்பின் பொருளும், அதன்பின் இன்பமும் நிறுத்தப்பட்டன வென்றும்; இவற்றுள் இரண்டாவதாகியபொருள்-முதலதான அறத்துக்கும், மூன்றாவதான இன்பத்துக்கும் காரணமாதல்பற்றி, சிங்கநோக்காய் அவ்விரண்டினிடையில் வைக்கப்பட்டதென்றும் அறிக. பொருள்-தரும காமங்களைத் தருவதாதலை "வடுவிலா வையத்து மன்னிய மூன்றில், நடுவண தெய்த விருதலையு மெய்தும், நடுவண தெய்தாதா னெய்தும் உலைப்பெய், தடுவது போலுந் துயர்" என்னும் இந்நூற் செய்யுளினாலும், "அறனீனு மின்பமு மீனுந் திறனறிந்து, தீதின்றி வந்த பொருள்" என்ற திருக்குறளினாலும், "அறம் பொருளின்ப மென்று - ஆராரிவற்றி னிடையதனை யெய்துவார், சீரா ரிருதலையு மெய்துவர்" என்னும் பரகாலன் வாக்கினாலும் அறிக.

அவற்றுள், அறமாவது - இம்மை மறுமை வீடு என்னும் மூன்றையுந் தருவனவாய் மனுமுதலிய நூல்களில் விதிக்கப்பட்டவற்றைச் செய்தலும், விலக்கப்பட்டவற்றைச் செய்யா தொழிதலுமாம்; அது - ஒழுக்கம், வழக்கு, தண்டம்என்று மூன்றுவகைப்படும்: இவற்றை முறையே வடநூலார், ஆசாரம், வியவகாரம், பிராயச்சித்தம் என்பர். அவற்றுள், ஒழுக்கமாவது - பிராமணர் முதலிய வருணத்தவர் தம்தமக்கு விதிக்கப்பட்ட பிரமசரியம் முதலிய ஆச்சிரமங்களில் நின்று அவற்றிற்குச் சொல்லப்பட்ட அறங்களினின்று வழுவாது ஒழுகுதல்.

கூறுதலன்றி வீட்டின் தன்மை தமிழாற்கூறுறென்று உணர்க; அஃது, "அந்நிலை மருங்கின் அறமுதலாகிய, மும்முதற்பொருட்கு முரியவென்ப" என்பதனுன் உணர்க; இக்கருத்தானே, வள்ளுவநாயனாரும் முப்பாலாகக் கூறி, மெய்யுணர்தலான் வீடுபேற்றிற்கு நிமித்தங் கூறினார்' என உரைத்ததனால், நச்சினார்க்கினியர் கருத்து இவ்விஷயத்தில் வேறுதல் விளங்கும். மற்றும், மேற்காட்டிய "அந்நிலைமருங்கின்" என்ற தொல்காப்பியச் செய்யுளியற் சூத்திரத்தின் உரையில் 'உலகியற்பொருள் மூன்றனையுங் கூறுவான், அவற்றை 'மும்முதற் பொருள்' என்றான். அவையின்றி வீடுபெறுமாறு வேறு இன்மையின், வீடும் ஆண்டுக் கூறினான் என்பது. அல்லாதார், வீடு என்னும் பொருண்மை செய்யுட் கண் வாராமையின் அது கூறானென்ப; அங்ஙனங் கருதின், அறமுதற்பொருளும் செய்யுட்கண் வாரா என மறுக்க'என்றதும், தொல்காப்பியப் பொருளதிகார வுரைத்தொடக்கத்தில் 'இந்நிலையாமையானும் இவற்றானும் வீட்டிற்குக் காரணங் கூறினார்' என்றதும் காண்க,

வழக்காவது - ஒருபொருளைத் தனித்தனியே எனது எனது என்று இருப்பவர்கள் அதுகாரணமாகத் தமக்குள் மாறுபட்டு அப்பொருளின்மேற் சொல்வது; அது - கடன்வாங்குதல், வைப்பு, உடையவனல்லாதவன் விற்றல், கூடிமேம்படுதல், கொடுத்ததை மீண்டும் கொடாமை, கூலிகொடாமை, கட்டுப்பாடுகெடுத்தல், விற்றும் வாங்கியும் உள்ளமொப்பாமை, ஒப்பிப்பணி செய்யாமை, எல்லைவழக்கு, தண்டக்கொடுமை, சொற்கொடுமை, திருடு, வன்செய்கை, மாதரைக்கவர்தல், மாதராடவர் தருமம், தாயபாகம், சூது எனப் பதினெட்டு வகையது. தண்டமாவது - ஒழுக்கவழக்குக்களினின்று தவறினவர்களை அந்தந்த நெறியில் நிறுத்துதற் பொருட்டுப் பட்சபாதமில்லாமல் ஆலோசித்து அந்தந்த குற்றத்திற்குத் தக்கபடி சிட்சித்தல்.

இம்மூன்றனுள், வழக்கும் தண்டமும் உலகத்தை நல்வழிப்படுத்துவதற்கே பயன்படுவன வல்லது, ஒழுக்கம்போல மனிதரது உயிர்க்கு உறுதி தருஞ் சிறப்பை யுடையனவல்ல வாதலானும், அவைதாம் நூல்களினுலேயேயன்றி அறிவுமிகுதியாலும் தேசத்து இயற்கையாலும் அறியப்படுதலானும் அவற்றை யொழித்து, (திருக்குறளிற்போல), இந்நூலிலும் சிறப்புடைய ஒழுக்கமே அறமென எடுத்துக்கொள்ளப்பட்டது. அதுதான் நால்வகை ஆச்சிரமத்ததாய் வருணந்தோறும் வேறுபாடுடைமையால், சிறுபான்மையாகிய அச்சிறப்பியல்புகளையொழித்து, எல்லார்க்கும் ஒத்திருத்தலாற் பெரும்பான்மையாகிய பொதுவியல்புபற்றி, இல்லறம் துறவறம் என இருவகைநிலையாற் கூறப்படுகின்றது. அவற்றுள், இல்லறமாவது - இம்மை மறுமையாகிய இருமையின்பங்களையும் அனுபவித்தற்கு உரிய இல்வாழ்க்கைநிலைக்குச் சொல்லுகின்ற நெறியில் நின்று அதற்குத் துணையாகிய கற்புடை மனைவியோடுஞ் செய்யப்படுந் தருமம்; துறவறமாவது - மேற்கூறிய இல்லறத்தில் வழுவாமல் நடந்து அறிவுடையராய்ப் பிறப்பையஞ்சி முத்திபெறுதற்பொருட்டு எல்லாப்பற்றுக்களையும் விட்டவர்க்கு உரியதாகிய தருமம்.

பால், இயல், அதிகாரம் என்றவற்றிற்கு - பலபொருள்கள் உள்ளனவாயினும், இங்கே, ஒருபொருளையே குறித்துவரும் பல செய்யுட்களின் தொகுதியாகிய நூற்கூறுபாடென்ற பொருள். இந்நூலில், சங்கேதத்தால், பால் என்றது - பெரும்பிரிவுக்கும், இயல்என்றது-அதற்கு உட்பட்ட சிறுபிரிவுக்கும், அதிகாரம் என்றது - அதன் உட்பிரிவுக்குமாகக்கொள்ளப்பட்டது.

இனி, ஒவ்வொருபொருளை வற்புறுத்திக்கூறும் பப்பத்துப் பாடல்களையுடைய நாற்பது அதிகாரங்களாகப் பகுக்கப்பட்டுள்ள இந்நூலில் முதற் பதின்மூன்று அதிகாரங்கள், அறத்துப்பால்; பதினான்காம் அதிகாரம் முதல் முப்பத்தேழாம் அதிகாரம் வரையில் இருபத்துநான்கு அதிகாரங்கள், பொருட்பால்; இறுதி மூன்று அதிகாரங்கள், காமத்துப்பால், "மூன்றுறுப்படக்கிய தன்மைத்தாயின், தோன்றுமொழிப்புலவ ரது பிண்டமென்ப" என்னுந் தொல்காப்பியச் செய்யுளியற் சூத்திரத்தின்படி இந்நூல் பால் இயல் அதிகாரம் என்னும் மூன்று உறுப்புக்களையும் அடக்கியதொரு பிண்டமா மென்க. அவற்றுள்,—

முதலாவது

அறத்துப்பால்.

அஃதாவது - அறத்தைபுணர்த்தும் பகுதி என்பதாம். இரண்டாம் வேற்றுமை யுருபும் பயனு முடன்தொக்கதொகை. இல்வறத்துப்பால்-துறவறவியல் இல்லறவியல் என இரண்டு உட்பிரிவை யுடையது.

அறஞ்செய்வதற்கு உரிய இருவகைநிலையுள் இல்லறம் முதலதும் துறவறம் இரண்டாவது மாதலால் அம்முறைபற்றித் திருக்குறளின் அறத்துப் பாலில் இல்லறவியல் முன்னும் துறவறவியல் பின்னும் நிறுத்திக் கூறப் பட்டிருந்தாலும், இந்நூலில் அங்ஙன மன்றி, துறவறம் நித்தியமாகிய முத்தியை யடைதற்குக் காரணமாதலால் அச்சிறப்புப்பற்றி அது முன்னும், இல்லறம் துறவறம்போல முத்தி பெறுதற்குக் காரணமாகாததனால் அச்சிறப்பின்மைபற்றி அது பின்னுமாக வைக்கப்பட்டது. இந்நூலின் முதல் ஏழு அதிகாரங்கள் - ஜைநசமயக் கொள்கையின்படி முத்திபெறு தற்கு இன்றியமையாதாதன துறவறத்தைக் கூறும் இயலென்றும், அதன் பின் ஆறு அதிகாரங்கள் - அத்துறவறத்திற்கு மறுதலையாகிய இல்லறத் தைக் கூறும் இயலென்றும் அமைக்கப்பட்டன. "அறவிய லிருவகைத்தா மவைதம்முன், துறவே யில்லற மிருமூன் றென்ப" என்ற பழைய உரைச் சூத்திரத்தை உணர்க. அவற்றுள்,—

முதலாவது

துறவறவியல்.

அஃதாவது - துறவறத்தைக்கூறும் இயல் என்றவாறு. [இரண்டாம் வேற்றுமை உருபும் பயனும் உடன்தொக்க தொகை.] அதனுள்,

முதல் அதிகாரம்.—செல்வநிலையாமை.

அஃதாவது - செல்வத்தினது நிலைத்தலில்லாமை. இதனைச் சொல்வது, செல்வங்கிடைத்தபோது விரைவில் அறஞ்செய்வதிற் கருத்து உண்டாதற்பொருட்டு நிலையில்லாதபொருளை யுணர்ந்தா லன்றி நிலையுடைய பொருளில் மனஞ்செல்லா தாதலால், முத்தியடைவதில் விருப்பமுண்டாதற்பொருட்டு நிலையில்லாதபொருள்களை மூன்று அதிகாரங்களால் உணர்த்தத்தொடங்கி, அவற்றுள் இளமைக்குப் பிராயம் முப்பதென்றும், உடம்புக்குப் பிராயம் நூறென்றும் ஒரு காலநியமம் உள்ளதனால்,அவற்றிற்குமுன், அந்நியமமில்லாத செல்வத்தின் நிலையாமையை வைத்திட்டார். இங்ஙனம் அதிகாரங்களை யாதாயினும் ஒரு காரணம்பற்றி ஒழுங்குபட நிறுத்துதல், 'ஒத்துமுறைவைப்பு' என்னும் உத்தியாம்.

அதிகாரம்-அதிகரித்தல்; அது இருவகைப்படும்: அவற்றுள் ஒன்று அரசன்தான்இருந்த இடத்திலேஇருந்து தன்நிலம்முழுவதும் தன்கட்டளையில் நடக்கச் செய்தல்போல,ஒருசொல் நின்றவிடத்தே நின்று பலசெய்யுள்கள்

தன்பொருளையே சொல்லிவரும்படி செய்வது; மற்றொன்று, ஆங்காங்குச் சென்றுகட்டளை நிறைவேற்றும்அதிகாரிகள்போல, ஓரிடத்துநின்றசொல் பலசெய்யுட்களோடுஞ் சென்று இயைந்து தன்பொருளையே பயப்பிப்பது. அவற்றுள், இங்கு 'அதிகாரம்' என்றது, முதலிற்கூறிய வகைபற்றியது.இனி, அதிகாரம்என்பதற்கு-முறைமையெனப்பொருள்கூறுவர்,நச்சினார்க்கினியர்.

க. அறுசுவை யுண்டி யமர்ந்தில்லா ளூட்ட
மறுசிகை நீக்கி யுண்டாரும்—வறிஞராய்ச்
சென்றிரப்ப ரோரிடத்துக் கூழெனிற் செல்வமொன்
றுண்டாக வைக்கற்பாற் றன்று.

(இதன்பொருள்.) அறு சுவை - ஆறுவகை ருசிகளையுடைய, உண்டி - உணவை, அமர்ந்து - அன்போடு பொருந்தி, இல்லாள் - மனைவி, ஊட்ட - (எடுத்தெடுத்து) உண்பிக்க, மறுசிகை - மற்றொரு கவளத்தை, நீக்கி-தள்ளி, உண்டாரும் - புசித்த பெருஞ்செல்வ முடையோரும், வறிஞர் ஆய் - (அச்செல்வமழிந்து) தரித்திரர்களாய், ஓர் இடத்து-வேறோரிடத்தில், சென்று-போய், கூழ் - கூழை, இரப்பர் - பிச்சையெடுப்பார்கள், எனின் என்றால்,— செல்வம் ஒன்று - செல்வமென்கிற ஒருபொருள், உண்டு ஆக - நிலையாயுள்ளதாக, வைக்கற் பாற்று அன்று - (மனத்தில்) வைதது எண்ணத்தக்க தன்மையுடையதன்று, (என்றவாறு.)

நிலையாமையையறிந்து பொருளிற்பற்றுவிட வேண்டுமென்பதுகருத்து.

அறுசுவை - தித்திப்பு, புளிப்பு, கார்ப்பு, கைப்பு, உவர்ப்பு, துவர்ப்பு என்பன. உணவிடுபவரது அன்பு எழாவதொருசுவையென்று பாராட்டிக் கூறப்படுதலால், 'அறுசுவையுண்டி' என்றதன்பின் 'அமர்ந்து' என்றமை ஏற்கும். அமர்தல் - விரையாதிருத்தலாகவுமாம். இல்லாள் - இல்லறவாழ்க்கைக்குஉரியவள். செல்வர்கள்வீட்டிற் பரிசாரகர் பலர் இருக்கவும் மனைவியே உண்பித்தல், இன்பஞ்செய்தற்பொருட்டென்க. மறுசிகைநீக்கி உண்ணுதலாவது - ஒவ்வொருவகை யுணவிலும் முதலில் எடுத்துக்கொடுத்த கவளத்தைமாத்திரமேஉண்டு (வயிறு நிரம்பிவிடுதலால்) இரண்டாவது கவளத்தை அடியோடு வேண்டாமென்று விலக்குதல். இவ்வாறு உண்ணுதல், உணவுவகைகளின் மிகுதியினால். ஊட்ட என்னுஞ்சொல்லின் ஆற்றலால், தாம் கையில்வாங்கி உண்ணாமல் மனையாள் தானே வாயிற்போகட உட்கொள்ளுதல் தோன்றுமாறு காண்க. சென்று என்றது, முன்னே கால்களால் நடவாமை தோன்ற நின்றது. தாம்செல்வராயிருந்த இடத்திலேயே இரத்தல் பேரவமானத்தைத் தருதலால்வேறோரிடத்துச் சென்று இரப்பரென்க. இனி, 'ஓரிடத்து' என்பதற்கு - ஒரேஇடத்தில் [முன்பு தாம் செல்வராய் வாழ்ந்த இடத்திலேயே] என்று உரைப்பாரு முளர். கூழ் - மிகத் தாழ்ந்த உணவு; அதனை இரப்ப ரெனவே, மிகவுந் தாழ்ந்தவரிடத்தும் போய் இரப்ப ரென்பது பெறப்படும். எனின் - ஆதலால் என்றபடி. ஒன்று உண்டாக என எடுத்து, சிறிதும் நிலையுள்ளதாக எனினுமாம்.

உண்டி - உண்ணப்படுவது; இ - செயப்படுபொருள்விகுதி, ட் - எழுத்துப்பேறு. ஊட்டு - உண்என்பதன் பிறவினை. மறுசிகை-பண்புத்தொகை. சிகை என்னும் முடிந்த குடுமியின்பெயர், பிசைந்த அன்னத்தினின்றுஎடுக்குங் கவளத்துக்கு உவமவாகுபெயர். உண்டாரும், உம் - உயர்வுசிறப்பு.வறிஞர், ஞ் - பெயரிடைநிலை; வறுமைஎன்ற பண்புப்பகுதி ஈறுபோய் இடை உகரம் இகரமாயிற்று. செல்வம் - (எவரிடத்தும் நிலைத்திராமல் நீங்கிச்) செல்லுந் தன்மையது எனப் பொருள்படும் காரணக்குறி; செல் - பகுதி, அம் - கருத்தாப்பொருள்விகுதி, வ் - எழுத்துப்பேறு. பாற்று - பான்மை என்பதன் அடியாகப் பிறந்த ஒன்றன்பாற் படர்க்கைப் பெயர். மேல்

௧௪௩. - ஆவது செய்யுளில், 'உணரற்பாற்றன்று' என்பதிலும் இது. சிகை - சிகா என்னும் வடமொழி திரிந்தது.

"ஆயின் சுவையவை யாரே டடிசிலுண்டார்ந்தபின், அமென்மொழி மடவா ரிரக்கப் பின்னுக் துற்றுவா, ரீமி னெமக்கொரு துற்றென் றிட றுவ ராதலிற், கோமின் துழாய்முடி யாதியஞ்சோதி குணங்களே"எனத் திருவாய்மொழியிலும், "முல்லைமுகை சொரிந்தாற்போன் றினியபாலடிசில் மகளிரேந்த, நல்லகருணையால் நாள்வாயும் பொற்கலத்து நயந்துண்டார்கள், அல்லலுடைய அடகிடுமினென்றெட்டகத் தென்று அயில்வார்க் கண்டும், செல்வம் நமரங்காள் நினையன்மின் செய்தவமே நினைமின்கண்டீர்" எனச் சிந்தாமணியிலும் கூறியிருத்தல் காண்க.

இச்செய்யுளில் முன்வாக்கியத்தின் பொருளைக்கொண்டு பின்வாக்கியத்தின் பொருள் சாதிக்கப்படுதலால், வேற்றுப்பொருள்வைப்பணி; வடநூலார் காவியலிங்கம் என்பர். இதில், செல்வத்தை ஊழ்வினையாற் பெற்றால் அப்பெற்ற பொழுதே அதனாற் செய்யப்படுங் கடவுட்பூசையும் தானமும் முதலான தருமங்களைச் செய்துவைத்துக்கொள்ளவேண்டு மென்பது தொனிக்கும்.

இவ்வெண்பாவின் பின்னிரண்டடியில் இனவெதுகை காண்க. (௧)

௨. துகடீர் பெருஞ்செல்வந் தோன்றியக்காற் றொட்டுப்
பகடு நடந்தகூழ் பல்லாரோ டுண்க
வகடுற யார்மாட்டு நில்லாது செல்வஞ்
சகடக்கால் போல வரும்.

(இ - ள்.) செல்வம்—,அகடு உற - நடுவுநிலைமை பொருந்த, யார்மாட்டும் - எவரிடத்தும், நில்லாது - நிலைபெறாமல், சகடம் கால் போல-வண்டியின் சக்கரம்போல, வரும் - (மேல்கீழாகவும் கீழ்மேலாகவும்) மாறிமாறி வரும்; (ஆதலால்),—துகள் தீர் - குற்றமற்ற, பெருஞ் செல்வம் - மிக்க திரவியம், தோன்றியக்கால் - (ஒருவனுக்கு) உண்டானால்,—தொட்டு - (அவ்வுண்டானநாள்) தொடங்கி,—பகடு நடந்த கூழ்-எருமைக்கடாக்கள்உழுது நடந்ததனால் உண்டாகிற உணவை, பல்லாரோடு-பலரோடுங் கூடி, உண்க-(அவன்) உண்ணக்கடவன்; (எ - று.)

செல்வத்திற்குக் குற்றம்-தருமவழியாலன்றி வேறுவழியால் வருதல். அதருமவழியால் வந்த செல்வம் புகழறங்கட்குக் காரணமாகா தாதலால், அதனை விலக்குதற்கு, 'தசுடீர்செல்வம்' என்றார். பெருஞ்செல்வமென்றது-செலவழிக்கச்செலவழிக்கக் குறைவுபடாமல் மேன்மேல் வருவாயையுடைய பொருளென்றபடி. 'பகடுநடந்தகூழ்' என்றது-பிறதொழில்களாற்பெரும் பொருள் பெற்றவர்க்கும் உழுபவர் உழுதாலல்லாமல் உணவு கிடையாதாதலால்;அன்றியும், நன்முயற்சியாற்பெற்ற உணவென்பதற்கு ஒருதிருஷ்டாந்தங் காட்டினரென்றுமாம். கூழ் இங்கே உணவுப்பொதுவாய்நின்றது. 'பல்லார்' என்றது, விருந்தினர் சுற்றத்தார் முதலியோரை உட்கொண்டு. பலவகை தானங்களுள்ளும் அன்னதானத்துக்கு ஒத்ததும் மிக்கதும் வேறு இல்லாததனால், 'பல்லோராண்டுக' என்றார். பெருஞ்செல்வம் பெற்றதற்குப் பயன் பிறர்க்குத் தானஞ்செய்தலும் தான் அநுபவித்தலுமே யென்பதாம். "அற்காவியல்பிற்றுச் செல்வமதுபெற்றா, லற்குப வாங்கே செயல்" என்றார் திருவள்ளுவனாரும். செய்யுட்குறியணியோடு உவமையணி.

தீர் - தன்வினைபிறவினைகட்குப்பொதுவானமுதனிலை; இங்குத் தன்வினை இக்காலங்கரந்த பெயரெச்சம், 'செல்வம்' என்னும் பெயர்கொண்டது. தீர்செல்வம் - வினைத்தொகை. தோன்றியக்கால்-கால் விகுதி பெற்ற எதிர்கால வினையெச்சம்: வலிமிக்கதனால், இது பெயரெச்சத்தொடரன்று. தொட்டு, தொடு - முதனிலை. பகடு-ஆண்பெயர். நடந்த என்னும் பெயரெச்சம் காரணப்பொருளது. உண்க - வியங்கோள்; விதித்தற்பொருளது. யார் மாட்டும்—யார்-யாவர் என்பதன் தொகுத்தல், மாடு - ஏழாம்வேற்றுமைச் சொல்லுருபு, உம் - முற்று. நில்லாது - வினையெச்சம், 'வரும்' என்னும் முற்றுவினை கொண்டது. பாகடம் - வடசொல்.

இனி, "பகடியம் பெருமையேறு பகூறி யாண்மேதி யைம்பேர்" "அகடென்பது நடுவே குக்கி" என்னும் நிகண்டுகொண்டு பகடு நடந்த என்பதற்கு - பெருமை பொருந்திய என்றும், அகடுற உண்க என்று இயைத்து வயிறு நிறம்ப உண்க என்றும் உரைப்பாருமுளர்.

இச்செய்யுளில் 'செல்வம்' என இடையிலேநின்ற மொழி 'நில்லாது' என முதலிலும், 'வரும்' என இறுதியிலுஞ் சென்று கூடுதல், தாப்பிசைப் பொருள்கோளாம். (உ)

௩. யானை பெருத்தம் பொளியக் குடைநிழற்கீழ்ச்
சேனைத் தலைவராய்ச் சென்றோரு—மேனை
வினையுலப்ப வேறாகி வீழ்ந்தவர் தாங் கொண்ட

மனையாளை மாற்றார் கொள.

(இ - ள்.) யானை எருத்தம் - யானையினது பிடரி, பொலிய - (தாம் வீற்றிருத்தலால்) விளங்கும்படி, (அதன்மேலேறி) குடை நிழல் கீழ்-வெண்

கொற்றக் குடையின் நிழலில், சேனை தலைவர் ஆய் - சேனைகளையுடைய அரசராய், சென்றாரும் - (வீதிகளில்) உலாச்சென்ற பெருஞ்செல்வமுடையவர்களும்,—ஏனை வினை - மற்றை வினை [தீவினை], உலப்ப - (அச்செல்வத்தை அழிப்பதனால், வேறு ஆகி - (அந்நிலையினின்றும்) வேறுபட்டு [வறுமையடைந்து], தாம் கொண்ட மனையாளை மாற்றார்கொள - தாங்கள் மணஞ்செய்துகொண்ட மனைவியையும் பகைவர்கள் கவர்ந்துகொள்ளும்படி, வீழ்வர் - நிலைகுலைந்து இழிவுறுவர்; (எ - று.)

தன்மைநவிற்சியணி; வடநூலார் ஸ்வபாவோக்தி என்பர். எருத்து - கழுத்தின் மேற்புறம்; அம்-சாரியை. இவர்கள் ஏறுதலால் யானையின் கழுத்துக்கு அழகு உண்டாவது எனவே, இவர்களது அழகு கூறாமலே பெறப்படும். நிழற்கீழ், கீழ் - ஏழனுருபு. "ஒருநாயகமா யோட வுலகுட னாண்டவர்" என்றவாறு ஏகசக்ராதிபத்தியமுடையராய் யாவரையும் வென்று விளங்குகிற சக்கரவர்த்திகளென்பது தோன்ற. 'குடைநிழற்கீழ்ச் சேனைத் தலைவராய்ச் சென்றார்' என்றார். 'சேனைத்தலைவராய்' என்றது, ரத கஜ துரக பதாதி என்னுஞ் சதுரங்க சேனைகளும் தம்மைச் சூழ்ந்துவர என்றபடி. இவ்வாறு செல்வம் மிக்கிருத்தற்குக் காரணம் முற்பிறப்பிற்செய்த புண்ணியமே யாதலால், அதற்கு எதிராகிய பாவம் - ஏனைவினை எனப்பட்டது. சேனை - 'ஸேநா' என்னும் வடமொழி, ஆவீறு ஐயாயிற்று. ஏனை - பிறிதென்னும் பொருள் தருவதோர் இடைச்சொல். தீவினையை அதன் பெயராற் கூறவும் அஞ்சி 'ஏனைவினை' என்றனர்போலும். இனி, ஏனை என்பது - அசைநிலையாய், வினை உலப்ப - அந் நல் வினை கெட என்றுமாம்; [சிலப்பதிகாரத்தில் "முதிர்வினை நுங்கட்கு முடிந்ததாகலின்" என்றதற்கு 'நுங்கட்கு முற்பட்ட நல்வினை முடிந்த தாகலான்' என்று பொழிப்புரை கூறிய அடியார்க்குநல்லார் ' முதிர்தல் - முற்படுதல்; எனவே, நல்வினை முடிதலால் என்க: "ஏனைவினை யுலப்ப" என்றார் பிறரும்' என விசேடவுரை கூறியதுகாண்க.] செல்வமாகிய உயர்ந்த நிலையினின்று இழிந்து வறுமையாகிய தாழ்ந்தநிலையை அடைதலால், 'வீழ்வர்' என்றார். மனையாளை

என்றவிடத்து,'மற்றைச் செல்வங்களையேயன்றி என இறந்ததுதழுவிய எச்சப்பொருளைத் தருகிற உயர்வு சிறப்பும்மை விகாரத்தால் தொக்கது. மாற்றூர் - மாறுனவர்: மாறு [=எதிர்] பகுதி.

ஆற்றல் மிக்க அரசர்களிடத்துஞ் செல்வம் நிலைபெறுதென்றபடி. இவ்வளவு செல்வத்தவரும் வறியவராதல் கூறவே, மற்றையோர் வறியவராதல் கூறவேண்டாதாயிற்று. பெருந்துன்பமும் பேரவமானமுந் தருதல்பற்றி மனையாளை மாற்றூர் கொள்ளுதலை எடுத்துக் கூறினர். "உய்ம்மின் திறை கொணர்ந் தென் றுலகாண்டவ ரிம்மையே, தம்மின்சுவை மடவாரைப் பிறர்கொள்ளத் தாம்விட்டு, வெம்பி னெரிவெயிற் கானகம்போய்க் குமை தின்பர்கள், செம்மின்முடித் திருமாலை விரைந்தடி சேர்மினோ" என்ற திருவாய் மொழியையுங் காண்க. (௯)

௩. நின்றன நின்றன நில்லா வெனவுணர்ந்
தொன்றின வொன்றின வல்லே செயிற்செய்க
சென்றன சென்றன வாழ்நாள் செறுத்துடன்
வந்தது வந்தது கூற்று.

(இ - ள்.) வாழ் நாள் - (உயிர் உடம்போடுகூடி) வாழ்கின்ற ஆயுள் நாள்கள், சென்றன சென்றன - கழிந்தன கழிந்தன; கூற்று - யமன், செறுத்து-கோபித்து, உடன்-விரைவில், வந்தது வந்தது—; (ஆதலால்),—நின்றன நின்றன - வந்துநின்ற செல்வம் முதலிய பொருள்களெல்லாம், நில்லா - நிலையில்லாதனவாம், என-என்று, உணர்ந்து - (உண்மையை) அறிந்து,—ஒன்றின ஒன்றின - (செய்தற்குக்) கூடுமான தருமங்களை யெல்லாம், செயின் - செய்யப் புகுந்தால், வல்லே செய்க-விரைவில் (ஒவ்வொரு வரும்) செய்யக்கடவர்; (எ - று.)

செய்யக்கூடிய நற்காரியங்களைச் சீக்கிரத்திலே செய்யவேண்டும்;பின் செய்வோ மென்றால், செல்வம் அழிந்துபோம், உடம்பும் நிலையன்று என்பதாம்.

சொற்பொருட்பின்வருநிலையணி. நின்றன- செல்வமும், இளமையும். நின்றன நின்றன, ஒன்றின ஒன்றின என்னும் அடுக்குக்கள் - மிகுதிபற்றியன. சென்றனசென்றன, வந்தது வந்தது என்னும் அடுக்குக்கள்- விரைவு பற்றியன. 'நின்றன நின்றன நில்லா' என்ற சொற்போக்கு, நிலைபெற்றன நிலைபெற்றன வென்று தம்மாற் கருதப்பட்ட பொருள்களெல்லாம் நிலைபெறாமல் அழியு மென்ற கருத்தையும் விளக்கும். சென்றன, வந்ததுஎன்ற வற்றில்—தெளிவுபற்றி, நிகழ்காலமும் எதிர்காலமும் இறந்தகாலமாகச் சொல்லப்பட்டன; காலவழுவமைதி. வல்லே, உடன்- விரைவுப்பொருளைத் தரும் இடைச்சொற்கள். நாள் - பால்பகா அஃறிணைப்பெயராதலால், இங்கு, சென்றன என்னும்பன்மைவினை கொண்டது. தேவர்களைஇருதிணையாகவும் சொல்வது இலக்கணமாதலால், இங்கு 'கூற்று வந்தது' என அஃறிணையாக் கூறப்பட்டது. கூற்று-உடலையும் உயிரையும் வெவ்வேறுகூறாக்குங் கடவுள்; உடலினின்று உயிரைப்பிரிப்பவ னென்றபடி. 'வாழ்நாள் இடையறாது செல்லுங் காலத்தினைப் பொருள்வகையாற் கூறுபடுத்துங் கடவுள்' என்பர் நச்சினார்க்கினியர். ஈற்றடி - இடைவேதுகை.

"காலைச் செய்வோமென் றறத்தைக் கடைப்பிடித்துச், சாலச்செய் வாரேதலைப்படுவார்—மாலைக், கிடந்தா னெழுத லரிதான் மற்றென்கொ, லறங்காலைச்செய்யாதவாறு" என்றார் அறநெறிச்சாரத்திலும். (௬)

௫. என்னானு மொன்றுதங் கையுறப் பெற்றக்காற்
பின்னாவ தென்று பிடித்திரா—முன்னே
கொடுத்தா ருயப்போவர் கோடிறீக் கூற்றந்
தொடுத்தாறு செல்லுஞ் சுரம்.

(இ - ள்.) என் ஆனும் ஒன்று - யாதாயினும் ஒரு பொருள், தம் கை உறபெற்றக்கால்-தமதுகையிற் கிடைக்கப்பெற்றால், பின் ஆவது என்று - (பிறர்க்கு ஈதல்) பின்னே ஆகக்கடவது என்று, பிடித்து இரா - இறுகப் பிடித்துவைத்திராமல், முன்னே - அப்பொருள் கிடைத்தபொழுதே, கொடுத்தார் தானஞ்செய்தவர்கள்,—கோடு இல் - பக்ஷபாதமில்லாத, தீ கூற்றம்-கொடுமையையுடைய யமன், தொடுத்து - (தம்மைப் பாசத்தாற்)கட்டி, செல்லும் - கொண்டுபோகின்ற, ஆறு - வழியிலுள்ள, சுரம்- வெப்புநிலத்தினின்றும், உய போவர் - (அந்நல்வினை வந்து உதவுவதனால்) தப்பிச் செல்வார்கள்; (எ - று.)

பலதீவினைகள் செய்து நரகத்திற் செல்லுந் தன்மையராயினும், யாதாயினும் ஒருபொழுதில் ஒருசிறிதுதருமஞ் செய்திருந்தால் அதன் பயனாக அந்நரகவழியிலுந் துன்பம் நீங்கி இன்பம் பெறுவ ரென்றபடி, யமன்வசப்பட்டுநரகத்துன்பம் நுகர்தலின்றி நல்வினைப்பயனாற் சுவர்க்கம்புக்கு இன்ப நுகர்வரென்ற கருத்தும் இதில் அமையும்.

'பின்னுவதென்றுபிடித்து' என்பதற்கு-பின்காலத்தில் [முதுமையில்] (தமக்கு அப்பொருள்) பயன்படுவது என்று எண்ணி லோபஞ்செய்து என்றும் உரைக்கலாம். கோடு- முதனிலைத் தொழிற்பெயர். கோடுதல்-கோணுதல்: நடுவுநிலைமைதவறுதல். கோடில் கூற்றம் என்றது - நல்வினைசெய்தோர்க்குத்தீமையையும், தீவினைசெய்தோர்க்கு நன்மையையும் மறந்துந் தராதவ னென்றற்கு: 'நடுவன்,' 'ஸமவர்த்தி,' 'தருமன்' என்கிற அவனது பெயர்களாலும்அறிக. பாவஞ்செய்தவர்களைத் தண்டிப்பதில் எவ்வளவும் இரக்கமில்லாமைபற்றி, 'தீக்கூற்றம்' என்றார்.

என், ஆனும் என்பன - எவன், ஆயினும் என்பவற்றின் விகாரங்கள். பெற்றக்கால் - காலீற்று வினையெச்சம். இரா-ஈறுகெட்ட எதிர்மறைவினையெச்சம். சுரம் - ஜ்வரம் என்ற வடமொழியின் திரிபு; சுரம் என்றது - அஸிபத்திரவனம் போல்வதை. உய=உய்ந்து: எச்சத்திரிபு. (௬)

௭. இழைத்தநா ளெல்லை யிகவா பிழைத்தொரீஇக்
கூற்றங் குதித்துய்ந்தா ரீங்கில்லை—யாற்றப்
பெரும்பொருள் வைத்தீர் வழங்குமி னாளைத்
தழீஇந்தழீஇந் தண்ணம் படும்.

(இ - ள்.) இழைத்த நாள்- (ஊழ்வினையால்) விதிக்கப்பட்டுள்ளஆயுள் நாள்கள், எல்லை இகவா - (தமது) அளவைக் கடவாதனவாம்; கூற்றம் - யமனிடத்தினின்றும், பிழைத்து - தப்பி, ஒரீஇ - நீங்கி, குதித்து - (அவனெண்ணத்தைக்) கடந்துபோய், உய்ந்தார் - உயிர்வாழ்ந்தவர்கள், ஈங்கு இல்லை - இவ்வுலகத்தில் (எவரும்) இல்லை; (ஆதலால்), ஆற்ற பெரும்பொருள் வைத்தீர்-மிகவும் அதிகமான செல்வத்தைச் சேர்த்துவைத்திருப்பவர்களே! வழங்குமின் - (விரைவாகவே) தானஞ்செய்யுங்கள்; நாளை - நாளைக்கே, தண்ணம்-இறந்தவர்க்கு உரிய நெய்தற்பறை, தழீஇம் தழீஇம்-தழீம் தழீம் என்னும் ஓசைஉண்டாம்படி, படும்- அடிக்கப்படுதல்கூடும்; (எ - று.)

குறுகவுங்குறுகாது வளரவும்வளராது என்றற்கு, பொதுப்பட,'எல்லே யிகவா' என்றார். ஓரீஇ-ஒருவி; சொல்விகாரப்பட்டு அளபெடுத்ததனுல், சொல்லிசை யளபெடை. பெரும்பொருள் - பெருமையைத் தருவதாகிய பொருளெனினுமாம். 'பிழைத்து ஓரீஇ' என்பதை 'இகவா' என்பதனோடு கூட்டியுரைப்பாருமுளர். 'பகும்' என்பதற்கு- ஒலிக்குமென்றபொருளும் உண்டு. "சென்றநாளெல்லாஞ் சிறுவிரல்வைத் தெண்ணலாம், நின்றநாள் யார்க்குமுணர்வரிது" ஆதலால் 'நாளே' என்றார். இங்கு 'நாளே' என்றது - எதிர்காலத்தையுணர்த்தவந்ததோர் குறிப்புச்சொல். தண்ணம்-தண்ணுமை யென்கிற சாக்காட்டுப்பறை. தழீஇம் தழீஇம்-அநுகரண மென்னும் ஒலிக் குறிப்பு; இரட்டைக்கிளவி: இயற்கையளபெடை.

மரணம் சம்பவிக்கு மென்பது, 'தழீஇத் தழீஇத் தண்ணம் பகும்' என வேறொருவகையாற் காட்டப்பட்டது: இது, பிறிதினவிற்சியணி; வட நூலார் பர்யாயோக்தாலங்காரம் என்பர்.

இச்செய்யுள் - பலவிகற்பஇன்னிசை வெண்பா. (க)

எ. தோற்றஞ்சால் ஞாயிறு நாழியா வைகலுங்
கூற்றம் அளந்துநுந் நாளுண்ணு—மாற்ற
அறஞ்செய் தருளுடையீ ராகுமின் யாரும்
பிறந்தும் பிறவா தாரில்.

(இ - ள்.) தோற்றம் சால் ஞாயிறு - உதித்தல் பொருந்திய சூரியனே, நாழி ஆ - அளவுகருவியாகக்கொண்டு, வைகலும் - நாள்தோறும், கூற்றம்-யமன், நும் நாள் - உங்கள் வாழ்நாள்களே, அளந்து-அளவிட்டு, உண்ணும்-உண்டுவருகின்றான்: (ஆதலால்),—ஆற்ற - மிகுதியாக, அறம் செய்து - தருமஞ்செய்து, அருள் உடையீர் ஆகுமின் - (உயிர்களிடத்துக்) கருணையுள்ளவராவீர்கள்; (அவ்வாறு ஆகாவிட்டால்), யாரும்-எப்படிப்பட்டவரும், பிறந்தும் - (இவ்வுலகத்தில் மனிதராய்ப்) பிறந்தும், பிறவாதாரில்-பிறவாதவர்போலவே (ஆவர்); (எ - று.)

'தோற்றஞ்சால்' என்பதற்கு- "தோற்றஞ்சால் தொகுபொருள்" என்றுங் கலித்தொகையிற்போல 'விளக்கமமைந்த' எனவுமாம்· 'இறவாதாரில்' எனவும் பாடங்கொள்வர். 'ஞாயிறு நாழியா' என்றும், 'உண்ணும்'என்றுங் கூறியதற்கு ஏற்ப, நாள்களாகியதானியங்களே என்னுதது-ஏகதேசவுருவக வணி. தோற்றம்-தோன்றுதல்: தொழிற்பெயர்; தோன்று - பகுதி, அம் - விகுதி, வலித்தல்- விகாரம். சால்-உரிச்சொல்.வைகலும், உம்மை-தொறுப் பொருளது. உண்ணும் - கழிப்பான் என்றபடி. சூரியனது உதயஅஸ்தமனங்

களினாலே நாள் உண்டாகிக் கழிவதனாலும், அது கழிய ஆயுள் குறைவதனாலும்இவ்வாறுகூறினர். மேல் உஉ-ஆஞ் செய்யுளையும்,“நாளெனவொன்று போற் காட்டி யுயிரீரும், வாள துணர்வார்ப் பெறின்,” வான்க ளாகி நாள்கள் செல்ல” என முன்னோர் கூறியிருத்தலையுங் காண்க. “ஆயுஷ: கண்டமாதாய ரவிரஸ்தங் கமிஷ்யதி” என்னும் வடநூன் மேற்கோளும் இங்குக் கவனிக்கத்தக்கது. புல்லுகைப்பிறவிகளுள்ளும் அரியதாகப்பெற்ற மக்கட்

பிறப்புக்குப் பயன் அருள்கொண்டு அறஞ்செய்து உறுதிபெறுதலே யாதலால், ‘ஆற்ற அறஞ்செய்து அருளுடையீராகுமின் யாரும் பிறந்தும் பிறவாதாரில்’ என்றார். “அறனும் அருளுடையான் கண்ணதே யாகும்”, “அருளிலார்க்கு அவ்வுலக மில்லை” என்பவாதலால், ‘அருளுடையீராகுமின்’ என, அறத்திற்குக் காரணமான அருள்எடுத்துக் கூறப்பட்டது.

‘யாரும் பிறந்தும் பிறவாதாரில்’ என்றது - அருளுடையராய் அறஞ்செய்யாதவர் அடைதற்கு அரிய மானிட சன்மத்தை அடைந்திருந்தும் அதன் பயன் பெருமையால் அதனை அடையாதவராகவே எண்ணப்படுவரென்றபடி. அவர்கள் பகுத்தறிவின்மையால் விலங்கோ டொப்ப ரென்ற கருத்தும் இதில் அமையும். பிறவாதாரில், ஐந்தனுருபு - ஒப்புப்பொருளது; இது - ஒப்பில்போலி. ‘ஆவர்’ என வினைமுற்று வருவிக்க. ஏழனுருபாகக் கொண்டு, பிறவாதாரில் (வைத்து எண்ணப்படுவர்) என்றுமாம். இனி,உண்ணும் என்பதனோடு கூட்டி, எவரும் பிறந்தும் பிறவாதவர்போலாம்படி [இறக்கும்படி] கூற்றம் நாள் உண்ணும் என்று உரைப்பாரு முளர்.

உண்ணும்-செய்யுமென்முற்று, நிகழ்கால முணர்த்திற்று. அறம்-செய்யத்தக்கது என நூல்களால் வரையறுக்கப்பட்டது என்றுபொருள்படுங்காரணக்குறி; அற-பகுதி, அம்-செயப்படுபொருள்விகுதி: [இதன்எதிர்மொழி-மறம்; அதருமம்: செய்யத்தகாதது என நூல்களால் மறுக்கப்பட்டது என அதற்குக்காரணப்பொருள் காண்க.] ‘அறஞ்செய்து அருளுடையீராகுமின்’ என்றதை அருளுடையீராகி அறஞ்செய்ம்மின் என விகுதிபிரித்துக் கூட்டுதலும் ஒன்று. (எ)

அ. செல்வர்யா மென்றுதாஞ் செல்வுழி யெண்ணாத
புல்லறி வாளர் பெருஞ்செல்வ—மெல்லிற்
கருங்கொண்மூ வாய்திறந்த மின்னுப்போற் றோன்றி
மருங்கறக் கெட்டு விடும்.

(இ - ள்.) செல்வர் யாம் என்று - (இப்பொழுது) செல்வமுடையோம் நாம் என்று எண்ணிக் களித்து [நம்மைத் தாமே மதித்து], தாம்செல்வுழி-தாம் போகுமிடங்களில், எண்ணாத - (பிறரை) மதியாத, புல் அறிவாளர் - அற்பபுத்தியுடையவர்களது, பெருஞ்செல்வம்-மிக்கசெல்வமும்,—எல்லில்-இராத்திரியில், கருங் கொண்மூ - கருநிறமுடைய மேகம், வாய் திறந்த - வெளிவிட்ட, மின்னு போல் - மின்னல் போல, தோன்றி - (மிகசசிறிது பொழுது) காணப்பட்டுகின்று, (உடனே), மருங்கு அற - இருந்த இடமுந் தெரியாமல், கெட்டுவிடும் - அழிந்துபோம்; (எ - று.)

உவமையணி.

இனி, 'தாம் செல்வுழியெண்ணாத' என்பதற்கு-மறுமையில் தாம் செல்லுங்கதியை ஆலோசியாத என்று உரைத்தலு மொன்று. செல்வர் யாம்-தன்மையிற் படர்க்கை வந்த இடவழுவமைதி. செல் + உழி = செல்வுழி: வகர மெய்-உடம்படுமெய்யல்லாதமெய்; 'மெய்யீற்றுடம்படுமெய்' என்பர்நச்சினார்க்கினியர், மேல் ௩௩ - ஆஞ் செய்யுளில் 'தேய்விடத்து' என்பதில் உள்ள

வகரமும் இது. கரிய இருளையுடைய இரவிலே ஒளிமிக்கு விளங்குதலால், 'எல்லில் தோன்றுகிற மின்' என்றார். கொண்மூ - நீரைக் கொள்வ தென்னும் பொருளில் வந்த காரணப்பெயர் போலும் பார்வைக்கு வாயைத் திறந்து விடுவதுபோலக் காணப்படுதலால், 'வாய்திறந்த மின்' என்றது. மின்-செல்வத்துக்குத் தொழிலுவமை; உ - சாரியை. கெட்டுவிடும், விடு - துணிவுப்பொருளுணர்த்தும். (அ)

கூ. உண்ணா னொளிநிறா னோங்கு புகழ்செய்யான்
றுன்னருங் கேளிர் துயர்களையான்—கொன்னே
வழங்கான் பொருள்காத் திருப்பானேல் அஆ
விழந்தானென் றெண்ணப் படும்.

(இ - ள்.) (ஒருவன்), உண்ணான்-(தானும்) அனுபவியான்; ஒளிநிறான்-மதிப்பையும் நிலைபெறச் செய்யான்; ஓங்கு புகழ் செய்யான் - மேம்பட்ட கீர்த்தியையும் சம்பாதியான்; துன் அருங் கேளிர் துயர் களையான் - சேர்தற்கு அரிய உறவினரது துன்பத்தையும் போக்கான்; கொன்னே வழங்கான்-கைம்மாறு கருதாமல் தானமுஞ் செய்யான்; (இவ்வாறு இருந்து), பொருள் காத்துஇருப்பான் ஏல்-செல்வத்தைக் காவல்செய்து வைத்திருப்பானானால், (அவன்), அ ஆ - ஐயோ! இழந்தான் என்று எண்ணப்படும் - (அப்பொருளை) இழந்துவிட்டானென்றே (யாவராலும்) நினைக்கப்படுவான்.

பாடுபட்டுத் தேடிய செல்வத்தைத் தானும் அநுபவியாமல் நல்விஷயத்திலும் உபயோகப் படுத்தாமற்போனால் அதனை யிழந்ததற்குச் சமானமே என்ற கருத்து; வைத்திருந்தும் பயனில்லை யென்றபடி.

பரிமேலழகர் "ஓதல் வேண்டு மொளிமாழ்குஞ் செய்வினை" என்ற திருக்குறளின் உரையில் 'ஒளி-தாம் உளகாலத்து எல்லாராலும் நன்குமதிக்கப்படுதல்' என்றும், "ஒளி யொருவற்குள்ள வெறுக்கை" என்ற திருக்குறளின் உரையில் 'ஒளி-தான் உளனாயகாலத்து மிக்குத்தோன்றுதலுடைமை; "ஒளிநிறா னோங்குபுகழ் செய்யான்" என்றார் பிறரும்' என்றும் உரைத்தவற்றை இங்கே உணர்க; 'ஒளியாவது - வெள்ளைமையின்மை' என்பர் தொல்காப்பியவுரையில் நச்சினார்க்கினியர். நிறான், நில்என்பதன் பிறவினையாகிய நிறு-பகுதி. புகழ் - இம்மைப்பயனாய் இவ்வுலகத்தில் என்றும் அழியாமல் நிற்கும் கீர்த்தி; தாம் இறந்தழியும் தாமநிகழ்த்தியவாறு உலகம் உயர்த்துக் கூற நிலைபெறுவது. "நிலவரை நீள்புக ழாற்றிற் புலவரைப், போற்றாது புத்தே ளுலகு" எனத் திருக்குறளிலும், "புலவர்பாடும் புகழுடையோர் விசும்பின், வலவ னேவா வான வூர்தி, யெய்துப வென்பதஞ் செய்வினைமுடித்து" எனப் புறநானூற்றிலும் கூறியபடி, அது மறுமைக்குக் காரணமென்பது தோன்ற, 'ஓங்குபுகழ்' எனப்பட்டது. கேளிர்-(யோகக்ஷேமங்களை)கேட்பவர்; இர்-பலர்பால் விகுதி: 'மகளிர்' என்பதிற் போல. கொன்னே-பயனின்மைப்பொருள் தருவதோர் இடைச்சொல். இதனை, 'காத்திருப்பான்' என்பதனோடு கூட்டி, வீணாகச் செல்வத்தைப் பாதுகாத்து வைத்திருப்பானென்று பொருள்கொள்ளினும் அமையும். அ ஆ - இரக்கக்குறிப்பிடைச்சொல். எண்ணப்படும்-செய்யுமென் முற்று, ஆண்பால். முன்னிரண்டடி-இனவெதுகை.

அ ஆ என்பது விட்டிசைத்ததனல், தனிக்குறில் முதலில் நேரசையா யிற்று; ஆகவே, தேமாச்சீராய்த் தளைக்கு இயையும். "விட்டிசைத் தல்லால் முதற்கண் தனிக்குறில் நேரசையென்று, ஒட்டப்படாது அதற்கு 'உண் ஞன்' உதாரணம்" என்ற யாப்பருங்கலக்காரிகையையும், 'இதனுள் 'அ ஆ' என்புழிஅருளின்கண் குறிப்பாய் மொழிமுதற்கண் நின்ற குற்றெழுத்துவிட் டிசைத்து நேரசையாயினவாறும், அல்லாதவழிக் குறில்நெடிலோடுங்கூடி நிரையசையாயினவாறுங் கண்டுகொள்க' என்றஅதன்உரையையும் உணர்க.

க0. உடாஅது முண்ணாதுந் தம்முடம்பு செற்றுங்
கெடாஅத நல்லறமுஞ் செய்யார்—கொடாஅது
வைத்தீட்டி னாரிழப்பர் வான்றோய் மலைநாட
வுய்த்தீட்டுந் தேனீக் கரி.

(இ - ள்.) வான் தோய் மலை நாட-ஆகாயத்தை யளாவியுயர்ந்தமலைகளை யுடைய(பாண்டிய) நாட்டின் அரசனே!—உடாதும் - (நல்ல உடுப்புக்களை) உடுக்காமலும், உண்ணாதும்-(நல்ல உணவுகளை) உண்ணாமலும், தம் உடம்பு செற்றும் - தமது உடம்பை வருத்தியும், கெடாத நல் அறமும்செய்யார் - (எந்நாளும்) பயனழியாத நல்ல தருமங்களையுஞ் செய்யாமலும், கொடாது- (ஏழைகட்குக்) கொடாமலும், வைத்து - (செல்வத்தைக் காவல்செய்து) வைத்து, ஈட்டினார் - (மேன் மேலும்) சம்பாதித்தவர்கள், இழப்பர் - (அச் செல்வத்தை ஒருகாலத்தில்)இழந்தேவிடுவார்கள்; (அவ்வாறுஇழப்பதற்கு), —உய்த்து ஈட்டும் தேனீ - (பலபூக்களினின்று தேனைக்) கொண்டுபோய் வைத்து (மேன்மேலுஞ்) சேர்க்கிற தேனீக்கள், கரி - சாக்ஷியாம்;)(எ - று.)

தேனீக்கள் பலநாளாகச் சிறிதுசிறிதாகச் சேர்த்துவைத்த தேனைஒரு நாளிற் பிறனொருவன் கொண்டு போவதுபோல, ஒருவன் பலகாலமாகச் சேர்த்துவைத்த செல்வத்தை ஒருகாலத்திற் கள்ளர் முதலியோர்கொண்டு போவரென்றுகருத்து:உவமையணி. "ஈயார் தேட்டைத் தீயார்கொள்வர்" என்ற ஔவையார் அமுதமொழி, இரட்டுறமொழிதலால், கொடாதலோபி களது செல்வத்தைக் கொடியோர் கைப்பற்றுவர் என உபமேயமாகவும், ஈக்கள் தேடிவைத்த தேனைத் தீக்கோலையுடைய வேடர் கவர்வர் என உப மானமாகவும் ஒன்றே இருபொருள்பட்டு இப்பாட்டின் கருத்தை விளக்கு தல் காண்க.

'மலைநாட' என்றதனால், தேனீயை எடுத்துக்கூறினர். வான்றோய் மலைநாட-ஆடூஉமுன்னிலை. ஆடூஉமுன்னிலையாவது - புருஷனை முன்னிலைப் படுத்திக்கூறுவது; [இவ்வாறு மகடூஉமுன்னிலையும் உண்டு: அது-பெண்ணை முன்னிலைப்படுத்துவது.] இந்த நாலடியாரின் பாடல்கள் சமணமுனிவர்களாற்பாண்டியநாட்டிற் பாடப்பட்டனவாதலால், இவற்றில் வருகிறஆடூஉ முன்னிலைகளைப் பாண்டியராசனைக் குறித்தனவென்னலாம். மருதநிலமாகிய அந்நாட்டை அடுத்துள்ள குறிஞ்சிநிலத்தின் மாட்சிமையைக் கூறுவார்; 'வான்தோய்மலைநாட' என்றார். "இருபுனலும் வாய்ந்த மலையும் வருபுனலும், வல்லரணும் நாட்டிற்கு உறுப்பு" என்ற திருக்குறளினாலும், 'இடை

யதன்றி ஒருபுடையதாதலும் தன்வளர்தருதலும் மாரிக்கண் உண்டநீர் கோடைக்கண் உமிழ்தலும்உடைமைபற்றி, வாய்ந்த மலையென்றார்' என்ற அதன் உரையாலும், மலை நாட்டிற்கு அவயவமாதலும், நிலவளத்துக்கு இன்றியமையாத நீர்வளத்துக்குக் காரணமாதலும்காண்க.

செற்று, செறு-முதனிலை. வான் தோய் மலை-மேகம்படியப்பெற்றமலையெனினுமாம். கெடாஅத என்பதனைப் பிறவினையாகக்கொண்டு, (தன்னை விரும்பிசசெய்தவர்களைத் தான்) கெடுக்காத தன்மையையுடைய அறமென்னவுமாம்.

அளபெடைகள் மூன்றும், செய்யுளிசை நிறைக்கவந்தவை. அளபெடைகள் அடுத்துவந்தது, அளபுத்தொடையாம். (௪0)

---

௨ ஆம் அதிகாரம்.—இளமைநிலையாமை.

அஃதாவது - இளமைப்பருவத்தினது நிலையில்லாமையை உணர்த்துவது. இங்கே, இளமை யென்றது - யௌவனம்; அது - பதினாறுபிராயத்துக்குமேல் முப்பத்திரண்டுபிராயத்துக்குள் சிற்றின்பவிஷயங்களில்மயங்குகின்ற காளைப்பருவம். புல்லறிவுடையார் பெரும்பான்மையும் முறையேபற்றுச்செய்வது சிற்றின்பத்திற்கு ஏதுவாகிய செல்வத்தினிடத்தும், அதனை அனுபவித்தற்கு உரிய இளமையினிடத்தும், அப்பருவத்திற்கு இடமாகிய உடம்பினிடத்துமே யாதலால், அம்முறையே, இந்த இளமைநிலையாமை - செல்வநிலையாமையின்பின் வைக்கப்பட்டது. திருவள்ளுவனாரும்நிலையாமையென்னும் அதிகாரத்துள் இம்முறை தோன்றக் கூறியவாறும் காண்க.

இளமை - பண்புப்பெயர்.

கக. நரைவரு மென்றெண்ணி நல்லறி வாளர்
குழவி யிடத்தே துறந்தார்—புரைதீரா
மன்னா விளமை மகிழ்ந்தாரே கோலூன்றி
இன்னாங் கெழுந்திருப் பார்.

(இ - ள்.) நரை வரும் என்று - முதுமைப்பருவம் வரு மென்று, எண்ணி - நினைத்து, குழவியிடத்தே - இளமைப்பருவத்திலேயே, துறந்தார் - (பற்றுக்களை) விட்டவர்கள், நல் அறிவாளர் - குற்றமற்ற விவேகமுடையவராவர்; புரை தீரா - (காமவெகுளிமயக்கங்களாகிய) குற்றங்கள் நீங்காத, மன்னா - நிலைபெறாத, இளமை - இளமைப்பருவத்தில், மகிழ்ந்தாரே - (சிற்றின்பத்தை அனுபவித்தலாற்) களித்த நல்லறிவில்லாதவர்களே, கோல் ஊன்றி - (நடத்தற்கு ஆதாரவாகத்) தடியை ஊன்றிக்கொண்டு, இன்னாங்கு - துன்பத்துடன், எழுந்திருப்பார் - எழுவார்கள்; (எ - று.)

இளமையில் துறந்தவர்களே பின்பு பேரின்பமனுபவிப்பர்; சிற்றின்பத்தை விரும்பித் துறவாதவர்களே பலநாள் துன்பமனுபவிப்பர் என்பதாம்.

நரை - மயிர்வெளுத்தல்; அதற்குக் காரணமான மூப்புக்கு இங்கு ஆகுபெயர். எண்ணி - துறத்தலாலுண்டாகும் பெரும் பயன்களையும், துறவாமையாலுண்டாகும் இடர்களையும் சீர்தூக்கி யாலோசித்து என்னவுமாம். இளமைப்பருவத்தே துறத்தற்கு ஏதுவாயினமைபற்றி 'நல்லறிவு' என்றும், அங்ஙனம் அருமையாகப்பெற்ற நல்லறிவைத் தக்கவழியிற் பயன்படுத்துதல் பற்றி 'நல்லறிவாளர்' என்றும் கூறினர். தாமாகவேஎழுந்திருக்கமாட்டாமையேயன்றிக் கோலையூன்றிக்கொண்டும் எழுந்திருக்க வருந்துவரென்பது, அவரது வலிமை யின்மையை நன்கு விளக்கும். ஏகாரமிரண்டும் - பிரிநிலை. குழ - இளமைப்பொருள் தரும் உரிச்சொல்: இங்கு, இ - பகுதிப்பொருள்விகுதி; "உருளி மாமதி" என்ற சிந்தாமணியிற் போல. தீரா, மன்னா என்ற எதிர்மறைப் பெயரெச்சங்கள் - அடுக்கி 'இளமை' என்னும் பெயரோடு முடிந்தன; "மூவா முதலா வுலகம்" என்ற சிந்தாமணியிற் போல. இன்னாங்கு - ஒருசொல்; 'பட்டாங்கு' என்பது போல. எழுந்திருப்பார் - ஒருசொல்: இரு - துணைவினை; இனி, எழுந்து இருப்பார் எனப்பதம்பிரித்து, எழுந்து (நிற்கவும்மாட்டாது மீட்டும்) இருப்பார் என்றலும் ஒன்று.

முதலிரண்டடியில் இனவெதுகை காண்க; அடுத்தசெய்யுளிலும்இது.

கஉ. நட்புநா ரற்றன நல்லாரு மஃகினா
ரற்புத் தளையு மவிழ்ந்தன—வுட்காணாய்
வாழ்தலி னூதிய மென்னுண்டாம் வந்ததே
யாழ்கலத் தன்ன கலுழ்.

(இ - ள்.) நட்பு - சினேகங்களாகிய, நார் - பாசங்கள், அற்றன - (உனது நண்பர்க்கு உன்னிடத்து) அற்றுப்போயின; நல்லாரும் - (இளமையில் உன்பக்கல் அன்புகொண்ட) மாதர்களும், அஃகினார் - அன்புகுறைந்தார்கள்; அன்புதளையும்- அன்புகளாகிய கட்டுக்களும், அவிழ்ந்தன-(உன்சுற்றத்தார்க்கு உன்னிடத்தில்) தளர்ந்துபோயின; உள் காணாய் - மனத்தில் ஊன்றிஆலோசித்துப்பார்; வாழ்தலின் - (இளமையைப் பொருளென மதித்துமகிழ்ந்து) வாழ்ந்ததனால், ஊதியம் என் உண்டாம் - என்னபயன் உண்டாயிற்று? ஆழ் கலத்து அன்ன - (கடலில்) மூழ்குகின்ற மரக்கலத்தினுள்ளவர்க்கு வந்தது போன்ற, கலுழ் - துன்பம், வந்ததே-(இப்பொழுது) வந்துவிட்டதே! (எ - று.)

இச்செய்யுள் - இளமைப்பருவத்திற் சிற்றின்பத்தையே விரும்பி அநுபவித்து வலிமைகுன்றி விரைவிலே முதுமையடைந்த ஒருவனை நோக்கி, அவ்விளமையை மகிழ்ந்ததனா லுண்டான தீமைகளை எடுத்துச்சொன்னதாகச் செய்யப்பட்டதென்க. முன்னிரண்டடியில் உருவகவணியும், ஈற்றடியில் உவமையணியுங் காண்க.

நண்பரும் உறவினரும் பலராதல்பற்றி, நட்பும் அற்புத்தளையும் பலவாயின. நட்பு, தளை என்பன - பால்பகாஅஃறிணைப்பெய ராதலால், 'அற்றன', 'அவிழ்ந்தன' என்னும்பன்மைவினையைக்கொண்டன. நட்பு-தொழிற்

பெயர்; நன் - பகுதி; பு - விகுதி. உம்மைகள் - எச்சப்பொருளன. காணாய் என்ற ஏவலொருமைமுற்றில், ஆய்- விகுதி. ஏகாரம்-இரக்கம். அற்புத்தளை- பாசபந்த மெனப்படும். வாழ்தலின், இன் - ஐந்தனுருபு: ஏதுப்பொருளது. என் - எவன் என்ற வினைப்பெயரின் விகாரம்; இது, அஃறிணையிருபாற்கும் பொது. 'ஆழ்கலத்தன்ன கலி' என்று பாடமோதுவாரும் உளர்; கலி-துன் பம். "நல்லா ளுடன்படிற் றானே பெருகும்" என்றபடி நல்லாள் என்று இலக்குமிக்குப் பெயராதலால், நல்லார் என்பது - பெரும்பாலும் மகளிரை உணர்த்தும். அற்புத்தளை = அன்பு + தளை; அல்வழியில் மென்றொடர் தன் னினவன்றொடராயிற்று. கலம்-அதிலுள்ளவர்க்கு இடவாகுபெயர். ஆழ்கலம்- வினைத்தொகை. கலுழ் - கலுழ்ச்சி: முதனிலைத் தொழிற்பெயர்: கலக்கம், புலம்பல். ஆம் - அசை.

"காற்றத் திடைப்பட்ட கலவர் மனம்போல, ஆற்றத் துளங்காதிற்ப னுழிவலவா" எனப்பெரியதிருமொழியிலும், "பண்ணார் களிறேபோற் பா யோங்குயர்நாவாய், கண்ணார் கடன்மண்டிக் காற்றிற் கவிழுங்கால், மண் ணார் மணிப்பூணோய் மக்களுறூஉம் துன்பம், நண்ணு நரகத்தின் நான்கா மடி யன்றே" எனச் சீந்தாமணியிலும், பிறநூல்களிலும், கலம்கவிழ்ந்தமக்கள் படுந்துன்பமே மிக்கபெருந்துன்பத்துக்கு எடுத்துக் காட்டப்படுதல்காண்க.

கரு. சொற்றளர்ந்து கோலூன்றிச் சோர்ந்த நடையினராய்ப்
பற்கழன்று பண்டம் பழிகாறு—மிற்செறிந்து
காம நெறிபடருங் கண்ணினார்க் கில்லையே
யேம நெறிபடரு மாறு.

(இ - ள்.) சொல் தளர்ந்து-சொற்கள் தளர்ச்சியடையப்பெற்று, கோல் ஊன்றி-தடியையூன்றிக்கொண்டு, சோர்ந்த நடையினர் ஆய்-தளர்ந்தநடை யையுடையவர்களாய், பல் கழன்று-பற்கள் விழுந்துபோய், பண்டம்-இவ்வுட லாகிய பொருள், பழி காறும் - (கண்டவர்யாவராலும்) பழிக்கப்படுமளவும் [மூப்புமுதிருமளவும்], இல் செறிந்து - இல்வாழ்க்கையிலேயே பொருந்தி, காமம்நெறி - ஆசையின்வழியிலே, படரும்-செல்லுகின்ற, கண்ணினார்க்கு- நோக்கத்தை யுடையவர்கட்கு,—ஏமம் நெறி - பேரின்பத்தைத் தருகின்ற முத்திமார்க்கத்தில், படரும் ஆறு - செல்லும் விதம், இல்லையே - உண் டாகாதே; (எ - று.)

வாழ்நாளுள்ளமட்டும் சிற்றின்பத்தையே அனுபவித்துக் கொண்டுதற வாதவர் நற்கதிபெறுவது அரிய தென்பதுகருத்து. ஏமநெறி-தமதுஉயிர் க்குஅரணாகிய நல்நெறி; வினைகளைப்போக்கிக் கூற்றத்தினின் றுதப்புவித்து முத்திபெறுவிக்குந் தறவொழுக்கம்.

இல் - இல்லறவாழ்க்கைக்கு ஆகுபெயர். பண்டமென்னுஞ் சொல், உடம்பின் இழிவு தோன்ற நின்றது. பழிகாறும் - பழிக்கப்படுமளவும்: செயப்பாட்டுவினைப்பொருளில்வந்த செய்வினை. காறு - எல்லைகுறிப்ப தோர் இடைச்சொல். தளர்ந்து, கழன்று என்னுஞ் சினைவினைகள்-முதலின் மேல்நின்றன. ஏகாரம்-தேற்றத்தோடு இரக்கம். (௯)

௧௪. தாழாத் தளராத் தலைநடுங்காத் தண்டூன்றா
வீழா இறக்கு மிவண்மாட்டுங்—காழிலா
மம்மர்கொண் மாந்தர்க் கணங்காகுந் தன்கைக்கோ
லம்மனைக்கோ லாகிய ஞான்று.

(இ - ள்.) தாழா - (உடம்பு) கூனடைந்தும், தளரா-மெலிந்தும், தலை நடுங்கா - தலைநடுங்கியும், தண்டு ஊன்றா - தடியை ஊன்றியும், வீழா - கீழே விழுந்தும், இறக்கும் - மரணவேதனைப்படுகின்ற, இவள்மாட்டும்-இவளிடத்தும், காழ் இலா மம்மர் கொள் - மனவுறுதியில்லாமற் காமமயக்கத்தைக் கொண்ட, மாந்தர்க்கு - மனிதர்கட்கு,—(இவள்),—தன் கை கோல்-(இப்பொழுது) தனது கையில் (ஊன்றுதற்குப் பிடிக்கப்பட்ட) கொம்பு, அம்மனை கோல் ஆகிய ஞான்று - தன்தாய்க்கு ஊன்றுகோலாயிருந்தகாலத்தில் [தான் இளமைப்பருவ முடையளாயிருந்தபொழுது], அணங்கு ஆகும் - மோகினியென்னுந் தெய்வப்பெண்ணாயிருந்திருப்பள்; (எ - று.)

இச்செய்யுள் - பெண்களின் இளமையைக் கண்டு விரும்புவோர்க்கு இறந்துபடும் அமயத்தையுடைய முதியளொருத்தியைச் சுட்டிக்காட்டி 'இவள், இளமைப்பருவத்திலே காமுகர்க்கு மேன்மேல் ஆசையை மூட்டத் தக்க கட்டழகுடையளா யிருந்தவள்: இப்பொழுது இவ்வாறாயினுள்' என்று இளமைநிலையாமையை உணர்த்துவதாகச் செய்யப்பட்டதெனஅறிக.

தண்டு - தண்டமென்னும் வடமொழியின் விகாரம். மாந்தர்-பன்மைப் பெயர். 'மாந்தர்' என்ற சொல்லின் ஆற்றலால், மந்தபுத்தியுடையா ரென்பதுதோன்றும். 'அணங்கு - காமநெறியான் உயிர்கொள்ளுந் தெய்வமகள்' என்பர் பரிமேலழகர்; இச்சொல்லுக்கு - தேவமாது என்றும், திருமகள் என்றும் பொருளுண்டு. 'அணங்கு ஆகும்' என்பதற்கு - இவள் திருத்தஞ் செய்தவளாவள் என்றலு மொன்று. விறக்கும் எனப் பிரித்து, வெருவும் என்று பொருளுரைப்பாரு முளர்; "விறப்பே வெரூஉப் பொருட்டுமாகும்" என்பது தொல்காப்பியவுரிச்சொல்லியற் சூத்திரமாதலால். இனி,'(இவன்), அம்மனைக்கோல் தன்கைக்கோலாகிய காலத்தில் [முதுமையடைந்தபொழுது] தாழ்ந்து தளர்ந்துதலைநடுங்கித் தண்டுன்றி வீழ்ந்து இறப்பன்; இவ்விடத்தும் நெஞ்சுறுதியில்லாத பேதைமைகொண்ட மனிதர்க்கு ஆசை உண்டாகாநின்றது; (இது என்னஉலகியற்கை!)' என்று இகழ்ந்ததாகப் பொருள் கூறுதலும் அமையும்.

தாழா, தளரா, நடுங்கா, ஊன்றூ, வீழா உடன்பாட்டெச்சங்கள்; 'ஆ' என்ற வினையெச்சவிகுதியே இறந்தகாலங்காட்டிற்று. உம் - இழிவுசிறப்பு. இலா-ஈறுகெட்ட எதிர்மறைவினையெச்சம். "சிலவிகாரமாமுயர்திணை"என்பதனால், 'அம்மனைக்கோல்' என உயர்திணைப்பெயரின்முன் வலிமிக்கது.

'அம்மனைக்கோல் தன்கைக்கோலாகியஞான்று' என்றது-பிறிதினவிற் சியணி. முதலடி - முற்றுமோனை. (௪)

௧௫. எனக்குத்தா யாகியா ளென்னையீங் கிட்டுத்
தனக்குத்தாய் நாடியே சென்றா—ளனக்குத்தா
யாகி யவளு மதுவானாற் றாய்த்தாய்க்கொண்
டேகு மளித்திவ் வுலகு.

(இ - ள்.) எனக்கு தாய் ஆகியாள்-எனக்குத் தாயாயிருந்தவள், என்னை ஈங்கு இட்டு -'என்னை இவ்விடத்தில் விட்டிட்டு, தனக்கு தாய் நாடியே - தனக்கு ஒரு தாயைத் தேடிக்கொண்டே, சென்றாள் - இறந்துபோனாள்; தனக்கு தாய் ஆகியவளும்-அவளுக்குத் தாயாயிருந்தவளும், அது ஆனால் - அவ்வாறே போனாளாதலால்,—இ உலகு - இவ்வுலகத்துப் பிராணி வர்க்கமெல்லாம், தாய் தாய்கொண்டு-தாயைத் தேடிக்கொண்டே,ஏகும்-செல்லுகின்ற, அளித்து - எளிமையையுடையது; (எ - று.)

இட்டு-பெற்றுவைத்து. தனக்குத் தாய்நாடிச்சென்றானென்றது - இறந்துமற்றொருத்தியின்வயிற்றிற்புகுந்திட்டா னென்றபடி. உலகத்திற்பிறந்த மனிதர்கள் யாவரும் இளமைகழிந்து முதுமையடைந்து இறக்குந்தன்மை யை யுடையவரென்று இளமைநிலையாமையை ஒரு திருஷ்டாந்தங்கொண்டு விளக்கியபடி.

தாய்க்கொண்டு என்பதில், தாய்-தாவு என்பத னடியாப்பிறந்தஇறந்த காலவினையெச்சம். அளித்து-ஒன்றன்பாற் குறிப்புமுற்று; து-விகுதி.

இப்பாட்டு, யாக்கை நிலையாமைக்கு இனிது பொருந்துவதாயினும், அதிகாரசசெய்யுள்தொகை நிரப்புதற்கு இங்கு வைக்கப்பட்டது; இளமை யிலும் மரணம் நேருமென்ற சம்பந்தம்பற்றியுமாம். (ரு)

கசு. வெறியயர் வெங்களத்து வேன்மகன் பாணி
முறியார் நறுங்கண்ணி முன்னர்த் தயங்க
மறிகுள குண்டன்ன மன்னு மகிழ்ச்சி
யறிவுடை யாளர்க ணில்.

(இ - ள்.) வெறி அயர் - ஆவேசங்கொண்டு ஆடுகின்ற, வெம்-கொடிய, களத்து - பலியிடுமிடத்திலே, வேல் மகன்-வேலையுடைய அவ்வாவேசமாடு பவனது, பாணி - கையிலுள்ள, முறி ஆர் நறுங் கண்ணி-தளிர்கள் இடை யிடையே பொருந்திய வாசனைவீசுகின்ற பூமாலை, முன்னர்- (தனக்கு) எதி ரில், தயங்க - விளங்க, மறி - (அங்கே பலியிடுதற்குக் கொண்டுவந்து நிறுத் தப்பட்ட) ஆடானது, குளகுஉண்டன்ன-(அம்மாலையிலுள்ள தளிரை)இரை யாக எண்ணி உண்டு அடைகின்ற மகிழ்ச்சிபோன்ற, மன்னு மகிழ்ச்சி-நிலை யில்லாதமகிழ்ச்சி, அறிவுடையாளர்கண் இல் - உண்மையறிவுடையவரிடத் தில்உண்டாகாது [அவர் இளமையிலே துறப்பர் என்றபடி]; (எ - று.)

அதிவிரைவில் அழியுந்தன்மையதான இளமையைக் கண்டு மகிழ்வது, உடனே தன்னை வெட்டுதற்பொருட்டு வாள்பிடித்து நிற்கிற வேலனது கையி லுள்ள மாலையிற் பொருந்திய தளிரைத்தின்று பேதைமையுடைய ஆடுமகிழ் வதற்குச் சமான மென்றபடி: உவமையணி. சிறிதபொழுதில் துன்பமாய் முடியுமென்பதாம்.

குறிஞ்சிநிலமாக்கள் அந்நிலத்தெய்வமான முருகக்கடவுளுக்குப் பிரார்த்தனைசெலுத்தும் நிமித்தமாக மறியறுத்துப் பலியிட்டாடுதல் மாபு. முருகக்கடவுளது வேலைத் தனக்கு அடையாளமாக ஏந்திக்கொண்டு நிற்றலால், 'வேல்மகன்' என்றார், வேலனென்றும், வெறியாட்டாளனென்றும்பெயர்களுண்டு. முறியார்நறுங்கண்ணி—"புலராப் பசிலை யிடையிடுபு தொடுத்த, மலரா மாலை" என்றார் பிறரும். முன்னர் - இடமே; இடமுன். குளகு- இலைமேயும் விலங்கின் உணவு, "இலைநுகர்விலங்குணுவே குளகென வியம்பலாகும்" என்பது நிகண்டு. உண்டன்ன-உண்டாலன்ன, உண்டதன்ன. களம், பாணி - வடசொற்கள். (௬)

௧எ. பனிபடு சோலைப் பயன்மர மெல்லாங்
கனியுதிர்ந்து வீழ்ந்தற் றிளமை—நனிபெரிதும்
வேற்கண்ண ளென்றிவளை வெஃகன்மின் மற்றிவளுங்
கோற்கண்ண ளாகுங் குனிந்து.

(இ-ள்.) இளமை-இளமைப்பருவமானது,—பனி படு சோலை-குளிர்ச்சி பொருந்திய சோலையிலுள்ள, பயன் மரம் எல்லாம் - பலன்படுகிற மரங்களெல்லாம், கனி உதிர்ந்து வீழ்ந்தற்று - பழங்களுதிர்ந்து விழப்பெற்றாற்போன்ற நிலையில்லாத தன்மையை யுடையது, (ஆதலால்), வேல் கண்ணள் என்று - (இப்பொழுது) வேல்போற கூர்மையான கண்களையுடையவளென்று எண்ணி, இவளை-இம்மகளையை, நனி பெரிதும் - மிகவும்அதிகமாக, வெஃகன்மின்-விரும்பாதீர்கள், இவளும்—,மற்று-பின்பு, குனிந்து-உடம்புகூனடைந்து, கோல் கண்ணள் ஆகும்-(வழிதெரிந்து நடப்பதற்கு)ஊன்று கோலையே கண்ணாக உடையவளாவள், (எ - று.)

யாவரும் விரும்பும்படி சோலையிற் பழங்களோடுகூடியிருந்த மரம்அப்பழங்களுதிர்ந்தபின்புவிரும்பத்தகாத தாதல்போல, யாவரும்விரும்பத்தக்க இளமைஅழிந்தபின்பு உடம்புவிரும்பத்தகாததா மென்றபடி.உவமையணி.

இச்செய்யுள் - மகளிரது இளமையழகைக் கண்டு பேரன்புகொண்டு நிற்பவரை நோக்கிச் சொல்லியதென அறிக.

நனி பெரிதும்-ஒருபொருட்பன்மொழி. 'வேற்கண்ணள்'என, எல்லா

வுறுப்புக்களுள்ளுஞ் சிறந்த கண்களின் அழகை எடுத்துக்கூறியது, மற்றை அவயவங்களின் அழகுக்கும் உபலக்ஷணம். வெல்கண்மின்-எதிர்மறை யேவற்பன்மை. 'கோற்கண்ணள் ஆகும்' என்றது, முதுமையிற் கண்கெட்டு ணென்றுகோலையே ஆதாரமாகக்கொண்டு தட்டித்தட்டிவழிதெரிந்து நடப்பளென்றபடி - "கோற்கணெறிகாட்டக் கொல்கூற் றுழையதா," என்றார் வினையாபதியிலும். இவளும், உம்-உயர்வுசிறப்பு. மற்று-வினைமாற்றுமாம்.

மிக்கமுதுமையடைவளென்ற பொருளில் 'கோற்கண்ணளாகும்' என்றது, பிறிதினவிற்சியணி, (எ)

கச. பருவ மெனைத்துள பல்லின்பா லேனை
யிருசிகையு முண்டீரோ வென்று—வரிசையா
னுண்ணாட்டங் கொள்ளப் படுதலால் யாக்கைக்கோ
ளெண்ணா ரறிவுடை யார்.

(இ - ள்.) 'பருவம் - பிராயம், எனைத்து உள - எவ்வளவுஆகியுள்ளன? பல்லின் பால் - பல்லினுடைய குணங்கள், ஏனை - எத்தன்மையன? இருசிகையும் - இரண்டுவேளைக் கவளங்களையும், உண்டீரோ - புசித்துவருகின்றீர்களா?' என்று—, வரிசையால் - முறைமையாக, உள் நாட்டம்கொள்ளப் படுதலால் - மனத்தில் ஆராய்ந்து (பலரும்) விசாரிக்கக் கூடியதாயிருப்பதனால், அறிவு உடையார்-நல்லறிவுடைய பெரியோர், யாக்கை கோள்-உடம்பின்குணமாகிய இளமையை, எண்ணார்-(ஒருபொருளாக) மதியார்; (எ-று.)

பல்லின் குணங்கள் - மென்றுதின்னுதலும், பேசுதற்கு உதவுதலும். எனைத்து=எத்தனைத்து: மரூஉ. வினாவடியாய்ப் பிறந்த எவனென்கிற அஃறிணைக்குறிப்புமுற்று, இடைகுறைந்து முதல்நீண்டு ஐகாரச்சாரியைபெற்று 'ஏனை' என நின்றது: ஏனைய என்பதன் விகாரமெனினுமாம். 'இருசிகையுமுண்டீரோ' என்பதற்கு - இரண்டு கவளமாகிலும் புசித்தீர்களோ? என்று உரைப்பாருமுளர்: உங்கள்ஜீர்ணசக்தி ஒருகவளவுணவையேகொள்ளுமோ? என்பது கருத்து. ஓ - வினா. நாட்டம் - தொழிற்பெயர்; நாடு-பகுதி, அம்-விகுதி, டகரவொற்று - விரித்தல்விகாரம். (அ)

கக. மற்றறிவா நல்வினை யாமிளைய மென்னாது
கைத்துண்டாம் போழ்தே கரவா தறஞ்செய்ம்மின்
முற்றி யிருந்த கனியொழியத் தீவளியா
னற்கா யுதிர்தலு முண்டு.

(இ - ள்.) 'நல் வினை-தருமகாரியத்தை, மற்று அறிவாம்-பின்னால்அறிந்துசெய்வோம்; யாம் இளையம் - (இப்பொழுது) யாம் இளம்பிராயமுடையோமன்றோ,' என்னாது-என்று எண்ணாமல், கைத்து உண்டாம்போழ்தே-கையிற் பொருள்கிடைக்கும்பொழுதே, கரவாது-ஒளித்துவைக்காமல்[லோபஞ்செய்யாமல்], அறம் செய்ம்மின் - (ஈதல் முதலிய) தருமங்களைச் செய்யுங்கள்; (ஏனென்றால்),—முற்றி இருந்த கனி ஒழிய - முதிர்ந்துள்ள பழங்கள் மாத்திரமே யல்லாமல், தீ வளியால்-கடுங்காற்றினால், நல் காய்- நல்ல காய்கள், உதிர்தலும்-உதிர்ந்திடுதலும், உண்டு-உள்ளது; (எ - று.)

இளமையை நம்பவேண்டா வென்றபடி.

மற்றறிவாம் நல்வினை யென்பதில்-விரைந்து அறிவாம் என்கிற வினையையொழித்து, விரையாமல் அறிவாம் என்கிற வினையைத் தருதலால்,மற்று-வினைமாற்றுப் பொருளது. 'விரையாமல்அறிவாம்' என்றது, பின்னர் முதுமையில் ஆராய்ந்துசெய்வோமென்றவாறாம். நல்வினையை அறிதற்குப்பயன் அதனைச்செய்தலே யாதலால், 'அறிவாம்' என்பதற்கு - அறிந்துசெய்வோ

மென்றுபொருளுரைக்கப்பட்டது. போழ்தே, ஏ-தேற்றத்தோடு விரைவு. இளமைநிலையாமையோடு செல்வநிலையாமையையும் வற்புறுத்துதற்கு,'கைத்துண்டாம்போழ்தே' எனப்பட்டது. இளையம் - தன்மைப்பன்மைக் குறிப்புமுற்று; கைத்து-கையிடத்ததான பொருள்; ஒன்றன்பாற்குறிப்பு வினையாலணையும்பெயர்.

பருவம்முதிர்ந்த கிழவர்கள் மாத்திரமேயன்றி உடம்புவலியஇளையவர்களும்இரக்கமில்லாத யமனால் இறத்தலுமுண்டு என்னும் பொருள்தோன்ற நின்றமையின், பின்னிரண்டடி - 'பிறிதுமொழிதல்' என்னும் அலங்காரம்; வடநூலார் 'அப்ராஸ்துதப்ரசம்ஸா' என்பர்: இது - முன்னிரண்டடியின்

பொருளைச் சாதித்தலால், செய்யுட்குறியவளிக்கு அங்கமாம்.

இச்செய்யுள் - ஒருவிகற்ப இன்னிசைவெண்பா; இனவெதுகை கொண்டது. (௬)

௨0. ஆட்பார்த் துழலு மருளில்கூற் றுண்மையாற்
றோட்கோப்புக் காலத்தாற் கொண்டுய்ம்மின்—பீட்பிதுக்கிப்
பிள்ளையைத் தாயலறக் கோடலான் மற்றதன்
கள்ளங் கடைப்பிடித்த னன்று.

(இ - ள்.) ஆள் பார்த்து - (ஆயுள்முடிந்த) ஆள்களைத் தவறாது பார்த்துக்கொண்டு, உழலும் - (உலகமெங்குந் தடையில்லாமல்) திரிகின்ற; அருள் இல் கூற்று - கருணையில்லாத யமன், உண்மையால் - இருத்தலினால், தோள் கோப்பு - நல்வினையாகிய கட்டுச்சோற்றுமூட்டையை, காலத்தான், (தேடிக் கொள்ளுதற்கு உரிய) காலத்திலேயே [இளமையில்தானே], கொண்டு - தேடிக்கொண்டு, உய்ம்மின் - ஈடேறுங்கள்; பீள் பிதுக்கி - முதிராத கருப்பத்தை வெளிப்படுத்தி, பிள்ளையை - குழந்தையை, தாய் அலற - பெற்றவள் அழும்படி, கோடலான் - கொண்டுபோவதனால், அதன் - அந்த யமனது, கள்ளம் - வஞ்சனையை, கடைப்பிடித்தல் - மறவாமல் உறுதியாக அறிந்து தேர்தல், நன்று - (மிகவும்) நல்லது; (எ - று.)—மற்று - அசை.

தோட்கோப்பு - தோளிற் கோக்கப்படுவது என, வழிப்பிரயாணத்துக்குக் கொண்டுபோவதாகிய கட்டுச்சோற்றுமூட்டைக்குத் தொழிலாகுபெயராகிய காரணக்குறி; அது இங்கே, மறுமை வழிக்கு இன்றியமையாததான நல்வினையை உவமவாகுபெயராய் உணர்த்திற்று. ஆகவே, இருமடியாகுபெயர். "இறுகிறுகத் தோட்கோப்புக் கொள்ளார்" என மேற் புல்லறிவாண்மையென்னும் அதிகாரத்தில் வருவதும் காண்க. "வேற்றுவரில்லா நுமரூர்க்கே செல்லினும் வெகுண்டீர் போல, வாற்றுணைக்கொள்ளாதடிபுறத்து வைப்பீரே யல்லிர்போலும், கூற்றங்கொண்டோடத் தமியே கொடுநெறிக் கட்செல்லும் போழ்தி, னாற்றுணைக் கொள்ளீ ரழகலா தறிவொன் றுமிலிரே போலும்" என்ற சீவகசிந்தாமணிச்செய்யுள், இங்கு நோக்கத்தக்கது.

தோட்கோப்பு, பொதிசோறு, கட்டு சோறு, ஆற்றுணை என்பன - ஒருபொருட்சொற்கள். தாயலறுதல், பருவம் நிரம்புதற்கு முன்னமே கருவுயிர்க்கின்றவேதனையினாலும் பிள்ளையையிழத்தலாலும் உண்டாகியபெருந்துன்

பத்தால். 'ஆட்பார்த்து உழலும்' எனவே, அவனது வருமை சிறிதுந் தவறு தென்றபடி. 'மீட்பிதக்கிப் பிள்ளையைத் தாயலறக் கோடலால்' என்றது, அவனது அருளில்லாமைக்கு ஒரு திருஷ்டாந்தங் காட்டியபடி.

'காலத்தான்' என்பதில், ஆனுருபு-கருவி கருத்தாப் பொருள்களாகாமல், 'காலத்தில்'என இடப்பொருளாய் நிற்றலால், உருபுமயக்கம்; "காலத்தினாற் செய்த நன்றி" என்ற திருக்குறளிற் போல. கோடல்-தொழிற்பெயர்; கொள் - பகுதி, தல் - விகுதி, பகுதி முதல் நீண்டது-விகாரம்; தகரம் டகரமான விடத்து ளகரம்கெட்டது - சந்தி. (௪0)

௩ - ஆம் அதிகாரம்.—யாக்கைநிலையாமை.

அஃதாவது-உடம்பினது நிலையில்லாமையை உணர்த்துவது. அதிகார முறைமை, முன்கூறியதனுல்விளங்கும். ஆதேயமாகிய இளமையினது நிலையின்மையின்பின் ஆதாரமாகிய யாக்கையினது நிலையின்மையை நிறுத்தினரென்க. (ஆதேயம் - இடத்துநிகழ்பொருள், ஆதாரம் - இடம்.) யாக்கை - (எலும்பு தசைதோல் முதலிய எழுவகைத்தாதுக்களால்) யாக்கப்பட்டது; யாத்தல் - கட்டுதல். தொழிலாகுபெயரென்றால், கை - விகுதி; ஐ-செயப்படுபொருள்விகுதியென்றால், கு - சாரியை.

௨௧. மலைமிசைத் தோன்று மதியம்போல் யானைத்
தலைமிசைக் கொண்ட குடையர்—நிலமிசைத்
துஞ்சினா ரென்றெடுத்துத தூற்றப்பட் டாரலலா
லெஞ்சினா ரில்வுலகத தில்.

(இ - ள்.) மலைமிசை-மலையின்மேல், தோன்றும்-காணப்படுகின்ற, மதியம் போல்-பூர்ணசந்திரன்போல, யானை தலைமிசை-பட்டத்துயானையினது தலையின்மேல், கொண்ட - கொள்ளப்பட்ட, குடையர் - வெண்கொற்றக் குடையையுடையராய்ச் சென்றஅரசர்களும், நிலம்மிசை-இப்பூமியிலே, துஞ்சினார் என்று - இறந்தார்களென்று, எடுத்து - (பிறர் அறிய) எடுத்துச் சொல்லி, தூற்றப்பட்டார் அல்லால - (பலராலும்) இகழப்பட்டார்களே யல்லாமல், எஞ்சினார்-அவ்விறத்தலினின்று ஒழிந்து நிலையாக நின்றவர்கள், இ உலகத்து இல் - இந்த உலகத்தில் (எவரும்) இல்லை; (எ - று.)

மலை - மதநீருருவி சொரிகிற வலிய பெரிய யானைக்கும், மதி-குளிர்ச்சி செய்து வட்டமாக விளங்குகிற ஒற்றைவெண்கொற்றக்குடைக்கும்உவமை. மதியம், அம் - சாரியை. துஞ்சுதல்-தூங்குதல்; இறத்தலைத் துஞ்சுதலென் பது-மங்கலவழக்கு: மீளவும் எழுந்திராத பெருந்தூக்க மென்க. தம் உடம்பில் நோய் முதலியன நேராதபடி தேகசௌக்கியம் சிறிதுங் குறையாமற்

பாதுகாத்துக்கொள்ளவல்ல அரசர்களும் இறப்பரென்று, மற்றையோரிறத் தலைக்கூறாமலே பெறவைத்தார். யாக்கை அழியும் இயல்பின தாதலால், அது உள்ள பொழுதே அறஞ்செய்ய வேண்டுமென்றதாயிற்று. முதலிரண்டடி - உவமையணி.

எஞ்சுதல் - சேடித்தல். இல்-இல்லை; வேறு உண்டு என்பனபோல ஐம்பான்மூவிடத்துக்கும் பொதுவாகிய குறிப்புவினைமுற்றுப் பகாப்பதம்.

"கொலையானை மேலோர் குளிர்வெண் குடைக்கீழ்ப், பலயானைமன்னர்பலர்போற்ற வந்தான், மலையாகம் போழாக மற்றிவனே சாய்த்தான், நிலையாமை சால நிலைபெற்ற தன்றே" என்றார் சூளாமணியிலும். (௯)

உஉ. வாழ்நாட் கலகா வயங்கொளி மண்டிலம்
வீழ்நாள் படாஅ தெழுதலால்—வாழ்நா
ளுலவாமு னொப்புர வாற்றுமின் யாரு
நிலவார் நிலமிசை மேல்.

(இ - ள்.) வாழ்நாட்கு-ஆயுள்நாளுக்கு, அலகு ஆ(க) - (அ)ளவாக, வயங்கு ஒளி மண்டிலம்-விளங்குகின்ற கிரணங்களையுடைய சூரியமண்டலம், வீழ் நாள் படாது - உதித்தலில்லாத நாள் உண்டாகாதபடி, எழுதலால் - (நாள்தோறும்) உதயஞ்செய்து வருதலால்,—வாழ்நாள் - அவ்வாயுள்நாள், உலவாமுன் - கழிவதற்குமுன்னமே, ஒப்புரவு-உபகாரத்தை, ஆற்றுமின் - (பிறர்க்குச்) செய்யுங்கள்; யாரும் - எவரும், நிலம்மிசை - பூமியில், மேல் - (அவ்வாழ்நாளெல்லையைக்) கடந்து, நிலவார் - வாழமாட்டார்; (எ - று.)

ஒருதயர் தொடங்கிப் பின்வருமுதயமளவிற் கழிந்த காலத்தை ஒருநாள் என்றும், அப்படிப்பட்டநாள் முப்பது கொண்டதை ஒருமாதமென்றும், மாதம் பன்னிரண்டு கொண்டதை வருடமென்றும் இவ்வாறெண்ணி நாள் கணக்கிடப்படுதலால், 'வாழ்நாட் கலகா வயங்கொளி மண்டிலம் வீழ்நாள் படாதெழுதலால்' என்றார்: கீழ் "தோற்றஞ்சால் ஞாயிறு நாழியா" என்றதுங்காண்க. படாஅது-செய்யுளோசை நிறைக்கவந்த உயிரளபெடை. மிசைமேல் என்பதை ஒருபொருட்பன்மொழியாகக் கொண்டும் உரைக்க

லாம். ஒப்புரவு உலகநடையை அறிந்து அதற்கு ஏற்பச் செய்யும் உதவி; ஒப்பு உரவு எனப் பிரிக்க: உலகத்தாரோடு ஒத்துச்செய்யுஞ் சிறந்த தொழி லென்றபடி. இனி, 'ஒப்புரவு' - துறவறம் என்றுகொண்டு, 'நிலமிசைமேல் யாரும் நிலவார்' என்பதற்கு - (துறவறஞ் செய்யாதா ரொருவரும்) எல்லா வுலகங்கட்கும் மேலாகிய மூத்தியுலகத்தில் விளங்குதலிலரென்று உரைப் பாருமுளர்; (திருக்குறளில் "நிலமிசை நீடுவாழ்வார்" என்பதற்கு-பரிமே லழகர் 'எல்லாவுலகிற்கும்மேலாயவீட்டுலகின்கண் அழிவின்றி வாழ்வார்' என்று உரைத்தமை காண்க: நிலமிசைமேல் மிசைநிலம் மேல் எனமாறுக.) ஆ - விகாரம். மண்டிலம் - வடசொல்லின் திரிபு. (உ)

உரு. மன்றங் கறங்கமணப்பறை யாயின
வன்றவர்க் காங்கே பிணப்பறையாய்ப்—பின்றை
யொலித்தலு முண்டாமென் றுய்ந்துபோ மாறே
வலிக்குமா மாண்டார் மனம்.

(இ - ள்.) 'மன்றம் கறங்க-சபைமுழுவதும் ஒலிக்கும்படி, மணம் பறை ஆயின - கலியாணத்திற்கு அடிக்கும் வாத்தியமானவைதாமே, அன்று-அந்

நாளிலேயே, அவர்க்கு- மணஞ்செய்துகொண்ட அவர்கட்கே, ஆங்கே-அவ் விடத்தில்தானே, பிணம்பறை ஆய்-பிணத்துக்குக்கொட்டும் நெய்தற்பறை யாகி, பின்றை - உடனே, ஒலித்தலும்-முழங்குதலும், உண்டு ஆம் - உள்ள தாகக்கூடும்,' என்று - என்று எண்ணி [யாக்கை நிலையாமையைக் கருதி], மாண்டார் மனம் - மாட்சிமைப்பட்ட அறிவுடையாரது நெஞ்சம், உய்ந்து போம் ஆறே-நற்கதிபெற்றுப்போதற்குக் காரணமான (துறவறத்தின்)வழி யிலேயே, வலிக்கும் - உறுதியாகத் துணிந்திருக்கும்; (எ - று.)

ஆம் - அசை. மன்று-இங்கு, கலியாண காரியத்தின்பொருட்டுக்கூடின சுற்றத்தார் நண்பர் முதலியோரது கூட்டம்; அம் - சாரியை. 'வலிக்குமாம் மாண்டார் மனம்' என இவ்வாறு சான்றோர்மேல்வைத்துக் கூறியதனால், உடம்பை நிலையுடையதென்று மதித்துக் களிப்பவர் புல்லறிவாளரென்பது போதரும். மாண்டார்-இறந்தகால வினையாலணையும்பெயர்; மாண் என்னும் பண்படி - பகுதி: (இறந்தவரென்ற பொருளில், மாள்-பகுதி.) (ங)

உச. சென்றே யெறிப வொருகால் சிறுவரை
நின்றே யெறிப பறையினை—நன்றேகாண்

முக்காலைக் கொட்டினுண் மூடித்தீக் கொண்டெழுவர்
செத்தாரைச் சாவார் சுமந்து.

(இ - ள்.) சென்று - (இறந்தவிடத்திற்குப்) போய், பறையினை-பிணப் பறையை, ஒரு கால்-ஒருதரம், எறிப-(முதலிற்) கொட்டுவார்கள்; நெறவரை நின்று - (பின்பு) சிறிதுநேரம் சும்மா இருந்து, எறிப - (இரண்டாம்முறை) கொட்டுவார்கள்; முக்காலை கொட்டினுள்- மூன்றாந்தரங் கொட்டும்பொழுதில்,—செத்தாரை-இறந்தவர்களை, சாவார்-இனி இறக்கின்றவர்கள், மூடி-(போர்வையால்) மறைத்து, சுமந்து -எடுத்துக்கொண்டு, தீ கொண்டு - (அந்தவுயிர்நீத்த உடலை எரிப்பதற்கு) நெருப்பையும் எடுத்துக்கொண்டு, எழுவர் - புறப்பட்டுப் போவார்கள்; நன்றே காண் - (இவ்வுலகவியற்கை) நன்றாயிருக்கின்றதே; (எ - று.)

எறிப - பலர்பால்முற்று; ப - விகுதி, எதிர்காலங் காட்டிற்று. உயிர், நீங்கிய உடம்பை 'செத்தார்' என உயர்திணையாக் கூறியது, இழிபுப்பற்றி வந்த திணைவழுவமைதி, நன்றே- இகழ்ச்சிக்குறிப்பு, காண்-அசை. நன்றே காண்-நன்றாக ஆராய்ந்துபார் என்றுமாம். 'சாவார்' என அவர்களது நிலையில்லாமையையும் விளக்கியவாறு.

பின்னிரண்டடியில் இனவெதுகை காண்க. (௪)

௨௫. கணங்கொண்டு சுற்றத்தார் கல்லென் றலறப்
பிணங்கொண்டு காட்டுய்ப்பார்க் கண்டு—மணங்கொண்டீண்
டுண்டுண்டுண் டென்னு முணர்வினாற் சாற்றுமே
டொண்டொண்டொ ணென்னும் பறை.

(இ-ள்.) சுற்றத்தார்-உறவினர்கள், கணம் கொண்டு-கூட்டமாகக்கூடி, கல் என்று அலற-கல்லென்ற ஒலி உண்டாக வாய்விட்டு அழாநிற்க, பிணம்-

பிணத்தை, கொண்டு-எடுத்துக்கொண்டு, காடு - நன்காட்டில், உய்ப்பார் - சேர்ப்பவர்களை, கண்டும் - (இவ்வுலகத்தில்) பிரதியக்ஷமாகப் பார்த்திருந்தும், (யாக்கையின் நிலையாமையைக் கருதாமல்), மணம் கொண்டு - கலியாணஞ்செய்துகொண்டு, ஈண்டு-இவ்வுலகத்தில், உண்டு உண்டு உண்டு என்னும் - (இன்பம்) உள்ளது உள்ளது உள்ளது என்று கருதி மயங்குகின்ற, உணர்வினான்-சிற்றறிவுடையவனைக் குறித்து, டொண் டொண் டொண் என்னும் - டொண் டொண் டொண் என்று ஒலிக்கிற, பறை-பிணப்பறை,

சாற்றும்- (அவ்வுடம்பின் நிலையாமையைத்) தெரிவிக்கும்; (எ - று.)

கணம்-வடசொல். சுற்றத்தார்-உரிய சமயங்களில் வந்துசுற்றிநிற்பவர். கல்லென்று, டொண் டொண் டொண் - ஒலிக்குறிப்பு. உண்டு உண்டு உண்டு - துணிவுபற்றி மூன்றுமுறை அடுக்கிற்று, [நன்-பொது-சூ]. உய்ப் பார்க்கண்டும், உணர்விஞற் சாற்றும்-உயர் திணையில் ஐயுருபுதொக்கவழி இயல்பின்விகாரமாயின. ஏகாரம் - பிரசித்தியைக் காட்டிற்று.

பறை சாற்று மென்றது-தற்குறிப்பேற்றவணி; அப்பறையொலியால் யாக்கை நிலையின்மையைஅறியலாம் என்றவாறு. (௯)

உ௬. நார்த்தொடுத் தீர்க்கிலெ னன்றாய்ந் தடக்கிலென்
பார்த்துழிப் பெய்யிலென் பல்லோர் பழிக்கிலென்
றோற்பையு ணின்று தொழிலறச் செய்தூட்டுங்
கூத்தன் புறப்பட்டக் கால்.

(இ - ள்.) தோல் பையுள் நின்று-தோலினாலமைந்த பைபோன்றவுடம் பில் நின்று, தொழில் அற செய்து ஊட்டும் - தொழில்களை மிகுதியாகச் செய்து உண்பித்துவந்த, கூத்தன்-உயிராகிய கூத்தாடி, புறப்பட்டக்கால் - வெளிப்பட்டுச் சென்றுவிட்டால்,—(அந்த உயிர் நீங்கிய உடம்பை), நார் தொடுத்து ஈர்க்கில் என் - கயிற்றிஞற்கட்டி இழுத்துக்கொண்டுபோனு லென்ன? நன்று ஆய்ந்து அடக்கில் என்-நன்றாகச் சுத்தஞ்செய்து அடக் கஞ்செய்தா லென்ன? பார்த்த உழி பெய்யில் என்-கண்டவிடத்திற் போ கட்டுவிட்டா லென்ன? பல்லோர் பழிக்கில் என்-பலரும் கண்டு பழித்தா லென்ன? (எ - று.)

வருகிற உயர்வுதாழ்வுகள் ஒன்றுமில்லை என்றபடி. உயிர் உடம்பினுள் இருக்கும்பொழுது கண்டோர்வியக்கும்படி பலவகைத்தொழில்களைச்செய் வதனுல், அதனை 'கூத்தன்' என்றார்; உருவகம். இருவினைக்கு ஏற்பப் பல வேறு வடிவெடுத்து இயங்குதல் உயிரினியல்பாதல் காண்க. உழி பார்த்து என மொழிமாற்றி இடம்பார்த்து எனப் பொருள்கொள்ளினும் அமையும். 'பார்த்துளிப்பெய்யில்' எனப்பாடங்கொண்டு-பூமியைத் தோண்டிப்புதைத் தா லென்ன? எனப் பொருள்கொள்வாரு முளர்;துளி=துள்ளி. "உறுப்புக் கள்தா முடன்கூடி யொன்றாயிருந்த பெரும்பை" எனத்நஞ்சடலகேசியிற் கூறினற்போல, 'தோற்பை' எனப்பட்டது. உயிரைஉயர் திணைச்சொல்லாற் குறித்தது, வடமொழிமுறைமைபற்றி. பார்த்துழி - தொருத்தல்விகாரம். ஈர்க்கில், அடக்கில், பெய்யில், பழிக்கில்-எதிர்காலவினையெச்சங்கள்.

இச்செய்யுளில் முதலிரண்டடிகளில் ஆசிடையிட்ட எதுகையும், மூன்றாமடியில் இனவெதுகையுங் காண்க. (௬)

உஎ. படுமழை மொக்குளிற் பல்காலுந் தோன்றிக்
கெடுமிதோர் யாக்கையென் றெண்ணித்—தடுமாற்றந்
தீர்ப்பேம்யா மென்றுணருந் திண்ணறி வாளரை
நேர்ப்பார்யார் நீணிலத்தின் மேல்.

(இ - ள்.) படு மழை - பெய்கின்ற மழைநீரில் உண்டாகின்ற, மொக்குளின்-குமிழிபோல, பல் காலும் - பலமுறையும், தோன்றி - உண்டாகி, கெடும்-(உடனே) அழிந்துபோந் தன்மையுள்ள, ஓர் யாக்கை இது என்று-ஒருடம்பு இது வென்று, எண்ணி- நினைத்து, தடுமாற்றம் - (பிறவியில்) தடுமாறுவதை, யாம் - நாம், தீர்ப்பேம்-போக்கிவிடக்கடவோம், என்று உணரும் - என்றுஅறிகின்ற, திண் அறிவாளரை - உறுதியான அறிவை ஆளுதலுடைய பெரியோர்களை, நேர்ப்பார் - ஒப்பவர், நீள் நிலத்தின்மேல்-பெரிய பூமியில், யார் - யாவருளர்? [எவரு மில்லை]; (எ - று.)

அக் கலங்காத அறிவுடையவரே யாவரினும் மேற்பட்டவரென்றபடி. மொக்குள்-தோன்றி விரைவிலழிதற்கு உவமம். 'ஓர்' என்பது-யாக்கையின் இழிவைப் புலப்படுத்தும். அவரை யொப்பவரில்லை யெனவே, அவரினும் மேம்படுபவரில்லை யென்பது தானே அமையும். பிறந்து இறந்தழிவது உடலுக்கு இயல்பு என்று கருதவேண்டு மென்பார், 'தோன்றிக் கெடுமிதோர் யாக்கையென்றெண்ணி' என்றார். யார் என்ற வினாவினாக்குறிப்புமுற்று, இன்மை குறித்துநின்றது. தடுமாற்றந் தீர்ப்பேம்-துறவுமேற்கொண்டு அந்நெறியாற் பிறப்பற்று முத்திபெறக்கடவோம்.தடுமாற்றம்-தொழிற்பெயர். மொக்குள்-குளகம் என்னும் வடமொழியின்சிதைவு. முன்னிரண்டடி உவமையணி. (எ)

உஅ. யாக்கையை யாப்புடைத்தாப் பெற்றவர் தாம்பெற்ற
யாக்கையா லாய பயன்கொள்க—யாக்கை
மலையாடு மஞ்சுபோற் றோன்றிமற் றாங்கே
நிலையாது நீத்து விடும்.

(இ - ள்.) யாக்கையை-உடம்பை, யாப்பு உடைத்து ஆ-உறுதியுடையதாக,பெற்றவர்-(வாழ்வினையாற்) பெற்றவர்கள்,தாம் பெற்ற யாக்கையால்-தாம்அடைந்த உடம்பினால், ஆய - பெறுவதற்கு உரிய, பயன் - (முத்தியாகிய) பயனை, கொள்க-(அப்பொழுதே) தேடிக்கொள்ளக்கடவர்; (ஏனென்

ருல்),—யாக்கை-உடம்பு, மலை ஆடும் மஞ்சு போல்-மலையின்மேல்அசைந்து கொண்டிருக்கிற மேகம்போல, தோன்றி-முன்னே காணப்பட்டு, ஆங்கே-அக்கண்டபொழுதிலேயே, நிலையாது - நிலைபெறாமல், நீத்து விடும் - உயிர் ஒழிந்துபோகப்பெறும்; (எ - று.)

மலையாடு மஞ்சு - உடம்பிற்குத் தோழிலால் உவமை. யாப்பு-உறுப்புக் குறையின்மை, நோயின்மை, வினைத்தகாரியத்தைச் செய்துமுடிக்கவல்ல

வலிமை. 'யாக்கையா லாய பயன் கொள்க' எனவே, காலதாமதஞ் செய்ய லாகாது என்றதாம். ஆய, ய் - இறந்தகாலவிடைநிலை. மற்று-வினைமாற்று. ஆங்கே - அவ்வாறே [அம்மஞ்சின்தோற்றம்போலவே] எனினுமாம். 'நீத்து விடும்' என்றதில், விடு - துணிவுணர்த்தும். பின்னிரண்டடி-உவமையணி.

௨௧. புன்னுனிமே னீர்போ னிலையாமை யென்றெண்ணி
இன்னினியே செய்க வறவினை—இன்னினியே
நின்றா னிருந்தான் கிடந்தான்றன் கேளலறச்
சென்றா னெனப்படுத லால்.

(இ - ள்.) 'இன்னினியே-இப்பொழுதே இப்பொழுதே, நின்றான் - (ஒருவன்) நின்றிருந்தான், இருந்தான் - உட்கார்ந்திருந்தான், கிடந்தான் - படுத்திருந்தான், தன் கேள் அலற-தனது சுற்றத்தார் கதறிப் புலம்பும்படி, சென்றான்-இறந்துபோனான்,' எனப்படுதலால்-என்று(உலகத்தவரால்)சொல்லப்படுதலால், புல் நுனிமேல் நீர் போல் - புல்லினது நுனியில் நிற்கின்ற பனிநீர்த்துளிபோல, நிலையாமை - (உடம்பு) நிலையில்லாமையை யுடையது, என்று—, எண்ணி-நினைத்து, இன்னினியே - இப்பொழுதே இப்பொழுதே, அறம் வினை - தருமகாரியத்தை, செய்க-(ஒவ்வொருவரும்) செய்யக்கடவர்; (எ - று.)

எடுத்தசரீரம் கணப்பொழுதிலே அழியு மியல்பின தாதலால், அதற்கிடையே தருமத்தை விரைந்துசெய்க வென்பது கருத்து. முதலடி - உவமையணி.

'உடம்பு' என்பது, அதிகாரத்தால் வருவிக்கப்பட்டது. நிலையாமை யென புன்மையைப் பண்பாக உபசரித்தார். இன்னினி - சிறிதுங் காலஞ் செல்லாமை குறித்துநின்ற இனி இனி என்னும் இடைச்சொல்லடுக்கின் விகாரம். ஏகாரம்-தேற்றம். கேள் - கேண்மையென்னும் பண்பின் அடி; கேளிர்க்குப் பண்பாகுபெயர். (௯)

௩௰. கேளாதே வந்து கிளைகளா யிற்றோன்றி
வாளாதே போவரான் மாந்தர்கள்—வாளாதே
சேக்கை மரனொழியச் சேணீங்கு புட்போல
யாக்கை தமர்க்கொழிய நீத்து.

(இ - ள்.) மாந்தர்கள் - மனிதர்கள்,—கேளாதே வந்து - ('வரலாமா" என்று) கேளாமலே வந்து, கிளைகள் ஆய்-உறவினராய், இல் தோன்றி-குடும் பத்திற் பிறந்து, (சிறிதுகாலமிருந்து),—சேக்கை - (தமது) கூடுகள், மரன் ஒழிய - மரங்களில் தங்கும்படி (அவற்றைவிட்டு), வாளாதே-சும்மா [சொல் லாமலே], சேண் நீங்கு-நெடுந்தூரம் ஆகாயத்தில் நீங்கிப் பறந்துபோகின்ற, புள் போல-பறவைகள் போல, யாக்கை-உடம்பை, தமர்க்கு-உறவினர்க்கு, ஒழிய நீத்து - (தம்மினின்று) நீங்கும்படி வைத்துவிட்டு, வாளாதே-சொல் லாமலே, போவர் - இறந்துபோய்விடுவார்கள்; (எ - று.)

பறவைகள் தமதுவிருப்பத்தின்படி மரங்களில் வந்து சேர்வதும் விட் டுச்செல்வதும் போல, மனிதர் முற்பிறப்பிற்செய்த ஊழ்வினைவசத்தால் ஒரு குடியிற் பிறத்தலும் இறத்தலு மடைவ ரென்றபடி. "குடம்பை தனித் தொழியப்புட்பறந் தற்றே, உடம்போ டுயிரிடை நட்பு" என்னுந் திருக்குற ளோடு இதனை ஒப்பிடுக. கிளை - உவமயாகுபெயர். சேக்கை - தங்குமிடம். மரன்-போலி. தமர்-தம்மவர். வாளா-இடைச்சொல்; து-சாரியை: ஏ-இசை நிறை. ஆல்-அசை. உவமையணி. (௧௰)

௪ - ஆம் அதிகாரம்.—அறன்வலியுறுத்தல்.

அஃதாவது-நிலைபெறுதலில்லாத செல்வம் இளமை யாக்கை என்னும் இவைபோ லாகாமல் நிலைபெற்றுச செல்வம் முதலியவற்றால் அவசியஞ் செய்யவேண்டுவதாய் இம்மை மறுமை வீடென்னும் மூன்றையுந் தருவதான தருமம் மற்றைப் பொருள் இன்பங்களினும் உறுதியுடையதாயிருக்குந் தன்மையை வற்புறுத்திக் கூறுவது. அதிகாரமுறைமையும், இதனாலே விளங்கும். "சிறப்புடை மரபிற் பொருளு மின்பமும், அறத்துவழிப்படூஉந்தோற்றம் போல" என்றார் புறநானூற்றிலும்.

௫௧. அகத்தாரே வாழ்வாரென் றண்ணாந்து நோக்கிப்
புகத்தாம் பெறாஅர் புறங்கடை பற்றி
மிகத்தாம் வருந்தி யிருப்பரே மேலைத்
தவத்தாற் றவஞ்செய்யா தார்.

(இ - ள்.) மேலை தவத்தால் - முற்பிறப்பிற்செய்த தவத்தினால், தவஞ்செய்யாதார்-(பிற்பிறப்பில்) தவத்தைச் செய்யாதவர்கள்,—(மறுபிறப்பில் வறுமையடைந்து),—அகத்தாரே வாழ்வார் என்று - 'இவ்வீட்டினுள்ளவர்களே செல்வமுடையவர்கள்' என்று எண்ணி, அண்ணாந்து நோக்கி - (அவ்வீட்டின் உபரிகை முதலிய சிறப்புக்களைத்) தலையெடுத்துப்பார்த்து, (அதனுள்ளே இரத்தற்கு நுழையத்தொடங்கி), தாம் புக பெறார்-(வாயில் காவலாளர்களால் தடுக்கப்பட்டுத்) தாம் உள்ளே நுழையப்பெறாதவர்களாய், புறங்கடை பற்றி வாயிற்புறத்தைப் பிடித்துக்கொண்டு, தாம் மிக வருந்தி இருப்பர்-தாம் மிகவும் வருத்தமுற்றிருப்பார்கள்; (எ - று.)

பிற்பிறப்பில் தவஞ்செய்வது முற்பிறப்பில் தவம் இல்லையாயின்கூடாதாதலால், 'மேலைத்தவத்தால் தவஞ்செய்யாதார்' என்றார்; "தவமுந் தவமுடையார்க்காகும் அவம் அதனை, அஃதிலார் மேற்கொள்வது" என்றார் திருக்குறளிலும்; அக்குறளினுரையிற் பரிமேலழகர் 'பரிசயத்தால் அறிவும் ஆற்றலும் உடையராய் முடிவுபோக்கலின் தவமுடையார்க்கு ஆகுமென்றும், அஃது இல்லாதார்க்கு அவையின்மையின் முடிவுபோகாமையின் அவமாமென்றுங் கூறினார்' எனஉரைத்ததை இவ்விடத்திற்குங் கொள்க. இனி, மக்கட்பிறப்புக்கு ஏற்ற தவத்தோடு கூடிச செல்வத்துக்குத் தவம்பண்ணு

தவ ரென்றுமாம். அகத்து ஆரே வாழ்வார் எனப் பிரித்து, இவ்வீட்டினுள் வாழ்பவர் யாவரோதாம் என உரைத்தலும் பொருந்தும். இவ்வாறு பல பிறப்புக்களெடுத்து அலையவேண்டாதபடி செல்வத்தினிடத்தும் உடம்பினிடத்துஞ் செய்யும் பற்றுக்களை ஒழித்து இளமையிலேயே துறந்து அதற்குரிய,அறங்களில்வழுவாதொழுகிப் பேரின்பம் பெறவேண்டுமென்றவாறு. அண்ணாந்து,அண்ணா-பகுதி. கடைப்புறம் - புறங்கடை எனப்பின்முன்னாக மாறிவந்தது,இலக்கணப்போலி.'ஏ'இரண்டில்,முன்னது-பிரிநிலை;பின்னது-இரக்கத்தோடு தேற்றம். மேலை, ஐ - சாரியை. தாம் - அசை. அளபெடை, செய்யுளிசை நிறைக்கவந்தது. தவம்-தபஸ் என்னும் வடமொழியின் திரிபு. இப்பாட்டு-இருவிகற்ப இன்னிசைவெண்பா; மேல் ௩௯-ஆம்பாட்டும்அது.

௫௨. ஆவாநா மாக்க நசைஇ யறமறந்து
போவாநா மென்னாப் புலைநெஞ்சே—ஓவாது
நின்றுஞற்றி வாழ்தி யெனினுநின் வாழ்நாள்கள்
சென்றன செய்வ துரை.

(இ - ள்.) புலை நெஞ்சே-அற்பத்தன்மையையுடைய மனமே! (நீ), ஆக்கம் நசைஇ-(அணுவளவும்நிலையில்லாத, செல்வத்தைவிரும்பி, 'நாம்ஆவாம்-நாம் மேன்மேலும் செல்வமுடையவராவோம்: நாம் அறம்மறந்துபோவாம்-நாம் (அச்செல்வஞ்செலவாதற்குக் காரணமாகிற) தருமத்தை விடக்கடவோம்,' என்னா-என்றுஎண்ணி, ஓவாது நின்று - (சிறிதும்) ஓய்வில்லாமல் நின்று, உஞற்றி (அச்செல்வஞ்சம்பாதிக்கப் பலவாறு) முயன்று, வாழ்தி எனினும் - வாழ்வாயானாலும், நின் வாழ்நாள்கள் - உனது ஆயுள்நாட்கள், சென்றன-கழிந்துவிட்டன; செய்வது உரை-(இனி நீ)செய்வதைச்சொல்.

தான் உள்ள காலமெல்லாஞ் செல்வத்தையே விரும்பி ஓடியோடிச் சம்பாதித்துக் காத்துவைத்துச் சிறிதுந் தருமஞ்செய்யாமலே அந்திமநிலையடையும்பொழுது தன்மனத்தைநோக்கித் தானே 'இனி யாதுசெய்வாய்?' என்று இரக்கத்தோடு ஒருவன் சொன்னதாகச் செய்யப்பட்டது இச்செய்யுள் என அறிக. 'ஆவா என்பது அந்தோ எனப் பொருள்படும் இரக்கக் குறிப்பிடைச்சொல்' எனக்கொண்டு உரைக்குமிடத்து, அதனையடுத்துள்ள 'நாம்' என்றது நின்று வற்றும், "ஆதுநா மென்னுமவர்" என்ற நாலடியாரிலும், "ஆது மென்னு மவர்" என்ற திருக்குறளிலும், 'ஆதும்' என்பது மேலாகக்கடவோமென்று பொருள்படுதல் காண்க.

ஆக்கம்-தொழிற்பெயர்: ஆகுதல்; இது - இங்கு, இம்மையில் மேன்மை யடைதற்குக் காரணமான செல்வத்துக்கு, காரியவாகுபெயர். விருப்பமெ னப்பொருள்படுகிற 'நசை' என்ற பெயர்ச்சொல், விரும்பியெனவினையெச சப்பொருள்படுதற்பொருட்டு, 'நசைஇ' என அளபெடுத்தது; இது-சொல் லிசை யளபெடை. நசைந்து என்ற வினையெச்சம் நசைஇ என விகாரப் பட்டு அளபெடுத்த தென்பர் ஒருசாரார். என்னு என்பதை ஈறுகெட்ட எதிர்மறைப் பெயரெச்சமாகக்கொண்டு இச்செய்யுட்கு வேறுகருத்து

அமையாவுரைகூறுதல்சிறவாமையை உய்த்துணர்க.புலே-பண்புப்பெயர்: புல், ஐ - முறையே பகுதிவிகுதிகள். மறந்துபோவாம் என்பதில், போ-துணிவுப் பொருளைக் காட்டிற்று. (உ)

௫௫. வினைப்பயன் வந்தக்கால் வெய்ய வுயிரா
மனத்தி னழியுமாம் பேதை—நினைத்ததனைத்
தொல்லைய தென்றுணர் வாரே தடுமாற்றத்
தெல்லை யிகந்தொருவு வார்.

(இ - ள்.) பேதை-அறிவில்லாதவன்,—வினை பயன் வந்தக்கால்-(தான் முற்பிறப்பிற் செய்த) தீவினையின் பயனாகிய துன்பம் வந்து நேர்ந்தால், (ஊழ்வினைப்பயனென்று எண்ணியிராமல்), வெய்ய உயிரா - கடுமையாகப் பெருமூச்சுவிட்டு, மனத்தின் - மனத்திலே, அழியும்-வருந்துவான்; அதனை-அத்துன்பத்தைப்பற்றி, நினைத்து-ஆலோசித்து, தொல்லையது என்று உணர் வாரே - முற்பிறப்பின் தீவினையால் வந்ததென்று தெரிந்துகொள்பவர்கள் தாமே, தடுமாற்றத்து எல்லை இகந்து ஒருவுவார்-சம்சார துக்கத்தின் எல் லையை விட்டுநீங்குவார்கள்; (எ - று.)

பழவினையால்வந்ததென்று அறிந்தவர், இனிவரும்பிறப்பில் அவ்வாறு துன்பஞ்சேரிடாமல் இன்பமேசேரும்படி அதருமத்தைவிட்டுத் தருமத்தையேசெய்து பேறுபெறுவ ராதலால், 'உணர்வாரே தடுமாற்றத் தெல்லை யிகந்தொருவுவார்' என்றார். வெய்ய - வெம்மையென்னும் பண்பினடியாகப் பிறந்த குறிப்பு வினையெச்சம்; பைய மெல்ல என்பனபோல: இது - இங்கு, வினையுரியாய் நின்றது. இனி, வெம்மையுடையனவாக என, பலவின்பாற் குறிப்பு முற்றெச்சமாகவுங் கொள்ளலாம். வெய்துயிர்த்தல்-சூடாக மூச்சுவிடுதல். மனத்தின், இன்-ஏழனுருபு, ஆம்-அசை. தொல்லை-பண்புப்பெயர். ஏ-பிரிநிலையோடுதேற்றம். பேதை என்னும் பண்புப்பெயர், அறிவிலானுக்குப் பண்பாகுபெயர்; பேதைமையாவது- யாதும் அறியாமை. (௩)

௩௪. அரும்பெறல் யாக்கையைப் பெற்ற பயத்தாற்
பெரும்பயனு மாற்றவே கொள்க—கரும்பூர்த்த
சாறுபோற் சாலவும் பின்னுதவி மற்றதன்
கோதுபோற் போகு முடம்பு.

(இ - ள்.) அரும் பெறல் யாக்கையை-அருமையாகிய பெறுதலையுடைய மனிதசரீரத்தை, பெற்ற - அடைந்த, பயத்தால்-பயனால், பெரும்பயனும் - பெரிய பயனான தருமத்தையும், ஆற்றவே-மிகுதியாகவே, கொள்க-செய்து வைத்துக்கொள்ளக்கடவர்; உடம்பு - மனிதசரீரம்,—கரும்பு ஊர்ந்த சாறு போல் - கரும்பானது (தன்னைப் பக்குவமாக ஆலையில்வைத்து ஆட்டினவர்கட்குத்) தன்னிடத்திற் பொருந்திய சாற்றை (க்கொடுப்பது) போல, சாலவும்-மிகவும், பின்-மறுமைக்குவேண்டிய அறமாகிய பயனை, உதவி-(தன்னை நல்வழியில்உபயோகப்படுத்தியவர்கட்குக்)கொடுத்து, மற்று-பின்பு, அதன் கோதுபோல் - அக்கரும்பினது சக்கை போல, போகும் - நீங்கிப்போம்,

அரும்பெறல்யாக்கை என்பது-வடமொழிநடை; பெறலருயாக்கையென்றுமாற்றிஉரைப்பினும் அமையும். எல்லாப்பிறவிகளுள்ளும், அறஞ்செய்து நற்கதி பெறுதற்குக் காரணமான மனிதஜன்மத்தைப் பெறுதல், முற்பிறப்பின் மிக்கநல்வினையா லன்றிக் கூடா தாதலால், 'அரும்பெறல் யாக்கை' என்றார்; "அரிதரிது மானிடராத லரிது" என்றார் ஔவையாரும்.

"வினைபல வலியினாலே வேறுவே றியாக்கையாகி, நனிபல பிறவிதன்னுள் துன்புறூஉம் பல்லுயிர்க்கு, மனிதரினரியதாகுந் தோன்றுதல்தோன்

றினும், இனியவை நுகரவெய்துஞ் செல்வமு மன்னதேயாம்," "உயர்குடி நனிஉள் தோன்றல் ஊனமில் யாக்கையாதல், மயர்வறு கல்விகேள்வித்தன் மையால் வல்லராதல், பெரிதுணரறிவேயாதல் பேரறங்கோடலென்றாங், கரிதிவைபெறுதலேடா பெற்றவர் மக்களென்பார்' என்னும் வளையாபதிச் செய்யுள்களாலும், மனிதசன்மத்தின்பெறலருமை உணர்க. "மக்களுடம்பு பெறற்கரிது பெற்றபின், மக்களறிவு மறிவரிது—மக்க, ளறிவறிந்தா ரென்பா ரறத்தின் வழுவார், நெறிதலை நின்றொழுகுவார்" என்னும் அறநெறிச் சாரத்தையுங் காண்க. அவ்வுடம்பைக்கொண்டு மறுமைக்கு உறுதி செய்து கொள்ளாதவர் அசச²ரத்தைப் பெற்றபயனை இழப்பராதலால், 'யாக்கையைப் பெற்ற பயத்தாற் பெரும்பயனு மாற்றவே கொள்க' எனப்பட்டது.

சாறு-ஸாரம்என்னும் வடமொழியின் திரிபு; ரஸம். கோது-அஸாரம். பின்-பின்னுக்கு [மறுமைக்கு] உதவும்பயனுக்கு ஆகுபெயர்; இடைச்சொல், பெயர்த்தன்மைப்பட்டது. பயன்என்றுசிறுத்தாமல்'பெரும்பயன்' என்றது, துறவறமென்று தோன்றுதற்கு. பின்வாக்கியம்-உவமையணி.

பின்னிரண்டடியில் முனவேதுகை காண்க. (௪)

௩௫ கரும்பாட்டிக் கட்டி சிறுகாலைக் கொண்டார்
துரும்பெழுந்து வேங்காற் றுயராண் டுழவார்
வருந்தி யுடம்பின் பயன்கொண்டார் கூற்றம்
வருங்கால் பரிவ திலர்.

(இ-ள்.) கரும்பு-கரும்பை, சிறு காலை-(பதன் அழிதற்கு) முன் காலத்திலேயே, ஆட்டி-(ஆலையில் வைத்து) ஆட்டி, கட்டி-(அதன் இரசத்தினலாகின்ற) வெல்லக்கட்டியை, கொண்டார்-கொண்டவர்,—துரும்பு-(அதன்) சக்கை, எழுந்து வேம் கால்-(நெருப்பிற்) பொருந்தி எரியும்பொழுது, ஆண்டு-அவ்விடத்தில் (அதனைக்கண்டு), துயர் உழவார்-துன்பப்படமாட்டார்; (அதுபோலவே), வருந்தி-(விரதம் முதலியவற்றால்) வருத்தமுற்று, உடம்பின்பயன் கொண்டார்-சரீரமெடுத்ததன் பயனாகிய தருமத்தைச் செய்துவைத்துக்கொண்டவர்கள்,—கூற்றம் வரும் கால்-யமன் (உயிரைக்கொண்டுபோதற்கு) வரும்பொழுது, பரிவது இலர்-(அவ்வுடம்பின் அழிவைப்பற்றி) வருந்துதலிலராவர்; (எ-று.)

உடம்பினாலாகிய அறப்பயனாவது-துறந்து தவஞ்செய்தல். சிறுகாலை என்பது-அற்பகாலமென்னும்பொருளுள்ளதாய்,முற்காலத்தைக்குறித்தது;

"சிற்றஞ் சிறுகாலே வந்துன்னைச் சேவித்து" எனப் பெரியார் பாசுரத்தி னுங்காண்க. கரும்பை ஆட்டிச் சாற்றைக்கொண்ட பின்பு அதன் கோது களின் கூட்டத்தை எரித்தல் இயல்பு. கரும்பு-உடம்புக்கும், அதனை ஆட்டு தல்-விரதங்களால் உடம்பைவருத்துதற்கும், கருப்பஞ்சாற்றுக்கட்டி-உடம் பின் பயனுக்கும், சிறுகாலை - இளமைப்பருவத்துக்கும், கருப்பங்கட்டி கொண்டார் - யாக்கைப் பயன்கொண்டவர்க்கும், துரும்பெழுந்துவேதல் - யமன் வரவினால் உடம்பு அழிதற்கும், கருப்பங்கட்டிகொண்டார் துயருழ வாமை - யாக்கைப்பயன்கொண்டவர் வருந்தாமைக்கும் உவமை யெனக் காண்க. வேம் = வேகும்; செய்யுமென்னெச்சவீற்றுயிர்மெய் சென்றது.

உபமான உபமேயங்களை(ப் பிம்பப்பிரதிபிம்ப பாவந்தோன்ற)த்தனித் தனிவாக்கியமாக நிறுத்தி, அவற்றின் இடையில் உவமவுருபுகொடாமற் கூறியதனால், இப்பாட்டு - எடுத்துக்காட்டுவமையணி; வடநூலார் திருஷ்டாந்தாலங்கார மென்பர். (ஞ)

௫௬. இன்றுகொ லன்றுகொ லென்றுகொ லென்னாது
பின்றையே நின்றது கூற்றமென் றெண்ணி
யொருவுமின் றீயவை யொல்லும் வகையான்
மருவுமின் மாண்டா ரறம்.

(இ - ள்.) (யமன்வருவது), இன்றுகொல் - இன்றைக்கேயோ? அன்று கொல் - அன்றைக்கோ? என்றுகொல் - என்றைக்கோ? என்னாது - என்று சந்தேகப்படாமல், கூற்றம்-யமன், பின்றையே நின்றது-(உயிரைக்கொண்டு போதற்பொருட்டுப்) பின்னேயேவந்து மறைந்து நிற்கின்றது; என்று எண்ணி - என்று நினைத்து, தீயவை-பாவச்செய்கைகளை, ஒருவுமின்-(செய் யாமல்) நீக்குங்கள், மாண்டார் - மாட்சிமைப்பட்ட முனிவர் முதலியோர், (நூல்களிற்கூறிய), அறம் - தருமத்தை, ஒல்லும் வகையால் - (உங்களாற்) கூடியமட்டில், மருவுமின் - செய்யுங்கள்; (எ - று.)

இன்று, அன்று என்றது - இளமை முதுமைகளை. கொல் - ஐயம். பின்றை - இங்கே, பின்னிடத்தைக் குறித்து 'மாண்டாரறம்' என்றதில், தொக்குநின்ற ஆறனுருபு - செய்யுட்கிழமைப் பொருளது; "பற்றற்றான் பற்று', என்ற திருக்குறளிற் போல. திருக்குறளில் 'அறன்வலியுறுத்தல்'

என்ற அதிகாரத்தில் "ஒல்லும் வகையா னறவினை யோவாதே, செல்லும்வா யெல்லாஞ்செயல்" என்றதும், அதனுரையிற் பரிமேலழகர் 'இயலுந்திறமாவது - இல்லறம் பொருளளவிற்கு ஏற்பவும், துறவறம் யாக்கைநிலைக்கு ஏற்பவும் செய்தல்' என்றதும், இங்கு அறியத்தக்கவை. தீயவை ஒருவுதல்-தீச்செயல்களினின்று நீங்குதல் எனினுமாம். (௬)

௩௭. மக்களா லாய பெரும்பயனு மாயுங்கா
லெத்துணைய மாற்றப் பலவானுற்—றொக்க
வுடம்பிற்கே யொப்புரவு செய்தொழுகா தும்பர்க்
கிடந்துண்ணப் பண்ணப் படும்.

(இ - ள்.) ஆயும் கால்-ஆராயுமிடத்து, மக்களால் ஆய - மனிதசரீரத்தாலாகிய, பெரும் பயனும்-சிறந்த பயன்களும், எத்துணையும்-எவ்வளவினும், ஆற்ற பல ஆனால் - மிகவும் அநேகங்களாதலினால்,—தொக்க - (முற்பிறப்பின் புண்ணியத்தினால் அருமையாகக்) கிடைத்த, உடம்பிற்கே - சரீரத்துக்கே, ஒப்புரவு-உபபோகமாகின்ற காரியங்களை, செய்து ஒழுகாது-செய்துகொண்டிராமல், (அவ்வுடம்பைக்கொண்டு),—உம்பர் கிடந்து - மேலுலகத்திலிருந்து, உண்ண-(பேரின்பத்தை) அனுபவிக்கும்படி, பண்ணப்படும் - (நல்ல தருமங்களையே) செய்யவேண்டும்; (எ - று.)

இனி, தொக்க-பொருந்திய என்றுமாம்; பொருந்துதல் - எழுதாதுக்களுங்கூடி ஒன்றுதல். மக்கள் - இங்கு, அவர்களுடம்புக்கு முதலாகுபெயர். உம்மைகள் இரண்டனுள், முன்னது-உயர்வுசிறப்பு; பின்னது-முற்றுப்பொருளது. ஆனால் என்ற எதிர்காலவினையெச்சம், இங்குத் தேற்றப்பொருள் பட்டு நின்றது; இவ்வாறு வடநூலாருஞ் சிறுபான்மை உண்டு. ஏ-பிரிநிலை. உம்பர் என்றது, முத்தியுலகத்தை. பண்ணப்படும் - ஒருவகைவியங்கோள்; செயப்பாட்டு வினைமுற்றாகவுங் கொள்ளலாம்: அப்பொழுது, 'அறம்' என வருவிக்க. உடம்புக்கு ஆன ஒப்புரவுகள்-உண்ண உடுக்கப் பூச முடிக்கச் செய்பவை.

முதலிரண்டடிகளில் இனவெதுகை காண்க. (௭)

௩௮. உறக்குந் துணையதோ ராலம்வித் தீண்டி
யிறப்ப நிழற்பயந் தாஅங்—கறப்பயனுந்
தான்சிறி தாயினுந் தக்கார்கைப் பட்டக்கால்

வான்சிறிதாப் போர்த்து விடும்.

(இ - ள்.) உறக்கும் துணையது-மிகச்சிறிய அளவுள்ளதாகிய, ஓர் ஆலம் வித்து-ஆலமரத்தின் ஓர் விதை, ஈண்டி-வளர்ந்து, இறப்ப-மிகவும், நிழல்-நிழலை, பயந்தாங்கு - தருதல்போல,—தான் சிறிது ஆயினும்-(தானஞ்செய்யப்பட்டபொருள்) தான் மிகச்சிறியதாயிருந்தாலும், தக்கார் கை பட்டக்கால்-தகுதியுடைய ஸத்பாத்திரங்களின் கையிற் சேர்ந்தால், வான் சிறிது ஆ-(மிகப்பெரிய) ஆகாயமும் சிறியதென்னும்படி, அறம் பயனும் - தருமத்தின் மேலான பயனை, போர்த்துவிடும் - பரப்பிவிடும்; (எ - று.)

உவமையணி. "பார்த்தெதிர், வியந்தவர் வெருக்கொள விசும்பிறேனின்று, ஒருயர்ந்தவர்க்குதவிய வுதவி யொப்பவே" எனக் கம்பர் கூறியிருத்தலுங் காண்க. "தெள்ளிய ஆலின் சிறுபழத்தொருவிதை, தெண்ணீர்க்கயத்துட் சிறுமீன் சினையிலும், நுண்ணிதேயாயினு மண்ணல் யானை, அணிதேர் புரவி ஆட் பெரும் படையொடு, மன்னர்க் கிருக்க நிழலா கும்மே" என்னும் நறுந்தொகைச்செய்யுளும், இங்கே பார்க்கத்தக்கது. "தினைத்துணைத் தென்பதொன்றில்லை விருந்தின், துணைத்துணை வேள்விப் பயன்" என்ற திருக்குறளின் உரையிற் பரிமேலழகர் 'பொருளளவு தான்சிறிதாயினுந் தக்கார்கைப்பட்டக்கால், வான்சிறிதாப்போர்த்துவிடும்" ஆகலின், தினைத்துணைத்தென்பதொன்றில்லையென்றுங் கூறினர்' என்றதையும் நோக்குக. உறக்

குந்துணையது-மின்மினியெறிக்கும் அளவுள்ளது; "உறிர்ப்புரைபுக்கோர்தம்மையுயிர்களாலுறக்குமூன்றி" என்ற கம்பராமாயணமூலங்காண்க. தகுதி-ஞான ஒழுக்கங்களால் வரும்உயர்வு. ஆகாயமானது தனக்கு ஒத்ததும் மிக்கதும் வேறு இல்லாத தாதலால், வானை எடுத்துக் கூறினர்.

ஆலம்வித்து, அம் சாரியை. பயந்தாஅங்கு-செய்யுளிசை நிறைக்கவந்த அளபெடை. அறப்பயனும், உம்மை - அசைநிலை, உயர்வு சிறப்புமாம். சிறிதாயினும், உம்மை - இழிவுசிறப்பு. போர்த்துவிடும் என்றதில், 'விடு' என்றது - துணிவுணர்த்தும். (அ)

௯. வைகலும் வைகல் வரக்கண்டு மஃதுணரார்
வைகலும் வைகலை வைகுமென் றின்புறுவர்
வைகலும் வைகற்றம் வாழ்நாள்மேல் வைகுதல்

வைகலை வைத்துணரா தார்.

(இ - ள்.) வைகலும் - தினந்தோறும், வைகல்-பொழுது கழிதலை, தம் வாழ்நாள்மேல் வைகுதல் வைத்து-தமது ஆயுள்நாளிலே கழிதலாகவைத்து, வைகலை உணராதார் - நாள்கழிதலின் உண்மைநிலைமையை அறியாதவர்கள்,—வைகலும்-தினந்தோறும், வைகல் - நாள்கழிதல், வர-வந்துகொண்டேயிருக்க, கண்டும்-(அதனைப்) பிரத்தியக்ஷமாகப் பார்த்திருந்தும், அஃது உணரார்-அதன் உண்மையை அறிந்து (இரங்கி விரைந்து) அறஞ்செய்யாதவர்களாய், வைகலும்-தினந்தோறும், வைகலை-ஆயுள்கழிதலை, வைகும்என்று-(மேன்மேல்) இருக்கிறதென்று எண்ணி, இன்புறுவர் - மகிழ்ச்சியடைவர்.

வந்த சொல்லும் பொருளும் பின்னும் பலமுறை வந்ததனால், இது - சொற்பொருட்பின்வருநிலையணி, வடநூலார் உபயாவ்ருத்திதீபக மென்பர்: "சொல்லுக சொல்லிற் பயனுடைய சொல்லற்க, சொல்லிற்பயனிலாச் சொல்" என்ற திருக்குறளின் உரையில், பரிமேலழகர் 'சொல்லின்என்பது-இருவழியும் மிகையாயினும், சொற்பொருட்பின்வருநிலை யென்னும் அணி நோக்கிவந்தது; "வைகலும் வைகல் வரக்கண்டும்" என்பதுபோல' எனஇப் பாட்டை எடுத்துக்காட்டினர்.

வைகல் என்றது-நாள்கழிதற்குக் காரணமான சூரியோதயஅஸ்தமனங்களை. சிந்தாமணியில் "வைகல் நாளும் வைகின்றே" என்றதற்கு, 'நாள்கள் தோறும் நாள் கழிகின்றது' என நச்சினார்க்கினியர் உரைத்ததும் இங்கு உணரத்தக்கது.

முதலடியில் ஆய்தம் மெய்போல் ஒலித்தது: அலகிட்டுக்காண்க. (*)

௩௦. மான வருங்கல நீக்கி யிரவென்னு
மீன விளிவினால் வாழ்வேன்மன்—ஈனத்தா
லூட்டியக் கண்ணு முறுதிசேர்ந் திவ்வுடம்பு
நீட்டித் திருக்கு மெனின்.

(இ - ள்.) ஈனத்தால்-இழிவானதொழில்களினால், ஊட்டியக்கண்ணும்-உணவு முதலியவற்றைக் கொடுத்து வளர்த்தவிடத்தும், இ உடம்பு - இந்த

6

உடம்பு, உறுதி சேர்த்து-வலிமையை அடைந்து [வரவர வலிமை தளர்ந்து அழியாமல்], நீட்டித்து நிற்கும் எனின் - பலநாளழிகாலம் நிலைபெற்று நிற்குமாளுல்,—மானம் அருங் கலம் நீக்கி-மானமாகிய பெறுதற்கரிய ஆபரணத்தைவிட்டு,இரவு என்னும்-பிச்சையெடுத்தலாகிய, ஈனம் இளிவினால்-மிக்க இழிவைத்தருந் தொழிலினால், வாழ்வேன் மன்-உயிர்வாழ்வேன்; (எ - று.)

நிலையில்லாத உடம்பைக் காத்தற்பொருட்டு இழிவானகாரியங்களைச் செய்தல் வீண், நிலையான உயிரைக் காத்தற்குவேண்டிய தருமங்களைச்செய்வதே நலம் என்று கருத்து. எவ்வளவு காப்பாற்றினும் உடம்பு நீட்டித்து நிற்பதில்லை யாதலால் அதற்காக மானத்தை விட்டு யாசித்து வாழேனென்னும்பொருளைத் தருவதனால், மன் (இடைச்சொல்)-ஒழியிசைப்பொருளில் வந்தது. மற்றை ஆபரணங்கள்போல உடம்புக்கே அழகுசெய்யாமல் உயிர்க்கு நன்மை செய்தலால், மானத்தை 'அருங்கலம்' என்றார்; அன்றியும், மற்றை அணிகளை இழந்தால் மீண்டும் பெறுதல் கூடும், மானத்தை இழந்தால் மீண்டும் பெறலாகாது என அறிக.

'மான வருங்கலம்' என்றது, உருவகவணி. ஈன இளிவு - ஒருபொருட்பன்மொழி. "இலமென்னும் வன்மையின் வன்பாட்டதில்," "இன்னாமை வேண்டி னிரவெழுக" என்பராதலால், 'இரவென்னும் ஈன இளிவு' எனப்பட்டது. ஊட்டியக்கண் - கண்ணீற்று எதிர்கால வினையெச்சம், ஊட்டு - உண் என்பதன் பிறவினை. (௬0)

௫ - ஆம் அதிகாரம்.—தூய்தன்மை.

இதற்கு - (இரட்டு)மொழிதலால், தூய்து அன்மை எனப் பிரித்து (மனிதசரீரத்தின்) சுத்தமுடையதல்லாத தன்மையைக் கூறுவ தென்றும்: தூய் தன்மை எனப் பிரித்து-(அவ்வுடம்பை விரும்பாத) சுத்தமானதன்மையென்றும் பொருள்கொள்க. முறையே எழுவாய்த்தொகாநிலைத்தொடரும், பண்புத்தொகைநிலைத்தொடருமாம். 'தூயதன்மை' என்று பாடமாயினும் - தூயது அன்மை, தூய தன்மை எனப் பிரித்து இவ்வாறே பொருள் படும். தூயதன்மை-குறிப்புப்பெயரெச்சத்தொடர். மனத்தை மயக்கி நல்ல அறத்தைச்செய்யவொட்டாமற் பெரும்பாலுங் கெடுப்பது மகளிருடம்பே யாதலால், அதனிடத்து விருப்பத்தை ஒழித்து அறத்தில் மனத்தைச் செலுத்துதற்பொருட்டு, அவர்களது உடம்பின் இழிவை எடுத்துக் கூறுதலால், இவ்வதிகாரம் அறன் வலியுறுத்தலின்பின் வைக்கப்பட்டது.

௪௧. மாக்கேழ் மடநல்லா யென்றரற்றுஞ் சான்றவர்
நோக்கார்கொ லொய்யதோர் துச்சிலை—யாக்கைக்கோ

நீர்சிற கன்னதோர் தோலறினும் வேண்டுமே
காக்கை கடிவதோர் கோல்.

(இ - ள்.) 'மா-அழகையும், கேழ்-ஒளியையும், மடம் - இளமையையும், நல்லாய்-நற்குணத்தையுமுடைய மங்கையே!' என்று அரற்றும்-என்று (மக

ளிரைக்கண்டு காமுற்று) வாய்விட்டு இரங்குகின்ற, சான்றவர்-பெரியோர், நொய்யது-அற்பகுணமுள்ளதாகிய, ஓர்-ஒரு, துசிலை-உடம்பின் இழிவை, நோக்கார்கொல்-ஆராய்ந்து பாரார்களோ (ஏனென்றால்),—யாக்கைக்கு - அவ்வுடம்பில், ஓர் ஈ சிறகு அன்னது-ஈயினது ஒரு பக்கத்துச் சிறகினளவான, ஓர் தோல்-மிகவுஞ்சிறிய தோல், அறினும்-அறுபட்டுப்போனாலும், காக்கைகடிவது-(அப்புண்ணைக்குத்துதற்கு வருகின்ற) காக்கையையடித்து ஓட்டுவதற்கு, ஓர் கோல்-ஒருகொம்பு, வேண்டுமே-வேண்டியிருக்குமே!

இவ்வளவு அருவருப்புக்கு இடமான உடம்பை அழகியதாகக் கண்டு விரும்புதல் பெரியோர் கொள்கையன்று என்பது கருத்து. சான்றவர்-நற்குண நல்லொழுக்கங்களால் நிறைந்தவர்; மகளிரை விரும்பிப் புகழ்கின்ற புல்லறிவாளரை இங்கே 'சான்றவர்' என்றது - பரிகாசத்துக்குச்சொன்ன எதிர்மறையிலக்கணை; வடநூலார் 'விபரீதலக்ஷணை' என்பர்: இது, பிறகுறிப்பில்அடங்கும். அசுத்தியைக் கண்டிருப்பாராயின் இங்ஙனங் காமுற்று அரற்றார் என்றற்கு, 'நோக்கார்கொல்' என்றார்.

துசில்-தங்குமிடம்; உயிர்தங்கு மிடமாகியஉடம்பைஇங்கேகுறித்தது. 'புக்கில்' என்ற பாடத்துக்கும் பொருள் இதுவே. யாக்கைக்கு, குவ்வுருபு - கொள்ளுதற் பொருளதாகாமல் இடப்பொருள தாதலால், உருபுமயக்கம். ஈசிறகு - மிக்கசிறுமைக்கு எடுத்துக்காட்டியதோர் அளவை. கொல்-வினாவோடு இரக்கம். உம்-இழிவுசிறப்பு. ஏகாரம் - இரக்கச்சி.

ஒன்று + துசில்—ஓர் துசில்: ஓர், ஓர்தோல், ஓர்கோல் என்பனவும் இவ்வாறே. இதனால், 'ஒன்றுஇரண்டு என்னும் எண்கள் ஓர் ஈர் எனநிற்பது வருமொழிமுதல்உயிர்வருமிடத்தே'எனவும், 'முதல்னோடுஉகரம்பெற்று ஒரு இரு என நிற்பது மெய்வருமிடத்தே' எனவும், 'இவை மாறுபடவரின் வழுவாம்' எனவும், சிலர் கூறுவது பொருந்தியன்று. ஆனதுபற்றியே, தொல்

காப்பியத்தில் அக்காலத்துப்பெரும்பான்மைவழக்குப்பற்றி அங்ஙனம்கூறி யிருந்ததை நன்னூலார் அறுநூற்றுவிலக்குதலால் ஒழித்து இலக்கியங்கண்டு "முதலிரெண் முதல்மிசையும்" என்றும், "தன்ஒற்றிரட்டும்ஒன்றுபுள்ளி ரகரமாக, இரண்டனொற்றுயிரேக உவ்வருமே" என்றும் பொதுப்படச் சூத்திரஞ் செய்தனரென்க. இங்ஙனமிருக்க, இக்காலத்தார்சிலர் நன்னூலுரையிலும் அவ்வுரையைப் புகுத்துதல் நூற்கருத்துக்கு ஒத்ததன்றாம். நன்னூலார்தாமே "ஆனவொன் றாகியோர்புடையொப்பினமே," "வேறவற்றெண்ணுமோர் பொதுவினை வேண்டும்" என மெய்ம்முதல் மொழிமுன் ஓர் என உபயோகித்திருத்தல் காண்க. "போர்வ பதினொன்றும்" என்ற பழம்பாட்டில் 'நீர்பறவை நாற்காலோர்பப்பத்தாம்' என்றதையும் நோக்குக. "அசசாணியன்னதோர் சொல்," "ஆயிரங்காக்கைக் கோர்கல்" என இவ்வாறுவருதன் வைஅளவிறந்தன. இந்நாலடியாரில், உயிர்முதலோடு மெய்ம்முதலோடு வாசியற ஓர் என நின்றது. "எவ்வுயிருங் காக்க வோர்வீச லுண்டோ வில்லையோ" என்ற திருவள்ளுவர்தனிப்பாடலிலும், "உம்மையெச்ச மிருவீற்றானும்" என்ற தொல்காப்பியத்திலும், 'ஒருவாறு' என உலக வழக்குக்

செய்யுள்வழக்கு இரண்டிலும் உயிர்முதல்முன் ஒரு என வந்தது. நச்சினார்க்கினியர் பரிமேலழகர் முதலிய முன்னோருரைகளிலும், பஞ்சதந்திரம் முதலிய பின்னோருரை நடைகளிலும் இப்படியே காணலாம்.

மூன்றாமடியில் இனவெதுகை காண்க.

இச்செய்யுள் - ஒருவிகற்பநேரிசைவெண்பா. (௧)

சஉ. தோற்போர்வை மேலுந் துளைபலவாய்ப் பொய்ம்மறைக்கு
மீப்போர்வை மாட்சித் துடம்பானால்—மீப்போர்வை
பொய்ம்மறையாக் காமம் புகலாது மற்றதனைப்
பைம்மறியாப் பார்க்கப் படும்.

(இ - ள்.) உடம்பு-இவ்வுடம்பு,—தோல் போர்வைமேலும்-தோலாகிய போர்வையின்மேலும், துளை பல ஆய்-பலதுளைகளையு முடையதாய், பொய் மறைக்கும்-(தன்னிடத்திலுள்ள) அசுத்தங்களைமறைக்கின்ற, மீ போர்வை-மேலேபோர்க்கும் ஆடைமுதலியவற்றால், மாட்சித்து - அழகையுடையது: ஆனால்-ஆதலால்,— மீ போர்வை - மேற்போர்வையினால், பொய் மறையா-(அதனிடத்துள்ள) அசுத்தத்தை மறைத்து, காமம் புகலாது-விரும்பிப் புகழ்ந்துசொல்லாமல், அதனை - அவ்வுடம்பை, பை மறி ஆ - பையைப்போல (உட்பக்கம் வெளிப்பக்கமாம்படி) மாற்றியதாக, பார்க்கப்படும் - ஆராய்ந்து

பார்க்கவேண்டும்; (எ - று.)

மேலே அழகியதாயிருக்கின்ற பையை உட்புறந் திருப்பிப்பார்த்தால் அதிலுள்ள ஆபாசங்கள் விளங்குவதுபோல, ஞானக் கண்ணால் ஆராய்ந்துபார்த்தால் உடம்பினுள்ளே பல அசுத்தங்களும் தெரியவருமென்று கருத்து.

துளை பல - கண் செவி மூக்கு வாய் முதலிய நவத்துவாரங்கள். மீப்போர்வை பொய்ம்மறையா என்றது-மேல்தோலின் அழகையும் ஆடையணிகளின் அழகையுமே கண்டு உடம்பினுள்ளே உள்ள அசுத்தியை அடியோடே அறியாமல் விட்டு என்றபடி. இங்ஙனம் அதனுண்மையை ஆராய்ந்தறிந்தவர்கள் அதனிடத்து வெறுப்புடையவர்களாய்த் துறந்து முத்திபெற முயல்வரென்பதாம். காமம்புகலுதல்-புணர்ச்சியை விரும்புதல். "காமர்செப்பாது கண்டதுமொழிமோ" என்ற குறுந்தொகைப் பாட்டிற் போல, இங்கே 'பைம்மறியாப் பார்க்கப்படும்' என்றதை, மணிமேகலையில் வருகிற "மக்கள்யாக்கை யிதுவெனவுணர்ந்து, மிக்கோ யிதனைப் புறமறிப்பாராய்" என்பதனோடும், இறையனாரகப்பொருளுரையில் வருகிற 'பைம்மறியா நோக்கப்பட்டார்க்குத் தகைமைத்து' என்பதனோடும் ஒப்பிடுக. 'தொளை' என்றும் பாடம்.

போர்வை-போர்க்கப்படுவது; ஐ-செயப்படுபொருள்விகுதி, வ - எழுத்துப்பேறு. தன்வினை பிறவினைகட்குப் பொதுவாகிய 'மறையா'என்றவினையெச்சம், இங்கே பிறவினைப்பொருளதாய் நின்றது. மற்று-அசை.

முதலிரண்டடியில் இனவெதுகை காண்க. (௪)

சரு. தக்கோலந் தின்று தலைநிறையப் பூச்சூடிப்
பொய்க்கோலஞ் செய்ய வொழியுமே—யெக்காலு
முண்டி வினையுளுறைக்கு மெனப்பெரியோர்
கண்டுகை விட்ட மயல்.

(இ - ள்.) 'எக்காலும் - எப்பொழுதும், உண்டி - உணவாகிய, வினையுள் - தொழிலினுலேயே, உறைக்கும் - உறுதிபெறும்', என-என்று, பெரியோர் - (அறிவாற்) பெரியவர்கள், கண்டு-உண்மையுணர்ந்து, கைவிட்ட - வெறுத்துவிட்ட, மயல்-செத்தையாகிய உடம்பின் அசுத்தங்கள்,—தக்கோலம் தின்று-வாசனைப்பண்டங்களை மென்றுதின்று, தலை நறைய-தலைமயிர் நிரம்ப, பூ சூடி - புஷ்பங்களைச் சூட்டிக்கொண்டு, பொய்கோலம் செய்ய - பொய்யான அலங்காரங்களைச் செய்துகொள்வதனால், ஒழியுமே-நீங்குமோ?

தக்கோலம் - வால்மிளகு: "தக்கோலந் தீம்பூத் தகைசா லிலவங்கங் கற்பூரஞ் சாதியோ டைந்து" என்கிற ஐந்து முகவாசப்பண்டங்களுள் ஒன்று; இது, மற்றை நான்கிற்கும் உபலக்ஷணமாம். நிலையில்லாமையாற் பொய்யாகிய உடம்பிற்குச் செய்யப்படுவதனாலும், உள்ளேபொருந்திய தூர்க்கந்தத்தை ஒழித்திடாமையாலும், 'பொய்க்கோலம்' என்றார். 'சோற்றுலெடுத்த சுவர்' என்றாற்போல, 'எக்காலும் உண்டிவினையுளுறைக்கும்' என்றார். மயல், தூரால், செத்தை என்பன - ஒருபொருட்சொற்கள். மயல் என்றசொல் இப்பொருளதாதலை "வம்புண் கோதையர் மாற்று மயலரோ" எனச் சிந்தாமணியிலுங் காண்க.

வினையுள் - 'உள்' என்னும் ஏழனுருபு இடப்பொருளதாகாமற் காரணப் பொருளதாதலால், உருபுமயக்கம். ஏ - எதிர்மறை. உம் - முற்று. கைவிட்ட, கை - உபசர்க்கம்.

"மெய்ப்படு சாந்தும் பூவு மேகாளி சுமழு மேனும், கைப்படு சாந்தும் பூவுங் கொண்டலாற் கலக்க லாகா, மெய்ப்படு பித்து நெய்த்தோ ரசும் சோரழுகற் புன்றோற்,பொய்ப்பட வுரைத்த தண்டோ பொன்னனீர் நம்முளா மால்" என்னுஞ் சிந்தாமணியை இங்கே நோக்குக.

இரண்டாமடியில், யகரமெய் - ஆசேதுகை. (௨.)

௩௩. தெண்ணீர்க் குவளை பொருகயல் வேலென்று
கண்ணில்புன் மாக்கள் கவற்ற விடுவேனோ
வுண்ணீர் களைந்தக்கா லுங்குநுங் கிட்டன்ன
கண்ணீர்மை கண்டொழுகு வேன்.

(இ - ள்.) உள் நீர் களைந்தக்கால் - (கண்களின்) உள்ளே யிருக்கின்ற நீரை எடுத்துவிட்டால், நுங்கு சூன்றிட்டன்ன-நுங்கைத் தோண்டி யெடுக்கப்பெற்ற பனங்காயின் ஓடுபோன்ற, கண்-கண்களின், நீர்மை-(இழிவான) தன்மையை, கண்டு ஒழுகுவேன்-பார்த்துவருகின்ற நான்,—(அக்கண்களை),

'தெள் நீர் குவளை - தெளிந்த நீரில் தோன்றிய நீலோற்பல மலர்போலும்: பொரு கயல் - போர்செய்து பிறழ்கின்ற இரட்டைக்கயல்மீன் போலும்: வேல் - வேலாயுதம்போலும்,' என்று - என்றுசொல்லிப் புகழ்ந்து, கண் இல்புல் மாக்கள்-நல்லறிவில்லாத அற்பமனிதர்கள், கவற்ற-(என்மனதைக்) கவலைப்படுத்துவதனால், விடுவெனோ-நான்கொண்ட துறவை) விடுவேனோ?

கண்களுக்குக் குவளை-நிறத்தினாலும் மெய்ம்மையினாலும் அழகினாலும், கயல் - வடிவினாலும், பிறழ்ச்சியினாலும், வேல் - கூர்மையினாலும் ஆடவரை வருத்துதலாலும், இம்மூன்றும் - வடிவத்தினாலும் உவமை கூறப்படும். 'அன்று மலர்ந்த வாடாமலர்' என்பார், 'தெண்ணீர்க்குவளை' என்றார். பொரு என்னும் அடைமொழியை வேலோடுங்கூட்டலாம். இழிவுதோன்ற, 'மாக்கள்' என்றார். மாக்களெனப்படுவோர்-மனவுணர்ச்சி யில்லாமல் ஐம்பொறி யறிவுமாத்திரமேயுடைய விலங்குபோன்ற ஒருசார் மானிடங்கள். மக்களாவர்-ஐம்பொறியுணர்வோடு மனவறிவுமுடையவர்; விவேகிகளான மனிதர். "மாவும் மாக்களும் ஐயறிவினவே," "மக்கள்தாமே ஆறறிவுயிரே" என்னும் தொல்காப்பியச் சூத்திரங்களைக் காண்க. மா என்பது விலங்கின் பெயராதலால், அதன் பன்மையான மாக்கள் என்பது - விலங்குபோன்ற அவிவேகிகளை உணர்த்துமென்க. கவற்ற விடுவெனோ என்பதற்கு-கவலைப்படுத்தி மயக்கும்படி மனத்தைப் போனவழியில் விட்டுவைப்பேனோ? என்றும் பொருள் கூறலாம்.

கவற்று என்ற பிறவினைப் பகுதியில், கவல் - தன்வினைப்பகுதி, று - பிறவினைவிகுதி, ஓ-எதிர்மறை. சூன்றிட்டு, சூல்-பகுதி. சூலுதல்-குடைதல்.

இது-ஒருவிகற்பஇன்னிசை வெண்பா. அடுத்தசெய்யுளும் இது. (௪)

௪௫. முல்லை முகைமுறுவல் முத்தென் றிவைபிதற்றுங்
கல்லாப்புன் மாக்கள் கவற்ற விடுவெனோ

எல்லாருங் காணப் புறங்காட் டுதிர்ந்துக்க
பல்லென்பு கண்டொழுகு வேன்.

(இ - ள்.) எல்லாரும் காண-யாவரும் பார்க்கும்படி, புறங்காடு-ஊருக்குப்புறத்திலேயுள்ள சுடுகாட்டில், உதிர்ந்து உக்க-சிந்திக்கிடக்கின்ற, பல் என்பு-பற்களாகிய எலும்புகளின் தன்மையை, கண்டு ஒழுகுவேன்-பார்த்துவருகின்ற யான்,—'முறுவல் - அப்பற்கள், முல்லை முகை - முல்லையரும்புகள்போலும், முத்து - முத்துக்கள்போலும், என்ற இவை-என்று இத்தன்மையனவான புகழ்ச்சிகளை, பிதற்றும்-சொல்லிக்கொண்டு திரிகிற, கல்லா புல் மாக்கள் - (மெய்ந்நூல்களைப்) படியாத அற்பமனிதர்கள், கவற்ற-கவல்விக்க, விடுவெனோ - விடுவேனோ? (எ - று.)

பல்லுக்கு முல்லையரும்பும் முத்தும் - வெண்ணிறத்தாலும், வடிவினாலும், அழகினாலும் உவமை கூறப்படும். உதிர்ந்து உக்க - ஒருபொருட்பன்மொழி. உக்க, உகு - பகுதி. என்றிவை - விகாரம். (ச)

சரு. குடருங் கொழுவுங் குருதியு மென்புந்
தொடரு நரம்பொடு தோலு—மிடையிடையே
வைத்த தடியும் வழும்புமா மற்றிவற்று
ளெத்திறத்தா ளீர்ங்கோதை யாள்.

(இ - ள்.) குடரும்-குடலும், கொழுவும்-கொழுப்பும், குருதியும்-இரத்தமும், என்பும்-எலும்பும், தொடரும்-ஒன்றோடொன்று தொடர்ச்சியாயிருக்கின்ற, நரம்பொடு-நரம்பும், தோலும்—, இடை இடையே வைத்த-(இவற்றின்) நடுவிலே நடுவிலே வைத்த, தடியும் - தசையும், வழும்பும்-நிணமும், ஆம்-ஆகிய, இவற்றுள்-இவைகளுக்குள், ஈர் கோதையாள்-குளிர்ந்த மாலையையுடைய இப்பெண், எத்திறத்தாள்-எந்தப்பகுதியையுடையவள்? (எ-று.)

எத்திறத்தாள் - 'என்ன மேம்பாடுடையாள்?' எனினுமாம்.

'இங்குச் சொல்லப்பட்ட குடல் முதலியவற்றாலாகியதே உடம்பாதலால், இவற்றுள் ஒன்றாயினுஞ் சுத்தமுடைய பொருளுண்டோ? பாரும்' என்று, பெண்ணாசையிக்கு அகப்பட்ட ஒருவனை நோக்கிச்சொல்லியது.

குடர்—குடல்: ஈற்றுப்போலி. இடையிடை - அடுக்குத்தொடர்ப்பொருளது. ஏ, மற்று - அசைகள். ஈர்ங்கோதை—ஈர் + கோதை.

இச்செய்யுள் - அருவருப்புத்தோன்றக் கூறினமையால், இழிப்புச் சுவையணிக்கு உதாரணமாம்.

"என்பினை நரம்பிற் பின்னி யுதிரந்தோய்த் திறைச்சி மெத்திப், புன்புறந் தோலைப்போர்த்து மயிர்புறம் பொலிய வேய்ந்திட், டொன்பது வாயி லாக்கி யூன்பயில் குரம்பை செய்தான், மன்பெருந் தச்ச னல்லன் மயங்கி னார் மருளவென்றான்" என்னுஞ் சிந்தாமணிச்செய்யுள் இங்கு உணரத் தக்கது. (௬)

௪எ. ஊறி யுவர்த்தக்க வொன்பது வாய்ப்புலனுங்
கோதிக் குழம்பலைக்குங் கும்பத்தைப்—பேதை
பெருந்தோளி பெய்வளா யென்னுமீப் போர்த்த
கருந்தோலாற் கண்விளக்கப் பட்டு.

(இ-ள்.) ஊறி-(மலங்கள்) சுரந்து, உவர் தக்க-வெறுக்கத்தக்க, ஒன்பது வாய் புலனும் - நவத்துவாரங்களாகிய உறுப்புக்களெல்லாம், குழம்பு-மலத்தை, கோதி அலைக்கும்-சிதறிச்சிதறி வெளிப்படுத்தப்பெற்ற, கும்பத்தை-(மாதரது) உடம்பாகிய பாண்டத்தை (நோக்கி),-பேதை-அறிவில்லாதவன்,—மீ போர்த்த கருந் தோலால்-அதன்மேற் போர்க்கப்பட்டுள்ள பெரிய தோலினாலே, கண் விளக்கப்பட்டு-கண்களுக்கு ஒளிபெறும்படி செய்யப்பட்டு,-'பெருந்தோளி-பெரியதோள்களையுடையவளே! பெய் வளாய்-இடப்பட்ட வளையல்களை யுடையவளே!' என்னும்-என்று புகழ்ந்து சொல்வான்.

பேதை இவ்வாறு ஆவனெனவே, அறிவுடையவன் அதனிழிவை அறிந்து துறந்து முத்திபெறுவ னென்றதாம். 'மீப்போர்த்த கருந்தோலாற் கண்விளக்கப்பட்டு' என்றது-மேற்போர்த்துள்ளதோலினழகையே பார்த்து மோகித்து உள்ளின் அசுத்தத்தை நோக்காமல் என்றபடி. 'பெருந்தோள்' என்றார், மகளிர்தோள் பருத்திருத்தல் நல்லிலக்கண மாதலின்; "தோள் கண்ணென மூவழிப்பெருகி" என்றார் கலித்தொகையிலும்.

ஒன்பதுவாய்ப் புலனும், உம்-முற்று. பேதை என்னும் என இயைக்க. பெய்வளாய்-வினைத்தொகைப் புறத்துப் பிறந்த அன்மொழித் தொகையா

கிய 'பெய்வளை' என்பதன் ஈறுதிரிந்த விளி.

இச்செய்யுளில் இளவேதுகை காண்க. (எ)

சஅ. பண்ட மறியார் படுசாந்துங் கோதையுங்
கண்டுபா ராட்டுவார் கண்டிலர்கொன் — மண்டிப்
பெடைச்சேவல் வன்கழுகு பேர்த்திட்டுக் குத்தன்
முடைச்சாகா டச்சிற் றுழி.

(இ - ள்.) பண்டம் - (உடம்பாகிய)பண்டத்தின் இழிவை, அறியார் - அறியாமல், படு சாந்தும் - பூசப்பட்ட சந்தனத்தையும், கோதையும்-மாலையையும், கண்டு-பார்த்து (மயங்கி), பாராட்டுவார்-(அவ்வுடம்பைக்) கொண்டாடுபவர்கள்,— முடை சாகாடு-முடை நாற்றத்தையுடைய (இவ்வுடம்பாகிய) பண்டி, அச்சு இற்ற உழி - (உயிராகிய) அசசு முறிந்து இறந்தபொழுது, (அதனை), பெடை சேவல் - பேடையும் ஆணுமாகிய, வல் கழுகு - வலிய கழுகுகள், மண்டி - நெருங்கி, பேர்த்திட்டு-இடத்தைவிட்டு இழுத்து, குத்தல் - குத்தித் தின்னுதலை, கண்டிலர்கொல் - பார்த்திலரோ? (எ-று.)

கண்டுள்ளாராயின் அருவருப்புக்கொண்டு உடனே வெறுத்துத் துறப்பரே யென்றபடி.

பெடை சேவல் - முறையே பறவைகளின் பெண்பெயரும் ஆண்பெயருமாம். முண்ட-ஒருவகை தார்க்கந்தம். சாகாடு சகடமென்னும் வடமொழியின் சிதைவு; இது சகடு என்றும், சாடு என்றுஞ் சிதைந்து வழங்கும். அசசு - சக்கரங்கோத்த மரம்; அக்ஷமென்னும் வடசொல்லின் சிதைவு. 'அச்சு' என்ற சொல்லின் நயத்தால், அசசாணியென்றும் உயிரென்றும் பொருள்படுதல் காண்க. இற்றுழி - விகாரம்.

அசசில்லாமல் வண்டி செல்லாததுபோல உயிரில்லாமல் உடம்பு இயங்காதாதலால், உடலை வண்டியென்றும், உயிரை அசசென்றும் உருவகப்படுத்தினர்.

'கொண்டுபாராட்டுவார்' என்ற பாடத்துக்கு - பூசுவன முடிப்பன முதலியவற்றால் உடம்பை அலங்கரித்து ஆதரிப்பவரென்க. 'கொத்தல்' என்றும் பாடம். (அ)

சகூ. கழிந்தா ரிடுதலை கண்டார்நெஞ் சுட்கக்
குழிந்தாழ்ந்த கண்ணவாய்த் தோன்றி—யொழிந்தாரைப்
போற்றி நெறிநின்மி னிற்றிதன் பண்பென்று
சாற்றுங்கொல் சாலச் சிரித்து.

(இ - ள்.) கழிந்தார்-இறந்தவர்களுடைய, இடு தலை-(இடுகாட்டிற்)சிந்திக்கிடக்கின்ற தலைகள்,—கண்டார் நெஞ்சு உட்க-(தம்மைக்)கண்டவர்கள் நெஞ்சம் அஞ்சும்படி, குழிந்து ஆழ்ந்த கண்ண ஆய்-மிகவும் ஆழ்ந்திருக்கின்ற கண்களையுடையவையாய், தோன்றி-காணப்பட்டு,— ஒழிந்தாரை-மற்றவர்களைக்குறித்து, 'போற்றி-(நீவிர் இவ்வாறாதபடி உங்களைப்) பாதுகாத்துக்கொண்டு, நெறி (துறவறமாகிய) நல்லவழியிலே, நின்மின்-நில்லுங்கள்: இதன்-இவ்வுடம்பினது, பண்பு-குணம், இற்று-இப்படிப்பட்டது', என்று—, சால-மிகவும், சிரித்து—, சாற்றுங்கொல்-சொல்வனபோலும்; (எ - று.)

குழிந்து ஆழ்ந்த - ஒருபொருட்பன்மொழி. கண்ண - வினையடியாகப் பிறந்த பலவின்பாற் பெயர். ஒழிந்தார் - இறவாமல் நின்றவர்கள். இற்று - இகரச்சுட்டடியாய்ப் பிறந்த ஒன்றன்பாற் குறிப்புமுற்று; று - விகுதி.

பற்கள் வெளிப்பட்டுத் தோன்றும்படி வாய்திறந்து கிடக்கின்ற இறந்தவரது வெண்டலைகள் உடம்பைவிரும்புகிற அறிவிலாரை நோக்கிச் சிரித்துச் சாற்றுமெனக் கூறுதலால், தற்குறிப்பேற்றவணி. 'கொல்' என்றது, அதன் உருபாய் நின்றது. (௯)

ரு0. உயிர்போயார் வெண்டலை யுட்கச் சிரித்துச்
செயிர்தீர்க்குஞ் செம்மாப் பவரைச்—செயிர்தீர்ந்தார்
கண்டற் றிதன்வண்ண மென்பதனாற் றம்மையோர்
பண்டத்துள் வைப்ப திலர்.

(இ - ள்.) உயிர் போயார்-உயிர்நீங்கினவர்களுடைய, வெண் தலை-(இடுகாட்டிற்கிடக்கின்ற) வெண்மையான தலைகள், உட்க-(கண்டவர்) அஞ்சும்படி, சிரித்து—, செம்மாப்பவரை-(இல்வாழ்க்கையின்பத்தால்) மிகக்களித்திருப்பவர்களை, செயிர் தீர்க்கும்-(அக்களிப்பாகிய) குற்றம் நீங்கச்செய்யும்: செயிர் தீர்ந்தார்-குற்றம் நீங்கினவர்கள், கண்டு-(அத்தலைகளைப்) பார்த்து, இதன் வண்ணம் இற்று என்பதனால்-இதன் குணம் இப்படிப்பட்டதென்று நினைப்பதனால், தம்மை-தங்கள் உடம்பை, ஓர் பண்டத்துள் வைப்பது இலர்-ஒருவகைப்பொருளில் வைத்து எண்ணுகின்ற தொழிலில்லாதவராவர் [ஒரு பொருளாக வைத்து மதியாரென்றபடி], (எ - று.)

உடம்பை வெறுத்துத் தவஞ்செய்து வீடுபெறுவரென்பதாம்.

இறுமாப்பவர், அல்லாப்பவர், சோகாப்பவர் என்பனபோல, 'செம்மாப்பவர்' என்பது-ஒருசொல். வெண்டலை-மேல்தோலழிந்து எலும்பு மாத்திரமாய் நிற்குந் தலை. (௫௦)

7

௬-ஆம் அதிகாரம்.—துறவு.

அதாவது-புறமாகிய செல்வத்தினிடத்து உண்டாகின்ற 'எனது' என்னும் புறப்பற்றையும், அகமாகிய உடம்பினிடத்து உண்டாகின்ற 'யான்' என்னும் அகப்பற்றையும் விடுதலைக்கூறுவது. தானல்லாத உடம்பையானென்று கருதி அதனிடத்துப் பற்றுச்செய்தல் 'அகங்காரம்' என்றும், தன்னோடு இயைபில்லாத பொருளை எனதென்றுகருதி அதனிடத்துப் பற்றுச் செய்தல் 'மமகாரம்' என்றும் வடநூலிற் பெயர்பெறும்.

இந்நூலில் செல்வநிலையாமை, இளமைநிலையாமை, யாக்கைநிலையாமை, அறன்வலியுறுத்தல், தூய்தன்மை, துறவு என அதிகாரங்களை முறைப்பட நிறுத்தினமைக்குக் காரணம்-செல்வம் இளமை உடம்பு என்னும் இவற்றின் நிலையில்லாமையையும், இவற்றாற் செய்யத்தக்க தருமத்தினது நிலையுடைமையையும், அறத்தைச்செய்யவொட்டாமல் மனத்தை மயக்கிக்கெடுக்கின்றமகளிருடலின் அசுத்தமான தன்மையையும் அறிந்து நிலையில்லாதபொருள்களினிடத்திற்பற்றைவிட்டுநிலையுடையஅறத்தைப்பற்றவேண்டுவதாதலென்க.

துறவு - துறத்தல்: தொழிற்பெயர்; துற - பகுதி, உ-விகுதி, வ்-உடம்படுமெய்: வு-விகுதி யென்றலும் உண்டு.

௫௧. விளக்குப் புகவிருள் மாய்ந்தாங் கொருவன்
றவத்தின்முன் னில்லாதாம் பாவம்—விளக்குநெய்
தேய்விடத்துச் சென்றிருள் பாய்ந்தாங்கு நல்வினை
தீர்விடத்து நிற்குமாந் தீது.

(இ - ள்.) விளக்கு - தீபம், புக - (ஓரிடத்திற்) பிரவேசிக்க, இருள் - (அதற்குமுன்புஅங்கேயிருந்த) இருட்டு, மாய்ந்தாங்கு - அழிதல்போல, ஒரு

வன்-ஒருவன்செய்யும், தவத்தின்முன்-தவத்திற்குமுற்பட்டு, பாவம்-தீவினை, நில்லாது-அழியும்; விளக்கு நெய்-அத்தீபம் எரிவதற்குக் காரணமான நெய், தேய்விடத்து-குறைந்துபோமிடத்து, இருள்—, சென்றுபாய்ந்தாங்கு-(அவ்விடத்திற்) போய்ப் பரவுதல்போல, நல்வினை-அத்தவஞ் செய்தற்குக்கருவியான துறவாகிய புண்ணியம், தீர்விடத்து - நீங்குமிடத்தில், தீது - பாவம், நிற்கும் - வந்துநிற்கும்; (எ - று.)

துறவினு லுண்டாகும் நன்மையும், அஃது இல்லாதபோது உண்டாகும் தீமையும் உபமானமுகத்தால் இச்செய்யுளில் விளக்கப்பட்டன.

தன்பகையாகிய அறம்வளர்தலின் தனக்குநிலையில்லாமல் தீவினைமெலிதலால், 'தவத்தின்முன் நில்லாதாம் பாவம்' என்றார்; "அல்லவை தேய அறம் பெருகும்" எனத் திருவள்ளுவனார் கூறியதும் இக்கருத்துப்பற்றியே. தவம், பாவம்-தபஸ், பாபம் என்னும் வடசொற்களின் திரிபுகள். தவமாவது-மனம் பொறிவழிபோகாது நிற்றற்பொருட்டு விரதங்களால் உணவு சுருக்குதல் முதலியன. பெரும்பான்மைபற்றி, தவம் துறவறத்தின்மேல்நின்றது; "தானந்தவ மிரண்டுந் தங்க" என்ற திருக்குறளிற் போல.

விளக்கு - (பொருள்கோள்) விளங்கச் செய்வதாகிய தீப்பிழம்புக்குமுதனிலைதிரிந்த தொழிலாகுபெயர்; வினைமுதற்பொருள்விகுதி புணர்ந்து கெட்ட பெயரென்றுஞ் சொல்லலாம். புக-காரணப்பொருளில் இறந்த காலங்காட்டிய செயவெனெச்சம். ஆங்கு-உவமவுருபு. காரணமாகிய நெய்யின் தேய்தலைக் கூறி, காரியமாகிய விளக்கின் தேய்வைப் பெறவைத்தார். அதிகாரம்நோக்கி, நல்வினை துறவு எனப்பட்டது. 'ஆம்' இரண்டும்-அசை. தேய்விடத்து-எதிர்காலவினையெச்சம்; தேய்வு இடத்து என்றும் பிரிக்கலாம்: தீர்விடத்து என்பதற்கும் இவ்வாறே. தீது-குறிப்பு வினையாலணையும்பெயர். முன் இல்லாதாம் என்றும் பதம் பிரிக்கலாம்.

துறவறத்திற்குவிளக்கும், பாவத்திற்குஇருளும்உவமை; உவமையணி. இரண்டாமடியிலும், நான்காமடியிலும், ஒரூஉவெதுகை. (௧)

௫௨. நிலையாமை நோய்மூப்புச் சாக்காடென் றெண்ணித்
தலையாயார் தங்கருமஞ் செய்வார்—தொலைவில்லாச்
சத்தமுஞ் சோதிடமு மென்றாங் கிவைபிதற்றும்

பித்தரிற் பேதையாரில்.

(இ - ள்.) தலை ஆயார்-மேலானவர்கள்,—நிலையாமை-(செல்வம்) நிலையில்லாமலிருத்தலையும், நோய்-(உடம்புக்கு)வியாதிவருதலையும்,மூப்பு-கிழத்தனம் உண்டாதலையும், சாக்காடு என்று-மரணம் நேர்தலையும், எண்ணி - ஆராய்ந்து, தம்கருமம் செய்வார்-தாம் செய்யவேண்டுந்தொழிலாகிய துறத்தலையேசெய்வார்கள்; (அதனைசசெய்யாமல்), தொலைவு இல்லா - முடிவில்லாத, சத்தமும்-இலக்கணநூலும், சோதிடமும் கணிதநூலும்,என்றிவை-என்றுசொல்லப்பட்ட இவற்றை, பிதற்றும் - விடாமற் சொல்லிக்கொண்டு திரிகின்ற, பித்தரின்-பைத்தியம் பிடித்தவர்போல, பேதையார் - அறிவில்லாதவர், இல் - (எங்கும்) இல்லை; (எ - று.)

செல்வங்களும் அவற்றை அநுபவித்தற்கு உரிய உடம்பும் கெடுந்தன்மையனவாதலைக் கருதி ஞானநூல்களைக்கற்றுத் தேர்ந்து துறவுபூண்டொழுகாமல், சத்தம் முதலிய நூல்களையே முக்கியமாகக்கொண்டெப்பொழுதும் பயின்றுவீண்காலங்கழிப்பது பேதைமையென்பதாம்.

தொல்காப்பிய வுரையிலும், கலித்தொகையுரையிலும், நச்சினார்க்கினியர் சிக்ஷை வியாகரணம் சந்தஸ் நிருக்தம் ஜ்யோதிஷம் கல்பம் எனவேதத்திற்கு அங்கமாகவுள்ள ஆறுசாஸ்திரங்களையும் கூறிவருமிடத்து, சோதிடமென்பதற்கு ஈடாக 'நாராயணீயம் வாராகம் முதலிய கணிதமும்' என்று எழுதியிருத்தல்கொண்டு, சோதிடமென்பது கணித நூலாதல் துணியப்படும். "எண்ணெழுத்திகழேல்," "எண்ணுமெழுத்துங்கண்ணெனத்தகும்," "எண்ணென்பவேனை யெழுத்தென்ப இவ்விரண்டுங், கண்ணென்ப வாழு முயிர்க்கு," "எண்ணுமெழுத்தும் கண்" எனப் பலவிடத்தும் சிறப்பித்துக் கூறப்படுந் தன்மையன வாதலால், மற்றைய சாஸ்திரங்களை யெடுக்காமல் இவ்விரண்டையுமே எடுத்தார். "காணாதம்பாணிநீயஞ்ச ஸர்வஶாஸ்த்ரோப

காரகம்' என வடநூலாரும் இவ்விரண்டு அங்கங்களையுமே எடுத்துக்கூறுத லுங்காண்க. அறம் முதலியபொருள்களைக் காணுதற்குக் கருவியாகியஇவற் றை அங்ஙனங் கருவியாகக்கருதாது பயனாகவே எண்ணிப் பாராட்டிப்பயில் பவர், 'பிதற்றும் பித்தர்' என இகழப்பட்டனர். சத்தம்-சப்தசாஸ்திரமும், சோதிடம் - கிரகசஞ்சாரத்தால்வரும் பயனை யுணர்த்துஞ் சோதிடசாஸ்தி ரமு மென்றுங் கொள்ளலாம். 'பித்தரிற் பேதையாரில்' என்றது, இவர்கற் றறிமூடராதலால். அதிகாரத்தால், 'தம்கருமம்' என்றது-துறவாம்; அன்றி யும், அரிய மானிடப்பிறப்பு எடுத்ததன்பயன் முத்திபெறுதலே யாதலால், அதற்குக்காரணமான துறவறம் தம்கருமமேயாம்.

மூப்பு, சாக்காடு-தொழிற்பெயர்கள். மூ, சா-பகுதிகள்: பு, காடு-விகு திகள். 'என்று' என்னும்எண்ணிடைச்சொல்லை, 'நிலையாமை'முதலியசொற்க ளொடுங் கூட்டுக; அவ்வியலில் ஒன்பதாஞ் சூத்திரத்தினால், இது தொகை பெறாமல் வந்தது. தலையாயார்-உத்தமர். ஆயார், ய் இறந்தகாலவிடைநிலை. தங்கருமஞ்செய்வார் தலையாயார்எனமாற்றி,துறவுபூண்பவரே தலைமையான வரெனினுமாம். கருமம்-கர்மம்: வடசொல். இல்லா-ஈறுகெட்டஎதிர்மறைப் பெயரெச்சம்; வினையெச்சமாகக்கொண்டு, ஓய்வில்லாமல்என்றுமாம். அவை தாம்கற்றுமுடிவதற்கு ஆயுள்போதாதபடி பரந்திருத்தலால், 'தொலைவில் லா' என்றார். சத்தம், சோதிடம் என்பவை-சப்தம், ஜ்யோதிஷம் என்ப வற்றின்சிதைவுகள். சத்தமென்னுஞ் சொல்லின் பெயர், ஆகுபெயராய், அத னிலக்கணத்தை யுணர்த்தும் வியாகரண சாஸ்திரத்தைக்குறித்தது. 'என்ற' என்னும்பெயரெச்சத்து அகரவீறு தொக்கது. ஆங்கு-அசை. இல் இல்லை யென்பதன்விகாரம்; இச்சொல்இருதிணையைம்பால் மூவிடங்கட்கும்பொது வானகுறிப்பு முற்றுப் பகாப்பதமாதலால், 'பேதையார்' என்ற பலர்பால் எழுவாயைக்கொண்டது. (௨)

௫௩. இல்லம் இளமை யெழில்வனப்பு மீக்கூற்றஞ்
செல்வம் வலியென் றிவையெல்லாம்—மெல்ல
நிலையாமை கண்டு நெடியார் துறப்பர்
தலையாயார் தாமுய்யக் கொண்டு.

(இ - ள்.) தலை ஆயார்-மேலானவர்கள்,—இல்லம் - இல்லறவாழ்க்கை யும், இளமை யௌவனமும், எழில்-வாசசியும், வனப்பு-அழகும், மீக்கூற் றம்-மேம்பட்ட சொல்லும், செல்வம்-செல்வமும், வலி - வலிமையும், என்ற இவை எல்லாம்—, நிலையாமை - நிலையில்லாமல் அழிதலை, மெல்ல கண்டு - விரையாமல் ஆராய்ந்து அறிந்து, நெடியார்-காலதாமதஞ்செய்யாமல், தாம் உய்யகொண்டு-தாங்கள் (பிறவித்துன்பம் நீங்கி) நற்கதிபெற்றுக் கடைத் தேறஎண்ணி, துறப்பர்-(இவற்றிற் பற்றை) விடுவார்கள்; (எ - று.)

ஒவ்வொருசமயத்தில் இவற்றினிடத்துஉண்டாகும்வெறுப்பினால்இ" வ
நிலையில்லனவென்றுதோன்றும்அறிவுநீடித்துநின்று துறவுக்கு ஏதுவாகாதா
தலால், 'மெல்லநிலையாமைகண்டு' என்றார். இல்லம்முதலியன, மனத்தை
மயக்கித்துறவறப்பூணவொட்டாமல் தடைசெய்வன. இவற்றின்நிலையாமை

யையுணர்தா லன்றி இவற்றிற் பற்றுவிடா தாதலால், நிலையாமைகண்டு துறப்பர் என்றார். திருக்குறளில், 'நிலையாமை' என்னும் அதிகாரத்தின்பின்பு 'துறவு' என்னும் அதிகாரத்தை வைத்தமையுங் காண்க. இவையெல்லாம் நிலையாமை, இவையெல்லாந் துறப்பர் என இருவகையாகவுங் கூட்டலாம். நிலையாமைகண்ட விடத்து இல்லம் முதலியவற்றை யொழித்து நிலையுள்ள உயர்கதியைப்பெற முயலாமல் வாளாஇருக்க மனம் விரும்பா தாதலால், 'நெடியார் துறப்பர்' என்றார்.

'தலையாயார்த்தாமுய்யக் கொண்டு' எனப் பாடமாயின், 'நெடியார்' என்பதை எழுவாயாக்கி, அறிவில்மிக்கவர் தலையாய ஆசிரியரைத் துணையாகுமாறுகொண்டு துறப்பரெனப் பொருள்கொள்ளலாம்.

இல்லம், அம் - சாரியை; இந்த மனையின் பெயர், மனைவாழ்க்கைக்கு ஆகுபெயர். இல்லம்-குடிப்பிறப்புமாம். இளமையாவது காமச செவ்வி நுகர்தற்கேற்ற பருவம். எழில் - எழுச்சி, தொழிற்பெயர்: எழு-பகுதி; இல் - விகுதி. 'எழிலாவது - வளர்கின்ற பருவத்தும் இது வளர்ந்து மாறிய தன்றி இன்னும் வளருமெனபது போன்று காட்டுதல்' என்றார் நச்சினார்க்கினியர். 'வனப்பு' எனவருதலால், இங்கே எழில்-அழகாகாது; இனி,எழில் வனப்பு - ஒருபொருட் பன்மொழியாக மிக்க வனப்புமாம். மிககூற்றம் - சொற்செலவு; செல்வாக்கு: அதிகாரத்தோடு கூடிய சொல் என்றபடி; இதற்கு 'மேன்மையான சொல்லாகிய புகழ்' என்று உரைத்தால், "ஒன்றா வுலகத் துயர்ந்த புகழல்லாற், பொன்றாது நிற்பதொன்றில்" எனப் பிரசித்தமாகவுள்ள புகழின் அழியாததன்மையோடு மாறுபடுமென மறுக்க. கூறப்படுவது, கூற்று, அம்-சாரியை, விகுதியுமாம். வலி-தேகபலம், மனோபலம், சினேகபலம் முதலியன. என்றிவை-பெயரெச்சத்தின் அகரந் தொகுத்தல் இனி, என்று எனப் பிரித்து, எண்ணிடைச்சொல்லெனினு மாம். நெடியார் - எதிர்மறைமுற்றெச்சம்; நெடு-பகுதி: இ - சாரியை. (௯)

௬௰. துன்பம் பலநாளுழந்து மொருநாளை
யின்பமே காமுறுவ ரேழையா—ரின்ப

யிடைதெரிந் தின்னாமை நோக்கி, மனையா
றடைவொழிந்தா ரான்றமைந் தார்.

(இ - ள்.) ஏழையார் - அறிவில்லாதவர்கள், — பல நாள் துன்பம் உழந்தும் - பல நாட்கள் துன்பங்களை அனுபவித்தும், ஒரு நாளை இன்பமே - (அதனாற் பெறப்படுகிற) ஒருநாளைச்சிற்றின்பத்தையே, காமுறுவர் - விரும்புவர்; ஆன்று அமைந்தார் - (அறிவால்) மிக்கு அதற்கு ஏற்ப அடங்கியிருப்பவரோவென்றால், — இன்பம் இடைதெரிந்து - அவ்வின்பம் மாறுபடுவதை அறிந்து, இன்னாமை நோக்கி - (அதனால் வரும்) துன்பத்தைக்கண்டு, மனை ஆறு அடைவு ஒழிந்தார் - இல்வாழ்க்கைவழியைச் சேர்தலைவிட்டுத் துறந்தார்.

இல்வாழ்க்கையில் அளவிறந்ததுன்பங்களை அநுபவித்திருக்கவும் அவற்றைக்கருதாமல் மறந்து ஒவ்வொருசமயத்துஉண்டாகும் அற்பசுகத்தையே

பாராட்டி விரும்புதல் அறிவிலார்செயல்; அறிவுடையார் அவ்வின்பத்தின் சிறுமையையும், துன்பங்களின் மிகுதியையும் நன்றாகவுணர்ந்து துறந்திடுவர் என்க.

"நுண்ணுணர் வின்மை வறுமை யஃதுடைமை, பண்ணப்பணைத்த பெருஞ்செல்வம்" ஆதலால், அறிவிலார் 'ஏழையார்' எனப்பட்டனர். இன்பமே, ஏ - பிரிநிலையோடு இழிவுசிறப்பு. உழந்தும், உம் - இழிவுசிறப்பு. நாளை, ஐ - சாரியை. காமுறு - காமமுறு என்பதன் விகாரம்; 'நயுறு' என்பது போல. இடை - இடைதல்: முதனிலைத்தொழிற்பெயர்; இடையூறென்பாரு முளர். இன்னாமை - எதிர்மறைப் பண்புப்பெயர்; இனிமையென்னும் பண்புப்பெயர், ஈறுபோய் இடை இகரமுங் கெட்டு, எதிர்மறை ஆகாரமும் மைவிகுதியும் பெற்று, இன்னாமையென நின்றதென்க. மனை - இடவாகுபெயர். ஆன்று என்னும் இறந்தகாலவினையெச்சத்தில், சால் என்பதன் மரூஉவாகிய ஆல் - பகுதி; இனி, அகன்று என்பது ஆன்று என மரூஉவாகிய ஆல்-பகுதி; இனி, அகன்று என்பது ஆன்று என மரூஉவாயிற்றென்றலும் ஒன்று. நோக்கி ஒழிந்தார் என இயையும்.

'ஆன்றவித்தார்' என்றும் பாடமுண்டு; பொருள் அதுவே.

மேல் ௯௰-ஆஞ் செய்யுளும் இதுபோன்ற கருத்துடையதேயாம். (௪)

௫௫. கொன்னே கழிந்தன் றிளமையு மின்னே
பிணியொடு மூப்பும் வருமால்—துணிவொன்றி
யென்னொடு சூழா தெழுநெஞ்சே போதியோ
நன்னெறி சேர நமக்கு.

(இ - ள்) துணிவு ஒன்றி-துணிதலைப் பொருந்தி, என்னொடு சூழாது-என்னோடுகூடி (ச் செய்யத்தக்கவதை) ஆராயாமல், எழு - (புலன்களின்மேற்) செல்லுகின்ற, நெஞ்சே-மனமே! இளமையும்-யௌவனமும், கொன்னே - வீணாக [மறுமைக்கு வேண்டியதை செய்யாமலே], கழிந்தன்று-கழிந்துபோயிற்று; இன்னே-இப்பொழுதே, பிணியொடு-வியாதியும், மூப்பும்-கிழத்தனமும், வரும்—; ஆல்-ஆதலால், (இனியாயினும்), நமக்கு—, நன்னெறிசேர - நல்லமுத்திநெறி கிடைக்க, போதியோ - (துறவுக்குச்) செல்வையோ? (எ - று.)—அவசியஞ் செல்லவேண்டு மென்று வேண்டியபடி.

மனத்தின்வழியாகவே ஆன்மா இன்பதுன்பங்களை அநுபவிப்பதனால், தனது இளமையையெல்லாம் இல்வாழ்க்கையிற்கழித்த ஒருவன் பின்னர்த் தன்மனத்திற்குக் கூறியதாக இச்செய்யுள் செய்யப்பட்டதென்று அறிக.

நமக்கு-உனக்கும், எனக்கும்; 'நீ' என்றது, மனம்: 'நான்' என்றது, ஆத்துமா. இனி, நமக்கு நல்லமுத்திநெறி யுண்டாம்படி (துறக்கும்) துணிவுகொண்டு என்னிடத்தில் ஆராயாமல் (எப்பொழுதும் புலன்களின்மேற்) செல்லுதலையே இயல்பாகக்கொண்ட மனமே! இளமையோ கழிந்துவிட்டது; இன்னே பிணியொடு மூப்பும் வரும்; (இவ்வாறானபின்பும் அவ்வாறேபுலன்களின்மேற்) செல்வாயோ? என்னுங்கருத்து அமைய உரை கூறுவாருமுளர்.

இன்னே பிணியொடு மூப்பும் வரும்-பிணியோடுகூடிய மூப்பும் விரைவில் வந்துசேரும் என்றுமாம்; இளமைப்பருவத்தில் முதிராமல் அடங்கியிருந்தநோய் தனது வளர்ச்சிக்கு உரிய காலமாதலால் முதுமையில் முதிர்ந்து வெளிப்படுமென்றபடி. கொன் - பயனில்லாமையுணர்த்தும் இடைச்சொல். கழிந்தன்று - இறந்தகால இடைநிலையும், 'அன்' சாரியையும், 'று' விகுதியும், சந்திவிகாரங்களும் பெற்றுவந்த ஒன்றன்பால்வினைமுற்று. 'இன்

னே' என்றது, விரைவையுந்தேற்றத்தையுங்குறிக்கும்; இன்-இடைச்சொல்: இனியென்பதன் விகார மென்னலாம். இளமையும், மூப்பும்—உம்மைகள் - முறையேஎதிரதும் இறந்ததுந்தழுவிய எச்சப்பொருளன. 'துணிவொன்றி' என்பதை, 'போதியோ' என்பதனோடுஞ் சேர்க்கலாம். போதி - முன்னிலையொருமை எதிர்காலமுற்று; இ-விகுதி; ''வியங்கோ ளிம் மாரெதிர்வும்''என்றதனால், இதுவே எதிர்காலங்காட்டும்; த்-எழுத்துப்பேறு. (௮)

௫௯. மாண்ட குணத்தொடு மக்கட்பே றில்லெனினும்
பூண்டான் கழித்தற் கருமையால்—பூண்ட
மிடியென்னுங் காரணத்தின் மேன்முறைக் கண்டோ
கடியென்றார் கற்றறிந் தார்.

(இ - ள்.) கற்று அறிந்தார் -(நூல்களைக்) கற்று (அவற்றின்பொருளை) அறிந்தவர்கள், 'மாண்ட குணத்தொடு-மாட்சிமைப்பட்ட நற்குணங்களும், மக்கள் பேறு- பிள்ளைகளைப்பெறுதலும், இல் எனினும் - (தன்மனைவிக்கு) இல்லையாயினும், பூண்டான்-மணஞ்செய்துகொண்டகணவன், கழித்தற்கு அருமையால் - (அவளை) நீக்குதற்குக் கூடாமையாலும்,—பூண்ட - அடைகின்ற, மிடி என்னும் காரணத்தின் - வருத்தமென்கிற காரணம்பற்றியும், மேல் முறைக்கண்ணே - மேலாகிய துறவொழுக்கத்திலே (நின்று), கடி - (விவாகத்தை) நீக்கு,' என்றார்-என்று சொன்னார்கள்; (எ - று.)

நற்குணங்களும் புத்திரபாக்கியமும் இல்லாதிருந்தாலும் மனைவியை விடக்கூடாததாலும், மணஞ்செய்தபின் இல்வாழ்க்கையிற்பல துன்பங்களுண்டாதலாலும், இளமையிலே அவ்வில்வாழ்க்கையை விட்டுத் துறவறம் பூண்பாயென்று பெரியோர்கள் சொன்னார்கள் என்பதாம்; இளமையிலேயே துறத்தற்குக் காரணங் கூறியவாறு.

மாண்டகுணம் - கற்பு, நாண், மடம், அச்சம், பயிர்ப்புமுதலியன. மாண்ட-மாண்பு என்னும் பண்பினடியாப் பிறந்த இறந்தகாலப்பெயரெச்சம். மக்கட்பேறு-புத்திரபாக்கியம். 'மக்கள்' என்ற சொல்லின் ஆற்றலால், அறிவுள்ள பலபிள்ளைகளைப்பெறுதல் இல்வாழ்க்கைப்பயனென்பது விளங்கும். மேன்முறைக்கண்ணே-(மணஞ்செய்தற்கு) முற்பொழுதிலேயென்றுமாம். உம்-இழிவுசிறப்பு; இது, மாண்டகுணத்தையும் மக்கட்பேற்றையு முடையவளாயின்மனைவியை விடுதல் முற்றுங் கூடாதென்பதை விளக்கும்.

இனி, 'கற்று அறிந்தார், 'மேல்-முற்காலத்தில், முறைக்கண் - நூல்களில்கடியென்றார் - (விவாகத்துக்குக் கடியவேண்டியதென்ற காரணத்தால்)

(இ - ள்.) மெய்-உடம்பும், வாய் - வாயும், கண் - கண்ணும், மூக்கு - மூக்கும், செவி-காதும், என - என்று, பேர் பெற்ற - பெயர்கொண்ட, ஐ வாய-ஐந்துவழிகளை யுடையனவாகிய, வேட்கை அவாவினை-வேட்கையாலாகிய அவாவை, கலங்காமல் காரணம் (அதனால் தனதுமனங்) கலங்காதபடி தடுத்து, கைவாய்-அறவொழுக்கத்தின் உய்க்கும் - (மனத்தைச) செலுத்துகின்ற, ஆற்றல் உடையான் - வலிமையையுடையவன்,—விலங்காது-தவறாமல், வீடுபெறும்-முத்தியைப் பெறுவான்; (எ - று.)

தனதுமனத்தை ஐம்பொறிகளிற் செல்லவொட்டாது தடுத்துத் தறவறவொழுக்கத்திற் செலுத்துகின்றவனுக்கு நிச்சயமாக முத்தி சித்திக்கும் என்பதாம்.

மெய்-ஸ்பரிசேந்திரியம். பேர் - பெயரென்பதன் மரூஉ. ஐவாய - ஐம்பொறிகளை வழியாகவுடைய; வாய - குறிப்புப்பெயரெச்சம். கை-ஒழுக்கம்; வாய்-ஏழனுருபு. வேட்கையாவது - பொருள்களின்மேல் தோன்றும் பற்றுள்ளம். அவாவாவது - அப்பொருள்களைப் பெறவேண்டுமென்று மேன்மேல்நிகழும் ஆசை; வேட்கையின் பிகுதி. வேட்கையாலுண்டாகின்ற அவா என மூன்றனுருபுவிரிக்க; வேட்கையும்அவாவும் என அல்வழியாகக்கொள்ளுதலும் ஒன்று. அவாவினைக் காத்து-"கதங்காத்துக் கற்றடங்கல்" "செல்லிடத்துக் காப்பான் சினங்காப்பான்" என்பன போல இங்குத் தடுத்தற் பொருளில் வந்தது. வீடு - (எல்லாப் பற்றுக்களையும்) விட்டு அடையும்இடமெனக் காரணப்பெயர்; 'முக்தி' என்னும் வடசொல்லின் பொருள்கொண்டது. பெறும்-செய்யுமென் முற்று, இங்கே ஆண்பாலுக்கு வந்தது.

இச்செய்யுள், முதலடியில் யகர ஆசெதுகை பெற்றுவந்தது. (௯)

௬௦. துன்பமே மீதூரக் கண்டுந் துறவுள்ளா
ரின்பமே காமுறுவ ரேழையா—ரின்ப
மிசைதொறு மற்றத னின்னாமை நோக்கிப்
புசைதல் பரியாதா மேல்.

(இ - ள்.) ஏழையார்-அறிவில்லாதவர்,—துன்பமே மீது ஊரகண்டும்-(இல்வாழ்க்கையில்) துன்பம் மாத்திரமே மேன்மேல் அடுக்கிவரப் பார்த்தும், துறவு உள்ளார்-துறத்தலை நினைத்தலுஞ்செய்யாராய், இன்பமே-(இல்வாழ்க்கையில் உண்டாகுஞ்) சிற்றின்பத்தையே, காமுறுவர் - (பெற) விரும்புவர்; மேல் - (அறிவால்) மேம்பட்டவரோ வென்றால்,—இன்பம் இசைதொறும்-அவ்வின்பம் (தம்மிடத்துக்) கூடும்பொழுதெல்லாம், அதன் இன்னுமை நோக்கி-அவ்வின்பத்தாற் பின்வருந் துன்பத்தை நோக்கி, பசைதல் பரியாது - (அதனை) விரும்புதலைக் கொள்ளார்; (எ - று.)

இப்பாட்டின் இரண்டாம் அடியும், கீழ் ருசு-ஆம்பாட்டின் இரண்டாம் அடியுமொன்றாயிருக்குமாறு காண்க. இப்படி வெவ்வேறாசிரியர்க்கும் பொருளொடுசொல்லும் ஒற்றுமைப்படுவது, சிறுபான்மைஇயல்பு: இதனை, சமகால

த்தில் வேறுவேறு புலவராற் பாடப்பட்ட சிலப்பதிகாரத்திலும், மணிமேகலையிலும் சிலவிடத்துக் காணலாம்.

இப்பாட்டின் கருத்து இவ்வதிகாரத்துநான்காம் பாட்டோடொத்ததே.

இல்வாழ்க்கையாலுண்டாகுந்துன்பத்[illegible] அளவைக்காட்டிலும்அதனாலுண்டாம் இன்பம் சிறியதாயிருக்க, [illegible] அறியமாட்டாமையால் அவரை 'ஏழையார்' என்றார். [illegible] - அசைகள். மற்று-வினைமாற்றுமாம். உள்ளார் - எதிர்மறைத் [illegible] முற்றெச்சம். இசைதொறும்;- தொறும் என்னும் இடைச்சொல் பெயர்ச்சொல் தன்மைப்பட்டதனால், இசை என்னும் வினைத்தொகை அதனை விசேடித்தது; இசையுந்தோறும் என்பதன் விகாரமாகக் கொள்வாருமுளர். பரியாது என்பதில், பரி என்பது - வடமொழி வினையடி. விகாரம். மேல்-மேலோர்க்கு, பண்பாகுபெயர். 'மேல்' என்னும்எழுவாய்-பொருளால் உயர்திணைப் பன்மையாயினுஞ் சொல்லால் பால்பகா அஃறிணை யாதலால், 'பரியாது' என்னும் அஃறிணை யொருமை வினைமுற்றைக்கொண்டது. (௬0)

௭௧ - ஆம் அதிகாரம்.—சினமின்மை.

அதாவது-கோபத்தைசசெய்தற்குக் காரணமாகிய குற்றம் ஒருவனிடத்துஉண்டாகிய விடத்தும் அக்கோபத்தை உடைத்தாகாமையை உணர்த்துவது. இது, துறந்தவர்கட்கு உரிய விரதங்களுட் சிறந்ததொன்றாதலால், துறவின்பின்வைக்கப்பட்டது. "குணமென்னுங் குன்றேறிநின்றார்வெகுளி, கணமேயுங் காத்த லரிது" என்றபடி சாப அநுக்கிரக சக்தியையுடைய நிறைமொழிமாந்தராகிய முற்றத்துறந்த முனிவர்களதுசினம் தடுக்கப்படாத பலதீமைகளுக்குக் காரணமாகிப் பலர்க்கும் வருத்தத்தை உண்டாக்கிப் பழிபாவங்களைப் பயந்து அக்கோபித்தவரையுந் தவத்தைக்கெடுத்துத் தீகதியிற்செலுத்துமாதலின், அத்தகையசினம் இல்லாமை-துறந்தவர்களுமுக்கியமான விரதமாயிற்று. திருவள்ளுவனாரும் வெகுளாமை யென்னும் அதிகாரத்தைத் துறவறவியலில் வைத்தவாறு காண்க.

௬௪. மதித்திறப் பாரு மிறக்கமதியா
மிதித்திறப் பாரு மிறக்க—மிதித்தேறி
யீயுந் தலைமே லிருத்தலா லஃதறிவார்
காயுங் கதமின்மை நன்று.

(இ - ள்.) மதித்துஇறப்பாரும்-(தம்மைக்) கௌரவித்துச்செல்பவரும், இறக்க-செல்க; மதியா-கௌரவியாமல், மிதித்து இறப்பாரும் - (தம்மைக்) கீழ்ப்படுத்திச செல்பவரும், இறக்க-செல்க; ஈயும் - (அற்ப பிராணியாகிய) ஈயும், மிதித்து ஏறி - (யாவரையும்) மிதித்து (அவர்மேல்) ஏறி, தலைமேல் இருத்தலால்-தலையின்மேல் இருத்தலினால், அஃதுஅறிவார்-அந்தஇருப்பை

அறிந்தவர், காயும் கதம் இன்மை - (பிறரையுந் தம்மையுஞ்) சுடும்படியான கோபத்தை உடைத்தாகாமை, நன்று-நல்லது; (எ - று.)

அறிவுடையவர் பெரியவரை மதிப்பர்; அறிவில்லாதவரோ அவமதிப்பர், அதற்கு ஈயே திருஷ்டா... அவற்றாலுண்டாகும் புகழ் புண்ணியங்களையும்பழிபாவங்களையும் அடைபவர் ...ரே யன்றிப் பிறரல்ல: ஆதலால், அவமதித்தவரைக் கோபித்தல் அவசியமில்லை யென்பது கருத்து.

மிதித்தல் என்றது-இங்கே, வைதல் அடித்தல் முதலியவற்றைக்குறிப் பால் உணர்த்திற்று. இறத்தல் - செல்லுதல். ஈயும், உம்மை-இழிவு சிறப்பு. அஃது அறிவார் காயுங் கதமின்மை என்று-ஈயின்தன்மையை விவேகமில் லாததென்று அறிந்து அதன்மேற் கோபங் கொள்ளாமை போலத் தம்மை யிகழும்அறிவிலார்மேலுங்கோபங்கொள்ளாமை தகுதியென்க. மதித்துஇற ப்பாரும், உம்-உயர்வுசிறப்போடு எதிரது தழுவிய எச்சம். மிதித்து இறப் பாரும், உம்-இழிவுசிறப்போடு இறந்ததுதழுவியஎச்சம்.இவற்றைஎண்ணும் மைகளாகக்கொள்ளுதல்சிறப்பன்று;வெவ்வேறுவாக்கியங்களில்வந்ததனால்.

அஃதறிவார் என்பதில், ஆய்தம் மெய்போல் ஒலித்தது; வெண்டளை பொருந்த அலகிட்டுக் காண்க. (௫)

௫௬. தண்டாச் சிறப்பிற்றம் மின்னுயிரைத் தாங்காது
கண்டுழி யெல்லாந் துறப்பவோ—மண்டி
யடிபெயரா தாற்ற விளிவந்த போழ்தின்
முடிகிற்கு முள்ளத் தவர்.

(இ - ள்.) அடி பெயராது - வைத்தகாலைப் பெயர்க்கவொட்டாதபடி, ஆற்ற - மிகவும், இளி-தாழ்வு, மண்டி-இடைவிடாது நெருங்கி, வந்தபோழ் தின்-வந்தகாலத்திலும்,முடிகிற்கும்-(அதற்குக்கலங்காமல்ஏற்றுக்கொண்ட விரதத்தை) நிறைவேற்றும்படியான, உள்ளத்தவர்-மனவலிமையையுடைய துறந்தவர்கள்,—தண்டாசிறப்பின்-நீங்காத சிறப்பினையுடைய, தம்இன் உயி ரை-தமது இனிய பிராணனை, தாங்காது-தரியாமல், கண்ட உழி எல்லாம்-கண்டவிஷயங்களி லெல்லாம், துறப்பவோ-விடுவார்களோ? [விடார்என்ற படி]; (எ - று.)

இச்செய்யுள், பிறர்தம்மை அவமதித்ததற்காகச் சினந்துஉயிரைவிடுஞ் சிற்றறிவினரைக் குறித்துச் சொல்லியதாகச் செய்யப்பட்டதென அறிக.

பேரிகழ்ச்சி நேர்ந்தவிடத்தும் அதைப் பாராட்டாமல் தாம் எடுத்த காரியத்தையேமுடிக்குந்தன்மையுடையோர், கண்டகண்டஇகழ்ச்சிக்கெல் லாங் கலங்கி உயிரைத் துறவாமற் சாந்தமாகவேயிருப்பர் என்பதுகருத்து. முத்தி பெறுதற்கு உரிய சாதனமாதலின் 'தண்டாச் சிறப்பினுயிர்' என்றும் உயி ரினும் இனியதொன்று இன்றாதலால் 'இன்னுயிர்' என்றுங் கூறப்பட்டது.

தமது உயிரை ஒழித்தாவது மானத்தைப் பாதுகாக்கவேண்டுமென்ற தன் மை இல்லறத்தார்க்குப்போலத் துறவறத்தார்க்கு இன்றியமையாததன்

றென மறுத்தவாறு. இம்மைப்பயனாகிய புகழைமாத்திரமே விளைத்தற்கு உரிய மானங்காத்தல் இல்லறத்தார்க்குச் சிறத்தலும், முத்திப்பேற்றுக்குக் காரணமாகாத அந்த மானத்தைக்காக்கும்பொருட்டு அரிதிற்கிடைத்த மானிடயாக்கையை விட்டு அதுகொண்டு முயன்று பெறுதற்கு உரியவீடுபேற்றை யிழத்தல் துறவறத்தார்க்குச சிறவாமையுங் காண்க.

இப்பாட்டிற்கு வேறுவகையாகப் பொருளுங் கருத்துங் கூறலுறின், அதிகாரத்தோடும் துறவறவிலக்கணத்தோடும் பொருந்தாதாம்.

கண்டுழி - விகாரம். து - எதிர்மறை. 'அடி பெயராது' என்பது, இழிவின்பிகுதியை விளக்கிற்று. முடிகிற்கும்என்பதற்கு, சந்தர்ப்பத்திற்கேற்ப, முடிக்கிற்கு மெனப் பிறவினையாகப் பொருள்கொள்ளப்பட்டது; இவ்வாறு தன்வினை பிறவினைப்பொருளில் வருவதை வடநூலார் 'அந்தர்ப்பாவிதணிச்' என்பர். முடிகிற்கும்—முடி-பகுதி, - கில்-ஆற்றலுணர்த்தும் இடைநிலை, கு-சாரியை, உம்-எதிர்காலப் பெயரெச்சவிகுதி. (உ)

௩௩. காவா தொருவன்றன் வாய்திறந்து சொல்லுஞ்சொ
லோவாதே தன்னைச் சுடுதலா—லோவாதே
யாய்ந்தமைந்த கேள்வி யறிவுடையா ரெஞ்ஞான்றுங்
காய்ந்தமைந்த சொல்லார் கறுத்து.

(இ - ள்.) ஒருவன்-பிறனொருத்தன், தன் வாய்-தனது வாயை, காவாது-காத்துக்கொள்ளாமல், திறந்து - (அதனைத்) திறந்து, சொல்லும்-சொல்லுகின்ற, சொல்-தீச்சொல், ஓவாதே-ஒழியாமல், தன்னை-தம்மை, சுடுதலால்-வருத்துதலினால்,—ஓவாதே - ஒழிவில்லாமல், ஆய்ந்து - (நூல்களை) ஆராய்ந்து, அமைந்த-நிரம்பிய, கேள்வி - நூற்கேள்வியோடு கூடிய, அறிவு உடையார் - ஞானத்தையுடைய துறந்தவர், எஞ்ஞான்றும்-எப்பொழுதும், கறுத்து-கோபித்து, காய்ந்து அமைந்த-உக்கிரமாயுள்ள சொற்களை, சொல்லார்-சொல்லமாட்டார்கள்; (எ - று.)

பிறர்கூறிய கடுஞ்சொல் தமக்குத் துன்பந்தருதலையே திருஷ்டாந்தமாகக்கொண்டு தாம் கூறுங் கடுஞ்சொல்லும் இங்ஙனமே பிறரை வருத்துமென்றுணர்ந்து, விவேகிகள், சினந்துபிறர்விஷயத்திற்கடுஞ்சொற்களைக் கூறாரென்பது கருத்து. 'தீயினாற் சுட்டபுண் ணுள்ளாறு மாறாதே, நாவினாற் சுட்ட வடு'' என்பராதலால், 'ஓவாதே தன்னைச் சுடுதலால்' என்றார். 'தன்னை,' 'அறிவுடையார்'எனவந்தது-ஒருமைப்பன்மை மயக்கம். வழுவமைதி.

இனி, இச்செய்யுளுக்கு-துறந்தவனொருவன் தன்வாயைக்காவாமல்திறந்து சினந்துபிறரைச்சொல்லுஞ் சாபச்சொல்அவனது தவத்தைக்கெடுத்து அத்தவத்தின்பத்தோடு பழைய பிறவித்துன்பங்களையும் ஒருங்கே எய்துவித்துச் சொன்ன அவனையே வருத்துதலால், கல்வி கேள்விகளால் நிறைந்தஅறிவுடையோர்எப்பொழுதும் அப்படிப்பட்டசொற்களைக் கோபித்துச்

சொல்லார் என்றும்பொருள் கொள்ளலாம்; ''தன்னைத்தான் காக்கிற்சினங்காக்ககாவாக்கால், தன்னையேகொல்லுஞ்சினம்''என்றார் திருவள்ளுவரும்.

எஞ்ஞான்றும் - சினஞ்செய்தற்குக்காரணம் ஒருவனிடத்திலுண்டான பொழுதும்என்றபடி; தம்மை ஒருவன்சொற்செயல்களால் வருத்தியபொழுதும் என்க. ஆய்ந்தமைந்த - நூல்களை ஆராய்ந்து கற்று அடக்கங்கொண்ட என்றும்உரைக்கலாம்; ''கற்றறிவார் கண்டது அடக்கம்'' என்பதுமேற்கோளாதலின். கேளாவியாவது-கேட்கப்படும் நூற்பொருள்களைக் கற்றறிந்தார் கூறக்கேட்டல்; கற்றார்க்குக் கல்வியறிவைவற்புறுத்தியும், கல்லாதார்க்குக் கல்வியறிவை உண்டாக்கியும், இது மிகப் பயன்படும். கேள்வி - 'வி' விகுதி பெற்றதொழிற்பெயர் 'அமைந்த' என்னுஞ்சொல் இரண்டனுள், முன்னது-பெயரெச்சம், பின்னது அன்சாரியைபெறாதபலவின்பாற்பெயர். எஞ்ஞான்றும், ஏகாரவிறு-எஞ்சாமைப் பொருளது; உம்மை-முற்று. கறுத்தல் - கோபமுணர்த்தும் உரிச்சொல்; ''கறுப்புஞ் சிவப்பும்வெகுளிப் பொருள'' என்பது தொல்காப்பியம்: இது கருமை யென்னும் பண்பின் அடி விகாரப்பட்டு வினைத்தன்மை பெற்றதாம். (௩)

௬௪. நேர்த்து நிகரல்லார் நீரல்ல சொல்லியக்கால்
வேர்த்து வெகுளார் விழுமியோ—ரோர்த்ததனை
யுள்ளத்தா னுள்ளி யுரைத்துரா யூர்கேட்பத்
துள்ளித்தூண் முட்டுமாங் கீழ்.

(இ - ள்.) நேரர் அல்லார்-தமக்கு ஒப்பாகாதவர் [கீழ்மக்களென்றபடி], நேர்ந்து-எதிர்த்து, நீர் அல்ல-(சொல்லத்) தகுதியல்லாதசொற்களை, சொல் லியக்கால்-சொன்னால், விழுமியோர் - சிறந்த தூறவையுடைய பெரியோர், வேர்த்து-(மனம்) புழுங்கி, வெகுளார் கோபியார்; கீழ் கீழ்மக்களோ வென்றால்,—அதனை, அச்சிச்சொல்லை, உள்ளத்தான் உள்ளி-மனத்தாற் சிந்தித்து, ஓர்ந்து-ஆராய்ந்து, ஊர் கேட்ப-ஊரிலுள்ளவரெல்லாருங்கேட்கும்படி, உரைத்து - (பலரோடுஞ்) சொல்லி, உராய் - (சுவர்முதலியவற்றில்) உராய்ந்து, துள்ளி - எழும்பிக்குதித்து, தூண் முட்டும் - தூணில் முட்டிக்கொள்வர்; (எ - று.)

இச்செய்யுள் பெரியோரது தன்மையையும் கீழோரது தன்மையையும் இனியதாகக் கூறுவதனால், தன்மைநவிற்சியணி. இயற்கையை உள்ளபடி கூறியேகற்றறிந்தவரது மனத்தை மகிழ்விப்பதனால், இவ்வணி எல்லாவணிகளினுஞ் சிறந்ததெனக்கொண்டாடிக் கூறியுள்ளார், தண்டியாசிரியர்.

முதலடியைப் பின்வாக்கியத்தோடுங்கூட்டுக. வேர்த்து-உடம்புபுழுங்கி யென்றுமாம். வேர்த்தல், உராய்தல், துள்ளுதல், தூண்முட்டுதல் என்னும் இவை - கோபத்தின் மிகுதியால் நிகழ்வன. நேர்த்து, ஓர்த்து - நேர்ந்து ஓர்ந்து என்பவற்றின் வலித்தல். விழுமியோர் - சிறப்புணர்த்தும் 'விழுமம்' என்னும் உரிச்சொல்லினடியாப் பிறந்தபெயர்; "விழுமஞ்சீர்மையுஞ் சிறப்பு மிடும்பையும்" என்பது தொல்காப்பியம். விழுமம் என்பது, அம் கெட்டு

விழும் என நின்றது; இ - சாரியை, ஈற்று - இடவாகு பெயர். உராய் - பகுதியே வினையெச்சமாகநின்றது; "வரிப்புனை பந்து" என்பதில் 'வரி' என்பது போல; இதில், விகுதி முதலியன புணர்ந்து கெட்டன வென்க. இனி, 'உராய்' என்பதற்கு-எங்குஞ்சென்று என்று பொருள்கொள்ளுதலுமொன்று, 'தூண்முட்டும்' என்ற முடிபை, ௬0 - ஆம் பாட்டில் 'மேல் பரியாது' என்றாற் போலக் கொள்க. ஆம்-அசை. அல்ல-பெயர். தூண்-ஸ்தூணா என்னும் வட சொல்லின் திரிபு. (௪)

௬௫. இளையா னடக்க மடக்கங் கிளைபொரு
ளில்லான் கொடையே கொடைப்பய—னெல்லா
மொறுக்கு மதுகை யுரனுடை யாளன்
பொறுக்கும் பொறையே பொறை.

(இ - ள்.) இளையான்-யௌவனமுடையவனது, அடக்கம் - (சிற்றின்ப வழியிற் செல்லாமல்) அடங்கியிருத்தலே, அடக்கம் - சிறந்த அடக்கமாம்; இல்லா பொருள் இல்லான்-மேல் மேல் வளரும்படியான பொருள் வரும்படி யில்லாதவனது, கொடையே - ஈகையே, கொடை பயன் - சிறந்த ஈகைப் பயனும்; (அவைபோல),—எல்லாம் - எல்லாவற்றையும், ஒறுக்கும்-அழிக்க வல்ல, மதுகை உரன்-(தவ) வலிமையின் உறுதியை, உடையாளன்-உடைய துறந்தவன், பொறுக்கும்-(சினமில்லாமற் பிறர்செய்த பிழைகளைப்) பொறுத்துக் கொள்ளுகின்ற, பொறையே - பொறுமையே, பொறை - சிறந்த பொறுமையாம்; (எ - று.)

வயதில் முதிர்ந்தவன் வலிமையில்லாமையால் அடங்கியிருத்தலும், அளவிறந்த செல்வமுடையவன் தனது செல்வத்தின் மிகச்சிறிதொரு பகுதியைப் பிறர்க்குக் கொடுத்தலும், பிறர்மேற் கோபங்கொண்டு அவரை வருத்துதற்கு வேண்டும் வல்லமை யில்லாதவன் பொறுத்திருத்தலும் இயல்பேயாதலால், அவை விசேஷகுணமென்று கொண்டாடத்தக்கனவல்ல; ஐம்பொறிகளை வெல்லுதற்கரிய இளமைப்பருவ முடையவன் இந்திரியநிக்கிரகஞ் செய்திருத்தலும், வறியவன் தனக்குக் கிடைத்தவற்றிற் சிறிது பிறர்க்குக்கொடுத்தலும், எவ்வளவு மேம்பட்டோரையும் அழிக்கவல்ல தபோபலமுடையவர் கோபங்கொள்ளா தொழிதலுமே அரியனவாதலாற் கொண்டாடத்தக்கன என்பதாம். இங்ஙனம் பொதுப்பட இப்பாட்டில் மூன்று பொருள்கள்சொல்லப்பட்டிருப்பினும், அதிகாரத்தால், முதலிரண்டு வாக்கியங்களை உபமானமாகவும், மூன்றாவதை உபமேயமாகவுங்கொண்டு எடுத்துக்காட்டுவமையணியின்பாற் படுத்துக. 'எல்லாமொறுக்கும்' என்ற அடைமொழியாலும், அதிகாரத்தாலும், 'மதுகையுரனுடையாளன்' என்றது - ஆற்றலாற் பெரியராய அரசரினும் தவத்தாற்பெரியராய முனிவர்க்கும் உரியதாம்.

இளையான்-இளமையென்னும் பண்பினடியாப்பிறந்தஆண்பாற்பெயர் பண்புப்பெயர்-ஈறுபோய் இடை அகரம்ஐயாயிற்று; இனி, இச்சொல்-எதிர்மறைத் தெரிநிலை வினையாலணையும் பெயராகும்பொழுது, இளைத்திடாத

வன் எனப் பொருள்படுதலுங் காண்க. அடக்கம், கொடை, பொறை - தொழிற் பெயர்கள். இல்லா பொருள்-வினைத்தொகை. பிரிநிலை யேகாரத்தை முதல் வாக்கியத்திலுங் கூட்டுக. (௯)

௬௬. கல்லெறிந் தன்ன கயவர்வா யின்னாச்சொ
லெல்லாருங் காணப் பொறுத்துய்ப்ப—ரொல்லை

இடுநீற்றாற் பையவிந்த நாகம்போற் றத்தங்
குடிமையான் வாதிக்கப் பட்டு.

(இ - ள்.) (துறந்தவர்),—இடு நீற்றால் - (மந்திரித்து) எறிந்த விபூதியினால், (தடைசெய்யப்பட்டு), பை அவிந்த - படமெடுக்கமாட்டாமல் ஒடுங்கிய, நாகம்போல்-நல்லபாம்புபோல, தம் தம் குடிமையான் - தந்தமது ஆச்சிரமத்துக்கு உரிய ஒழுக்கத்தால், ஒல்லை-விரைவிலே, வாதிக்கப்பட்டு-தடுக்கப்பட்டு,—கல் எறிந்தன்ன - கல்லால் எறிந்தாற்போலத் துன்பஞ்செய்கின்ற, கயவர் வாய் இன்னா சொல் - மூடர்வாயி லுண்டான இனிமை யல்லாத [கடுஞ்] சொற்களை, எல்லாரும் காண-பலரும் அறிய, பொறுத்து—, உய்ப்பர்-(தமதுவிரதத்தைச்) செலுத்துவர்; (எ - று.)

மந்திரபூர்வமாக மேலே விபூதியெறியப்பட்ட சர்ப்பம் தன்னை அப்பொழுது பிறர் வருத்தினாலும் அவரைத் தான் சீறித் தீண்டி வருத்தாமல் தடைக்கு அஞ்சிக் கட்டப்பட்டு அடங்கிக்கிடத்தல்போல, அடக்கத்துக்கு உரிய துறவறத்தை மேற்கொண்ட பெரியோரும் தம்மைப் பிறர் நிந்தித்தாலும் அவரைத் தாம் கோபித்து வருத்தத் தொடங்காமல் தமது ஆச்சிரமத்தின் தகுதியை நோக்கி அடங்கிடப்பர் என்பதாம். உவமையணி.

இன்னாச் சொற்களுக்கு 'கல்லெறிந்தன்ன' என உவமைகூறியது, தவறாமல் மிகவருத்தத்தக்கன என்பதற்கு. 'சொல்' எனவே அமைந்திருக்க, 'வாய்' என வேண்டாது கூறியதனால், அவர்வாய் எப்பொழுதும் நல்ல சொற்கள் பயின்றறியாதென அதன் இழிவு விளங்கும். உய்ப்பர் - சினமின்மையென்னும் விரதந் தவறாமல் ஒழுகுவர் என்றபடி. நாகம் - வடசொல்; நகத்தில் வாழ்வதென்று காரணப்பொருள்: நகம்-மரமும், மலையும்.

தத்தம்-தாம்என்பதன் விகாரமாகிய தந்தம் என்பதன் வலித்தல். குடிமை, மை-தன்மைப்பொருளுணர்த்தும்விகுதி. கயமை கீழ்மை; 'கயமையாவது-குணங்கள் யாவும் இலராய கீழோரது தன்மை' என்றார் பரிமேலழகரும்; அதனையுடையவர், கயவர். குடிமையென்பது, உயர்குடிப்பிறப்பிற்கேற்ற ஒழுக்கமெனப் பொருள்படுவதாயினும், இங்கே, இடத்துக்கு ஏற்ப ஆச்சிரமவொழுக்கமாயிற்று. வாதிக்க=பாதிக்க. ஒல்லை பையவிந்த என இயைப்பினுமாம். ஒல்லை-விரைவுணர்த்தும் இடைச்சொல். (௬)

௬௭. மாற்றாராய் நின்றுதம் மாறேற்பார்க் கேலாமை
யாற்றாமை யென்னா ரறிவுடையா—ராற்றாமை
நேர்த்தின்னா மற்றவர் செய்தக்காற் றாமவரைப்
பேர்த்தின்னா செய்யாமை நன்று.

(இ - ள்.) மாற்றார் ஆய் நின்று-பகையுள்ளவர்களாய்நின்று, தம் மாறு ஏற்பார்க்கு-தமது பகைமைக்கு உரிய காரியங்களை மேற்கொண்டவர்கள் விஷயத்தில், ஏலாமை - (தாமும் அவற்றை) மேற்கொள்ளாமலிருப்பதை, அறிவுடையார்—,ஆற்றாமை என்னார் - (துறந்தவர்களுக்கு) வலியில்லாமையென்று இழித்துப்பேசார்; (ஆதலால்), அவர் - அப்பகைவர், ஆற்றாமை - பொறுமையில்லாமல், நேர்த்து-எதிர்த்து, இன்னா-துன்பந்தருவனவற்றை, செய்தக்கால் - (தமக்குச்) செய்தால், தாம்-தாமும், அவரை - அவர்களுக்கு, பேர்த்து - மீட்டும், இன்னாசெய்யாமை- அக்கொடுமைகளைச் செய்யாதிருத்தல், நன்று - நல்லது; (எ - று.)

தமக்குப் பகைவராய்த் தீங்குசெய்பவர்க்குத் தாம்எதிராய் நின்றுதீங்கு செய்யாமை உத்தமக்ஷத்திரிய வீரர்க்குப்போலத் துறவறத்தார்க்குத் திறமின்மையென்னும் பழிப்புக்கு இடமாகாது; பிறர் செய்த தீங்குகளைப் பொறுத்து அவர்க்குத் தீங்குசெய்யாமையே தகுதி யென்பதாம்.

மாற்றார்-மாறுதலுடையவர்; ற் - விரித்தல்: (மனத்தை) மாற்றுபவருமாம். ஏற்பார்க்கு, அவரை என்பன-உருபுமயக்கங்கள். ஆற்றாமை என்னுஞ்சொல் இரண்டனுள், முன்னது-எதிர்மறைத் தொழிற்பெயர்; பின்னது - எதிர்மறைவினையெச்சம். இன்னா-பண்படியாகப்பிறந்தஎதிர்மறைப்பலவின்பாற்பெயர். மற்று-அசை; வினைமாற்றுமாம்.　　(எ)

கூ அ. நெடுங்காலம் ஓடினு நீசர் வெகுளி
கெடுங்கால மின்றிப் பரக்கும்—அடுங்காலை
நீர்கொண்ட வெப்பம்போற் றானே தணியுமே
சீர்கொண்ட சான்றோர் சினம்.

(இ - ள்.) நீசர்-இழிமக்களது, வெகுளி-கோபம், நெடுங்காலம்ஓடினும்-பலகாலஞ்சென்றாலும், கெடும் காலம் இன்றி - தான் அழியுங் காலமில்லாமலே, பரக்கும்-மேன்மேல் வளரும்; சீர் கொண்ட-சிறப்பைப்பெற்ற, சான்றோர்-(துறவொழுக்கம்மிக்க) மேலோரது, சினம்-கோபமோவென்றால்,— அடுங்காலை நீர் கொண்ட வெப்பம்போல்-காய்ச்சப்பட்டகாலத்தில் ஜலங்கொண்ட சூடுபோல, தானே தணியும் - (பிறர் ஆற்றவேண்டாமல்)தானாகவே (விரைவில்) தணிந்துபோம்; (எ - று.)

அகாரணமாய் வருகின்றவாறுபற்றித் துறந்தவர்க்கும் ஒரோவிடத்து வெகுளிதோன்றினும் தோன்றியபொழுதே அதனை அவரது மெய்யுணர்வு

அழிக்குமாதலால், இங்ஙனங்கூறினர்; இதுபற்றியே, திருவள்ளுவ ,1,..
“குணமென்னுங்குன்றேறி நின்றார் வெகுளி, கணமேயும்” என்றது: + r,ı)
ளவோ டொப்பர் கயவர் கடுஞ்சினத்துப், பொற்பிளவோ டொப்பாரும் போல்வாரே—விற்பிடித்து, நீர்கிழியவெய்தவடுப்போலமாறுமே,சீரொழுகு சான்றோர் சினம்” என்ற மூதுரையையுங் காண்க. சான்றோர்சினம் தானே தணியு மென்றதனால், நீசர்வெகுளி பிறர் பலர் தணிக்கும்படி எவ்வளவு முயன்றாலும் தணியாதென்பது பெறப்படும். ‘அடுக்காலைநீர்கொண்டவெப்பம்’ என்ற உபமானத்தால், “அந்தண ரென்போ ரறவோர்மற்றெவ்வுயிர்க்

குஞ், செந்தண்மை பூண்டொழுகலான்” என்றபடி துறவிகள் இயற்கையில் தண்மையான அருளுடையவரென்பதும், அவர்க்குச் சினம் பிறர்செய்யுந் தீங்குபற்றிச் செயற்கையிலாகுவதேயென்பதும் விளங்கும். உவமையணி.

ஒடினும், உம் - சிறப்பு. வெகுளி - வெகுளுதல்: ‘இ’ விகுதி பெற்ற தொழிற்பெயர். காலம்-காலை யென விகாரம்; சாமரம் - சாமரை, சரிதம் - சரிதை, வதம்-வதை என்பன போல. நீர், சீர் என்பவற்றை-நீரம், ஸ்ரீ என்னும் வடசொல்லின்சிதைவு என்பர். தணியுமே, ஏ-தேற்றம்; வியப்புமாம்.

௬௬. உபகாரஞ் செய்ததனை யோராதே தங்க
ணபகார மாற்றச் செயினு—முபகாரந்
தாஞ்செய்வ தல்லாற் றவற்றினாற் றீங்கூக்கல்
வான்றோய் குடிப்பிறந்தார்க் கில்.

(இ - ள்.) உபகாரம் செய்ததனை - (தாம்) நன்றிசெய்ததை, ஓராதே - (பிறர்) நினையாமலே, தங்கண்-தம்விஷயத்தில், அபகாரம்-தீங்குகளை, ஆற்ற-மிகுதியாக, செயினும்-செய்தாலும், தாம்—,உபகாரம் செய்வது அல்லால்-(அவர்கட்கு மேன்மேலும்) நன்றிசெய்வதே யல்லாமல், தவற்றினால்-(அவரிடத்துஉண்டான) குற்றங்காரணமாக (க் கோபித்து), தீங்கு ஊக்கல்-(தாமும் அவர்க்குத்) தீமைசெய்யமுயலுதல், வான்தோய் குடி பிறந்தார்க்கு - பெருமைபொருந்திய உயர்குலத்திற் பிறந்து துறந்தவர்களுக்கு, இல்-உண்டாகாது; (எ - று.)

தாம்செய்த உபகாரத்னதமறவாமலிருந்து பிரதியுபகாரஞ்செய்யாமையோடு அதனை மறந்து மேலுந் தமக்கு அபகாரத்தை மிகச்செய்தற்குந் தொடங்கிய நீசர்களுக்குத் தாம் அபகாரஞ் செய்யாமையோடு மேன்மேல் உபகாரஞ்செய்தல் துறவிகளியல் பென்பதாம்.

வான் தோய் குடி-(புகழால்) தேவலோகத்தை அளாவியகுடியென்றுமாம்; இனி, ஆகாயத்தையளாவிய குடி யென்ற பொருளால் உயர்ந்தகுடி யென்னுங்கருத்துப்பட 'வான்தோய்குடி' என்றதாகவுங்கொள்ளலாம்:திருக்குறளில் "வானுயர்தோற்றம்" என்பதற்கு-'வான்போலுயர்ந்த தவவேடம்' என்றபொருள்கூறின பரிமேலழகர் 'வானுயர் தோற்றம் என்பது-"வான் தோய்குடி" என்றாற்போல இலக்கணைவழக்கு' என்றதுங் காண்க. 'குடிப்பிறந்தார்' என்பது - அதிகாரத்தால், துறவறத்தார் மேல் நின்றது. 'வான் தோய் குடி' என்ற தொடர், இந்நூலில் 'குடிப்பிறப்பு' என்னும் அதிகாரத்தின் இரண்டாஞ்செய்யுளிலும் வந்துள்ளது. ஓராதே, ஏ - தேற்றத்தோடு இரக்கம். செயினும், உம் - இழிவுசிறப்பு.

"இன்னாசெய்தாரை யொறுத்த லவர்நாண, நன்னயஞ்செய்துவிடல்," "இன்னா செய்தார்க்கு மினியவே செய்யாக்கா, லென்னபயத்ததோசால்பு" என்றவற்றாலும், தீங்குசெய்தார்க்கு எதிர்த்தீங்கு செய்யாமையும், நன்கு செய்தலும் சிறப்பாதல் அறிக. (கூ)

பால் ## எ - ஆம் அதிகாரம்.—சினமின்மை. கஎ

ஏ0. கூர்த்துநாய் கௌவிக் கொளக்கண்டுந் தம்வாயாற்
பேர்த்துநாய் கௌவினா ரீங்கில்லை—நீர்த்தன்றிக்
கீழ்மக்கள் கீழாய சொல்லியக்காற் சொல்பவோ
மேன்மக்க டம்வாயான் மீட்டு.

(இ - ள்.) நாய்—, கூர்த்து-கோபம்மிக்கு, கௌவிக்கொள-(தம்உடம்பைக்) கடித்துப்பிடிக்க, கண்டும்-பார்த்தும், தம் வாயால்—, பேர்த்து நாய்

கௌவினர் - மாறுபட்டு நாயைக்கடித்தவர்கள், ஈங்கு - இவ்வுலகத்தில், இல்லை —; (அதுபோல), கீழ்மக்கள்-அற்பர்கள், நீர்த்துஅன்றி-குணமுடைய சொல் ஒன்றையுஞ் சொல்லாமல், கீழ் ஆய - தாழ்வாகிய சொற்களையே, சொல்லியக்கால்-சொன்னால், மேல் மக்கள் - மேலோர் [துறந்தவர்], தம் வாயால் —, மீட்டு சொலபவோ - மாறாக (அப்படிப்பட்ட சொற்களை)ச் சொல்வார்களோ? [சொல்லா ரென்றபடி], (எ - று.)

கீழோர் தம்மை வைதால் மேலோரும் அவரைக்கோபித்து எதிர்வைதல், நாய்கடித்தால் அதனை எதிரிற் கடித்தல்போலத் தகுதியற்றதென்பதாம். "நீர்த்தகவில்லா நிரம்பாமைத் தம் நவியில், கூர்த்தவரைத் தாம்கவிதல் கோளன்றால் சான்றோர்க்குப், பார்த்தோடிச்சென்று கதம்பட்டு நாய் கௌவிற், பேர்த்து நாய் கௌவினா ரில்" என்ற பழமொழிச் செய்யுளோடு இதனை ஒப்பிடுக. கீழ் மக்கட்கு நாயுவமை கூறியது, அவர்களிழிவை நன்கு புலப்படுத்தற்கு.

'சொல்ப' எனவே அமைந்திருக்க, 'தம்வாயால்' என வேண்டாதுகூறினார், அவர்கள்வாய் நல்ல சொற்களையே பயின்றதெனத் தாம் வேண்டிய தன் சிறப்பு முடித்தற்கு; இங்ஙனம் நுட்பமாகக் கருத்துக் கொள்ளுதல், வடநூலில் தாத்பரியம் எனப்படும்; "ஒழுக்க முடையவர்க் கொல்லாவே தீய, வழுக்கியும் வாயாற் சொலல்" என்ற திருக்குறளிலும் இங்ஙனங்காண்க. நீர்த்து-நீர்மையென்னும் பண்பினடியாப் பிறந்த ஒன்றன்பாற் குறிப்புவினை யாலணையும் பெயர். ஆய - பெயர்.

உபமான உபமேயங்களைத் தனித்தனி நிறுத்தி அவற்றின் இடையில் உவமையுருபுகொடாமற் பிம்பப்பிரதிபிம்ப பாவந் தோன்றக் கூறினமையால், இது-எடுத்துக்காட்டுவமையணி, இதனை வடநூலார் 'த்ருஷ்டாந்தாலங்காரம்' என்பர். (40)

துறவறவியல் முற்றிற்று.

இரண்டாவது

இல்லறவியல்.

செல்வநிலையாமை முதல் ஏழதிகாரங்களால் அறத்துப்பாலின் முதற் கூறாகிய துறவறங் கூறி, இனி அதன் இரண்டாங்கூறாகிய இல்லறம் கூறுவானதொடங்கினார். இல்லறமாவது—இம்மை மறுமையாகிய இருமையின் பயன்களையும் அனுபவித்தற்குரிய இல்வாழ்க்கைநிலைக்குச் சொல்லுகின்ற நெறியில் நின்று, அதற்குத் துணையாகிய கற்புடைமனைவியோடுஞ் செய்யப்படும் தருமம்' என்றும், 'பொறையுடைமை முதல் ஆறு அதிகாரங்கள் இல்லறவியல்' என்றும், இதனை "அறவியலிருவகைத்தா மவைதம்முள்,துறவேயில்லற மிருமூன் றென்ப" என்ற பன்னிருபடல உரைச்சூத்திரத்தா னுணர்க' என்றும் முன்னரே உரைப்பாயிரத்தில் உரைத்தவாற்றால் இதன்பொருள் முதலியன இனிது விளங்கும்.

அ - ஆம் அதிகாரம்.—பொறையுடைமை.

அதாவது காரணம்பற்றியாவது அறியாமையாலாவது ஒருவன் தமக்குக் குற்றஞ் செய்தவிடத்துத் தாமும் அதனை அவனிடத்துச் செய்யாமற் பொறுத்தலை யுடையவராதல். இல்வாழ்பவர்க்கு உரிய பலகுணங்களிலும் இது இன்றியமையாச் சிறப்புடைய தாதலின், இல்லறவியலில் முதலில் வைக்கப்பட்டது. திருவள்ளுவனாரும் பொறையுடைமை யென்னும் அதிகாரத்தை இல்லறவியலில் வைத்தவாறுகாண்க. சினமின்மையும்பொறையுடைமையும் வெவ்வேறு இயலின்பாற் பட்டன வாதலால், இது கூறியதுகூற லாகாது.

எக. கோதை யருவிக் குளிர்வரை நன்னாட
பேதையோ டியாது முரையற்க—பேதை
யுரைப்பிற் சிதைந்துரைக்கு மொல்லும் வகையான்
வழுக்கிக் கழிதலே நன்று.

(இ - ள்.) கோதை - மாலைபோல விழுகின்ற, அருவி - நீரருவிகளையுடைய, குளிர்-குளிர்ச்சிபொருந்திய, வரை-மலைகளையுடைய, நல் - சிறந்த, நாட-பாண்டிய நாட்டையுடைய அரசனே!—பேதையோடு - அறிவில்லாதவனோடு, யாதும்-எதையும், உரையற்க-சொல்லாதிருக்கக்கடவை; உரைப்பின்-சொன்னால், பேதை-அவ்வறிவில்லாதவன், சிதைந்துரைக்கும்-வரம்பழித்து பேசுவான்; (ஆதலால்), ஒல்லும் வகையான் - கூடிய விதத்தால், வழுக்கி - தப்பி கழிதலே - (அவனது தொடர்ச்சியினின்று) நீங்குதலே, நன்று - நல்லது; (எ - று.)

தம்மோடு கலந்த அறிவில்லாதவனொருவன் நமக்கு யாதாயினும் ஒரு பிழையைச் செய்தால் அதற்காகக் கோபித்து அவனை ஒன்றுஞ்சொல்லலாகாது; சொன்னால் அவன்மேன்மேலெதிர்த்துப்பேசி இகழ்வான்; ஆதலால், சமயம் பார்த்து விரோதமில்லாமலே அவனது தொடர்ச்சியை விட்டுவிடுதலே நல்லது என்பது கருத்து.

நாட்டின் நிலவளத்துக்கு முக்கியகாரணமாகிய நீர்வளத்துக்கு இடமாதலின்,மலையின்செழிப்பைக் கூறினார்.இதனால்,மருதநிலமாகியஅந்நாட்டை அடுத்துள்ள குறிஞ்சிநிலமாகிய மலையின் மாட்சி விளங்கும்; "இருபுனலும் வாய்ந்த மலையும் வருபுனலும், வல்லரணும் நாட்டிற்கு உறுப்பு" என்றதிருக்குறளினும், 'இடையறன்றி ஒருபுடையதாதலும், தன்வளர்தருதலும், மாரிக்கண் உண்டநீர்கோடைக்கண் உமிழ்தலுமுடைமைபற்றி 'வாய்ந்தமலை என்றார்' என்ற அதன் உரையாலும், மலை நாட்டிற்கு அவயவமாதலும் நிலவளத்துக்கு இன்றியமையாத நீர்வளத்துக்குக் காரணமாதலுங் காண்க.

'கோதையருவிக்குளிர்வரைநன்னாட' என்பது, ஆறுஉமுன்னிலை.

வரை-கழை: அதனையுடைய மூங்கில் விளையும் மலைக்கு இருமடியாகுபெயர். பேதை-அறியாமை; பேதைமை யென்னும் பண்பின் அடி: இங்கே, அறிவில்லாதவனுக்கு, பண்பாகுபெயர். பேதையோடியாதும்-குற்றியலிகரம். உரைப்பின்- எதிர்காலவினையெச்சம்; ப்,- எழுத்துப்பேறு: எதிர்கால விடைநிலையன்று: விகுதியே காலங்காட்டுதலினால். ஒல்லும்வகை, ம்-மகரக்குறுக்கம். நன்று-ஒன்றன்பாற்குறிப்புமுற்று.

"இலங்கு நீண்முடி யிந்திரன் மார்பின்மேல், விலங்கி வீழ்ந்த முத்தாரமும்போன்றவை" என்றார், சிந்தாமணியிலும். (௧)

௭௨. நேரல்லார் நீரல்ல சொல்லியக்கால் மற்றது
தாரித் திருத்த றகுதிமற்—றோரும்
புகழ்மையாக் கொள்ளாது பொங்குநீர் ஞாலஞ்
சமழ்மையாக் கொண்டு விடும்.

(இ - ள்.) நேர் அல்லார்-(தமக்கு) ஒப்பாகாதவர் [கீழ்ப்பட்டவரென்றபடி], நேர் அல்ல-நற்குணத்தையுடையனவாகாதசொற்களை, சொல்லியக்கால்-சொன்னால், அது-அவ்வாறுசொன்னதை, தாரித்திருத்தல்-பொறுத்திருத்தலே, தகுதி (மேலோர்க்குத்) தக்கதாம்; மற்று-அதற்கு வேறாகிய பொறுமையின்மையை, பொங்கு நீர் ஞாலம் - மிக்க நீரையுடைய கடலாற் சூழப்பட்ட பூமியி லுள்ள உயர்ந்தவர், புகழ்மை ஆ கொள்ளாது-புகழுக்குக்காரணமாக எண்ணாமல், சமழ்மை ஆ கொண்டுவிடும்-பழித்தற்குக் காரணமாக எண்ணிவிடுவர்; (எ - று.)

"சிறியோர்செய்த சிறுபிழையெல்லாம், பெரியோராயிற்பொறுப்பது கடனே" என்பவாதலால், கீழோர்சொன்னதகுதியில்சொற்களைப்பொறுத்தலே புகழாம்; பொறாது தாமும் தகுதியில்சொற் கூறினால் அது கீழ்மையின்பாற்பட்டுப் பழிப்புக்கு இடமாமென்க.

ஆ-ஆக என்பதன் விகாரம்; இது "சாவவென் மொழியிற்றுஉயிர்மெய் சாதலும் விதி" என்றதன் உபலக்ஷணத்தாற் கொள்ளத்தக்கது. தாரித்து-தரித்து, நேர்அல்லார்-செவ்வையான குணமில்லாதவரென்றுமாம். அல்ல-

பெயர். முதலடியில், மற்று - அசை. இரண்டாமடியில், மற்று - அவ்வாறு பொறுத்திராமல் தாமும் அப்படிப்பட்ட சொற்களை எதிரேசொன்னால் அது என்னும்பொருளைத் தந்ததனால், பிறிது என்னும் பொருளது. 'ஒரும்'.—அசை; "அஞ்சுவ தோரு மறனே" என்றவிடத்துப் போல. புகழ்மை, சமழ்மை என்பவற்றில், மைவிகுதி - தன்மைகுறித்தது. பொங்கு நீர்-வினைத்தொகைப் புறத்துப்பிறந்த அன்மொழித்தொகை. "உலகமென்பது உயர்ந்தோர் மாட்டே" என்பதனால், ஞாலம்-இங்கே, உயர்ந்தோரை உணர்த்திற்று. ஞாலம் கொண்டுவிடும் - சொல்நிலைநோக்கிய முடிபு. (உ)

எஉ. காதலார் சொல்லுங் கடுஞ்சொ லுவந்துரைக்கு
மேதிலா ரின்சொலிற் றீதாமோ—போதெலா
மாதர்வண் டார்க்கு மலிகடற் றண்சேர்ப்ப
வாவ தறிவார்ப் பெறின்.

(இ - ள்.) போது எலாம் - பூக்களிலெல்லாம், மாதர் வண்டு - அழகிய வண்டுகள், ஆர்க்கும் - ஆரவாரிக்கப்பெற்ற, மலி கடல் தண் சேர்ப்ப - நிறைந்த கடலின் குளிர்ச்சியான கரையையுடைய அரசனே!—ஆவது அறிவார் பெறின்-(ஒன்றினால்) உண்டாவதாகிய பயனை (நல்லது தீயது என்று) பகுத்தறிபவரைப் பெற்றால்,—காதலார் சொல்லும் கடுஞ்சொல் - (தம்மிடம்) அன்புள்ளவர் சொல்லுகிற கொடியசொல், எதிலார் உவந்து உரைக்கும் இன்சொலின் - விரோதிகள் மகிழ்ந்து சொல்லுகின்ற இனிய சொல்லைப்போல, தீது ஆமோ - தீமையைத் தருவதொன்றாகுமோ? (எ - று.)—ஆகாது, நன்மையையே தரும் என்றபடி.

அன்புள்ள நண்பர் தற்காலத்தில் இனியனவாகாமல் வெறுக்கத்தக்க சொற்களைச் சொன்னாலும் அவை பிற்காலத்தில் நன்மையையே தரும்; அன்பில்லாத பகைவர் செவிக்கினிய சொற்களையே சொன்னாலும் அவை விரைவில் தீமையை தரும்; இத்தன்மை, சொல்லின்பயனை அறிவார்க்கு நன்கு விளங்கும்; ஆதலால் வேண்டியவர் கடுஞ்சொற்சொன்னாலும பயன் நோக்கிப் பொறுக்கவேண்டு மென்பது, கருத்து. "இனியவ ரென் சொலினு மின்சொல்லேயின்னார், கனியுமொழியுங்கடுவே - யனல்கொளுந்தும், வெந காரம் வெய்தெனினு நோய்தீர்க்கு மெய்பொடிப்பச், சிங்கி குளிர்ந்துங் கொலும்", "மாசற்ற நெஞ்சுடையார் வன்சொலினி தேனையவர், பேசற்ற வின்சொல்பிறிதென்க-ஈசற்கு, நல்லோ னெறிசிலையோ நன்னுதா லொண் கருப்பு, வில்லோன்மலரோவிருப்பு" என்றார் பின்னோர்களும்.

கடுஞ்சொல் - செவிக்கு இன்னாத சொல். போது - மலரும் பருவத்தி அரும்பு. அறிவார்ப்பெறின் - இயல்பின் விகாரமாய்ப் பகரம் மிக்கது. 'போதெலாம் மாதர்வண்டார்க்கும்' என்பது, நெய்தல் நிலமாகிய கடற்கரையின் வளத்தைச் சிறப்பித்தது. பெறுதலின் அருமை தோன்ற, 'பெறின்' என்றார்,

எச. அறிவ தறிந்தடங்கி யஞ்சுவ தஞ்சி
யுறுவ துலகுவப்பச் செய்து—பெறுவதனா
லின்புற்று வாழு மியல்புடையா ரெஞ்ஞான்றுந்
துன்புற்று வாழ்த லரிது.

(இ - ள்.) அறிவது-அறியவேண்டியவையெல்லாம், அறிந்து—,அடங்கி பொறுமைக்குணமுடையராய், அஞ்சுவது-அஞ்சத்தக்க பழிபாவங்களுக்கு, அஞ்சி-பயந்து, உறுவது-தாம்செய்யுங் காரியத்தையெல்லாம், உலகு உவப்ப - உலகத்தவர் மகிழும்படி, செய்து—,பெறுவதனால் - அதனாற் பெறும் பயன்களால், இன்பு உற்று-இன்பமடைந்து, வாழும் - வாழ்கின்ற, இயல்பு உடையார்-தன்மையையுடையவர், எஞ்ஞான்றும் - எப்பொழுதும், துன்பு உற்று வாழ்தல்-துன்பமடைந்து வாழ்தல், அரிது-இல்லை; (எ - று.)

"அறிவுடையாராவதறிவார்," "கற்றறிவார் கண்டதடக்கம்," "அஞ்சுவ தஞ்சாமைபேதைமை யஞ்சுவ, தஞ்ச லறிவார்தொழில்," "உலகத்தோ டொட்டவொழுகல் பலகற்றும், கல்லா ரறிவிலாதார்" என்பன, இங்குக் காணத்தக்கன.

இப்பாட்டில் அறிவுடைமை, தீவினையச்சம், ஒப்புரவுசெய்தல், நிரம்பிய மனமுடைமை என்ற பிறபொருள்களுங் கூறப்பட்டிருந்தாலும், 'அடங்கி' என்றதைப் பிரதானமாகக்கொண்டு, இப்பாட்டு இவ்வதிகாரத்திற் சேர்க்கப்பட்டதென்க.

அறிவது, அஞ்சுவது, உறுவது, பெறுவது - சாதியொருமை. உலகு-லோகமென்னும் வடசொல்லின் திரிபு; இது; இடத்தையும் மக்களையும் உணர்த்தும். 'அரிது' என்பதில், அருமை - இன்மைகுறித்தது. (௪)

*௭௫. வேற்றுமை யின்றிக் கலந்திருவர் நட்டக்காற்
றேற்று வொழுக்க மொருவன்க ணுண்டாயி
னாற்றுந் துணையும் பொறுக்க பொறானாயிற்
றூற்றாதே தூர விடல்.

(இ - ள்.) இருவர் இரண்டுபேர், வேற்றுமை இன்றி - மனவேறுபாடு இல்லாமல் [ஒற்றுமையாக], கலந்து-சேர்ந்து, நட்டக்கால் - சிநேகித்தால், (பின்பு), ஒருவன்கண் - (அவ்விருவருள்) ஒருவனிடத்து, தேற்று ஒழுக்கம்-நம்பத்தகாததீயநடத்தை, உண்டு ஆயின்-உண்டாகுமானால்,(மற்றொருவன்), ஆற்றும் துணையும்-(தன்னாற்) பொறுக்கக்கூடியமட்டும், பொறுக்க-பொறுக்கக்கடவன்; பொறான் ஆயின்-பொறுக்கமாட்டாமற்போனால், தூற்றாதே - (அவனது தீயொழுக்கத்தைப்) பலரும்அறியவெளிப்படுத்தாமல்,தூரவிடல்-(அவனது சிநேகத்தைத்) தூரத்தில் விடக்கடவன்; (எ - று.)

நட்டக்கால் என்ற எதிர்காலவினையெச்சத்தில்,நள்-பகுதி. ளகரம் டகரமானது-சந்தி, ட் - எழுத்துப்பேறு, அ - சாரியை, க்-சந்தி, கால் - விகுதி. தேற்று என்பதில், பகுதியாகிய தேற்று என்பதைத் தன்வினை பிறவினை இரண்டுக்கும் பொதுவென்றுவது, பிறவினை தன்வினைப்பொருளில் வந்த

தென்றாவது தேறு என்ற தன்வினையினிடையில் றகரமெய்விரித்தல் விகாரமென்றாவதுகொள்க; "சில சொல்லல் தேற்றாதவர்," "வாளினாற் பேசினல்லால் வாயினாற் பேசல் தேற்றேன்," "தேற்றாய் பெரும்பொய்யே" எனப் பிறபல இடங்களிலும் இவ்வாறு வரும். தூரவிடல் என்றது, உலகவழக்கு; இனி, தூர - (அவனது நட்புத்) தூர்ந்துபோம்படி [அழியும்படி], விடக்கடவனென்றும் பொருள்கொள்ளலாம். விடல்-அல்லீற்று உடன்பாட்டு வியங்கோள்.

இது - ஒருவிகற்ப இன்னிசைவெண்பா. (ரு)

எரு. இன்னா செயினு மினிய வொழிகென்று
தன்னையே தானோவி னல்லது—துன்னிக்
கலந்தாரைக் கைவிடுதல் கானக நாட
விலங்கிற்கும் விள்ள லரிது.

(இ - ள்.) கானக நாட - காடுசெறிந்த நாட்டையுடையவனே!— இன்னாசெயினும்-(தன்னோடு சிநேகித்தவர் தனக்கு) இனிமையல்லாத [துன்பந் தருகிற] காரியங்களைச் செய்தாலும், இனிய ஒழிக என்று-(அவை) இனியனவாய்விடக்கடவன என்று எண்ணிப் பொறுத்து, தன்னையே தான் நோவின் அல்லது-(அவர் அவ்வாறு செய்ததற்குக் காரணமாய் முற்பிறப்பில் தீவினை செய்துள்ள) தன்னையே தான் வெறுத்துக்கொள்வதே யல்லாமல், துன்னி கலந்தாரை - நெருங்கி நட்புக்கொண்டவரை, கைவிடுதல் - விட்டுவிடாதே; (ஏனென்றால்),—விள்ளல் - (சிநேகித்தபின்பு ஒன்றைவிட்டு ஒன்று) பிரிதல், விலங்கிற்கும் - (பகுத்தறிவில்லாத) மிருகங்களுக்கும், அரிது - அருமையையுடையது, ஆதலால்; (எ - று.)

"கூடிப் பிரியேல்" என்றார் ஔவையாரும். இனி, இனிய ஒழிக என்று என்பதற்கு - அவற்றை இனியனவாக எண்ணிச் சினமொழிவாயாக வென்று மனத்தைநோக்கிச் சொல்லியென்றும் தன்னையே தான் நோவின் அல்லது என்பதற்கு-(முன்னே செவ்வையாக ஆராயாமல் அவரது நட்பை ஏற்றுக்கொண்ட) தன்னையே தான் வெறுத்துக்கொள்வதல்லாமலென் றுங் கொள்ளலாம்.

"கானகநாட" என்று, நாட்டிற்கு உறுப்பாய் அதற்கும் அரசனுக்குங் காவலாகுஞ் சிறப்புடைய நால்வகையரண்களுள் ஒன்றாகிய காட்டரணின்

அமைதியைக் கூறியவாறு, "அணிநிழற், காடுமுடைய தான்" என்றார் நீருவள்ளுவனாரும். விலங்கு - 'திர்யக்' என்னும் வடசொல்லின் பொருள் கொண்டது; குறுக்காக உடம்பமையப்பெற்ற தென்பது பொருள்.

கைவிடுதல்=கைவிடல் - எதிர்மறை ஏவலொருமை முற்று; து-வேண்டாவழிச் சாரியை: இனி,'து'என்னுஞ் சாரியையை இடையிற் பெற்ற'அல்' ஈற்று எதிர்மறை வியங்கோ ளெனினுமாம்;இனி,'அல்'விகுதிபெற்ற வியங்கோள்போல, 'தல்' விகுதிபெற்ற வியங்கோளும் உடன்பாட்டோடு எதிர் மறைக்கும் வருமெனக் கொள்ளுதலும் ஒன்று. அன்றி,'கைவிடுதல்' என்பதைத் தொழிற்பெயராகவே கொண்டு,கூடாது'என்னும் முற்று வருவித்து

முடித்தல் நேராம். 'அரிது' என்பதனையே 'கைவிடுதல்' என்னுந் தொழிற் பெயர்க்கும் பயனிலையாகக்கொண்டு கூட்டிமுடித்தல் எளியவழி. ஒழிகென்று-வியங்கோளின் ஈற்று அகரம் தொகுத்தல். உம்-இழிவுசிறப்பு. (அ)

எஎ. பெரியார் பெருநட்புக் கோடலுஞ் செய்த
வரிய பொறுப்பவென் றன்றோ—வரியரோ
வொல்லெ னருவி யுயர்வரை நன்னாட
நல்லசெய் வார்க்குத் தமர்.

(இ - ள்.) ஒல் என்-ஒல்லென்று ஒலிக்கிற, அருவி-நீரருவிகளையுடைய, உயர்-உயர்ந்த, வரை-மலைகளையுடைய, நல் நாட - சிறந்த நாட்டையுடைய அரசனே!—பெரியார் பெரு நட்பு - (அறிவு ஒழுக்கங்களாற்) பெரியோரது மேன்மையான சிநேகத்தை, கோடல்-(யாவரும் விரும்பிக்) கொள்ளுதல், தாம் செய்த—, அரிய - (பொறுப்பதற்கு) அரிய குற்றங்களை, பொறுப்ப - பொறுத்துக்கொள்வார்கள், என்று அன்றே-என்று எண்ணி யல்லவோ ? நல்ல செய்வார்க்கு-நல்லவைகளையே செய்பவர்களுக்கு, தமர் - நண்பராகுபவர், அரியரோ-(கிடைத்தற்கு) அரியரோ? [அல்லர், எளிதிற் பலர்கிடைப்பர் என்றபடி]; (எ - று.)

தம்மைச் சேர்ந்தவர்கள் அதிக குற்றங்களைச் செய்தாலும், தாம்அவற்றைப்பொறுத்தல் பெரியோரியல்பு; குற்றமொன்றேனுஞ் செய்யாமல் நன்மைகளையே செய்பவர்களுக்கு எவரும் நட்பாவ ராதலால், அது விசேஷமன்று என்பதாம்.

கோடல்-தொழிற்பெயர், அரிய, நல்ல-பெயர். அன்றே, ஓ-தேற்றம். அரியரோ, ஓ-எதிர்மறை. ஒல்லெனல்-ஒலிக்குறிப்பு.

உயர்வரை - வினைத்தொகை; உயர்ந்த உயர்கிற உயரும் என விரியும், உயர்வாகிய வரையென விரித்துப் பண்புத்தொகையெனக் கொள்ளுதல், பொருளமைதிக்குப் பொருந்துமாயினும் சொல்லிலக்கணத்துக்குப்பொருந்தாது: உயர் என்பது வினைப்பகுதியாதலாலும், காலந்தோன்றநிற்றலாலும் எனக் காண்க. உச்சிமேற் புலவர்கொள் நச்சினார்க்கினியர், தொல்காப்பிய வுரையில் 'உயர்திணையென்பது-உயர்ந்த ஒழுக்கமென இறந்தகால வினைத்தொகை; இதனைப்பண்புத்தொகை யென்பாரும் உளர்: அதுபொருந்தாது; என்னை? இது காலந்தோன்ற நிற்றலின்' என்றவாறு அறிக. செந்தாமரை யென்பதை, செம்மையையுடைய தாமரையெனவிரித்து இரண்டாம்வேற்றுமையுருபும் பயனுமுடன்தொக்க தொகையாகக் கொள்ளுதல் பொருளமைதிக்குப் பொருந்துமாயினும், சொல்லமைதிக்கு அது பொருந்தாமல், செம்மையாகிய தாமரையென விரித்துப் பண்புத்தொகையாகக் கொள்ளுதலே பொருந்துமாறுபோல, தொடர்கூறவேண்டுமிடத்தெல்லாம் பொருளமைதிமாத்திரத்தையேநோக்காதுபொருட்பொருத்தம்சொல்லிலக்கணம் என்னும் இரண்டற்கும்மாறுபடாதவழியைத்தழுவுதலே முறைமையென்க.

எரு. வற்றிமற் றாற்றப் பசிப்பினும் பண்பிலார்க்
கற்ற மறிய வுரையற்க—வற்ற
மறைக்குந் துணையார்க் குரைப்பவே தம்மைத்
துறக்குந் துணிவிலா தார்.

(இ - ள்.) வற்றி-(உடம்பு) உலர்ந்து, ஆற்ற பசிப்பினும் - மிகவும் பசித்தாலும், பண்பு இலார்க்கு-குணமில்லாதவர்களுக்கு, அற்றம்-(தமது) வறுமையை, அறிய-(அவர்) அறியும்படி, உரையற்க-சொல்லாதொழிக; தம்மை துறக்கும்துணிவுஇலாதார்-(விசேஷசங்கடகாலங்களில்)தம்உயிரைமாய்த்துவிடும் மனவுறுதியில்லாதவர்,அற்றம்-(தமது) வறுமையை, மறைக்கும்துணையார்க்கு-நீக்கவல்ல தன்மையையுடைய நண்பர்க்கு, உரைப்ப-சொல்லுவர்.

மிக்க வறுமை நேர்ந்தவிடத்தும், உயிர்போனாலும் போகவென்று

பொறுத்துக்கொண்டிருப்பதே, பொறுமை; அவ்வாறன்றிப்பிறரோடுசொல் லத் துணிந்தாலும், அதனை வெளியிடாமல் நீக்கவல்லவர்க்குச் சொல்ல லாமேயல்லாமற் பிறர்க்குச் சொல்லலாகாதென்பது, கருத்து.

மற்று-அசை; வினைமாற்றுமாம். மறைத்தலென்பது நீக்குதலென்னும் பொருளதாதலை, "தம்வயிற்குற்றம் மறையாவழி" எனத் திருக்குறளினுங் காண்க: இனி, இரட்டுறமொழிதலென்னும் உத்தியால், மறைத்தல் என்பதற்கு - வெளியிடாதொழிதல் என்ற பொருளும் இங்குப்பொருந்துமாறு காண்க. பண்பாவது-எல்லாரியல்புகளும் அறிந்து ஒத்து ஒழுகுதல்; "பண்பெனப் படுவது பாடறிந் தொழுகல்" என்றார் கலித்தொகையிலும். அற்றம்-எல்லாப்பொருள்களும் அறுதல்: இல்லையாதல்; தொழிற்பெயர்; , பகுதி, அம்-விகுதி, ற்-விரித்தல். ஏ-அசை.

இச்செய்யுள் - பொறுத்தலென்கிற சம்பந்தத்தால் இவ்வதிகாரத்திற் சேர்க்கப்பட்டது; அடுத்த இரண்டு செய்யுள்களும் இவ்வாறே. (அ)

௭௯. இன்பம் பயந்தாங் கிழிவு தலைவரினு
மின்பத்தின் பக்க மிருந்தைக்க—வின்ப
மொழியாமை கண்டாறு மோங்கருவி நாட
பழியாகா வாறே தலை.

(இ - ள்.) ஓங்கு அருவி நாட - உயர்ந்த அருவிகளையுடைய நாட்டையுடையவனே!—இன்பம் பயந்த ஆங்கு - இன்பத்தைத்தந்த அவ்வழியில், இழிவு தலைவரினும்-தாழ்வுநேர்ந்தாலும், இன்பத்தின்பக்கம் இருந்தைக்க - (அதனைவிடாமல்) அவ்வின்பம் வருகிற வழியிலேயே விருப்பியிருக்கிறவனுக்கு,—இன்பம் ஒழியாமை கண்டாலும்-இன்பம் நீங்காமலிருப்பதைப்பார்த்தாலும், பழி ஆகா ஆறே - பழிப்பு உண்டாகாத வழியே, தலை - தலைமையானதாம்; (எ - று.)

ஒருதொழில் இன்பத்தோடு பழியையுந் தருவதானால், அதனைப் பழி தருதலைநோக்கி விடவேண்டும்: இன்பந்தருதலைநோக்கி விரும்பலாகாது என்பது, கருத்து; எனவே, அப்படிப்பட்ட தொழிலைச் செய்யாமற்பொறுத்தல் தகுதி யென்பதாம்.

பயந்தாங்கு-பெயரெச்சவீறு தொகுத்தல். பக்கம்-பாரிசம்: வடசொல். இருந்தை - முன்னிலை யொருமை யிறந்தகால வினையாலணையும் பெயர். ஐ - விகுதி. இருந்தைக்க—கு உருபு, அகரச்சாரியை பெற்றது; "கடிநிலையின்றே யாசிரியற்க" என்பதிற் போல. (௯)

௮௦. தான்கெடினுந் தக்கார்கே டெண்ணற்க தன்னுடம்பி
னூன்கெடினு முண்ணார்கைத் துண்ணற்க—வான்கவிந்த
வையக மெல்லாம் பெறினு முரையற்க
பொய்யோ டிடைமிடைந்த சொல்.

(இ - ள்.) தான் கெடினும்-தான் அழிய நேர்ந்தாலும், (அவ்வழிவை ஒழிக்கும்பொருட்டு), தக்கார் கேடு - மேலோரது கெடுதலை, எண்ணற்க - (பொறுமையால்) நினையா திருக்கக்கடவன்; தன் உடம்பின் ஊன்கெடினும்- தன் உடம்பிலுள்ள தசை (பசியால் மெலிந்து) அழிவதாயினும், (அதனைப் பொறுத்திடாமைபற்றி), உண்ணார் கைத்து உண்ணற்க-உண்ணத்தகாதவரது கையினால் வரும் உணவை உண்ணாதிருக்க; வான் கவிந்த - ஆகாயத்தாற் கவியப்பட்ட, வையகம்எல்லாம்-பூமிமுழுவதையும், பெறினும்-(தான்) பெறுவதாயிருந்தாலும், (தன் வறுமையைப் பொறுக்கமாட்டாமைபற்றி), பொய்யோடு இடை மிடைந்த சொல் - பொய்யோடு இடையிலே கலந்த சொல்லை, உரையற்க - சொல்லாதிருக்க; (எ - று.)

இவை யெல்லாம் பொறுமைக்குணமுடையவரது செய லென்றபடி.

முன்னிரண்டடியில், உம்-இழிவு சிறப்பு; மூன்றாமடியில், உம் - உயர்வு சிறப்பு. வையகம்-பொருள்கள் வைக்கப்படும் இடம். (௧௦)

௯-ஆம் அதிகாரம்.—பிறர்மனை நயவாமை.

அஃதாவது-காமமயக்கத்தாற் பிறருடைய மனையாளை விரும்பாதிருத்

தலையுணர்த்துவது. பொறையுடையரான இல்வாழ்வார்க்கு, பொறுத்தற் கரியகாமத்தைப் பொறுத்தல்முக்கியமாக வேண்டுமென்பதுதோன்ற, இது பொறையுடைமையின்பின் வைக்கப்பட்டது. பிறர்மனைநயத்தல் பொறுத் தற்கரிய குற்றமென்பதைக் காட்டும்பொருட்டு, பொறையுடைமையின்பின் இது வைக்கப்பட்டதெனினும் அமையும். திருக்குறளில், பிறனில் விழை யாமையின் பின் பொறையுடைமை வைத்ததும், இவ்விரண்டு அதிகாரங்க ளுக்கு முள்ள சம்பந்தத்தை வற்புறுத்தும். மனை-ஆகுபெயர்.

௮௧. அச்சம் பெரிதா லதற்கின்பஞ் சிற்றளவா
னிச்ச நினையுங்காற் கோக்கொலையா—னிச்சலுங்
கும்பிக்கே கூர்த்த வினையாற் பிறன்றார
நம்பற்க நாணுடை யார்.

(இ - ள்.) அச்சம் பெரிது-(பிறர்மனைவியை விரும்பி யொழுங்காலத்துத் தமக்குள்ளே தோன்றுகின்ற) அச்சம் பேரளவுடையது; அதற்கு இன்பம் சிறுஅளவு - அவ்வச்சத்திற்கு (த் தம்மால் அனுபவிக்கப்படுஞ்) சிற்றின்பம் சிறிய அளவுடையது; நிச்சம் நினையுங்கால்-(தமது களவொழுக்கத்தின்)உண் மையை ஆராயுமிடத்து, கோ கொலை - (அரசனுற்) கொல்லுதல் தண்டனை (இம்மையில்சேரும்); (அதுமாத்திரமேயன்றி மறுமையில்), நிச்சலும்-எக்கா லும், கும்பிக்கே கூர்த்தவினை-நரகத்திற்கே ஏதுவாகியமிக்கபாவமாம்: (ஆத லால்), நாணுடையார் - நாணத்தையுடையவர், பிறன் தாரம்-அயலானது மனைவியை, நம்பற்க - விரும்பாதிருக்கக்கடவர்; (எ - று.)

பிறன்தாரம் நம்பினவர் மறுமையிலடையும் நரககதியை "வம்புலாங் கூர்தல்மனைவியைத் துறந்து பிறர்பொருள் தாரமென் றிவற்றை, நம்பினு ரிறந்தால்நமன்தமர்பற்றியெற்றிவைத் தெரியெழுகின்ற, செம்பினாலியன்ற பாவையைப்பாவீ தழுவென மொழிவதற் கஞ்சி, நம்பனே வந்துன் திருவடி யடைந்தேன் நைமிசா ரணியத்து ளெந்தாய்" என்னும் பெரியதிருமொழி யாலும், "காதலான்கரிந்துரைவக்கடியவே கனிந்துகன்றி, ஏதிலான்தாரம் நம்பி யெளியெனவிறந்த பாவத்து, ஊதுலை யுருகவெந்த வொள்ளழற்செப் புப்பாவை, ஆதகாதென்னப்புல்லியலறுமால் யானைவேந்தே"என்னுஞ்சிந் தாமணியாலும், "தங்கிருட்போதில் தலைசென்றயல்மனை, புக்குமகிழ்ந்தா னவளிவன்காணெனச், செங்கன லேயென வெம்பிய செம்பினிற், பொங்க

ணத் பாவைகன் புல்லப் புணர்ப்பார்'' என்னுஞ் சூளாமணியானும் அறிக.

அச்சம்-அவளுக்கு உடையவர் தம்மை அடித்தல் முதலியவற்றாலேற் பன. 'ஆல்' நான்கும் - அசை; புறப்பொருள்வெண்பாமாலையில் "வீடுணர்ந்தோர்க்கும்வியப்பாமால்'' என்றவிடத்து, உரைகாரர் 'ஆல்-அசை;சொல் விழுக்காடாயினுமாம்' என உரைத்ததுகொண்டு, 'ஆல்'-வாக்கியாலங்காரமென்றலுமாம். அதற்கு, 'கு' உருபு-எல்லைப்பொருளில் வந்ததனால், உருபு மயக்கம். நிச்சம் - நிஶ்சய மென்னும் வடசொல்லின் விகாரம். நிச்சல்-நித்ய மென்னும்வடசொல்லின் சிதைவு. தப்தகும்பம், கும்பீபாகம் முதலிய நரக விசேஷங்களை 'கும்பி' என்றார், வடசொல்திரிபு. நம்பற்கசைபுணர்த்தும்-நம்பு என்னும் உரிச்சொல்லினடியாப் பிறந்த எதிர்மறைவியங்கோள்; "நம்பும் மேவும் நசையாகும்மே.'' நாணுவது-செய்யத் தகாதனவற்றில் உள்ள மொடுங்குதல். நாண்|- நாணுதல்; முதனிலைத்தொழிற்பெயர். 'நாணுடையார் பிறன்தார நம்பற்க' என்றதனால், பிறன்தாரம் நம்புபவர்நாணிலரென்பது, தானே விளங்கும். தாரம்-தாரா: என்னும் வடசொல்லின்திரிபு. நினையுங்கால் எதிர்காலப் பெயரெச்சத்தொடர்; 'நினைத்தக்கால்' என்பதுபோல

இதனை ஒருசொல்லாக்கொண்டு காலீற்று எதிர்காலவினையெச்சமென்றல் மரபன்மையை உய்த்துணர்க. கால்-காலமென்னும்வடசொல்லின்விகாரம்.

௮௨. அறம்புகழ் கேண்மை பெருமையிந் நான்கும்
பிறன்றார நச்சுவார்ச் சேரா—பிறன்றார
நச்சுவார்ச் சேரும் பகைபழி பாவமென்
றச்சத்தோ டிந்நாற் பொருள்.

(இ-ள்.) பிறன்தாரம் நச்சுவார்-அயலானது மனையாளைவிரும்புபவரை, அறம்-தருமமும், புகழ்-கீர்த்தியும், கேண்மை-சிநேகமும், பெருமை-கௌரவமும்ஆகிய, இ நான்கும்-இந்தநான்கு பொருள்களும், சேரா-(ஒருகாலுஞ்) சேராவாம்; பிறன் தாரம் நச்சுவார்-அயலானதுமனைவியை விரும்புபவரை, பகை - பகையும், பழி - பழியும், பாவம் என்று - பாவமும், அச்சத்தோடு - அச்சமும் ஆகிய, இ நால் பொருள்-இந்த நான்கு பொருள்களும்,சேரும்—.

எனவே, அவர் இம்மை மறுமை என்னும் இருமையின்பங்களையும்இழத்தல் பெறப்பட்டது. அறம் முதலிய நான்கும் செய்வேண்டுதலின், ஈற்றில் தொகைபெற்றன; பகைமுதலிய நான்கும் இவ்வாறே. அறம்புகழ்

சேண்மை பெருமை என்றதற்கு ஏற்ப, பாவம் பழி பகை அச்சம் என்பதே முறையாயினும், செய்யுள்நோக்கிப் பிறழவைத்தார். வைசேடிகர் பொருள் பண்பு தொழில் சாதி விசேடம் இயைபு என்பனவற்றை அறுவகைப்பொருளென்றாற்போல, இங்கு பாவமாகிய பண்பும், பகை பழி அச்சங்களாகிய தொழில்களும், 'பொருள்' எனப்பட்டன.

நான்குபோய் நான்கு வருமென்றதனால், இப்பாட்டில் பரிவர்த்தநாலங்காரம் என்னும் யாழ்முறிநிலையணி தொனிக்கின்றது.

"பகை பாவ மச்சம் பழியென நான்கும், இகவாவா மில்லிறப்பான் கண்" என்றார் திருவள்ளுவனாரும். (௨)

அ௩. புக்கவிடத் தச்சம் போதரும்போ தச்சந்
துய்க்குமிடத் தச்சந் தோன்றாமற் காப்பச்ச
மெக்காலு மச்சந் தருமா லெவன்கொலோ
வுட்கான் பிறனில் புகல்.

(இ - ள்.) புக்க இடத்து - (பிறன்மனையாளிடம்) போகும்பொழுதும், அச்சம்-பயம் உண்டாகின்றது; போதரும் போது-மீண்டுவரும்பொழுதும், அச்சம்—; துய்க்கும் இடத்து-அனுபவிக்கும்போதும், அச்சம்—; தோன்றாமல் காப்பு-(அதனைப்) பிறரறியாமற் காக்கும்போதும், அச்சம்—; எக்காலும் அச்சம் தரும்-(இவ்வாறு) எப்போதும் பயத்தையே தருகின்றது; (இப்படியிருக்க), உட்கான்-(ஒருவன்) அஞ்சாதவனாய், பிறன் இல் புகல்-பிறன்மனையாளிடஞ் செல்லுதல், எவன்கொலோ - எவ்வாறோ? (எ - று.)

முந்தின செய்யுளிற் பிறர்மனை நயப்பவனுக்கு நேர்வனவென்று பொதிப்படக் கூறப்பட்ட நான்கு குற்றங்களுள், அச்சத்தின் தன்மை இச்செய்யுளில் சிறப்புவகையாற் கூறப்பட்டது. காமங் காரணமாகப் பாவ வழியில்

நிற்பவர்களாகிய பெண்வழிச்செல்பவரும், விலைமகளிரோடும் இழிகுலமகளிரோடுங்கூடி இன்பமநுபவிப்பவரும் போல, அறத்தையும் பொருளையும் இழத்தலேயன்றி, பிறர்மனை நயப்பவர் அச்சத்தால் தாம் கருதிய இன்பத்தையு மிழக்கின்றாராதலால், அச்சத்தின் கொடுமை தனியே கூறவேண்டுவதாயிற்று.

'எக்காலு மச்சந்தரும்' என்பதற்கு, 'பிறர்மனை நயத்தல்' என்ற எழுவாய்அதிகாரத்தால் வருவிக்க. போதரும்போது, தா-துணைவினை.போது-

பொழுது என்பதன் மரூஉ; போழ்தென்றும் மருவி வழங்கும். ஆல்-அசை; ஆதலால் என்பதன் விகாரமாகவுங் கொள்ளலாம். எவன் - வினாவடியாப் பிறந்த அஃறிணைப்பொதுக்குறிப்புமுற்று. சொல் ஓ என்ற இரண்டனுள், ஒன்றுஇழிவையும், மற்றொன்று இரக்கத்தையும் உணர்த்துவதென்னலாம். உட்கான்-எதிர்மறைத் தெரிநிலை முற்றெச்சம்; உட்கு - பகுதி. புகல் என்பதை இடக்கரடக்கல் என்னலாம்; "தினைத்துணையுந், தேரான் பிறனில் புகல்" எனத் திருக்குறளிலும் காண்க.

இது-ஒருவிகற்ப இன்னிசைவெண்பா. மேல் அஅ-ஆம் செய்யுளும் இது.

அச. காணிற் குடிப்பழியாங் கையுறிற் கால்குறைய
மாணின்மை செய்யுங்கா லச்சமா—நீணிரயத்
துன்பம் பயக்குமாற் றுச்சாரி நீகண்ட
வின்ப மெனக்கெனைத்தாற் கூறு.

(இ - ள்.) காணின்-(பிறர்) கண்டால், குடி பழி ஆம்-தன் குலத்துக்கு நிந்தை உண்டாம்; கை உறின் - அகப்பட்டுக்கொண்டால், கால் குறையும்-கால் வெட்டப்படும், மாண் இன்மை செய்யும் கால்-மாட்சிமையில்லாதஅத் தீசெயலைச் செய்யும்பொழுது, அச்சம் ஆய் - பயம்தோன்றும்; (இவையே யன்றி), நீள் நிரயம் துன்பம் பயக்கும்-(அவ்வொழுக்கம்) நெடுங்காலம் அனுபவிக்கும்படியான நரகவேதனையை உண்டாக்கும்; (ஆகவே), துச்சாரி-தீச் செய்கை செய்பவனே! நீ கண்ட இன்பம் - நீ (அதில்) அனுபவித்த சுகம், எனைத்து எவ்வளவினது? எனக்கு—, கூறு-சொல்லு; (எ - று.)

பிறர்மனையாயர்து செல்லும் ஒருவனைநோக்கி அவனை அங்ஙனஞ்செல்லவொட்டாது நற்புத்திகூறி விலக்கத்தொடங்கின நண்பனொருவன் கூறியதாக இப்பாட்டுச் செய்யப்பட்டதென்க.

அதிகாரத்தால், 'மாணின்மை' என்றது-பிறர்மனை நயத்தலாம்; அன்றி, இடக்கரடக்க லென்னலாம். பாவமென்ற பொருளில் 'மாணின்மை' எனப் பட்டது; "தெளிந்தாரிற், றீமை புரிந்தொழுகு வார்" என்ற திருக்குறளில், 'தீமை' என்றது போல. ஆண் இன்மை எனப் பிரித்து-உத்தமபுருஷனுக்கு உரிய குணமாகாத அந்நியொழுக்கத்தையென்று பொருள்கொள்ளலுமாம். பொருட் பொருத்தத்தோடு மோனைப்பொருத்தத்துக்கும் இதுவே தகுதி. இந்திரியங்களை அடக்குதலே ஆண்மையாதலால், அதனையடக்காமல்தீவழிச்

செல்லுதலை ஆணின்மை யென்றல்பொருத்தம்; "பிறன்மனை நோக்காதபே ராண்மை" என்ற திருக்குறளில் பிறர்மனை நயவாமையை'பேராண்மை' என் றதனாலும், பிறர்மனைநயத்தல் ஆண்மையின்மையென்பதுஅமையும்;அக்குற ளினுரையிற்பரிமேலழகர்'புறப்பகைகளை யடக்கும்ஆண்மையுடையார்க்கும் உட்பகையாகிய காமம் அடக்குதற்கு அருமையின், அதனையடக்கிய ஆண் மையைப் பேராண்மை யென்றார்' எனஉரைத்ததுஉணரத்தக்கது. துச்சாரி- வடமொழி. 'ஆல்' இரண்டும்-அசை; முதலதை ஏதுப்பொருளாகக்கொள் ளலுமாம். 'இன்பமெனக்கெனைத்தாற்கூறு' என்பது, இன்பஞ்சிறிதுமில்லை யென்பதை விளக்கும். எனைத்து-எத்தனைத்து என்பதன் மரூஉ. (௪)

௫. செம்மையொன் றின்றிச் சிறியா ரினத்தராய்க்
கொம்மை வரிமுலையா டோண்மரீஇ—யும்மை
வலியாற் பிறர்மனைமேற் சென்றாரே யிம்மை
யலியாகி யாடியுண் பார்.

(இ - ள்.) உம்மை - முற்பிறப்பில், செம்மை ஒன்று இன்றி - நடுவுநிலை மை சிறிதும் இல்லாமல், சிறியார் இனத்தர் ஆய்-அற்பகுணமுடைய விட ரோடு சேர்ந்தவராய், கொம்மைவரி முலையாள்-திரட்சியையுஞ் சுணங்கையு முடைய தனங்களை யுடையவளது, தோள்-தோள்களை, மரீஇ-சேரவிரும்பி, வலியால்-(தமக்கு உள்ள) வலிமையினால், பிறர் மனைமேல் சென்றாரே-பிற ரது மனையாளிடஞ் சென்றவரே,—இம்மை இப்பிறப்பில், அலி ஆகி-நபும் சகராய், ஆடி-கூத்தாடி, உண்பார்-(அதனாற்) சீவிப்பவராவர்; (எ - று.)— ஆதலால், பிறர்மனை நயக்கவேண்டாவென்பது கருத்து.

செம்மை ஒன்று இன்றி-பழிபாவங்களுக்குச சிறிதும் அஞ்சாமலென்ற படி; அன்றி, தன் மனையாளது பதிவிரதாதருமம் போலவேபிறன்மனையா ளது பதிவிரதாதருமமும் பாதுகாத்தற்கு உரியதென்று பக்ஷபாதமின்றித் தன்னைப்போலவேபிறரையுங் கருதவேண்டியிருக்க, அது செய்யாமலெனக் கொள்கை பொருத்தம். சிறியாரினத்தராய் - "வறுமொழி யாளரொடு வம் பப்பரத்தரொடு, குறுமொழிக் கோட்டி நெடுநகைப்புக்குப், பொச்சாப்புண்டு பொருளுரையாளர், நச்சுக்கொன்றேற்கு" எனச்சிலப்பதிகாரத்திற்கோவ லன்கூறினாற்போல்வன. கொம்மை-இளமையும், அழகும், வன்மையும், பரு மையுமாம். வரி-தொய்யிலிரேகையுமாம். மரீஇ=மருவி;சொல்விகாரப்பட்டு

அளவெடுத்ததனால், சொல்லிசையளபெடை. உம்மைசென்றாரென இயையும். பிறர்மனைமேற் சென்றார்-இடக்கரடக்கல்; "பிறன்கடைநின்றாரிற் பேதையாரில்" என்ற திருக்குறளில் 'நின்றார்' என்றதுபோல. அலி-ஆணுறுப்பிருந்துபெண்ணுறுப்புக்குறைந்த நபும்ஸகம்; (பெண்ணுறுப்புக்குஆணுறுப்புக் குறைந்த நபும்ஸகம் பேடியெனப்படு மென்றும், பேடு என்பது-நபும்ஸகம் என்றவடசொற்போல இவ்விருவகைக்கும் பொதுவென்றும் அறிக.)

'தொம்மைவரு' என்ற பாடத்துக்கு-திரட்சியோடு வளர்ந்தவென்க. (௯)

௮௬. பல்லா ரறியப் பறையறைந்து நாட்கேட்டுக்
கல்யாணஞ் செய்து கடிபுக்க—மெல்லியற்
காதன் மனையாளு மில்லாளா வென்னொருவ
னேதின் மனையாளை நோக்கு.

(இ - ள்.) நாள் கேட்டு-நல்லநாளை விசாரித்து, (அந்நாளில்), பல்லார் அறிய-பலரும் அறியும்படி, பறை அறைந்து-மங்கல வாத்தியங்களைமுழங்குவித்து, கல்யாணம் செய்து-விவாகஞ்செய்யப்பட்டு, கடிபுக்க-(தம்) காவலிற் புகுந்த, மெல் இயல்-மென்மையான குணங்களையும், காதல்-விருப்பத்தையுமுடைய, மனையாளும்-மனைவியும், இல்லாள் ஆ-தன்வீட்டில் உள்ளவளாக, ஒருவன்—, ஏதில் மனையாளை-அயலானது மனைவியை, நோக்கு-பார்ப்பது, என் - யாதுகாரணத்தினாலோ? (எ - று.)

இங்ஙனங்கூறியது, தன்மனையா ளிருக்க அயலான் மனையாளிடத்திற் செல்வதன்குற்றத்தை நன்குவிளக்குதற்பொருட்டேயன்றிதன்மனையாளில்லாவிடின் பிறன்மனையாளிடஞ் செல்லலாமென்று கூறியதன்றெனக் கொள்க; "அறனிற்கொண்டதன்மனையா ளமளித்தலத்திலழுதிரங்கப், பிறனிற்றேடும்பெரும்பாவி" எனப் பாரதத்தில் வருதலுங்காண்க. இதனால், இங்கு 'இல்லாள்' என்பதற்கு-இல்லாதவளென்று பொருளுரைக்கஇடமின்மையும் அறிக. நோக்கு - இடக்கரடக்கல்; "பிறன்மனைநோக்காத பேராண்மை" என்ற திருக்குறளிற் போல; அங்கு 'பிறன்மனை நோக்காத' என்பதற்கு-பரிமேலழகர் 'பிறன்மனையாளை உட்கொள்ளாத' என்று உரை கூறியவாறு அறிக. பெண்களுக்கு உரிய நற்குணங்களெல்லாம் அமைந்துள்ளவளென்பது தோன்ற, 'மெல்லியல்' 'காதல்' என்னும் அடைமொழிகள் கொடுத்தார். மனைவாளுக்கு 'காதல்' என்ற அடைமொழி கொடுத்ததனால், அவளுக்கு இவனிடம் வேட்கையுளதே யன்றி இவனுக்கு அவளிடம் வேட்கை

யிலதென்பது தோன்றும்.

அறைந்து = அறைவித்து;பிறவினைப்பொருளில்வந்த தன்வினை வினையெச்சம். அன்றி, ஏவுதற்கருத்தாவென்றால், எளியவழி. கல்யாணம் - வடசொல்,கடி-உரிச்சொல். உம்-உயர்வுசிறப்பு. என்-எவன்என்னும்விஞவினைக்குறிப்புமுற்றின் விகாரம். ஏதில் - ஏதிலனுக்குப் பண்பாகுபெயர்; ஏதில் - அயல். நோக்கு-முதனிலைத்தொழிற்பெயர். (௬)

௬௭. அம்ப லயலெடுப்ப வஞ்சித் தமர்பரீஇ

வம்பலன் பெண்மரீஇ மைந்துற்று—நம்பு
நிலைமையி னெஞ்சத்தான் றுப்புரவு பாம்பின்
றலைநக்கி யன்ன துடைத்து.

(இ - ள்.) அயல்-அயலார், அம்பல் எடுப்ப-(அறிந்து) பழித்தல்செய்யவும், தமர்-உறவினரும் நண்பரும், அஞ்சி-(அறிந்து இவனுக்கு என்னநேருமோவென்று) பயந்து, பரீஇ - வருந்தவும், வம்பலன் பெண் மரீஇ-அயலானது மனையாளைச் சேர்ந்து, மைந்து உற்று-களிப்படைந்து, நம்பும்நிலைமை

இல் நெஞ்சத்தான்-நம்பத்தக்க நிலைமையில்லாத மனமுடையவனது, துப்புரவு-சிற்றின்ப நுகர்ச்சியானது,—பாம்பின் தலைநக்கி அன்னதுடைத்து-பாம்பினது தலையை நக்கினாற்போன்ற தன்மையுடையது; (எ - று.)

பளபளப்பாயிருக்கிறதென்று பாம்பின்தலையை நக்கினால் அது விஷம் பட்டு உடனே மரணமடைவதற்கு ஏதுவாவதுபோல, தற்காலத்தில் இன்பந் தருகிறதென்று பிறன்மனைவியைச் சேர்ந்தால் அது விரைவிற் பெருந்துன்பத்திற்கு ஏதுவாமென்பது கருத்து. உவமையணி.

அயல்-ஆகுபெயர். பரீஇ பரியவென்னுஞ் செயவெனெச்சத்தின் திரிபாகிய பரிந்து என்பதன் சொல்லிசையளபெடை. வம்பு-புதுமை; அதனையுடையவன், வம்பலன்: அல் - வேண்டாவழிச்சாரியை. அம்பலென்பது வெளிப்படச் சொல்நிகழ்த்தாமல் முணுமுணுத்துச் சொல்லுதலென்று பொருள்படுமெனவும், இதன் இனமாகிய அலரென்பது - பலரறிய வெளிப்படையாச் சொல்லித் தூற்றுதலென்று பொருள்படுமெனவும் இறையனாரகப்பொருளுரையாலும், தொல்காப்பிய நச்சினார்க்கினியத்தாலுந் தெரிகின்றது. மணிமேகலையில் "தினக்கிவன் மகனுத் தோன்றியதூஉம், மனக்கினியார்க்கு நீ மகளாயதூஉம், பண்டும் பண்டும் பலபிறப்புளவால், கண்ட

பிறவியே யல்ல காரிகை" என்றவிடத்து 'மகள்' என்பதுபோல, இங்கே பெண்' என்பது மனைவி யென்ற பொருளில் வந்தது. (எ)

அ௮. பரவா வெளிப்படாப் பல்லோர்கட் டங்கா
உரவோர்கட் காமநோ யோஒ கொடிதே
விரவாரு ணாணுப் படலஞ்சி யாது
முரையா துள் ளாறி விடும்.

(இ - ள்.) உரவோர்கண்-புத்தி பலமுடையவரிடத்து (உள்ளதாகிற), காமம் நோய்-காமவியாதியானது, பரவா-வளராமலும், வெளிப்படா-வெளியாகாமலும்; பல்லோர்கண் தங்கா-பலரிடத்துஞ்சென்று தங்காமலும், விரவாருள் நாணுப்படல் அஞ்சி - (அந்நோய்) கலவாதவரிடத்து வெட்கப்படுவதற்குப் பயந்து, யாதும்உரையாது-ஒன்றுஞ் சொல்லாமல்,உள்ஆறிவிடும்-உள்ளேயே அடங்கிப்போம்; (ஆதலால்),—ஓஒ கொடிது - (அது) மிகவுங் கொடியது! (எ - று.)

அறிவுடையார்க்கும் வினைவசத்தாற் காமமுண்டாகலாம்;அதுவிருத்தியாகாமலும், வெளிப்படாமலும், பல விஷயங்களிற் செல்லாமலும் உள்ளேயே ஆறிப்போம்; ஏனெனில்,—பலர்க்கும் நாணவேண்டியிருப்பதனால். ஆனபடியால், அது மிகவுங் கொடியது என்பதாம். கொடிது என்றது, காமத்தின் நிலைமையை நோக்கி அதைபும் பொறுக்கிறார்களேயென்று உண்டான வியப்பினாலென அறிக.

அறிவுடையோர் காமமிகுதியாற் பிறர்மனைநயவா ரென்ற சம்பந்தம் பற்றி, இச்செய்யுள் இவ்வதிகாரத்திற் சேர்க்கப்பட்டது,

பரவா, வெளிப்படா, தங்கா-ஈறுகெட்ட எதிர்மறை வினையெச்சங்கள். ஈறுகெட்ட எதிர்மறை வினையெச்சங்களின்முன்னே வலிமியல்பாதற்கு

விதியில்லையாதலால், 'வெளிப்படா பல்லோர்கட்டங்கா' என்ற பாடம் கொள்ளத்தக்கதன்று; எதிர்மறைப்பலவின்பால் முற்றெச்சமாக்கொண்டு, “அவ்வழியா மாமியா முற்றுமுன் மிகா” என்றபடி இயல்பானதாகக் கொள்ளலாகாதோவெனின்,—ஆகாது; 'கொடிது' என்ற ஒன்றன்பால் முற்றோடு மாறுபடுதலால். இனி, பரவாது, வெளிப்படாது, தங்காது என்ற எதிர்மறை யொன்றன்பால் முற்றுக்கள் ஈறுகெட்டு நின்றனவெனக் கொள்ளின், இயல்பாதற்கு இடமுண்டு. தீயொழுக்கமுடையவரது இகழ்ச்சி ஒருபொருளாகப் பாராட்டத் தக்கதன்றாதலால், 'விரவாருள் நாணுப்பட லஞ்சி' என்றார். 'யாதுமுரையாது' என்றது - சிறிதும் வெளிப்படாது என்பதை புணர்த்த வந்த குறிப்புமொழி. இனி பிறர் யாதுங் கூறிப் பழிக்க இடமில்லாதபடி யென்றுங் கொள்ளலாம். ஆறிவிடும் என்பதில், விடு என்பது-துணிவுப்பொருளை விளக்கிற்று. காமம்-தற்சம வடசொல். மனத்தையும் உடம்பையும் வருத்துதலினால், காமம்'நோய்' எனப்பட்டது. ஓ-சிறப்பு; அளபெடை-செய்யுளிசை நிறைக்கவந்தது. ஏ-தேற்றம். நாணு, உ-சாரியை. (௮)

௮௯. அம்பு மழலு மவிர்கதிர் ஞாயிறும்
வெம்பிச் சுடினும் புறஞ்சுடும்—வெம்பிக்
கவற்றி மனத்தைச் சுடுதலாற் காம
மவற்றினு மஞ்சப்படும்.

(இ - ள்.) அம்பும்-பாணமும், அழலும்-நெருப்பும், அவிர் கதிர் ஞாயிறும்-விளங்குகின்ற கிரணங்களையுடைய சூரியனும், வெம்பி சுடினும்-வெப்பங்கொண்டு சுட்டாலும், புறம் சுடும்-புறமாகிய உடம்பையே சுடவல்லனவாம்; காமம்-பெண்ணாசையோ வென்றால், வெம்பி - வெப்பங்கொண்டு, மனத்தை-அகமாகிய நெஞ்சத்தை, கவற்றி - கவலைப்படுத்தி, சுடுதலால் - எரித்தலால், அவற்றினும்-அந்த அம்பு முதலியவற்றினும் (அதிகமாக,) அஞ்சப்படும்—; (எ - று.)

புறத்தையே சுடுவனவாகிய அம்புமுதலிய உபமானப்பொருள்களினும் அகத்தைச்சுடுங் காமமாகிய உபமேயப்பொருளுக்கு உள்ள வேறுபாடு தோன்றக் கூறினமையால், இது, வேற்றுமையணியின்பாற்படும்.

ஞாயிறு=நாயிறு; முதற்போலி. கவற்றி - வினையெச்சம்; கவல்-என்பதன் பிறவினையாகிய கவற்று-பகுதி; இதில், பிறவினைவிகுதி - று.

இச்செய்யுள் முழுவதும் இயற்சீரான் அமைந்துள்ளது. (௯)

௯௦. ஊரு ளெழுந்த வுருகெழு செந்தீக்கு
நீருட் குளித்து முயலாகு—நீருட்
குளிப்பினுங் காமஞ் சுடுமேகுன் றேறி
யொளிப்பினுங் காமஞ் சுடும்.

(இ - ள்.) ஊருள் எழுந்த - (தான் இருக்கும்) ஊர்முழுவதிலும் பற்றி யெழுந்த, உரு கெழு செம் தீக்கு-உருவம் விளங்குகிறசெம்மையானநெருப் புக்கு, நீருள் குளித்தும்-தண்ணீருள் மூழ்கியாயினும், உயல் ஆகும்-தப்பிப் பிழைக்கக்கூடும்; காமம்-காமமாகிய நெருப்பு, நீருள் குளிப்பினும் - நீருள் மூழ்கினாலும், சுடுமே-சுடாமல் விடாது; காமம்—,குன்று ஏறி ஒளிப்பினும்-மலைமேலேறி ஒளித்துக்கொண்டாலும், சுடும்—; (எ - று.)

ஆதலால் நெருப்பினும் அஞ்சப்படுமென்பது கருத்து.

"காலத்தால் வருவதொன்றோ காமத்தாற் கனலும்வெந்தீச் சீலத்தா லவிவதன்றிச் செய்யத்தானுவ துண்டோ" எனக் கம்பராமாயணத்து வரு வதுங்காண்க. உரு-ரூபமென்னும் வடசொல்லின் திரிபு. 'உறுகெழு' என்ப தற்கு-அஞ்சத்தக்கதன்மை மிக்க என்றுங் கொள்ளலாம்; அப்பொழுது, 'உரு' என்பது-உரிச்சொல்: "உரு உட்காகும்" என்ற தொல்காப்பியச்சூத் திரங் காண்க. செந்தீ - தீக்குச் செம்மை, இயற்கைபற்றியஅடைமொழி: இனம்விலக்கவந்ததன்று. காமத்தை நெருப்பென்றது, தான்சேர்ந்த இடத் தை எரித்து அழித்தலால். உயல்-உய்தல்; தொழிற்பெயர்; உய் - பகுதி.

நீருள்மூழ்கி நின்றாரையும் நெடுந்தூரஞ்சென்று அகப்படாது நின்றா ரையும் சுடமாட்டாத நெருப்பாகிய உபமானத்தினும், அங்ஙனம் நின்றாரை யுஞ்சுடவல்ல காமமாகிய உபமேயப்பொருளுக்கு உள்ள வேறுபாடு தோன் றக்கூறினமையால், இதுவும் - வேற்றுமையணி; வடநூலார் வ்யதிரேகா லங்காரம் என்பர்.

இனி, இப்பாட்டிக்கு-காமத்தாலாகிய பாவம் புண்ணியதீர்த்தங்களிற் சென்று நீராடுதலினாலும் பெரிய மலைமேலேறி ஏகாந்தமாக இருந்து அரிய தவஞ்செய்தலாலும் தீர்தற்கரியது என்னுங்கருத்துப்பட உரைப்பாருமுளர்.

இவ்விரண்டு செய்யுட்களாலும், பிறர் மனைநயத்தலுக்குக் காரணமான காமத்தின் கொடுமையைக் கூறினர். (௯0)

---

௧0 ஆம் அதிகாரம்.—ஈகை.

அஃதாவது-வறியவராய் இரந்தவர்க்கு இல்லையென்னுமற் கொடுத்தல் வேண்டு மென்பதை உணர்த்துவது. இல்வாழ்வானுக்குப் பிறர்மனை நயவாமைபோல ஈகைக்குணமும் இன்றியமையாதாதலின், இது அதன்பின்வைக்கப்பட்டது, இம்மைக்குப் புகழையும் மறுமைக்குப் புண்ணியத்தையுந் தவருமல்மிகவிளைத்தலில் ஈகை பிறர்மனைநயவாமையையும், இம்மையிற் பழியையும்மறுமையிற் பாவத்தையுந் தவருமல் மிகவிளைத்தலில் ஈகையின்மை பிறர்மனைநயத்தலையும் போலுதலால், ஈகை பிறர்மனைநயவாமையை யடுத்துக்கூறத்தக்க குணமாயிற்றென்க. ஈகை - 'ஈ' விகுதிபெற்றதொழிற் பெயர்.

௯௧. இல்லா விடத்து மியைந்த வளவினு
 னுள்ள விடம்போற் பெரிதுவந்து—மெல்லக்
 கொடையொடு பட்ட குணனுடை மாந்தர்க்
 கடையாவா மாண்டைக் கதவு.

(இ - ள்.) இல்லா இடத்தும் - (தமக்குச் செல்வம்) இல்லாமற்போன காலத்தும், இயைந்த அளவினால் - (தமக்குக்) கூடியமட்டில், உள்ள இடம் போல்-(செல்வம்) உள்ள காலத்திற்போல, பெரிது உவந்து-(இரப்பவர்வருகைக்கு) மிகவும் மகிழ்ந்து, மெல்ல-சாந்தமாக, கொடையொடு - கொடுத்தலோடு, பட்ட - கூடின, குணன் உடை மாந்தர்க்கு-நற்குணமுள்ள மனிதர்க்கு, ஆண்டைகதவு - அவ்வுலகத்துக்கதவுகள், அடையா - மூடப்பட்டிரா.

எப்பொழுதும் இரப்பவர்க்குக் கொடுப்பவராது வருகையைநோக்கி மேலுலகத்தவர் தம் உலகத்துக் கதவைத் திறந்துவைப்பர் என்பதாம்; என்றது, தானஞ்செய்பவர்க்கு மறுமைப்பயன் தவறாது சித்திக்குமென்றவாறு. 'பெரிதுவந்து', 'மெல்ல' என்றவற்றால், இரப்பவரைக் கண்டபொழுதுமுக மலர்ச்சியும் அவர் நெருங்கி வந்தபொழுது இன்சொல்லு முடைமைஈகை

க்கு இலக்கணமென்பது விளங்கும்.

ஆம்-அசை. உம்மை - இழிவுசிறப்போடு எச்சப்பொருளது. பெரிது - குறிப்புமுற்றெச்ச வினைபுரி. குணன் - ஈற்றுப்போலி. உடை-உடைய என்னுங்குறிப்புப் பெயரெச்சத்து அகரவீறு தொகுத்தல். மாந்தர்-ஒருமையில்லாமல் எப்பொழுதும் பன்மையிலேயே வரும் பெயர்; இதனை வடநூலார் நித்யபஹுவசநம் என்பர். ஆண்டை, ஐ - சாரியை; "ஐயீற்றுடைக்குற்றுகரமு முளவே."

மேல் ஈயாமை என்னும் அதிகாரத்து "நட்டார்க்கும் நள்ளாதவர்க்கும்" என்னுஞ் செய்யுள், இதனோடு ஒப்புநோக்கத்தக்கது. (௯)

௯௰. முன்னரே சாநாண் முனிதக்க மூப்புள
பின்னரும் பீடழிக்கு நோயுள—கொன்னே
பரவன்மின் பற்றன்மின் பாத்துண்மின் யாதுங்
கரவன்மின் கைத்துண்டாம் போழ்து.

(இ - ள்.) முன்னரே - (உங்கள்) முன்னமே, சாம் நாள்-இறக்குங்காலமும், முனிதக்க மூப்பு-வெறுத்தற்குத்தக்க கிழத்தனமும், உள - உள்ளன; பின்னரும்-அவைமாத்திரமேயன்றி மேலும், பீடு அழிக்கும் நோய்-வலிமையைக்குலைக்கும்படியான வியாதிகளும், உள-உள்ளன; (ஆதலால்), கைத்து உண்டாம் போழ்து - கைப்பொருள் உண்டாயிருக்குங் காலத்தில், கொன்னே-வீணாக, பரவன்மின்-(மேலுஞ்சம்பாதித்தற்கு) அலையாதிருங்கள்; பற்றன்மின் - (உள்ளபொருளை உலோபத்தால்) இறுகப் பிடியாதிருங்கள்; பாத்துஉண்மின் - (யாவர்க்குஞ் சோறுமுதலியவற்றைப்) பகுத்துக்கொடுத்து (மிகுதியை) உண்ணுங்கள்; யாதும் கரவன்மின்-(பிறரால் இரக்கப்பட்டவற்றை) எதையும் ஒளியாதிருங்கள்; (எ - று.)

முன்னரே - பிரத்யக்ஷமாக என்றபடி; என்றது, நீங்கள் கட்புலனாகக் காண உலகத்திற் பலர்க்கும் பிணிமூப்புச்சாக்காடு உண்டாகின்றனவே; அவற்றைக்கண்டாயினும், நமக்கும் இவைஉண்டென்று துணியலாகாதோ? என்றவாறு. அன்றி, பிறப்பெடுக்குமுன்னமே சாநாள்முதலியன முன்னைய வினைக்கு ஏற்ப அமைந்துள்ளன என்றவாறுமாம். பரவன்மின் - கிடைத்த மட்டில் திருப்தியுடையவரா யிருங்கள் என்றபடி. "பகுத்துண்டு பல்லுயி ரோம்புதல் நூலோர், தொகுத்தவற்று ளெல்லாந்தலை" என்ப வாதலால், 'பாத்துண்மின்' என்றார். திருக்குறளில் "பழியஞ்சிப்பாத்தூ ணுடைத்தாயின்"

என்றவிடத்து, 'பாத்தூண்' என்றதற்கு, பரிமேலழகர் 'அப்பொருளை இயல்புடைய மூவர் முதலாயினார்க்கும், தென்புலத்தார் முதலிய நால்வர்க்கும் பகுத்துத் தானுண்டல்' என உரைத்தது உணரத்தக்கது.

'முனிதக்க' என்பதில், முனி என்பது - முதனிலைத் தொழிற்பெயர், நான்காம்வேற்றுமைத்தொகை. பாத்து என்பதில், பகு என்பதன் மரூஉவாகிய பா - பகுதி. (உ)

கூ௩. நடுக்குற்றுத் தற்சேர்ந்தார் துன்பந் துடையார்
கொடுத்துத்தான் றுய்ப்பினு மீண்டுங்கா லீண்டு
மிடுக்குற்றுப் பற்றினு நில்லாது செல்வம்
விடுக்கும் வினையுலந்தக் கால்.

(இ - ள்.) செல்வம்—, ஈண்டும் கால்-(நல்வினையால்) வளருங்காலத்து, கொடுத்து தான் துய்ப்பினும்-(பிறர்க்குங்) கொடுத்துத் தானும்அனுபவித்துவந்தாலும், ஈண்டும்-வளரும்; விடுக்கும் வினை உலந்தக்கால்-(முற்பிறப்பிற் செய்து குறையாக) விட்ட அந்நல்வினை முடிந்தகாலத்து, இடுக்குற்று பற்றினும்-இறுக்கிப் பிடித்தாலும், நில்லாது-நிலைபெறுமற் போய்விடும்;(இதனை அறியாத பலர்), நடுக்கு உற்று தன் சேர்ந்தார்-(வறுமையினால்) நடுங்குதலை அடைந்து தம்மைச் சேர்ந்தவரது, துன்பம்-துன்பத்தை, துடையார்-(அவர் வேண்டியன கொடுத்துப்) போக்கார்; (எ - று.)

அங்ஙனம் இருக்கலாகாது, தானும் அனுபவித்துப் பிறர்க்குங்கொடுத்தல் வேண்டும் என்பதாம்.

ஊற்றுநீர் இறைக்கஇறைக்கச்சுரத்தல்போலப் பொருள் தானஞ்செய்யச் செய்யச் செழிக்கு மென்பார், 'கொடுத்துத் தான் றுய்ப்பினு மீண்டுங்கா லீண்டும்' என்றார்; பிறர்க்குக் கொடுத்தலால் கைப்பொருள் செலவழிந்துப்போகப் பின்பு வறுமைப்படவேண்டி வருமே யென்றுகருதி, கொடுக்கப்பின்வாங்குகிறவரை நோக்கி 'பொருளழிதற்குக் காரணம்வினைப்பயனே யன்றி ஈகையன்று' என்று பின்னிரண்டடிகளால் விளக்கியவாறு.

'தற்சேர்ந்தார்,' 'தான்துய்ப்பின்' என பன்மைவரவேண்டியவிடத்து ஒருமை மயங்கிவந்தது - வழுவமைதி; ஒருமைபன்மைமயக்கம்: இடுக்கு, நடுக்கு-முதனிலைதிரிந்ததொழிற்பெயர். மிடுக்கு உற்று எனப்பிரித்து-வலிமையுபொருந்தி யென்றும் பொருள் கொள்வர்.

இப்பாட்டு, இரண்டாமடி முதலிலும், நான்காமடி அதன் பின்னும், மூன்றாமடி அதன்பின்னும், முதலடி அதன் பின்னுமாக முன் பின்னாக எடுத்துமாற்றிப் பொருள் கொள்ளப்படுதலால், இது,· ஏற்புழி யெடுத்துடன் கூட்டுறும் அடிமறிமாற்றுப்பொருள்கோளாம்.

இது-ஒருவிகற்ப இன்னிசைவெண்பா; மேல் ௯௯, ௧௦௦-ஆம் பாட்டுக்களும் அது.

௯௪. இம்மி யரிசித் துணையானும் வைகலு
நும்மி லியைவ கொடுத்துண்மின்—உம்மைக்
கொடாஅ தவரென்பர் குண்டுநீர் வையத்
தடாஅ வடுப்பி னவர்.

(இ - ள்.) வைகலும்-நாள்தோறும், இம்மி அரிசி துணை ஆனும்-இம்மியென்னும் அரிசி யவ்வளவாயினும், நும்மில் இயைவ-உங்களுக்குக்கொடுக்கக்கூடியவற்றை,கொடுத்து-(பிறர்க்குக்) கொடுத்து,உண்மின்-(மிகுதியை) உண்ணுங்கள்;(அவ்வாறுசெய்யாவிட்டால்), குண்டு நீர்வையத்து-ஆழமாகிய நீரையுடைய கடலாற் சூழப்பட்ட இந்நிலவுலகத்தில், அடா அடுப்பினவர் - சமைக்காத அடுப்பையுடைய சோற்றுப்பிச்சைக்கு வரும் வறியவர்,உம்மை-உங்களை, கொடாதவர் என்பர்-கொடுக்காத லோபிகளென்று இகழ்வர்.

மறுமைக்கு வேண்டிய நல்வினையின்பொருட்டுக் கொடாவிட்டாலும் இம்மைக்குவேண்டிய புகழின்பொருட்டாகவாயினுங் கொடுக்கவென்றபடி.

இனி, பின்னிரண்டடிக்கு - பூமியில் வறியவர் முற்பிறப்பில் தானஞ் செய்யாதவரெனப்படுவராதலாலென்றும் பொருள்கொள்ளலாம்; உம்மை-முற்பிறப்பு: அப்பொழுது கருத்து,மறுபிறப்பில் நீங்கள்செல்வமுடையவராயிருக்கவேண்டி இப்பிறப்பில் தானஞ்செய்யுங்களென்பதாம்.

சிந்தாமணியில் "இம்மியன நுண்பொருள்கள்" என்றவிடத்து நச்சினார்க்கினியர் 'இம்மியரிசி-மத்தங்காய்ப் புல்லரிசி' எனவுரைத்தது அறியத்தக்கது; இது, 'தினை' என்பதுபோல,சிறுமைக்கு எடுத்துக் காட்டுவதோர் அளவை. இயைவ-பெயர்.அளபெடைகள், செய்யுளோசைநிறைக்கவந்தன;அலகிட்டுக்காண்க. என்பர் - செயப்பாட்டு வினைப்பொருளில்வந்த செய்வினை.

௯௫. மறுமையு மிம்மையு நோக்கி யொருவர்க்
குறுமா றியைவ கொடுத்தல்—வறுமையா
லீத லிசையா தெனினு மிரவாமை
யீத லிரட்டி யுறும்.

(இ - ள்.) மறுமையும் இம்மையும் நோக்கி - மேலுலகத்துப் பயனையும் இவ்வுலகத்துப் பயனையும் நன்றாக ஆராய்ந்து, ஒருவர்க்கு - ஒருவருக்கு, இயைவ-கொடுக்கக்கூடியவற்றை, உறும் ஆறு - தக்கபடியே, கொடுத்தல் - கொடுக்கக்கடவர்; வறுமையால்-இல்லாமையால்,ஈதல்இசையாதாயினும்-கொடுத்தல் இசையாமற்போனாலும், இரவாமை - யாசியாதிருத்தல், ஈதல் இரட்டி உறும் - கொடுத்தலினும் இருமடங்கு நல்லதாகும்; (எ - று.)

மறுமையிற் சுவர்க்க இன்பமும், இம்மையிற் புகழ்ப்பெருமையும் வருவதை நோக்கி இயைந்தவளவு பிறர்க்குக் கொடுக்கவேண்டும்; அவ்வாறு கொடுக்கக்கூடாமற் போனாலும் தான் பிறரை இரவாமலிருப்பது மிகவும் நல்லது என்பதாம்.

மறுமை, இம்மை - ஆகுபெயர்கள். உறுமாறு கொடுத்தல்-தக்ககாலத்தில்முகமலர்ந்து நல்மனத்தோடும் இன்சொல்லோடுங் கைம்மாறுகருதாது கொடுத்தல். இயைவ - பெயர். கொடுத்தல் - தல்லீற்று உடன்பாட்டு வியங்கோள். இரட்டி - இரட்டுதலுடையது; இரட்டுதல் - இரண்டாகுதல். இ - பெயர்விகுதி.

மூன்றுமடி - முற்றுமோனை. (௫)

௯௬. நடுவூருள் வேதிகை சுற்றுக்கோட் புக்க
படுபனை யன்னர் பலர்நச்ச வாழ்வார்
குடிகொழுத்தக் கண்ணுங் கொடுத்துண்ணா மாக்க
ளிடுகாட்டு ளேற்றைப் பனை.

(இ - ள்.) பலர் நச்ச வாழ்வார்-பலரும் (தம்மை) விரும்பிவந்து அடுத்துப் பயன்கொள்ளும்படி வாழ்பவர்,—நடு ஊருள்-ஊர்நடுவில், வேதிகை சுற்றுக்கோள் புக்க-மேடையினால் எல்லாப்புறமுஞ் சூழ்ந்துகொள்ளுதலைப் பொருந்திய, படு பனை அன்னர் - காய்த்தல் பொருந்திய பெண் பனைமரங்களை ஒப்பர்; குடி கொழுத்தக்கண்ணும் - (தமது) குடித்தனம் (செல்வத்தால்) மிக்கவிடத்தும், கொடுத்து உண்ணா மாக்கள் - (பிறர்க்குக்) கொடுத்து (த் தாமும்) உண்ணாத மனிதர், இடுகாட்டுள் ஏற்றை பனை - சுடுகாட்டிலுள்ள காய்க்காத ஆண்பனைமரங்களை ஒப்பர்; (எ - று.)

பரிசுத்தமான ஊர்நடுவிற் பழந்தரும் பனைமரம் ஒன்று இருந்து அதைச் சுற்றிலுந் திண்ணையுமிருந்தால் வேண்டியவர் வந்து பழம்பறித்துக்கொண்டு அத்திண்ணைமே லிருந்து புசித்தல்போல, உயர்குலத்துப்பிறந்த உபகாரிகளையாவரும் வந்து அடைந்து அவரிடத்துத் தமக்கு வேண்டும் பயன்

களைப் பெறுவர்; அபரிசுத்தமான இடத்தில் தோன்றிப் பலனையுந் தராத மரத்தை எவரும் சேராதவாறுபோல, இழிகுலத்துப்பிறந்த லோபிகளாயினாரை ஒருவரும் அடையார் என்றபடி.

'பயன்மர முள்ளூர்ப் பழுத்தற்றாற் செல்வம், நயனுடை யான்கட் படின்" என்ற திருக்குறளும், "உதவுமாடியர், பார்கெழு பயன்மரம் பழுத்தற்றாகவும்" என்ற கம்பராமாயணமும், "கற்றையஞ் சுடர்மணி கனக மேனைய, பிற்றையென்னு தருள் பெரியர் வண்மைபோன், மற்றவணுள்ள பன்மரமும் தம்பய, னெற்றையு முலப்புறு நிலைசான்றவே" என்ற கந்த புராணமும் காணத்தக்கன.

'ஊர்நடு' என்பது 'நடுவூர்' என முன்பின்னாகத் தொக்குவந்த ஆறும் வேற்றுமைத்தொகை; இலக்கணப்போலி எனவும்படும். வேதிகை - வேதிகா என்னும் வடசொல் ஈறுதிரிந்தது. சுற்றுக்கோள் - சுற்றுக்கொள் என்னும் முதனிலைதிரிந்த தொழிற்பெயர். படுபனை-வினைத்தொகை. செல்வம்

மிகுதியாக இருக்கவும் கொடுத்து உண்ணாதவாது இழிவு தோன்ற, 'மாக்கள்' என்றார். மாக்களெனப்படுவோர், மனவுணர்ச்சியில்லாமல் ஐம்பொறியறிவுமாத்திரமேயுடைய விலங்குபோன்ற ஒருசார் மானிடங்கள்; மா என்பது விலங்கின் பெயராதலால், அதன் பன்மையாகிய மாக்கள் என்பதுமிருகப்ராயராகிய அவிவேகிகளைக்குறிக்குமென்க. மக்களாவார் - ஐம்பொறி புணர்வோடு மனவறிவு முடையவர்; விவேகிகளான மனிதர்: "மாவு மாக்களு மையறி வினவே," "மக்கள் தாமே ஆறறி வுயிரே" என்ற தொல்காப்பியச் சூத்திரங்களைக் காண்க. இடுகாடு - (உயிர்நீங்கிய உடல்களை) இடுங் காடு; இடுதல் - கொண்டுபோகடுதல்.

எற்றை - ஆண்பெயர்; "ஆற்றலொடு புணர்ந்த ஆண்பாற் கெல்லாம், எற்றைக் கிளவி புரித்தென மொழிப" என்னுந் தொல்காப்பியச் சூத்திரத்து 'எல்லாம்' என்றதனால், சிறுபான்மை ஆற்றலில்லாததற்கும் இது கொள்ளப்பட்டது. 'எற்றுப்பனை' என்று பாடமோதுவாரும் உளர். மேற்காட்டிய "ஆற்றலொடு புணர்ந்த" என்ற தொல்காப்பியச் சூத்திரத்துரையில், நச்சினார்க்கினியர் 'எல்லாம் என்றதனால், சிறுபான்மை ஆற்றலில்லாதனவுங் கொள்க; அது "இடுகாட்டு ளேற்றைப்பனை" என்பதுபோன்றுவருவன' என்று இந்நூலையே உதாரணங் காட்டியதனால், அப்பாடங்கொள்ளப்படாது, 'எற்றைப்பனை' என்ற பாடமே கொள்ளப்பட்டது. தொல்காப்பியர் "எறும் எற்றையும்" என்று இரண்டு பெயர்களையும் உடன்வைத்துச் சூத்திரஞ்செய்துள்ளதனால், 'எறு' என்பதுபோல 'எற்றை' என்பதும்தனி

யே ஒரு பெயரென்றும், ஏறு என்பது ஏற்றை என ஐகாரச்சாரியை பெற்றதன்றென்றும் அறிக. (அ)

௯எ. பெயற்பான் மழைபெய்யாக் கண்ணு முலகஞ்
செயற்பால செய்யா விடினுங்—கயற்புலால்
புன்னை கடியும்பொருகடற் றண்சேர்ப்ப
வென்னை யுலகுய்யு மாறு.

(இ - ள்.) கயல் புலால்-மீன்களின் புலால்நாற்றத்தை, புன்னை-புன்னை மலர்கள், கடியும்-நீக்கப்பெற்ற, பொரு-அலைமோதுகின்ற, கடல்-கடலின், தண்-குளிர்ச்சியான, சேர்ப்ப-கரையையுடையவனே!—மழை - மேகங்கள், பெய பால்-பெய்யப்படுந் தன்மையுடைய நீரை, பெய்யாக்கண்ணும் - (காலத்திற்) பெய்யா விட்டாலும், உலகம்-உயர்ந்தோர், செயல் பால-செய்யத்தக்க உதவிகளை, செய்யாவிடினும்-(காலத்திற்) செய்யாவிட்டாலும், உலகு-உலகத்து உயிர்கள், உய்யும் ஆறு - பிழைக்கும் வழி, என்னை - யாதோ? (எ - று.)—சேர்ப்பு-தரை.

எல்லா வுயிர்களும் உய்வதற்கு மழைபொழிவது இன்றி யமையாதவாறுபோல, இல்லாதவரெல்லாம் உயிர்வாழ்வதற்கு உள்ளவர் ஈதல்இன்றியமையாதென்பது கருத்து.

பெயற்பால்-அன்மொழித்தொகை. இனி, பெயற்பால்-பெய்தற்குரிய காலத்தில், மழை பெய்யாக்கண்ணும்-மழைபெய்யாவிட்டால் என்றும் உரைக்கலாம். பெய்யாக்கண்என்பது - கண்ணீற்று எதிர்மறைவினையெச்ச

மாகியஒருமொழி யென்றாவது,ஈறுகெட்டஎதிர்மறைப் பெயரெச்சத்தொடரென்றாவது கொள்ளத்தக்கது. "உலகமென்பது உயர்ந்தோர் மாட்டே" ஆதலால் 'உலகம்' என்ற பொதுமொழிக்கு உயர்ந்தோர் எனச் சிறப்புப்பொருள்கொள்ளப்பட்டது. செயற்பால-செய்தற்கு உரியவையென்றுநான்காம்வேற்றுமைத்தொகைநிலைத்தொடராகிய பெயர். கயல், புன்னை-இவை செய்தனிலத்துக் கருப்பொருள்கள். 'கயற்புலால் புன்னைகடியும்' என்றதனால், புன்னைப்பூவின் பரிமளமிகுதி விளங்கும். என்னை, ஐ-சாரியை.

'பெயற்பால் மழைபெய்யாக் கண்ணும்' என்ற உபமானமும், 'உலகம் செயற்பால செய்யாவிடினும்' என்ற உபமேயமும் 'உலகுய்யுமாறு என்னை' என்ற ஒருதன்மையில் முடிக்கப்பட்டதனால், இது, தீபகாலங்காரமாம்;தமிழில் விளக்கணி எனப்படும்.

"கைம்மாறு வேண்டா கடப்பாடு மாரிமாட்,டென்னாற்றுங்கொல்லோ

வுலகு” என்ற திருக்குறளிலும் கைம்மாறுகருதாது மழைபொழியும் மேகம் கைம்மாறு கருதாது உயர்ந்தோர் செய்யும் உதவிக்கு உவமை கூறப்பட்டவாறு உணர்க. (௭)

௯௮. ஏற்றகை மாற்றாமை யென்னானுந் தாம்வரையா
ராற்றாதார்க் கீவதா மாண்கட—னாற்றின்
மலிகடற் றண்சேர்ப்ப மாறீவார்க் கீதல்
பொலிகட னென்னும் பெயர்த்து.

(இ - ள்.) மலி கடல் தண் சேர்ப்ப-(வளங்கள்) மிகுந்தகடலின் குளிர்ந்த துறையையுடையவனே!—ஏற்ற கை-(யாசகன்)இரந்து ஏந்தியகையை, மாற்றாமை-மறுக்காமல், என் ஆனும் - (தமக்கு உள்ளது) யாதொன்றையாயினும், தாம் வரையார்-தாம் (இன்னார்க்கு இன்னதைக்கொடுக்கலாமென்றும்,கொடுக்கலாகாதென்றும்) வரைந்துகொள்ளாதவராய், ஆற்றாதார்க்கு-பிரதியுபகாரஞ்செய்யமாட்டாத வறியவர்க்கு, ஈவது-கொடுப்பதுவே, ஆண் கடன் ஆம்-உத்தமபுருஷர்களுக்குக் கடமையாம்;ஆற்றின்-(தாம்)கொடுப்பதானால், மாறு ஈவார்க்கு-கைம்மாறு கொடுக்கவல்லவர்க்கு, ஈதல்-கொடுத்தல்,—பொலிகடன் என்னும் பெயர்த்து-பொலிந்த கடன்கொடுத்த லென்னும் பெயரையுடையது; (எ - று.)

இல்லையென்று மறுக்காமலும் உறவு நண்பு அயல் என்னும்வேறுபாடு நோக்காமலும் வறியோர்க்கு அவர் இரந்த பொருளைத் தமக்கு இயைந்தவளவு கொடுத்தல்வேண்டும்; அதுவே தானமென்றுசிறப்புப்பெறும்:அன்றி, பிரதியுபகாரஞ் செய்யவல்லவர்க்கு [வறியரல்லாதார்க்கு]க் கொடுப்பது, கடன்கொடுத்தல்போலாகுமேயன்றித் தானமாகமாட்டாது என்பதாம்.இப்பாட்டின்கருத்தை “வறியார்க் கொன்றீவதேயீகை மற்றெல்லாங், குறியெதிர்ப்பை நீரதுடைத்து”என்ற திருக்குறளிலுங் காண்க. “ஆற்றுநர்க்கு அளிப்போர் அறவிலை பகர்வோர், ஆற்றா மாக்க ளரும்பசி களைவோர், மேற்றே உலகின் மெய்ந்நெறி வாழ்க்கை” என்ற மணிமேகலையடிகளும் காணத்தக்

௯௮. வரையார் என்பதற்கு- தமக்கென்று ஒன்றையும் வரைந்து வைத்துக் கொள்ளாதவராய் என்றும் பொருள் கொள்ளலாம்.

ஏற்ற, எல் - பகுதி, கை என்பது - இங்கு இரண்டாம்வேற்றுமைத் தொகை யாதலால், "குறில்வழியத் தனியைந் நொதுமுன் மெலி மிகலு மாம்" என்றவிதிப்படி அதன்முன் மெலிமிகாமல் விகாரத்துஇயல்பாயிற்று. மாற்றுமை-மையீற்று எதிர்மறைவினையெச்சம். மாண்கடன் என்றவிடத்து, சிறந்தகடமை யெனினுமாம். கடலுக்கு வளங்கள்-"ஓர்க்கோலை சங்கம்ஒளிர் பவளம் வெண்முத்தம், நீர்ப்படு முப்பினோ டைந்து" என்பன. (அ)

கூகூ. இறப்பச் சிறிதென்னு தில்லென்னு தென்று
மறப்பயன் யார்மாட்டுஞ் செய்க—முறைப்புதவி
னையம் புகூஉந் தவசி கடிஞைபோற்
பைய நிறைத்து விடும்.

(இ - ள்.) இறப்ப சிறுது என்னுது-(நமக்கு உள்ளபொருள்)மிகவுஞ்சிறி யது என்று எண்ணுமலும், இல் என்னுது - இல்லையென்று சொல்லாமலும், என்றும் - எப்பொழுதும், அறம் பயன் - தானதருமமாகிய பயனை, யார் மாட்டும் - யாவரிடத்தும், செய்க - செய்யக்கடவர்; (அங்ஙனஞ்செய்தால், சிறிது சிறிதாகச் செய்யப்பட்ட அசசெயல்), முறை-கிரமமாக, புதவின்-வா யில் தோறும், ஐயம் புகூஉம்-பிச்சைக்குச செல்கின்ற, தவசி-சந்யாசியினது, கடிஞைபோல் - பிச்சைப் பாத்திரத்தைப்போல, பைய - மெல்லமெல்ல, நிறைத்துவிடும் - (அறப்பயனைப்) பூரணமாக்கும்; (எ - று.)

சிறிது கொடுத்தலிற் பயனென் னென்று ஆலோசித்து, கொடுத்தலைத் தவிரலாகாது; இயன்றவளவும் இல்லையென்னுமல் யார்க்குமெப்பொழுதுங் கொடுத்தல் வேண்டும்; அங்ஙனங் கொடுக்கப்பட்ட சிறுகொடைகளின் தொகுதியால் புண்ணியப்பயன் பூர்த்திபெறும்; வீடுதோறும் சிறிது சிறி தாக இடப்பட்ட பிச்சைகளால் பிச்சைக்காரனதுபாத்திரம் நிறைந்துவிட வில்லையா? என்பதாம். உவமையணி.

புதவின், இன் - எழ்னுருபு. தவசி – தபஸ்வீ என்னும் வடசொல்லின் திரிபு; தவஞ்செய்பவ னென்று பொருள். சந்யாசிகள் அங்கபிக்ஷை வாங்கி யுண்டே சீவிக்கவேண்டுமென்பது நூல்துணிபாதலால், தவசியென்பதற்கு- சந்யாசியென்று உரைக்கப்பட்டது. பைய-குறிப்புவினையெச்சம். புகும் என் பது,செய்யுளோசைநிறைக்க நெடிலாகி அளபெடுத்தது; மூன்றுமாத்திரை; இது இன்னிசையளபெடை யன்று. (கூ)

௯00. கடிப்பிடு கண்முரசங் காதத்தோர் கேட்ப
ரிடித்து முழங்கியதோர் யோசனையோர் கேட்ப
ரடுக்கிய மூவுலகுங் கேட்குமே சான்றோர்
கொடுத்தா ரெனப்படுஞ் சொல்.

(இ - ள்.) கடிப்பு இடு-குறுந்தடியால் அடிக்கப்படுகின்ற, கண் - கண்ணினையுடைய, முரசம்-பேரிகையின் ஒலியை, காதத்தோர் - ஒருகாததூரத்துளிருப்பவர், கேட்பர்—; இடித்து முழங்கியது-(மேகம்) இடியிடித்துக்கர்ச்சித்த ஓசையை, ஓர் யோசனையோர் கேட்பர்-ஒருயோசனை தூரத்துளிருப்பவர்கேட்பர்; சான்றோர் கொடுத்தார் எனப்படும் சொல் - பெரியோரால் (இவர்யாசகர்க்குக்) கொடுத்தா ரெனப்பட்ட சொல்லையோ வென்றால், அடுக்கிய மூஉலகும்-(ஒன்றன்மேல்ஒன்று) அடுக்கு அடுக்காக அமைந்துள்ள மூன்று உலகத்தவரும், கேட்கும் - கேட்பர்; (எ - று.)

முரசொலி காததூரத்தளவும் கேட்கப்படும்; இடிமுழக்கம் யோசனை தூரத்தளவும் கேட்கப்படும்; இவர் கொடுத்தா ரென்று பெரியோர் சொல்லுஞ் சொல் எல்லாவுலகங்களிலுங் கேட்கப்படும் என இங்ஙனம் மேன்மேலுயர்ச்சியணிபடக் கூறியதனால், கொடுப்பவரதுபுகழ் எங்கும் பரவுமென்பதாம்.

கடிப்பு-முரசடிக்குங் குறுந்தடி;, "வாய்ப்பறையாகவும், நாக்கடிப்பாகவும்" என்றார் பிறரும். கண்-வாத்தியத்தில் அடிக்கப்படும் இடம். முரஜம், யோஜநா என்ற வடசொற்கள் திரிந்தன. காதம் - எழுநாழிகைவழி. காதம் யோசனையென்பன ஒரு பொருளன வென்பா ருளராயினும், இங்கே, காதத்தினும்யோசனை பெரியதென்று கொள்ளுதலே பொருத்தம்: நான்குகாதத்தை யோஜனையென்பது, ஜைநநூல்வழக்கு; சீவகசிந்தாமணியில் "ஓசனைகமழும்" என்றதற்கு நச்சினார்க்கினியர் 'நாற்காதவெல்லை நாறும்' என உரைத்தது இங்கு உணரத்தக்கது. முழங்கியது-வினையாலணையும்பெயர். மூவுலகு-மேல் நடு கீழ் என்பன; சுவர்க்க மத்திய பாதாளங்கள். ஏ - தேற்றம். சான்றோர்-மூன்றாம்வேற்றுமைத் தொகை; சான்றோரால் எனப்படும் என இயையும்.

இச்செய்யுள், "யோஜநம் பேரீஶப்தஶ்ச மேகஶப்தஶ்ச த்வாதஶ, தாத்ருணாம்தாகஶப்தஶ்ச த்ரைலோக்யம்ஸசராசரம்" என்னும்வடமொழிச்சுலோகத்தை அடியொற்றியது. (௪0)

௧௧ - ஆம் அதிகாரம்.—பழவினை

அஃதாவது-முற்பிறப்புக்களிற் செய்யப்பட்டதனுற் பழையனவாகிய நல்வினை தீவினைகள் தம்மைச்செய்த உயிர்க்குத் தம்பயன்களாகிய இன்ப துன்பங்களைப் பிற்பிறப்புக்களில் தவறுமல் தருமென்பதைப்பற்றிக் கூறுவது. பழவினை-ஜந்மாந்தரகர்மம். இது 'ஊழ்' என்றும் சொல்லப்படும். நல்வினை தீவினை - புண்ணிய பாபங்கள். இக்கருமந்தான் - ஸஞ்சிதம், ப்ராரப்தம், ஆகாம்யம் என மூன்றுவகைப்படும்; அவற்றுள், ஸஞ்சிதம் - பிறப்பு அநாதியாய் வருதலின் உயிரால் அளவில்லாமற் செய்து சேர்க்கப்பட்ட வினைகளின்பயன்கள்: ப்ராரப்தம்-அவற்றுள் இறந்த உடம்புகளால் அனுபவித்தன வொழியப் பிறந்த உடம்புகளால் அனுபவித்தற்கு எடுத்துக்கொள்ளப்பட்டன: ஆகாம்யம் - அவையன்றிப் பின்னும் அனுபவிக்கக் கடவன

வாய்க் கிடந்தன; இவையெல்லாம் அடக்குதற்கு, பொதுப்பட, 'பழவினை' என்றார். பழவினை பண்புத்தொகை; பழமையாகிய வினையெனவிரியும். தானம் முதலிய நல்வினைகளை முற்பிறப்புக்களிற் செய்தவர்கள் பிற்பிறப்புக்களிற் செல்வம் முதலியவற்றுற் பலநன்மைகளை அனுபவிப்பரென்பதையும் அவற்றைச்செய்யாதவர் பசிபிணி முதலியவற்றுற் பலதீமைகளை அனுபவிப்பரென்பதையும் அறிவித்தற்கு, இவ்வதிகாரம், ஈகையென்னும் அதிகாரத்தின் பின் வைக்கப்பட்டது.

௧௦௧. பல்லாவு ளுய்த்து விடினுங் குழக்கன்று
வல்லதாந் தாய்நாடிக் கோடலைத்—தொல்லைப்
பழவினையு மன்ன தகைத்தேதற் செய்த
கிழவனை நாடிக் கொளற்கு.

(இ - ள்.) பல் ஆவுள்-பலபசுக்களின் நடுவில், உய்த்துவிடினும் - தான் செலுத்திவிடப்பட்டாலும், குழ கன்று-இளங்கன்றானது, தாய் நாடிக்கோடலை - (தனது) தாயைத் தானே தேடி யடைதலில், வல்லதாம்-வல்லமையுடையதாம்; தொல்லை பழவினையும்-மிகவும் பழமையாகிய கருமமும், தன் செய்தகிழவனை நாடிக் கொளற்கு-(பலஜீவகோடிகளுன்னும்) தன்னைச்செய்த உரிமையுடையவனைத் தேடி யடைவதில், அன்ன தகைத்தே-அப்படிப்பட்டதன்மையை [வல்லமையை] யுடையதேயாம்; (எ - று.)

மிகச் சிறியதாயிருப்பினும் கன்று தான் பசுமந்தையின்நடுவில் விடப்

பட்டால் தன்தாயையே நாடி யடைவதுபோல, பழமையாகவருகிற வினையும் ஜீவகோடிகளுள் தனக்கு உரியவனையே நாடியடையுமென்பதாம்; உவமையணி. ("யதா தேநுஸஹஸ்ரேஷு வத்ஸோ விந்ததி மாதரம்-ஏவம்பூர்வக்ருதம் கர்ம கர்த்தார மநுகச்சதி" என்ற மஹாபாரதத்து ஆநுசாஸநிக பர்வத்துச சுலோகத்தை அடியொற்றியது, இச்செய்யுள்.

பல்லா - பண்புத்தொகை; பல் + ஆ: பலவென்பது, தன்முன் பிறவரஅகரங்கெட்டது; [நன்-உயிர்-உ0.] 'பல்லா வொளித்து விடினும்' என்கிறபாடத்துக்கு-(தாய்ப்பசுவைப்) பலபசுக்கூட்டத்தினிடையே மறைத்துவைத்துவிட்டாலு மென்று பொருள். விடின்என்பது இவ்வுரையிற்செய்வினைப்பொருளையும், முன்னுரையிற் செயப்பாட்டு வினைப்பொருளையும்உணர்த்தித்து, செயப்பாட்டுவினைப்பொருளுணர்த்தும்போது, அகரச்சாரியையும்படுவிகுதியும் செய்யுள்விகாரத்தால் தொக்குநின்றன வென்று அறிக. உம் - சிறப்பும்மை. குழ - இளமையுணர்த்தும் உரிச்சொல். வல்லது-பண்படியாப்பிறந்த ஒன்றன்பாற் குறிப்புமுற்று; அ-சாரியை, து - விகுதி. ஆம்-அசை; ஆகுமெனப் பொருள்கொண்டால், 'வல்லது'-பெயராம். தாய்-இருதிணைப்பொதுப்பெயர்.

கோடலை, கொளற்கு -: இரண்டனுருபும் நான்கனுருபும் ஏழாம்வேற்றுமை யிடப்பொருளில் வந்தமையால், உருபுமயக்கம். தொல்லை - பண்புப்பெயர்; தொல்-பகுதி, ஐ-விகுதி: (இப்பகுதி 'மை' விகுதிபெற்றுத் தொன்மையெனவும், 'று' விகுதிபெற்றுத் தொன்று எனவும்வரும்) தொல்லை,பழ-ஒருபொருட்பன்மொழி; வினையினது அநாதியாய் வருந்தன்மையை வற்பு

றுத்துதற்பொருட்டு,இவ்வாறுகூறினா ரென்க: இனி,தொல்லையென்பதைப் பண்பாகுபெயராகக்கொண்டு,முற்பிறப்புக்களிற் செய்தலாற் பழமையாகிய வினை யென்னவுமாம். உம் - இறந்தது தழுவிய எச்சம். அன்ன - சுட்டடியாப்பிறந்த குறிப்புப்பெயரெச்சம்; அ - பகுதி, அ - விகுதி, ன் - சாரியை மற்றொரு ன் - சந்தி. தன் + செய்த = தற்செய்த; னகரம் றகரமாயிற்று, கிழவன் - உரியவ னென்னும் பொருளில், கிழமை. ஈறுபோன கிழ-பகுதி

பெண்பால் - கிழத்தி. (வயது முதிர்ந்தவனென்னும் பொருளில், கிழம் - பகுதி; பெண்பால் - கிழவி.) (கூ)

கoஉ. உருவு மிளமையு மொண்பொருளு முட்கு
மொருவழி நில்லாமை கண்டு—மொருவழி
யொன்றேயு மில்லாதான் வாழ்க்கை யுடம்பிட்டு
நின்றுவீழ்ந் தக்க துடைத்து.

(இ - ள்.) உருவும் - அழகும், இளமையும்-யௌவனமும், ஒள் பொருளும் - மேலான செல்வமும், உட்கும்-(பலரும்) அஞ்சத்தக்க மதிப்பும், ஒரு வழி - ஒரே தன்மையாக, நில்லாமை - (ஒருபிறப்பில்) நிலைபெற்றிராமையை, கண்டும்-பார்த்திருந்தும், ஒரு வழி-யாதாயினும் ஒருவழியால், ஒன்றேயும் ஒருசிறிது நல்வினையையாயினும், இல்லாதான் - செய்துவைத்தலில்லாதவனது, வாழ்க்கை-உயிர்வாழ்தலானது, உடம்பு இட்டு நின்று வீழ்ம் தக்கது உடைத்து-உடம்பை(சிலகாலம்) பெற்று நின்று (அதனாலாகிய பயனைக் கொள்ளாமல்) விழுந் தன்மையை யுடையது; (எ - று.)

உருவம் முதலியவற்றின் நிலையின்மையைக் கண்டும் நிலையான நல்வினையைச் செய்யாதவனது பிறப்பு வீணென்பது, கருத்து. எனவே, இங் ஙனம் நல்வினைசெய்யவொட்டாது ஒருவனது வாணாளை வீணாக்குவது பழவினையின் செயலே யென்றதாயிற்று. ஒரு வழி - ஒருவனிடத்தும் எனவும், ஒரு வழி ஒன்றேயும் - ஒப்பற்ற உயர்கதியைத் தரத்தக்க ஒருநற்செய்கையையும் எனவும் உரைப்பாரு முளர்.

உட்கு - கருவிப்பொருள்விகுதி புணர்ந்துகெட்ட பெயர்; முதனிலைத் தொழிலாகுபெய ரென்னவுமாம். உட்குதல்-அஞ்சுதல். நின்று-அசையுமாம். வீழும் என்னும் எதிர்காலப்பெயரெச்சம், ஈற்றுயிர்கெட்டு 'வீழ்ம்' என நின்றது; "செய்யுமெனெச்சவீற்றுயிர்மெய் சேறலும்" என்னுஞ் சூத்திரத்தின் உரையிற்கோடலால் இதனை அமைக்க. தக்கது என்பது - தகைதருதி என்பன போல, குணத்தைபுணர்த்துந் தொழிற்பெயர். (உ)

கoங. வளம்பட வேண்டாதார் யார்யாரு மில்லை
யளந்தன போக மவரவ ராற்றுன்
விளங்காய் திரட்டினா ரில்லைக் களங்கனியைக்
காரெனச் செய்தாரு மில்.

(இ - ள்.) வளம் பட வேண்டாதர் - (செல்வம்முதலியவற்றால்) சிறப்பைப் பெற விரும்பாதவர், யார்-(உலகத்தில்)யாவர் உளர்? யாரும் இல்லை.

(ஆயினும்), போகம்-(அவரவரது) சுகானுபவங்கள், அவர் அவர் ஆற்றான் அளந்தன-அவரவரது ஊழ்வினையால் (முன்னமே) அளவு செய்யப்பட்டுள்ளன; விள காய் திரட்டினார் இல்லை-விளங்காயைத் திரண்ட உருவினதாகச் செய்துவைத்தவர் இல்லை; கள கனியை கார் என செய்தாரும் இல்-களாப் பழத்தைக் கரிய உருவினதாகச் செய்து வைத்தவரும் இல்லை; (எ - று.)

விளங்காய் முதலியன தம்தம் இயற்கையால் அமைந்திருப்பதுபோல அவரவர்சுகமும் அவரவரது புண்ணியத்திற்குத் தக்கவாறாக அமைந்ததென்பதாம்; எடுத்துக்காட்டுவமையணி.

"அளந்தன போகமெல்லா மவரவர்க் கற்றைநாளே, யளந்தன வாழு நாளும்" என்ற சிந்தாமணி இங்கு ஒப்பு நோக்கத்தக்கது. 'யார்; யாரு மில்லை' என வினவும் விடையுமாக இருமுறை கூறியது, வற்புறுத்தற்கு; "உண்டோ வுணர்ச்சி மற் றில்லாகும்" என்றாற்போல. வளம்பட - தமக்குச் செல்வமுண்டாகுமாறு என்றுமாம். யார்யாரும் என எடுத்து-எப்படிப் பட்டவரும் என்றும் உரைப்பர்.

அளந்தன - செயப்பாட்டுவினைப்பொருளில்வந்த செய்வினை. விளங்காய், களங்கனி-மரப்பெயர்முன்னர் இனமென்மை தோன்றிற்று. போகம்-வடசொல்.

இது - இருவிகற்ப இன்னிசைவெண்பா. (௩)

௧௦௪. உறற்பால நீக்க லுறுவர்க்கு மாகா
பெறற்பா லனையவு மன்னவா மாரி
வறப்பிற் றருவாரு மில்லை யதனைச்
சிறப்பிற் றணிப்பாரு மில்.

(இ - ள்.) உறல் பால - (ஊழ்வினையால்) நேரிடத்தக்க துன்பங்களை, நீக்கல்-விலக்குவது, உறுவர்க்கும் - ஆற்றல் மிக்க முனிவர்கட்கும், ஆகா - கூடாததாம்; பெறல் பால் அனையவும்-பெறத்தக்க தன்மையையுடைய அவ வின்பங்களைப் பெறுதல்களும், அன்ன ஆம் - அப்படிப்பட்டனவேயாகும் [முனிவர்களாலும் தரமுடியாதனவாம்]; (எவைபோலவெனில்),— மாரி வறப்பின் - மழைபெய்யாதாயின, தருவாரும்-(அதனைப்) பெய்து தருவிக்க

வல்லவரும், இல்லை—; சிறப்பின் - (அம்மழை) மிகுதியாகப்பெய்தால், அதனை—, தணிப்பாரும் - குறையசெய்பவரும், இல் - இல்லை; (எ - று.)

மழை பெய்யாமல் தவிர்ந்தால் அதனைப் பெய்வித்தல் எவர்க்கும் முடியாதவாறுபோல, புண்ணியப்பயன் வாராதவிடத்து அதனைக் கொடுப்பவரும் இல்லை; மழைமிகுதியாகப் பெய்யுமிடத்து அதனைத் தடுத்தல் முடியாதவாறுபோல, தீவினைப்பயன் மிகுதியாக நேருமிடத்து அதனைத் தவிர்த்தலும் முடியாதென்பதாம்; எல்லாம் பழவினையின்படியே நடக்குமென்பது, கருத்து.

எடுத்துக்காட்டுவமையணி. மழை வேண்டியவளவாகப் பெய்வதுஉலகத்துக்கு நன்மைபயத்தல்பற்றி அதற்கு நல்வினையும், மிகுதியாகப்பெய்வது தீமைவிளைத்தல்பற்றி அதற்குத் தீவினையும் உவமையாதல் ஏற்கும்.

மாரிவறப்பிற்றருவாருமில்லை, பெறற்பாலனையவுமன்னவாம்; அதனைச்சிறப்பிற்றணிப்பாருமில்லை, (அதுபோல) உறற்பாலநீக்கலுறுவர்க்குமாகா என மாறிசசென்றியைதலால், இச்செய்யுள் - எதிர்நிரனிறைப்பொருள்கோள்.

இனி, உறற்பால-நேரிடக்கூடிய துன்பங்கள், நீக்கல் ஆகா-நீக்குதற்கு முடியாதனவாம் என்றும், பெறற்பால் அனையவும்-பெறக்கூடிய நல்வினைகளும், அன்ன ஆம் - அவ்வாறே நீக்கமுடியாதனவாம் என்று உரைப்பாருமுளர். இவ்வுரைக்கு, முறைநிரனிறையாகவே இயைக்கலாம்.

இதுவும், அடுத்தகவியும் - ஒருவிகற்ப இன்னிசைவெண்பா. இவ்வதிகாரத்து கூ, க0 - ஆஞ் செய்யுள்களும் அது. (௪)

க௦௫. தினைத்துணைய ராகித்தஞ் தேசுள் ளடக்கிப்
பனைத்துணையார் வைகலும் பாடழிந்து வாழ்வர்
நினைப்பக் கிடந்த தெவனுண்டா மேலை
வினைப்பய னல்லாற் பிற.

(இ - ள்.) பனை துணையார்-பனையளவு பெரியவர்கள், வைகலும்-நாள்தோறும், பாடு அழிந்து-(தமது) பெருமை கெட்டு, தினை துணையர் ஆகி - தினையளவு சிறியவர்களாய், தம் தேசு உள் அடக்கி-தமது ஒளியை உள்ளே அடக்கிக்கொண்டு, வாழ்வர்-உயிர்வாழ்வார்கள், (இதற்குக்காரணம்), நினைப்ப-ஆலோசித்தால், மேலை வினை பயன் அல்லால்-முற்பிறப்பிற்செய்த தீவினையின் பயனே யல்லாமல், பிற - வேறாக, கிடந்தது - பொருந்தியது, எவன் உண்டு ஆம்-யாது உள்ளதாம் [எதுவுமில்லை யென்றபடி]; (எ - று)

செல்வம் அதிகாரம் கல்வி முதலியவற்றால் உயர்ந்தவர்கள் பலர் விரைவிலே அவ்வுயர்ச்சியொழிந்து தாழ்வையடைந்து ஒளிகுன்றி இறத்தல்முதலியன செய்து வாழ்தற்குக் காரணம் பழவினையே யென்பது, கருத்து.

தினை, பனை என்பன-சிறுமை பெருமைகட்கும், தாழ்வுஉயர்வுகட்கும் எடுத்துக்காட்டப்படும் சில அளவுகள்; "தினைத்துணை நன்றி செயினும் பனைத்துணையாக் கொள்வர் பயன் தெரிவார்" என்ற திருக்குறளிலுங் காண்க. பனையென்பது, மரப்பெயராய்ப் பெருமைகுறிக்கும். தேசு - தேஜஸ் என்ற வடசொல்லின் சிதைவு. தினைத்துணையர், பனைத்துணையார்என்பன-இங்குத் தாழ்வடைந்தவர்கள், கௌரவம்பெற்றவர்கள் என்ற பொருளைத் தந்தன. வைகலும் - நாளடைவிலே யென்றுமாம். (௯)

௧௦௯. பல்லான்ற கேள்விப் பயனுணர்வார் வீயவுங்
கல்லாதார் வாழ்வ தறிதிரேற்—கல்லாதார்
சேதன மென்னுமச் சேறகத் தின்மையாற்
கோதென்று கொள்ளாதாங் கூற்று.

(இ - ள்.) பல்-பலவகைப்பட்ட, ஆன்ற-சிறந்த, கேள்வி - நூற்கேள்விகளினால், பயன் - (உயிர்வாழ்க்கையின்) பயனை, உணர்வார்-அறிபவராகிய

கற்றோர்கள், வீயவும்-(பலர் விரைவிலே) இறக்கவும், கல்லாதார் - படியாதவர்கள், வாழ்வது - (பலகாலம்) உயிர்வாழ்வதைப்பற்றி, அறிதிர் எல் - (காரணமென்னவென்று) ஆலோசித்தறிவீரானால்,—கல்லாதார் - படியாதவர்கள், சேதனம் என்னும் அ சேறு அகத்து இன்மையால்-அறிவென்கிற அந்தச்சாரத்தை (த் தமது) உள்ளே உடைத்தாகாமையால், (அவர்களை) கூற்று-யமன், கோது என்று - அசாரமென்று நினைத்து, கொள்ளாது-எடுத்துக்கொள்ளான்; (எ - று.)

சாரத்தை விரைவிலே கிரகித்துக்கொண்டு அசாரத்தை விட்டிடுதல் எவர்க்கும் இயல்பாதலால், யமனும் கல்வியுடையோரை இளமையிலேயே எடுத்துக்கொண்டு அஃதில்லாரை விட்டிடுகின்றானென்பது, கருத்து.

படித்தவர் விரைவிலிறத்தலும் படியாதவர் நெடுநாளிருத்தலு மாகிய மாறுபாட்டிற்கும், சிலர் அறிவுடையராயிருத்தலும் சிலர் அறிவிலராயிருத்தலுமாகிய வேறுபாட்டிற்கும் காரணம் சன்மாந்தர கருமமேயெனஇப்பாடலுக்கு இவ்வதிகாரத்தோடு இயைபு காண்க.

"பாபீ சிராயுஸ் ஸுக்ருதீ கதாயு:" என்றபடி உலகத்திற் பாவிகள் நெடுநாளிருத்தற்கும், புண்ணியவான்கள் விரைவி லிறத்தற்கும் காரணங

கற்பித்தக்கூறியது-ஏதுத்தற்குறிப்பேற்றவணி; வடநூலார் ஹேதூத்ப்ரேக்ஷாலங்காரம் என்பர்.

சேறு-ஸாரம் என்னும் வடமொழியின் சிதைவு; "சேறு படுமலர் சிந்த விளாக்தே" எனசசிந்தாமணியிலும், ஸ்ரீஸாரமேடித்திரத்தைத்திருச்சேறை யென வழங்கு நடத்துங் காண்க. தேவர்களை இருதிணையாகவுஞ் சொல்ல லாமாதலால், 'கூற்றுக் கொள்ளாது' என அஃறிணையாக் கூறப்பட்டது. ஆம் - அசை. (௬)

> ௧௦௭. இடும்பைகூர் நெஞ்சத்தா ரெல்லாருங் காண
> நெடுங்கடை நின்றுழல்வ தெல்லா மடம்பம்பூ
> வன்னங் கிழிக்கு மலைகடற் றண்சேர்ப்ப
> முன்னை வினையாய் விடும்.

(இ - ள்.) அடம்பம் பூ - அடம்பங்கொடியின் மலர்களை, அன்னம் - அன்னப்பறவைகள், கிழிக்கும் - (மூக்கினாற் கொத்திக்) கிழித்துவிளையாடு தற் கிடமான, அலை கடல் தண் சேர்ப்ப-அலைகின்ற கடலினது குளிர்ந்த துறையையுடைய பாண்டியனே!—(உலகத்திற் சிலர்), எல்லாரும் காண - யாவரும் (தம்மைப்) பார்க்கும்படி, இடும்பை கூர் நெஞ்சத்தார்-வறுமைத் துன்பம்மிக்க மனமுடையவர்களாய், நெடுங் கடை நின்று-பெரிய பலவீட்டு வாயில்களிற் போய் நின்று, உழல்வது எல்லாம்-(பிச்சைக்காக) வருந்துஞ் செய்கையெல்லாம், முன்னை வினை ஆய்விடும்-முற்பிறப்பிற்செய்த தீவினை யின் பயனேயாம்; (எ - று.)

கீழ் இவ்வதிகாரத்தின் ரு-ஆங் கவியில் உயர்ந்தவர் தாழ்வுஅடைதற்கு ஏது முன்னைவினையென்று கூறியதுபோல, இங்கு, இயற்கையிலேயே வறி

ஞராயிருத்தலும் முன்னைவினையினாலேயே யென்று கூறியவாறும்; "அகத் தாரே வாழ்வாரென் றண்ணாந்துநோக்கிப், 'புகத்தாம்பெறாஅர் புறங்கடை பற்றி, மிகத்தாம்வருந்தியிருப்பரே மேலைத், தவத்தாற் றவஞ்செய்யாதார்" என்றது, இங்குக் காணத்தக்கது.

இனி, முதலடிக்கு - (தமது தாழ்ந்த நிலைமையை நோக்கி) யாவரும் மிக இரக்கம் பொருந்திய மனத்தையுடையவர்களாய்த் தம்மைக் காணும் படி யென்றும் உரைக்கலாம். நெடுங்கடை-வெகுகாலம் என்று உரைப்பாரு முளர். மூன்றுமடி-அந்நாட்டின் நீர்வளத்தையும், செய்தனிலச்சிறப்பையும் விளக்கிற்று.

கூர்-உரிச்சொல். உழல்வதெல்லாம் - ஒருமைப்பன்மைமயக்கம். அட

ம்பு-ஓர்கொடியின் பெயர்; அம் - சாரியை. ஆய்விடும், விடு - தணிவுப்பொருளை உணர்த்திற்று. அன்னம்-ஹம்ஸம் என்னும் வடமொழி. தனிச்சொல்லும் மூன்றும் அடியும்-ஆகிஉ ழனினிலே. அடுத்த செய்யுளிலும் இப்படியே.

கoஅ. அறியாரு மல்ல ரறிவ தறிந்தும்
பழியோடு பட்டவை செய்தல்—வளியோடி
நெய்த னறவுயிர்க்கு நீள்கடற் றண்சேர்ப்ப
செய்த வினையான் வரும்.

(இ - ள்.) வளி ஓடி - காற்று வீசுதலினால், நெய்தல்-நெய்தற்பூக்கள், நறவு உயிர்க்கும்-(அசைந்து) தேனைச்சொரிகின்ற, நீள் கடல் தண்சேர்ப்ப-பெரிய கடலினது குளிர்ந்த கரையையுடைய பாண்டியனே!—(சிலர்), அறியாரும் அல்லர்-அறியாதவரு மல்லர்: அறிவது அறிந்தும்-அறிதற்கு உரியவற்றை அறிந்திருந்தும், பழியோடு பட்டவை செய்தல்-உலகநிந்தையோடு பொருந்திய தீயதொழில்களைச் செய்தல், செய்த வினையான் வரும் - (முற்பிறப்பிற்) செய்த தீவினையினால் உண்டாகும்; (எ - று.)

அறிந்தும் பழிப்பனசெய்தல் பழவினைப்பயனே யென்பது கருத்து. "தவமுந் தவமுடையார்க்காகும்" என்றபடி நல்வினைக்கு நல்வினையேகாரணமாதல்போல, தீவினைக்குந் தீவினையே காரணமாம் என்றவாறு.

ஓடி = ஓட: எச்சத்திரிபு; இனி; வளி ஓடி நெய்தல் நறவு உயிர்க்கும் - காற்றுத்தான் விரைந்துசென்று நெய்தல்மலரினது வாசனையை வீசுகின்ற எனவுமாம். நெய்தல்-நீர்ப்பூங்கொடிகளுள்-ஒன்று. அறிவது-சாதியொருமை. நறவு-நறா என்பதன் விகாரம்.

'வழியோடி' என்று பாடமோதி, (காற்றின்) வழியே போய் என்று உரைப்பாரு முளர். 'நீள்கழித்தண்சேர்ப்ப' என்பதும் பாடம்.

முதலடி-முற்றுமோனை; அதாவது-ஓரடியின் சீர்களிலெல்லாம்மோனை வருவது. இச்செய்யுளின் முன்னிரண்டடிகளில் உயிரெதுகை; அதாவது - இரண்டாமெழுத்து ஒன்றுதாயினும் இரண்டாமெழுத்தின் மேலேறியவுயிர் ஒன்றி நிற்பது. (அ)

கoகூ. சண்டுநீர் வையத்து ளெல்லாரு மெத்துணையும்
வேண்டார்மற் றியவிழைபய னல்லவை

வேண்டினும் வேண்டா விடினு முறற்பால
தீண்டா விடுத லரிது.

(இ - ள்.) ஈண்டு நீர் வையத்துள்-நெருங்கிய கடலாற் சூழப்பட்ட நில வுலகத்தில், எல்லாரும்-யாவரும், எத்துணையும்-மிகச்சிறிதும், தீய - கொடியனவாகிய துன்பங்களை, வேண்டார் - (பெற) விரும்பார்; விழை பயன் - (யாவரும்) விரும்பும் பயன், நல்லவை-நல்லனவாகிய இன்பங்களே யாகும்; (ஒருவர்), வேண்டினும் - விரும்பினாலும், வேண்டாவிடினும்-விரும்பாவிட்டாலும், உறற்பால-(பழவினையால்) வந்து அடைதற்கு உரியனவாகிய இன்பங்களும் துன்பங்களும், தீண்டா விடுதல் - (அவரை) அடையாமல் விடுவது, அரிது - இல்லை; (எ - று.)

நாம் எப்போதும் நன்மையொன்றனையே காதினும் நல்வினைப்பயனும் தீவினைப்பயனும் பழவினைக்குத் தக்கவாறு அவ்வக்காலத்து வந்தே தீரு மென்பதாம்.

விழைபயன் அல்லவை எனப் பிரித்து-விரும்பப்படும் பயனல்லாதனவாகிய தீயனவற்றை யென்றும் உரைக்கலாம். நீர் - கடலுக்கு ஆகுபெயர். இனி, ஈண்டு நீர் - வினைத்தொகை யன்மொழியாகவுமாம். மன் - அசை. "தனக்குவமை யில்லாதான் றாள்சேர்ந்தார்க் கல்லால், மனக்கவலை மாற்றலரிது" என்ற திருக்குறளிற்போல, இங்கு அருமை இன்மையின்மேல்நின்றது; அங்குப் பரிமேலழகர் இந்நாலடியையே மேற்கோள் காட்டினர்.

இச்செய்யுளின் பிற்பாதி, பழமொழியிலும் "கழுமலத்தில்யாத்த" என்ற செய்யுளின் பிற்பாதியாகப் பயின்றுள்ளது.

'எட்டுணையும்' என்றும், 'விழைப்பயனல்லது' என்றும் பாடம். (க)

கக0. சிறுகா பெருகா முறைபிறழ்ந்து வாரா
வுறுகாலத் தூற்றுகா வாமிடத்தே யாகுஞ்
சிறுகாலைப் பட்ட பொறியு மதனா
லிறுகாலத் தென்னை பரிவு.

(இ - ள்.) சிறுகாலை-உயிர்உடம்பை யடையுங்காலத்திலேதானே, பட்ட-(அனுபவிக்கவேண்டுமென்று) நியமிக்கப்பட்ட, பொறியும் - ஊழ்வினைகளெல்லாம்,—சிறுகா-குறையமாட்டா; பெருகா-வளரமாட்டா; முறைபிறழ்ந்துவாரா-(முற்பிறப்பிற்செய்யப்பட்ட) முறைதவறி முன்பின்னாக வரமாட்டா; உறு காலத்து ஊற்று ஆகா - (துன்பம்) வருங்காலத்து ஊன்றுகோல்போல் உதவி அத்துன்பத்தை ஒழிக்கமாட்டா; ஆம் இடத்தே ஆகும் - வரவேண்டியகாலத்திலேயே வரும்; அதனால்-ஆதலால், இறு காலத்து - (தீவினைப்பயனுற்று) கெடுதியடையுங்காலத்தில், பரிவு-இரங்குவது, என்னை-என்.

அனுபவித்தே தீரவேண்டுவதாகிய விதியின்பயனைக் குறித்துத் துக்

றிப்பது வீண் என்பது, கருத்து.

"வருந்தி யழைத்தாலும் வாராத, வாரா,பொருந்துவன போமினென் றூற் போகா—இருந்தேங்கி, நெஞ்சம்புண்ணாக நெடுந்தூரந் தாநினைந்து, துஞ்சுவதே மாந்தர் தொழில்" என ஔவையார் கூறியதும் காண்க."சாத லும் பிறத்தல்தானும் தம்வினைப் பயத்தினாகும், ஆதலு மழிவு மெல்லாம் அவை பொருட்டியல்பு கண்டாய், நோதலும் பரிவுமெல்லாம் நுண்ணுணர் வின்மை யன்றே" என்ற சிந்தாமணியும் இங்கு அறியத்தக்கது. (௧0)

கஉ - ஆம் அதிகாரம்—மெய்ம்மை.

அஃதாவது-உண்மையை யுணர்த்துவது; இங்கே, உண்மையென்றது-அந்தப்பொருள்களின் இயற்கையான தன்மை. இது ஊழ்வினையால் அமைவதாதலின், பழவினையின்பின் வைக்கப்பட்டது.

கககூ. இசையா வொருபொரு ளில்லென்றல் யார்க்கும்
வசையன்று வையத் தியற்கை—நசையழுங்க
நின்றோடிப் பொய்த்த னிரைதொடீஇ செய்ந்நன்றி
கொன்றாரிற் குற்ற முடைத்து.

(இ - ள்.) நிரை தொடீஇ-ஒழுங்காகிய வளையல்களை யுடையவளே!—இசையாஒருபொருள்இல்என்றல்-(தம்மாற்கொடுப்பதற்குக்) கூடாததொரு பொருளை (யாசகர்க்கு) இல்லையென்று(இரந்தஅப்பொழுதே) சொல்லுதல், யார்க்கும் வசை அன்று - எவர்க்கும் பழிப்பாகாது: வையத்து இயற்கை - உலகத்தாரின் இயல்பாம், நின்று - (கொடுப்பனென்பது தோன்ற) நின்று, ஓடி-நெடுங்காலங்கழித்துசசென்று, (பின்பு), நசை அழுங்க-(இரப்பவரது) ஆசை கெடும்படி, பொயத்தல்-(இல்லையென்று சொல்லிப்) பொய்யாகுதல், செய் நன்றி கொன்றாரின் குற்றம் உடைத்து-(தமக்குப் பிறர்)செய்தஉபகாரத்தை மறந்தவரது குற்றத்தினும் (அதிகமான) குற்றத்தையுடையது

உலகத்தில் யோக்கியர்கள் தம்மாற்கொடுத்தற்கு இசையாதபொருளை ஒருவர் யாசித்தால் அப்பொழுதே இல்லையென்றுசொல்லி அனுப்பிவிடுவர்; அது குற்றமன்று; அயோக்கியர்களோ, யாசகர்க்குத்தாங்கள்கொடுப்பதாக நெடுங்காலம் ஆசைகாட்டிக் கடைசியில்இல்லையென்று பொய்யராவர்; அது எல்லாக்குற்றங்களினும் பெரியதொரு குற்றமா மென்பது, கருத்து. இதனால்,யோக்கிய அயோக்கியர்களது இயற்கைசொல்லப்பட்டது. "க்ருதக்நே நாஸ்தி நிஷ்க்ருதி:" என்னும் வடநூன்மேற்கோளாலும்,"எந்நன்றிகொன்றார்க்கு முய்வுண்டா முய்வில்லை, செய்ந்நன்றிகொன்ற மகற்கு" என்னுந் திருக்குறளாலும்,செய்ந்நன்றிமறத்தல் பிராயச்சித்தமில்லாததொரு பெரும் பாவமாதலை உணர்க.

இனி, நின்று-(யாசகன் நெடுங்காலங்காத்து) நின்று, நசை அழுங்க - (பின்) ஆசை கெடும்படி, ஓடி பொய்த்தல்-(கொடுப்பதற்கு இசைந்த பொருளைக்கொடாமல்) ஓடிஒளித்தல் எனவும்பொருள்கொள்ளலாம் நிரை தொடி•

வினைத்தொகைப் புறத்துப்பிறந்த அன்மொழித்தொகை; ஈறு நீண்டு அளபெடுத்தது-விளியுருபு இது, மகடூஉ முன்னிலை.

"இசைவ கொடுப்பதூஉ மில்லென்பதூஉம், வசையன்று வையத்தியற்கையஃதன்றிப் பகைகொண்டவ னிற்பப்பாத்துண்ணா னாயின், நசைகொன்றான் செல்லுலக மில்" என்பது, பழமொழிசெய்யுள். (௧)

௧௧௨. தக்காருந் தக்கவ ரல்லாருந் தந்நீர்மை
யெக்காலுங் குன்ற லிலராவ—ரக்காரம்
யாவரே தின்னினுங் கையாதாங் கைக்குமாந்
தேவரே தின்னினும் வேம்பு.

(இ - ள்.) தக்காரும்-தகுதியையுடைய யோக்கியரும், தக்கவர் அல்லாரும்- தகுதியையுடையவரல்லாத அயோக்கியரும், எக்காலும்-எப்பொழுதும் [பெரியவர்வந்தபொழுதும் சிறியவர்வந்தபொழுதும்], தம் நீர்மை குன்றல் இலர் ஆவர் - தங்களது இயல்பானகுணம் குறைதலில்லாதவராவர்; (எது போலவெனின்),—அக்காரம்-கருப்பஞ்சாற்றுக்கட்டி, யாவரே தின்னினும் கையாது-எவர்தின்றாலுங் கசவாது; வேம்பு-வேப்பங்காய், தேவரே தின்னினும்-தேவர்களே தின்றாலும் கைக்கும்-கசக்கும்; (எ - று.)

அக்காரம் மிகத்தாழ்ந்தவர் தின்றாலும் இன்சுவையுடையதாவதுபோல தக்கார் எப்போதும் நற்குணமுடையவராவர்; வேம்புதேவர்கள் தின்றாலும் கைப்பையேயுடையதாவதுபோல, தக்கவரல்லாதஅயோக்கியர்எப்போதும் துர்க்குணங்களையே யுடையவராவர் என்பதாம்;எடுத்துக்காட்டுவமையணி.

தக்கார் நீர்மை - உத்தமகுணம்; வாய்மை முதலியன. தக்கவரல்லார் நீர்மை-அதமகுணம்' பொய்ம்மை முதலியன. அக்காரம்-இக்ஷுஸாரம் என்னும் வடமொழியின் சிதைவுபோலும்; இங்கே வெல்லம், சர்க்கரை, கற்கண்டு முதலியவற்றைக் குறித்தது. ஏகாரங்கள்-முறையே இழிவுசிறப்பும், உயர்வுசிறப்பும் உணர்த்தும். ஆம் - அசை. (உ)

கக௩. காலாடு போழ்திற் கழிகிளைஞர் வானத்து
மேலாடு மீனிற் பலராவ—ரேலா
விடரொருவ ருற்றக்கா லீர்ங்குன்ற நாட
தொடர்புடையே மென்பார் சிலர்.

(இ - ள்.) ஈர்குன்றம் நாட-குளிர்ந்த மலைகளையுடைய நாட்டையுடையவனே!—கால் ஆடு போழ்தில் - (ஒருவர்க்குச்) செல்வம் வந்த காலத்தில், வானத்து மேல் ஆடும் மீனின் பலர் - ஆகாயத்திலே உயரச் சஞ்சரிக்கின்ற நக்ஷத்திரங்களினும் அநேகர், கழி கிளைஞர் ஆவர்-(அவர்க்கு) மிக்கஉறவினராவர்; ஒருவர் ஏலா இடர் உற்றக்கால்-அவ்வொருவரே தாளாததுன்பத்தை அடைந்தால், தொடர்பு உடையேம் என்பார் - (அவரோடு யாம்) உறவையுடையோமென்றுசொல்லி முன்வந்துஉதவுபவர், சிலர்-சிலரே; (எ - று.)

செல்வமுள்ள காலத்துப் பலர் வந்துசூழ்ந்து பொய்யுறவுபாராட்டி நடித்தலும், வறுமைவந்தகாலத்துச் சிலர்மாத்திரமே மெய்யுறவினராக வந்து உதவுதலுமாகிய உலகவியற்கை, இதனாற் சொல்லப்பட்டது. "பொருள் கையுண்டாய்ச் செல்லக்காணிற் போற்றியென் றேத்தெழுவர், இருள் கொள் துன்பத் தின்மை காணில் என்னே யென்பாரு மில்லை" என்றதும் வார்பாகாமும், "அற்ற குளத்தி லறுநீர்ப்பறவைபோ, லுற்றுழித் தீர்வாருறவல்ல—ரக்குளத்திற், கொட்டியு மாம்பலு நெய்தலும் போலவே, யொட்டியுறுவா ருறவு" என்ற ஔவையார்வாக்கும் காண்க.

ஈர் என்ற அடைமொழி, பலநீரருவிகளையுடைமையாகிய குன்றத்தி

னது வளத்தைத் தெரிவித்தது. நாட்டின் நிலவளத்துக்கு முக்கிய காரணமாகிய நீர்வளத்துக்கு இடமாகலின், மலையின் செழிப்பைக் கூறினார். சிலர் என்றது, அருமைகுறித்து நின்றது.

கால் ஆடுதல்-பாதம் நினைத்தஇடம் போதல்; இது - இலக்கணையால், செல்வம்பெறுதலைஉணர்த்திற்று; 'கைசாய்தல்', 'சாய்கால்', 'செல்வாக்கு" என்பனபோலக் கொள்க: சீவகசிந்தாமணியில் "கண்ணாடிவென்ற" என்பதற்கு - 'கண் எல்லாரிடத்தும் உலாவி வென்ற' என்று உரைகூறிய ஆசிரியர் நச்சினார்க்கினியர் "காலாடுபோழ்தின்" என்றாற்போல' என்று அதற்கு இதனை மேற்கோள் காட்டியவாறும் உணர்க. அன்றியும், காலாடுதல் - செல்வச்செருக்குக்கு ஒருகுறியா மென்பர். போழ்து - மரூஉமொழி. கழி-உரிச்சொல்; இனி, கழிகிளைஞர்-இழிவான உறவினரென்றும் பொருள் கொள்ளலாம். கிளைஞர்-மரத்தைக் கிளைபோல ஒருவரைத் தழுவுபவர்; ஞ்- பெயரிடைநிலை. மீன் - விண்மீன். மின்னுவது மீன் எனக் காரணக்குறி; வானமாகிய கரிய பெரிய கடலுக்கு மீன்போலுள்ளது என உவமை பற்றிய பெயரென்றலு மொன்று. (௧)

௧௧௪. வடுவிலா வையத்து மன்னிய மூன்றி
னடுவண தெய்த விருதலையு மெய்து
நடுவண தெய்தாதா னெய்தும் உலைப்பெய்
தடுவது போலுந் துயர்.

(இ - ள்.) வடு இலா - குற்றமில்லாத, வையத்து - இவ்வுலகத்திலே, மன்னிய-பொருந்திய, மூன்றில்-(அறம்பொருள் இன்பம் என்னும்) மூன்றனுள்ளே, நடுவணது - நடுவிற்சொல்லப்பட்ட பொருளை, எய்த - (ஒருவன்) அடைய, (அதனால்), இரு தலையும் - முன்னும் பின்னுமுள்ள அறத்தையும் இன்பத்தையும், எய்தும்-அடைவான்; நடுவணது எய்தாதான் - இடையில் நின்ற அச்செல்வத்தை அடையாதவன், உலை பெய்து அடுவது போலும் துயர் - (கொல்லனது) உலைக்களத்திலே இட்டுக்காய்ச்சப்படுவதனாலாகுந் துன்பத்தைப்போன்ற துன்பத்தை, எய்தும் - அடைவான்; (எ - று.)

இதனால், செல்வவறுமைகளின் இயற்கை கூறப்பட்டது. செல்வத்தைப்பெற்றால் தானதருமங்களைச்செய்யவும், இம்மை யின்பங்களை அனுபவிக்கவுங்கூடும்; அதனைப்பெறாமற்போனால் இரத்தல் முதலியவற்றால் மிக்க

துன்பத்தையடைவான் என்பதாம். "ஒண்பொருள் காழ்ப்ப வியற்றியார்க் கெண்பொரு, ளேனை யிரண்டு மொருங்கு," "பாரோர் சொலப்பட்ட மூன் றன்றே யம்மூன்று, மாராயிற் றேனையறம்பொருளின்பமென், றாராரிவற்றி னிடையதனை யெய்தவார், சீரா ரிருகலையு மெய்தவர்," "இல்லா ரிருமையு நல்லவெய்தார்," "வறியா ரிருமையறியார்" என்பனகாண்க, உவமையணி.

கக௫ நல்லாவின் கன்றாயி னாகும் விலைபெறூஉங்
கல்லாரே யாயினுஞ் செல்வர்வாய்ச் சொற்செல்லும்
புல்லீரப் போழ்தி னுழவேபோன் மீதாடிச்
செல்லாவா நல்கூர்ந்தார் சொல்.

(இ - ள்.) நல் ஆவின் கன்று ஆயின்-உயர்ந்தசாதிப் பசுவினது கன்று இருக்குமானால், நாகும்-இளங்கன்றும், விலை பெறூஉம் - (மிக்க) விலையை அடையும்; (அதுபோல), கல்லாரே ஆயினும்-படியாதவர்களானாலும், செல்வர் வாய் சொல் - பொருளுடையோரது வாக்கிலிருந்து வருஞ் சொற்கள், செல்லும் - (தகாதனவாயினும் பலராலும்) அங்கீகரிக்கப்படும்; நல்கூர்ந்தார் சொல்-(படித்தவராயினும்) வறுமைப்பட்டவரது சொற்கள், (நல்லன வாயினும்), புல் ஈரம் போழ்தின் உழவே போல் - அற்பமான ஈரத்தை யுடைய காலத்தில் உழவு (நிலத்திலிறங்காமல் மேலெழுந்தவாறாய்ச் செல்வது) போல, மீது ஆடி-மேலே மாத்திரந் தோன்றி, செல்லா ஆம்-உள்ளே ஏற்றுக்கொள்ளப்படாதனவாம்; (எ - று.)

நல்ல சாதிப்பசுவினது கன்று மிக்க இளமையையுடையதா யிருப்பினும் மிக்க விலை பெறுதல்போல, செல்வமுடையவர் மிக்க இளமையை யுடையவராய்ப் படியாதவராயிருப்பினும் அவர்க்கும் மிக்க செல்வாக்கு உண்டாம்; மேல்தோற்றத்தில்மாத்திரம் ஈரமுடையதாய்த் தோன்றுங் கழனியில் உழுதல் பயனற்றதாவதுபோல, தரித்திரனுடைய சொல் செல்லாதுபயனற்றதாகும்என்பதாம். இதனால், செல்வத்தின் சிறப்பான இயற்கை கூறப்பட்டது.

எடுத்துக்காட்டுவமையணியும், முற்றுவமையணியுஞ் சேர்ந்துவந்த சேர்வையணி.

"கல்லானே யானாலுங் கைப்பொருளொன் றுண்டாயின், எல்லாருஞ் சென்றங் கெதிர்கொள்வர்—இல்லானை, இல்லாளும் வேண்டாள்மற் றீன்றெடுத்ததாய்வேண்டாள், செல்லா தவன்வாயிற் சொல்" என்றார் ஔவையாரும்; "ஏழை வார்த்தை யம்பல மேறாது" என்பது, பழமொழி.

நாகு - இளமையையும் பெண்மையையும் உணர்த்தும் பெயர்; "எருமையுமரையும் பெற்றமு நாகே" என்னுந் தொல்காப்பியச் சூத்திரத்தால்,

இது பசுவிற்கு உரியதாதலே உணர்க. விலைபெறாவுடம்-இன்னிசைநிறைத்தற் பொருட்டுக் குறில்நெடிலாய் அளபெடுத்தது. நல்கு ஊர்என்னும் இரண்டு

சொற்கள் ஒருசொல்லின்தன்மைப்பட்டு நல்கூர் என நின்றன; நல்கூர்தல்-பிறர்கொடுத்ததைப் பெற்றுக்கொள்ளச் செல்லுதல்; இது வறுமையைக் குறித்தல், காரியத்தைக் காரணமாகக் கூறிய உபசாரவழக்கு. நல்குதல் -

கொடுத்தல், ஊர்தல் - செல்லுதல். 'வாய்ச்சொல்' என்றவிடத்து 'வாய்' எனவேண்டாதுகூறியது அதன்சிறப்பை உணர்த்தற்கு. புல்லீரம் - நமிட்டீரம். உழவு-தொழிற்பெயர்; உழு - பகுதி. (௯)

௧௧௯. இடம்பட மெய்ஞ்ஞானங் கற்பினு மென்று
மடங்காதா ரென்று மடங்கார்—தடங்கண்ணா
யுப்பொடு நெய்பா றயிர்காயம் பெய்தடினுங்
கைப்பறா பேய்ச்சுரையின் காய்.

(இ - ள்.) தட கண்ணாய் - பெரிய கண்களை யுடையவளே!—அடங்காதார்-(இயல்பாய்) அடங்குந் தன்மையில்லாதவர்கள், மெய் ஞானம்-தத்துவ ஞானத்தையுணர்த்தும் நூல்களை, இடம் பட-அதிகமாக, என்றும்-எப்பொழுதும், கற்பினும்-படித்துவந்தாலும், என்றும் அடங்கார் - எப்பொழுதும் அடங்கமாட்டார்கள்: [இயற்கையறிவினால் அடங்காதவர் செயற்கையறிவினால் அடங்கமாட்டாரென்றபடி]; (அஃதுபோலவெனின்),—உப்பொடு - உப்பையும், நெய்-நெய்யையும், பால்-பாலையும், தயிர்-தயிரையும், காயம்-பெருங்காயத்தையும், பெய்து-தனித்தனியே சேர்த்து, அடினும்-சமைக்கப்பட்டாலும், பேய்ச்சுரையின் காய் பேய்ச்சுரைக்காய்கள், கைப்பு அறா-(தமதுஇயற்கையான) கசப்பு நீங்காவாம்; (எ - று.)

இதனால், அடங்காதவரது தன்மை கூறப்பட்டது.

ஞானம்-நூலுக்குக் காரியவாகுபெயர். தட-உரிச்சொல். தடங்கண் - உரிச்சொற்புணர்ச்சியாதலால், இனமெலிமிக்கது. கண்ணாய்-கண்ணாள்என்பதன் விளி; மகரஉம்மை ரீறில்லை. 'உப்பொடு' என உப்பை 'ஒடு'க்கொடுத்துப் பிரித்தது,அறுசுவையுள்ளுந் தலைமைபெறுதலாகிய அதன்சிறப்புத்தோன்ற.

‘பெய்தடினும்’ என்றவிடத்து, உம்மை - உயர்வுசிறப்புப் பொருளது; இனி, எச்சவும்மையாகக்கொண்டு, அதனைக்கத்திகொண்டு துணிப்பதன்றி எனப்பொருள் காணலாம்; ஆகவே, இப்பின்னிரண்டடி-“யஸ்ச நிம்பம் பரஶு நாயஸ்ஸைகம் மதுஸர்ப்பிஷா-யஸ்சைகம் கந்தமால்யாத்யை ஸர்வத்ர கடுரேவ ஸ” என்ற சுலோகத்தோடு ஒத்தகருத்துடையதாய், ஒப்புமைக் கூட்டவணியின் பாற்படும்; நன்மைபுரிவாரிடத்தும், தீமைபுரிவாரிடத்தும் ஒத்ததொழிலுடைமையைக் கூறுதல், இதனிலக்கணம். முன்னிரண்டடியில் ‘அடங்காதார் அடங்கார்’ என ஒருவரிடத்துள்ள தன்மையையேவற்புறுத்து தற்பொருட்டு மீண்டும் விதித்தது, விதியணியாம்: முன்னிரண்டடியும் பின்னிரண்டடியும்பிம்பப்ரதிபிம்பபாவந்தோன்றநிற்பது, எடுத்துக்காட்டுவமையணி. இவ்வாறுபலஅணிகள் சேர்ந்துவருவது, சேர்வையணியெனப்படும்.

இச்செய்யுளின் பின்னிரண்டடியை, ‘ஸங்காரமிட்டு அரைத்துக் கரைத்தாலும் தன்காற்றம் போகாதாம்பேய்ச்சுரைக்காய்’ என்றபழமொழியோடு ஒப்பிட்டுக்காண்க. காரம் - ஸம்ஸ்காரம் (௬)

௧௧௭. தம்மை யிகழ்வாரைத் தாமவரின் முன்னிகழ்க
வென்னை யவரொடு பட்டது—புன்னை
விறற்பூங் கமழ்கானல் வீங்குநீர்ச் சேர்ப்ப
வுறற்பால யார்க்கு முறும்.

(இ - ள்.) புன்னை - புன்னைமரங்களின், விறல் - பெருமையையுடைய, பூ-மலர்கள், கமழ்-வாசனைவீசுகின்ற, கானல் - சோலைகளையுடைய, வீங்கு நீர் - மிக்க நீரையுடைய கடலினது, சேர்ப்ப - துறையையுடையவனே!—தம்மை இகழ்வாரை-(காரணமின்றித்) தம்மை நிந்திப்பவர்களை, தாம் அவரின்முன் இகழ்க-அவர் நிந்திப்பதற்குமுன்னே [நிந்தித்தவுடனே யென்றபடி] தாம்நிந்திக்கக்கடவர்; அவரொடுபட்டது என்னை-(தம்மை நிந்திக்கிற) அவர்களோடு (தமக்கு) உண்டான தாக்ஷிணியம் என்ன? உறல் பால-வரத்தக்கனவாகிய இன்பதுன்பங்கள், யார்க்கும்-எவர்க்கும், உறும்-(தவறாமல்) வந்தே தீரும்; (எ - று.)

வரவேண்டிய நன்மையோ தீமையோ விதியின்படி வந்தேதீருமாதலால், பிறர் நம்மைப் பழிக்கும்போது 'இதனால் என்னதீங்கு விளையுமோ?' என்று அஞ்சிப் பின்வாங்காது அவரைப்பழிப்பதே அவர் வாயை யடக்கும் விதமா மென்றவாறு. இங்ஙனங்கூறியது, காரணமின்றிப் பிறரைப் பழிப்பவர்களது கீர்த்தையைக் குறைவுபடுத்தற்கு உபாயமா மெனனுங் கருத்தாலென்க; "கதநன்று சான்றாண்மை தீது கழிய, மதநன்று மாண்பில்லார் முன்னர்" எனப்பிறர் கூறியதுங் காண்க.

இதனால், கீழ்மக்களின் தன்மையும், அவரையடக்கும் உபாயமுங்கூறப் பட்டன.

'உறற்பால யார்க்கு முறும்' என்ற ஈற்றடி, 'தம்மையிகழ்வாரைத்தாமவரின் முன்னிகழ்க' என்ற வாக்கியத்திற்கு ஏதுவாய் நின்று சாதித்து நிற்பது, தொடர்நிலைச்செய்யுட்குறியணி; இது, வடமொழியில் காவ்யலிங்காலங்காரம் எனப்படும்.

'அவரின் முன்' என்பதற்கு-அவரது புறத்திலேயன்றி எதிரிலே யென்றும் பொருள்கொள்ளலாம். 'திறல்' என்றது, கடலுக்குஇயற்கையாயுள்ள நீர்க்கரத்தையும் போக்குந் திறத்தை. நெய்தல்நிலக் கருப்பொருளாதலால், புன்னை கூறப்பட்டது. பூங்கமழ்-"பூப்பெயர்முன் இன மென்மையுந் தோன்றும்" எனப்பொதுப்படக் கூறியதனால், அவ்வழிஎழுவாய்த்தொடரில்மெலி மிக்கது. கானல்-கடற்கரைச்சோலை. வீங்குநீர்-வினைத்தொகை யன்மொழி.

இச்செய்யுளின் முன்னிரண்டடிகளில் இனவெதுகை; அதாவது வல்லெழுத்துக்களுள் ஒன்றற்கு ஒன்றும், மெல்லெழுத்துக்களுள் ஒன்றற்கு ஒன்றும், இடையெழுத்துக்களுள் ஒன்றற்கு ஒன்றும் எதுகையாய் நிற்பது. இவை முறையே வல்லினவெதுகை, மெல்லினவெதுகை, இடையினவெதுகை எனப்படும். (எ)

௧௧௮. ஆவே றுருவின வாயினு மாபயந்த
பால்வே றுருவின வல்லவாம்—பால்போ
லொருதன்மைத் தாகு மறநெறி யாபோ
லுருவு பலகொள லீங்கு.

(இ - ள்.) ஆ வேறு உருவின ஆயினும்-பசுக்கள் வெவ்வேறு நிறத்தை

புடையனவாயிருந்தாலும், ஆபயந்த பால்-அப்பசுக்கள் தந்தபால்கள், வேறு உருவின அல்ல ஆம்-(வெண்ணிறத்தையேயன்றி) வெவ்வேறான நிறத்தை யுடையனவை யாகமாட்டா; பால் போல்-அந்தப் பால்போல,—அறம்-தரும மானது, ஒரு தன்மைத்து ஆகும்-ஒரே தன்மையையுடையதாம்; நெறி-(அத் தருமத்தின்) வழிகள், ஈங்கு-இவ்வுலகத்தில், உருவு பல கொளல்-பலரூபங் களைக்கொண்டிருத்தல், ஆ போல் - அப்பசுக்கள் போல (ஆகும்); (எ - று.)

இதனால், அறத்தினது தன்மை சொல்லப்பட்டது. பசுக்கள்பலநிறமா யிருத்தல்போலத் தருமத்தைச்சம்பாதித்தற்கு உரியவழிகள்பலவாயிருப்பி னும், பசுவின்பால் ஒரேநிறமுடைய தாதல்போல அந்நெறிகளாற் செய்யப் படுந் தருமமும் ஒரே தன்மையையுடைய தென்பதாம்; உவமையணி. என் றது-தானம் தவம் விரதம் வழிபடுகடவுள்வணக்கம் முதலாகத் தருமஞ் செய்யும் வழி பலவாதலையும், தருமம் நன்மை யொன்றையே விளைப்பதா தலையும் நோக்கி யென்க.

"உருவே அட்டையும் வடிவும் நிறமும்" என்பதனால், 'உரு' என்பது- நிறத்தையும் வடிவையும் உணர்த்துமாறு அறிக. தெரு-தெருவு, நடு - நடுவு என்பனபோல, உரு-உருவு என உகரசாரியை பெற்றது. 'ஈங்கு' - சுட்டு நீண்டது. இனி, 'நெறி ஆ போல் உருவு பல கொளல்' என்பதற்கு - தரும மார்க்கங்களைப் பசுக்களைப்போலப் பலவுருவமாகக்கொள்ளென்றும் உரைக் கலாம்; இவ்வுரைக்கு, 'கொளல்' என்பது - அல் ஈற்று உடன்பாட்டுவியங் கோள் வினைமுற்று: தொழிற்பெயரன்று.

இச்செய்யுளின் முன்னிரண்டடிகளில் லகரவொற்று இடைவந்த ஆசெதுகை; அதாவது - முதலெழுத்துக்கும் இரண்டாமெழுத்துக்கும் இடையே ய ர ல ழ என்ற மெய்களுள் ஒன்று ஒரோவிடத்து வருவது. (அ)

கககூ யாஅ ருலகத்தோர் சொல்லில்லார் தேருங்கால்
யாஅ ருபாயத்தின் வாழாதார்—யாஅ
ரிடையாக வின்னாத தெய்தாதார் யாஅர்
கடைபோகச் செல்வமுய்த் தார்.

(இ-ள்.) தேரும் கால்-ஆராயுமிடத்து, உலகத்து-உலகத்தில், ஓர்சொல் இல்லார்-ஒரு நிந்தைச்சொல்லை யுடையராகாதவர், யார்-எவர்? [எவருமில ரென்றபடி]; உபாயத்தின் வாழாதார்-தந்திரத்தால் வாழாதவர், யார்-எவர்? இடை ஆக - (தமது ஆயுளின்) இடையிலே, இன்னாதது எய்தாதார் - துன்பத்தை அடையாதவர், யார்—? கடை போக-வாழ்நாளின் முடிவுவரையில், செல்வம் உய்த்தார் - செல்வத்தை அநுபவித்தவர், யார்—? (எ - று.)

உலகத்தில் எல்லாரும் ஏதாவதொரு நிர்த்தையை அடைதலும், யாதாவினுமோர் உபாயத்தால் வாழ்தலும், இடையிலே துன்பத்தை அடைதலும், செல்வத்தையிழத்தலும் இயற்கை யென்பது கருத்து.

முதல்வாக்கியத்திலுள்ள 'உலகத்து,''தேருங்கால்'என்றசொற்கள் மற்றை வாக்கியங்களிலுஞ்சென்று இயைவது, முதனிலைத்தீவகம். 'யார்'என்ற சொல் ஒன்றே ஒருபொருளிற் பலமுறை வந்தது, சொற்பொருட்பின்வருநிலையணி.

சொல் என்பதற்கு-புகழ்ச்சொல் என்றும் உரைக்கலாம். அளபெடைகள்- செய்யுளோசை நிறைக்கவந்தன. 'உபாயம்' என்றது-சாம பேத தான தண்டங்களை. சாமம்-இனிதாகக்கூறல்; பேதம்-மென்மையானும் வன்மையானும் மனத்தினைப்பேதித்தல்; தானம்-பகைவர் மனமகிழக் கொடுத்தல்; தண்டம்-பகைவரைப் போர்செய்து அழித்தேவிடுதல். இனி, உழவு வர்த்தகம் சேவகம் பிச்சை முதலியன என்னவுமாம். 'கடைபோக' என்பது இப்பொருளில் வருதலை, "ஈறு கடைபோக வெனக்கரு ளென்றலும்" என்ற மணிமேகலையிலுங் காண்க.

இச்செய்யுளில் அளபெடைகள் பல வந்தது, அளபெடைத்தொடையாம்.

இச்செய்யுள், "கஸ்யதோஷ: குலே நாஸ்தி வ்யாதிநா கோ நபீடித:-வ்யஸநம்கேநநப்ராப்தம் கஸ்யஸௌக்யம் நிரந்தரம்" என்னும் சுலோகத்தைப் பெரும்பாலும் ஒத்தது.

'வாழாதாரியார்' என்றும், 'செல்வமுற்றூர்' என்றும் பாடம். (௯)

௧௨0. தாஞ்செய் வினையல்லாற் றம்மொடு செல்வதுமற்
றியாங்கணுந் தேரிற் பிறிதில்லை—யாங்குத்தாம்
போற்றிப் புனைந்த வுடம்பும் பயமின்றே
கூற்றங்கொண் டோடும் பொழுது.

(இ - ள்.) தேரின்-ஆலோசித்துப்பார்த்தால்,—தம்மொடு செல்வது -(உடம்பைவிட்டபின்பு)தமது உயிரோடு வருவது,தாம்செய்வினை அல்லால்-அவரவர் செய்த கருமமே யல்லாமல், பிறிது-வேறொன்று, யாங்கணும்-எவ

விடத்தும், இல்லை—: கூற்றம்கொண்டு ஓடும்பொழுது - யமன் (உயிரைக்) கொண்டு விரைந்துபோகும்போது, ஆங்கு தாம் போற்றி புனைந்த உடம்பும் - அவ்வாறு தாம் பாதுகாத்து (ஆடையாபரணமுதலியவற்றால்) அலங்கரித்த சரீரமும், பயம் இன்றே-பிரயோசனமில்லாததேயாம்; (எ - று.)

'இதுதான்உயிர்' என்றுதேகத்தினிடத்தில்மிக்க அபிமானங்கொண்டு உணவுமுதலியவற்றாற் பலவகையாகப்பிரயாசைப்பட்டு வருந்திவளர்த்த இவ்வுடம்பே யமன்உயிரைக் கொண்டுபோம்போது நமக்குப்பயன்படுவதில்லை யென்றால், மற்று எதுதான் நமக்குப்பயன்படப்போகின்றது? எதுவுமில்லை; ஆகவே, நம்மோடு வருவன இருவினைகளே யென்பதைத் தெளிவாகவுணர்ந்து தீவினைகளை நீக்கி நல்வினைகளைச் செய்யவேண்டு மென்ற கருத்து.

இச்செய்யுளில், ஒரு பொருளைக் கூறுவதனால் மற்றொருபொருள் எளிதிற் சித்தித்தலாகிய கைமுதிகநியாயந் தோன்றி, தொடர்நிலைச்செய்யுட் பொருட்பேறணி தொனித்தல் காண்க.

நீதிநூல்களி லெங்கும், நன்மைதீமையான காரியங்களின் தன்மையை மாத்திரங் கூறுமிடங்களில், நன்மையைச் செய்யவேண்டும் தீமையைத் தவிரவேண்டும் என்று கூறியதாகக் கருத்துக் கொள்க.

'உடம்பும் பயமின்றே' என்றது, அது இவ்வுலகத்தே கழிந்துவிடுதலால் 'உடம்பும்' என்ற உயர்வுசிறப்பும்மை, மற்றைச செல்வம் இளமை சுற்றம் கல்வி முதலியவற்றின் பயனின்மையையும் உணர்த்திற்று.

இப்பாட்டினால், வினை உடம்பு இவற்றின் தன்மை கூறப்பட்டது.

“ஈட்டிய வொண்பொருளு மில்லொழியும் சுற்றத்தார், காட்டுவாய் நேரே கலுழ்ந்தொழிவர்-மூட்டும், எரியினொழியு முடம்பு ஈர்ங்குன்றநாட, தெரியி னறமே துணை,” “மனையாளும் மக்களும் வாழ்வும் தனமும் தன்வாசல்மட்டே, இனமான சுற்றம் மயானமட்டே, வழிக்கு எதுதுணை, தினையாமளவு எவ்வளவாகிலும் முன்புசெய்த தவம், தனையாள என்றும்பரலோகஞ் சித்திக்கும் சத்தியமே,” “அத்தமும் வாழ்வும் அகத்துமட்டே விழியம்பொழுக, மெத்திய மாதரும் வீதிமட்டே விம்மிவிம்மி யிரு, கைத்தலை மேல் வைத்தழு மைந்தருஞ் சுடுகாடுமட்டே, பற்றித்தொடரும் இருவினைப் புண்

ணியபாவமுமே" என்ற செய்யுள்கள் இங்குக் காணத்தக்கன, "அர்த்தாக் ருஹேநிவர்த்தந்தே ஶ்மஶாநே மித்ரபாந்தவா - ஸக்ருதம் துஷ்க்ருதஞ் சைவ கச்சந்த மநுகச்சதி" என்னும் வடநூன்மேற்கோளுங் காண்க.

மற்று - அசை. யாங்கண் - யாக்கண் என்பதன் மெலித்தல். 'முடிப்ப முடித்துப் பின் பூசுவ பூசி உடுப்ப உடுத்து உண்ப உண்டு' பாதுகாக்கப்படு தலினால், 'ஆங்குத் தாம்போற்றிப்புனைந்த உடம்பு' எனப்பட்டது. இங்கே 'ஆங்கு' என்றது, உலகறிசுட்டு. மற்றியாங்கண்-குற்றியலிகரம். குற்றியலிகரம், இங்கு அலகுபெறவில்லை. ஏ - தேற்றம்.

இச்செய்யுளின் முன்னிரண்டடிகளில் இணைமோனை. (௧௦)

௧௩-ஆம் அதிகாரம்.—தீவினையச்சம்.

அஃதாவது - பாவத்தைத்தருகின்ற கொடிய தொழில்களைச் செய்வதற்கு அஞ்சி யொழுகவேண்டு மென்பதைப்பற்றிச் சொல்வது. பொருள்களின் உண்மையான தன்மையை உணர்ந்தா லல்லது தீவினை தருபவை இவை யெனஅறிந்து அவற்றி னின்று அஞ்சி அவற்றைச் செய்யாதொழுகுதல் கூடாமையால், இது மெய்ம்மை யென்னும் அதிகாரத்தின்பின் வைக்கப்பட்டது.

௧௨௧ துக்கத்துள் நீங்கித் துறவின்கட் சேர்கலா
மக்கட் பிணத்த சுடுகாடு—தொக்க
விலங்கிற்கும் புள்ளிற்குங் காடே புலங்கெட்ட
புல்லறி வாளர் வயிறு.

(இ - ள்.) சுடுகாடு-மயானங்கள்,—தூக்கத்துள் - சம்சாரத்துன்பங்களிலே, தூங்கி-தங்கியிருந்து, துறவின்கண் - துறவறத்திலே, சேர்கலா - சேராத, மக்கள்-மனிதர்களுடைய, பிணத்த-பிணங்களையுடையன; புலம் கெட்ட-நல்லறிவில்லாத [மாம்சபோஜனஞ் செய்கிற], புல்அறிவு ஆளர்-அற்ப அறிவையுடையவர்களது, வயிறு-வயிறுகளோவென்றால்,—தொக்க விலங்கிற்கும் புள்ளிற்கும் காடே-தொகுதியான மிருகங்களுக்கும் பறவைகளுக்கும் உரிய இடுகாடுகளேயாம்; (எ - று.)

"அரிதரிது மானிட ராத லரிது" என்றபடி பிறவிக்குள் உயர்ந்தமனிதரது பிணத்தையுடைய சுடுகாட்டினும், மக்களினும் பலமடங்கு இழிந்த மிருகபக்ஷிகளின் பிணங்களையுடைய அற்பர்களது வயிறு மிகவும் இழிவானதாம் என்பது போதருதலால், குறிப்பால்வந்த வேற்றுமையணி; உபமான உபமேயங்களுள் ஒன்றற்குச் சிறப்புக்கூறுதல், இவ்வணியின் இலக்கணம்: இதனைவடநூலார் வ்யதிரேகாலங்காரம் என்பர். இங்கே உபமானத்தினும் உபமேயத்து விசேஷம் கூறினர்.

'புலங்கெட்ட' என்றது, உயிர் உய்வதற்கு உபாயமாகிய தத்துவஞானத்தை உடைத்தாகாமையால். 'புல்லறிவாளர்' என்றது, உண்ணல் உடுத்தல் உறங்கல் முதலியவற்றுக்கு உரிய சாதாரண அறிவை யுடைமையால். துறவிகளது தூய உடல் சுடுகாட்டிற் சேர்த்துச் சுடப்படாமற் சிறந்ததோரிடத்திற் சேமஞ்செய்து புனிதமாகப் போற்றப்படுதலால், அதனையொழித்து 'தூக்கத்துட்டூங்கித் துறவின்கட்சேர்கலா மக்கட்பிணத்தசுடுகாடு' என்றார்.

இப்பாட்டால், மாம்சபோஜனம் தீவினை யென்பது கூறப்பட்டது.

சுடுகாடு-பால்பகா அஃறிணைப்பெயர்: (இறந்தவரைச்) சுட்டு எரிக்குங் காடென். பிணத்த-'அன்' சாரியை பெறாத பலவின்பால்முற்று. (௪)

கஉஉ. இரும்பார்க்குங் காலரா யேதிலார்க் காளாய்க்
கரும்பார் கழனியுட்சேர்வர்—சுரும்பார்க்குங்
காட்டுளாய் வாழுஞ் சிவலுங் குறும்பூழுங்
கூட்டுளாதக் கொண்டுவைப் பார்.

(இ - ள்.) சுரும்பு-வண்டுகள், ஆர்க்கும் - ஆரவாரிக்கின்ற, காட்டுள் - வனத்திலே, ஆய்-பொருந்தி, வாழும் - வாழ்கின்ற, சிவலும் குறும்பூழும் - கவுதாரி காடை முதலான பறவைகளை, கூட்டுள் - கூட்டினுள்ளே, ஆய் - ஆகும்படி, கொண்டு வைப்பார்-கொண்டுபோய் வைத்துவளர்ப்பவர்கள்,—(மறுபிறப்பில்), இரும்பு ஆர்க்கும் காலர் ஆய்-இருப்புவிலங்குகள்ஒலிக்கின்ற கால்களை யுடையவர்களாய், ஏதிலார்க்கு ஆள் ஆய் - அயலார்க்கு அடிமைகளாய், கரும் பார் - வட்டைநிலங்களிலும், கழனியுள் - விளைநிலங்களிலும் சேர்வர் - (வேலைசெய்தற்குப்) போய்ச் சேர்வர்கள்; (எ - று.)

பறவைகளைக் கொன்று தின்பதேயன்றி அவற்றைப்பிடித்துக் கூட்டிலடைத்து வருத்துவதும் தீவினையென்பது, இதனாற் கூறப்பட்டது.

(தசகுமாரசரிதத்துள் அன்னப்பார்ப்பை நூலிட்டுக் காலைக்கட்டிய பாவத்தாற் பின்பு வெள்ளிவிலங்கு காலிற் கிடந்ததென்று ஆசிரியர்கூறுவதும், சீவகசிந்தாமணியுள் முற்பிறப்பில் அன்னப்பார்ப்பைச் சுற்றத்தினின்றும் பிரித்துச் சிறைவைத்த தீவினையாற் சீவகன் சுற்றத்தினின்றும்பிரிந்து சிறைப்பட்டானென்று சாரணர்கூறியவாறும் உணர்க. "பூவைகிளிதோகை புண ரன்னமொடுபன்மா, யாவையவைதங்கிளையி னீங்கியழவாங்கிக்,காவல் செய்து வைத்தவர்கள் தங்கிளையி னீங்கிப், போவர் புகழ்நம்பி யிதுபொற்பிலது கண்டாய்" என்னுஞ் சிந்தாமணிச் செய்யுளையுங் காண்க.)

கரும் பார்-கருமையான பார்; இங்கே, கருமை - வலிமை; அதாவது - வட்டையாயிருத்தல்; பயனில்லாத நிலம். இனி, இருளுலகமாகிய தாமிஸ்ரம் என்னும் நரகவிசேடமென்று உரைப்பாருமுளர். கரும்பு ஆர் எனப் பிரித்து - கரும்புகள் விளைகிற கழனியென்றும் உரைப்பர். சுரும்பு-வண்டுகளில் ஓர்சாதி. 'ஆய்' என்ற சொல் நான்கனுள், பின்னது - ஆக என்னும் எச்சத்தின் திரிபு. வைப்பார்-பெயர். சிவல், குறும்பூழ்-மற்றைப்பறவைகட்கும் உபலக்ஷணம். இரும்பு-விலங்குக்குக் கருவியாகுபெயர். இரும்பு ஆர்க்கும்-இரும்புவிலங்கினாற் கட்டப்பட்டஎன்றலுமாம். ஏதிலார் = ஏது இலார்-யாதொரு சம்பந்தமு மில்லாதவர்; பகைவருமாம். (உ)

கஉ௩. அக்கேபோ லங்கை யொழிய விரலழுகித்
துக்கத் தொழுநோ யெழுபவே—யக்கா

லலவனைக் காதலித்துக் கான்முரித்துத் தின்ற
பழவினை வந்தடைந்தக் கால்.

(இ - ள்.) அ கால் - முற்பிறப்பில், அலவனை - நண்டை, காதலித்து - விரும்பி, கால் முரித்து-அதன்காலை ஒடித்து, தின்ற-தின்றதனுலாகிய, பழ

வினை-பழைய தீவினை, வந்து அடைந்தக்கால்-(பிற்பிறப்பில்) வந்து சேர்ந் தால்,—(அத்தீவினைசெய்தவர்),—அக்கே போல் - சங்குமணிபோல, அகம் கைஒழிய-அகங்கைமாத்திரம் நிற்க, விரல் அழுகி-விரல்கள் அழுகிப்போய், துக்கம் தொழு நோய் எழுப-(மிக்க) துன்பத்திற்கு இடமானகுஷ்டவியாதி உண்டாகப்பெறுவர்; (எ - று.)

'அலவன்' என்றது-பிறபிராணிகட்கும் உபலக்ஷணம். நண்டு முதலிய பிராணிகளை முரித்துத்தின்றவர்க்குக் குட்டநோயுண்டா மாதலால், அது வுந் தீவினை யென்பது, கருத்து.

அகம் + கை = அங்கை எனப் புணர்ந்தது. தொழுநோய்-தொழுவாகிய நோய்; இருபெயரொட்டுப் பண்புத்தொகை. "உயர்திணைதொடர்ந்த பொருள் முதலாறும், அதனொடு சார்த்தி னத்திணை முடிபின" என்னுஞ் சூத்திரத்தால், 'நோய்' என்னும்அஃறிணையெழுவாய் 'எழுப' என்னும்உயர்திணை யெழுவாயின் முற்றைக்கொண்டது; திணைவழுவமைதி. தின்ற பழவினை - 'சங்குசுட்ட சுண்ணாம்பு' என்பதிற்போல, பெயரெச்சம் காரணப்பொருளதாய்க் காரியப்பெயரைக் கொண்டது. பின்னிரண்டடி - இனநேரிசைவெண்பா.

௧௨௪. நெருப்பழற் சேர்ந்தக்கா னெய்போல் வதூஉ
மெரிப்பச்சுட் டெவ்வநோ யாக்கும்—பரப்பக்
கொடுவினைய ராகுவர் கோடாருங் கோடிக்
கடுவினைய ராகியார்ச் சார்ந்து.

(இ - ள்.) நெய் போல்வதூஉம்-நெய்யும்,—நெருப்பு அழல் சேர்ந்தக்கால்-நெருப்பினது வெப்பத்தைத் தான் சேர்ந்தால், எரிப்ப சுட்டு-(உடம்பை) எரிக்கும்படி காய்ந்து, எவ்வம் நோய் ஆக்கும்-(தன்னைச்சார்ந்தவர்க்குத்) துன்பந்தரும் நோயை உண்டாக்கும்; (அதுபோலவே,) கோடாரும்-(நல்லொழுக்கத்தில்) தவறாத யோக்கியர்களும்,—கடுவினையர் ஆகியார் சார்ந்து-கடுமையான பாதகச்செயல்களையுடைய அயோக்கியரைச் சேர்ந்தால், கோடி-(அச்சேர்க்கையால்தம் ஒழுக்கத்தில்) தவறி, பாப்பகொடுவினையர் ஆகுவர்-மிகவுங் கொடியதொழில்களைச் செய்பவராவர்; (எ - று.)

பலவகையாலும் உடம்புக்கு உறுதிதருவதாகிய நெய்யும் நெருப்பைச் சேர்ந்தால் தான் அவ்வுடம்பையே யெரிப்பதுபோல, தீவினையுடையாரைச் சேர்ந்தால் நல்லவரும் அத்தீவினையே யுடையராவரென்பதாம்; த்ருஷ்டாந்தாலங்காரம் [எடுத்துக்காட்டுவமையணி.]

“தீயகந்த முள்ளதொன்றைச் சேர்ந்திருப்ப தொன்றற்குத், தீயகந்த மேறுந்திறமதுபோல்—தீய, குணமுடையோர் தங்களுடன் கூடி யிருப்பார்க்குக், குணமதுவே யாஞ்செறியு கொண்டு” என்பது காண்க.

தீயோர்சேர்க்கையினால் வருந் தீமை இதனாற் கூறப்பட்டது.

‘நெய்யும்’ என்ற உயர்வுசிறப்பும்மை-அதனது தன்மையையும், எத்தன்மையானபுண்களையும் ஆற்றுமியல்பையும், “ஆயுர்வை க்ருதம்” என்றுவேதத்

திலுங் கூறும்படி ஆயுளளிக்கவல்ல தாதலையுங் காட்டிற்று. போல்வது-ஒப்பில்போலி; “ஒப்பில் போலியு மப்பொருட் டாகும்” என்னும் தொல்காப்பியச் சூத்திரத்தின் உரையில், ஒன்றற்கொன்று ஒக்குமென்னும் பொருள் தன்கண் இன்றி வரும் ‘போல்’ என்னுஞ் சொல் சிறிது பொருளுணர்த்தி உரையசையாய் நிற்பதற்கு இதனை உதாரணங்காட்டியிருத்தல் காண்க. இனி, கோடிக்கடுவினையர் என எடுத்து - மிகப்பலவாகிய தீவினைகளை யுடையவர் என்றுமாம். (௪)

கஉ௫. பெரியவர் கேண்மை பிறைபோல நாளும்
வரிசை வரிசையா நந்தும்—வரிசையால்
வானூர் மதியம்போல் வைகலுந் தேயுமே
தானே சிறியார் தொடர்பு.

(இ - ள்.) பெரியவர் கேண்மை-(அறிவினற்) பெரியோர்களது சினேகம்,—பிறைபோல - இளஞ்சந்திரன் போல, நாளும் - தினந்தோறும், வரிசை வரிசை ஆ-முறைநயே, நந்தும்-வளரும்; சிறியார் தொடர்பு-(அறிவினற்) சிறியவரது சினேகமோ,—வான் ஊர் மதியம் போல் - ஆகாயத்திற் செல்லும் பூர்ணசந்திரன்போல, வைகலும்-நாள்தோறும், வரிசையால் - முறையாக, தானே-தனக்குத்தானே [பிறருடைய முயற்சியில்லாமலே], தேயும் - குறைந்துவிடும்; (எ - று.)

அறிவுடையார் தமக்குட் செய்துகொண்ட நட்பு முன்சுருங்கிப் பின் பெருகுதற்கும், அறிவிலார் தமக்குட் செய்துகொண்ட நட்பு முன்பெருகிப் பின் சுருங்குதற்குங் காரணம், தமக்குள் ஒருவர் ஒருவருடைய குணத்தை முன் அறியாமலிருத்தலும் பின் அறிதலுமா மென்க. "நிறைநீர நீரவர்கேண்மை பிறைமதிப், பின்னீர பேதையார் நட்பு" என்னுந் திருக்குறளை நோக்குக. "ஆரம்ப குர்வீ க்ஷயிணீக்ரமேண லக்வீபுரா வ்ருத்தி மதீசபச்சாத் - தினஸ்யபூர்வார்த்த பரார்த்தபிந்நா சாயேவ மைத்ரீ கலஸஜ்ஜநாநாம்" என்னும் பத்யமும் இங்குக் கவனிக்கத் தக்கது. இவ்வாறு இருதிறத்தாரது நட்பையும் உணர்ந்து சிறியார் தொடர்பை அஞ்சி விடவேண்டுமென இவ்வதிகாரத்திற்கு ஏற்பக் கருத்துக்கொள்க.

இதனை, கூ௮-ஆங் கவியோடு ஒப்பிடுக.

"குன்றமார்பரிந்து வெள்வேற் குமிமா மஞ்ஞை யூர்ந்து" என்ற சீந்தாமணியினுரையில், 'ஊர்தல் - ஈண்டுப் போதல்மேற்று: "வானூர் மதியம்' - போல' என்று நச்சினார்க்கினியர் உரைத்தது இங்கு உணரத்தக்கது.

கஉகூ. சான்றோ ரெனமதித்துச் சார்ந்தாய்மற் சார்ந்தாய்க்குச்
சான்றாண்மை சார்ந்தார்க ணில்லாயிற்—சார்ந்தோய்கேள்
சாந்தகத் துண்டென்று செப்புத் திறந்தொருவன்
பாம்பகத்துக் கண்ட துடைத்து.

(இ - ள்.) (நீ), சான்றோர் என மதித்து-(இவர் எல்லாநற்குணங்களாலும்) நிறைந்தவ ரென்று நன்குமதித்து, சார்ந்தாய் - (சிலரைச்) சிநேகித்

தாய்; சார்ந்தாய்க்கு - (அவ்வாறு) சினேகித்த உனக்கு, சான்றாண்மை-அந் நற்குண நிறைவுடைமை, சார்ந்தார்கண் - (உன்னால்) சேரப்பட்ட அவரிடத்து, இல் ஆயின் - இல்லாமற்போனால், (அது),—ஒருவன்—, சாந்து அகத்து உண்டு என்று - வாசனைத்திரவியம் இதனுள்ளே இருக்கிறதென்று எண்ணி, செப்புதிறந்து-ஒரு சிமிழைத் திறந்து, அகத்துள்ளே - அதனுள்ளே, பாம்பு கண்டது - பாம்பைக் கண்ட தன்மையை, உடைத்து - உடையது; சார்ந்தோய் - சினேகஞ்செய்தவனே! கேள் - (இதனைக்) கேட்டறிவாயாக; (எ - று.)

இதனாலும், மேலிரண்டுசெய்யுள்களாலும், அஞ்சப்படுவதாகியதீயோர் தொடர்பா லுண்டாகுந் தீமை கூறப்படுகின்றது.

நன்கு ஆராயாமல் ஒருவரோடு நட்புச்செய்தல் பெருந்தீமை வருதற்குக் காரணமா மென்பதை உபமானமுகத்தால் விளக்கினார். சான்றோரென மதித்துச் சார்தலுக்கு - சாந்தகத்துண்டென்று செப்புத்திறத்தலும், அங்குச் சான்றாண்மையின்மையைக் காணுதற்கு-பாம்பை அதனகத்துக் காணுதலும் உபமானமெனக் காண்க.

கண்டாற்போன்ற தன்மையையுடையது எனக் கூறாது 'கண்டது உடைத்து' என உபமேயத்தை உபமானமாகவே கூறியது, காட்சியணி. ஒருகாரியத்தைச் செய்யத்தொடங்கி இஷ்டத்தை யடையாது அநிஷ்டத்தை யடைதலாகிய தநதியின்மையணியையும் இச்செய்யுளிலே காண்க. இவ்வாறு இரண்டணிசேர்ந்தது - சேர்வையணி.

மன் - அசை; மிகவும் என்னும் பொருள்கொள்ளலாம்: ஒழியிசைப் பொருள தென்றலுமாம். சான்று ஆண்மை என்ற வினையெச்சத்தொடர் - (நற்குணங்களால்) நிறைந்து அவற்றை ஆளுந்தன்மை என்று பொருள்படும். சாந்து-சந்தநம் என்னும் வடமொழியின் விகாரம்; சிறப்புப்பெயர் பொதுப்பொருள் குறித்தது.

இச்செய்யுளின் பின்னிரண்டடி இனவெதுகை. (௯)

கஉஎ. யாஅ ரொருவ ரொருவர்த முள்ளத்தைத்
தேருந் துணைமை யுடையவர்—சாரற்
கனமணி நின்றிமைக்கு நாடகேண் மக்கண்
மனம்வே றுசெய்கையும் வேறு.

(இ - ள்.) சாரல்-மலைப்பக்கங்களிலே, கனம் மணி-பெருமை பொருந்திய இரத்தினங்கள், நின்று-நிலைபெற்று, இமைக்கும்-விளங்குகின்ற, நாட-நாட்டையுடைய அரசனே!—கேள்-கேட்பாயாக:—ஒருவர்தம் உள்ளத்தை-வேறொருவருடைய மனத்தை, தேரும் - ஆராய்ந்தறியக்கூடிய, துணைமை-வல்லமையை, உடையவர் - உடையவராகிய, ஒருவர்-ஒருத்தர், யார் - எவருளர்? [ஒருவருமில்லை]; (ஏனென்றால்),—மக்கள் மனம்வேறு செய்கையும் வேறு-மனிதர்களது எண்ணமும் வேறு செய்யுந் தொழிலும் வேறு;(எ-று.)

உலகத்தில் மனிதர்பலர்க்கு மனமுஞ் செயலும் ஒற்றுமைப்பட்டிராமல் வேறுபட்டிருக்குமாதலால், ஒருவரது உள்ளம் இத்தன்மையதென்று அவர் செய்கையைக்கொண்டு தெளியலாகாது என்பது கருத்து. எனவே, பலநாள் பலவழியால் ஆராய்ந்து ஒருவரை நட்புக்கொள்ளவேண்டுமேயன்றி, ஆராயாது நட்புக்கொள்ளின் தீயரோடும் நட்பு நேர்ந்துவிடுமாதலால், அத்தீவினைக்கு அஞ்சி நடக்கவேண்டுமென்பதாம்.

'மக்கள்மனம்வேறு செய்கையும்வேறு' என்பது முன்னிரண்டடியைச் சாதித்து நிற்பது-தொடர்நிலைச்செய்யுட்குறியணி.

"மநஸ்யேகம் வசஸ்யேகம் கர்மண்யேகம் மஹாத்மநாம் - மநஸ்யந்யத் வசஸ்யந்யத் கர்மண்யந்யத் துராத்மநாம்" என்னும் வடநூல் மேற்கோள் கவனிக்கத் தக்கது.

கேள்-முன்னிலையசையுமாம். வேறு-ஐம்பால் மூவிடத்துக்கும் பொதுவான குறிப்புவினைமுற்றுப் பகாப்பதம். (எ)

கஉஅ. உள்ளத்தா னள்ளா துறுதித் தொழிலராய்
கள்ளத்தா னட்டார் கழிகேண்மை—தெள்ளிப்
புனற்செதும்பு நின்றலைக்கும் பூங்குன்ற நாட
மனத்துக்கண் மாசாய் விடும்.

(இ - ள்.) புனல்-அருவிநீர், தெள்ளி - தெளிவுடையதாய், செதும்பு - சேற்றை, நின்று அலைக்கும்-இடைவிடாது ஒழித்துநிற்கின்ற, பூ குன்றம் - அழகிய மலையையுடைய, நாட-நாட்டையுடையவனே!—உள்ளத்தால் நள்ளாது-மனப்பூர்வமாகச் சினேகஞ்செய்யாமல், உறுதி தொழிலர் ஆய்-(பிறரது நன்மையிற் சிறிதுங்கருத்துவையாது தமது) நன்மையையே தேடுந்

தொழிலை யுடையவராய், கள்ளத்தால் நட்டார் - வஞ்சனையாற் சினேகஞ் செய்தவரது, கழிகேண்மை-மிகுதியான நட்பு, மனத்துக்கண் மாசு ஆய் விடும்-மனத்திற் குற்றமாய் முடியும்; (எ - று.)

ஆதலால், அதற்கு அஞ்சவேண்டு மென்பதாம்.

'மனத்துக்கண் மாசாய்விடும்' என்றது, பின்பு பலதீமையை விளக்கு மென்றபடி. பூங்குன்றம்-பண்புத்தொகை; அழகாகிய குன்ற மென்க.

'கழிகிழமை' என்றும் பாடம். (அ)

கஉகூ. ஒக்கிய வொள்வாடன் னொன்னார்கைப் பட்டக்கா
லூக்க மழிப்பதூஉ மெய்யாகு—மாக்க
மிருமையுஞ் சென்று சுடுதலா னல்ல
கருமமே கல்லார்கட் டீர்வு.

(இ - ள்.) ஒக்கிய - (போரிற் பகைவரைக்கொல்லுதற்பொருட்டு ஒருவன்) உயரவெடுத்த, ஒள் வாள் - பிரகாசமான வாளாயுதமானது, தன் ஒன்னார் கை பட்டக்கால்-அவனது பகைவரது கையில் அகப்பட்டுவிட்டால், ஊக்கம் அழிப்பதூஉம் - (பகைவரை அழியாமையோடு தன்) வலிமையை

நாசப்படுத்துவதும், மெய் ஆகும்-(இம்மையில்) உண்மையாம்; (அதுபோலவே),—ஆக்கம் - (மூடர்க்குத் தாம்செய்யும்) உபகாரம், இருமையும் சென்று சுடுதலால் - (இம்மைமறுமை யென்கிற) இரண்டிடத்துந் தொடர்ந்து (தம்மை) வருத்துவதனால், கல்லார்கண் தீர்வு-அறிவில்லாதவரிடத்தினின்றும் நீங்குதல், நல்ல கருமமே - நல்ல காரியமேயாம்; (எ - று.)

பகைவர் கையில் தவறி அகப்பட்ட தமதுவாளினால் உண்டாகுந் தீமையினும், அறிவில்லார்க்குத் தாம்செய்த உபகாரத்தாலுண்டாகுந் தீமைக்கு மிகவும் அஞ்சவேண்டுமென்பது, கருத்து: ஏனெனில், பகைவர்கையிற் பட்ட வாள் இம்மையில் தம் உயிர்வாழ்க்கையை யொழித்தாலும் மறுமையில் வீர சுவர்க்க வின்பத்துக்குக் காரணமாம்: அறிவிலார்க்குச்செய்த உபகாரமோ செய்தவர்க்கு இம்மையிற் பழியையும் மறுமையிற் பாவத்தையும் தந்து அவரை இருமையுங் கெடுக்கு மாதலி னென்க.

வேற்றுமையணியை உட்கொண்டு வந்த எடுத்துக்காட்டுவமையணி.

ஒத்திய என்னும் இறந்தகாலப் பெயரெச்சத்தில், ஒங்கு என்பதன் பிறவினையாகிய ஒக்கு - பகுதி; மெலி வலியானது - பிறவினைக்குறி. ஒன்னர் - ஒன்றார் என்பதன் மரூஉ; சேராதவ ரென்று பொருள்.

'ஆக்க மிருமையுஞ் சென்று சிதைத்தலால்' என்று பாடங்கொண்டு, தம்முடைய நன்மையை இம்மை மறுமையென்ற இரண்டிடத்துங் கெடுத்தலால் என்று பொருளுரைத்தலு மொன்று. (௬)

௧௯௦. மனைப்பாசங் கைவிடாய் மக்கட்கென் றேங்கி
யெனைத்தூழி வாழ்தியோ நெஞ்சே—யெனைத்துஞ்
சிறுவரையே யாயினுஞ் செய்தநன் றல்லா
லுறுபயனோ வில்லை யுயிர்க்கு.

(இ - ள்.) நெஞ்சே - மனமே!—மனை பாசம் கைவிடாய் - மனையாளிடத்து உள்ள அன்பை விடாமல், மக்கட்கு என்று ஏங்கி - பிள்ளைகளுக்காகவும் இரங்கி, எனைத்து ஊழி வாழ்தியோ-எத்தனைகாலம் வாழ்வாயோ? எனைத்தும் சிறு வரையே ஆயினும் - எவ்வளவு சிறிதாயினும், செய்த-(ஒருவன்) செய்துள்ள, நன்று அல்லால் - நற்காரியமே யல்லாமல், உயிர்க்கு - (அவனது) உயிர்க்கு, உறு பயனோ-அடையும்படியான நற்பயனோ, இல்லை-வேறில்லை; (எ - று.)

உயிர்க்கு உறுதியாகிய நல்வினையைத் தேடாது ஸம்ஸாரபாசபந்தத்திலகப்பட்டுஉழன்று வீண்காலங்கழித்தலாலாகுந் தீவினைக்கு அஞ்சவேண்டுமென்பது, இதனாற் கூறப்பட்டது.

'எனைத்தூழி வாழ்தியோ' என்றதனால், யாக்கைநிலையாமையைக்குறிப்பித்தவாறு. முதலடியினால், பெண்டு பிள்ளைகள் மறுமைக்கு உதவாமையை உணர்த்தினர்,

இச்செய்யுளின் பின்னிரண்டடியை, மேல் ௧௨௦-ஆஞ் செய்யுளின் முன்னிரண்டடியோடு ஒருசார் ஒப்பிடுக.

இச்செய்யுளில், பராந்திரஸம் தோன்றுமாறு காண்க.

ஸம்ஸாரத்தினின்று அப்பாற்செல்லவொட்டாதகயிறுபோலக்கட்டுப்படுத்தலால், அன்பை 'பாசம்' என்றே கூறினர்: உவமையாகுபெயராகிய காரணக்குறி. கைவிடாய்-முற்றெச்சம்; கை-உபசர்க்கம்: தனக்கென்றொரு

இல்லறவியல் முற்றிற்று.

அறத்துப்பால் முற்றுப்பெற்றது.

இரண்டாவது

பொருட்பால்.

அஃதாவது - இல்லறத்தின்வழிப்படுவனவாகிய பொருளின்பங்களுள் பொருளை உணர்த்தும் பாகம். இரண்டாம் வேற்றுமையுருபும்பயனுமுடன் தொக்கதொகை. பொருளின்பங்களிற்பற்றுவிடுதலே துறவாதலால்,இவை-துறவறத்தின் வழிப்படுவனவல்ல. பொருளாவது - தனது அனுபவத்தால் இம்மையையும் தானம்முதலியவற்றால் மறுமையையுந் தருவதாகித் தரும வழியிற் சேர்க்கப்பட்ட பொன் மணி நெல் முதலியன. உலகத்திற்கு உயிர்போலச சிறந்த அரசனது நீதி பொருளுக்குத தனிக்காரணமாதலால், அவ்வரசநீதி கூறவே பொருளின்தன்மை கூறியதாமெனக் கொண்டு, இப்பொருட்பா லிருபத்து நான்கதிகாரங்களாலும் அதனைக்கூறுகின்றார்.

இப்பொருட்பால்-பதினான்காம் அதிகாரம் முதல் ஏழு அதிகாரங்கள் அரசியலென்றும், அதன்பின்நான்குஅதிகாரங்கள் நட்பியலென்றும்,அதன் பின் மூன்று அதிகாரங்கள் இன்பவியலென்றும், அதன்பின் நான்கு அதிகாரங்கள் துன்பவியலென்றும், அதனபின் ஓர் அதிகாரம்பொதுவியலென்றும், அதன்பின் நான்கு அதிகாரங்கள் பகையியலென்றும், அதன்பின் ஓர் அதிகாரம் பன்னெறியியலென்றும் ஏழு உட்பிரிவுகளை யுடையதாய்அமைக் கப்பட்டது; "பொருளியல் வகையேழுபுலப்படக்கிளப்பின், அரசியலேழதி காரமாகு, நட்பியல் நான்கதிகாரமின்ப, மூன்றே துன்பவியலதிகாரநான்கே ஒன்றே பொதுவியல் பகையியல், கூறதிகார நான்கே பன்னெறி,கூறதிகார மொன்றே" என்ற பழைய உரைசூத்திரத்தை உணர்க, (இதனால், ஓரியல் தானே ஓரதிகாரமாக வருதலுமுண்டு என்பதும் போதரும்.) அவற்றுள்,

முதலாவது

அரசியல்.

அஃதாவது-அரசனது தன்மையைக்கூறும் பாகமென்றவாறு.அரசநீதியைக் கூறும்பொழுது முதலில்அரசனது தன்மையைக் கூறியேபின்வேறு

கூறவேண்டியிருத்தலால், அதனைத்தெரிவிக்கும் அரசியல்முதலில்வைக்கப் பட்டது: அரசு இயல்-இராசதருமம்; அதாவது-காவலைகடாத்தும்முறைமை.

கச - ஆம் அதிகாரம்,—கல்வி.

அஃதாவது-அவ்வரசன் தான் கற்பதற்கு உரிய நூல்களைக் கற்றலைப் பற்றிச் சொல்லது. அவை - அறநூலும், நீதிநூலும், தேர் யானை குதிரை படைக்கலம் என்னப்பட்ட இவற்றின் நூல்களும் முதலியன. பொருள் பெறுதற்கு முதற்காரணமாயும், பெற்றபொருளைக் காத்தற்கும் பிறர்க்குச செலவழித்துத் தானும் அனுபவித்தற்குத் துணைக்காரணமாயும், இருத்தல் பற்றி, கல்வி முதலில் வைக்கப்பட்டது. அரசன் அறிவுடையவனுயிருந்தால் தனது உயிர்க்கேயன்றி உலகத்து உயிர்கட்கும் பயன்படுதல் நோக்கிஇஃது அரசியலுள் வைக்கப்பட்டதாயினும்,யாவர்க்கும்உறுதியைத்தருஞ்சிறப்பை புடைமையாற் பொதுப்படக் கூறப்படுகின்றது. 'கல்வியாவது-தத்தங் குலத்திற்கேற்ப ஓதுதலும், பொருள்களை விளங்கக்கேட்டறிதலும், பின்பு அவற்றைத் தான் வகுத்துக்கூற வல்லனுதலுமாம்' என்பது, பழையவுரை. கல்வி - தொழிற்பெயர்; வி - விகுதி.

கருக. குஞ்சி யழகுங் கொடுந்தானைக் கோட்டழகு
மஞ்ச ளழகு மழகல்ல—நெஞ்சத்து
நல்லம்யா மென்னு நடுவு நிலைமையாற்
கல்வி யழகே யழகு.

(இ - ள்.) குஞ்சி அழகும்-மயிர்முடியின் அழகும், கொடுந்தானைகோடு அழகும் - மடிப்புள்ள ஆடையினது கரையின் அழகும், மஞ்சள் அழகும் - கலவைப்பூச்சினது அழகும், அழகுஅல்ல-அழகாகமாட்டா; நெஞ்சத்துநல்லம்யாம் என்னும் நடுவுநிலைமையால் - மனத்தில் யாம்; நற்குணமுடையோமென்று காண்கின்ற கோணுதலில்லாத தன்மையால்,கல்வி அழகே அழகு-படிப்பினுலுண்டாகும் அழகே அழகாம்; (எ - று.)

குஞ்சியழகு முதலியன தம்மைப்பார்க்கும் பிறர்க்கேயன்றித் தமக்கு இன்பந்தருவன அல்ல, கல்வி யொன்றே தம்மனத்துக்கு இன்பந்தருவது என்பதாம். இனி, பின்னிரண்டடிக்கு மனத்தில் நல்லவர்களா யிருக்கக்

கடவோம் யாமென்று எண்ணுகிற பக்ஷபாதமில்லாத தன்மையோடுகூடிய கல்வியினது அழகே அழகென்று உரைப்பாருமுளர்.

ஆடவர்க்குஉரிய குஞ்சியை முதலிலும், மகளிர்க்குஉரியமஞ்சளைஇறுதியிலும், இருவர்க்கும் பொதுவாகிய தானையை இடையிலும் வைத்துக்கூறியதாகக்கொண்டு இப்பாட்டை ஆண்கல்விக்கும் பெண்கல்விக்கும் பொதுவென்பர் சிலர்.

"மயிர்வனப்புங் கண்கவரு மார்பின் வனப்பும், உகிர்வனப்புங் காதின் வனப்புஞ்—செயிர்தீர்ந்த பல்லின் வனப்பும் வனப்பல்ல நூற்கியைந்த,

சொல்லின் வனப்பே வனப்பு" என்னுஞ் சிறுபஞ்சமூலச்செய்யுளையும், "இடைவனப்புந் தோள்வனப்பு மீடின் வனப்பு, நடைவனப்பு நாணின் வனப்பும்—புடைசால், கழுத்தின் வனப்பும் வனப்பல்ல வெண்ணோடெழுத்தின் வனப்பே வனப்பு" என்னும் ஏலாதிச் செய்யுளையும் இங்கு ஒப்பு நோக்குக. "கேயூராணி ந பூஷயந்தி புருஷம் ஹாரா ந சந்த்ரோஜ்வலாஃ, நஸ்நாநம் நவிலேபநம் ந குஸுமம் நாலங்க்ருதா மூர்த்தஜா: | வாண்யேகா ஸமலங்கரோதி புருஷம் யா ஸம்ஸ்க்ருதா தார்யதே, க்ஷீயந்தே கலு பூஷணாநி ஸததம் வாக்பூஷணம்பூஷணம்," "வித்யைவபூஷணம் பும்ஸாம்" என்னும் வடநூல் மேற்கோள்கள் இங்கு ஒப்பிடத்தக்கன.

குஞ்சி-ஆண்மயிர்; பங்கி, குடுமி, சிகை என்பனவும் இவ்வாறே: (அளகம், ஓதி, கூந்தல், ஐம்பால், கோதை என்பன - பெண்மயிரின் பெயராம்.) கொடுமை-வளைவு; கொடுங்கோல், கொடுவாள், கொடுமரம், கொடும்புறம் என்றவிடங்களிலும் காண்க; இங்கே மடிப்புக்குக் கொள்ளப்பட்டது. மஞ்சள்-மற்றும் பலவகைப்பட்ட மேற்பூச்சுக்களுக்கும், கொடுந்தானைக்கோடு-ஆபரணங்களுக்கும், குஞ்சி-பிறவுறுப்புக்களுக்கும் உபலக்ஷணம். நல்லம் - தன்மைப் பன்மைக் குறிப்புமுற்று; அம்-விகுதி. ஏ - பிரிநிலை. (எ)

கருஉ. இம்மை பயக்குமா லீயக் குறைவின்றாற்
தம்மை விளக்குமாற் றமுளராக் கேடின்றா
லெம்மை யுலகத்தும் யாங்காணேங் கல்விபோன்
மம்ம ரறுக்கு மருந்து.

(இ - ள்.) (கல்வியானது),—இம்மை-இப்பிறப்பின் பயனாகிய தத்துவ ஞானத்தை, பயக்கும் - (தன்னையுடையானுக்குத்) தரும்; ஈய-(பிறர்க்குக்) கொடுக்க, [போதித்தலால் என்றபடி], குறைவு இன்று-(செல்வம்போலக்) குறைவுபடாது [மேன்மேல் வளரும்]; தம்மை விளக்கும் - தம்மை (ப் புகழால்கெடுந்துணையுமட்டும்) விளங்கச்செய்யும்; தாம் உளர் ஆ கேடு இன்று-தாங்கள் உயிருள்ளவராக வாழுமளவும் அழிதலில்லை; ஆல்-ஆதலால்,—யாம்—, கல்விபோல் மம்மர் அறுக்கும் மருந்து-கல்விபோல அறியாமையாகிய நோயையொழிக்கின்றதொரு மருந்தை, எம்மை உலகத்தும்-எத்தன்மையான உலகத்திலும், காணேம்-காண்கின்றோமில்லை; (எ - று.)—மம்மர்-மயக்கம்.

கல்விப்பொருளானது செல்வப்பொருள்போலவே இம்மையைப் பயத்தும் ஈயக்குறைவதில்லை; அன்றியும், தம்மை விளக்குவதாயிருந்தும் தாமுள்ளபோது கெடுவதில்லை, அதுவன்றியும், செல்வமோ அவிவேகத்தை வளர்க்கின்றது; இக்கல்வியோ அதனை அடியோடு ஒழிக்கின்றது எனச் செல்வத்திற்கும் கல்விக்கும் வேற்றுமைதோன்றக் கூறியுள்ளது காண்க.

கல்வியை மருந்தாகக் கூறியதற்கு ஏற்ப, மம்மரை நோயாகக்கூறுதலின், இஃது-ஏகதேசவுருவகவணி; 'கல்விபோல்' என உவமையணியுங் கலந்துவந்தது.

உடற்பிணிதீர்க்கும் மருந்தினும் உயிர்ப்பிணிதீர்க்குங் கல்வி பலவகையாலுஞ் சிறந்ததென்பது, இதனாற் கூறப்பட்டது.

இச்செய்யுள், தொல்காப்பியப் பொருளதிகார நச்சினார்க்கினியருரையில் ஏதுநற்சிறப்புக்கு எடுத்துக்காட்டப்பட்டுள்ளது. "அறம்பொருளின்பமும் வீடும் பயக்கும், புறங்கடை நல்லிசையுநாட்டும்—உறுங்கவலொன்று, ற்றுழியுங் கைகொடுக்குங் கல்வியி னூங்கில்லை, சிற்றுயிர்க் குற்ற துணை" என பின்னோர் கூறியதுங் காண்க.

இம்மை-பயனுக்கு ஆகுபெயர். மை விகுதி-இம்மை யென்பதில் இடப்பொருளையும், எம்மை யென்பதில் தன்மைப்பொருளையும் உணர்த்திற்று. தேவலோகத்து மருந்தாகிய அமிருதமும் மம்மரறுக்கா தாதலால் அதனினுஞ்சிறந்ததென்பது தோன்ற, 'எம்மை யுலகத்தும் யாங்காணேங் கல்வி

போன் மம்மராறுக்கு மருந்து' எனப்பட்டது. இம்மை-செல்வம் எனவுமாம், முதலிலுள்ள மூன்று 'ஆல்' - அசை; நான்காவது 'ஆல்' - ஆதலால் என்பதன் விகாரம். (௨)

௧௩௩. களர்நிலத் துப்பிறந்த வுப்பினைச் சான்றோர்
விளைநிலத்து நெல்லின் விழுமிதாக் கொள்வர்
கடைநிலத்தோ ராயினுங் கற்றறிந் தோரைத்
தலைநிலத்து வைக்கப் படும்.

(இ - ள்.) களர் நிலத்து பிறந்த - (இழிவாகிய) உவர்நிலத்தில் உண்டான, உப்பினை-உப்பை, சான்றோர் - பெரியோர், விளை நிலத்து நெல்லின் விழுமிது ஆ - விளைகின்ற (நல்ல) நிலத்தில் தோன்றிய நெல்லினுஞ் சிறந்ததாக, கொள்வர் - கொள்வார்கள்; (அதுபோலவே), கடை நிலத்தோர் ஆயினும்-இழிவானசாதியிற் பிறந்தவர்களானாலும், கற்று அறிந்தோரை-(நூல்களைக்) கற்று (அவற்றின் பொருளை) அறிந்தவர்களை, தலை நிலத்து வைக்கப்படும் - மேன்மையான இடத்தில் வைத்து கௌரவிக்கவேண்டும்;

பிறப்புப்பற்றி உயர்வு தாழ்வு பாராட்டாமற் கல்விச்சிறப்பால் நன்கு மதிக்கவேண்டுமென்பது, கருத்து. "நாற்பாற் குலத்தின் மேற்பா லொருவன், கற்றிலனாயிற் கீழிருப்பவனே," "எக்குடிப் பிறப்பினும் யாவரே யாயினும், அக்குடியிற் கற்றோரை வருக வென்பார்," "ஆக்கு மறிவானல்லது பிறப்பினுன்,மீக்கொ ளுயர்விழிவுவேண்டற்க,""மெய்த்த திருவள்ளுவனார் வென்றுயர்ந்தார் கல்விநலங், துய்ந்த சங்கத்தார் தாழ்ந்தார் சோமேசா - வுய்த்தறியின், மேற்பிறந்தா ராயினுங் கல்லாதார் கீழ்ப்பிறந்துங், கற்றாரனைத்திலர் பாடு," "வேற்றுமை தெரிந்த நாற்பா லுள்ளுங், கீழ்ப்பாலொருவன் கற்பின், மேற்பாலொருவனு மவன்கட் படுமே" என்பன காண்க. உப்பின்சுவை உணவுக்கு இன்றியமையாதது போலக் கல்வியறிவு மக்கட்கு இன்றியமையாததென்பது தோன்ற, உப்பைத் திருஷ்டாந்தமாக எடுத்துக் கூறினார். உப்பு விழுமிதாக் கொள்ளப்படுதலை, "ஷண்ணாம் ரஸாநாம் லவணம் ப்ரதாநம்" என்றும் வடநூல்மேற்கோளைக்கொண்டும், "உப்பில்லாப் பண்டம்குப்பையிலே" என்னும் பழமொழியைக் கொண்டும் உணர்க. இனி, நெல்லின் - நெல்லைப்போல எனவும் உரைப்பர்.

விழுமிது-விழும மென்னும் உரிச்சொல்லினடியாகப் பிறந்த ஒன்றன் பாற் குறிப்புவினையாலணையும்பெயர். வைக்கப்படும்-ஒருவகை வியங்கோள் வினைமுற்று; செய்வினை; செயப்பாட்டுவினையன்று. அன்றி, வைக்க என்பதைச் செயவெனெச்சம் தொழிற்பெயர்த்தன்மைப்பட்டு வந்ததாகக்கொண்டு, வைக்க - வைத்தல், படும் - தகும் என்றும் உரைக்கலாம்.

இச்செய்யுளில் 'வருக்கவெதுகையோடு உயிரோதுகை; அதாவது-இரண்டாமெழுத்து ஒன்றாயினும் இரண்டாமெழுத்தின்மேலேறிய உயிர் ஒன்றி நிற்பது. (௯)

கசு௦. வைப்புழிக் கோட்படா வாய்த்தீயிற் கேடில்லை
மிக்க சிறப்பி னரசர் செறின்வவ்வா
ரெச்ச மெனவொருவன் மக்கட்குச் செய்வன
விச்சைமற் றல்ல பிற.

(இ - ள்.) (விச்சை) - கல்விகள், வைப்பு உழி - வைக்கப்பட்ட இடத்தில், கோள்படா-(பிறரால்)கவரப்படமாட்டா; வாய்த்து-(கொள்பவர் தக்கவராகக்) கிடைத்து, ஈயின்-(அவர்க்குக்) கொடுத்தால்,கேடு இல்லை-குறைதலில்லை; மிக்க சிறப்பின் - மிகுதியான சிறப்பினாலே, அரசர் - அரசர்கள் செறின்-(பொருமைகாரணமாகக்)கோபித்தாலும்,வவ்வார்-அபகரிக்கமாட்டார்கள்; (ஆதலால்), ஒருவன்—, எச்சம் என - ஆக்கமென்று, மக்கட்கு - (தனது) பிள்ளைகளுக்கு, செய்வன-சேர்த்துவைக்கத்தக்கவை, விச்சை கல்விப்பொருள்களேயாம்; பிற அல்ல-மற்றைச் செல்வப் பொருள்களல்ல.

செல்வப்பொருள்கள் கள்ளராலும் ஞாதியர்முதலியோராலுங்கவர்ந்து கொள்ளப்படும், பிறர்க்குக்கொடுத்தாற் செலவழிந்துபோம்,கொடுங்கோன் மன்னராற்கொள்ளை கொள்ளப்படும்; கல்விப்பொருளுக்குஇத்தன்மையான அபாயங்கள் ஒன்றும் இல்லை; ஆதலால், செல்வப்பொருளினுங் கல்விப் பொருளே சிறந்த தென்பது கருத்து. வேற்றுமையணி.

"கேடில் விழுச்செல்வங் கல்வி யொருவற்கு, மாடல்ல மற்றையவை', "தந்தை மகற்காற்று நன்றிய வையத்து, முந்தி யிருப்பச் செயல்" என்ற திருக்குறள்களையும், 'அழிவின்மையாவது-தாயத்தார் கள்வர் வலியர் அரசர் என்றிவராற் கொள்ளப்படாமையும், வழிபட்டார்க்குக் கொடுத்துழிக் குறையாமையுமாம்' என்ற பரிமேலழகருரையையும் இங்கே அறிக.

செல்வத்தினுங் கல்வி சிறந்ததென்பதற்குக் காரணங்காட்டி, அதனை மக்கட்குச் செய்யவேண்டுவது கடமையென்பது, இதனாற் கூறப்பட்டது.

வைப்பு உழி-வைத்தலையுடைய இடம். கோள்-கொள்ளுதல்; முதனிலை திரிந்த தொழிற்பெயர். எச்சம் - (சம்பாத்தியத்தில்) மிச்சப்பட்டு நிற்பது;

ஆஸ்தி. எஞ்ச - பகுதி, அம்-கருத்தாப்பொருள்விகுதி, வலித்தல்-விகாரம். விச்சை-வித்யா என்னும் வடமொழியின் சிதைவு. மற்று-அசை;வினைமாற்று மாம், மற்று, பிற - ஒருபொருட்பன்மொழி யெனவுங் கொள்ளலாம்.

"ரசோரஹார்யம் ஈசராஜஹார்யம்விதேஷயாசோசபாரகாரி | எதத்தம் ஸர்வதாத் ப்ரதாநம் வித்யாதநம் யத் புருஷா வஹந்தி" என்ற சுலோகம் இங்கு ஒப்பிடத்தக்கது.

இந்நாலடிநானூற்றில் ஒவ்வொரு செய்யுளும் ஒவ்வொரு புலவரால் தனித்தனி பாடப்பட்டதாதலால், இச்செய்புளில்'ஈயிற்கேடில்லை'யென்றதை யும் "ஈயக்குறைவின்று" என்றதனோடு கூறியதுகூற லென்னுங் குற்ற மாகாதென அறிக; மற்றும் இங்ஙனம் வருவனவற்றிற்கெல்லாம் இஃது ஒக்கும். இச்செய்யுளில் ஓவேதுகை. (௪)

௧௩௫. கல்வி கரையில கற்பவர் நாள்சில
மெல்ல நினைக்கிற் பிணிபல—தெள்ளிதி
னாராய்ந் தமைவுடைய கற்பவே நீரொழியப்
பாலுண் குருகிற் றெரிந்து.

(இ - ள்.) கல்வி கரை இல - வித்தைகளாகிய கடல்களோ கரையை யுடையனவல்ல; கற்பவர் நாள் சில-(அவற்றைப்) படிப்பவரது வாழ்நாட் களோ சிலவாம்; மெல்ல நினைக்கின் பிணி பல-விரைவின்றி ஆலோசித்துப் பார்த்தால் (அவ்வாழ்நாள் சிலவற்றுள்ளும்) நோய்களோ பல உள்ளன; (ஆதலால்), நீர் ஒழிய பால் உண் குருகின் - நீர் ஒழியப் [பிரித்துவிட்டுப்] பாலைமாத்திரமே உண்கின்ற அன்னப்பறவைபோல, தெரிந்து-(நூல்களின் தன்மைகளைப் பகுத்து-அறிந்து, தெள்ளிதின் ஆராய்ந்து-தெளிவாகஆராய் ச்சிசெய்து, அமைவு உடைய - சாரமாகவுள்ள ஞானநூல்களையே, கற்ப - (விவேகிகள்) படிப்பார்கள்; (எ - று.)

கல்வி கடல்போற் பரந்தும், ஆயுள்நாள் மிகக்குறுகியும், அவ்வாழ் நாளிலும் கற்கவொட்டாது தடைசெய்யும் பலவகையாகிய பிணிகள் மிக் கும் இருத்தலால், பெறுதற்கரிய மனிதசனனமெடுத்தோர் சாரமானவற் றைப்படித்து உய்யக்கடவரென்பதாம். ("அநந்தபாரம் மஹா-வேதிதவ்யம் அல்பஸ்சகாலோபஹவச்சவிக்நா:யத்ஸாரபூதம்ததுபாஸிதவ்யம்ஹம்ஸோயதா க்ஷீரமிவாம்புமிச்ரம்"என்ற வடநூல் மேற்கோளும்இப்பொருளுடையதே.)

'அமைவுடைய' என்றது, வேதாந்தநூல்களை. பாலையும்நீரையுங்கலந்து வைத்தால் அன்னப்பறவை நீரைப்பிரித்துவிட்டுப் பாலை உண்ணுமென்பது நூற்றுணிவு; "பானிறக்குருகினுய்ந்து" என்றார் சிந்தாமணியாரும். இதுபற்றியே, அன்னம் நல்லமாணாக்கர்க்கு உவமை கூறப்படும். கரை-எல்லைமுடிவு.

இச்செய்யளின் பின்னிரண்டடிகளில் இனவேதுகையோடு வருக்க வேதுகை. (ரு)

கருசு. தோணி யியக்குவான் றொல்லை வருணத்துக்
காணிற் கடைப்பட்டா னென்றிகழார்—காணு
யவன்றுணையா வாறுபோ யற்றேநூல் கற்ற
மகன்றுணையா நல்ல கொளல்.

(இ - ள்.) (மேற்பட்டசாதியிற் பிறந்தவனாயினும்), நூல் கற்ற மகன்- சாஸ்திரங்களைப்படித்த மனிதனை, துணை ஆ - (ஒருவன்) துணையாகக்கொண்டு, நல்ல - சிறந்த நூற்பொருள்களை, கொளல் - 'அறிந்துகொள்ளுதலானது,—தோணி இயக்குவான் - மரக்கலத்தைச் செலுத்துபவன், தொல்லை வருணத்து-பழமையான சாதிகளுள், கடைப்பட்டான் என்று - இழிவான சாதியிற்பிறந்தவனென்று, காணின்-(யாவரும்) அறிந்திருந்தும், இகழார் - (அவனை) இகழ்ச்சிசெய்யாதவர்களாய், அவன் துணை ஆ - அவனைத் துணையாகக்கொண்டு, ஆறுபோய் அற்றே-ஆற்றுவெள்ளத்தைக் கடந்துபோனாற் போன்றதாம்; (எ - று.)

தாழ்ந்தசாதியனாயினும் மீகாமனைக்கொண்டே வெள்ளத்தைக்கடப்பது இன்றியமையாதிருத்தல்போல, தாழ்ந்தசாதியனாயினுங் கற்றவனைக் கொண்டே அவசியமானபொழுது நூல்களைக் கற்கவேண்டு மென்பதாம். உவமையணி.

பிறப்பினாலுண்டாகும் பெருமையினும் கல்வியினாலுண்டாகும் பெருமை சிறந்ததென்றவாறு 'வேற்றுமைதெரிந்த நாற்பாலுள்ளுங், கீழ்ப்பாலொருவன்கற்பின், மேற்பாலொருவனு மவன்கட்படுமே" என்றார் பிறரும். 'கற்றவன்' என்னாது 'கற்றமகன்' என்றது, கல்லாதவன் மனிதருள் வைக்கப்படாது விலங்குகளோடு ஒப்ப மதிக்கப்படுவா னென்பது விளங்குதற்கு.

தோணி - த்ரோணீ என்னும் வடமொழியின் சிதைவு. சாதிவிகற்பஞ் சிருஷ்டிகாலத்தே ஏற்பட்டதன்றி இடையிலே வந்ததன்றென்பது தோன்ற, 'தொல்லைவருணம்' எனப்பட்டது. காணு-முன்னிலையசை; நீ அறி என்றுமாம். போய்-போனு லென்னும் எச்சத்தின் திரிபு; இனி, போயற்று

என்பதை - போயதற்று என்பதன் சிகாரமாகவுங் கொள்ளலாம்.

இச்செய்யுளின் பின்னிரண்டடிகளின் உயிரோதுகையோடு மூன்றமெழுத்தொன்றெதுகை. மூன்றமெழுத்தொன்றெதுகையாவது - இரண்டாமெழுத்து ஒன்றாது நிற்க மூன்றாமெழுத்து ஒன்றிநிற்பது. (க)

கரு.எ. தவலருந் தொல்கேள்வித் தன்மை யுடையா
ரிகலில ரெஃகுடையார் தம்முட் குழீஇ
நகலி னினிதாயிற் காண்பா மகல்வானத்
தும்ப ருறைவார் பதி.

(இ - ள்.) தவல் அரு-தவறுதலில்லாத, தொல் - பழமையால [தொன்றுதொட்டுப் பாரம்பரையாக வருகின்ற] கேள்வி - நூற்கேள்விகளினது, தன்மை-தன்மையை, உடையார்-உடையவர்களும், இகல் இலர்-பகைமைக் குணமில்லாதவர்களும், எஃகு உடையார் தம்முள் - புத்திக்கூர்மையுடையவர்களும் ஆகிய கற்றவர்களுடைய குழாத்தினுள்ளே, குழீஇ-கூடியிருந்து, நகலின் - மகிழ்தலைக்காட்டிலும், இனிது ஆயின் - இன்பந்தருவதாமானால், அகல் வானத்து உம்பர் உறைவார் பதி - பரந்த விண்ணுலகத்தில் வாசஞ்செய்கின்ற தேவர்களது நகரமாகிய அமராவதியை, காண்பாம் - (யாம்) காணக்கடவோம்; (எ - று.)

கற்றோர் சேர்க்கையைப்போலச் சுவர்க்கானுபவம் தத்துவஞானத்துக்கும் முத்திபெறுவதற்கும் ஏதுவாகாததனால், கற்றவர்களோடுசினேகித்து அநு

பவிக்கும் ஆனந்தம் சுவர்க்கானுபவத்தா லுண்டாகும் ஆனந்தத்தினுஞ் சிறந்ததென்பது, கருத்து. அறிவுடையோருடன் கூடி மகிழ்தலினும் இனியதன்றாதலின் தேவர்பதியை யாம் காணக்கடவேமல்லேம் எனக் கற்றறிந்தோரது கூட்டுறவின் அருமைபெருமைகளைத் தெரிவித்தபடி. தேவர்கட்கும் வித்துவான்கட்கும் வடமொழியில் 'விபுதர்' என்ற பெயரும், தென்மொழியில் 'புலவர்' என்ற பெயரும் உள்ளது, இங்குக் காணத்தக்கது.

ஒவ்வொருவனும் பெரும்பாலும் தன்னைப்பற்றித்தான்பன்மையாகவே எண்ணுதல் இயல்பாதலால், 'காண்பாம்' எனப்பட்டது; தனித்தன்மைப் பன்மை. தவல்-தொழிற்பெயர்; தபு என்பதன் மரூஉவாகிய தவு - பகுதி. கேள்வியாவது - கேட்கப்படும் நூற்பொருள்களைக் கற்றறிந்தார் கூறக் கேட்டல்; இது, கற்றவர்க்குக் கல்வியறிவைவலியுறுத்துதலாலும், கல்லாதவர்க்கும்அவ்வறிவை உண்டாக்குதலாலும் சிறந்ததாமெனஅறிக. கேள்வி-

தொழிற்பெயர். எஃகு - ஆயுதம்: கூர்மை; இஃதே, புத்தி நுட்பம். குழமி அல்லது குழவி என்பது, குழ்இ எனவிகாரப்பட்டு அளபெடுத்தது; இது, சொல்லிசையளபெடையின் பாற்படும். உம்பர் - மேலிடம்; இஃதே, சுவர்க்கம். அகல் வானம் - வினைத்தொகை.

தொல்காப்பியப்பொருளதிகாரநச்சினார்க்கினியருரையில், இப்பாட்டு, அறிவுபொருளாக உவமைபிறந்ததற்கு உதாரணம் காட்டப்பட்டுள்ளது.

கரு௮ கலைகடற் றண்சேர்ப்ப! கற்றறிந்தார் கேண்மை
நுனியிற் கரும்புதின் றற்றே—நுனிநீக்கித்
தூரிற்றின் றன்ன தகைத்தரோ பண்பிலா
ஈர மிலாளர் தொடர்பு.

(இ - ள்.) கலை - ஒலிக்கின்ற, கடல்-கடலினது, தண்-குளிர்ச்சியான, சேர்ப்ப - துறையையுடையவனே!—கற்று - (நல்ல நூல்களைப்) படித்து, அறிந்தார் - (அவற்றின் பொருள்களை) அறிந்தவர்களது, கேண்மை-சினேகமானது, நுனியின் கரும்பு தின்று அற்று - நுனியிலிருந்து (அடிவரையிற்) கரும்பைத் தின்றாற்போன்றது [வரவர இனிமைமிகும்]; பண்பு இலா - (அக் கற்றறிவாகிய) குணமில்லாத, ஈரம் இலாளர் - அன்பில்லாதவர்களுடைய, தொடர்பு-சினேகம், நுனி நீக்கி - (அக்கரும்பை) நுனியிலிருந்து தின்னுதலை ஒழித்து, தூரின் தின்று அன்ன-அடியிலிருந்து தின்றாற் போன்ற, தகைத்து-தன்மையையுடையது [வரவர இனிமைகுறையும்.] (எ-று.)

பயனுவமையணி. இதனை, கஉ௬, க௬௯ - ஆம் கவிகளோடு ஒப்பிடுக. "கருத்துணர்ந்து கற்றறிந்தார் கேண்மை யெஞ்ஞான்றுங், குருத்திற்கரும்புதின் றற்றே - குருத்திற், கெதிர்செலத் தின்றனன் தகைத்தரோ வென்றும், மதுர மிலாளர் தொடர்பு" என மேல் நட்பாராய்தலில் வருவதும் காண்க. அரோ - ஈற்றசை.

"இக்ஷோரக்ராத் க்ரமசः பர்வணிபர்வணி யதா ரஸவிசேஷः | தத்வத் ஸஜ்ஜநமைத்ரீ விபரீதாநாந்துவிபரீதா" என்னும் வடநூல்மேற்கோளை அடியொற்றியது இச்செய்யுள். (அ)

கருகூ. கல்லாரே யாயினுங் கற்றாரைச் சேர்ந்தொழுகி
னல்லறிவு நாளுந் தலைப்படுவர்—தொல்சிறப்பி
னொண்ணிறப் பாதிரிப்பூச் சேர்தலாற் புத்தோடு
தண்ணீர்க்குத் தான்பயந் தாங்கு.

(இ - ள்.) தொல் சிறப்பின்-பழமையான [இயற்கையாகவுள்ள] சிறப்பையும், ஒள் நிறம்-பிரகாசமான நிறத்தையும் உடைய, பாதிரி பூ - பாதிரி மரத்தின் மலரை, சேர்தலால் - அடைதலினால், புது ஓடு - புதிதான பானையோடானது, தண் நீர்க்கு-(தன்னிடமுள்ள) குளிர்ந்த நீர்க்கு, தான்பயந்து ஆங்கு-தான் (வாசனையைக்) கொடுத்தாற்போல,—கல்லாரே ஆயினும் - (தாம்) படியாதவர்களேயானாலும், கற்றாரை சேர்ந்து ஒழுகின் - படித்தவர்களைச் சேர்ந்துநடந்தால், நல்அறிவு நாளும் தலைப்படுவர் - (அச்சேர்க்கையால்) நல்லஅறிவு நாள்தோறும் உண்டாகப்பெறுவர்; (எ - று.).

புத்தோடு - கல்லார்க்கும், பாதிரிப்பூ-கற்றார்க்கும், நல்ல பரிமளம் - நல்லறிவுக்கும் உவமை யெனக்காண்க. 'புத்தோடுதண்ணீர்க்குத்தான்பயந்தாங்கு' என்ற உவமையால், முன்னே கல்லாதவர் பின்பு கற்றோரதுசேர்க்கையால் தாம் அடைந்த அறிவைத் தம்மைச்சார்ந்தவர்க்குந்தருவரென்பது பெறப்பட்டது. புதுப்பானையிற் பாதிரிமலர்களையும் நீரையும் பெய்துவைத்தால் அந்நீர் நல்லமணத்தைப் பெறுமெனஅறிக. "பூவோடுசேர்ந்தநாரும் மணம்பெறும்" என்ற பழமொழியோடு ஒத்தது இவ்வுவமை "நல்லமணமுள்ளதொன்றை நண்ணியிருப்பதற்கு, நல்ல மணமுண்டாம் நலமதுபோல்—நல்ல, குணமுடையோர் தங்களுடன் கூடியிருப் பார்க்குக், குணமதுவே யாஞ்சேர்வு கொண்டு" என்றார் பெரியாரும்.

அறிவு தலைப்படுவர்-திணைவழுவமைதி: [நன்-பொது-உக.] புதுமையென்னும் பண்புப்பெயர், ஈறுபோய்த் தன்னொற்றிரட்டி, புத்தோடு எனப் புணர்ந்தது. ஆங்கு - உவமவுருபாகிய இடைச்சொல். (க)

கசo அலகுசால் கற்பி னறிவுநூல் கல்லா
துலகநூ லோதுவ தெல்லாங்—கலகல
கூஉந் துணையல்லாற் கொண்டு தடுமாற்றம்
போஒந் துணையறிவா ரில்.

(இ - ள்.) அலகு சால் - அளவு மிக்க, கற்பின் - வித்தைகளுள்ளே, அறிவுநூல்-தத்துவஞானத்தைத் தருகின்ற சாஸ்திரங்களை, கல்லாது - படியாமல், உலகம் நூல்-இவ்வுலகத்துக்கே பயன்படுகின்றவேறுநூல்களை, ஓதுவது எல்லாம்-படிப்பது முழுவதும், கலகல கூஉம் துணை அல்லால்-கலகலவென்று கூவுமளவேயல்லாமல், கொண்டு - (அவ்வுலகநூலோதுவதைக்) கொண்டு, தடுமாற்றம் போம்துணை அறிவார்-(பிறவித்துன்பங்களில்) தடுமாறுதல் நீங்குந் தன்மையை அறிபவர், இல்-இல்லை; (எ - று.)

அறிவுநூல்-ஞானசாஸ்திரங்கள். உலகநூல்-தருக்கம்,வியாகரணம் முதலியன. 'அறிவுநூல்கல்லாது உலகநூ லோதுவது' என்றதனால், தத்துவ நூற்

பயிற்சிக்கு வேண்டிய அளவு மற்றைய நூல்களையுங்கற்றல்வேண்டுமென்க; கீழ்த்தறவென்னும் அதிகாரத்தில் "தொலைவில்லாச்,சத்தமுஞ்சோதிடமு மென்றாங் கிவைபிதற்றும், பித்தரிற் பேதையா ரில்" என்றதிலும் இச்செய்யுளின் கருத்து இருத்தல் காண்க.

இச்செய்யுளினால், இன்னது கற்கவேண்டுமென்றுகூறியவாறு.

'அறிவனூலோதாது' என்ற பாடத்துக்கு-ஞானசொரூபியான கடவுளைப்பற்றிய நூல்களைப் படியாமலென்று பொருள்; அன்றி, இறைவனாற் கூறப்பட்ட ஆகமநூல்களை ஓதாமல் என்றுங் கொள்ளலாம்.

கற்பு - கல்வி; தொழிற்பெயர்: பு-விகுதி, இன் - ஏழனுருபு. கலகல - அநுகரணம்; இரட்டைக்கிளவி; இங்கே, பொருளில்லாமையைக்குறித்தது. அளபெடைகள்-செய்யுளோசை நிறைத்தன. கூம், போம்-கூவும், போகும்; செய்யுமெனச்சத்து ஈற்றுயிர்மெய் கெட்டது. சால்-உரிச்சொல்.

பின்னிரண்டிகளில் அளபுத்தொடை காண்க. (கo)

கரு-ஆம் அதிகாரம்.—குடிப்பிறப்பு.

அதாவது -உயர்ந்த குலத்திற் பிறத்தலினது சிறப்பைக்கூறுவது. உயர் குடியிற்பிறந்தார்க்கே பெரும்பாலும் கல்விகேள்விப்பயன்கள் அமைதலால், இது கல்வியின்பின் வைக்கப்பட்டது; அன்றியும், கல்வி ஒருவன் பிறந்த குடியை உயர்த்துதலை அதிகாரமுறைமைக்குக்காரணமென்னலாம்.

கசக. உடுக்கை யுலறி யுடம்பழிந்தக் கண்ணுங்
குடிப்பிறப் பாளர்தங் கொள்கையிற் குன்றா
ரிடுக்கண் டலைவந்தக் கண்ணு மரிமா
கொடிப்புற் கறிக்குமோ மற்று.

(இ-ள்.) உடுக்கை உலறி-உடுக்கப்படும் ஆடையுங்கெட்டு, உடம்பு அழிக்கக்கண்ணும்-(உணவில்லாமையால்)உடம்பும்மெலிந்து அழிந்துபோவதானாலும், குடிபிறப்பு ஆளர்-உயர்ந்தகுடியிற்பிறந்தலையுடையவர்கள், தம்கொள்கையின் குன்றார்-தமதுகுலத்துக்குஉரிய ஒழுக்கத்திற் குறைவுபடார்; (எதுபோலவெனின்),—இடுக்கண்தலைவந்தக்கண்ணும்-(பசியினாலாகிய)துன்பம் மிகுதியாய் உண்டாம்பொழுதும், அரிமா - சிங்கமாகிய மிருகம், கொடி புல் கறிக்குமோ-கொடியாகப் படர்ந்திருக்கும் புல்லைத்தின்னுமோ? [தின்னாது.]

மிருகேந்திரனாகிய சிங்கத்துக்குப் புல்லைத்தின்னாமைபோல, சிறந்தவராகியகுடிப்பிறப்பாளர்க்குஒழுக்கங் குன்றாமை இயல்பென்பதாம். இதனால், புல்லைத் தின்னுதல் பசுமுதலியவற்றிற்கு இயல்பாதல்போல ஒழுக்கங் குறைதல், தாழ்குடிப்பிறந்தார்க்கு இயல்பா மென்பதும் பெறப்படும். எடுத்துக்காட்டுவமையணி.

இரண்டுவாக்கியங்களிலுமுள்ள இழிவுசிறப்பும்மைகளால், பிறகாலங்களில் நிலைவேறுபடாமை கூறாதே குறிப்பிக்கப்பட்டது. "புலி பசித்தாலும்

புல்லைத்தின்னாது", "கல்லாரொழுக்கின் நிலைநின்றார்நல்கூர்ந்தும், அல்லன செய்தற் கொருப்படார்—பல்பொறிய, செங்கட் புலியே றறப்பசித்தாலுந்தின்னாவாம்" "பைங்கட் புனத்தபைங் கூழ்" என்பனகாண்க. 'தலைவந்தக்கண்ணும்வரிமா' என்ற பாடத்துக்கு-கோடுகளையுடைய புலியென்று பொருள்.

உடுக்கை உலறி - பொல்லாவுடுக்கையாற் பொலிவிழந்து என்றுமாம். உடுக்கை-உடுக்கப்படுவது என ஆடைக்குக் காரணப்பெயர்; இதனைத்தொழிலாகுபெயரெனபாரு முளர். பிறப்பாளர்-பிறப்பை ஆள்பவர். 'இடுக்கண் என்பது-மலர்ந்தநோக்கமின்றி மையல்நோக்கம் படவரும் இரக்கம்' என ஆசிரியர் நச்சினார்க்கினியர் கூறியிருத்தலைக் கொண்டு, இடுங்குகண் என்பது இடுக்கண் எனவிகாரப்பட்டதென்றும், துன்பம்நேருங்காலத்திற் கண் இடுங்குதலால் துன்பத்திற்கு இடுக்கண் எனப் பெயரென்றும் உணர்க. அரிமா - இருபெயரொட்டுப் பண்புத்தொகை. ஓ - எதிர்மறை; மற்று - அசை.

௧௪௨. சான்றாண்மை சாய லொழுக்க மிவைமூன்றும்
வான்றோய் குடிப்பிறந்தார்க் கல்லது—வான்றோயு
மைதவழ் வெற்ப படாஅ பெருஞ்செல்வ
மெய்தியக் கண்ணும் பிறர்க்கு.

(இ - ள்.) வான் தோயும் - ஆகாயத்தை அளாவிய, மை தவழ்-மேகங்கள் தவழ்கின்ற, வெற்ப - மலையையுடைய அரசனே!—சான்றாண்மை-நற்குணங்களால் நிறைந்து (அவற்றை) ஆளுதலும், சாயல்-மென்மையும், ஒழுக்கம்-நல்லொழுக்கமும், இவை மூன்றும்—, வான் தோய் குடி பிறந்தார்க்கு அல்லது - (கீர்த்தியால்) மேலுலகத்தை அளாவிய [உயர்ந்த] குடியிற் பிறந்தவர்க்கே யல்லாமல், பிறர்க்கு - மற்றையோர்க்கு, பெருஞ் செல்வம் எய்தியக்கண்ணும் - மிக்க செல்வம் உண்டானாலும், படா - உண்டாகாவாம்.

"சாயல் மென்மை" என்னும் தொல்காப்பியச்சூத்திரத்தால், சாயல் என்பது ஐம்பொறிகளாலும் நுகரப்படும் பலவகைமென்மைகளையும் உணர்த்துவதோர் உரிச்சொல்லாதலை உணர்க. வான்தோய் குடி - "வானுயர் தோற்றம்" என்றாற்போல, உயர்ந்தகுடியென்னும் பொருள்பட நின்றது.

'வான்தோயுமைதவழ்வெற்ப' என்றவிடத்து, மலைக்கும் 'மேகத்துக்குஞ் சம்பந்தமில்லாமலிருக்கவுஞ் சம்பந்தத்தைக் கற்பித்துக் கூறியதனால், தொடர்புயர்வு நவிற்சியணி. வடநூலார் 'ஸம்பந்தாதிசயோக்தி' என்பர்: இதனால், மலையினது உயர்வு தொனிக்கின்றது.

முதலடியில், பெயர்ச்செவ்வெண் ஈற்றில் தொகைபெற்றது. ஆண்மை - பண்புப்பெயர்; வினைப்பகுதியடியாப்பிறந்தது: தொழிற்பெயரெனினும் இழுக்காது. (உ)

கசாரு. இருக்கை யெழலு மெதிர்செலவு மேனை
விடுப்ப வொழிதலோ டின்ன—குடிப்பிறந்தார்
குன்றா வொழுக்கமாக் கொண்டார் கயவரோ
டொன்றா வுணரற்பாற் றன்று.

(இ - ள்.) (பெரியோரைக்கண்டால்), இருக்கை எழலும் - (உடனே தமது) ஆசனத்தை விட்டு எழுந்து நிற்றலும், எதிர் செலவும் - (அவர்களை) எதிர்கொண்டு சென்று அழைத்துவருதலும், ஏனை - இன்னமும், விடுப்ப ஒழிதலோடு-(அவர்கள் மீளும்பொழுது) விடைகொடுக்கத் தாம் (அவரை விட்டுப்) பிரிதலும், இன்ன-இத்தன்மையான செய்கைகளை, குடிபிறந்தார்-உயர்ந்தகுடியிற் பிறந்தவர்கள், குன்றா ஒழுக்கம் ஆ - (என்றுங்) குறைவுபடாத [இயற்கையான] ஒழுக்கமாக, கொண்டார் - வைத்துக்கொண்டார்கள்; (ஆதலால், அவர்களை), கயவரோடு மூடர்களுடனே, ஒன்றா ஆ - ஒரு

தன்மையாக, உணரல்பாற்று அன்று - மதித்தல் தக்கதன்று; (எ - று.)

நற்குடிப்பிறந்தாரும் பிறவாதாரும் மேல்நோக்கில ஒத்திருப்பினும் இவ்விருவர்க்குமுள்ள வேறுபாடு அவ்வவருடைய ஒழுக்கத்தால்நன்குபுலனு மென்பதாம். 'இன்ன' என்றதனால், இவைபோன்றமற்றும் பலநல்லொழுக் கங்களும் கொள்ளப்படும். இவையெல்லாம் இழிகுலத்தாரிடத்து இயற் கையாக அமைந்திராவாதலால், 'கயவரோடொன்று வுணரற்பாற்றன்று' என்றார்.

இருக்கை - 'கை' விகுதி பெற்ற தொழிலாகுபெயர். ஏனை-வினைமாற் றுப்பொருளில் வந்த இடைச்சொல். ஒடு-எண்ணிடைச்சொல். கயமையா வது - நற்குணங்கள் யாவும் இல்லாத தன்மை: அதனையுடையவராகிய, கீழோர், கயவர். முதலடி - முற்றுமோனை. (௯)

௧௫௰ நல்லவை செய்யி னியல்பாகுந் தீயவை
பல்லவர் தூற்றும் பழியாகு—மெல்லா
முணருங் குடிப்பிறப்பி னூதிய மென்னோ
புணரு மொருவர்க் கெனின்.

(இ - ள்.) (உயர்குடியிற் பிறந்தவர்கள்), நல்லவைசெய்யின்-நல்ல காரி யங்களைச் செய்வராயின், இயல்பு ஆகும் - (அஃது அவர்கட்கு) இயற்கை யென்றெண்ணப்படும் [சிறப்பாககொள்ளப்படாது], தீயவை (செய்யின்)- கெட்டகாரியங்களைச் செய்தாலோ, பல்லவர் தூற்றும் பழி ஆகும் - (அது) பலரும் எடுத்துச்சொல்லும் பழிப்புக்குக் காரணமாம், (ஆதலால்), ஒருவர்க்கு—, புணரும் எனின்-(உயர்குடிப்பிறப்பு முன்னைய நல்வினையாற்) கூடினால், எல்லாம் உணரும் குடி பிறப்பின் - எல்லாவற்றையும் அறியவல்ல அவ்வுயர்குடியிற் பிறத்தலினால், ஊதியம் - பயன், என்னோ - யாதோ.

உயர்குடிப்பிறந்தார்க்கு மிக்க நல்லொழுக்கத்தாலும் பெரும்புகழுண் டாதலில்லை; சிறிய தீயொழுக்கத்தாலும் பெரும்பழி உண்டாகின்றது; தாழ்குடியிற் பிறந்தார்க்கோ இங்ஙனமில்லை: சிறிது நல்லொழுக்கத்தாற் பெரும்புகழும், பெருந்தீயொழுக்கத்தாற் சிறுபழியும் உண்டாகின்றன; ஆதலால், உயர்குடிப்பிறந்தார்க்கு அக்குடிப்பிறப்பால் நஷ்டமேயொழிய லாபமில்லை என, வஞ்சப்புகழ்ச்சி [நிந்தாஸ்துதி] வகையாற் குடிப்பிறப் பின் மேன்மையை விளக்கியபடி. இனி, நல்லவை செய்தலை இயல்பாகவும் தீயவைசெய்தலைப் பலருந் தூற்றும்பழியாகவுங்கொண்டு யாவராலும் அறி

ந்து நன்குமதிக்கப்படுகின்ற உயர்குடிப்பிறப்பு ஒருவர்க்குக் கூடுமாயின் அதனினும் இலாபம் வேறுயாதோ" [ஏதுவுமில்லை] என்று உரைப்பினும் அமையும். மூந்தின பொருளுக்கு 'இன்' என்ற ஐந்தனுருபு - ஏதுப்பொருளதும், பிந்தின பொருளுக்கு, எல்லைப் பொருளதுமாம். வெள்ளாடைக்கு மாசுபடுதல்போல, உயர்ந்தோர்க்குப் பழியுண்டாவது எளிதாம்; "குடிப் பிறந்தார்கண்விளங்குங்குற்றம் விசும்பின், மதிக்கண் மறுப்போலுயர்ந்து", "ஒன்றுய்விடினு முயர்ந்தார்ப் படுங்குற்றங், குன்றின்மேலிட்ட விளக்கு" என்பன காண்க.

முதலடியில் 'நல்லவை,' 'தீயவை' என மாறுபட்டசொற்கள் வந்தது- முரண்தொடை. (சு)

கசரு. கல்லாமை யச்சங் கயவர் தொழிலச்சஞ்
சொல்லாமை யுள்ளுமோர் சோர்வச்சம்—எல்லா
மிரப்பார்க்கொன் றீயாமை யச்ச மரத்தாரிம்
மாணாக் குடிப்பிறந் தார்.

(இ - ள்.) கல்லாமை அச்சம் - தாம் படியாமைக்கு அஞ்சுதலும், கயவர் தொழில் அச்சம்-கீழோர்செய்யும் இழிதொழில்களைச் செய்தற்கு அஞ்சுதலும், சொல்லாமையுள்ளும் ஓர் சோர்வு அச்சம் - (பொய் கோள் கடுஞ்சொல் பயனில்சொல் என்னும் தீச்சொற்களைச்) சொல்லாமலிருப்பதிலும் (எந்த இடத்தில்தவறிப்போமோ என்று) ஒரு தளர்ச்சிக்கு அஞ்சுதலும், எல்லாம் இரப்பார்க்கு ஒன்று ஈயாமை அச்சம் - (தமக்குவேண்டியவை) பலவற்றை இரப்பவர்களுக்குப் (அப்பொருள்கள்) பலவற்றுள் யாதாயினுமொன்றைக் கொடுக்கக்கூடாமற்போனால் அதற்கு அஞ்சுதலும், (இத்தன்மையான பல அச்சங்கள், உயர்குடிப்பிறந்தார்க்கே உள்ளன); (ஆதலால்), இமாணா குடி பிறந்தார் - மாட்சிமைப்படாத இவ்வுயர்குடியிற் பிறந்தவர்கள், மரத்தார்-மரக்கலத்திலுள்ளாரைபோல எப்பொழுதும் அச்சமுடையார்.

இதுவும் - வஞ்சப்புகழ்ச்சியணியமையக் குடிப்பிறப்பின் மேன்மையைத் தெரிவித்தது.

"ஒன்றானுந் தீச்சொற் பொருட்பயனுண்டாயின், நன்றாகா தாகிவிடும்" ஆதலால், 'சொல்லாமையுள்ளுமோர்சோர்வச்சம்' எனப்பட்டது. தம்மிடத்து உள்ளதை எல்லாங்கொடுத்து இல்லாமையைக்குறித்துஇரங்குவதென்பார், 'எல்லாமிரப்பார்க்கு ஒன்று ஈயாமை அச்சம்' என்றார். உயர்குடியை 'மாணாக்குடி' என்றது, எப்பொழுதும் பல அச்சத்திற்கு இடமாயிருத்தல்பற்றி; இனி, மாண் ஆகுடி எனப் பிரித்து, மாட்சிமையாதலையுடையகுடியென்று உரைத்தலும் பொருந்தும்.

மரக்கல மென்பது சில இடங்களிற் கலமென நிற்றல்போல, இங்கே மரமென நின்றது; இவ்வாறு வருவதனை, வடநூலார் 'நாமைகதேசகேநா மகாஹணம்' என்பர். இனி, மரமென்பதை - அதனாலாகிய தோணிக்குக் கருவியாகுபெயரெனக் கொள்ளலுமாம். இனி, மாறுகைகுடிப்பிறந்தா மாட்சிமையில்லாத தாழ்ந்தகுடியிற் பிறந்தவர்கள், மரதார் - (இப்படிப்பட்ட அசசத்திற்குக் காரணமான உணர்சசி சிறிதும் இல்லாமையால்) மரதோ டொப்பர் என்றும் உரைத்தல் கூடும்; மரததார்-மரத்தினாற்செய்த பாவை போன்றவ ரென்றும் உரைப்பர். (௯)

கசகூ. இனநன்மை யின்சொலொன் றீதன்மற் றேனை
மனநன்மை யென்றிவை யெல்லாங்—கனமணி
முத்தோ டிமைக்கு முழங்குவரித் தண்சேர்ப்ப
விற்பிறந்தார் கண்ணே யுள.

(இ - ள்) கனம் - சிறந்த, மணி - இரத்தினங்கள், முத்தோடு-முத்துக்களுடனே, இமைக்கும்-பிரகாசிக்கின்ற, முழங்கு உவரி - ஆரவாரிக்கின்ற கடலினது, தண் சேர்ப்ப - குளிர்ச்சியான கரையையுடையவனே!—இனம் நன்மை-நல்ல சிநேகிதரை யுடைத்தாயிருத்தலும், இன்சொல் - இனிய சொற்களைச்சொல்லுதலும், ஒன்று ஈதல் - இரப்பதொருபொருளை (இரந்தோர்க்கு) க் கொடுத்தலும், ஏனை மனம் நன்மை - மற்றும் மனத்தினது தூய்மையும், என்ற இவை எல்லாம் - என்று சொல்லப்பட்ட இந்நற்குணங்களெல்லாம், இல் பிறந்தார் கண்ணே - உயர்குடியிற் பிறந்தவரிடத்தே, உள - (இயல்பாக) உள்ளன; (எ - று.)

'இற்பிறந்தார்கண்ணே' என்னும் பிரிநிலை ஏகாரத்தால், தாழ்குடிப் பிறந்தாரிடத்து இவை இல வென்பது பெறப்படும். மற்று - அசை. என்றிவை - பெயரெச்சவிகாரம்; இனி, என்று இவை எனப் பிரித்து, எண்ணிடைச்சொல்லாகக்கொண்டு, பிறவிடத்துங் கூட்டி யுரைத்தலும் ஒன்று. 'ரத்நாகாரம்' என்னும் வடமொழிப்பெயரின் பொருள் விளங்க, 'கனமணி முத்தோ டிமைக்கு முவரி' எனப்பட்டது. உவரி - உவர்ப்புச்சுவையுடையது; உவர் - உப்பு, இ - பெயர்விகுதி.

"நகை யீகை யின்சொ லிகழாமை நான்கும், வகையென்ப வாய்மைக் குடிக்கு" என்பது, திருக்குறள்.

முதலடி - முற்றுமோனை. (௯)

கரு௦. செய்கை யழிந்து சிதன்மண்டிற் றூரினும்

பெய்யா வொருசிறை பேரி லுடைத்தாகு
மெவ்வ முழந்தங் கடைத்துங் குடிப்பிறந்தார்
செய்வார் செயற்பா லவை.

(இ - ள்.) பேர் இல்-பெரியவீடாயிருந்தால் அது, செய்கை அழிந்து-கட்டுக் குலைந்து, சிதல்மண்டிற்று ஆயினும் - செல்லால் அரிக்கப்பட்டதானாலும், பெய்யா ஒரு சிறை உடைத்து ஆகும்-(மழைநீர்) உள்ளே ஒழுகாத ஒருபக்கத்தையுடையதாம்; (அதுபோல), குடிபிறந்தார்-உயர்குடியிற் பிறந்தவர், எவ்வம் உழந்து தக்கடைத்தும் - (வறுமை நோய் முதலியவற்றால்) துன்ப மனுபவிக்கும் பொழுதும், செயல் பாலவை - தாம் செய்தற்குஉரிய கடமைகளை, செய்வர் - (விடாமற்) செய்வார்கள்; (எ - று.)

எடுத்துக்காட்டுவமையணி.

சிதல் - கறையான். சிதல்மண்டிற்று ஆயினும் - சிதல்கள் நெருங்கியதானாலும் என்றுமாம். சிதல் - சாதியொருமை. பாலவை - பான்மையென்னும் பகுதியினடியாப்பிறந்த பலவின்பாற் குறிப்புவினையாலணையும்பெயர்; இரண்டனுருபு தொக்கது.

கசஅ. ஒருபுடை பாம்பு கொளினு மொருபுடை
யங்கண்மா ஞாலம் விளக்குறூஉந்—திங்கள்போற்
செல்லாமை செவ்வனேர் நிற்பினு மொப்புரவிற்
கொல்கார் குடிப்பிறந் தார்.

(இ - ள்.) ஒரு புடை-(தனது) ஒருபாகம், பாம்பு கொளினும் - பாம்பினாற் பிடிக்கப்பட்டிருந்தாலும், 'ஒரு புடை-மற்றொருபாகத்தால், அம் கண் மா ஞாலம்-அழகிய இடத்தையுடைய பெரிய பூமியை, விளக்குறூஉம்-பிரகாசிப்பிக்கின்ற, திங்கள் போல்-பூரணசந்திரன் போல,—குடி பிறந்தார்-உயர்குடியிற் பிறந்தவர்கள், செல்லாமை-வறுமை, செவ்வன் நேர் நிற்பினும்-நன்றாக(த் தம்மிடம்) நேர்ந்துநின்றாலும், ஒப்புரவிற்கு - (பிறர்க்கு) உபகாரஞ் செய்வதற்கு, ஒல்கார்-தளரார்; (எ - று.)—உவமையணி.

கிரகணகாலங்களிற் சந்திரனை மறைக்கின்ற பூமியின் சாயையை இராகு கேதுக்களென்னுங் கரும்பாம்பு செம்பாம்புகளாகக் கூறுகின்ற புராண நூல் வழக்குப்பற்றி, இங்ஙனங் கூறியது. இதனை கசக-ஆஞ் செய்யுளோடொப்பிடுக. செல்லாமை-எண்ணமும் சொல்லும் தொழிலும் ஆகிய திரிகரணங்

களின் செயல்கள் சித்தி பெருமை; எனவே, வறுமையாம். செல்வன்-பண்புப்பெயர்; அன் - விகுதி. நேர்-'நேர்ந்து' என்னும் வினையெச்சத்தின் விகாரம்: "வரிப்புனை பந்து" என்பதில், 'வரி' என்பதுபோல. ஒப்புரவு உலகநடையை அறிந்து அதற்கு ஏற்பப் பிறர்க்கும் உதவிசெய்தல்; ஒப்பு உரவு என்று பிரிக்க: உலகத்தாரோடு ஒத்தூச செய்யுஞ் சிறந்ததொழி லென்றபடி. (௮)

௧௪௯. செல்லாவிடத்துங் குடிப்பிறந்தார் செய்வன
செல்லிடத்துஞ் செய்யார் சிறியவர்—புல்வாய்
பருமம் பொறுப்பினும் பாய்பரி மாபோற்
பொருமுரணாற்றுத லின்று.

(இ - ள்.) செல்லா இடத்தும் - (வறுமைமுதலியவற்றாற்) செய்யமுடியாதகாலத்திலும், குடி பிறந்தார்-உயர்குடிப்பிறந்தவர், செய்வன-செய்யும் நற்கருமங்களை, சிறியவர்-தாழ்குடிப்பிறந்தவர், செல் இடத்தும்-(செல்வம் முதலியவற்றாற்) செய்யக்கூடியகாலத்திலும், செய்யார் - செய்யமாட்டார்; புல்வாய் - மானானது, பருமம் பொறுப்பினும் - சேணம் முதலிய போர்க்கோலத்தைத் தாங்கினாலும், பாய் பரிமா போல் - (இயற்கையாகப்) பாய்ந்தோடுந்தன்மையையுடைய குதிரைபோல, பொரு முரண் ஆற்றுதல் இன்று - போர்செய்யுந் தன்மையை யுடைத்தாதலில்லை; (எ - று.)

த்ருஷ்டாந்தாலங்காரம்.

புல்வாய்-புல்லைத்தின்னும் வாயையுடையது என மானுக்குக் காரணப்பெயர்; வேற்றுமைத்தொகைப்புறத்துப்பிறந்த அன்மொழித்தொகை. பருமம்-குதிரைமேற்றவிசு. பருமம் பொறுப்பினும்-பருத்திருத்தலை யுடைத்தாயிருந்தாலும் என்றுமாம். பிறவற்றைக்கூறாது புல்வாயையும் பரிமாவையுங்

கூறியது, இரண்டுக்கும் மானென்று ஒருபெயர் பொதுவாக உள்ளதனால்; அன்றியும், ஒருவகைமான் குதிரைபோலப் பருத்திருக்கும். பொருமுரண் - வினைத்தொகை. 'பெருமுரண்' எனவும் பாடம்.

இச்செய்யுளோடு மேல் ௧௮௪, ௨௯௮ - ஆஞ் செய்யுள்களை ஒப்பிட்டுக் காண்க. (௯)

௧௫௦. எற்றொன்று மில்லா விடத்துங் குடிப்பிறந்தா
ரற்றுத்தற் சேர்ந்தார்க் கசைவிடத் தூற்றுவ

ரற்றக் கடைத்து மகல்யா றகழ்ந்தக்காற்
றெற்றனத் தெண்ணீர் படும்.

(இ-ள்.) குடிப்பிறந்தார்—,எற்று ஒன்றும் இல்லா இடத்தும்-யாதொரு பொருளு மில்லாதகாலத்தும், அற்று தன் சேர்ந்தார்க்கு-வேறுகதியில்லாமல் தம்மை அடைந்தவர்கட்கு, அசைவு இடத்து ஊற்று ஆவர் - தளர்ச்சி சேர்ந்தவிடத்து ஊன்றுகோல்போல உதவுவர்; (எதுபோல் எனின்),— அகல் யாறு-பெரிய நதியானது, அற்றக்கடைத்தும்-நீர்வற்றியபொழுதும், அகழ்ந்தக்கால் - (தன்னைத்)தோண்டினால், (தோண்டின அவ்விடத்தில்), தெற்றென-விரைவாக, தெள் நீர் படும்-தெளிவான நீர் உண்டாகப்பெறும்.

ஆறானது வெள்ளமுள்ள காலத்துத் தன்னை எவருந் தோண்டுதல் வேண்டாமலே தானே எங்குஞ் சென்று நீரை உதவி நீர்வறண்டகாலத்திலே தோண்டினமாத்திரத்தில் நீரை உதவுதல்போல, குடிப்பிறந்தார் செல்வமுள்ள காலத்தே எவரும் தம்மைச் சேர்ந்து யாசிக்க வேண்டாமலே தாமே எங்குஞ் சென்று பலஉதவிகள்செய்து செல்வமில்லாதகாலத்திலே தம்மையடைந்த மாத்திரத்தில் உதவிசெய்வர் என்பதாம்."ஆற்றுப் பெருக்கற் றடிசுடுமந் நாளுமவ்வா, றூற்றுப் பெருக்கா லுலகூட்டும்-ஏற்றவர்க்கு, நல்ல குடிப்பிறந்தார் நல்கூர்ந்தா ராலுமில்லையென மாட்டா ரிசைந்து" என்பதனோடு இதனை ஒப்பிடுக.

இதுவும், த்ருஷ்டாந்தாலங்காரர்.

மேல் கஅ௯-ஆஞ் செய்யுளோடு இதனை ஒப்பிட்டுக் காண்க.

எற்று - வினாவடியாகப்பிறந்த ஒன்றன்பாற் குறிப்புவினையாலணையும் பெயர். தற்சேர்ந்தார்-ஒருமைப்பன்மைமயக்கம்; 'தஞ்சேர்ந்தார்' எனின், வழாநிலையாம். தெற்றென-விரைவுக்குறிப்பு. 'தண்ணீர்ப்படும்' என்றபாடத்துக்கு, தெற்றென-தெளிவாக என்க. யாறுநீர்படும்- இடத்துநிகழ் பொருளின் தொழில் இடத்தின்மேலேற்றிக் கூறப்பட்ட உபசாரவழக்கு.(க0)

க௯ - ஆம் அதிகாரம்.—மேன்மக்கள்.

அஃதாவது - செய்தற்கரியனசெய்தல் பிறர்குற்றங்கூறாமை செருக்கின்மை என்று இவை முதலிய நற்குணங்களாற் பெரியார்களது தன்மையைப்பற்றிக் கூறுவது. மேன்மக்களாவதற்கு உயர்குடிப்பிறப்பு ஒருதலையான காரணமாதலின், இவ்வதிகாரம் குடிப்பிறப்பென்னும் அதிகாரத்தின் பின் வைக்கப்பட்டது.

கருக. அங்கண் விசும்பி னகனிலாப் பாரிக்குந்
திங்களுஞ் சான்றோரு மொப்பர்மற்—றிங்கண்
மறுவாற்றுஞ் சான்றோரஃ தாற்றார் தெருமந்து
தேய்வ ரொருமா சுறின்.

(இ - ள்.) அம் - அழகிய, கண் - இடத்தையுடைய, விசும்பின் - ஆகாயத்திலே இருந்து, அகல் நிலா பாரிக்கும்-பரந்த நிலாவை வீசுகின்ற, திங்களும்-சந்திரனும், சான்றோரும்-பெரியோரும், மன் ஒப்பர்-பெரும்பாலும் தம்மில் ஒத்திருப்பர்; (ஆனால்), திங்கள் - சந்திரன், மறு ஆற்றும்-களங்கத்தைத் தான்பொறுக்கும்; சான்றோர் - பெரியோர்களோ, அஃது ஆற்றார்-களங்கத்தைப் பொறுக்கமாட்டார்கள்: (பின்னை என்னாவரெனின்),—ஒரு மாசு உறின் - சிறிது களங்கம் (தம்மை) அடையுமாயின், தெருமந்து - வருந்தி, தேய்வர் - அழிந்தேவிடுவர்; (எ - று.)

'திங்களுஞ் சான்றோரு மொப்பர்' என்றது-சந்திரன் புறவிருளையொழித்தலும் தண்மையுடைத்தாதலும், சான்றோர் அகவிருளையொழித்தலும் தண்ணளியுடைத்தாதலுமாகிய பொதுத்தன்மைபற்றி யென்க. 'மறு' என்பதற்கு - களங்கம் என்றும், பங்கம் என்றும், இரண்டுபொருள். திங்களும் சான்றோரும் சிலகுணங்களால் ஒப்பாராயினும் மறுவாற்றாமையால் திங்களினுஞ் சான்றோர் சிறந்தவர் என்பது போதருதலால், இது, குறிப்பால்வந்த வேற்றுமையலங்காரம்; இவ்வலங்காரத்தினது இலக்கணம்-உபமான உபமேயங்களுள் யாதாயினுமொன்றை வெளிப்படையாகவாவது குறிப்பாகவாவது விசேஷமுடையதாகச்சொல்வது: இதனை வடநூலார் வ்யதிரேகாலங்காரம் என்பர். இங்கே உபமானமாகிய சந்திரனினும் உபமேயமாகிய சான்றோர்க்குமாசுசிறிதும் ஆற்றாமையாகியவிசேடம் சொல்லப்பட்டது காண்க, திங்களினுஞ் சான்றோர் சிறந்தவரென்னுங் கருத்தைப் பின்னிரண்டடியினது குறிப்பினாற் பெறவைத்ததனால், 'குறிப்பால்வந்த வேற்றுமையலங்காரம்' எனப்பட்டது; இதற்கு, 'மறு' என்பதிலுள்ள சிலேடையணி அங்கமாக நின்றது.

திங்கள் மறுவாற்றுதலையும் சான்றோர் அஃதாற்றாமையையும் முறையே (நன்னெறி) "திங்கள், கறையிருளைநீக்கக் கருதா துலகில், நிறையிருளை நீக்கும் மேல்நின்று." (திருக்குறள்) 'மயிர்நீப்பின் வாழாக் கவரிமாவன்னார், உயிர் நீப்பர் மானம் வரின்" என்றவற்றில் அறிக. திங்களுக்கு 'அங்கண் விசும்பி னகனிலாப்பாரிக்கும்' என்ற அடைமொழியைக் கொடுத்ததற்கு ஏற்ப, சான்றோர்க்கு 'அழகியஇடத்தையுடைய நிலவுலகத்திலே இருந்து பெரியகீர்த்தியை எங்கும் பரவச்செய்கின்ற'என்னும்விசேஷணத்தை அமைத்துக்கொள்க. திங்களை 'அங்கண்விசும்பின்'என்று உயர்ந்த இடத்தைக்கூறி

விசேடித்த அதனால், மேன்மக்கள் உயர்குடியிற் பிறந்தவரென்பது தொனிக்குமாறு அறிக. 'சான்றோர்தேய்வர்' என்றதனால், சந்திரன் தேய்ந்தாலும்மறுபடிவளர்கிறான், சான்றோர் அங்ஙனம் பங்கப்பட்டபின் பெருமிதங் காட்டார் என்பது குறிப்பிக்கப்படுகின்றது.

அகல் நிலா - வினைத்தொகை. 'மன்' என்ற இடைச்சொல், இங்கே, மிகுதியென்ற பொருளில்வந்தது. 'திங்கள்' என்னும் அஃறிணையும் 'சான்றோர்' என்னும் உயர்திணையுங் கலந்து சிறப்பினால் 'ஒப்பர்' என்னும் உயர்திணைமுடிபைப் பெற்றன; திணை வழுவமைதி. சான்றோர் திங்கள் போல மறுத்தாங்கமாட்டாமை, இங்கேசிறப்பு; அன்றியும், உயர்திணையாயிருத்தலையே அஃறிணையினுஞ் சிறப்பாகக் கொள்ளலாம். திங்கள்என்பது - பொருளால் இருதிணைப்பொதுவாயினும், சொல்லால் அஃறிணையெனக்கொள்க. 'தேவர்களை உயர்திணையாகவும் அஃறிணையாகவுஞ் சொல்லலாம்' என்னும் விதியையே நோக்கின், 'திங்களுஞ் சான்றோரு மொப்பர்' என்னும் முடிபு வழாநிலையாம்.

எஞ்ஞான்றும் தம்நிலையில் தாழாமையும் ஊழ்வினையால் தாழ்வுவந்தவிடத்து உயிர்வாழாமையு மாகிய மேன்மக்களது மானமுடைமை, இச்செய்யுளாற் கூறப்பட்டது; "குடிப்பிறந்தார்கண்விளங்குங் குற்றம் விசும்பின், மதிக்கண் மறுப்போ லுயர்ந்து" என்ற திருக்குறளும். "வந்து தோன்றிய மலர்கதிர் மண்டிலம், சான்றோர் தங்க ணெய்திய குற்றம், தோன்றுவழி விளங்குந் தோற்றம்போல, மாசறுவிசும்பின் மறுநிறங்கிளர" என்ற மணிமேகலையும் இங்கு நினைக்கத் தக்கன.

'அஃதாற்றார்' என்றவிடத்து ஆய்தம் மெய்போல்ஒலித்தது; சான்றோரஃதாற்றார் எனப் பிரித்து அலகிட்டு, தேமாங்காய்முன் நேர்வந்தமை காண்க: உயிர்போலொலித்ததாகக்கொண்டு அஃதாற்றார் எனப் பிரித்துப் புளிமாங்காயாக அலகிட்டால், அதற்குமுன் 'தெரு' என்னும் நிரை வருவது வெண்டளைக்கு இயையாமை அறிக. (க)

கடுஉ. இசையு மெனினு மிசையா தெனினும்
வசைதீர வெண்ணுவர் சான்றோர்—விசையி
னரிமா வுளங்கிழித்த வம்பினிற் றீதோ
வரியாப் பிழைபபெய்த கோல்.

(இ - ள்.) சான்றோர் - பெரியோர்கள், இசையும் எனினும் - (தமக்கு எளிதில்) முடியுமாயினும், இசையாது எனினும் - (எளிதில்) முடியாதாயினும், வசை நீர - பழிப்பில்லாதபடி, எண்ணுவர் - (பெருங்காரியங்களையே செய்ய) நினைப்பர்; (எனெனில்),—அரி மா-சிங்கமானது,பிழைப்ப-குறித்த இலக்குத்தவறி உய்யும்படி, எய்த - (அதன்மேல்) பிரயோகித்த, கோல்-அம்பானது,—விசையின் - வேகத்தோடு (சென்று), கரி மா-கரியினது, உளம்-மார்பை, கிழித்த - பிளர்து ஊடுருவிச்சென்ற, அம்பினில்-அம்பைக் காட்டினும், நீதோ - நீமையுடையதோ! [அன்று, நன்று என்றபடி]; (எ - று.)

சிங்கத்தின்மேல் அம்புஎய்து அதுதவறினும் பெருமையுண்டு கரியின்மேல் அம்புஎய்து அதன்மார்பைபபிளநதாலும் பெருமையில்லை; அதுபோல, செய்தற்கரிய பெரியகாரியத்தைத தொடஙகி முயன்று அது முடிவுபோகாதாயினும் பெருமையுண்டு, இழிவானதொழிலைததொடங்கி முடித்தாலும் பெருமையில்லை: ஆதலால், பெரியோர் தம்மிடத்தில் பழிப்பு உண்டாகாதபடி மேலான காரியத்தையே செய்ய நினைப்பர் என்று கருத்து.

பெரியகாரியம் முடிவுபோகாமற்செய்தமுயற்சி விரைவோடுசிறியகாரியத்தை முடித்த முயற்சியினும் நன்றென்னும் பொருள் தோன்ற நின்றதனால்,பின்னிரண்டடி-பிறிதுமொழிதல் என்னும் அலங்காரம்:இச்செய்யுளில் பின்வாக்கியத்திற்கூறிய கருத்து முன்வாக்கியத்திற் கூறியபொருளுக்குக் காரணமென அறிக;இங்ஙனம் ஒன்றைக் காரணங்காட்டிச் சாதித்தல், ஏதுவலங்காரம்.

"கான முயலெய்த வம்பினில் யானை,பிழைத்தவே லேந்த லினிது"என்னுந் திருக்குறளோடு இக்கவியின் பின்னடிகளை ஒப்பிடுக. "பெருமையுடையவராற்றுவா ராற்றின்,அருமையுடைய செயல்"என்றதிருக்குறளையும்அறிக.

மேன்மக்களது செயற்கரியனசெய்புந்தன்மை இதனாற் கூறப்பட்டது.

விசையின் - உடனிகழ்ச்சிப் பொருளில் வந்த மூன்றும்வேற்றுமைத்தொகை; இன்-சாரியை. இனி, விசையால் என உரைத்து,ஏதுப்பொருளில் வந்த ஐந்தாம்வேற்றுமைவிரி யெனினும் ஒக்கும். கரியாகிய மா, அரியாகிய மா என இருபெயரொட்டு. உளம் - இருதயம்; உளமென்னும் மனத்தின் பெயர், அது உள்ள இடமாகிய மார்புக்கு இங்கே தானியாகுபெயர். அம்பினில் - ஐந்தனுருபு, உறழ்பொருவு; இது எல்லைப்பொருளில் அடங்கும். பிழைப்ப என்னுஞ் செயவெனெச்சம் ஈறுதொக்கது. ஓ, எதிர்மறை. உம்மைகள் - முறையே உயர்வு சிறப்பும், இழிவுசிறப்பும்.

௧௫௩. நரம்பெழுந்து நல்கூர்ந்தா ராயினுஞ் சான்றோர்
குரம்பெழுந்து குற்றங்கொண் டேறா—ருரங்கவறா
வுள்ளமெனு நாரினாற் கட்டி யுளவரையாற்
செய்வர் செயற்பா லவை.

(இ - ள்.) சான்றோர்-மேன்மக்கள், நரம்பு எழுந்து-(உணவின்மைபற்றி உடம்பு மெலிதலால்) நரம்புகள் மேலேதோன்றப்பெற்று, நல்கூர்ந்தார் ஆயினும்-வறுமையடைந்தவர்களானாலும், குரம்பு எழுந்து-(தமது நல்லொழுக்கத்தின்) வரம்பினின்றுங் கடந்து, குற்றம் கொண்டு-குற்றமான செய்கையை மேற்கொண்டு, ஏறார் - (அச்செய்கையில்) அதிகப்பட்டோடவாமல், உரம்-(தமது) அறிவையே, கவறு ஆ-கருவியாகக்கொண்டு, உள்ளம் எனும் நாரினால்-முயற்சியென்கிற கயிற்றினாலே, கட்டி-(மனத்தைக்) கட்டி, உள வரையால் - (பொருள் தமக்கு) உள்ள அளவிற்கு ஏற்ப, செயற்பாலவை - செய்யத்தக்க நற்காரியங்களை, செய்வர்—, (எ - று.)

மேன்மக்களது வரம்புகடவாமையும் உதாரகுணமுங் கூறப்பட்டன.

கவறு - பிளப்புள்ள பனைமட்டை; இது-ஒன்றைப்பிடித்துக் கயிற்றாற் கட்டிவைத்தற்கு ஆதாரமாம். உரம் - வலிமை; தேகபலம் முதலியன நல்லொழுக்கத்திற்குக் கருவியாகாமையால், உரமென்பது-இங்கே, சிறப்பாய், புத்தி பலத்துக்கு வந்தது. 'உரங்கவறா உள்ளமெனும் நாரினாற் கட்டி'—வறுமையால் தளராதபடி மனத்தை அறிவினாலும் முயற்சியினாலும் உறுதிப்

படுத்திக்கொண்டு என்றபடி. உருவகவணி. செயற்பாலவை - செய்தற்கு உரிய பான்மையையுடையவை.

(நீதிநெறிவிளக்கம்) "நல்லொழுக்கின் றலைநின்றோர் நல்கூர்ந்து,மல்லன செய்தற் கொருப்படார்," (திருக்குறள்) "சலம்பற்றிச் சால்பில செய்யார் மாசற்ற, குலம்பற்றி வாழ்துமென் பார்" என்பவற்றோடு இக்கவியை ஒப்பிடுக. இங்கே 'குரம்பெழுந்துகுற்றங்கொண்டேறார்'என்றதை"கொதித்தவுள்ளமொடு குரம்புகொண்டேறி" என்ற மணிமேகலையோடு ஒப்பிடுக.()

கருச. செல்வுழிக் கண்ணொருநாட் காணினுஞ் சான்றவர்
தொல்வழிக் கேண்மையிற் றோன்றப் புரிந்தியாப்பர்
நல்வரை நாட சிலநா ளடிப்படிற்
கல்வரையு முண்டா நெறி.

(இ - ள்.) நல்வரை நாட-நல்ல மலைகளையுடைய பாண்டியநாட்டை யுடையவனே! செல்வுழிக்கண்-போகிறவிடத்திலே, ஒருநாள—,காணினும்-(ஒருவரைப்) பார்த்தாலும், சான்றவர்-பெரியோர்கள், தொல் வழி கேண்மையின் தோன்ற பழைய வழியால்வந்த சினேகம்போலக் காணப்படும்படி, புரிந்து-அன்புசெய்து, யாப்பர்-(சினேகிதராகத் தம்மோடு அவரைக்) கட்டு வர்; சில நாள் அடிபடின்-சிலகாலம் காலடி பட்டுவருமாயின், கல்வரையும்-கல்மலையிலும், நெறி உண்டு ஆம்-வழிஉண்டாகும்; (எ - று.)

'எறும்பூரக் கல்லுந் தேயும்'என்றவாறு சிலகாலங் காலடிபட்டுவந்தாற் கல்லிலும் வழி உண்டாவதுபோல, வல்நெஞ்சர்க்கும் பழகினற் சினேக முண்டாகும்:அது சிறப்பன்று: சான்றோர்களோ"ஒருநாட் பழகினும் பெரி யோர் கேண்மை, யிருநிலம் பிளக்க வேர்வீழ்க் கும்மே" (நறுந்தொகை) என்றவாறு கண்டவுடனே சினேகித்துச் சிறபழக்கத்தால் அச்சினேகத்தை உறுதிப்படுத்துவர் என்பது கருத்து. "புணர்ச்சி பழகுதல் வேண்டா வுணர் ச்சிதான், நட்பாங் கிழமை தரும்" என்றார் திருவள்ளுவரும்.

இதனால், மேன்மக்களது நட்பின் தன்மை கூறப்பட்டது.

செல் + உழி = செல்வுழி; மெய்யீற்றின்முன் உயிர்வர உடம்படுமெய் யல்லாத வகரமெய் பெற்றது: இதனை 'மெய்யீற்றுடம் படுமெய்' என்பர், ஆசிரியர் நச்சினார்க்கினியர். தொல்வழி - தொன்று தொட்டு வந்த; பரம் பரையாய்வந்த. வரைக்கு நன்மை - மிளகு கோட்டம் அகில் தக்கோலம் குங்குமம் முதலிய பொருள்களோடு நீரருவியையும் உடைத்தாதல். சில நாளடிப்படின் கல்வரையு முண்டா நெறி-பிறிதுமொழிதல் என்னும் அலங் காரம். 'கல்' என வேண்டாது கூறினார்,மலையினது திண்மையை உணர்த்து தற்கு. உம்மைகள் - இழிவுசிறப்பு. புரிந்தியாப்பர் - குற்றியலிகரம். (ச)

கருரு. புல்லா வெழுத்திற் பொருளில் வறுங்கோட்டி
கல்லா வொருவ னுரைப்பவுங் கண்ணோடி
நல்லார் வருந்தியுங் கேட்பரே மற்றவன்
பல்லாரு ணாணல் பரிந்து.

(இ - ள்.) புல்லா - பொருந்தாத, எழுத்தின் - இலக்கண நூல்களையுடைய, பொருள் இல் - அருத்தஞானமில்லாத, வறுங் கோட்டி - வீண் கூட்டத்தினிடையிலே, கல்லா ஒருவன் - (படித்தற்கு உரிய நூல்களைப்) படியாத ஒருத்தன், உரைப்பவும் - (தனக்குத்தோன்றிய தொருபொருளை எடுத்துச) சொல்லவும், நல்லார்-மேன்மக்கள், வருந்தியும் - (குற்றமுடைய அதனைக் கேட்டற்கு) வருத்தப்பட்டும், அவன் பல்லாருள் நாணல் பரிந்து- அக்கல்வியறிவில்லாதவன் பலபேர்முன்னிலையில் அவமானப்படுதற்கு மனம்இரங்கி, கண் ஓடி - (அவனிடத்துத்) தாட்சிணியம்வைத்து, கேட்பர்- (காதுகொடுத்துக்) கேட்டிருப்பர்; (எ - று.)

நற்குணமுடையோர் தமது உள்ளத்திற்கு உவப்பு இன்றாயினும், கல்லாதவன்பேசும்பேச்சுக்களையும் புறத்தேசெவிகொடுத்துக் கேட்பர்; அறிவுடையதாம் பேணாமைசெய்தால் அதுநோக்கிப் பிறராலும்உபேக்ஷிக்கப்பட்டு அவன் பலர்முன் அவமானப்படுவனே யென்பதற்கு இரங்கி யென்றபடி.

இதனை "பாடமேயோதி - பரிந்து" என்னும் ௩௧௯ - ஆஞ் செய்யுளோடு ஒப்பிடுக.

புல்லா எழுத்தின் கோட்டி என்பதற்கு-எழுத்தினைப்புல்லாத கோட்டி என்று கருத்து; இதனை "அருங்கேடன்" (திருக்குறள்) என்பதுபோலக் கொள்க; இது வடமொழிநடை. எழுத்து - அக்ஷரம்; எழுதப்படுவது; இது, இங்கு இலக்கணத்திற்கு ஆகுபெயர். எழுத்தின்-இன்சாரியை. நிற்க இரண்டனுருபு தொக்கது. கோட்டி - கோஷ்டீ என்னும் வடமொழியின் திரிபு. உம்மைகள் - இழிவுசிறப்பு. மற்று - அசை; நற்குணமில்லாத அவனென்றுங் கொள்ளலாம். உரைப்ப என்பதைப் பெயராகக்கொண்டு, இரண்டாம் வேற்றுமைத் தொகையாக்கி உரைப்பவற்றை என உரைப்பினுமாம்.

இதனால், மேன்மக்களது பொறுமை கூறப்பட்டது.

இங்கு "புல்லாவெழுத்திற் பொருளில்வறுங்கோட்டி" என்றதை "வெள்ளைக்கோட்டி" என்ற சிலப்பதிகாரத்தோடும், "வம்பக்கோட்டி" என்ற மணிமேகலையோடும், "நிரம்பிய நூலின்றிக்கோட்டிகொளல்' என்ற திருக்குறளோடும் ஒப்பிடுக. (௫)

கடுகூ. கடித்துக் கரும்பினைக் கண்டகர நூறி
யிடித்துநீர் கொள்ளினு மின்சுவைத்தே யாகும்
வடுப்பட வைதிறந்தக் கண்ணுங் குடிப்பிறந்தார்
கூறார்தம் வாயிற் சிதைந்து.

(இ - ள்.) கரும்பினை - கரும்பை, கடித்து - (வாயாற்) கடித்தும், கண் தகர-கணுக்கள் நொருங்கும்படி, நூறி - (ஆலையிற்போகட்டுச) சிதைத்தும், இடித்து - (உலக்கை கல் முதலியவற்றால்) நொருக்கியும், சீர் கொள்ளினும் - இரசத்தைக் கொண்டாலும், இன் சுவைத்தே ஆகும்-(அக்கருப்பஞ்சாறு) இனிய உருசியை யுடையதேயாம்,(அதுபோல),—வடு பட - குற்றந்தோன் றும்படி, வைது இறந்தக்கண்ணும் - (தம்மைப் பிறர்) இட்டிப்போனவிடத்

தும், குடி பிறந்தார் - உயர்குடியிற்பிறந்தவர்கள், சிதைந்து - (தமது நல்ல நிலைமை) கெட்டு, தம் வாயின் - தங்கள் வாயினால், கூறார் - (தீயசொற்க ளைச்) சொல்லமாட்டார்கள்; (எ - று.)

இதனால், பிறர் வருத்தியகாலத்தும் மிக்குவிளங்குகின்ற மேன்மக்க ளது நற்குணம் கூறப்பட்டது.

இது - எடுத்துக்காட்டுவமையணி.

'வாயின்' எனவேண்டாது கூறினார், 'நல்லசொற்கள்பயின்றது' எனத் தாம்வேண்டியதன் சிறப்பு முடித்தற்கு; அடுத்தசெய்யுளிலும், கஎ - ஆம் செய்யுளிலும் இதுகொள்க. சுவைத்து - ஒன்றன்பாற் குறிப்புவினையாலணை யும்பெயர். உம்மைகள் - இழிவுசிறப்பு. ஏ - தேற்றம். 'சிதைந்து, என்றத னால், 'தீயசொற்களை' என்பது பெறப்பட்டது. (௬)

கடுஎ. கள்ளார்கள் ளுண்ணார் கடிவ கடிந்தொரீஇ
யெள்ளிப் பிறரை யிகழ்ந்துரையார்—தள்ளியும்
வாயிற்பொய் கூறார் வடுவறு காட்சியார்
சாயிற் பரிவ திலர்.

(இ - ள்.) வடு அறு காட்சியார் - குற்றமற்ற அறிவையுடைய மேன் மக்கள், கள்ளார் - (பிறர்பொருளைக்) களவுசெய்யமாட்டார்; கள் உண்ணார்- மதுபானஞ்செய்யார்; கடிவ கடிந்து ஒரீஇ - (நூல்களால்) விலக்கப்பட்ட தீச்செயல்களை வெறுத்துச் செய்யாதொழிந்து, பிறரை எள்ளி இகழ்ந்து உரையார் - அயலாரை அவமதித்து நிந்தித்துப் பேசார்; தள்ளியும் - மறந் தும், வாயின் பொய் கூறார் - வாயினாற் பொய்சொல்லார்; சாயின் பரிவது இலர்-(தமக்கு வறுமை முதலியவற்றால்) தளர்ச்சிநேர்ந்தகாலத்தும் வருந்து தலையுடைத்தாகார்; (எ - று.)

இதனால், மேன்மக்களது தீச்செயலின்மை கூறப்பட்டது.

கடிவ - பலவின்பாற்பெயர். தன்ளியும் - பிறரால் ஏவப்பட்டும் என்று மாம். பிரதியக்ஷமாகக்காணுதல்போல அறிவினுற் காணுதல் கூடுமாதலால், அறிவுக்கு 'காட்சி' என்று ஒரு பெயர். அறிவுக்குக் குற்றம் - ஐயந் திரிபு அறியாமைகள். 'சாய்ன்' என்றதில் இழிவுசிறப்புஉம்மை தொக்கது. தன்ளி

யும், உம் - இழிவு சிறப்பு.

இப்பாட்டில் சான்றோர் தன்மையைக் கூறியதனுல், உண்மைநவிற்சியணி.

கருஅ. பிறர்மறை யின்கட் செவிடாய்த் திறனறிந்
தேதிலா ரிற்கட் குருடனாய்த் தீய
புறங்கூற்றின் மூங்கையாய் நிற்பானேல் யாது
மறங்கூற வேண்டா வவற்கு.

(இ - ள்.) (ஒருவன்), திறன் அறிந்து - நல்லொழுக்கத்தின் வகையை உணர்ந்து, பிறர் மறையின்கண் செவிடு ஆய் - அயலாரது இரகசியங்களைக் கேட்பதிற்செவிடனாகியும், ஏதிலார் இல்கண் குருடன் ஆய்-அயலாரது மனை

வியரைக் காதலோடு காண்பதிற் குருடனாகியும், தீய புறம் கூற்றின் மூங்கை ஆய்-(ஒருவர்மேல்) தீயசொற்களை அவர்களைக் காணாதவிடத்துச் சொல்லுவதில் ஊமையாகியும், நிற்பான் எல்-நிற்கமாட்டுவனாயின், அவற்கு-அவனுக்கு, யாதும் அறம் கூற வேண்டா - எந்தத் தருமமும் (பிறர்) உபதேசிக்கவேண்டியதில்லை; (எ - று.)

அவனிடத்து எல்லாத்தருமங்களும் நிரம்பியுள்ளனவென்றும், இம்மூன்றுமே எல்லாத்தருமங்களுள்ளுஞ் சிறந்தனவென்றும், இவற்றையுடையான் தருமத்தைப் பிறர்க்கெல்லாம் உபதேசிக்கவல்லா னென்றுங் கருத்து.

இதனுல், மேன்மக்களது ஒழுக்கங்களின் சிறப்புக் கூறப்பட்டது.

மறை-(வெளிப்பட்டாற் குற்றம்வருமென்று அஞ்சிப் பிறர்க்கு) மறைத்து ஒருவன் சொல்லுஞ் சொல்; செயப்படுபொருள்விகுதி புணர்ந்து கெட்டபெயர். செவிடு-பண்பாகுபெயர். திறன்-ஈற்றுப்போலி. இல்-வீடு, வீட்டிலிருந்து சம்சாரகாரியங்களை நிர்வகிக்கின்ற மனைவியர்க்கு இடவாகுபெயர். தீய - பலவின்பாற்பெயர்; பெயரெச்சமாகக்கொண்டும் உரைக்கலாம்.

கூற்று கூறு என்றாற்போல முதனிலை திரிந்த தொழிற்பெயர். மூங்கை-மூக என்னும் வடமொழியின் திரிபு; இது, மூகை எனவும் நிற்கும். நிற்பானேல் என்றது, அங்ஙனம் நிற்றலின் அருமையை விளக்கிற்று. வேண்டா என்றது-வேண்டும் என்பதன் எதிர்மறையாதலின், ஒருவகை வியங்கோளெனக் கொள்க.

'பிறர்மறையின்கட் செவிடாய்', 'தீயபுறங்கூற்றின் மூங்கையாய்', 'யாதும் அறங்கூறவேண்டாதவர்க்கு' என்பவற்றை— "பல்லார்மறையிற்செவியிலன்", "இசைசொற்கண்மூங்கை", "அயல அயலவர் நூல்" என்னும் ஏலாதியோடு ஒப்பிடுக. "பரார்த்தேய ஜாத்யந்தா பரதாரேஷ்வபும்ஸகா: - பரீவாதேஷு யேமூகாஸ்தேஷ்வதயிதாமம" என்னும் வடமொழிமேற்கோள் இங்கே உணரத்தக்கது. (அ)

௧௫௯. பன்னாள்சென் றக்காற் பண்பிலார் தம்முழை
யென்னானும் வேண்டுப வென்றிகழ்ப—வென்னானும்
வேண்டினு நன்றுமற் றென்று விழுமியோர்
காண்டொறுஞ் செய்வர் சிறப்பு.

(இ - ள்.) பண்பு இலார் - மேன்மைக்குணமில்லாதவர்கள், தம் உழை- தம்மிடத்து, பல் நாளும் - பலதினமும், சென்றக்கால்-(ஒருவர்) வருவாராயின், என் ஆனும் வேண்டுப என்று - (இவர்) யாதாயினும் ஒருபொருளைத் (தம்மிடத்துப் பெற) விரும்புவரென்று கருதி, இகழ்ப- (அவர்களை) இகழ்ச்சி செய்வார்கள்; விழுமியோர் - மேன்மக்கள், என் ஆனும் வேண்டினும் நன்று என்று - (இவர்) யாதாயினும் (நம்மிடத்துப் பெற) விரும்பினாலும் நல்லதேயென்றுகருதி, காண்தொறும் - (அவர்களைப்) பார்க்கும் பொழுதெல்லாம், சிறப்புசெய்வர் - உபசாரங்களைச் செய்வார்கள்; (எ - று.)

இதனால், மேன்மக்களது மனமாட்சி கூறப்பட்டது.

தொறு என்பது - இடைச்சொல்லாயினும், பெயர்ப்பொருளைத்தருதலால், பெயரெச்சத்திரிபாகிய 'காண்' என்னும் வினைத்தொகை அதனைக்

கொண்டுமுடிந்தது. நாளும், உம்மை - முற்று. ஆனும், உம்மை - இழிவுசிறப்பு. நன்று என்றது, அங்கீகாரப் பொருளது. சென்றக்கால் என்றதில்,

செல் என்ற பகுதி "தரல் வரல் கொடை செலல் சாரும் படர்க்கை, எழு வாயிரண்டும் எஞ்சிய வேற்கும்" (நன்னூல்) என்ற விதிக்கு மாறாக இங்கே தன்மைக்கு வந்தது, இடவழுவமைதி: இங்ஙனம்வருதல் சிறுபான்மை. தம் முழை, உழை - ஏழனுருபு. (சு)

கக௦. உடையா ரிவரென் றொருதலையாப் பற்றிக்
கடையாயார் பின்சென்று வாழ்வ—ருடைய
மிலந்தலைப் பட்டது போலாதே நல்ல
குலந்தலைப் பட்ட விடத்து.

(இ - ள்.) (உலகத்திலே சிலர்),—உடையார் இவர் என்று - செல்வ முடையார் இவரென்றுகருதி, ஒருதலை ஆ பற்றி-ஒரேதுணிவாகப் பிடித்து, கடை யாயார் பின் சென்று - கீழ்மக்கள்பின்னே போய்க்கொண்டு, வாழ் வர்-உயிர்வாழ்வார்கள்; (அதனாற் பயனென்ன?) (அங்ஙனம் வாழ்பவர்கள்), நல்ல குலம் தலைப்பட்ட இடத்து - சிறந்த குலத்திற் பிறந்தவர்களைச்சேர் ந்தவிடத்து, உடைய பிலம் தலைப்பட்டது போலாதே - (வேண்டும்பொ ருள்க ளெல்லாவற்றையும்) உடையதொரு சுரங்கத்தைச் சேர்ந்ததுபோ லாகாதா? [ஆகுமென்றபடி; (எ - று.)

இதனால், மேன்மக்களது சேர்க்கையின் பெரும்பயன் கூறப்பட்டது.

செல்வரை 'உடையார்' என்றது, உலகவழக்குப்பற்றி. தலையாயார், இடையாயார் என்பன-கடையாயார் என்பதன் எதிர்மொழிகள்; உத்தமர், மத்தியமர், அதமர் எனக் காண்க. வாழ்தல் - ஜீவித்தல். தலைப்படுதல்-ஒரு சொல்; தலை-தமிழுபசர்க்கம். குலம்-அதிற் பிறந்தார்க்கு இடவாகுபெயர். தலைப்பட்டவிடத்து - ஒருவகைவினையெச்சம்போலும். போலாது-இடைச் சொல்லடியாப்பிறந்த எதிர்மறைமுற்று; ஏகாரம் - வினாவகையால், எதிர் மறைகாட்டிற்று. இங்கு இரண்டு எதிர்மறை, உடன்பாடு உணர்த்திற்று.

கஎ - ஆம் அதிகாரம்.—பெரியாரைப்பிழையாமை.

அஃதாவது - பெரியராயினாரை அவமதித், ஒழுகாமை. இபட்டுற மொழிதலென்னும் உத்தியால், பெரியார் என்பது - வலியாற்பெரியராகிய அரசர் மேலும், தவத்தாற்பெரியராகிய முனிவர்மேலும் நின்றது; அன்றியும், பொதுப்படப் பெரியா ரென்றதனால், அறிவு பருவம் ஒழுக்கம் இம்மூன்றினாலும் பெரியவராகிய ஞானவ்ருத்தர், வயோவ்ருத்தர், சீலவ்ருத்தர் என்னும் இவரையும் உணர்த்தும்: அன்றியும், குலத்திற்பெரியோருமாம். பிழையாமை - பிழைசெய்யாமை; எதிர்மறைத் தொழிற்பெயர். மேன்மக்களது சிறப்பை அறிந்து அவருடன்பழகுவார்க்கு இன்றியமையாதாதலின், இஃது, மேன்மக்களென்னும் அதிகாரத்தின் பின் வைக்கப்பட்டது.

கசுக. பொறுப்பரென் றெண்ணிப் புரைதீர்ந்தார் மாட்டும்
வெறுப்பன செய்யாமை வேண்டும்—வெறுத்தபி
ணார்க்கு மருவி யணிமலை நன்னாட
பேர்க்குதல் யார்க்கு மரிது.

(இ - ள்) ஆர்க்கும்-பேரொலிசெய்கின்ற, அருவி-நீரருவிகளையுடைய, அணி-அழகிய, மலை-மலையையுடைய, நல் நாட - சிறந்த பாண்டியநாட்டையுடையவனே!—பொறுப்பர் என்று எண்ணி - (இவர் நாம் செய்யும் பிழைகளைப்) பொறுத்துவிடுவரென்று நினைத்து, புரை தீர்ந்தார்மாட்டும்-குற்றம் நீங்கிய பெரியோர்களிடத்தும், வெறுப்பன செய்யாமை-அவர் வெறுக்கத்தக்க கொடுஞ்செய்கைகளைச் செய்யாதிருத்தல், வேண்டும்-தகுதி; (ஏனெனில்),— வெறுத்த பின்-(அவர்பொறாமல்) வெறுப்பாராயின் அதன்பின்பு, பேர்க்குதல்-(அதனால்வருந் தீங்கை) நீக்குதல், யார்க்கு-எவ்வகை மேம்பட்டோர்க்கும், அரிது - முடியாது; (எ - று)

"சிறியோர் செய்த சிறுபிழை யெல்லாம் பெரியோராயிற்பொறுப்பது கடனே" (நறுந்தொகை) என்ற நீதியையே முக்கியமாகக்கொண்டு, பெரியோர் பக்கல் எவ்வகைப்பிழையையுஞ் செய்யற்க; செய்யின், "சிறியோர் பெரும்பிழை செய்தனராயின், பெரியோ ரப்பிழை பொறுத்தலு மரிதே"

(குறுந்தொகை.) என்றவாறு, பிழையின் கொடுமையால் ஆசிரியர்கள் மனம்பொரு து கோபித்தால் அக்கோபம் தன்பயனைத் தராது நீங்காதாதலால், அதனால் வருந்தீங்கை விலக்குதல் எவராலுமாகாது என்பது கருத்து. "குணமென்னுங் குன்றேறிநின்றார் வெகுளி, கணமேயுங்காத்தலரிது" என்றார் திருக்குறளினும்.

புரைதீர்ந்தார்மாட்டும், மாடு-ஏழனுருபு. உம்மை-உயர்வுசிறப்பு. இதனை எச்சவும்மையாகக் கொண்டால், எவரிடத்தும் வெறுப்பன செய்யலாகா தென்பது போதரும். நாட்டுக்கு நன்மை-நலவளம் நீர்வளம் முதலிய பல வளங்களையும் உடைமை. 'வெறுத்தபின்' என்றது, எதிர்காலவினையெச்சத் தின் தன்மையது. 'போக்குதல்' என்றும் படிக்கலாம். (௧)

௧௬௨. பொன்னே கொடுத்தும் புணர்தற் கரியாரைக்
கொன்னே தலைக்கூடப் பெற்றிருந்து—அன்னோ
பயனில் பொழுதாக் கழிப்பரே நல்ல
நயமி லறிவி னவர்.

(இ - ள்.) நல்ல நயம் இல் அறிவினவர் - சிறந்த மேன்மை யில்லாத அறிவையுடைய கீழ்மக்கள், பொன்னே கொடுத்தும் புணர்தற்கு அரியாரை - (அதிகமாகப்) பொன்னையே (காணிக்கையாகக் கொண்டுபோய்) கொடுத் தாலும் சிநேகித்தற்கு அரியரான பெரியோர்களை, கொன்னே - ஒன்றுந் தாராமலே, தலைக்கூட பெற்றிருந்தும் - சிநேகிக்கப் பெற்றவைத்தும், அன்னோ - ஐயோ! பயன் இல் பொழுது ஆ கழிப்பரே - (அக்காலத்தை நல்ல பயன் தருவதாகச் செய்வித்துக்கொள்ளாமல்) பிரயோசனமில்லாத [வீண்] காலமாகக் கழிப்பார்களே! (எ - று.)

அருமையான பெரியோர் வலியத் தம்மிடம்வந்து கூடியபொழுதும் அவர்களைக்கொண்டு நன்மைபெறாமற் காலங்கழிப்பதும் பெரியாரைப் பிழைத்தலாம்; ஆதலின், அவ்வாறு செய்யலாகாது என்பது கருத்து.

பொன்னே, ஏ - உயர்வுசிறப்பு. கொடுத்தும், பெற்றிருந்து என்பவற் றில் உள்ள உம்மைகளும் இப்பொருளனவே. அன்னோ - அந்தோ, ஐயோ என்பனபோல, இரக்கப்பொருள்குறிக்கும் இடைச்சொல்; 'கழிப்பரே' என்பதில், ஏகாரமும் - இப்பொருளது. (௨)

ககூரு. அவமதிப்பு மான்ற மதிப்பு மிரண்டு
மிகைமக்க ளான்மதிக்கற் பால—நயமுணராக்
கையறியா மாக்க ளிழிப்பு மெடுத்தேத்தும்
வையார் வடித்தநூ லார்.

(இ - ள்.) அவ மதிப்பும்-தாழ்ந்தமதிப்பும், ஆன்ற மதிப்பும் - உயர்ந்த மதிப்பும், இரண்டும்—, மிகை மக்களால்-பெருமையையுடைய மேன்மக்களினால், மதிக்கல் பால - மதிக்கத்தக்க தன்மையையுடையனவாம்; நயம் உணரா - நற்குணத்தை அறியமாட்டாத, கை அறியா-நல்லொழுக்கத்தையும் (தாம்ஒழுக) அறியாத, மாக்கள் - கீழ்மக்கள் செய்கின்ற, இழிப்பும் - அவமதிப்பையும், எடுத்து ஏத்தும் - சிறப்பித்துப் புகழ்தலையும் வடித்த நூலார் தெளிந்தெடுத்த நூல்களை உணர்ந்த பெரியோர்கள், வையார்-(ஒரு பொருளாக மனத்திற்) கொள்ளமாட்டார்கள்; (எ - று.)

'நாயின்மேலேறி வையாளிவிட்டாலென்ன, வீழ்ந்தாலென்ன.' என்ற பழமொழிப்படி, அந்தர் புகழ்ந்தாலும் இகழ்ந்தாலும் அதனாற் பிறர்க்கு வருவதோர் உயர்வும் தாழ்வும் இல்லை யென்பதாம். பெரியாரதுமதிப்பின் சிறப்புக்கூறுவார்,சிறியாரது மதிப்பின்சிறப்பின்மையையும்உடன்கூறினார்.

ஆன்ற என்பதில், சால்என்பதன் மரூஉவாகிய ஆல்-பகுதி; 'அகன்ற' என்பதன் மரூஉ என்னவுமாம். முதலடியில், உம்மைபெற்ற சொற்கள்,ஈற்றில் இரண்டுஎன்னுந் தொகை பெற்றன. மதிப்பு-தொழிற்பெயர்; 'அவ'- இன்மை புணர்த்துவதொரு வடமொழி உபசர்க்கம்.மிகை-விகுதி;தொழிற் பெயர், ஐ- விகுதி.

'கையறியாமக்கள்' என்னாது 'மாக்கள்' என்றது-அவர்கள் விலங்கின் தன்மையரென்னும் இழிவு தோன்றற்கு. உணரா, அறியா என்னும் எதிர் மறைப் பெயரெச்சங்கள் அடுக்கி, 'மாக்கள்' என்னும் ஒருபெயரைக்கொண்டன; "மூவா முதலா வுலகம்" என்ற சிந்தாமணியிற் போல. ஏத்து - முதனிலைத் தொழிற்பெயர்.

இச்செய்யுளை,மேல்வரும்உகூச-ஆஞ் செய்யுளோடொப்பிட்டுக்காண்க.(ரு)

ககூச. கிரிநிற நாகம் விடருள தேனும்
முருமின் கடுஞ்சினஞ் சேணின்று முட்கு
மருமை யுடைய வரண்சேர்ந்து முய்யா
பெருமை யுடையார் செறின்.

(இ - ள்.) விரி நிறம் நாகம்-படம்விரிக்குந் தன்மையையுடையதனிறத்தையுடைய பாம்பானது, விடர் உளது எனும்-வெடிப்புநிலத்தினுள்ளேஇருந்தாலும், உருமின் கடுசினம்-இடியினது மிக்ககோபத்தாலாகியதுபோன்ற ஒலி, சேணின்றும்-வானத்தில்நெடுந்தூரத்திலிருக்கவும்,உட்கும்-(அதற்கு)அஞ்சும்;(அதுபோல), பெருமை உடையார்செறின்-பெருமைக்குணமுடையவர்கள் கோபிப்பாராயின், (அவர்க்குப் பிழைசெய்த பிறர்), அருமை உடைய அரண் சேர்ந்தும் - (பிறரால் அழித்தற்கும் புகுதற்கும்) அரிய காவலிடத்தைச சேர்ந்திருந்தாலும், உய்யார் - (அவர் கோபத்துக்குத் தப்பி) உயிர் வாழமாட்டார்.

எடுத்துக்காட்டுவமையணி. பெரியாரைப் பிழைத்தலினுண்டாகிற கேட்டைத் திருஷ்டாந்தமுகமாய் விளக்கினார். "இறந்தமைந்த சார்புடையாராயினு முய்யார், சிறந்தமைந்த சீரார் செறின்" என்றார் திருக்குறளிலும்.

கடுஞ்சினம்-இடியோசைக்கு இலக்கணை. "வானின் றுலகம்வழங்கி வருதலால்" என்ற திருக்குறளிற்போல, 'நிற்ப' என்பது-'நின்று' எனத் திரிந்து நின்றது: தன்கருத்தாவின்வினையைக் கொண்டு முடிதற்கு ஏற்றசெய்தென்னும் வாய்பாட்டு வினையெச்சம், 'உட்கும்'எனனும் பிறகருத்தாவின் வினையைக்கொண்டு முடிதற்கு ஏலாமையால்,அதனை அதற்குஏற்றசெயவெனெச்சத்தின் திரிபாகக் கொள்ளவேண்டியதாயிற்று. பாம்பு இடியோசைக்கு அஞ்சிவருந்துதல்,இயல்பு. நாகம்-வடசொல்;நகத்தில்வாழ்வது: தத்திதாந்தநாமம்; நகம்-மலையும், மரமும். அரண்-சரணமென்ற வடசொல்லின் திரிபு.

௧௬௫. எம்மை யறிந்திலி ரெம்போல்வா ரில்லென்று
தம்மைத்தாங் கொள்வது கோளன்று—தம்மை
யரியரா நோக்கி யறனறியுஞ் சான்றோர்
பெரியராக் கொள்வது கோள்.

(இ - ள்.) 'எம்மை அறிந்திலிர்-எமது சிறப்பை (நீவிர்) அறிந்தீரல்லீர்; எம்போல்வார் இல்-எம்மைப்போன்றவர்(உலகத்தில்) இல்லை,'என்று—, தம்மை தாம்கொள்வது தம்மைத்தாமே சிறப்பித்துக்கொள்வது,கோள் அன்று-ஒரு பெருமையாகாது, அறன் அறியும் சான்றோர்-தருமங்களை அறிந்தமேன்மக்களால்,தம்மை அரியர் ஆ நோக்கி-தம்மை(உலகத்தில் பிறர்க்கு)அருமை

யான குணங்களை யுடையவராகப் பார்த்து, பெரியர் ஆ கொள்வது - பெரியோர்களாக அங்கீகரித்து மதிக்கப்படுவதே, கோள் - (ஒருவர்க்குப்) பெருமையாம்; (எ - று.)

இதனால், பெரியார் தம்மைத்தாமே நன்குமதித்துக்கொள்ளா ரென்பதும், பெரியாரால் மதிக்கப்படுவதே பெருமையென்பதும் கூறப்பட்டன.

முதலடியில் 'எம்' என்றது, செருக்குப்பற்றிவந்த தன்மைப்பன்மை: அறிந்திலிர் - முன்னிலைப்பன்மை யெதிர்மறை யிறந்தகாலமுற்று. கோள் கொள்ளப்படுவது; செயப்படுபொருள்விகுதி கெட்டு முதல்நீண்ட பெயர்: முதனிலை திரிந்ததொழிலாகுபெய ரென்பாரு முளர்.

இச்செய்யுளை, மேல் ௩௪௦-ஆஞ் செய்யுளோடும் "வியவற்கவெஞ்ஞான்றுந் தன்னை" என்ற திருக்குறளோடும், "தன்னை வியப்பிப்பான் தற்புகழ்தல்" என்று தொடங்கும் நீதிநெறிவிளக்கத்தோடும் ஒப்பிட்டுப் பார்க்க. (௯)

௧௬௬. நளிகடற் றண்சேர்ப்ப நாணிழற் போல
விளியுஞ் சிறியவர் கேண்மை—விளிவின்றி
யல்கு நிழற்போ லகன்றகன் றோடுமே
தொல்புக ழாளர் தொடர்பு.

(இ - ள்.) நளி - பெரிய, கடல் - கடலினது, தண் - குளிர்ந்த, சேர்ப்ப - துறையையுடையவனே! சிறியவர் கேண்மை - கீழோரது நட்பு, நாள் நிழல் போல - உதயகாலத்துச் சாயைபோல, விளியும் - வரவரச் சுருங்கும்; தொல் புகழ் ஆளர் - தொன்றுதொட்டு [பரம்பரையாக] வருகிற கீர்த்தியையுடைய பெரியோரது, தொடர்பு - சிநேகம், விளிவு இன்றி - (அங்ஙனஞ்) சுருங்குதலில்லாமல், அல்கு நிழல் போல் - சாயங்காலத்துச் சாயைபோல, அகன்று அகன்று ஓடும் - மிகவும் வளர்ந்து நீளும்; (எ - று.)

இச்செய்யுளில் உபமானம் உபமேயம் உவமவுருபு பொதுத்தன்மை என்னும் நான்கும் அமைந்திருப்பதால், முற்றுவமையணி; வடநூலார் பூர்ணோபமாலங்காரம் என்பர்.

இச்செய்யுளால், பெரியார்நட்பின் சிறப்பும், சிறியார்நட்பின் சிறப்பின்மையும் ஒருங்கு கூறப்பட்டன. "நிறைநீர நீரவர் கேண்மை பிறைமதிப், பின்னீரபேதையார் நட்பு" என்றார் திருக்குறளிலும். "பெரியவர் கேண்மை பிறைபோல நாளும், வரிசை வரிசையா நந்தும்-வரிசையால், வானூர் மதியம்போல் வைகலுந்தேயுமே, தானே சிறியார் தொடர்பு" என்ற நாலடியாரோடு இதனை ஒப்பிடுக. "ஆரப்யகுர்வீக்ஷயிணீக்ரமேண லம்வீபுராவ்ருத்தி

மநீசயஸ்சாத்-இரஸ்யபூர்வார்த பரார்தபிந்நா ராயேவமைத்ரீ கலஸஜ்ஜநா நாம்" என்னும் வடநூல்மேற்கோளும் கவனிக்கத்தக்கது.

பிற்பகற்பொழுது கழியுந்தோறும் நிழல் நீண்டுகொண்டே வருதல் போலப் பெரியார்நட்பு அவர்முடியுமளவும் மிகுந்துகொண்டேவரும்; ஆதலால், அவர் திறத்துப் பிழைசெய்யாமல் அவரைத் துணைக்கொள்க: சிறியோர்நட்பு முதலில் அதிகமாயிருப்பினும் வரவரக் குறைந்துவிடுமாதலால், அவர்கள்நட்பைக் கொள்ளற்க என்பது கருத்து.

பெரியாரைப்பிழையாமைக்கு அவர்நட்பின் பெருமையையறிதல் ஏதுவாகுமாதலால், இப்பாட்டு இவ்வதிகாரத்தில் வைக்கப்பட்டது.

நளி-பெருமைபுணர்த்தும் உரிச்சொல்; "தடவுங் கயவும் நளியும் பெருமை" என்னுந் தொல்காப்பியத்தால் உணர்க. சேர்ப்பன் - நெய்தல்நிலத் தலைவன்பெயர். ஒருவர்க்கொருவர் க்ஷேம சமாசாரங்களைக் கேட்பதனால், கேண்மையென்று நட்புக்குப்பெயர், இது-பண்புச்சொல். அல்கு என்னும் பகுதிக்கு - சுருங்கு என்று பொருள்; இது, பகற்பொழுது சுருங்குதற்கு இங்கு ஆயிற்று. அகன்று அகன்று-மிகுதிபற்றிய அடுக்கு. (அ)

கஅ௭. மன்னர் திருவு மகளி ரெழினலமுந்
துன்னியார் துய்ப்பர் தகல்வேண்டா—துன்னிக்
குழைகொண்டு தாழ்ந்த குளிர்மர மெல்லா
முழைதங்கட் சென்றார்க் கொருங்கு.

(இ - ள்.) மன்னர் திருவும் - அரசர்களது செல்வத்தையும், மகளிர் எழில் நலமும்-பெண்களது வளர்ச்சியோடுகூடிய அழகையும், துன்னியார்-(அவரை இடைவிடாது) சேர்ந்தவர்கள், துய்ப்பர்-அனுபவிப்பார்கள்; தகல் வேண்டா - (அவற்றிற்கு இன்னார்) தகுதியுடையவரென்பது வேண்டுவதில்லை; (எதுபோலவெனில்),—குழை கொண்டு தாழ்ந்த-தளிர்களை (த் தம்மிடத்தே) கொண்டு தாழ்ந்துள்ள, குளிர் மரம்-குளிர்ந்த மரங்கள், தங்கண்

துன்னி சென்றார்க்கு எல்லாம் - தம்மிடத்து நெருங்கி வந்தவர்களுக் கெல்லாம், ஒருங்கு - வேறுபாடில்லாமல் ஒரு தன்மையாக, உறை - இடமாம்.

"பயன்மர முள்ளூர்ப் பழுத்தற்றாற் செல்வம், நயனுடை யான்கட் படின்" (திருக்குறள்) என்றவாறு எல்லார்கும் எளிதில் தவறாமற் பயன் கொடுத்து உதவுகின்ற அரசர்களது சிறப்பு இதனாற்கூறப்பட்டது; படவே, ஆற்றலாற் பெரியராய அவர்களைப் பிழையாமற் பலரும் பயன்பெற வேண்டு மென்பது கருத்து.

இதில் 'மன்னர்திரு,' 'மகளிரொழினலம்' என்னும் இரண்டு பொருள் களையும், 'துன்னியார் துய்ப்பர் தகல்வேண்டா' என்னும் பொதுவாகிய ஒருதருமத்தில் முடித்ததனால், ஒப்புமைக் கூட்டவணி, வடநூலார் துல்ய யோகிதாலங்காரமென்பர். பின்னிரண்டடி - எடுத்துக் காட்டுவமையணி; இவ்விரண்டும், சேர்ந்துவந்ததனால், சேர்வையணி; வடநூலார் 'ஸங்கரம்' என்பர்.

மகளிர் - பொதுமகளிர் எனக் கொள்ளல், தகுதி. தாழ்ந்தோர் உயர்ந் தோர் என்னும் வரம்பு இன்றி வந்தவரையெல்லாந் தம்மிடஞ்சேர்க்கின்ற அறிவில்லாத மரங்கள்போலவும் வேசையர்போலவும் அரசர் பெரியாரைச் சிறியாரோடு வாசியறச் சேர்த்தலும் பெரியாரைப் பிழைத்தலாம் என்று இப்பாட்டுக்குக் கருத்துக் கூறுவாரு முளர்.

இச்செய்யுளை "ஆஸந்நமேவந்ருபதிர் பஜதேம நுஷ்யம் வித்யாவிஹீநம குலீநமஸங்கதம்வா - ப்ராயேணபூமிபதய ப்ரமதாலதாஶ்ச யத்பார்ஶ்வ தோபவதிதத் பரிவேஷ்டயந்தி" என்னும் வடநூல் மேற்கோளோடு ஒப் பிட்டுக் காண்க. (எ)

௧௬௮ தெரியத் தெரியுந் தெரிவிலார் கண்ணும்
பிரியப் பெரும்படர்நோய் செய்யும்—பெரிய
வுலவா விருங்கழிச் சேர்ப்பயார் மாட்டுங்
கலவாமை கோடி யுறும்.

(இ - ள்.) பெரிய—,உலவா - நீர்வற்றாத, இருங் கழி - மிக்க கழியை யுடைய, சேர்ப்ப - கடல்துறையையுடையவனே! தெரிய தெரியும் தெரிவு இலார்கண்ணும்-விளங்க ஆராயும் ஆராய்ச்சி யில்லாதவரிடத்தும், பிரிய -

(ஒருவன் கூடிப்) பிரிய, (அப்பிரிவு அவனுக்கு), பெருபடர் நோய் செய்யும்- மிக்க நினைவிற்கு ஏதுவான துன்பத்தைச் செய்யும்; (ஆதலால்), யார்மாட்டும் கலவாமை - எவரிடத்தும் சிநேகஞ்செய்யாமை, கோடி உறும் - (சிநேகஞ்செய்துபிரிதலினும்) பலமடங்கு நல்லது; (எ - று.)

அறிவிலாரிடத்துக் கூடிப்பிரியினும் பெருந்துக்க முண்டா மாதலால், அறிவுடைய பெரியோரைக் கூடிப்பிரிதலா லுண்டாகுந் துக்கத்துக்கு ஒரு வரையறை யில்லை; ஆதலால், சிநேகஞ்செய்து பிரிதலினும் சிநேகஞ்செய்யாமைநல்லது என்பதாம். சிநேகித்தற்குமுன்பே செவ்வையாக ஆராய்ந்து ஒருவரோடு கூடவேண்டும்; கூடினபின்பு பிரிதலாகாது என்பது கருத்து. "கூடிப் பிரியேல்" என்ற ஔவையார் அமுதமொழி உணரத்தக்கது. இதனால், பெரியாரைக் கூடிப்பிரிதல் பிழையாமெனக் குறிப்பித்தவாறும்.

படர் - பிரிவாற்றாமையாலுண்டாகுந் துன்பத்தை எப்பொழுதும் நினைத்தல்: சிந்தை; இப்பொருளை, (திருக்குறள்) "படர்மெலிந்திரங்கல்" 'தனிப்படர்மிகுதி' என்ற இடங்களிற் காண்க: 'படரே யுள்ளல் செலவுமாகும்,' என்ற தொல்காப்பியத்தால், இது ஓர் உரிச்சொல்லாமென அறிக. உம்மை இரண்டனுள், முன்னது - இழிவுசிறப்பு. பின்னது - முற்று. கோடி - வடசொல்: நூறுலட்சம்; மிகப்பலவான எண்ணிற்கு ஒன்று எடுத்துக்காட்டியது.

இச்செய்யுளின் முதலடியோடு மேல் ௨௪௭ - ஆஞ் செய்யுளின் மூன்றாமடியை ஒப்பிடுக. (௪)

௧௯௯. கல்லாது போகிய நாளும் பெரியவர்கண்
செல்லாது வைகிய வைகலும்—ஒல்வ
கொடாஅது ஒழிந்த பகலு முரைப்பிற்
படாஅவாம் பண்புடையார் கண்.

(இ - ள்.) கல்லாது - (படித்தற்கு உரிய நூல்களைப்) படியாமல், போகிய - கழிந்த, நாளும் - தினமும்,—பெரியவர்கண் - பெரியோர்களிடத்து, செல்லாது - (அந்நூற்பொருள்களை அறியும்பொருட்டுப்) போகாமல், வைகிய - கழிந்த, வைகலும் - தினமும்,—ஒல்வ - (தம்மாற்கொடுக்கக்) கூடிய பொருள்களை, கொடாது - தானஞ்செய்யாமல், ஒழிந்த - கழிந்த, பகலும்- தினமும்,—உரைப்பின் - சொல்லுமிடத்து,—பண்பு உடையார்கண் - நற்குணநற்செய்கையுடையாரிடத்து, படா ஆம்-உண்டாகாவாம்; (எ - று.)

இதனால், பெரியாரது நற்குணநற்செய்கைகள் கூறப்பட்டது. இதனால் - கல்லாமையும் பெரியோரிடத்துச்செல்லாமையும் ஈயாமையும் தீக்குணங்க ளென்பது பெறப்படும்.

நாள், வைகல், பகல் என ஒருபொருளையேகுறிக்கின்ற பலசொற்கள்

அடுத்தவர்ததனல், பொருட்பின்வருநிலையணி. கல்லாதுபோகிய நாள், பெரியவர்கண்செல்லாதுவைகிய வைகல், ஒலவகொடாதொழிந்த பகல் என்ற மூன்றக்கும் இயையும்படி இறுதியில் 'பண்புடையாரகண்படாவாம்' என்ற வினையை, வைத்தது, கடைநிலைத்தொழில்தீவகவணி. (கூ)

கஎ0 பெரியார் பெருமை சிறுதகைமை யொன்றிற்
குரியா ருரிமை யடக்கந்—தெரியுங்காற்
செல்வ முடையாருஞ் செல்வரே தற்சேர்ந்தா
ரல்லல் களைப வெனின்.

(இ - ள்.) தெரியுங்கால் - ஆராயுமிடத்து, பெரியார் பெருமை - பெரியோர்களது பெருமைக்குணமாவது, சிறு தகைமை - (பெருமைபாராட்டாமல்) வணங்கியிருத்தலாம்; ஒன்றிற்கு உரியார் உரிமை - (கல்வி முதலியவற்றுள் யாதாயினும்) ஒன்றற்கு உரிமையுடையவர்களுக்கு உரிய குணமாவது, அடக்கம் - (மனமொழிமெய்கள்) அடங்கியிருத்தலாம்; செல்வம் உடையாரும் - தனவான்களும், தன்சேர்ந்தார் அல்லல் களைப எனின் - தம்மை அடுத்தவர்களது துன்பங்களை நீக்குவார்களாயின், செல்வரே - செல்வமுடையோரே யாவர்; (எ - று.)

இதனால், பெரியோர்களது வணக்கமும் அடக்கமும் பிறர்க்கு உதவி செய்தலும் கூறப்பட்டன.

(நீதிநெறிவிளக்கம்) "கல்வியுடைமை பொருளுடைமையென்றிரண்டு, செல்வமுஞ் செல்வ மெனப்படு - மில்லார், குறையிரந்து தம்முன்னர் நிற்ப போல் தாமுந், தலைவணங்கித்தாழப் பெறின்," (திருக்குறள்) "தாளாற்றித் தந்த பொருளெல்லாந் தக்கார்க்கு, வேளாண்மை செய்தற் பொருட்டு," "நயனுடையா னல் கூர்ந்தா னாதல் செயுநீர, செய்யா தமைகலா வாறு" என்பவற்றை இங்கே அறிக.

சிறுதகைமை - சிறுமையாகிய தகைமை யென விரியும். செல்வமுடையார் என்ற பன்மைக்கு ஏற்ப 'தஞ்சேர்ந்தார்' என்னாமல் 'தற்சேர்ந்தார்' என்றது, ஒருமைப்பன்மைமயக்கம்; "நடுக்குற்றுத் தற்சேர்ந்தார் துன்பந் துடையார்," "அற்றுத்தற் சேர்ந்தார்க் கசைவிடத் தூற்றுவர்" என்ற இடங்களிற்போல. (௧0)

கஅ - ஆம் அதிகாரம்.—நல்லினஞ்சேர்தல்.

அஃதாவது - தாம் நன்னெறியில் ஒழுகுதலேயன்றித் தம்மைசேர்ந்தவர்களையுந் தீநெறியினின்று விலக்கி நல்நெறியிற் செலுத்தவல்ல பெரியோர்களது சேர்க்கை. பெரியோர்பக்கற் பிழையாமலொழுகுதலேயன்றி அவரைப்பிரியாமல் நட்புக்கொள்ளவும் வேண்டும் என உணர்த்துகின்றமையால், இது பெரியாரைப் பிழையாமையின்பின் வைக்கப்பட்டது. நல்ல இனத்தைச் சேர்தல் என விரியும்.

௧௭௧. அறியாப் பருவத் தடங்காரோ டொன்றி
நெறியல்ல செய்தொழுகி யவ்வு—நெறியறிந்த
நற்சார்வு சாரக் கெடுமே வெயின்முறுகப்
புற்பனிப் பற்றுவிட் டாங்கு.

(இ - ள்.) அறியாபருவத்து - அறிவுடையராகாதிருந்த இளம்பிராயத்திலே, அடங்காரோடு ஒன்றி - அடக்கமில்லாத அயோக்கியர்களோடு சேர்

ந்து, நெறி அல்ல செய்து ஒழுகியவும் - சன்மார்க்கமல்லாத பாவகாரியங்களைச் செய்து நடந்த குற்றங்களும், நெறி அறிந்த நல் சார்வு சார - நல்வழியையுணர்ந்த நல்லபெரியோர்களைச் சேர்தலால், புல் பனி வெயில் முறுக பற்று விட்டு ஆங்கு - புல்லைச் சேர்ந்திருந்த பனித்துளி வெயில்மிகுதலால் (அதனைப்) பற்றுதலை விட்டாற்போல, கெடும் - அழியும்; (எ - று.)

இதனால், நல்லினஞ்சேர்தலின்பயன் கூறப்பட்டது உவமையணி.

அல்ல, ஒழுகிய - பெயர். முன்பின்னாக மாற்றி, செய்து ஒழுகியவையாகிய நெறியல்லவையும் என்றும் உரைக்கலாம். ஒழுகியவும், வகரமெய்விரித்தல்விகாரம். நெறி - சாஸ்திரஏற்பாடு. சார்வு - சாரத்தக்கவர்க்குத் தொழிலாகுபெயர். சார - காரணப்பொருளதாதலால், இறந்தகாலங்காட்டிய செயவென்னும் வினையெச்சம். விட்டால் என்பது - விட்டு எனத் திரிந்து, ஆங்கு என்னும் உவமையிடைச்சொல்லோடு சேர்ந்தது. (௧)

௧௭௨. அறிமி னறநெறி யஞ்சுமின் கூற்றம்
பொறுமின் பிறர்கடுஞ்சொற் போற்றுமின் வஞ்சம்
வெறுமின் வினைதீயார் கேண்மையெஞ் ஞான்றும்
பெறுமின் பெரியார்வாய்ச் சொல்.

(இ - ள்.) என்ஞான்றும் - எப்பொழுதும், அறம் நெறி - தருமமார்க்கத்தை, அறிமின் - அறியுங்கள்; கூற்றம் - யமனுக்கு, அஞ்சுமின் - பயப்படுங்கள்; பிறர் கடு சொல் - அயலார்சொல்லும் வன்சொற்களை, பொறுமின் - பொறுத்துக்கொள்ளுங்கள்; வஞ்சம் - வஞ்சனையாகிய குணத்தை, போற்றுமின் - (உம்மிடம் வாராதபடி தடுத்துப்) பாதுகாத்துக்கொள்ளுங்கள்; வினைதீயார் கேண்மை - தீச்செயல்களையுடையவரது சினேகத்தை, வெறுமின் - வெறுத்துவிடுங்கள்; பெரியார் வாய் சொல் - பெரியோரது வார்த்தையை, பெறுமின் - கேட்கப்பெற்று அங்ஙனமே ஒழுகுங்கள்; (எ - று.)

'அறிமின்' முதலிய ஆறும் - ஏவற்பன்மை. 'அஞ்சுமின் கூற்றம்' என்றது - மரணம்வருவது இன்னபோதென்று நிச்சயிக்கப்படாமையால் அதற்கு அஞ்சிவிரைந்து அறஞ்செய்யவிரும்புங்கள் என்றவாறு; தீவினைசெய்தல்பற்றி யமனால்விதிக்கப்படுந் தண்டனையினின்று பயந்து நல்வினை செய்யுங்களென்றுங் கருத்துக்கொள்ளலாம். 'போற்றுமின் வஞ்சம்' என்றவிடத்திலுள்ளபோற்றுதலென்பதை "செல்லிடத்துக் காப்பான் சினங்காப்பான்" என்ற திருக்குறளில் 'காத்தல்' என்பதுபோலக் கொள்க. இனி, இவ்வாக்கியத்திற்கு - பிறர்செய்யும் வஞ்சனையி னின்றும் உம்மை இரட்சித்துக்கொளுமென்றும் பொருள்கொள்ளலாம். வினைதீயார்-தீவினையார் என விகுதி பிரித்துக்கூட்டப்பட்டது; வினையில் தீயவரென்றுமாம். பெரியார்வாய்ச்சொல் - பெரியோர்களது ஆசீர்வாதமுமாம்.

நல்வினைஞ்சேர்தற்கு எதிர்மறையாகிய தீயினஞ்சேர்தலை விலக்கவேண்டுமென்பார், அது போல இன்றியமையாத பிறவற்றையும் இனமாக உடனெடுத்துக் கூறினார். (௬)

களஎ. அடைக்தார்ப் பிரிவு மரும்பிணியுங் கேடு
முடக்குடம்பு கொண்டார்க் குறலாற்—றொடங்கிப்
பிறப்பின்னா தென்றுணரும் பேரறிவி னாரை
யுறப்புணர்க வம்மாவென் னெஞ்சு.

(இ - ள்.) தொடங்கி-(நூல்களை) ஆராயத்தொடங்கி,'அடைந்தார் பிரிவும் - தம்மோடுசேர்ந்த பந்துக்கள் சிநேகிதர் முதலியோரை நீங்குதலும், அரு பிணியும்-(தீர்தற்கு) அருமையான நோய்களும், கேடும்-(மற்றும் பல வகைத்) தீங்குகளும், உடம்பு கொண்டார்க்கு-இவ்வுடம்பைப்பெற்ற மனிதர்களுக்கு, உடங்கு-ஒருசேர, உறலால்-சேர்தலால், பிறப்பு இன்னாது-சன்மம் இனிமையைத்தருவதன்று', என்று—, உணரும்-அறிகின்ற, பேர் அறிவினாரை - சிறந்த புத்தியையுடைய நல்லோர்களை, என் நெஞ்சு - எனது மனம், உற புணர்க-உறுதியாகச் சேரக்கடவது; (எ - று.)

அம்மா - அசை; இப்படிப்பட்ட நற்கருத்து அருமையாகத் தனக்கு உண்டாகியதைப்பற்றி 'அம்மா' என வியந்ததாகவுங் கொள்ளலாம்.

பிறப்பின் துன்பங்களைக் கண்டு அதனை வெறுத்திருக்கின்ற ஞானியரைச்சேர்தல் நன்மைக்கு ஏதுவா மென்பது கருத்து.

அடைந்தார்ப்பிரிவு இரண்டாம் வேற்றுமைத்தொகையாதலால், உயர்திணைப்பெயர்முன் வல்லெழுத்துமிக்கது: "இயல்பின் விகாரம்". உடங்கு - 'ஒருங்கு' என்பதுபோல,ஒருவகை இடைச்சொல் உறலால் என்னும் மூன்றும்வேற்றுமைக்கு 'இன்னாது' என்பது முடிக்குஞ்சொல். இனி, 'புணர்க' என்பதை முடிக்குஞ் சொல்லாகக் கொண்டு, பிறப்பிற் பல துன்பங்கள் சேர்தலால் (அப்பிறப்பையொழிக்கும் பொருட்டு) என்மனம் அதன் தன்மையை யறிந்தோரைச் சேர்கவென்றும் பொருள்கொள்ளலாம்.தொடங்கி உணரும் என்று இயையும். தொடங்கி உறலால் என்று இயைப்பினுமாம். தொடங்கு இப்பிறப்பு என எடுத்து ஊழ்வினை தொடர்தற்கு இடமான இந்தப்பிறவி யெனவுங் கொள்ளலாம். (௩)

கஎச. இறப்ப நினையுங்கா லின்னா தெனினும்
பிறப்பினை யாரு முனியார்—பிறப்பினுட்
பண்பாற்று நெஞ்சத் தவர்களோ டெஞ்ஞான்று
நண்பாற்றி நட்கப் பெறின்.

(இ - ள்.) பிறப்பினுள்-தான்பிறந்த மனிதசன்மத்திலே, பண்பு ஆற்றும் நெஞ்சத்தவர்களோடு நண்பு ஆற்றி-நற்குணமுடையவற்றைச் செய்ய வேண்டுமென்னும் மனமுடைய நல்லோர்களுடனே சிநேகத்தைச்செய்து, எஞ்ஞான்றும் - எப்பொழுதும், நட்க பெறின - (பிரியாமல் ஒருவர் அவர்களோடு) கூடி வாழப்பெற்றால்,—இறப்ப நினையுங்கால்-மிகவும் ஆலோசிக்குமிடத்து,—இன்னாது எனினும் - (பிறப்புத்) துன்பந்தருவதாயினும், பிறப்பினை-(அவனது) சன்மத்தை,யாரும்-எவரும்,முனியார்-வெறுக்கமாட்டார்,

பிணி பசி மூப்புத் துன்பங்களையும் செல்வாழ்நாளையு முடையமனிதப் பிறப்புக்குச் சிறப்பைத்தரும் பெரும்பயனாவது, நல்வினைஞ்சேர்தலே என்பதாம்.

பெறின் என்றது, அங்ஙனம் சிநேகித்தலினது அருமையைக் குறித்தது. கிளையுங்கால் இறப்ப இன்னாது என்றும் இயைக்கலாம். (௪)

௧௭௫. ஊரங் கணநீ ருரவுநீர்ச் சேர்ந்தக்காற்
பேரும் பிறிதாகித் தீர்த்தமா—மோருங்
குலமாட்சி யில்லாருங் குன்றுபோ னிற்பர்
நலமாட்சி நல்லாரைச் சார்ந்து.

(இ - ள்.) ஊர் அங்கணம் நீர்-ஊரிலுள்ள சலதாரையினது நீரானது, உரவு நீர் சேர்ந்தக்கால் - சிறப்புப்பொருந்தியதொரு (நதி குளங்களின்) நீரைச் சேர்ந்தால், பேரும் பிறிது ஆகி - (அதற்குப்) பெயரும் வேறாய், தீர்த்தம் ஆம்-(அது) புண்ணியதீர்த்தமாய்விடும்; (அதுபோலவே),—குலம் மாட்சி இல்லாரும்-(தாம் பிறந்த) குலத்தின் பெருமை யில்லாதவர்களும், நலம் மாட்சி நல்லாரை சார்ந்து - நற்குணங்களையுடைய உயர்குடிப்பிறந்தோரை அடைந்து, (அதனால்), குன்று போல் நிற்பர் - மலைபோலப் பெருமையுடையராய் நிற்பர்; (எ - று.)

எடுத்துக்காட்டுவமையணி. 'ஓரும்' என்பது - அசைநிலை; "அஞ்சுவதோரு மறனே யொருவனை, வஞ்சிப்ப தோரு மவர்" என்ற திருக்குறளிற் போல. இனி, எதிர்காலப்பெயரெச்சமாகக் கொண்டு, (யாவரும்) அறியும் என்றும் பொருளுரைக்கலாம். ஓரும் - ஏவற்பன்மையுமாம்; (நீங்கள்) அறியுங்கள் என்று பொருள். அங்கணம், தீர்த்தம்-வடசொற்கள்.

'குன்றுபோல்' என்ற உவமையால், அளவுசெய்யப்படாத கல்விப் பொருளும், பிறராற் சூற்றஞ்சொல்லப்படாத அசைவின்மையும், கல்வி யறிவு ஒழுக்கங்களால் யாவரும் அறிய நிற்றலும், பொருள்வரும்படி இல்லாக்காலத்தும் பிறர்க்கு உபகாரஞ்செய்தற்கு உடன்படுதலும் முதலிய குணங்களையுடைய ராவரெனக் கொள்க.

"நல்லமணமுள்ள தொன்றை நண்ணி யிருப்பதற்கு, நல்லமணமுண்டா நயமதுபோல் - நல்ல, குணமுடையார் தங்களுடன் கூடியிருப்பார்க்குக், குணமதுவே யாஞ்சேர்வு கொண்டு" என்னும் உபதேசரத்தின

மாலேயோடும், "ஸத்ஸங்காத்பவதிஹி ஸாதுதாகலாநாம்" என்னும் வடநூல் மேற்கோளோடும் இதனை ஒப்பிடுக.

'பெரும்பெரிதாகி' என்றும் பாடம். (௯)

கஎசு. ஒண்கதிர் வாண்மதியஞ் சேர்தலா லோங்கிய
வங்கண் விசும்பின் முயலுந் தொழப்படூஉங்
குன்றிய சீர்மைய ராயினுஞ் சீர்பெறுவர்
குன்றன்னார் கேண்மை கொளின்.

(இ - ள்.) ஓங்கிய-உயர்ந்த, அம் கண்-அழகிய இடத்தைபுடைய,விசும்பின்-ஆகாயத்திலே,—ஒள்-விளக்கமாகிய, கதிர்-கிரணங்களையுடைய, வாள்-பிரகாசமான, மதியம்-சந்திரனை, சேர்தலால்-அடைந்திருத்தலினால்,—முயலும்-முசலும்,தொழப்படூஉம்-(யாவராலும்)வணங்கப்படும்;(அதுபோல),—குன்றியசீர்மையர் ஆயினும்-குறைந்தசிறப்புள்ளவர்களானாலும்,குன்றன்னார் கேண்மை கொளின்-மலையையொத்த பெரியோர்களது சிநேகத்தைக் கொண்டால், சீர் பெறுவர்-(அதனால் தாமும்) சிறப்புப்பெறுவர்; (எ - று.)

இதுவும் - எடுத்துக்காட்டுவமை. முயலுக்குஅஞ்சலிசெய்தல் தொழுவார் கருத்தி லில்லையாயினும், அவ்வஞ்சலியைச் சந்திரனிடத்தே யிருந்து முயல் தானும் பெறுதல்போல, சீர்மை குன்றினோர்க்குச் சிறப்புச்செய்தல் செய்பவரது கருத்திலில்லையாயினும் அச்சிறப்பை நல்லோரினத்திலே யிருந்து தாமும் பெறுவரென்பது, கருத்து. "மிக்காரைச்சேர்தல் மிக மாண முன்னினிதே" என்றார், இனியவை நாற்பதிலும். "வ்யபதேஸேபி ஸமஹநாம் ஸித்திஸ்ஸஞ்ஜாயதேபரா-ஶஶீசோவ்யபதேஶேந ஶஶாங்கஸ்ஸுகம்" என்பது நோக்கத்தக்கது.

சந்திரனைத் தோன்றுங்காலத்துத் தொழுதல் இயல்பு. சந்திரனிடத்திலுள்ள களங்கத்தை முயலென்றும், மானென்றும், மறுவென்றும், மலையென்றும், பூமியின்சாயையென்றும், மரமென்றும் கூறுவது, கவிசமயம்.

'சதுர்தந்தனென்னும் அரசயானைக்கு ஒருமுயல்சந்திரமண்டலத்தைக் காட்டி அதனைத் தூரத்திலிட்டுத் தன்னினத்தோடு சுகித்திருந்தது' என்னும் பஞ்சதந்திரகதை, இங்கே நினைக்கத் தக்கது.

'ஒள்கதிர்' என்பதில், ளகரம் முன் டகரமாகி, பின்பு ணகரமாக மெலிந்ததெனக் கொள்வர்.

'வான் மதியம்' என்றும் பாடம்.

இச்செய்யுள், இனவெதுகையால் வந்தது. (௬)

௧௭௭. பாலோ டளாயநீர் பாலாகு மல்லது
நீராய் நிறந்தெறிந்து தோன்றுதாந்—தேரிற்
சிறியார் சிறுமையுந் தோன்றுதா நல்ல
பெரியார் பெருமையைச் சார்ந்து.

(இ - ள்.) பாலோடு அளாய நீர் - பாலுடனே கலந்த நீரானது, பால் ஆகும் அல்லது - அந்தப்பாலாய்த் தோன்றுமேயல்லாமல், நீர் ஆய்நிறம்தெரிந்து தோன்றாது - நீராய்த் தன்நிறம் விளங்கிக் காணப்படாது; (அதுபோல), தேரின் - ஆராயுமிடத்து, நல்ல பெரியார் பெருமையை சார்ந்து - நற்குணமுடைய பெரியோர்களது மகிமையைச் சேர்தலினால், சிறியார் சிறுமையும் தோன்றாது - அற்பர்களது கீழ்மைக்குணமும் வெளிப்படாது; (எ - று.)

இதுவும், எடுத்துக்காட்டுவமையணியே. "தெருண்ட மேலவர் சிறியவர்ச்சேரினு மவர்தம், மருண்ட தன்மையை மாற்றுவ ரெனுமிதுவழக்கே" எனக் கவிச்சக்கரவர்த்தியாகிய கம்பர் கூறியதும் இக்கருத்துப் பற்றியே,

அளாவிய என்னும் இறந்தகாலப் பெயரெச்சம், அளாய என மருவியது; அளாவு என்னும் முதனிலையின்ஈற்றுயிர்மெய் குறைந்துஇறந்தகாலங் காட்டும் யகர இடைநிலையும் அகரவிகுதியுஞ்சேர்ந்து உண்டானதென்றுஞ் சொல்லலாம். 'நிறந்திரிந்து' என்னும் பாடத்துக்கு - வருணம் வேறுபட்டு என்க. 'ஆம்' என்பது - இரண்டுவாக்கியத்திலும் அசை. (எ)

௧௭௮. கொல்லை யிரும்புனத்துக் குற்றி யடைந்தபு
லொல்காவே யாகு முழவ ருழுபடைக்கு
மெல்லியரே யாயினு நற்சார்வு சார்ந்தார்மேற்
செல்லாவாஞ் செற்றார் சினம்.

(இ - ள்.) கொல்லை-(காட்டிலுள்ள) கொல்லைகளிலும், இரு புனத்து-பெரிய வயல்களிலும், குற்றி - மரக்கட்டையை, அடைந்த - அடுத்துள்ள, புல்-புற்கள், உழவர் உழுபடைக்கு-உழுபவர்களது கலப்பைக்கு, ஒல்காவே ஆகும் - அசையாதனவேயாம்; அதுபோல), மெல்லியரே ஆயினும்-(இயற்கையில்) வலியில்லாதவர்களே யாகுனும், நல் சார்வு சார்ந்தார் மேல் - நல்லினத்தாரைச் சேர்ந்தவர்களின்மேல், செற்றார் சினம் - பகைத்தவர்களது கோபம், செல்லா ஆம் - பயன்படாவாம்; (எ - று.)

இதுவும், திருஷ்டாந்தவணி. குற்றி பெயர்க்கப்படாமையால், அதையடுத்த புல்லும் பெயர்க்கப்படாது; அதுபோல, பகைவர்சினம் வலியாரிடத்துச் செல்லாமையால் அவரையடுத்த எளியாரிடத்துஞ் செல்லாது என்பது கருத்து. "தக்காரினத்தனாய்த் தானொழுக வல்லானைச்,செற்றார்செயக்கிடந்ததில்" என்றார், திருவள்ளுவனாரும், 'மெலியோர் வலியவிரவலரை யஞ்சார், வலியோர் தமைத்தாம் மருவின்" என்ற நன்னெறியையுங்காண்க.

குற்றி - குறுமையையுடையதென மரக்கட்டைக்குக் காரணப்பெயர்; குறு என்னும் பண்படி, தன்ஒற்று இரட்டிற்று: இ-பெயர்விகுதி. புல்,சினம் என்பவை-பால்பகா அஃறிணைப்பெயர்களாதலால், பன்மைவினைகொண்டன. ஒல்கா, செல்லா - எதிர்மறைப் பலவின்பால் முற்றுக்கள்; "ஆவே யெதிர்மறைக் கண்ண தாகும்" (நன்னூல்) என்றதனால், 'ஆ' விகுதி பலவின்பாலோடு எதிர்மறைப்பொருளையுங் காட்டும். படை-கருவி,உழுபடை-வினைத்தொகை நிலைத்தொடராய், கலப்பைக்குக் காரணப்பெயராயிற்று; வினைத்தொகையாதலின், வலி மிகவில்லை. நற்சார்வு என்றது-தம்பகைவரினும் மிக்க வலிமையுடையாரை. (அ)

௧௭௯. நிலநலத்தா னந்திய நெல்லேபோற் றத்தங்
குலநலத்தா லாகுவர் சான்றோர்—கலநலத்தைத்
தீவளி சென்று சிதைத்தாங்குச் சான்றாண்மை
தீயினஞ் சேரக் கெடும்.

(இ - ள்.) நிலம் நலத்தால்-விளைநிலத்தினது நல்லவளத்தால், நந்திய-வளர்ந்த, நெல்லேபோல்-நெற்பயிர்போல, (மனிதர்கள்),தம்தம் குலம்நலத்தால்-தாங்கள் தாங்கள் சேர்கிறகூட்டத்தின் நன்மையால், சான்றோர் ஆகுவர்-மேன்மக்களாவர்;கலம் நலத்தை-மரக்கலத்தினது வலிமையை,தீ வளி-

கடுங்காற்று, சென்று - போய், சிதைத்து ஆங்கு - கெடுத்தலால் (அக்கலம்

கெடுவது) போல, சான்றாண்மை - (ஒருவரது) மேன்மை, தீ இனம் சேர - தீக்குணமுள்ள கூட்டத்தைச் சேர்தலினால், கெடும் - அழியும்; (எ - று.)

உபமாலங்காரம். நிலநலத்தால் நந்திய நெற்போல் என்பதற்கு-நெல் நிலநலத்தால் நந்துதல்போல என்று கருத்து. கலம் - பொதுப்பெயர், இங்கே சிறப்பாய்க் கப்பலைக் குறித்தது; அணிகலம், உழுகலம், படைக்கலம், அளவுகலம், உண்கலம்முதலாகப் பலவற்றிற்குப்பொதுவாகுமாறு காண்க. 'கலநலத்தைத் தீவளிசென்று சிதைத்தாங்கு' என்பதற்கு - கலநலம் தீவளி செல்லுதலாற் சிதைந்தாற்போல என்று கருத்து. சான்றாண்மையாவது - (பலகுணங்களாலும்) நிறைந்து (அவற்றை) ஆளுதல்தன்மை; சான்று ஆண்மை எனப் பிரியும்· 'பலகுணங்களாலும்' என்பது சாலுதற்றொழிலாற் பெறப்பட்டதனால், 'அவற்றை' என்பது வருவிக்கப்பட்டது; ஆண்மை - ஆள் என்னும் வினைப்பகுதியின்மேற் பிறந்த பண்புப்பெயர்.

நல்லினஞ்சேர்தலின் சிறப்புக் கூறுவார், தீயினஞ்சேர்தலின் இழிப்பும் உடன் கூறினார். (௧)

௧௭௦. மனத்தான் மறுவில ரேனுந்தாஞ் சேர்ந்த
வினத்தா லிகழப் படுவர்—புனத்து
வெறிகமழ் சந்தனமும் வேங்கையும் வேமே
யெறிபுனந் தீப்பட்டக் கால்.

(இ - ள்.) மனத்தால் மறு இலர் எனும் - மனத்தின் நிலைமையால் குற்றமில்லாதவர்களாயினும், தாம் சேர்ந்த இனத்தால் - தாங்கள் சேர்ந்த கூட்டத்தின் தீமையால், இகழப்படுவர் - நிந்திக்கப்படுவார், (மனிதர்கள்); (அது எதுபோல எனின்),—எறி புனம் - வெட்டப்பட்ட மரச்செறிவில், தீ பட்டக்கால் - நெருப்புப் பற்றினால், புனத்து - அக்காட்டிலுள்ள, வெறி கமழ் - வாசனை வீசுகின்ற, சந்தனமும் - சந்தனமரமும், வேங்கையும்-வேங்கைமரமும், வேம்-வெந்துபோம்; (எ - று.)

இயற்கையிற் குற்றமிலராயினுஞ் சேர்க்கைக்குற்றத்தாற் கெடுவரென்பது கருத்து.

இதனால், தீயினஞ்சேர்வதனாலாகுங் கேடு விளக்கப்பட்டது.

இது, திருஷ்டாந்தவலங்காரம்.

"சந்தனத்தைச் சார்தருவுந் தக்க மணங்கமழுஞ், சந்தனத்தைச் சார் வேய் தழல்பற்ற—வந்தவனர், தானுமச்சந்தனமுந் தன்னினமு மான்வ தன்றித், தானுங் கெடச் சுடுமே தான்" என்னும் நீதிவெண்பாவை இதனோடு ஒப்பிடுக. "மனத்தானா மாந்தர்க் குணர்ச்சி யினத்தானா, மின்னானெனப்படுஞ் சொல்." "மனநலம் நன்குடைய ராயினுஞ் சான்றோர்க்கு, இனநலம் ஏமாப் புடைத்து" என்றார் திருக்குறளிலும்.

மனத்தா லென்பதற்கு - உருபுமயக்கமாக, மனத்தில் என்றும் பொருள்கொள்ளலாம். ஏகாரம், பிரசித்தியை விளக்கிற்று. (௪0)

ககூ-ஆம் அதிகாரம்.—பெருமை.

அஃதாவது - எவ்வழியும் மனக்கலக்கமின்றித் தாம் செய்யவேண்டியவற்றை இயன்றவளவு செய்யும் உறுதிப்பாட்டா லாகிய பெருந்தன்மையை உணர்த்துவது. பெருமை-மகிமை; பண்புப்பெயர். இப்பெருமை நல்வினத்தின் தன்மையாதலால், அதன்பின் வைக்கப்பட்டது; அன்றி, நல்லினஞ் சேர்தலாற் பெருமையுளதா மென்பதுபற்றி, அதன்பின் இது வைக்கப்பட்ட தெனினுமாம்.

கஅக. ஈத லிசையா திளமைசே ணீங்குதலாற்
காத லவருங் கருத்தல்லர்—காதலித்
தா துநா மென்னு மவாவினைக் கைவிட்டுப்
போவதே போலும் பொருள்.

(இ - ள்.) ஈதல் இசையாவது - (பொருளின்மையாற் பிறர்க்கு ஒன்றைக்) கொடுத்தலும் முடியாமல், இளமை சேண் நீங்குதலால் - யௌவனமும் செடுந்தூரத்தில் நீங்கிவிட்டதனால், காதலவரும் - (நம்மேல் முன்பு) அன்புடைய மகளிரும், கருத்து அல்லர் - (இப்பொழுது நம்மை) எண்ணுதலும் இல்லாராயினர்: (ஆதலால்), 'காதலித்து - (அம்மகளிரை விரும்பி, நாம்—, ஆதும் - வாழக்கடவோம்', என்னும் - என்கிற, அவாவினை-ஆசையை, கைவிட்டு - முழுவதும் நீக்கி, போவதே - (துறவுக்குச்) செல்வதே, பொருள் போலும் - நல்ல காரிய மாகும்; (எ - று.)

ஒருவர்க்கு ஒன்றுகொடுத்து உபகாரஞ்செய்யக்கூடாமலும் போகங்களை அனுபவிக்கக்கூடாமலும் போனபின்பும் சிற்றின்பத்தில் ஆசைவைத்துத் தடுமாறுவதைவிட்டு ஆத்துமானுபவசுகத்தைப் பெற மனந்துணிவதே பெருமை என்பது கருத்து.

இச்செய்யுள் ஒருவன் தன்மனத்தைநோக்கி உபதேசித்ததாகச் செய்யப்பட்டதென அறிக.

னாதலவரும், உம்மை-உயர்வு சிறப்பு. கருத்து - முதனிலைதிரிந்த தொழிற்பெயர். ஆதும்-மேலாகக்கடவேம்; தன்மைப்பன்மையெதிர்காலமுற்று. போலும் - ஒப்பில்போலி; "ஒப்பில்போலியு மப்பொருட் டாகும்" என்ற தொல்காப்பியத்தால், இங்கு உரையசைப்பொருளதாய் நின்றது. (ச)

கசுஉ. இற்சார்வி னேமாக்தே மீங்கமைந்தே மென்றெண்ணிப்
பொச்சாக் தொழுகுவர் பேதையா—ரச்சார்வு
நின்றன போன் றிலையா வெனவுணர்ந்தா
ரென்றும் பரிவ திலர்.

(இ - ள்.) பேதையார் - அறிவில்லாதவர்கள், 'இல் சார்வின் - இல்வாழ்க்கையை அடைந்ததனால், எமாக்தேம் - இன்பமடைந்தோம், ஈங்கு - இவ்வுலகத்தில், அமைந்தேம் - எல்லாவற்றாலும் நிறைந்தோம்,' என்று எண்ணி-என்று நினைத்து, பொச்சாந்து ஒழுகுவர் - (பின்வருந்துன்பத்தை)

மறந்து நடப்பார்கள்; 'அ சார்வு - (இல்வாழ்க்கையாகிய) அப்பற்றுக்கள், நின்றனபோன்று - நிலைபெற்றனபோற் காணப்பட்டு, நிலையா-நிலைத்திராவாய் அழிந்துபோய்விடும்,' என உணர்ந்தார்-என்று அறிந்த பெரியோர்கள், என்றும் - எப்பொழுதும், பரிவது இலர் - வருந்துதலில்லாதவராவர்.

எல்லாவற்றின் தன்மைகளையும் உள்ளபடியறிந்த தத்துவஞானிகள் அழியாத வீட்டுலகத்தில் நிரதிசயவின்பம்பெற்று வாழ்வர் என்று கருத்து.

எமாக்தேம், எமா - பகுதி; அலமா, இறுமா, அல்லா, சோகா என்பன போல ஒருசொல் இனி, எமம் யா அல்லது எமம் ஆ என்னும் இரண்டுசொல் ஒருசொல்லின் தன்மைப்பட்டு எமா என்று நின்றதெனவுங் கொள்ளலாம். பொசசாந்து, பொசசா-பகுதி. ஈங்கு - இங்கு என்னும் சுட்டின் நீட்சி. பரிவது இலர் - (அந்த இல்வாழ்க்கையை) விரும்புதலிலராவர் என்னலுமாம்.

கசுரு. மறுமைக்கு வித்து மயலின்றிச் செய்து
சிறுமைப் படாதேநீர் வாழ்மி—னறிஞராய்
நின்றுழி நின்றே நிறம்வேறாங் காரண
மின்றிப் பலவு முள.

(இ - ள்) நீர்-நீங்கள், அறிஞர் ஆய்-அறிவுடையவர்களாய், மறுமைக்கு வித்து - மறுமையின்பத்துக்குக் காரணமான நற்காரியத்தை, மயல்இன்றி-மயங்குதலில்லாமல், செய்து - துணிந்துசெய்து, சிறுமை படாதே-சிறியோ

ரது தன்மையிற் பொருந்தாமல்,வாழுமின-வாழுங்கள்; (ஏனெனில்).—நின்றுழி நின்றே நிறம் வேறு ஆம் - இருந்தவிடத்திலிருந்துகொண்டே நிறம் வேறுபட்டுப்போம், காரணம் இன்றி பலவும் உள - ஒருகாரணமுந்தெரியாமற் பலவேறுபாடுகளும் உண்டாம். (எ - று.)

மறுமை-இறந்தபின்பு அடையுங் கதி 'நின்றுழி நின்றே நிறம் வேறும்' என்றது - உடம்பு நின்ற நிலையில் நிற்கையிலேயே விரைவில் இளமைமுதலிய அதன் தன்மைகள் வேறுபடு மென்றபடி. 'காரண மின்றிப்பலவுமுள' என்றது நமக்குக் காரணமின்னதென்று தெரியாமல் வருத்தந்தருவதற்குரிய பல இடையூறுகள் நேர்வன என்றவாறு.

இதனால், பெருமைப்படுதற்கு உபாயங் கூறப்பட்டது. (௯)

௧௮௪. உறைப்பருங் காலத்து மூற்றுநீர்க் கேணி
இறைத்துணினு மூராற்று மென்பர்—கொடைக்கடனுஞ்
சாஅயக் கண்ணும் பெரியார்போன் மற்றையா
ராஅயக் கண்ணு மரிது.

(இ - ள்.) உறைப்பு அரு காலத்தும் - மழைபெய்தல் அருமையான காலத்திலும், ஊற்று நீர் கேணி - ஊற்றினால் நீருடைய குளம், இறைத்து உணினும் - இறைத்துக்குடித்தாலும், ஊர் ஆற்றும்-ஊரிலுள்ளாரைக் காப்பாற்றும், என்பர்-என்று சொல்லுவார்கள்; கொடை கடனும்-தானஞ்செய்தலாகிய கடமையும், சாயக்கண்ணும் - (வறுமையால்) தளர்ந்த விடத்தும்,

20

பெரியார்போல்-பெரியவர்கள்போல, மற்றையார் - சிறியோர், ஆயக்கண்ணும் - செல்வமுடையோரானவிடத்தும், அரிது - உண்டாதலில்லை.

சுரப்புள்ளதொருகுளம் மழையில்லாத பொழுதும் ஊற்றுநீரால் பலரைக் காப்பாற்றுவதுபோல, பெருமையுடையார், செல்வந் தங்களுக்கு இல்லாதபொழுதும் யாதோ ஒருவகையாற் பிறர்க்கு உதவிசெய்வர்; சிறியாரோ செல்வமிகுதியிலும் அப்படிச்செய்யார் என்பது கருத்து.

முன்னிரண்டடியிற் கூறிய உபமானம் பெரியோர்களது தன்மையாகிய உபமேயத்தைக் குறித்ததனால், பிறிதுமொழிதலென்னும் அணி.

ஊற்று - ஊறுவது. குளத்தைக் கேணியென்பது, அருவாநாட்டார் வழங்குந்திசைச்சொல். ஊர்-ஊரிலுள்ளார்க்கு இடவாகுபெயர்; 'ஊருணி,' 'ஊரடங்கிற்று' என்றவற்றிற் போல. கடனும், உம்மை-அசை; உயர்வு சிறப்பு என்றலும் ஒன்று. சாயக்கண், ஆயக்கண் - 'கண்' விகுதி பெற்ற எதிர்கால வினையெச்சங்கள்: இரண்டிலும், அளபெடை-செய்யுளோசை நிறைத்தற்பொருட்டுவந்தது. மற்றைபார்-மற்றையென்னும் இடைச்சொல், வேறு என்னும் பொருளது. அரிது என்பதற்குக் கடனும் என்பது எழுவாய்.

'சாஅஅயக்கண்', ஆஅஅயக்கண்' என ஈரளபெடையான பாடத்துக்கு ஒரு அளபெடை இன்னிசைநிறைக்கவந்ததெனக் கொள்க.

பின்னிரண்டடிகளில் அளபெடை வந்தது, அளபுத்தொடை. (௪)

கசுரு. உறுபுன றந்துலகூட்டி யறுமிடத்துங்
கல்லூற் றுழியூறு மாறேபோற்—செல்வம்
பலர்க்காற்றிக் கெட்டுலந்தக் கண்ணுஞ் சிலர்க்காற்றிச்
செய்வர் செயற்பா லவை.

(இ - ள்.) உறு புனல் தந்து - (செழித்தகாலத்தில்) மிகுந்த நீரைக் கொடுத்து, உலகு ஊட்டி - உலகத்தாரை உண்ணச்செய்து, அறும் இடத்தும்-நீர் அற்றகாலத்திலும், கல் ஊற்று உழி-தோண்டப்படுகிற ஊற்றுக் குழியிலே, ஊறும் - நீர்சுரக்கின்ற, ஆறே போல் - நதியே போல,—(பெரியோர்கள்), செல்வம் - (தமது) பொருளை, பலர்க்கு ஆற்றி (செழித்துள்ள காலத்தில்) பலபேர்க்குந் தானஞ்செய்து, கெட்டு உலந்தக்கண்ணும் - அழித்து வறந்தவிடத்தும், சிலர்க்கு - சிலர்க்காயினும், ஆற்றி - தானஞ்செய்து, செயற்பாலவை - செய்யத்தக்க உபகாரங்களை, செய்வர் - செய்வார்கள்.

ஆறானது வெள்ளமுள்ள காலத்துத் தன்னை எவருந் தோண்டுதல் வேண்டாமலே தானே எங்குஞ்சென்று நீரைஉதவிநீர்வறண்டகாலத்திலுந் தோண்டினமாத்திரத்தில் நீரை உதவுதல்போல, குடிப்பிறந்தார் செல்வமுள்ளகாலத்தே எவருந் தம்மைச்சேர்ந்து யாசிக்கவேண்டாமலே தாமே எங்குஞ்சென்று உதவிகள் செய்து செல்வமில்லாதகாலத்திலுந் தம்மை அடைந்தமாத்திரத்தில் உதவிசெய்வர் என்பதாம். "எற்றொன்று மில்லா விடத்துங் குடிப்பிறந்தார், அற்றுத்தற் சேர்ந்தார்க் கசைவிடத் தூற்றுவர்,

அற்றக் கடைத்து மகல்யா றகழ்ந்தக்கால், தெற்றெனத்தெண்ணீர் படும்" எனஇந்நூற்பதினேழாம்அதிகாரத்தில்வந்ததையுங் காண்க. உவமையணி.

"ஆற்றுப் பெருக்கற் றடிசுடு மந்நாளு மவ்வா, றூற்றுப்பெருக்கா லுலகூட்டும்-ஏற்றவர்க்கு, நல்ல குடிப்பிறந்தார் நல்கூர்ந்தாரானாலும், இல்லையென மாட்டா ரிசைந்து" என்ற நல்வழிச்செய்யுளோடு இதனை ஒப்பிடுக. "இடனில் பருவத்து மொப்புரவிற் கொல்கார், கடனறி காட்சி யவர்" என்னுந் திருக்குறளிலும் இக்கருத்தே விளங்குகின்றது.

கல்லூற்று - வினைத்தொகை.

இச்செய்யுளின் ஈற்றடி போலவே ௧௬௭, ௧௯௫ - ஆஞ் செய்யுள்களில் ஈற்றடியுமிருத்தல் காண்க. (இ)

௧௮௯. பெருவரை நாட பெரியார்கட் டீமை
கருநரைமேற் சூடேபோற் றோன்றுங்—கருநரையைக்
கொன்றன்ன வின்னா செயினுஞ், சிறியார்மே
லொன்றானுந் தோன்றாக் கெடும்.

(இ - ள்.) பெரு வரை நாட-பெரிய மலையையுடைய நாட்டையுடைய பாண்டியராசனே!—பெரியார்கண்-பெரியோரிடத்து உண்டான, தீமை - குற்றமானது, கரு நரை மேல் சூடே போல் - பெரிய வெள்ளையெருதின் மேற் போகட்ட சூட்டின் வடுப்போல, தோன்றும் - நன்கு விளங்கும்; கரு நரையை கொன்று அன்ன-பெரிய எருதைக் கொன்றது போன்ற, இன்னா-தீச்செயல்களை, செயினும் - செய்தாரானாலும், சிறியார்மேல் - கீழ்மக்களிடத்து, ஒன்றானும் - ஒருகுற்றமாயினும், தோன்றா - விளங்கிக்காணாமல், கெடும் - அழியும்; (எ - று.)

இதனால், பெருமையுடையோர் சிறிதுங் குற்றஞ்செய்யாது தம்மைக் காக்கவேண்டு மென்பது பெற்றாம்; "கன்றி முதிர்ந்த கழியப்பன்னாள்செயினும், ஒன்றுஞ் சிறியார்க ணென்றானுந் தோன்றாவாம், ஒன்றாய் விடினு முயர்ந்தார்ப்படுங்குற்றங், குன்றின்மே லிட்ட விளக்கு" (பழமொழி) எனப் பிறர் கூறியதுங் காண்க. உவமையணி. பெரும்பாதகமாகிய பசுக்கொலையைக் குறிப்பித்தற்கு, 'நரையைக்கொன்றன்ன' என்றார்.

நரை-வெண்மை; வெள்ளெருதுக்குப் பண்பாகுபெயர். சூடு-சுடப்படுவது; முதனிலை திரிந்தது. 'கருநரைமேல் சூடேபோல்' என்பதற்கு - கரிய எருதின்மேலுள்ள முசப்புப்போல என்றும்உரைப்பர். தோன்றா-ஈறுகெட்ட எதிர்மறை வினையெச்சம்; இதன்முன் வல்லொற்று மிகுவதேதகுதி. 'தோ

ன்றுகெடும்' என ஒற்றுமிகாமற் பாடங்கொண்டு, அஃறிணைப் பன்மைமுற் றெச்சமென்பார்க்கு, ஒன்றானும் என்ற ஒருமையோடு வழுவாமெனமறுக்க.

௧௫௭. இசைந்த சிறுமை யியல்பிலா தார்கட்
பசைந்த துணையும் பரிவா—மசைந்த
நகையேயும் வேண்டாத நல்லறிவி னார்கட்
பகையேயும் பாடு பெறும்.

(இ - ள்.) சிறுமை-கீழ்மைக்குணம், இசைந்த - பொருந்திய, இயல்பு இலாதார்கண்-நற்குணமில்லாதவரிடத்து, பசைந்த துணையும்-சிநேகித்தவளவும், பரிவு ஆம்-துன்பமேயாம்; அசைந்த-நிலைதடுமாறிய தீச்செயல்களை, நகையேயும்-விளையாட்டிலேயும், வேண்டாத - விரும்பாத, நல் அறிவினார்கண் - நல்ல அறிவையுடைய பெரியோரிடத்து, பகையேயும்-விரோதமும், பாடு பெறும் - பெருமையடையும்; (எ - று.)

ஒருவன் பெரியோரிடத்துப்பகைமை கொண்டால், பெரியோர்கள் மிக்க பொறுமையை யுடையவராதலால், அதனால் அவனுக்குத் தீங்கு வாராது; வந்தாலும் ஒருவாற்றால் உய்தல்கூடும். தீயோர் சேர்க்கையால் உண்டாகுந் தீமைகளுக்கு ஒருவாற்றாலும் தப்பமுடியாதென்பதுகருத்து. "பேதை பெருங்கெழீஇ நட்பி னறிவுடையார், ஏதின்மை கோடி யுறும்" என்றார் திருக்குறளிலும்.

சிறுமை - நற்குணங்கள் யாவு மின்மை. அசைந்த - பெயர். இதற்கு பிறர் நடுங்குதற்குக் காரணமான கொடுந்தொழில்கள் என்றும் உரைப்பர். நகை - சிரித்தல்; நகு - பகுதி, ஐ - விகுதி: நகை-பகுதியாயின், முதனிலைத் தொழிற்பெயர்; பரிகாசமென்றபடி. இனி, நகையேயும் என்பதற்கு-களிக்குங்காலத்தும் என்றும் உரைக்கலாம்.

பரிகாசத்திலுந் தகாததைக் கொள்ளலாகாதென்பதை "பரிஹாஸே ப்யஔசித்யம்" என்னும் வடநூல் மேற்கோளாலும் அறிக. (௭)

௧௫௮ மெல்லிய நல்லாருண் மென்மை யதுவிறந்
தொன்னாருட் கூற்றுட்கு முட்குடைமை யெல்லாஞ்
சலவருட் சாலச் சலமே நலவரு
ணன்மை வரம்பாய் விடல்.

(இ - ள்.) மெல்லிய - வலிமையில்லாத, நல்லாருள்-பகையல்லாதவரிடத்து, மென்மை - (தானும்) நிருதுவாயிருத்தற்கும்,—ஒன்னருள் - (வலிய) பகைவர்களிடத்து, அது இறந்து-அம்மென்மைத்தன்மையைவிட்டு, கூற்று உட்கும் உட்கு உடைமை-யமனும் அஞ்சும்படியான பயங்கரத்தன்மையை உடைத்தாயிருத்தற்கும்,—எல்லாம் சலவருள் - எல்லாக்காரியங்களிலும் பொய்யுடையோரிடத்து, சால சலமே - மிகவும் பொய்பேசுதற்கும்,—நலவருள் - நற்குணமுடையோரிடத்து, நன்மை - நற்குணமுடைமைக்கும்,—வரம்பு ஆய்விடல் - (ஒருவன்) எல்லையாயிருக்கக்கடவன்; (எ - று.)

அயோக்கியரிடத்து அயோக்கியமாயும் யோக்கியரிடத்து யோக்கியமாயும் நடப்பது பெருமை யென்பது கருத்து.

'மெல்லிய' என்றதனால் ஒன்னர் வலியவரென்றும், 'ஒன்னர்' என்றதனால் நல்லார் பகையில்லாதவரென்றுங் கொள்ளப்பட்டது. சலமுடையோர், சலவர்; நலமுடையோர், நலவர். சலம் - தணியாக்கோபமுமாம். சால - உரிச்சொல்லடியாப் பிறந்த செயவெனெச்சம்.

மென்மை, உடைமை, சலம் என்றவிடங்களில் 'வேண்டுக'என்றாவது, 'செலுத்துக' என்றாவது வினைவருவித்துத் தனித்தனிவாக்கியமாக முடிப்

பாருமுளர். ஆய்விடல்-'அல்' விகுதிபெற்றுவந்த உடன்பாட்டுவியங்கோள் வினைமுற்று; "மக்கட் பதடி யெனல்" என்ற திருக்குறளில் 'எனல்' என்பது போல: இதில், விடு - துணிவுப்பொருளுணர்த்திற்று. இனி, வரம்பாய் - எல்லையாகி, விடல் - செலுத்துக என்றும் உரைக்கலாம்.

இசெய்யுளில் 'வரம்பாய்விடல்' என்பது; கடைநிலைத்தொழிற்றிலகம்.

கஅகூ. கடுக்கி யொருவன் கடுங்குறளை பேசி
மயக்கி விடினு மனப்பிரிப்பொன் றின்றித்
துளக்க மிலாதவர் தூய மனத்தார்
விளக்கினு ளொண்சுடரே போன்று.

(இ - ள்.) ஒருவன்-ஒருத்தன், கடுக்கி-(முகத்தைக்) கடுமையாக வைத்துக்கொண்டு, கடு குறளை பேசி-(பிறர்மேல்) கொடியகோட்களைச்சொல்லி, மயக்கி விடினும் - (தமது அறிவு) மயங்கும்படி செய்தாலும், மனம் பிரிப்பு ஒன்று இன்றி-மனத்தில் வேறுபடுதல் சிறிதும் இல்லாமல், துளக்கம் இலாதவர்-கலக்கமில்லாதவர்கள் தாமே, விளக்கினுள் ஒண் சுடரே போன்று - தீபத்தினிடத்துள்ள பிரகாசமான சுவாலையையே யொத்து, தூய மனத்தார் - பரிசுத்தமான மனத்தை யுடையவராவர்; (எ - று.)

ஒருவனிடத்துத் தாமாகக் குற்றங்கண்டன்றிப் பிறர்சொல்லுங் கோட்சொற்களைக் கேட்டு அவரறைக்கொண்டு தூரபிப்பிராயப்படுவது பெருமையன்றென்பது கருத்து.

குறளை-பழிமொழி; புறங்கூறல். ஒன்று என்பது, இங்கே, சிறிதென்பதைக்காட்டி நின்றது. சுடரே, ஏ-உயர்வுசிறப்பு. 'இன்றி' என்னுங் குறிப்பு வினையெச்சம், 'இலாதவர்' என்னுங் குறிப்பு வினையாலணையும் பெயரைக் கொண்டது. (௯)

௧௯௦. முற்றுத்துத் துத்தினை நாளு மறஞ்செய்து
பிற்றுத்துத் துத்துவர் சான்றவ—ரத்துத்து
முக்குற்ற நீக்கி முடியு மளவெல்லாந்
துக்கத்து ணீக்கி விடும்.

(இ-ள்.) சான்றவர்-பெரியோர்கள், முன் துத்தும் துத்தினை-முன்னே உண்ணுதற்கு உரிய உணவை, நாளும்-தினந்தோறும், அறம் செய்து-(பிறர்க்குத்தானஞ்செய்தலாகிய) தருமமாகச் செய்துவிட்டு, பின்துத்து - பின்பு உண்ணுதற்கு உரிய உணவை, துத்துவர்-(பின்புதாம்) உண்பர்; அ துத்து-அங்ஙனம் பிறர்க்குக்கொடுத்ததும் தானுண்டதுமாகிய உணவு,—(அவர்களது),மு குற்றம் நீக்கி-(காமம் வெகுளி மயக்கம் என்னும்) மூன்று குற்றங்களையும் போக்கி, முடியும் அளவு எல்லாம்-(அவர்கள்) வீடுபெறுமளவும்,துக்கத்துள் நீக்கிவிடும்-(அவர்களைப்) பலதுன்பங்களினின்றும் நீங்கச்செய்யும்.

தமக்கு அருமையாகக்கிடைத்த உணவு இரண்டு கவளமேயானாலும் அவற்றுள் முதலிலெடுக்கும் கவளத்தை விருந்தினர் சுற்றத்தார் முதலி

யோர்களுள் சேர்பவர்க்குக் கொடுத்து மற்றொரு கவளத்தையே தாமுண்பது, நெடுங்கால மட்டும் துன்பங்களை நீக்கி இன்பங்களைத் தரும்படியான பெருமைக்குணமாம் என்பது கருத்து. இங்ஙனஞ்செய்வது, ஐம்பெருவேள்விகளுள் ஒன்றாகிய மநுஷ்யஜ்ஞம் [விருந்தோம்பல்] எனப்படும். (மற்றவை—பிரமயஜ்ஞம் [வேதமோதுதல்], தேவயஜ்ஞம் [ஓமம்வளர்த்தல்], பித்ருயஜ்ஞம் [தர்ப்பணஞ்செய்தல்], பூதயஜ்ஞம் [பலியீதல்] என்பனவாம்.)

துத்தும்-எதிர்காலப்பெயரெச்சம்; து-பகுதி, த்-சந்தி, து - சாரியை, உம் - விகுதி. துத்து - வினையாலணையும்பெயர்; உண்ணத்தக்கதென்பது பொருள்: து-பகுதி, து-ஒன்றன்பால் விகுதி; து - தொழிற்பெயர் விகுதியெனக்கொண்டு, தொழிலாகுபெயரென்றலுமாம். இனி, 'துற்றும்,' 'துற்றினை,' 'துற்று', 'துற்றுவர்,' 'துற்று' எனப்பாடங்கொள்வாருமுளர்; அப்பாடத்திற்கு, துற்று-பகுதியென்க. முடியுமளவு-இறக்குமளவு என்றுமாம். எல்லாம் என்பதை 'அத்துத்து' என்பதனோடு கூட்டலுமாம்.

'அஞ்ஞியாகிய அவிச்சையும், அதுபற்றி யான்என மதிக்கும் அகங்காரமும், அதுபற்றி எனக்கு இதுவேண்டுமென்னும் அவாவும், அதுபற்றி அப்பொருளின்கண் செல்லும் ஆசையும், அதுபற்றி அதன்மறுதலையின்கண் செல்லுங்கோபமும்' எனவடநூலார்குற்றம் ஐந்தென்றார்; இவை-அவித்யா, அஸ்மிதா, ராகம், அபிநிவேசம், த்வேஷம் என்னும் பஞ்சக்லேச மெனப்படும்: அவற்றுள் அகங்காரம் அவிச்சையிலும், அவாவுதல் ஆசையிலும் அடங்குதலால், தமிழ் நூலார் குற்றம் மூன்றென்பர்; "காமம் வெகுளி மயக்க மிவைமூன்றன், நாமங்கெடக் கெடு நோய்" என்றார் திருவள்ளுவனாரும்.

உ௰ ஆம் அதிகாரம்.—தாளாண்மை.

அஃதாவது-இடைவிடாத மெய்ம்முயற்சியை ஆளுந்தன்மை. எல்லா நற்காரியங்களையுங் கைகூடுவிக்கின்ற இக்குணம், பெருமையுடையோர்க்கு இன்றியமையாததாதலின், அதன்பின் வைக்கப்பட்டது. முயற்சியுடையார்க்கே பெருமை சித்திக்குமென்பது அதிகாரமுறைமைக்குக் காரணமெனினுமாம்.

க௯க. கோளாற்றக் கொள்ளாக் குளத்தின்கீழ்ப் பைங்கூழ்போற்
கேளிவ துண்டு கிளைகளோ துஞ்சுப
வாளாடு கூத்தியர் கண்போற் றடுமாறுந்
தாளாளர்க் குண்டோ தவறு.

(இ - ள்.) கோள் - கொள்ளுதற்கு உரிய நீரை, ஆற்ற - மிகுதியாக, கொள்ளா-கொள்ளமாட்டாத, குளத்தின் கீழ்-நீர்நிலையின் கீழுள்ள, பைங்கூழ் போல்-பசிய பயிர்போல, கேள் ஈவது உண்டு - அன்பர்கள் கொடுப்பதைப்புசித்து, இளைகளோ-(அக்கொடுப்பவர்களுக்கு) உதப்பாயுள்ளவர்களோ, துஞ்சப-(அவனுக்கு வறுமைசேர்ந்தவிடத்துத் தாமும்) வருந்துவர்,

(அங்ஙனமன்றி),வாள் ஆடுகூத்தியர் கண் போல்-வாளின்மேலிருந்து ஆடுகின்றகூத்தையுடைய மகளிரது கண்கள்போல, தடுமாறும்-(பலவிஷயங்களிலும் ஏககாலத்தில்) ஒழியாமல் விரைந்து செல்கின்ற, தாள் ஆளர்க்கு-முயற்சியைக் கையாளுகின்றவருக்கு, தவறுஉண்டோ-(நினைத்துத் தொடங்கியுமுள்ள காரியம்) கைகூடாமற்போவது உண்டோ? [இல்லை யென்றபடி.]

மிக்கநீரைக் கொள்ளமாட்டாத ஏரியின்கீழ்ப் பயிர் அவ்வேரி செழித்திருக்கு மளவுஞ் செழித்திருந்து அது வறண்டால்தானும் அழிவதுபோல, ஒரு முயற்சியுஞ் செய்யாமல் அன்பர்கள் கொடுக்கத் தின்று கொண்டு காலங்கழிக்குஞ் சோம்பர்கள் அவர் செல்வம் வறளும்போது தாமும் அழிவர்; கத்திமுனையின் மேலிருந்து கூத்தாடுகிறவள் அவ்வாட்டத் தவறுமலும் தனக்கு அபாயம் வாராமலுங் கவனமாய்க் கண்ணை நாற்புறமுஞ்செலுத்துவது போலக் கவனமாய் முயற்சிசெய்பவர்களுக்கு எக்காரியமுந்தவறிப்போகாதாதலால்அவர்களுக்கு எப்பொழுதும்ஒருகுறைவும்இல்லை என்பது கருத்து.

ஆற்ற - ஆற்று என்னும் பகுதியின்மேற் செயவெனெசசம். கூழ் என்னும் உணவின்பெயர், அதற்குக்காரணமான பயிருக்குக் காரியவாகுபெயர். இளைகளோ, ஓ இரக்கத்தில் வந்தது. வாளாடுகூத்தியர்-இரண்டு கையிலும் வாளை எடுத்துச் சுழற்றிக்கொண்டு தாமுஞ் சுழன்று ஆடும் இளமங்கையரென்றலும்ஒன்று; இவர்கள், மதங்கியரெனப்படுவர். வாள் ஆடு என்பதற்கு-ஒளிபொருந்திய எனப் பொருளுரைத்து, கண்ணுக்கும் அடைமொழியாக்குவர். கூத்தாடும்மகளிரது வாள்போலுங் கண் எனினுமாம். கூத்து-பகாப்பதமாகிய தொழிற்பெயர். தடு - தம்பித்திருத்தல், அதுமாறுதல்-தடுமாற்றம்.

'துஞ்சுக' என்றும், 'துஞ்சுவ' என்றும், 'துஞ்சுவர்' என்றும் பாடமுண்டு. (௯)

௧௧௨. ஆடுகோ டாகி யதரிடை நின்றதூஉங்

காழ்கொண்ட கண்ணே களிறணைக்குங் கந்தாகும்

வாழ்தலு மன்ன தகைத்தே யொருவன்றான்
றாழ்வின்றித் தன்னைச் செயின்.

(இ - ள்.) ஆடு கோடு ஆகி - துவளுகின்ற சிறுகொம்பாகி, அதரிடை-வழியிலே, நின்றதூஉம்-நின்ற இளமரமும், காழ் கொண்ட கண்ணே உள் வயிரங்கொண்டவிடத்தே, களிறு அணைக்கும் கந்து ஆகும்-யானையைக்கட்டு வதற்கு ஆதாரமான தறியாகிவிடும்; ஒருவன்—, தான்—, தன்னை—, தாழ்வு இன்றி - (நின்ற நிலையினின்றுந்) கீழ்ப்படுதலில்லாதபடி, செயின்-(முயற்சியால்) விருத்திசெய்வானாயின், வாழ்தலும்—,(அவனுடைய) வாழ்க்கையும், அன்ன தகைத்தே-அப்படிப்பட்ட தன்மையை யுடையதேயாம்; (எ - று.)

முதலில்மிகமெல்லியதாயிருந்தாலும் முடிவில் நரம்பவலியதாம் என்க.

கொண்ட கண் - பெயரெச்சத்தொடர். 'கொண்டக்கண்' என்னும் பாடத்திற்கு - கண்ணீற்று எதிர்கால வினையெச்சமென்க. களிறு - ஆண்

பாற்பெயர்; "வேழக் குரித்தே விதந்து களி றென்றல்" என்னுந் தொல்காப்பியத்தால், இது யானைக்கு உரியதாதலை அறிக. (பெண்பால் - பிடி; "பிடியென் பெண்பெயர் யானைமேற்றே" என்றார் தொல்காப்பியனார்.) களிறு - களிப்புடையது; களி - பகுதி, று - பெயர்விகுதி. மதத்தாற் களிக்குஞ் சிறந்த ஆண்யானையைக் கட்டுந் தறி மிகவலியதாயிருத்தல்வேண்டு மாதலின், 'களிறணைக்குங் கந்தாகும்' என்றார். கந்து-ஸ்கந்தம் என்னும் வடமொழியின் திரிபு. 'நின்றதூஉம்' என்றதனால், போற்றிவளர்ப்பாரில்லாமல் தானேவளர்வ தென்றவாறு; இது, பிறருதவியில்லாமல் தானே முயன்று சிறப்படைதற்கு உவமை.

உவமையணி. இரண்டாமடி - முற்றுமோனை. (உ)

௧௧௩. உறுபுலி யூனிரை யின்றி யொருநாட்
சிறுதேரை பற்றியுந் தின்னு—மறிவினாற்
காற்றொழி லென்று கருதற்க கையினான்
மேற்றொழிலு மாங்கே மிகும்.

(இ - ள்.) உறு புலி - வலிமை மிகுந்தபுலியானது, ஊன் இரை இன்றி - (தான் உண்ணுதற்கு உரிய மிக்க) இறைச்சியாகிய உணவு இல்லாமல், ஒரு நாள் - ஒருதினத்தில், சிறு தேரை பற்றியும் தின்னும் - சிறிய தவளையைப் பிடித்தும்புசிக்கும்; (அதுபோலவே, ஒருவன்), அறிவினால் - தன் அறிவினாலே, கால்தொழில் என்று கருதற்க - (கிடைத்ததொரு தொழிலைக்) காலாற் செய்தற்குரிய சிறுதொழிலென்று நினைத்து அலட்சியமாய்ச் செய்யாதிருக்கக் கடவன்; (ஏனெனில்) ஆங்கே - அச்சிறுதொழில் செய்துவருகையிலேயே, கையினும் மேல் தொழிலும் - கையாற்செய்தற்குரிய மேலான செய்கையும், மிகும் - உண்டாகும்; (எ - று.)

புலியும் ஒருசமயத்தில் தேரையைத் தின்னும்படி நேரிடும் ஆதலால், நாமும் சமயத்துக்கு ஏற்றபடி ஒரு அற்பகாரியஞ் செய்யவந்தால் அதை அற்பமென்று நினையாமல் முயன்றால் மேலானகாரியம் அப்படியே கைகூடும் என்பது கருத்து. எடுத்துக்காட்டுவமையணி.

பேரிரைச்சி கிடையாதகாலத்துப் புலி கிடைத்த சிற்றிரைச்சியையும் இழந்து தின்னுதொழிந்தால் இறந்துவிடுமன்றோ? அங்ஙனம் இறவாமற் கிடைத்ததை உண்டு ஜீவித்ததனால் மறுநாளாயினும் பேரிரை கிடைக்கப் பெறுதல்கூடும்; அதுபோலவே, பெருந்தொழில் கிடையாதகாலத்து ஒருவன் கிடைத்த சிறுதொழிலையும் இழந்து செய்யாதொழிந்தால் அழிந்துவிடுவனன்றோ? அங்ஙனம் அழியாமல், கிடைத்த தொழிலைச் செய்துவாழ்வதனால்மற்றொரு காலத்தாயினும் பெருந்தொழில்கிடைக்கப்பெறுதல்கூடும்.

௧௯௪. இசையா தெனினு மியற்றியோ ராற்றா
லசையாது நிற்பதா மாண்மை—யிசையுங்காற்
கண்ட றிரையலைக்குங் கானலந் தண்சேர்ப்ப
பெண்டிரும் வாழாரோ மற்று.

(இ - ள்.) கண்டல் - தாழையை, திரை - அலைகள், அலைக்கும் - அலையச்செய்கின்ற, கானல் - கரைச்சோலையையுடைய, அம் - அழகிய, தண் - குளிர்ந்த, சேர்ப்ப - கடல்துறையையுடைய பாண்டியனே!—இசையாது எனினும் - (செய்யத்தொடங்கியதொருதொழில் எளிதில்) முடியாதாயினும், இயற்றி - (இடையூற்றின் மிகுதிக்கு அஞ்சி) விடாமல் அரிதின் முயன்று செய்து, ஓர் ஆற்றால் அசையாது - ஒருவகையாலுந் தளராமல், நிற்பது - (அம்முயற்சிவழியிலேயே) நிலைத்துநிற்பது, ஆண்மை ஆம் - ஆண்தன்மையாம்; இசையும் கால் - (அங்ஙனமன்றி மிக எளிதில் ஒவ்வொரு காரியமும்)

னைகூடுவதானும், பெண்டிரும்-பெண்களும், வாழாரோ - (ஆடவர்போல) மேன்மைபெறமாட்டார்களோ? (எ - று.)

மகளிரினும் ஆடவர்க்கு உள்ள சிறப்பு, எத்துணைச்செய்தற்கரிய செயலையுந்தொடங்கி இடையூற்றினைநோக்கி இடையில்விட்டிடாமல்முடிவுவரையிலும்முயன்றுசெய்துபோவதேயாம் என்றுகருத்து. "அருமையுடைத்தென்றசாவாமை வேண்டும், பெருமை முயற்சி தரும்" என்றார் திருவள்ளுவரும்.

மற்று - வினைமாற்று. அம் - அழகைக்குறிக்கும் உரிச்சொல்; சாரியையாகவுமாம். ஆண்மை, மை - தன்மைப்பொருளுணர்த்தும் விகுதி. ஓர் ஆற்றால் இபற்றி என இயைத்து, ஒருவாறாக செய்து என்றுமாம். வாழாரோ-இரண்டு எதிர்மறை உடன்பாடு கானல்-கடற்கரைச்சோலை. (௪)

௧௯௫. நல்ல குலமென் றுந் தீய குலமென் றுந்

சொல்லள வல்லாற் பொருளில்லைத்—தொல்சிறப்பி

னொண்பொரு ளொன்றோ தவங்கல்வி யாள்வினை

யென்றிவற் றானாகுங் குலம்.

(இ - ள்.) நல்ல குலம் என்றும் - உயர்ந்த குடியெனவும், தீய குலம் என்றும் - தாழ்ந்த குடியெனவும், சொல் அளவு அல்லால்-சொல்மாத்திரமாயிருப்பதேயல்லாமல், பொருள் இல்லை - (அச்சொற்களுக்குச் சிறந்த) பொருள் இல்லை; (ஏனெனில்), தொல் சிறப்பின்-பழமையான சிறப்பையுடைய, ஒண்பொருள் ஒன்றோ-சுத்தமான செல்வமொன்று மாத்திரத்தாலோ, தவம்-தவமும், கல்வி - படிப்பும், ஆள் வினை - முயற்சியும், என்ற இவற்றான் - என்றுசொல்லப்பட்ட இக்குணங்களால், குலம்—, ஆகும் - மேன்மையடையும்; (எ - று.)

இயற்கையாய் நல்லகுலமென்றும் தீயகுலமென்றும் இல்லை, நற்குண நற்செய்கையுடைமையால் நல்லகுலமென்றும் அவையின்மையால் தீயகுலமென்றும் ஆகும் என்று கருத்து.

ஒண் பொருள் - ஒளியையுடைய பொருள்; பொருளுக்கு ஒளியாவது - நல்வழியாற் சம்பாதிக்கப்படுதல் அப்படிப்பட்ட பொருளுக்குச் சிறப்பு - அறம் இன்பம் என்னும் இரண்டுபுருஷார்த்தங்களையுந் தருவதால். இச்சிறப்பு மனு முதலிய பழைய நூல்களிற் கூறப்பட்டது என்பது தோன்ற,

'தோல் சிறப்பு' என்றார். ஒன்றோ என்பதை எண்ணிடைச் சொல்லாகவுங் கொள்ளலாம்; "அறனொன்றோ வான்ற வொழுக்கு" என்ற திருக்குறளிற் போல, என்றிவற்றான் - பெயரெச்சத்தின் ஈறு தொகுத்தல்; இனி, என்று என்பதை எண்ணிடைச்சொல்லாகக் கொண்டு, நின்றவிடத்துப்பிரித்துப் பிறவிடத்துங்கூட்டி உரைத்தலும் ஒன்று. ஆள் வினை - ஆளும் வினையென வினைத்தொகை; தொழிலை நடத்துதற்குக் காரணமான முயற்சியை ஆள் வினையெனக் காரியத்தின் பெயராற் கூறினார்.

"ஆக்கு மறிவா னலது பிறப்பினால், நீக்கோ ளுயர்விழிவு வேண்டற்க" என்னும் நன்னெறியை உணர்க. "சாதி யிரண்டொழிய வேறில்லை சாற்றுங்கால், நீதிவழுவா நெறிமுறையின் - மேதினியில், இட்டார் பெரியோர் இடாதார் இழிகுலத்தோர், பட்டாங்கி லுள்ள படி" என்ற ஔவையின் செய்யுளோடு ஒத்த வாய்பாடுடையது இச்செய்யுள். "குணேருத்தங்கதாம் யாதி கதுஜாதிப்ரபாவத" என்ற வடமொழிமேற்கோளும் காண்க. (௮)

க௯௯. ஆற்றுந் துணையு மறிவினை யுள்ளடங்கி
ஊக்க முடையா ருணர்வுடையா—ரூக்க
முறுப்பினா லாராயு மொண்மை யுடையார்
குறிப்பின்கீழ்ப் பட்ட துலகு.

(இ - ள்.) ஆற்றும் துணையும்-(ஒருகாரியத்தைச்) செய்து முடிக்கு மளவும், அறிவினை - (அது செய்தற்குத் தமக்குள்ள) அறிவை, உள் அடங்கி - (வெளிப்படுத்தாமல்) மனத்திலேயே அடங்கவைத்து, ஊக்கம் - (தமது) முயற்சியை, உணர்வு உடையார்-அறிவுடையவர்கள், உரையார்-(பிறர்க்குச்) சொல்லார்; ஊக்கம்-(பிறர்) மனவலியை, உறுப்பினால்-(அவர்களது முகம் கண் முதலிய) அவயவங்களின் குறிப்பினால், ஆராயும்-ஆராய்ந்தறிகிற, ஒண்மை உடையார்-அறிவையுடையவர்களது, குறிப்பின்கீழ்-புத்திநுட்பத்தில், உலகு - உலகம், பட்டது - அடங்கியிருக்கின்றது; (எ - று.)

புத்திமான்கள் தமது முயற்சி பயன்படுமளவும் தமது கருத்தைக் குறிப்பினால் பிறர் அறியவொண்ணாதபடி அடக்குவர்; பிறர்கருத்தை அவர்களுறுப்புக்களின் குறித் தன்மையால் அறிந்துகொள்வர்: அப்படிப்பட்டவர்களது குறிப்பில் உலகமெல்லாம் அடங்கியுள்ளது என்பது கருத்து.

ஊக்கம் உறுப்பினு லாராயப்படுதலை, "அடுத்தது காட்டும் பளிங்குபோல் நெஞ்சங், கடுத்தது காட்டும் முகம்," "பகைமையுங் கேண்மையுங் கண்ணுரைக்குங் கண்ணின், வகைமை யுணர்வார்ப் பெறின்" என்ற திருக்குறள்களா லறிக. குறிப்பின்கீழ் என்பதற்கு-குறிப்பாலேவுகின்ற குற்றேவலில் என்றும் உரைக்கலாம்.

இரண்டாமடி - முற்றுமோனை.

"யஸ்யக்ருத்யம் நஜாநந்தி மந்த்ரம் வா மந்த்ரிதம்பரே-க்ருதமேவாஸ்ய ஜாநந்தி ஸபண்டித உச்யதே" என்னும் வடநூல் மேற்கோளை ஒப்புநோக்குக. (௬)

கக௭. சிதலை தினப்பட்ட வால மரத்தை
மதலையாய் மற்றதன் வீழூன்றி யாங்குக்
குதலைமை தந்தைகட் டோன்றிற்றான் பெற்ற
புதல்வன் மறைப்பக் கெடும்.

(இ - ள்.) சிதலை - செல்லினால், தினப்பட்ட - அரிக்கப்பட்ட, ஆலமரத்தை—, அதன் வீழ்-அதனினின்று இறங்கிய விழுதானது, மதலைஆய்-தாங்குந் தூணாய் நின்று, ஊன்றி ஆங்கு-தாங்கினாற்போல,—தந்தைகண்-பிதாவினிடத்தில், குதலைமை-தளர்ச்சி, தோன்றின்-உண்டானால், (அது), தான் பெற்ற புதல்வன் மறைப்ப-அவன்பெற்ற புத்திரன்(தன்முயற்சியால்) மறைக்க, கெடும் - நீங்கிப்போம்; (எ - று.)

செல்லரித்து வீழ்ந்துபோகத்தக்க ஆலமரத்தை அதன்விழுது தாங்குதல்போலத் தந்தைசெய்யுந் தொழிலுக்கு நேருந்தளர்ச்சியைமைந்தன்முயற்சியால் நீக்கவேண்டும் என்பது கருத்து. இதனால், தன்னையேயன்றித்தன் முன்னோரையும் பெருமைப்படுத்தவல்ல முயற்சியின்சிறப்புக்கூறப்பட்டது.

ஆலமரம், அம்-சாரியை. மற்று அசை; பின்பு எனினுமாம். வீழ் விழுதுள்ளது; கருத்தாப்பொருள் விகுதி புணர்ந்துகெட்ட பெயர். மதலை என்பதில் மகனென்னும் பொருளுந் தோன்றும், உவமையணி.

"மைந்தடியற்றவாலம் கடுங்கிவீழ்கின்றதென்று, வந்தவீழூன்றி வீழாவகை நிலைநிறுத்துமாபோல், மைந்தர்கள் தமக்குள் நல்ல அறிவினால்மகிழ்ந்து சேர்ந்து, தந்தையைத் தளராவண்ணம் தாங்குவர் தவத்தினென்றான்" என்ற ஒட்டக்கூத்தநாயனார் செய்யுள் இச்செய்யுளை அடியொற்றியது. "அசுகு சிறைவாவலுறை தொன்மரங்க ளென்ன. நுங்குலத்தையவதனுட் பிறந்த வீரர், தாங்கல் கடனாகும்" என்றார் சிந்தாமணியாரும். (எ)

கக௮. ஈனமா யில்லிருந் தின்றி விளியினும்
மானந் தலைவருவ செய்பவோ—யானை

வரிமுகம் புண்படுக்கும் வள்ளுகிர் நோன்றா
ளரிமா மதுகை யவர்.

(இ - ள்.) யானை-யானையினது, வரி-புள்ளிகளையுடைய, முகம் - முகத்தை, புண் படுக்கும்-விரணப்படுத்துகின்ற, வள்-கூர்மையான, உகிர் - நகங்களையும், நோன் தாள்-வலிமையுடைய கால்களையுமுடைய,—அரிமா - சிங்கத்தினது, மதுகையவர்-வலிமைபோன்ற வலிமையுடையவர்கள், ஊனம் ஆய்-(தம் தொழில்முயற்சி) குறைபட்டு, இல் இருந்து - வீட்டிலேயே இருந்து, இன்றி - (ஒருபொருளும்) இல்லாமல், விளியினும் - இறக்கநேர்ந்தாலும், மானம் தலை வருவ - இழிவு நேரும்படியான காரியங்களை, செய்பவோ - செய்வார்களோ? [செய்யார்]; (எ - று.)

நல்ல சாமர்த்தியமுள்ளவர்கள் ஒருகால் தங்கள் முயற்சி இடையூறுற்றுத் தொடங்கிய தொழில் முடியாமல் வறுமையால் இறக்கும்படி நேரிட்ட

லும் பொறுத்திருந்து அம்முயற்சியை மீண்டுங் கைகூடப் பார்ப்பார்களேயன்றி இழிதொழில்களைச் செய்யார் என்பதாம். (நீதிநெறி விளக்கம்) நல்லாறொழுக்கின் றலைநின்றார் கல்கூர்ந்தும், அல்லன செய்தற்கொருப்படார்-பல்பொறிய, செங்கட்புலியே றறப்பசித்தும் தின்னுவாம், பைங்கட்புனத்த “பைங்கூழ்” எனவும், (திரிகடுகம்) “தோல்வற்றிச, சாயினுஞ்சான்றாண்மை குன்றாமை” எனவும் பிறர் கூறுமாறுங் காண்க.

உபமேயத்தில் ‘இல்லிருந் தின்றி விளியினும்’ என்பதற்கு ஏற்ப, உபமானத்தில் ‘குகையிலிருந்து உணவின்றி இறக்கினும்’ என்றும்; உபமானத்தில் ‘யானை வரிமுகம் புண்படுக்கும் வள்ளுகிர் நோன்றாள்’ என்பதற்கு ஏற்ப, உபமேயத்தில் ‘பெருமுயற்சியைச செய்து முடிக்குங் கூறிவுந் தக்கவுபாயமுமுடையார்’ என்றும் வருவித்து உரைக்க.

தலைவருவ-பெயர். முகத்திற் செம்புள்ளிகளை யுடைத்தாயிருத்தல், உத்தம கஜலக்ஷணம். விமானமென்பது ‘மானம்’ என முதற்குறை விகாரப்பட்டு வருதல்போல, இங்கே அவமானமென்பது ‘மானம்’ எனக்குறைந்து நின்றது; இனி, மானந் தலைவருவ-பெருமை கெடுபவை என்றும் உரைக்கலாம்; இவ்வுரையில், தலையென்னும் உபசருக்கம், வா என்னும் பகுதியின் பொருளை வேறு படுத்தியதென்க. (அ)

௧௯௯. தீங்கரும் பீன்ற திரள்கா லுளையலரி
தேங்கமழ் நாற்ற மிழந்தா அங்—கோங்கு
முயர்குடி யுட்பிறப்பி னென்னும் பெயர்பொறிக்கும்
பேராண்மை யில்லாக் கடை.

(இ - ள்.) தீம் - மதுரமாகிய, கரும்பு - கரும்பானது, ஈன்ற - பெற்ற, திரள் கால் திரண்ட தாளையுடைய, உளை-(குதிரை சிங்கம்முதலியவற்றின்) பிடரி மயிர் போன்ற, அலரி - பூவானது, தேன் கமழ் நாற்றம் - தேனோடு கூடிப் பரிமளிக்கின்ற வாசனையை, இழந்து ஆங்கு - இழந்தாற்போல,—பெயர் பொறிக்கும் பேர் ஆண்மை இல்லாக்கடை-தன் பெயரைநிலைநிறுத்துதற்கு ஏதுவான பெரிய முயற்சிசெய்திறமை இல்லாதவிடத்து, ஓங்கும் உயர் குடியுள் பிறப்பின்- மிக உயர்ந்த குலத்திற் பிறந்ததனால், என் ஆம் - யாது பயன் உண்டாம்? [ஒன்று மில்லை யென்றபடி]; (எ - று.)

மிக்க இன்சுவையுள்ள கரும்பிற் பிறந்தும் அதன் நுனியிலுள்ள மலர்க்குச் சிறப்பில்லாமைபோல, உயர்குலத்திற் பிறந்தாலும் முயற்சியில்லாதார்க்குச் சிறப்பில்லை யென்பதாம். உவமையணி.

திரள்கால-பூவிற்கு விசேடணம். கால் என்றது, அதன் அடியிடத்தை. மெதுவாய்ச் செறிந்து குஞ்சம்போலிருத்தலால், உளை, கரும்பின்மலருக்கு உவமையாயிற்று. அலர்வது, அலரி, இ-கருத்தாப்பொருள்விகுதி. தேன் + கமழ்=தேங்கமழ்; தேன்மொழி இறுதியழிந்து வலிவர மெலிமிக்கது.தேம் கமழ் எனப்பிரித்தால்; இனிமையிருந்த என்று பொருளாம். இழந்தாஅங்கு

செய்யுளோசைநிறைக்க வந்த அளபெடை; அளபெடையில்லாக்கால்,புளிமாவின்முன் நேர்வருவது வெண்டளைக்கு வழுவாம். ஓங்கும்,உயர்-ஒருபொருட்பன்மொழி. பிறப்பின், ஐந்தனுருபு - ஏதுப்பொருளது. பொறித்தல் - அறிவுடையோரால் எழுதும்படி யிருத்தல். பேராண்மை-அருமையான முயற்சிகளைச் செய்யுந் திறம். இல்லாக்கடை-எதிர்மறை எதிர்காலவினையெச்சம்.

௨௦௦ பெருமுத் தரையர் பெரிதுவந் தீயுங்
கருனைச்சோ றார்வர் கயவர்—கருனையைப்
பேரு மறியார் நனிவிரும்பு தாளாண்மை
நீரு மமிழ்தாய் விடும்.

(இ - ள்.) கயவர்-கீழ்மக்கள் [ஒருமுயற்சியுமில்லாத சோம்பேறிகள்],- பெருமுத்தரையர்-பெருமுத்தரையர் என்பவர், பெரிது உவந்து - மிகவும் விரும்பி, ஈயும்-அளிக்கிற, கருனை சோறு - பொரிக்கறியோடுகூடிய சோற்றை, ஆர்வர்-உண்பார்கள்; கருனையை பேரும் அறியார் - பொரிக்கறியைப் பேரினாலும் அறியாமல், கனிவிரும்பு தாளாண்மை-மிகவும்விரும்பிச்செய்த தம்முயற்சியாற் பெற்று உண்ட, நீரும்-நீர்மாத்திரமும், அமிழ்தாய்விடும்-(சிறப்பினால்) அமிருதத்தை ஒத்ததாகும்; (எ - று.)

தன்முயற்சியில்லாமற் பிறர்முயற்சியால் தான்பெற்ற நல்லுணவினும் பிறர் முயற்சியா லன்றித் தன் முயற்சியாற்பெற்று உண்ட புற்கைநீர்மாத்திரமும் மேலானதென்பது கருத்து. "தெண்ணீ ரடுபுற்கை யாயினுந் தான் தந்தது, உண்ணலி னூங்கினிய தில்" என்றார் திருக்குறளிலும்.

இச்செய்யுள்செய்த ஆசிரியர் காலத்துப் பெருஞ் செல்வத்தினராய் அன்னதானஞ்செய்தலிற் சிறந்த பெருமுத்தரையரென்பவரொருவர் இருந்தனராதல்வேண்டும், இப்பெயர், இந்நூலின் முப்பதாம் அதிகாரத்தில் ஆறுவது செய்யுளிலும் "நல்கூர்ந்தக்கண்ணும் பெருமுத்தரையரே, செல்வரைச் சென்றிரவா தார்" எனக் காணப்படுகின்றது. ஸ்ரீரங்கத்துக்குச் சமீபத்திலுள்ள முத்தரசநல்லூரில் முத்தரசனென ஓரரசன் இருந்ததாகவும், அவன் ஸ்ரீரங்கநாதனுக்கு முத்துக்களாலேயே குடை சாமரம் சுருட்டி முதலிய எடுபிடிகளையும் சில திருவாபரணங்களையுஞ் செய்வித்ததாகவும் ஐதிகியமிருப்பதால், இப்பாட்டிற்சொல்லப்பட்டவன் அவ்வரசனாகவிருப்பினும் இருக்கலாமென்றும் ஊகிக்கப்படுகிறது. பெருமுதது அரையர்-பெரிய முத்துக்களையுடைய பாண்டியவரசர்கள் எனவும்உரைக்கலாம்; அந்நாட்டிலேமுத்து மிகுதியும் உண்டாவது பிரசித்தம்; அன்றி, பெருமு தரையர் எனப்பிரித்து, பெரிய மூன்றுதேசங்களுக்குத்தலைவர் எனக்கொண்டு, சேர சோழ பாண்டியர் என்னுந் தமிழ்நாட்டு மூவேந்தரெனவும் உரைகூறலாம். தம்து நாட்டிலுள்ள பிரபுக்களின் பெயரை எடுத்துத் தாம் செய்யும் நூலிற் சிறப்பித்துக்கூறுதல், கவிகளதுஇயல்பு; கம்பர் இராமாயணத்தில்திருவெண்ணெய்நல்லூர்ச் சடையப்பமுதலியாரையும், புகழேந்திப்புலவர் நளவெண்பாவில் முரணைநகர் சந்திரன்சுவர்க்கியையும், வில்லிபுத்தூரார் மகா பாரதத்தில் வக்கபாகை வரபதியாட்கொண்டானையும், மண்டலபுருஷன் சூடாமணிநிகண்டில் கிருஷ்ணதேவராயனையும் புகழுமாறு அறிக.

கருனை-மற்றைத்தின்பண்டங்களுக்கும் உபலக்ஷணம். நீரும்,உம்மை-இழிவுசிறப்பு. திருப்தியையும் பெருமையையுந்தருவதனால், அமிருதத்தோடு ஒப்பிடப்பட்டது. (40)

அரசியல் முற்றிற்று.

நட்பியல்.

உற்றுழி உதவுபவராகிய நண்பரின் தன்மையைக் கூறும் பாகம் என்பதாம். அரசனுக்குப் படைபோல யாவர்க்கும் தொழிலிடத்து உதவுவதாகிய நட்பின் இயல்பை விதிமுகத்தாலும் எதிர்மறைமுகத்தாலும் இவ்வதிகாரம்முதல் நான்கு அதிகாரங்களாற் கூறுகின்றார். ஒருவனுக்கு இன்பதுன்பங்கள் நேர்ந்தவிடத்துவந்து உதவுபவர் உறவினரும் நண்பருமாதலால் அவ்விருதிறத்தாரது தன்மையும் இவ்வியலிற் கூறப்படுதல் அறிக.

௨௧ ஆம் அதிகாரம்,—சுற்றந்தழால்.

அஃதாவது தனது உறவினரைத் தன்னிடத்தினின்றும்விட்டுநீங்காதபடி அணைத்தல். செல்வம் அதிகாரம் முதலியவற்றால் தாம் தருக்த மேம்பாட்டை அடையும்பொருட்டுப் பலவகைமுயற்சிகளையும் இடைவிடாது செய்தொழுகும் பெருமையுடையாருக்கு, சமயத்தில்வந்து உதவும் இவ்வுறவினரைத் தழுவுதலும் அம்முயற்சிகளின் இனமானதொன்றுமாதலின், இவ்வதிகாரம் தாளாண்மையென்னும் அதிகாரத்தின்பின் வைக்கப்பட்டது; பலவகை முயற்சிகளாலும் பொருள்படைத்தார்க்குப் பந்துஜனவருக்கத்தைத் தழுவிப் பாதுகாத்தல் தருமவழியாதலால், இவ்வதிகாரம் தாளாண்மையென்னும் அதிகாரத்தின்பின் வைக்கப்பட்டதென்றுங் கொள்ளலாம்: தாளாண்மை கருவியும், சுற்றந்தழுவுதல் பயனுமாமெனக் காண்க; சுற்றத்தாரைப் பேணியோம்புவது அறநெறியாதலை "தென்புலத்தார் தெய்வம் விருந்து ஒக்கல் தானென்றாங்கு, ஐம்புலத்தாறோம்பல்தலை" என்னுந்திருக்குறளாலும் அறிக. கீழதிகாரத்தில் "சிதலைதினப்பட்ட லமரத்தை,மதலையாய் மற்றதன் வீழூன்றியாங்கு, குதலைமை தந்தைகட்டோன்றின் தான் பெற்ற, புதல்வன் மறைப்பக் கெடும்" எனத் தோற்றுவாய்செய்த மாட்சிமையையே விளக்கிக் கூறுதலாலும், அதிகாரவடைவுமுறைமையை அறிக. முயற்சிசெய்து செல்வம் சேர்த்தவர்க்கல்லது பிறர்க்கு நெருங்கிய சுற்றம் உண்டாகாது என்பதுபற்றி, தாளாண்மையின்பின் சுற்றந்தழால் நிறுத்தப்

பட்டதென்பாரும் உளர். சுற்றம்-பந்துவர்க்கம்; சுபஅசுபகாலங்களில்வந்து ஒருவனைச் சுற்றிநிற்குந் தன்மையராகலின், சுற்றமென்றுடறவினர்க்குக்கார ணப்பெயர்; சுற்று-பகுதி, அம்-கருத்தாப்பொருள்விகுதி: இதனைத்தொழி லாகுபெயராகக் கொள்ளினும் அமையும். தழால்-தழுவுதல்;தொழிற்பெயர்: தழுவுஎன்னும் பகுதி ஈறுகெட்டு ஈற்றயலுகரமும்போய் ஆல் என்னுந்தொ ழிற்பெயர் விகுதியோடு புணர்ந்தது; 'ஓரால்' என்பதும் இவ்வாறே நிற்கும்.

௨௧ - ஆம் - அதிகாரம்.—சுற்றந்தழால். ௧௯௭

௨0௧ வயாவும் வருத்தமு மீன்றக்கா னோவுங்
கவாஅன் மகற்கண்டு தாய்மறந் தாஅங்
கசாஅத்தா னுற்ற வருத்த முசாஅத்தன்
கேளிரைக் காணக் கெடும்.

(இ-ள்.) வயாவும்-கருப்பந்தரித்திருக்கிறதனாலுண்டான நோயையும், வருத்தமும் - அதுபற்றி வரும் பல துன்பங்களையும், ஈன்றக்கால் நோவும்-பிரசவிக்குங்காலத்து உண்டாகும் நோவையும், (எல்லாவற்றையும்), தாய் - தாயானவள், கவான் மகன் கண்டு - தனது மடியின்மேல் புத்திரனைப்பார்த்து அம்மாத்திரத்தில்,மறந்து ஆங்கு-மறந்துபோனாற்போல,—அசா தான் உற்ற வருத்தம் - (பலவகைத்) தளர்ச்சிகளாலும் (ஒருவன்) தான் அடைந்த துன்பமெல்லாம், உசா தன் கேளிரை காண - க்ஷேமவிசாரணை செய்யுந் தன்மையுள்ள தனது உறவினரைப் பார்த்தமாத்திரத்தில், கெடும்-இருந்தது தெரியாமல் நீங்கும்; (எ - று.)

முற்றுவமையணி. வயா - கருவுற்ற நோய். வருத்தம் - அக்காலத்துத் தக்க உணவையேற்றுக்கொள்ளாமையும், உடம்புமெலிந்து தன்வசந்தப்புதலும் முதலியவற்றாலுண்டாவன. ஈன்றக்கால் நோவு - பிரசவவேதனை. 'வயா என்பது கருக்கொள்ளுங் காலத்து வருவதொரு நோவு: இதனை மசக்கையெனவுஞ் சொல்லுவார்கள்; வருத்தமென்பது - கருவைப்பொறுத்துத் திரியுங்காலத்து வருவதொரு நோவு; ஈன்றக்கால்நோவு என்பது - ஈனுங் காலத்து வருவதொரு நோவு' என்பது, பழையவுரை.

ஈன்றக்கால் - கருவுயிர்க்கையில்; இது, எதிர்காலவினையெச்சம்: இங்கே இறந்தகாலத்துக்கொள்ளப்பட்டது; "சொல் திரியினும் பொருள்திரியா வினைக்குறை" என்ற பொதுவிதியால், பொருளமைதிக்கு ஏற்ப. கவான் - குவீந் என்னும் வடமொழியின் சிதைவென்பர்; அது வேதத்தில் வழங்குவது: அதற்கு-தொடையென்று பொருள். மகற்கண்டு - உயர்திணையில் ஐயுருபு தொக்கது; உயர்திணைப்பெயர் று விகாரப்பட்டது, இரண்டாம்வேற்றுமைத் தொகையாதலின்; "இயல்பின் விகாரம்". பலராலும் நன்குவிரும்பப்

படுஞ்சிறப்புப்பற்றி மகன் என ஆண்பாலினையேகூறினாராயினும், உபலக்ஷணத்தால் பெண்பாலையுங் கொள்க. மகன் என்பதில், மக-பகுதி: இளமை; உரிச்சொல்; ன்-ஆண்பால் விகுதி; இதன் பெண்பால், மகள்: மக்கள் என்பது - இவற்றின் பன்மையெனக் கொள்ளலாம். சுட்டிடைச்சொல்லடியாய்ப் பிறந்த அங்குஎன்பதன் விகாரமான ஆங்கு என்பது - இங்கே உவமவுருபு. அசா, உசா-முதனிலைத்தொழிற்பெயர்கள்; இவற்றின்மேல் எதிர்மறைத்தொழிற்பெயர்கள் அசாவாமை, உசாவாமை என வரும். காண-செயவெனெச்சம் காரணப் பொருளதாதலின், இறந்தகாலம்; நிகழ்காலத்துக்குஉரிய செயவெனெச்சத்தாற் கூறினது, விரைவையுணர்த்தற்கு இப்பாட்டிலுள்ள அளபெடை நான்கும் - செய்யுளோசை நிறைத்தற்கு வந்தன; அலகிட்டுப் பார்த்து அறிக.

இச்செய்யுளோடு "பொன்னனுன்பிறந்தபோழ்தே, மருளுடைமாதருற்ற மம்மர்நோய்-மறைந்ததன்றே" என்னும் சிந்தாமணியும், "ஈன்றபொழுதிற் பெரிதுவக்கும்.,.....தாய்" என்ற திருக்குறளும்ஒப்புநோக்கத்தக்கன.

சுற்றந்தழுவுதல் தனது பலவருத்தங்களும் ஒழிதற்குக் காரணமென இச்செய்யுளால் சுற்றந்தழாலினது பயன் கூறப்பட்டது. (௧)

௨௦௨. அழன்மண்டு போழ்தி னடைந்தவர்கட் கெல்லா
நிழன்மரம்போ னேரொப்பத் தாங்கிப்—பழுமரம்போற்
பல்லார் பயன்றுய்ப்பத் தான்வருந்தி வாழ்வதே
நல்லாண் மகற்குக் கடன்.

(இ - ள்.) அழல் மண்டு போழ்தின் - வெயில்வெப்பம் நெருங்கிய காலத்தில், அடைந்தவர்கட்கு எல்லாம்-(தன்னிடம்வந்து) சேர்ந்தவர்யாவர்க்கும், நிழல் மரம்போல் - நிழலையுடையமரம் (பட்சபாதமின்றி வெப்பந்தணித்து உதவுதல்) போல, நேர் ஒப்பதாங்கி-(துன்பம்நேர்ந்தகாலத்துத் தன்னிடம் வந்து சேர்ந்தசுற்றத்தார்யாவரையும்) ஒரேசமமாக (அத்துன்பத்தினின்றும்) எடுத்துக்காத்து, பழு மரம் போல் - பழுத்துள்ள மரம்போல, பல்லார் பயன்துய்ப்ப - பலரும் தன்னிடத்துப்பயனை அனுபவிக்கும்படி, தான் வருந்தி வாழ்வதே-தான் வருத்தப்பட்டுக்கொண்டாயினும் உயிர்வாழ்ந்திருப்பதே, நல்லாண் மகற்குகடன்-ஆண்தன்மையுள்ள நல்ல மனிதனுக்குக்கடமையாம். (எ - று.)

இதுவும் உவமையணி. முதலடியை உபமானம் உபமேயம் என்னும் இரண்டுக்கும் கூட்டுக. பழுமரம் - ஆலமரமென்றுங் கொள்ளலாம்; "தெள்ளிய, ஆலின் சிறுபழத்தொருவிதை, தெண்ணீர்க்கயத்துட் சிறுமீன் சினையினும், நுண்ணிதே யாயினு மண்ணல் யானை, யணிதேர் புரவி யாட்பெரும் படையொடு, மன்னர்க் கிருக்க நிழலாகும்மே" என்ப வாதலால்.

இலை பூ காய் பழம் முதலிய தனது உறுப்புக்களில் தம்தமக்குவேண்டுவனவற்றை வேண்டியபொழுது அவரவர் கொய்துகொள்ளத் தான் இடங்கொடுத்துப் பொறுத்திருத்தலையே வருந்துதலாகக் கூறினது; உபமேயத்துக்கும் இங்ஙனமே ஏற்றபடி கொள்க. "பயன்மர முள்ளூர்ப் பழுத்தற்றாற் செல்வம், நயனுடையான்கட் படின்" எனவும், "மருந்தாகித் தப்பா மரத்தற்றாற் செல்வம், பெருந்தகையான்கட் படின்" எனவும் திருக்குறளிலும்; "மன்னர் திருவும், மகளிரெழினலமும், துன்னியார் துய்ப்பர் தகல்வேண்டா - துன்னிக், குலைகொண்டு தாழ்ந்த குளிர்மரமெல்லாம், உலைதந்தட் சென்றார்க்கு ஒழுங்கு" எனவும், "கடுஞ்சுடர் வேதிகை சுற்றுக்கோட் புக்க, படுபனை யன்னர் பலர்நச்ச வாழ்வார், குடிகொழுத்தக் கண்ணுங் கொடுத்துண்ணு மாக்கள், இடுசாட்டுலேற்றைப் பனை" எனவும் இந்நூலிலும்; "பார்கெழு பழுமரம் பழுத்தற்றாகவும்......வார்புனல்பெருகவு மறுக்கின்றார்கள் யார்" எனக் கம்பராமாயணத்திலும் வருகின்ற செய்யுள்களின் பொருள் இதனோடு ஒத்ததாம்.

பயன், கடன் - பயம், கடம் என்பவற்றின் ஈற்றுப்போலிகள். 'வாழ்வதே' என்னும் ஏகாரம் - பிரிநிலை. நல் ஆண்மகன் - நற்குண நற்செய்கைகளையுடைய புருஷன். ஆள் மகன் - ஆளும் மகனுமாம். நல்லாண்மகன் - உயர்குலத்திற் பிறந்தவனுமாம், நல்லான் மகன் எனப்பிரித்தால், நல்லவனது மகனென்று ஆம்.

இச்செய்யுளை, "சாயாமந்யஸ்யகுர்வந்தி ஸ்வயம்திஷ்டந்தி சாதபே புலந்திச பரார்த்தேச நாத்மஹேதோர் மஹாத்ருமா:," "வதாந்யஸ்ய விபாகோ பூர்ணேகுர்யாத நுக்ரஹம் - சாயயாப்யாயயந்தத்யாத்புலாந்ய பிமஹீருஹாந்" என்னும் வடநூல் மேற்கோளோடு ஒப்பிட்டுக்காண்க.

இதனால், சுற்றந்தழால் இல்லறத்தார்க்குக் கடமையெனக்கூறப்பட்டது

௨௦௫. அடுக்கன் மலைநாட தற்சேர்ந் தவரை
யெடுக்கல மென்னார் பெரியோர் — ரடுத்தடுத்து
வன்காய் பலபல காய்ப்பினு மில்லையே
தன்காய் பொறுக்கலாக் கொம்பு.

(இ - ள்) அடுக்கல் மலை நாட-(கற்களை ஒன்றன்மேலொன்று) அடுக்கி வைத்தாற்போன்ற மலைகள் பொருந்திய நாட்டையுடைய அரசனே!— பெரியோர்-பெருமைக்குணமுடையவர்கள், தன் சேர்ந்தவரை எடுக்கலம் என்னார்-தம்மை அடைந்தவர்களைப் பாதுகாக்கமாட்டோமென்று கூறார்; அடுத்து அடுத்து வல் காய் பலபல காய்ப்பினும்-நெருங்கி நெருங்கி வலிய (பெரிய)காய்கள் அனேகங் காய்த்தாலும்,தன் காய் பொறுக்கலா கொம்பு-தன்காய்களைச் சுமக்கமாட்டாத மரக்கிளைகள், இல்லையே - (உலகத்தில்) இல்லையன்றோ? (எ - று.)

கனமான காய்கள் எத்தனை காய்த்தாலும் அவற்றை மரக்கிளைகள் எவ்வளவு மெல்லியனவாயிருப்பினும் பொறுப்பது இயல்பாதல் போல, பெருங்குடும்பமுடைய பந்துக்கள் எத்தனைபேர் தம்மை வந்துசேர்ந்தாலும் பெரியோர்தாங்கள் எவ்வளவு எளியநிலைமையிலிருந்தாலும் அவர்களைக் காத்தலை இயல்பாகக்கொள்வரென்பதாம். எடுத்துக்காட்டுவமையணி.

அடுக்கல் - தொழிற்பெயர். அடுக்கல்மலை-ஒன்றோடொன்று தொடர்ச்சியான மலை யெனினுமாம். கண்டவர்களால் மலையப்படுதல்பற்றி, மலையென்பது - காரணப்பெயர்; மலைதல் - அஞ்சுதல்: செயப்படுபொருள் விகுதி புணர்ந்து கெட்டது.

'மலைநாட' என்று மலைமுகமாக நாட்டின்சிறப்பைக்கூறியது, மலையில் விளையத்தக்க மிளகு கோட்டம் அகில் தக்கோலம் குங்குமம் முதலிய பொருள்களாலும் மலையினின்றுபெருகும் அருவிநீர்வளத்தாலும் செழிப்புடையதென்பதோடு, சிறந்தகாவலான மலையரணை யுடையதென்னுங்கருத்தையுங் கொண்டு, "இருபுனலும்வாய்ந்த மலையும்வருபுனலும், வல்லரணும் நாட்டிற்கு உறுப்பு" என்னுந்திருக்குறளாலும் நாட்டிற்கு மலை நல்லுறுப்பாதலையறிக.

பின் 'பெரியோர்' எனப் பன்மையாக வருதற்கு ஏற்ப 'தஞ்சேர்ந்தவரை' என்னாது ஒருமையாக 'தற்சேர்ந்தவரை' என்றது, ஒருமைபன்மை மயக்கம்; இந்நூலில் கீழ் "நடுக்குற்றுத்தற்சேர்ந்தார் துன்பந் துடையார்"என்றவிடத்தும் இவ்விலக்கணவமைதி காண்க. 'தன்' என்பதன் ஈற்றனகரம்

வன்மையோடு உறழாமல் திரிந்தே வருதல், இரண்டாம்வேற்றுமைத் தொகைச் சிறப்பு விதியால். பலபல என்ற அடுக்கு, மிகுதிபற்றிவந்தது.

'கொடிக்குக் காய் பளுவோ'' என்னும் பழமொழி வழங்குதலுங் காண்க.

இதனால், சுற்றந்தழால் பெரியோர்க்கு இயல்பெனப்பட்டது. (௩)

௨௨௪. உலகறியத் தீரக் கலப்பினு நில்லா
சிலபகலாஞ் சிற்றினத்தார் கேண்மை—நிலைதிரியா
நிற்கும் பெரியோர் நெறியடைய நின்றனைத்தா
லொற்கமிலாளர் தொடர்பு.

(இ - ள்.) சிறு இனத்தார் கேண்மை - அற்பகுணமுடைய உறவினரது தொடர்ச்சி,—உலகு அறிய தீர கலப்பினும் - உலகத்தாரெல்லோரும் அறியும்படி குறைவுதீர (முதலிற்) கலந்து நின்றாலும், நில்லா - நிலை நிற்க மாட்டாவாம்; சில பகல் ஆம் - சிலதினமே இருக்கும்; ஒற்கம் இல் ஆளர் தொடர்பு-(குணத்) தளர்ச்சியில்லாத உறவினரது சம்பந்தமோவெனின்,—நிலை திரியா நிற்கும் பெரியோர் நெறி அடைய நின்ற அனைத்து - (தம் தம் வருணாசிரம) நிலைமைகளினின்று மாறுபடாமல் ஒரு நிலையில் நிற்கின்ற பெரியோர்கள் (மோக்ஷமாகிய) கதியைப் பெறுதற்கு (யோகமார்க்கத்தில்) நிலைநின்ற அத்தன்மைத்து; (எ - று.)

தவறாது நெடுங்காலம்நின்று பயன்படுமென்பது கருத்து. "நாளுண்டு பழகினும் மூர்க்கர்கேண்மை, நீர்க்குட்பாசிபோல் வேர்க்கொள்ளாதே", "ஒருநாட் பழகினும் பெரியோர்கேண்மை, இருநிலம்பிளக்க வேர்வீழ்க்கும்மே" என்றார் நறுந்தொகையிலும். உவமையணி.

உலகு - இடவாகுபெயர். நீர - முடிவுபோக, செவ்வையாக, உறுதிப் பட. உம்மை - உயர்வுசிறப்பு. நில்லா-எதிர்மறைப் பலவின்பால்முற்று; முற்றெச்சமாகவுஞ் சொல்லலாம். கேண்மை - பால்பகா அஃறிணைப்பெயராதலால், நில்லா என்னும் பன்மைவினை கொண்டது. இதனை, ஈறுகெட்ட எதிர்மறை வினையெச்சமாக் கொள்ளலாகாது; 'நில்லாச சிலபகலாம்' என அதன்முன் வலிமிகவேண்டு மாதலால். அடைய - செயவெனெச்சம், காரியப்பொருளதாதலின், எதிர்காலம். இலார் - இல்லாமையை யாளுபவர், இல்லாமையையுடையவர், இல்லாதவரென்க. ஆல் - ஈற்றசை.

அதிகாரம் சுற்றந்தழாலாதலின், 'இனத்தார்' என்றது, உறவினரையே உணர்த்திற்று; மேலிரண்டுபாடல்களில் 'அடைந்தவர்கள்', 'பல்லார்', 'சேர்ந்தவர்' என்றவையும் இவ்வாறே: மேலும் இங்ஙனஞ் சில காண்க.

இதனால், நற்குணநற்செய்கையுடைய உறவினரே தழுவத்தக்கவ ரென்றும், அங்ஙன மில்லாதவர் தழுவத்தகாதவ ரென்றும் வேறுபாடு கூறப்பட்டது. (௪)

௨௦௫. இன்ன ரினைய ரெமர்பிற ரென்னுஞ்சொ
லென்னு மிலரா மியல்பினாற்—றுன்னித்
தொலைமக்க டுன்பந்தீர்ப் பாரேயார் மாட்டுந்
தலைமக்க ளாகற்பா லார்.

(இ - ள்.) இன்னர் - இவர், இனையர் - இத்தன்மையர், எமர் - எமக்கு வேண்டியவர், பிறர்-எமக்குவேண்டாதவர், என்னும்-என்றுசொல்லுகின்ற, சொல்-வார்த்தை, என்னும்-மிகச்சிறிதும், இலர் ஆம் - இல்லாதவராகின்ற, இயல்பினால்-தன்மையினால், துன்னி-சேர்ந்து, தொல்மக்கள் துன்பம் தீர்ப்பாரே-(துன்பத்தால்) தளர்கிற (உறவினரான) மனிதர்களதுவருத்தங்களை ஒழிப்பவர்கள் தாமே,—யார்மாட்டும்-எல்லோரிடத்தும், தலைமக்கள் ஆகல்பாலார் - மேன்மக்களாகுந் தன்மையுள்ளவர்; (எ - று.)

தமது உறவினர் குணக்கேடுடையராயினும் அக்காரணத்தால் தமக்கு வேண்டாதவராயினும் அவர்களுக்கு ஒருதுன்பம் நேருமாயின் அக்காலத்திலே அவர்குற்றங்களை மறந்து அவர்களைப் பாதுகாப்பதே உத்தமமான நல்லொழுக்க மென்பதாம்.

நற்குணநிறைவுடைய உறவினரே தழுவத்தக்கவரெனக் கீழ்ப்பாட்டிற் கூறப்பட்ட விதிக்கு, சமயபேதவகையால், இப்பாடலில் விலக்குக் கூறிய படியாம். நமது உறவினரென்றும் உறவினரல்லாதவரென்றும் வேறுபாடு கருதாது யாவரையுந்தழுவுதல் தலைப்படுமென இப்பாட்டுக்குக் கருத்து உரைத்தல் அதிகாரத்தோடு முரண்படுவதாதல் காண்க.

இயல்பினால்-இயற்கையோடுகூடி யென்றும் உரைக்கலாம். அதிகாரத்துக்கு ஏற்ப, மக்கள்-பந்துஜன மெனப்பட்டது. ஏ-பிரிநிலை. யார் - வினா, எஞ்சாமைகுறித்தது; மாட்டு-ஏழனுருபு. தலைமக்கள்-தலையுடைய மக்கள்; உத்தம அங்கமான தலைபோல யாவர்க்கும் மேற்கொள்ளத்தக்க மக்கள். ஆகம்பாலார்-ஆகுதற்கேற்ற பான்மையை யுடையார். (௯)

உ0கூ. பொற்கலத்துப் பெய்த புலியுகிர் வான்புழுக்க
லக்காரம் பாலோ டமரார்கைத் துண்டலி
னுப்பிலிப் புற்கை யுயிர்போற் கிளைஞர்மாட்
டெக்கலத் தானு மினிது.

(இ - ள்.) பொன் கலத்து பெய்த - பொன்னாலாகிய பாத்திரத்திலே இடப்பட்ட, புலி உகிர் வான் புழுக்கல் - புலியின்நகம்போல (வெண்மையான) சிறந்த சோற்றை, அக்காரம் பாலோடு - சர்க்கரையோடும் பாலோடும், அமரார் கைத்து - உறவினராகப் பொருந்தாதவருடைய கையால் வந்ததை, உண்டலின்-உண்ணுதலைக்காட்டிலும், உப்பு இலி புற்கை - உப்பில்லாததானபுல்லரிசிக்கூழை,உயிர்போல்கிளைஞர்மாட்டு-தனதுஉயிர்போன்ற உறவினரிடத்து, எக் கலத்து ஆனும் - எந்தப்பாத்திரத்திலாயினும், (உண்பது), இனிது - (பலவாற்றானும்) இனிமையுடையது; (எ - று.)

வால் புழுக்கல் எனப்பிரித்து, சுத்தமான சோறு எனினுமாம்;("அகன் புனல்" போல.) புழுக்கல் - சமைக்கப்பட்ட சோற்றுக்குத் தொழிலாகுபெயர்; இனி, அஃ-செயப்படுபொருள்விகுதி யெனினும் தவறாகாது. அக்காரம் இக்ஷுஸாரம் என்ற வடமொழியின் சிதைவு என்பர் உணர்ந்தோர்; கருப்பஞ்சாறு என்று முதலிற் பொருள்:அது,பின்பு இலக்கணையாய் அதன் காரியமான சர்க்கரைக்கு வந்தது. அக்காரம் பால்-உம்மைத்தொகை. அமரார் - எதிர்மறைப்பலர்பால் வினையாலணையும்பெயர்; எதிர்மறையாகாரம் புணர்ந்துகெட்டது. 'உப்பும்' என்னும் இழிவுசிறப்பும்மை, விகாரத்தால் தொக்கது; அது, எல்லாச்சுவைகளுள்ளுஞ் சிறந்ததான உப்பினது இன்றியமையாமையை உணர்த்தும். புற்கை-இழிவான உணவு. எக்கலத்தானும், உம் - இழிவுசிறப்பு. கலம் - உண்கலம்.

'அமரர்கைத்து' என்று பாடமோதி, தேவர்கள் கையிலிருந்து என்று உரைத்தல், மிகத்தகுதியாம். பாலுக்குச சர்க்கரை யில்லை யென்பார்க்கும் பருக்கையற்ற கூழுக்குப்போட வுப்பில்லை யென்பார்க்கும் அவரவர் தகுதிக்கு ஏற்பக் குறைவு குறைவே யாதலால், 'அக்காரம் பாலோடு' எனவும், 'உப்பிலிப்புற்கை' எனவும் உடன்சேர்த்துக் கூறப்பட்டது.

இதனால், சுற்றத்தார்சிறப்பு வருணனைவகையாற் கூறப்பட்டது. (சு)

உ0எ. நாள்வாய்ப் பெறினுந்தந் நள்ளாதா ரில்லத்து
வேளாண்மை வெங்கருனை வேம்பாகும்—கேளாய்
அபரானப் போழ்தி னடுகிடுவா ரேனுந்
தமரா யார் மாட்டே யினிது.

(இ - ள்) நாள்வாய் பெறினும் - காலத்திலே பெறப்பட்டாலும், தம் நள்ளாதார்இல்லத்து - தமக்குஉறவினரல்லாதவரது வீட்டிலே, வேளாண்மை-உபகாரமாகக் கொடுக்கப்பட்ட, வெம் கருனை - சுடுகையோடு கூடிய பொரிக்கறியுண வும், வேம்பு ஆகும்-வேப்பங்காய்போலக்கைப்புடையதாம்; கேளாய்-(யான்சொல்வதைக்) கேள்; அபரானப்போழ்தின்-பிற்பகற்பொழுதிலே, அடகு இடுவரேனும் - இலைக்கறியை இடுவாராயினும், தமர் ஆயார் மாட்டே - உறவினரானவரது வீட்டிலேயாயின், இனிது - இனிய சுவையுடையதாம்; (எ - று.).

இங்ஙனந் தோன்றுதற்குக் காரணம் - முறையே அன்பில்லாமையும், அன்புடைமையுமாம். இதுவும், உறவினர்சிறப்பைப் புனைந்துரைவகையாற்

கூறியதே.

காள்வாய்-தினத்தின்தொடக்கமான உதயகாலத்திலேயென்றபடி. நள்ளாதார்-சிநேகஞ் செய்யாதவர்; அதிகாரத்துக்கு, ஏற்ப, உறவினர்; எதிர்மறைவினையாலணையும்பெயர். வேளாண்மை-பண்புப்பெயர். வெங்கருனை - விரும்பப்படுங் கறியமுதுமாம்; வெம்மை - விருப்பமு மாதலை "வெம்மை வேண்டல்" என்னுந் தொல்காப்பியத்தாலறிக. வேம்பு-மரத்தின் பெயர், அதன் காய் முதலிய சினைக்கு முதலாகுபெயர். அபரானம் - அபரார்ஹம்; வடசொல்திரிபு: அபர அர்ஹமெனப் பிரிக்க; அபரம்-பின், அர்ஹம்-பகல்: எனவே, மத்தியான்னகாலாதுக்குப்பின்னிட்டபொழுதாம்; இது,வடமொ

ழிப்புணர்ச்சி, நீர்க்கசந்தி, அபரானப்பொழுது-இருபெயரொட்டுப் பண்புத்தொகை. அடகு - கீரை போல்வன.

இதனை, பாண்டியனை நோக்கியதே யாகவாவது, பிறனொருவனுக்கு உபதேச மூலமாகத் தெரிவித்தாகவாவது கொள்ளலாம்.

இவ்வதிகாரத்துப் பத்தாம் பாட்டும் இக்கருத்தேயுடையது. "வெருக்குக்கண் வெங்கருனை வேம்பாம்"என்றாற்போல, 'வேளாண்மைவெங்கருனை வேம்பாகும்' எனப்பட்டது. (எ)

உ௦அ. முட்டிகை போல முனியாது வைகலுங்
கொட்டியுண் பாருங் குறடுபோற் கைவிடுவர்
சுட்டுக்கோல் போல வெரியும் புகுவரே
நட்டா ரெனப்படு வார்.

(இ - ள்.) முட்டிகை போல - சம்மட்டியென்னுங் கருவிபோல, முனியாது-(தம்தொழிலிலே) வெறுப்பில்லாமல் [சோம்பாமல், ஓயாமல் என்றபடி], வைகலும்-நாள்தோறும், கொட்டி - (பிறபொருளை) அடித்தடித்து, உண்பாரும்-தாம்ஜீவிப்பவர்களும், குறடுபோல்கைவிடுவர்-(அனல்வெம்மை நணுகுங்காலத்து அதிலே பொருளை விட்டிட்டுத்தான் நீங்கியொழியுங்)குறடென்னுங் கருவிபோல (ஒருவர்க்குத் துன்பம்வந்தகாலத்து அவரைக்) கைவிட்டு நீங்குவர்; நட்டார் எனப்படுவார்-அன்புடையஉறவினரென்றுசொல்லப்படுபவர், சுட்டுக்கோல் போல - உலையாணிக்கோல் போல, எரியும்புகுவர் - (அப்பொருளுடன்கூட) நெருப்பையும் அடைவர்; (எ - று.)

முட்டிகை, குறடு, சுட்டுக்கோல் எனக்கம்மாளர்கருவிகளே இச்செய்யுளில் உவமையாகக் கொள்ளப்பட்டவாறு காண்க. தமது இன்பத்துக்கு மகிழ்ந்து துன்பத்துக்கு வருந்துபவரே உறவினராவரென்றும், அங்ஙனமன்றி இன்பம் நேர்ந்தகாலத்து உடன்வந்து உண்டு உயிர்வாழ்ந்துதுன்பம் நேர்ந்தவாறே அதற்கு உடனில்லாமல் விட்டொழியுந் தன்மையர் உறவினரல்லரென்றும் இதனால் உண்மை கூறப்பட்டது. "அற்றகுளத்தி லறுநீர்ப் பறவைபோ, லுற்றுழித் தீர்வா ருறவல்லர்-அக்குளத்திற், கொட்டியு மாம்பலு நெய்தலும் போலவே, யொட்டி யுறுவா ருறவு" என்ற ஔவையார் மூதுரையோடு இதனை ஒப்பிட்டு அறிக.

முனியாது - எதிர்மறைவினையெச்சம்; உ-விகுதி, த்-எழுத்துப்பேறு, து-விகுதி யென்பாரும் உளர். வைகலும், உம்மை - தொறுப்பொருளது. கொட்டியுண்பார் - ஒருவரை அடுத்து வருத்தித் தாம் உண்டு வாழ்பவர். உம் - உயர்வுசிறப்பு. எரியும், உம் - இழிவுசிறப்பு. புகுவரே, ஏ - தேற்றம். அதிகாரத்தால், நட்டார் என்பது-உறவினராயிற்று. எனப்படுவார்-என்று சிறப்பித்துக் கூறப்படுவார்; "ஊரெனப்படுவது உறையூர்", "பூவெனப்படுவது பொறிவாழ்பூவே" என்றாற் போல. (அ)

௨௦௯. நறுமலர்த் தண்கோதாய் நட்டார்க்கு நட்டார்
மறுமையுஞ் செய்வதொன் றுண்டோ—இறுமளவும்
இன்புறுவ வின்புற் றெழீஇ யவரோடு
துன்புறுவ துன்புறாக் கால்.

(இ - ள்.) நறு-நல்லமணமுள்ள, மலர்-பூக்களாலாகிய, தண்-குளிர்ந்த, கோதாய்-மாலையையுடையவளே! நட்டார்-உறவினர், நட்டார்க்கு-தம் உறவினர்க்கு, இறும் அளவும்-(அவரும் தாமும்) இறந்தொழியும் வரையிலும், அவரோடு அவர்களுடனே,(இம்மையில்),இன்பு உறுவ இன்பு உற்று-இன்பமடையத்தக்கவற்றிற்கு இன்பமடைந்து, எழீஇ-நடந்து[ஒழுகியென்றபடி], துன்பு உறுவ துன்பு உறாக்கால்-துன்பப்படத்தக்கவற்றிற்குத் துன்பப்படாவிட்டால், மறுமையும் செய்வது ஒன்று உண்டோ - மறுமையிலுஞ் செய்வதோர் உதவி (உலகத்தில்) உள்ளதோ [இல்லை யென்படி]; (எ - று.)

ஒருவர் இன்புறத் தாம் இன்புற்று அவர் துன்புறத்தாமுங் கூடத் துன்புறுபவரே தக்க உறவினராவரென உறவினரிலக்கணங் கூறப்பட்டது. உறவினருறவெல்லாம் உடம்பைவிட்டு உயிர் ஒழியுமளவேயாதலால், நட்டார்க்கு நட்டார் மறுமையிற் செய்வதொன்றும் இல்லையாயிற்று.

மலர்த்தண்கோதாய் - பூக்களைச்சூடிய குளிர்ந்த கூந்தலுடையாளே என்றுமாம். நறுமலர்த்தண்கோதை-அன்மொழித்தொகை; கோதை-மாலைபோல் பவளென உரைத்தால், உவமையாகுபெயர். கோதாய் என ஈறுதிரிந்தது, விளியுருபு. இது, மகடூஉமுன்னிலை ஒருவரியல்பை உணராது உறவு கொண்டாடுதல் பெரும்பாலும் மகளிர்தன்மையே யாதலால், பெண்பாலை முன்னிலைப்படுத்தி இது கூறினர். மறுமையும் என்ற உம்மையால், இம்மையிலேயல்லாமல் என்பது விளக்கப்பட்டது. உம்மை-இழிவுசிறப்புப்பொருளதே யாதல் வேண்டும்; ஒருவன் உயிர்வாழ்ந்திருந்த பொழுதிலெல்லாம் இல்லாமல் அவன் இறந்தபின்பு என்றபடி. இனி, உம்மையை ஒன்று என்பதனோடு கூட்டலுமாம். எழுந்து என்பது, 'எழீஇ' என விகாரப்பட்டு அளபெடுத்தது; சொல்லிசையளபெடை. எழீஇ-எழுந்து; மகிழ்ச்சியோடு தலையெடுத்து என்றவாறுமாம்.

"உத்ஸவே வ்யஸநேசைவ துர்பிக்ஷே ஶத்ருஸங்கடே-ராஜத்வாரே ஶ்மஶாநேசயஸ்திஷ்டதிஸபாந்தவ," என்றவடநூல்மேற்கோள் உணரத்தக்கது.

உக௦. விருப்பிலா ரில்லத்து வேறிருந் துண்ணும்
வெருக்குக்கண் வெங்கருனை வேம்பாம்—விருப்புடைத்
தன்போல்வா ரில்லுட் டயங்குநீர்த் தண்புற்கை
யென்போ டியைந்த வமிழ்து.

(இ - ள்.) விருப்பு இலார் இல்லத்து-(தன்மேல்) அன்பில்லாத பிறரது வீட்டிலே, வேறு இருந்து உண்ணும்-தனியேயிருந்து உண்ணுகின்ற, வெருகு

கண் வெம் கருனை - பூனையின்கண்போல் ஒருவகைப் பளபளப்பையுடைய சடுகிற பொரிக்கறிபுணவும், வேம்பு ஆம்-வேம்புபோலக் கைப்புடையதாம்: விருப்பு உடை தன்போல்வார் இல்லுள் - (தன்மேல்) அன்புடைய [தன்னொடொத்த] தமரது வீட்டிலே, (உண்ணப்படுகின்ற), தயங்கு நீர் தண் புற்கை - தெளிவான நீர்வடிவமாயுள்ள குளிர்ந்த புல்லரிசிக் கூழும், என்போடு இயைந்த அமிழ்து - உடம்பிற்கு ஒத்த அமிருதமாகும்; (எ - று.)

அமிருதம்போ லினியதா மென்றபடி. உவமையணி. இக்கருத்து, இவ் வதிகாரத்து ஆறு ஏழாம் பாட்டுக்களோடு ஒத்தது.

வேறிருந்து என்பதில், அன்பிற்குத் தக்க உபசாரம் பெறுமலிருந்து என்னும் பொருளுந் தோன்றும் வெருகு + கண் --வெருக்குக்கண்; வேற்றுமைப்புணர்ச்சியில் உயிர்த்தொடர்க் குற்றியலுகரத்துக் ககரவொற்று இரட்டிற்று; "நெடிலோ டுயிர்த்தொடர்க் குற்றுகரங்களுள், டறவொற்றிரட்டும் வேற்றுமைமிகவே" என்ற நன்னூற் சூத்திரத்து 'மிகவே' என்றது காண்க. சுவையே ஒருசுவையாதலால், 'வெங்கருனை' எனப்பட்டது. விருப்புடைத் தன்போல்வார் - ஒருவரோ டொருவர் அன்புடையா ரென்றபடி. தயங்கு நீர்த் தண்புற்கை-பருக்கையற்ற கூழ். என்பு - உடம்புக்குச் சினையாகுபெயர்; "என்பு முரியர் பிறர்க்கு" என்ற திருக்குறளிற் போல. வேறிருந்து-பிறரோடொப்பப் பந்தியில்லாமல் சிறப்பாகத் தான் தனியேயிருந்து என்றுங் கொள்ளலாம். கருனைபுற்கை என்றவற்றில், முறையே உயர்வுசிறப்பு இழிவுசிறப்பு உம்மைகள் விகாரத்தால் தொக்கன. அமிழ்து - அம்ருதம்; வடசொல்: மரணத்தைத் தவிர்ப்பது.

இப்பாடின் இரண்டாமடியிற்போலவே முன் உ௰ - ஆம் பாட்டின் இரண்டாமடியிலும் 'வெங்கருனை வேம்பாகும்' என்னும் உபமானம் வந்துள்ளது. (௪0)

௨௨ - ஆம் அதிகாரம்,—நட்பாராய்தல்.

அஃதாவது - சிறந்த இலக்கணமுடைய சிநேகிதரை இன்னரென்று ஆராய்ந்து அறிதல். ஒருவன் குணங்களை ஆராயாமல் அவனோடு விரைந்து நட்புக்கொண்டால் அதனாற் சிலசமயங்களில் தீங்குநேரு மாதலாலும், குற்றங்கண்டு பின்பு அவனை விடுதல் குற்றமாதலாலும், நட்புக்கொள்ளு மிடத்துக் குடிப்பிறப்பும் ஒழுக்கமும் குணநலமும் உடைமையைப்பற்றி நன்றாக ஆராய்ந்து நட்புக்கொள்ளக்கடவன் என்பதாம். ஒருவனுக்கு இன்பதுன்பங்

கள் சேர்ந்தவிடத்து வந்து உறவினர்போல உதவுபவர் நண்பராதலால், இது சுற்றந்தழாலின்பின் வைக்கப்பட்டது.

நட்பு - இங்கே, நட்புடையார்க்குத் தொழிலாகுபெயர்.

௨௩௩. கருத்துணர்ந்து கற்றறிந்தார் கேண்மையெஞ் ஞான்றுங்
குருத்திற் கரும்புதின் றற்றே—குருத்திற்
கெதிர்செலத்தின் றன்ன தகைத்தரோ வென்றும்
மதுர மிலாளர் தொடர்பு.

(இ - ள்.) கருத்து உணர்ந்து - (நூல்களின்) உட்பொருளை அறியாநின்று, கற்று அறிந்தார் - படித்துத்தேர்ந்தவர்களது, கேண்மை-சிநேகம், எஞ்ஞான்றும் - எப்பொழுதும், குருத்தின் கரும்பு தின்ற அற்று - நுனிக் குருத்திலிருந்து (அடிவரையில்) கரும்பைக் கடித்துத்தின்றாற்போலும் [வரவரஇனிமைதரும்]; என்றும்-எப்பொழுதும், மதுரம் இல்ஆளர் தொடர்பு- (கல்வியறிவாகிய) இனியதன்மை யில்லாதவர்களது சிநேகம், குருத்திற்கு எதிர்செலதின்ற அன்ன தகைத்து - (அக்கரும்பையே) குருத்திற்கு எதிரே செல்லும்படி [அடியிலிருந்து] (நுனிவரையில்) தின்றாற்போன்ற தன்மையையுடையது [வரவரஇன்னாமையைத் தரும்]; (எ - று.)—அரோ-ஈற்றசை தேற்றமுமாம்.

இதனால், சிநேகிக்கத்தக்கவரும் சிநேகிக்கத்தகாதவரும் இன்னரெனக் கூறப்பட்டது.

அறிவுடையாரும் அறிவுடையாருஞ் செய்த நட்பு முன்சுருங்கிப் பின் பெருகுதற்கும், அறிவிலாதாரும் அறிவிலாதாருஞ்செய்த நட்பு முன் பெருகிப்பின் சுருங்குதற்குங் காரணம், தம்முள் ஒருவர் ஒருவருடைய குணத்தை முன் அறியாமையும் பின் அறிதலுமாம். கீழ்க் கல்வியென்னும் அதிகாரத்தில் "கனைகடற் றண்சேர்ப்ப கற்றறிந்தார் கேண்மை, நுனியிற் கரும்பு தின் றற்றே-நுனிநீக்கித், தூரிற்றின் றன்ன தகைத்தரோ பண்பிலா, ஈரமிலாளர் தொடர்பு" என்றதிலும் இக்கருத்தே கூறப்பட்டுள்ளது: இதனை "நிறைநீர நீரவர் கேண்மை பிறைமதிப், பின்னீர பேதையார் நட்பு" என்னுந் திருக்குறளோடும், "பெரியவர் கேண்மைபிறைபோல நாளும், வரிசை வரிசையா நந்தும்-வரிசையால், வானூர் மதியம்போல் வைகலுந் தேயுமே, தானே சிறியார் தொடர்பு" என்னும் நாலடியாரோடும் ஒப்பிடுக. பயனுவமையணி. கரும்பை நுனியிலிருந்துதின்றால் வரவர இன்சுவைமிகுதலும், அடியிலிருந்து தின்றால் வரவரச் சுவை குறைதலும் இயல்பு.

உணராநின்று என்ற நிகழ்கால வினையெச்சம், உணர்ந்து என இறந்த கால வினையெச்சமாகத் திரிந்தது; "தெய்வந்தொழாஅள் கொழுநற்றொழு தெழுவாள்" என்பதில் 'தொழுது' என்பது போல. கருத்து உணர்ந்து - தமது கருத்தினால் கற்கப்படும் நூல்களை இன்னவையென்று அறிந்து என உரைத்தல், சிறப்பு. அறிந்தார் - காரியாகாரியங்களை அறிந்த விவேகி களென்றபடி. மதுரம் - வடசொல்.

"இக்ஷோரக்ராத்க்ரமஶ: பர்வணிபர்வணி யதா ரஸவிஶேஷ:—தவதத் ஸஜ்ஜநமைத்ரீ விபரீதாநாந்துவிபரீதா" என்னும் சுலோகம் ஒப்பு நோக்கத் தக்கது. (௯)

௨௧௨. இற்பிறப் பெண்ணி யிடைதிரியா ரென்பதோர்
நற்புடை கொண்டமை யல்லது—பொற்கேழ்
புனலொழுகப் புள்ளிரியும் பூங்குன்ற நாட
மனமறியப் பட்டதொன் றன்று.

(இ - ள்.) பொன் - பொன்னோடு கூடிய, கேழ் - நல்ல நிறமுள்ள, புனல் - தண்ணீர், ஒழுக - பெருக, புள் இரியும்-பறவைகள் ஓடுதற்கு இடமான, பூ குன்றம் - அழகிய மலைகளையுடைய, நாட - பாண்டியநாட்டை யுடைய அரசனே!—(உயர்குடிப்பிறந்தவர்), இல் பிறப்பு எண்ணி-(தமது) உயர்குடிப்பிறப்பை நினைத்து, இடை திரியார் - நடுவிலே (தமது நற்குண த்தினின்று) மாறுபடார், என்பது ஓர் நல் புடை - என்று சொல்லப்படுவ தொரு நல்ல தன்மையை, கொண்டமை அல்லது - (தாம் சிநேகிப்பதற்கு ஒரு நல்ல காரணமாகக்) கொண்டது மாத்திரமேயல்லாமல், மனம் அறியப் பட்டது ஒன்று அன்று - (பிறரொருவருடைய) மனநிலை (ஒருவரால் உட் புகுந்து) அறியப்பட்டதென்பதொரு தன்மையதன்று; (எ - று.)

ஒருவர் மற்றொருவருடைய மனநிகழ்ச்சியைப் பிரதியக்ஷமாக உண்மை பொருந்த அறிவது அசாத்தியமாதலால், உயர்குடிப்பிறந்தவர் தமது உத் தமகுணத்தை எப்பொழுதும் இடையிலே மாறவிடாரென்பதோ ருறுதி பற்றி நற்குடிப்பிறந்தாருடன் நட்புக்கொள்ளவேண்டுமென இதனாற் கூறப்பட்டது.

கீழ்ப்பாட்டில் நட்பிற்குக் கல்வியறிவு ஒருகுண மென்றார்; இப்பாட்

டில் உயர்குடிப்பிறப்பும் ஓர் இலக்கண மெனப்பட்டது.

தெளிவான அழகிய அருவிநீர்வெள்ளம் மேனின்று வழிந்தபாயும் பொழுது பொன்னை அடித்துக்கொண்டு ஓடிவருதலால் அதனைக்கண்டு இது யாதோ எனப் பறவைகள் அஞ்சி ஓடுகின்றன என்று மலையைச்சிறப்பித்தவாறும். (உ)

உகரு. யானை யனையவர் நண்பொரீஇ நாயனையார்
கேண்மை கெழீஇக் கொளல்வேண்டும்—யானை
யறிந்தறிந்தும் பாகனையே கொல்லு மெறிந்தவேன்
மெய்யதா வால்குழைக்கு நாய்.

(இ - ள்.) யானை அனையவர்-யானையைப் போன்றவர்களது, நண்பு - சினேகத்தை, ஒரீஇ - விட்டு, நாய் அனையார் - நாயைப்போன்றவர்களது, கேண்மை-சினேகத்தை, கெழீஇக் கொளல்-சேர்த்துக் கொள்ளுதல், வேண்டும் - தகுதி: (ஏனெனில்),—யானை,—அறிந்து அறிந்தும் - பலகாலம் பயின்றிருந்தும், பாகனையே-(தனக்கு உணவு முதலியன கொடுத்துக்காத்திடும்) பாகனையே, கொல்லும்—; நாய்—, எறிந்த வேல் மெய்யது ஆ - (தன்னையுடையவன் தன்மேற்சினந்து) எறிந்த ஆயுதம் தன் உடம்பிலுள்ளதாயிருக்கையிலும், வால்குழைக்கும் - வாலைக் குழையவைத்து ஆட்டிக்கொண்டு தன் எளிமையையும் அன்புடைமையையும் காட்டிநிற்கும்.

பலகாலம் தம்மாற்பற்பலவுதவிகளைப் பெற்றிருந்தும் அவற்றை யெல்லாம் அடியோடுமறந்து தம்மிடம் யாதாயினுமொருபொழுதுகோபத்துக்குக் காரணமொன்று காணப்பட்டதாயின் அதனையே பிரதானமாகக்கொண்டு எப்பொழுதும் மனத்திலே மறவாது அடக்கிவைத்திருந்து சமயம்பார்த்து அழிக்குந் தன்மையரோடு சினேகஞ்செய்யலாகாது; தம்மாற் செய்யப்பட்டு

வரும் பெரிய அபகாரங்கள் பலவற்றையும் மறந்திட்டுத் தம்மால் முன்பு ஒருகாலத்துச் செய்யப்பட்டதொரு சிறிய உபகாரத்தையே உள்ளத்திற் கொண்டு பாராட்டும் இயல்பினருடனே சினேகிக்கவேண்டுமென்பதாம். ஏதுவணியோடு சேர்ந்த உவமையணி.

ஒருவி, கெழுவி என்னுஞ் சொற்கள் விகாரப்பட்டு 'ஓரீஇ', 'கெழீஇ' என அளபெடுத்தன; சொல்லிசையளபெடை. அறிந்தறிந்து-அடுக்கு, மிகுதிப்பொருளது. வேல்-ஆயுதமென்னுமாத்திரையாய் நின்றது. யானை, நாய்-இவை, இங்குக்காட்டியகுணத்தளவுமாத்திரமே சிறியார்க்கும் பெரியோர்க்கும் முறையே உவமை. வேண்டும்-தேற்றப்பொருளதோர் வியங்கோள்.

இங்ஙனநன்றிமறவாத நற்குணமுடையோர்க்குத் தாழ்ந்த மிருகமாகிய நாயை உவமைகூறியது, இழிவுவமைக்குற்றத்தின்பாற்படாது; "மிகுதலுங் குறைதலுந் தாழ்தலு முயர்தலும், பான்மாறுபடுதலும் பாகுபாடுடைய" என்ற தண்டியலங்காரசூத்திரத்தாலும், அதன் உரையாலும்உயர்ந்தபொருளை இழிந்த பொருளோடு உவமித்தல் புன்புலவர் புணர்க்குங்கால் சிறப்பின்மை தெரிந்து ஆன்றோரால் குற்றமென்று தள்ளப்படுதலும், அதுவே நன்புலவர் புணர்க்குங் கால் சிறப்புடைமை தெரிந்து ஆன்றோரால் குணமென்று கொள்ளப்படுதலுங் காண்க. இவ்வாறு நல்லிசைப்புலவர்செய்யுள்களில் வருவன கண்டுகொள்க. (ரு)

உகசு. பலநாளும் பக்கத்தா ராயினு நெஞ்சிற்
சிலநாளு மொட்டாரோ டொட்டார்—பலநாளு
நீத்தா ரெனக்கை விட லுண்டோ தந்நெஞ்சத்
தியாத்தாரோ டியாத்த தொடர்பு.

(இ - ள்.) பல நாளும்-பலதினமும், பக்கத்தார் ஆயினும் - தமது பக்கத்திலேயேவாழ்ந்துள்ளவர்களானாலும், நெஞ்சில் ஒட்டாரோடு-மனத்திற் பொருத்தமில்லாதவர்களுடன், சில நாளும்-சிலநாளாயினும், ஒட்டார்-சேரமாட்டார், (அறிவுடையோர்); தம் நெஞ்சத்து-தமது மனத்திலே, யாத்தாரோடு - (அன்பால்) கட்டப்பட்டவர்களுடனே, யாத்த-கொண்ட, தொடர்பு - சிநேகத்தை, பல நாளும் நீத்தார் என-(அவர்) பலகாலமாய் (த் தம்மை) விட்டுவிலகினாரென்று கருதி, கைவிடல் உண்டோ - (அறிவுடையோர்) நீங்கவிடுதல் (உலகத்தில்) உண்டோ [இல்லை யென்றபடி], (எ - று.)

சிநேகத்துக்கும் சிநேகமில்லாமைக்கும் காரணம், எப்பொழுதும் அருகிலிருத்தலும் இல்லாமையு மன்று; மனங்கலந்திருத்தலேயா மென்பதாம். நெடுந்தூரத்திலுள்ள சூரியனோடு தாமரைமலர்க்குச் சிநேகமும், எப்பொழுதும் அருகிலேயுள்ள தவளையுடனே அதற்குச் சிநேகமில்லாமையுங் காண்க.

பலநாளும், சிலநாளும் என்ற உம்மைகள் - முறையே, உயர்வுசிறப்பு இழிவுசிறப்புப் பொருளன; இந்த உம்மைகள் - முறையே நாளினது மிகுதியையும் குறைவையும் விளக்குவன. பக்கம்-பக்ஷமென்னும் வடமொழியின் திரிபு. நெஞ்சத்திற் சிலநாளும் ஒட்டார் என எடுத்து, மனத்திற் சிலநாளாயினும் ஒன்று படாதவர் எனவும் உரைக்கலாம். (ச)

உகரு. கோட்டுப்பூப் போல மலர்ந்துபிற் கூம்பாது
வேட்டதே வேட்டதா நட்பாட்சி—தோட்ட
கயப்பூப்போல் முன்மலர்ந்து பிற்கூம்பு வாரை
நயப்பாரு நட்பாரு மில்.

(இ - ள்.) கோடு பூ போல - மரக்கிளைகளிலுண்டாகின்ற மலர்போல, மலர்ந்து-(முன்னேமுக) மலர்ச்சிபெற்று, பின் கூம்பாது-பின்பு (அம்மலர்ச்சி) குவியாமல், வேட்டதே வேட்டது-(முன் ஒருவரோடொருவர்) விருப்பங்கொண்டதுவே விருப்பமாயிருப்பது, நட்பு ஆட்சி ஆம் - சினேகதருமத்தைக்காத்தலாகும்; தோட்ட கயம் பூ போல்-தோண்டப்பட்ட நீர்நிலையிலுண்டாகிற மலர்போல, முன் மலர்ந்து-முதலில் (முக) மலர்ச்சிகாட்டி, பின் கூம்புவாரை-பின்பு (அம் மலர்ச்சியொழிந்து முகஞ்) சுருங்குபவர்களை, நயப்பாரும்-விரும்புபவர்களும், நட்பாரும்-சினேகிப்பவர்களும், இல் - இல்லை.

உவமையணி. கோட்டுப்பூ, கொடிப்பூ, நீர்ப்பூ, புதர்ப்பூவெனப் பூநான்கு வகைப்படும்; நிலப்பூ என ஒன்று கூட்டி ஐந்தென்பாரு முளர். ஆம் - ஆகுமென்பதன் விகாரம். தோட்ட-தோடுகளையுடைய எனவும் உரைக்கலாம்.

உகசு. கடையாயார் நட்பிற் கமுகனைய ரேனை
யிடையாயார் தெங்கி னனையர்—தலையாயா
ரெண்ணரும் பெண்ணைபோன் றிட்ட ஞான்றிட்டதே
தொன்மை யுடையார் தொடர்பு.

(இ - ள்.) கடை ஆயார் - கீழ்ப்பட்டவர்கள், நட்பில்-சினேகதருமத்தில், கமுகு அனையர் - பாக்குமரத்தை ஒத்திருப்பர், ஏனை இடை ஆயார் - மற்றை மத்திமதரமானவர், தெங்கின் அனையர் - தென்னைமரத்தை ஒத்திருப்பர்; தலை ஆயார் - முதல்தரமானவர்களாகிய, தொன்மை உடையார் - பழைமையென்னும் பெருங்குணத்தையுடைய மேன்மக்களது, தொடர்பு-சினேகம், எண் அரு பெண்ணை போன்று-நினைத்தற்கும் அருமையான (சிறப்பையுடைய) பனைமரத்தை ஒத்து, இட்ட ஞான்று இட்டதே-நட்ட அக்காலத்தில் நட்டதன்மையதே, (எ - று)

பாக்குமரம்போல ஒருகால் உபசரணை தவிர்ந்தாலும் பயன்கெடுபவர் அதமர், தென்னைமரம்போல இடையிடையே உபசரணையில்லாமற்போனாற் பயன் கெடுபவர் மத்தியமர், பனைமரம்போல முதலில்நட்டது மாத்திரமே யன்றிப் பின்புஒருகாலத்திலும் யாதோருபசரணையையும்வேண்டாமல் என்றும் ஒரு படிப்படப் பயன்படுபவர் உத்தமர் என்பதாம். "உத்தமர்தா மீயுமிடத் தோங்குபனைபோல்வரே, மத்திமர்தாந் தெங்குதனை மானுவரே - முத்தலரும், ஆங்கமுகுபோல்வ ரதம ரவர்களே, தேங் கதலியும் போல்வர் தேர்ந்து" என்னும் நீதிவெண்பாவையுங் காண்க. உவமையணி.

கமுகு - க்ரமுகம் என்னும் வடமொழியின் திரிபு. தெங்கின்-இன்சாரியைபெற்ற இரண்டனுருபு தொக்கது. பின்னிரண்டடிக்கு வேறுரைகையாக

அர்வயித்துப் பொருளுரைப்பாரு முளர்; அது பொருத்தமாயிற் கொள்க. பழமையாவது - ஒருகாற்செய்த நட்பைப் பலகாலம் பாராட்டுந் தன்மை; இனி, பரம்பரையாகவரும் நற்குண மென்றுங் கொள்ளலாம். (௬)

௨௧௭. கழுநீருட் காரடகே னுமொருவன்
விழுமிதாக் கொள்ளி னமிழ்தாம்—விழுமிய
குய்த்துவையார் வெண்சோறே யாயினு மேவாதார்
கைத்துண்டல் காஞ்சிரங் காய்.

(இ - ள்.) கழு நீருள் கார் அடகு எனும்-அரிசிகழுவிய நீரிற் சமைத்த கறுத்த இலைக்கறியே யாயினும், ஒருவன் - ஒருத்தன், விழுமிது ஆ கொள்ளின் - சிறந்த அன்புடையதாக (க்கொடுக்க) ப் பெற்றால், அமிழ்து ஆம் - (அது) அமிருதம்போ லின்சுவையதாகும்; விழுமிய-சிறந்த, குய் - தாளித்த கறிகளோடும், துவை - துவையல்களோடுங் கூடி, ஆர் - நிறைந்த, வெள் சோறே ஆயினும்-வெண்மையான நல்லரிசிச்சோறேயானாலும்,மேவாதார் கைத்து உண்டல்-தன்னைச் சிநேகியாதவரது கையிலுள்ளதை உண்ணுதல், காஞ்சிரம் காய் - எட்டிமரத்தின் காயைத் தின்பதுபோல இன்னாதாகும்.

இக்கவியின்கருத்தே கீழ் அதிகாரத்துக்கு ௬, ௭, ௧௦ - மூன்றுபாடல்களிற் கூறப்பட்டது.

கழுநீர் - கழுவுநீர் என்பதன் விகாரம்; வினைத்தொகை. சோறேயாயினும் என்றதிலுள்ள ஏகாரமும், உம்மையும் - உயர்வுசிறப்பு. கைத்து-பொருள் என்றபடி. (எ)

உகஅ. நாய்க்காற் சிறுவிரல்போ னன்கணிய ராயினு
மீக்காற் றுணையு முதவாதார் நட்பென்னாஞ்
சேய்த்தானுஞ் சென்று கொளல்வேண்டுஞ் செய்விளைக்கும்
வாய்க்கா லனையார் தொடர்பு.

(இ - ள்.) நாய் கால் சிறு விரல் போல் - நாயின் கால்களிலுள்ள சிறிய விரல்கள்போல, நன்கு அணியர் ஆயினும்-மிக அருகில் நெருங்கியுள்ளவரானாலும், ஈ கால் துணையும் உதவாதார் - ஈயின்காலளவாகிலும் உதவிசெய்யாதவர்களது, நட்பு-சிநேகம், என் ஆம்-யாதுபயனுடையதாம்? [ஒரு பயனும் உள்ளதன் றென்றபடி]; செய் விளைக்கும் - கழனியைப் பயிர்விளையும்படி செய்கின்ற, வாய்க்கால் - நீர்க்காலை, அனையார்-ஒத்து மிக உதவுபவர்களது, தொடர்பு - சிநேகத்தை, சேய்த்து ஆனும்-தூரத்திலுள்ளதாயினும், சென்று கொளல்வேண்டும் - போய்ப் பெறவேண்டும்; (எ - று.)

'அணியராயினும்' என்ற உம்மை - உயர்வுசிறப்பு. 'ஈக்காற்றுணையும்' என்ற உம்மை- இழிவுசிறப்பு. 'சேய்த்தானும்' என்றஉம்மை-உயர்வுசிறப்பு. ஈக்கால் என்றது, இங்கே சிறுமைக்கு எடுத்துக்காட்டுவதோரளவு; "ஈச்சிறகன்னதோர் தோலறினும்" என்றவிடத்து 'ஈச்சிறகு' போல, ஈ - பெயர்சசொல்; ஒருபறவை. செய்-கழனியாதலை 'நன்செய்,' 'புன்செய்' எனவழக்கினுங் காண்க, வாய்க்கால் - நீரோடுங்கால். (அ)

உககூ. தெளிவிலார் நட்பிற் பகைநன்று சாதல்
விளியா வருநோயி னன்று—அளிய
விகழ்தலிற் கோற லினிதேமற் றில்ல
புகழ்தலின் வைதலே நன்று.

(இ - ள்.) தெளிவு இலார் நட்பின் - தெளிவான அறிவு இல்லாதவர்களுடன் கொள்ளுஞ் சிநேகத்தைக்காட்டிலும், பகை - (அவருடைய) விரோதம், நன்று - நல்லது; விளியா வரும் நோயின் - எவ்வுபாயத்தாலுந் தீராமல் நீடித்துவருகிற வியாதியைக்காட்டிலும், சாதல் - இறத்தல், நன்று - நல்லது; அளிய இகழ்தலின் - (ஒருவனது நெஞ்சம்) மிகப்புண்படும்படி நிந்தித்தலைக் காட்டிலும், கோறல் - கொல்லுதல், இனிது - நல்லது; இல்ல புகழ்தலின் - (ஒருவனிடத்து) இல்லாத குணங்களைச்சொல்லித் துதித்தலைக் காட்டிலும், வைதலே - திட்டுதலே, நன்று - நல்லது; (எ - று.)

மூடனுடையபகைமையாற் பெரும்பாலுந் துன்பமே உண்டாகாது; ஒருகால் உண்டானாலும் அது எளிதில் ஒழித்தற்குக் கூடியதாயிருக்கும், அங்ஙன மன்றாயினும் அதனாலுண்டாகுந் தீங்கினும் அவனது நட்பினாலுண்டாகுந் தீங்குகள் மிகப்பலவாம். ஆதலின், 'தெளிவிலார்நட்பிற் பகை நன்று' என்றார். "சாதலினின்னாததில்லை" என்றபடி ஒருவனுக்கு எல்லாத் துன்பங்களினும் மிக்கதெனப்படுகிற மரணவேதனையைத் தீராதவியாதியினும் நன்று என்றது, ஆதாரமான உடம்பு நீங்கியவாறே உயிர்க்குத்துன்பநுகர்ச்சி இன்றாமாதலின். மரணத்துன்பத்தினும் மிகுந்த துன்பத்தைத் தருவது நிந்தனை என்பது, மூன்றாம் வாக்கியத்தின் கருத்து. 'இல்லபுகழ்தலின் வைதலே நன்று' என்றது, இல்லாததைச் சொல்லிப் புகழ்தலின் இழிவை விளக்குதற்கு.

தெளிவு இலார் - ஆராய்ந்து தேறி நம்பப்படாதவரென்றுங் கொள்ளலாம். விளியா என்பதைப் பெயரெச்சமாகக்கொண்டு, மேல் அரு எனப் பதம்பிரித்து, நீங்காத அருமையான நோயென்றும் கொள்ளலாம். மற்று - அசை, இல்ல - பெயர்.

அதிகாரம் நட்பாராய்தலாதலால், முதல்வாக்கியத்தை உபமேயமாகவும், மற்றைமூன்றையும் உபமானமாகவுங் கொள்க. (௯)

௨௨௦. மரீஇப் பலரோடு பன்னாண் முயங்கிப்
பொரீஇப் பொருட்டக்கார்க் கோடலே வேண்டும்
பரீஇ யுயிர்செகுக்கும் பாம்பொடு மின்னா
மரீஇப் பின்னைப் பிரிவு.

(இ - ள்.) பலரோடு - அநேகம்பெயருடனே, மரீஇ - சேர்ந்து, பல்நாள் - அநேகநாட்கள், மூயங்கி - கலந்து, பொரீஇ - (தம்குணமும் அவர்குணமும்) ஒத்து, பொருள் தக்கார்-நன்குமதிக்கும் பொருளாகத் தக்கவர்களை, கோடலே-சிநேகஞ்செய்துகொள்ளுதலே, வேண்டும்-தகுதி; பரீஇ-கடித்து, உயிர் செகுக்கும் - உயிரையொழிக்கின்ற, பாம்பொடும்-பாம்போடாயினும், மரீஇ சிநேகஞ்செய்து, பின்னை பிரிவு-பின்பு அதனை விட்டுநீங்குதல், இன்னு - துன்பந்தருவதாம்; (எ - று.)

தாககுணமுடையவரோடு சிநேகஞசெயது பிரிநதாலும மனவருததமுணடாமாதலால, பினனொருகாலததும பிரியவேணடாதபடி முனனமே ஒருவரிடததுளள குணததைப பழகிபபாாததறிநது சிநேகிககவேணடுமெனபதாம இசசெயயுளில முநதின வாககியததிற கூறியசிததாநதததிறகுப பிநதினவாககியததிற காரணஙகாட்டி நிறததினமையால, ஏதுவணி

மருவி, பொருவி, பரிநது எனனும இறநதகால வினையெசசஙகள-மரீஇ, பொரீஇ, பரீஇ என விகாரபபட்டு அளபெடுததன, சொலலிசையளபெடை நானகாமடியல, மரீஇஇ எனஙபெடை, நானகுமாததிரை பொருட்டககார - உபயோகமாகத தககவா பாமபொடும, உ மமை - இழிவுசிறபபுஇனனு எனபதை இனனுது எனபதன ஈறுதொகுததலாகவாயினும, பிரிவு எனபதைப பனமை குறிககும பாலபகாவஃறிணைப பெயராகவாயினுங கொளக தககாாகோடல எனபதில, உயாதிணைப்றறு ரகாததினமுனனமைமியககது, இரணடாம வேறறுமைததொகை யாதலின

இசசெயயுளில நானகுஅடியிலும எதுகையில உயிரளபெடை வநதது, அளபுததொடை

"கூடிபபிரியேல," 'இணககமறிநதிணஙகு" எனஔவையாா கூறியதமிழககருததேபறறியாம ' விலஙகேயுநதமமோடுடனுறைதனமேவுங,கலநதாரைககைவிடுதலொலலா- விலஙகருவி, தாஅயிழியுமலைநாடவினனுதே, பேயேபாடாயினுமபிரிவு" எனனுமபழமொழிசசெயயுள நோககததககது.

"யஸயகஜஞாயதேபரிலம ந குலம ந ச ஸமபரய நதேநஸஙகதிமகுரயாத" எனனும வடநூல மேறகோள இஙகுக கவனிககததககது

[தொல்காப்பியம் எழுத்ததிகாரம் - தொன்மரபு சூ கூ] "நீட்டம்வேண்டி னவ்வள புடைய, கூட்டி யெழூஉத லென்மனார் புலவர்' என்னுஞ் சூத்திர வுரையில் ஆசிரியர் நச்சினார்க்கினியர் கூறுமாறு —'அவ்வளபுடைய' என்ப னமையாகக் கூறியவதனால் இவரும் நான்குமாத்திரையுங் கொண்டார் என்னை இவ்வாசிரியரை 'மூத்தநூல்கண்டு' என்றாராகலின் மாபுராணத்து "செய்யுட்களோசை சிதையுங்கா லீரளபு, மையப்பாடின்றி யணையுமா— மைதீரொற், றின்றியுஞ் செய்யுட்கெடின் ஒற்றளபு உண்டாக்கு, குன்றுமே லொற்றளபுங் கொள்" என்ற சூத்திரத்தான் அவர்கொண்ட நான்குமாத்தி ரையும் இவ்வாசிரியர்க்கு உடன்படல்வேண்டுதலின் அது, "ஆஉஉத்தீம்புகைத் தொல்விசும்பு," "பேஎ ஏத்துங்கொல்," "செறாஅஅய்வாழியநெஞ்சு," "இலாஅஅர்க்கில்லைத்தமர்," "விராஅஅய்செய்யாமைநன்று," "மரீஇஇப் பின்னைப்பிரிவு" எனச் சான்றோர் செய்யுட்களெல்லாம் நான்குமாத்திரை பெறுதனிற்றலின் அன்றி, மூன்றுமாத்திரை பெற்றனவேல் ஆசிரியத்தளை தட்டுச் செப்பலோசைகெடுமாயிற்று இங்ஙனம் அளபெடாதின்று ஆசிரி யத்தளை தட்டுநிற்பன கலிக்குறுப்பாகிய கொச்சகவெண்பாக்கள் இவை யல்லனவென்றுணர்க"—என்பது

இனி, தொல்காப்பியத்துச் செய்யுளியலில் "நேர்நிறுத்தசீர்' என்னுஞ் சூத்திரத்தின் (சி. வை தாமோதரம் பிள்ளையவர்கள் அச்சிட்ட) உரையில்

"உறாஅர்க்குறுநோ யுரைப்பாய் கடலைச், செறாஅய் வாழிய நெஞ்சு" எனவும், 'கலாஅற் கிளிகடியுங் கானகநாட, விலாஅர்க் கில்லைத் தமர்"எனவும், 'தளைவகையின்றிவந்தன' என்றும்,"தரவும் போக்கும்" என்றசூத்திரத்தின் உரையில்'இங்ஙனம் பாவேறுபடாமையினன்றே "உறாஅர்க்குறுநோயுரைப் பாய் கடலைச், செறாஅய் வாழியநெஞ்சு" என்பதை வெண்பா வன்பாமா யிற்றென்பது' என்றும் காணப்படுவதை உற்றுநோக்குமிடத்து, செய்யு ளியலுக்கு ஷை பிள்ளையவர்கள் அச்சிட்டுள்ள உரை "நீட்டம் வேண்டின்" என்னுஞ் சூத்திரத்தின் நச்சினார்க்கினியருரையோடு மாறுபடுதலின், அவர் கள் அச்சிட்டுள்ள செய்யுளியலுரை நச்சினார்க்கினியருரையல்ல வென்று ஊகிக்கப்படுகின்றது. (க0)

உ௩ - ஆம் அதிகாரம்—நட்பிற்பிழைபொறுத்தல்.

அஃதாவது-தம்மாற் சிநேகிக்கப்பட்டாரிடத்து உள்ளனவாகும் பிழைகளைப் பொறுத்தல். ஆராய்ந்து சிநேகிக்கப்பட்டாராயினும், பொறுக்கப்படுங் குற்றமுடையராதலாலும் விதிவசத்தாலும் உரிமையாலும் அந்நட்டார் தமக்குப் பிழைகளைச் செய்தல் கூடும். அவற்றைப் பொறுப்பது அவரைச் சிநேகஞ்செய்தாரது கடமையாம். ஆதலின், இவ்வதிகாரம் நட்பாராய்தலின்பின் வைக்கப்பட்டது. நட்பு-நட்டார்க்குத் தொழிலாகுபெயர். பிழை-முதனிலைத்தொழிற்பெயர். திருக்குறளில் 'நட்பாராய்தல்' என்னும் அதிகாரத்தின்பின் 'பழைமை' என்னும் அதிகாரத்தை வைத்ததற்குப் பரிமேலழகர் இக்காரணமே கூறிப்போந்தவாறு காண்க.

௨௨௧. நல்லா ரெனத்தா நனிவிரும்பிக் கொண்டாரை
யல்லா ரெனினு மடக்கிக் கொளல்வேண்டு
நெல்லுக் குமியுண்டு நீர்க்கு நுரையுண்டு
புல்லிதழ் பூவிற்கு முண்டு.

(இ - ள்.) நல்லார் என தாம் நனி விரும்பி கொண்டாரை - நற்குண நற்செய்கையுடையாரென்று ஆராய்ந்தறிந்து தெளிந்து தம்மால் மிகவிரும்பிச் சிநேகஞ்செய்துகொள்ளப்பட்டவரை, அல்லார் எனினும்-(பின்பு ஒரு காலத்தில் முன்பு தாம் தேறியபடி) நற்குண நற்செய்கையுடையவரல்லாதவரென்று கண்டாலும், அடக்கி கொளல்வேண்டும் - (அவர் குற்றங்களைப் பிறர் அறியக்கூறி வெளிப்படுத்தாமல் தம்மனத்திலேயே) அடக்கிவைத்துக் கொள்ளுதலே தகுதி; (ஏனெனில்),—நெல்லுக்கு உமி உண்டு - (யாவராலும் உணவின்பொருட்டு மிகவிரும்பிக்கொள்ளப்படுகிற) நெல்லுக்கும் (பயனற்ற) அதன் உமியாகிய குற்றமும் உள்ளது; நீர்க்கு நுரை உண்டு-(யாவராலும் பானத்தின்பொருட்டு மிகவிரும்பி நாடியடையப்படுகிற) நீருக்கும் நுரையாகியகுற்றம் உள்ளது; பூவிற்கும் புல் இதழ் உண்டு - (சிறப்புடைய) மலருக்கும் (பயனற்ற) அதனை மேல்தழுவியுள்ள புறவிதழாகியகுற்றம் உள்ளது; (எ - று.)

பல சிறந்த குணங்களையுடைய உயர்ந்த பொருள்களிலுஞ் சில குற்றங்களிருக்கை உலகவியல்பே யாதலாலும், "குற்றம்பார்க்கிற் சுற்றமில்லை" என்றபடி ஒவ்வொருவரிடத்தும் குற்றத்தையே நோக்கினால் நண்பரில்லை

யாரு மாதலாலும், தம்மாற் சிநேகிக்கப்பட்டாரிடத்துப் பின்பு காணப்படுங் குற்றங்களையெல்லாம்பாராட்டாமல் அவரிடத்துள்ள குணங்களையே முக்கியமாகக் கொள்ளவேண்டு மென்பதாம். அடக்கிக்கொளல்-இரகசியத்தில் அவர்க்குத் தாம் அறிவு கூறி அவர்களை அடங்கச்செய்து வைத்துக் கொள்ளுதல் என்றும் உரை கூறலாம்.

பின்னிரண்டடிகளிற் கூறிய மூன்றுபமானங்கள் எத்தனை நற்குண முடையாரிடத்தும் குற்றங்கள் காணக்கூடுமென்ற உபமேயத்தை விளக்குதலால், பிறிதுமொழிதல் என்னும் அலங்காரம்; வடநூலார் அப்ராஸ்துதப்ரசம்ஸை என்பர்.

விருத்திராசுரனை வதைத்ததனால் இந்திரனைத்தொடர்ந்த பிரமகத்தியைத்தொலைக்கும்பொருட்டு அவன் அசுவமேதயாகஞ்செய்து திருமாலைப் பூசிக்கவே, அப்பிரமகத்தி தேவர்கள் நியமனத்தின்படி நான்குகூறாகப்பிரிந்து ஒன்றினால் வெள்ளம்புரண்டுவரும் ஆற்றிலும், மற்றொன்றாற் சவட்டு நிலத்திலும், வேறொன்றாற்பருவம்வந்த பெண்களிடத்தும், இன்னொன்றால் வதைசெய்பவரிடத்துஞ் சென்றிருக்கிற தென்றும், வெள்ளத்தில்நுரையாகிய பகுதியே அக்கொலைப்பாவத்தின் வடிவ மென்றும் நூல்களிற் கூறப்படுகிற வரலாற்றால், நீருக்கு நுரை குற்றமாதல் அறிக. "மங்கலமாகி யின்றியமையாதி, யாவரு மகிழ்ந்துமேற்கொள மெல்கிப், பொழுதின் முகமலர்வுடையது பூவே" இதனால், பூவின்சிறப்பை அறிக.

நனி - விசேடித்த உரிச்சொல். இரட்டுறமொழிதலென்னும் உத்தியால், புல்லிதழ் என்பதற்கு-பண்புத்தொகையாய், இழிவானஇதழென்றும்; வினைத்தொகையாய், தழுவியுள்ள இதழென்றும் ஒருங்கு உரைகொள்ளப்பட்டது: முறையே புன்மையான இதழென்றும், புல்லியஇதழென்றும்விரியும். மேல் நன்றியில்செல்வம் என்னும் அதிகாரத்து ௬-ஆம் பாட்டிலுள்ள "நாறுத்தகடு" என்பதனோடு ஒப்பிடத்தக்கது. பூவிற்கும் என்ற உம்மை - இறந்தது தழுவியது. "எஞ்சுபொருட்கிளவி செஞ்சொலாயிற், பிற்படக்கிளவார் முற்படக் கிளத்தல்" என்றதொல்காப்பியவிதியால், உம்மையில்லாத சொற்கள் முன்னும்,உம்மையுள்ள சொல் பின்னும் வைக்கப்பட்டன. இனி, உயர்வுசிறப்பும்மையாகக்கொண்டு, நெல்லுக்கு நீர்க்கு என்பவற்றோடுங் கூட்டலாம். (க)

உஉஉ. செறுத்தோ றுடைப்பினுஞ் செம்புனலோ டார்
மறுத்துஞ் சிறைசெய்வர் நீர்நசைஇ வாழ்நர்
வெறுப்ப வெறுப்பச் செயினும் பொறுப்பரே
தாம்வேண்டிக் கொண்டார் தொடர்பு.

(இ - ள்.) செறு தோறு உடைப்பினும் - (தாங்கள்) அடைக்குந்தோறும் உடைத்துக்கொண்டு போவதாயினும்,செம்புனலோடு ஊடார்-நல்லநீருடனே சிறுகோபமுங் கொள்ளாதவர்களாய், நீர் நசைஇ வாழ்நர்-தண்ணீரைப் பயன்படுத்த விரும்பி வாழ்பவர்கள், மறுத்தும் சிறைசெய்வர் - மறுபடி மறுபடி அணைகோலி (அர்க்கரை) க் கட்டிவைப்பார்கள்; (அதுபோல

வே),—வெறுப்ப வெறுப்ப செயினும் - வெறுக்கத்தக்க குற்றமான காரியங்களை (ஒருவர்) வெறுப்புண்டாம்படி மிகுதியாகச் செய்தவர்தாலும், தாம் வேண்டி தொடர்பு கொண்டார் பொறுப்பர் - தாம் விரும்பிச் சிநேகஞ் செய்து கொண்டவர் (அவரைப் பிழை) பொறுப்பர்; (எ - று.)

எடுத்துக்காட்டுவேமமயணி. செறு தோறு-அடக்குந்தோறும்: செறுத்தல் - அடக்குதல்: செறு தோறு - வினைத்தொகை; தொறுஎன்பதன் நீட்டல்விகாரமான தோறு என்பது இடைச்சொல்லாயினும் பெயர்ச்சொல் தன்மைப்பட்டு நிற்றலால், செறுஎன்னுங் காலங்கரந்தபெயரெச்சம் அதனைக் கொண்டது. வினைத்தொகை உகரமுன்னர் இயல்பாதற்குரிய இது 'செறுத்தோறு' என வருமொழிமுதல் வலிமிக்குவந்தது, சந்தவின்பப்பொருட்டு. சிறைசெய்தல் - புறத்துச் செல்லவொட்டாது தடுத்தல். கசைஇ - சொல்லிசை யளபெடை. வெறுப்ப என்னுஞ் சொல் இரண்டனுள், முன்னது-எதிர்காலப் பலவின்பால் வினையாலணையும் பெயர்; பின்னது - செயவெனெச்சம், காரியப்பொருளது. இரண்டையும் எச்சமாகவேகொண்டு, தன்பங்களை யெனவருவித்து மிகுதிப்பொருளில்வந்த அடுக்கெனினுமாம். இரண்டையும், பலமுறை செய்தலாகிய பொருள்நிலையில்வந்த பலவின்பாற் பெயரின் அடுக்காகக் கொள்ளலாகாது;'வெறுப்பசெயின்' எனஅஃறிணைப் பன்மைப்பெயர்முன் வருமொழி முதல்வலி இயல்பாகவேண்டு மாதலால்.

உஉகூ. இறப்பவே தீய செயினுந் தன் னட்டார்
பொறுத்த றருவதொன் றன்றே—சிறக்கோங்
குருவ வண்டார்க்கு முயர்வரை நாட
வொருவர் பொறையிருவர் நட்பு.

(இ - ள்.) சிறக்கோங்கு-கல்லகிறமுள்ள கோங்குமரத்தின் மலர்களிலே, உருவம் வண்டு - அழகிய வடிவமுடைய வண்டுகள், ஆர்க்கும் - ஒலித்தற்கிடமான, உயர் வரை - உயர்ந்த மலைகளையுடைய, நாட - நாட்டையுடையவனே!—தன் நட்டார் - தனது சிநேகிதர், இறப்பவே தீய செயினும் - மிகவுந் தீங்குகளையே செய்தாராயினும், பொறுத்தல் - (அப்பிழைகளைப்) பொறுத்தல், தருவது ஒன்று அன்றே - (பெருமைக்குண்முடையார்க்குத்) தகுந்திருப்பதொரு காரியமன்றோ? (ஏனெனில்),—ஒருவர் பொறை இருவர் நட்பு-ஒருத்தர் (ஒருத்தருடைய பிழையைப்) பொறுத்திடுதலே இரண்டுபோரது சிநேகத்துக்குக் காரணமாகும், (ஆதலால்); (எ-று.)

ஏதுவணி. "ஒருவர்பொறை யிருவர்நட்பு" என்னுஞ் சொற்றொடர், "தந்தீமையில்லாதார் நட்டவர்தீமையையு, மெந்தீமையென்றேயுணர்பதா-மந்தண், பொருதிரை வந்துலாம் பொங்குநீர்ச சேர்ப்ப,வொருவர்பொறை யிருவர் நட்பு" என்ற பழமொழிச்செய்யுளிற் பயின்றுள்ளது காரணமாகிய பொறுத்தற்குணம், காரியமாகியசினேகமாக உபசரிக்கப்பட்டது. இறப்ப-வரம்புகடக்க. கோங்கு-மரப்பெயர், அதன்சினையான மலருக்கு முதலாகு பெயர். உயர்வரை - ஓங்கின மலை. சிறந்த மலை; இரட்டுறமொழிதல், இது

24

உயர்ந்தவுயர்கிற உயருமெனக் காலந்தோன்ற நிற்றலால், வினைத்தொகை; இதனால் உயர்வாகிய மலையெனப் பண்புத்தொகையாகாது. (ச.)

உஉச. மடிதிரை தந்திட்ட வான்கதிர் முத்தங்
கடுவிசை நாவாய் கரையலைக்குஞ் சேர்ப்ப
விடுதற் கரியா ரியல்பிலரே னெஞ்சஞ்
சுடுதற்கு மூட்டிய தீ.

(இ - ள்.) மடி திரை தந்திட்ட-மடிந்துவிழுகின்ற அலைகள் கொணர்ந்துகொழித்திடுகின்ற, வான் கதிர் முத்தம்-சிறந்த ஒளியையுடைய முத்துக்களை, கடு விசை நாவாய் - மிகுந்த வேகத்தையுடைய மரக்கலங்கள், கரை அலைக்கும்-கரைகளிலே அலையச்செய்து தள்ளுகின்ற, சேர்ப்ப-கடல்துறையையுடைய பாண்டியனே!—விடுதற்கு அரியார் - (சினேகம்) விடுதற்குக் கூடாதவர்கள், இயல்பு இலரேல் - இயற்கையான நற்குணம் இல்லாதவராயின், (அவர்), நெஞ்சம் சுடுதற்கு மூட்டிய தீ - (தமது) மனத்தை எரிப்பதற்கு மூட்டப்பட்ட நெருப்பை யொப்பர்; (எ - று.)

கூடிப்பிரிதல் கூடாதாயினும், சினேகிக்கப்பட்டவர் நற்குணமில்லாமல் துர்க்குணமுடையராயிருந்தால் மனத்திற்கு மிக்க துன்பமே தரும்; ஆதலின், சினேகிக்கப்பட்டவர் தம்மாற்கூடியவளவு தவறின்றி யொழுக வேண்டு மென்பதாம்.

'விடுதற்கரியார்' என்னும் பிரயோகம் மேல் உஉ௬-ஆஞ் செய்யுளினும், இந்த அர்த்தமுள்ள 'விடற்பாலரல்லார்' என்னும் பிரயோகம் அடுத்தசெய்யுளிலும் வருதல் காண்க. நாவாய்- நௌ என்னும் வடமொழியின் சிதைவென்பர். கடலில் முத்து - சிப்பி சங்கு முதலியவற்றிலிருந்து உண்டானவையும், ரத்நாகரமானதால் இயற்கையிலே உள்ளவையும், செயற்கையான நற்குணம் சிறிதுகாலம் இருக்குமேயன்றி நீடித்து நில்லாதாதலால், 'இயல்பு' எனப்பட்டது. சுடுதற்கு-எதிர்காலவினையெச்சம்; இனி, இச்சொல்லை, சுடுதலென்னுந் தொழிற்பெயரின்மேற் பொருட்டுப்பொருளில்வந்த நான்காம் வேற்றுமையாகக் கொள்ளலாகாது: இசசொல் எதிர்காலங் காட்டுதலாலும், தொழிற்பெயர் பெரும்பாலும் காலங்காட்டாமையாலு மென்க. கடு-கடி யென்னும் உரிச்சொல் ஈறுதிரிந்தது. (௪)

உஉ௫ இன்னா செயினும் விடற்பால ரல்லாரைப்
பொன்னாகப் போற்றிக் கொளல்வேண்டும்—பொன்னொடு
நல்லிற் சிதைத்ததீ நாடொறு நாடித்த
மில்லத்தி லாக்குத லால்.

(இ - ள்.) இன்னா செயினும் - துன்பங்கள் பலவற்றைச் செய்தாராயினும், விடல் பாலர் அல்லாரை - விடத்தக்கவரல்லாதவரை, பொன் ஆக போற்றிகொளல் வேண்டும்-பொன்னைப்போலவேநினைத்து விரும்பிஎன்கு மதித்துமேன்மையாகக் கொள்ளுதல் தகுதி; (ஏனெனில்),—பொன்னொடு

பால்] உ௫ - ஆம் அதிகாரம்.—நட்பிற்பிழைபொறுத்தல். ௬௮௭

நல் இல் சிதைத்த தீ-பொன் முதலிய நற்பொருள்களுடனே (ஒருவருடைய) சிறந்த வீட்டையும் எரித்தழித்திட்ட நெருப்பை, நாள் தொறும் நாடி தம் இல்லத்தில் ஆக்குதலால்-தினந்தோறும் விரும்பி (அவர்) தமது வீட்டில் வளர்த்துவைத்தலால்; (எ - று.)

இந்தச்செய்யுளின் முதலடியோடு வருஞ்செய்யுளின் முதலடி ஒப்பு நோக்கத்தக்கது.

நன்மை தீமை பாராது அகப்பட்டவையெல்லாவற்றையும் எரித்தழிக்கும் இயல்பினதாகிய நெருப்பையும் சமைத்தல் விளக்கெரித்தல் முதலிய பிரயோசனங்களின்பொருட்டு உலகத்தில் எல்லோரும் தமது வீடுகளில் பல இடத்தும் சேர்த்திருக்கவில்லையா? அதுபோலவே, சிலகாலம் துன்பஞ்செய்வாராயினும் பிறகாலத்து உதவிசெய்தல் நோக்கி அவரோடு பிழைபாராது பொறுத்துச் சிநேகிக்கவேண்டு மென்பதாம். நெருப்பை உபமானமாகக் கூறினமையின், துர்க்குணமுடையாரோடு மிக நெருங்காமலும் விட்டு நீங்காமலும் பழகவேண்டு மென்றவாறும்.

பொன் - சிறந்த பொருள்களுக்கெல்லாம் உபலட்சணம். இன்னா - இனிமையென்னும் பண்பினடியாப் பிறந்த எதிர்மறைப் பலவின்பாற் குறிப்பு வினையாலணையும்பெயர்.

முன்பாட்டில் "நெஞ்சஞ் சுடுதற்கு மூட்டிய தீ" என்றமையின் - யாவரும் அஞ்சுவா ரெனக் கருதி, தீயைச் சேர்த்தல்போல அவரையுஞ் சேர்த்தல்வேண்டுமென்ற இப்பாட்டை அடுத்திருக்க வைத்தார்.

"அப்ரியாண்யபிகுர்வாணேயப்ரிய ப்ரியஏவஸ.-தக்தமந்திரஸாரேபி கல்யவஹ்ராவகாதர:" என்பது, இதற்குச் சேர்ந்த வடநூன் மேற்கோள்.

உஉகூ. இன்னா செயினும் விடுதற் கரியாரைத்
துன்னத் துறத்த றகுவதோ—துன்னருஞ்சீர்
விண்குத்து நீள்வரை வெற்ப களைபவோ
கண்குத்திற் றென்றுதங் கை.

(இ - ள்.) துன் அரு சீர் - (பிறவிடத்துச்) சேர்தற்கருமையான சிறப்புக்களைத் தம்மிடஞ் சேரப்பெற்றுள்ள, விண் குத்தும் நீள் வரை - ஆகாயத்தைக் குத்துகின்ற நீண்ட மூங்கில்களையுடைய, வெற்ப - மலைகளையுடைய பாண்டியனே!—கண் குத்திற்று என்று தம் கை களைபவோ - தமது கண்ணைக் குத்திவிட்டதென்ற காரணத்தால் தமது கையை வெட்டியொழிப்பார்களோ? [உலகத்தில் எவரும் ஒழிக்கமாட்டாரன்றோ], (அதுபோலவே) இன்னா செயினும் - துன்பங்களைச் செய்தாலும், விடுதற்கு அரியாரை - விடத்தகாதவர்களை, துன்ன துறத்தல் - சேர்க்காமல் விட்டிடுதல், தகுவதோ தகுந்ததொரு காரியமாகுமோ? [ஆகா தென்றபடி]; (எ - று.)

இது - எடுத்துக்காட்டுவமையணி. கையைத் திருஷ்டாந்தமாகக் காட்டினமையின், அவர் தமக்கு அங்கமாகுபவரென்க. தமக்குக் கண் உதவி

கூறப்பட்டதனால், தம்மையும் ஓர் அங்கமாகவே கருதுக வென்றபடியாம். இங்குக் கூறிய உவமையால், தமது அவயவங்களுள் ஒன்றில் மற்றொன்று அஜாக்கிரதையினாற்பட்டு அதற்கு வருத்தத்தையுண்டாக்கினால் அதற்காக அவ்வருத்தம் உறப்பெற்ற கோபித்துக் களைபவரில்லாமைபோல, ஒருவர் மற்றொருவர்க்குச் சோர்வினால் தீங்கிழைத்தால் அதற்காக அவரையழிப்பது தகுதியன்று என்பது பெறப்பட்டது.

வரையென்னுங் கழுவின்பெயர்-மூங்கிற்குச் சினையாகுபெயர். களைப- பலர்பால் முற்று - எதிர்மறை. (௬)

௨௫௭ இலங்குநீர்த் தண்சேர்ப்ப இன்னா செயினுங்
கலந்து பழிகாணார் சான்றோர்—கலந்தபின்
றீமை யெடுத்துரைக்குந் திண்ணறி விலாதார்
தாமு மவரிற் கடை.

(இ - ள்.) இலங்குநீர்த் தண்சேர்ப்ப-விளங்குகின்ற நீரையுடைய குளிர்ந்த கடற்றுறையையுடைய பாண்டியனே!—இன்னா செயினும்-(தமக்குத்) துன்பங்கள் பலவற்றைச் செய்திட்டாலும், சான்றோர் (நற்குண நற்செய்கைகளாலும் கல்வி கேள்விகளாலும்) மிக்க பெரியோர், கலந்து பழி காணார் - (ஒருவரைச்) சிநேகித்தது அதன்பின் (அவரிடமுள்ள) குற்றத்தைப் பாராட்டமாட்டார், கலந்தபின் தீமை எடுத்து உரைக்கும்-சிநேகித்தபின்பு (அவரது) குற்றங்களை வெளிப்படுத்துக் கூறுகின்ற, திண் அறிவு இல்லாதார் - உறுதியான அறிவு இல்லாதவர்கள், தாமும் அவரின் கடை-தாங்களும் (தங்களுக்குத் தீங்குசெய்யும்) அவர்போலவே கடைப்பட்டவராவர்.

கீழ்மக்களினும் மேன்மக்களுக்கு உள்ள சிறப்பு அவரிடமுள்ள குற்றங்களை ஒருபொருளாக நோக்காது பொறுத்தலே யாதலால் மேன்மக்கள் அங்ஙனஞ்செய்யாராயின் தாமும் கீழ்மக்களாய் விடுவ ரென்பதாம்.

தாம் அறிவுடையராயிருந்தும் கற்றறிமூடராயக் குற்றங்காணுதலால்,

அவர்றகடை எனபதறகு-அவாகளிலுங கடைபபடடவா எனறும உரைக கலாம சிறியோாகக குறறஞசெயதலஇயலபு, பெரியோாககு அது பொ றுததல இயலபு ஆகவே, சிறியோா தம இயலபாற செயத குறறஙகளைப பெரியோா தம இயலபாற பொருராயின, இயலபுகெடடு அவரினும இழி வுடையராவரெனக காணக நணபாககுத தீஙகுசெயயும அவிவேகமபோல வதே அவரிடதது உளள குறறததைத யெடுததுரைககும அவிவேகமு

மெனக.

இகைகு நீா • விளககுக தன்மையுளள எனறும உரைககலாம, நீா-நீர மையென்னும பணபுபபெயா ஈறுபோயிறறு பழி-பழிககபபடுவது, செயப படு பொருள்விகுதி புணாநது கெட்டபெயா தீமை - பணபுபபெயா. தா மும், உமமை - எசசபபொருளது பிறாககுத தீஙகுசெயயாத தாமும என உயாவு சிறப்பாகவுமாம். கடை-அதம ரென்றபடி, கடையாககு ஆகுபெயா.

உ௨௫. எதிலார் செய்த இறப்பவே தீதெனினு
நோதக்க தென்னுண்டா நோக்குங்காற்—காதல்
கழுமியார் செய்த கறங்கருவி நாட
விழுமிதா நெஞ்சத்து நின்று.

(இ - ள்.) கறங்கு அருவி நாட - ஒலிக்கின்ற மலையருவிகளையுடைய நாட்டையுடையவனே!—எதிலார் செய்தது-அயலார் செய்தது, இறப்பவே தீது எனினும் - மிகவுக் தீமையைத் தருவதேயானாலும், நோக்குங்கால் - (விதியை) ஆராய்ந்துபார்க்குமிடத்து,நோதக்கது என் உண்டு ஆம்-வெறுக் கத்தக்கது யாது உள்ளதாம்? [ஒன்றுமில்லை யென்றபடி]; (ஆகவே), காதல் கழுமியார்செய்த-அன்புமிகுந்தவர் செய்த தீங்குகள், நெஞ்சத்துள் நின்று-மனத்திில்நின்றால் [ஆராய்ந்து எண்ணினு லென்றபடி], விழுமிது ஆம்-சிறப் புடையதாய்விடும்; (எ - று.)

அயலார் செய்த குற்றமே ஆலோசிக்குமிடத்து வெறுக்கத்தகாததென் றால், நண்பர் செய்தது பிரியமாகுமென்னத் தட்டில்லை என்பதாம். இச் சில பாடல்களால், நண்பர் அறிவில்லாமையாற் செய்யுங் குற்றங்களைப் பொறுத்தல் கூறப்பட்டது; இப்பாட்டில், விதிபற்றி அவரால் நிகழுங் குற் றத்தைப் பொறுத்தல் உணர்த்தப்பட்டது.

செய்த-பெயர். செய்த விழுமிதாம்-பன்மையொருமைமயக்கம்; தனித் தனி விழுமியதாகு மென்க. இனி, செய்தது என்பதன் ஈறுதொகுத்தலாக வுங் கொள்ளலாம். நோதற்குத்தக்கது, நோதக்கது. நோ - முதனிலைத் தொழிற்பெயர்; நான்காம் வேற்றுமைத்தொகை. ஆம் - அசைநிலைப்பொருளது. சிற்ப என்பது, சின்று மனத் திரிந்தது; "வானின்றுலகம் வழங்கி வருதலால்" என்னுந் திருக்குறளிற்போல விழுமிதா எனப் பிரித்து, துன்பந்தருவதா? [அன்று] என்றும் உரைக்கலாம்; "விழுமஞ் சீர்மையும் சிறப்பு மிடும்பையும்" ஆதலின். (அ)

உஉகூ. தமரென்று தாங்கொள்ளப் பட்டவர் தம்மைத்
தமரன்மை தாமறிந்தா ராயி னவரைத்
தமரினு நன்கு மதித்துத் தமரன்மை
தம்மு ளடக்கிக் கொளல்.

(இ - ள்.) தமர் என்று தாம் கொள்ளப்பட்டவர்தம்மை - தமது நண்பினரென்று தம்மால் அபிமானித்துச் சிநேகஞ் செய்துகொள்ளப்பட்டவர்களை, தமர் அன்மை தாம் அறிந்தார் ஆயின்-தமதுநண்பரென்று கொள்ளுவதற்குஏற்ற குணமுடைய நல்லாதவராகத் தாம் (பின்பு) அறிந்தாரானால், அவரை தமரினும் நன்கு மதித்து-அவர்களைத் தமது உண்மையான நண்பரினும் மேன்மையாகக் கொண்டு கௌரவித்து, தமர் அன்மை தம்முள் அடக்கிக்கொளல்-(அவர்களிடங்காணப்பட்ட) தமராதற்கேலாத தன்மையைத் தமது மனத்தினுள்ளேயே அடக்கிவைத்துக்கொள்க; (எ - று.)

தமரினும் நன்குமதித்தல்-அவர்கள்தமதுகுணத்தை நோக்கியாயினும் தம்தம்குற்றம் ஒழிதற்பொருட்டும், தம்மிடம் அவர்கள் மேன்மேற்குற்றஞ் செய்திடாமைப் பொருட்டுமென்க. தமரன்மை-தமரல்லாதவர்; பண்பாகு பெயர். இனி, உருபுமயக்கமாய், கொள்ளப்பட்டவர்தம்மை என்பதற்கு - கொள்ளப்பட்டவரிடத்து என்றும் உரைக்கலாம். கொளல் - அல் விகுதி பெற்றவியங்கோள்உடன்பாட்டு முற்று; "பயனில்சொல் பாராட்டுவானை—மக்கட்பதடி யெனல்" என்ற திருக்குறளில் 'எனல்' என்பது போல.

இப்பாட்டில் 'தமர்' என வந்தசொல்லும் பொருளும் மீண்டும் பலவிடத்து வந்தமையால், சொற்பொருட்பின்வருநிலையணி. (க)

௨௩௦. குற்றமு மேனைக் குணமு மொருவனை
நட்டபி னாடித் திரிவேனே—எட்டான்

மறைகாவா விட்டவன் செல்வுழிச் செல்க
வுறைகடல்சூழ் வைய நக.

(இ - ள்.) ஒருவனை நட்டபின் - ஒருத்தனைச் சினேகித்தபின்பு, குற்றமும் ஏனை குணமும் நாடி திரிவேனேல்-(அவனிடத்திலுள்ள) குற்றங்களையும் அவற்றிற்கு எதிரிடையான குணங்களையும் ஆராய்ந்து திரிவேனானால், (யான்), அறை கடல் சூழ் வையம் நக-ஒலிக்கின்ற கடல்சூழ்ந்த நிலவுலகத்தார் யாவரும் (என்னை இகழ்ந்து) சிரிக்கும்படி, நட்டான் மறை காவா விட்டவன் செல்வுழிசெல்க-சினேகிதனது இரகசியத்தை அடக்கிவைத்துக் காவாமல் வெளியிட்டு விட்ட பாவி செல்லுங் கதியிற் செல்வேனாக;(எ-று)

இச்செய்யுள், நட்பிற்பிழைபொறுக்கும் இயல்புறுதியையுடையானொருவன் செய்யுஞ்சபதமூலமாக அக்குணத்தின்கடமையைவெளியிட்டவாறு.

வெளியிட்டால் நேசித்தவனுக்குத் துன்பந்தரக்கூடிய இகசியங்களை வெளிப்படுத்தினவனுக்கு நேரும் நரகமே ஒருவனைச் சினேகித்தபின் அவனது குற்றங்களைப் பாராட்டுபவனுக்கும் நேர்வதென்பதாம். எனவே, இரண்டும் ஒத்த பெரும்பாவ மென்றபடி. நட்டபின் குற்றமும் குணமும் நாடித்திரிதல் தகாதென்றமையின், நட்பதற்குமுன்னமே இவற்றை ஆராய்ச்சி செய்யவேண்டுமென்றும், நட்புச்செய்தபின் குற்றங்களையும் குணமாகவே கருதவேண்டு மென்றும் கூறியபடியாம்.

மறை - மறைத்தற்கு உரியது, (பிறர்க்கு அறியப் படாமல்) மறுக்கத் தக்கது. செல்க-வியங்கோள்முற்று; இங்கே, தன்மையொருமைக்குவந்தது. வையம்-எல்லாப்பொருள்களையும் வைக்குமிடமெனக் காரணப்பெயர்; இங்கே இடவாகுபெயர். (௪௦)

௨௪ - ஆம் அதிகாரம்,—கூடாநட்பு.

அஃதாவது - நிரிகாரணங்களுள் உள்ளே மனத்தாற் கூடாமலிருந்தே வெளியே சொற்செயல்களாற் கூடியொழுகுவாரது சினேகம். மேல் நண்பர் செய்த பிழைகளைப் பொறுத்தல் வேண்டுமெனக்கூறி, இங்கே, பொறுக்கப்படாத குற்றமுடைமையால் விடற்பாலதாகிய நட்புக் கூறுகின்றமையின், இது அவ்வதிகாரத்தின்பின் வைக்கப்பட்டது; திருக்குறளிலும் பழமையென்னும் அதிகாரத்தின்பின் தீநட்பு கூடாநட்பு என்னும் அதிகாரங்களை வைத்தவாறு காண்க. இனி, இதற்கு - குடிப்பிறப்பாலும் குணத்தாலும் ஒழுக்கத்தாலும் மனத்தாலும் அறிவுடைமையாலும் பிறவாற்றாலும் தமது நெஞ்சுக்குப் பொருந்தாதவரைச் சினேகஞ்செய்யலாகாதென்பதை புணர்த்துவதென்றும் பொருள்கொள்ளலாம்.

உருக. செறிப்பில் பழங்கூரை சேறணை யாக

விறைத்துநீ ரேற்றுங் கிடப்பர்—கறைக்குன்றம்

பொங்கருவி தாழும் புனல்வரை நன்னாட

தங்கருமம் முற்றுந் துணை.

(இ - ள்.) கறை குன்றம்-கறுப்பான மலைகளினின்று,பொங்கு அருவி தாழும் - மிகுந்த அருவிகளாகப் பெருகுகின்ற, புனல் வரை-நீரெல்லையையுடைய, நல் நாட-சிறந்த நாட்டையுடைய பாண்டியனே!—செறிப்பு இல் பழங் கூரை-கட்டுக்கோப்பில்லாத பழையகூரைவீட்டிலே, (மழைக்காலத்தில்), சேறு அணை ஆக - சேற்றினால் அணை உண்டாக (ச் செய்து), (நீர்) இறைத்தும் - (அதனுள்ளேவிழுந்த) நீரை (வெளியிலே) இறைத்தும், நீர் ஏற்றும் - (மேல்விழும்) நீரை (அங்ஙனம் விழவொட்டாமற் கையினாலும் பாத்திரங்களினாலும்) ஏற்றும், தம் கருமம் முற்றும் துணை - தங்கள் காரியம் முடியுமளவும், கிடப்பர் - (சிலர் அதிலே) வாசஞ்செய்திருப்பர்;(எ-று.)

சிலர் தமது இயற்கை நற்குணத்தினாலல்லாமல் தங்கள் காரியம் நிறைவேறுதற்பொருட்டு அதுவரையில் மிகத்தாழ்ந்த நிலைமையில் இருப்பதாக வெளிக்குக்காட்டுவது உண்டு, அப்படிப்பட்டவர்கள்சினேகம் நம்பிக் கொள்ளத் தக்கதன்று என்பதாம்.

செறிப்பு-அமைதி; தொழிற்பெயர். கூரை - இழிவான மேற்புறத்தையுடைய சிற்றில். அணை-நீரைத்தடுக்குஞ் செய்கரை. வரை-மலை யென்றால், குன்றம்-அதன் சிகர மென்க.

இனி, இப்பாட்டிற்கு - பழுதுபட்ட கூரைவீட்டி லுள்ளவர் மழை பெய்கையில அதற்குப் பழுதுவராமற் பலவகையாலுங் காத்துநிற்பது போலச் சினேகிதாதுகாரியம் முடியுமளவும் அதனைப் பலவகையாலும் முயன்று காத்திடுபவரே நேசிக்கத்தக்கவர் பிறரல்லர் என்றும், மழைவருமுன்னமே பழுதுபட்டவீட்டைச் செவ்வைசெய்துகொள்ளாமல் வந்தபொழுது வருந்துகின்றவர்போல வருமுன்காப்பவரல்லாமல் வருங்காலும் வந்தபின்புங் காப்புவர் நட்கப்படாதவ ரென்றுங் கருத்துக்கொள்வாருமுளர்.

நீர்இறைத்தும்-(கூலிக்காகப் பிறர்பயிருக்குத்) தண்ணீரிறைத்தும், ஏற்றும்-யாசகஞ்செய்தும், சேறு அணை ஆக - சேற்றினால் தலைக்கு அணையமைத்துக்கொண்டு, கிடப்பர்-படுத்திருப்பர் என்றும் உரைகொள்ளலாம்.

௨௬௨. சீரியார் கேண்மை சிறந்த சிறப்பிற்றாய்
மாரிபோன் மாண்ட ப்யத்ததா—மாரி
வறந்தக்காற் போலுமே வாலருவி நாட
சிறந்தக்காற் சீரிலார் நட்பு.

(இ - ள்.) வால் அருவி நாட - வெண்மையான மலையருவிகளையுடைய, நாட்டையுடையவனே!—சீரியார் கேண்மை - சிறப்புடையாரது சினேகம், சிறந்த சிறப்பிற்று ஆய் - மிகுந்த சிறப்புள்ளதாய், மாரிபோல்-(பெய்யும்) மழைபோல,மாண்ட பயத்தது ஆம்-மாட்சிமைப்பட்ட பயனையுடையதாம்; சீர்இலார்நட்பு-சிறந்த குண மில்லாதவரது சினேகம், சிறந்தக்கால் - மிகுந்தால், மாரி வறந்தக்கால்போலும் - மழை (பெய்யாமல்) வறந்து போனால் (அந்நிலைமை) போலப் பயனற்றதாம்; (எ - று.)

சிறப்பிற்று-ஒன்றன்பாற் குறிப்பு வினையாலணையும்பெயர்; சிறப்பு பகுதி, இன்-சாரியை, று - விகுதி. ஏ - தேற்றம். (௨)

௨௬௩. நுண்ணுணர்வி னாரொடு கூடி நுகர்வுடைமை
விண்ணுலகே யொக்கும் விழைவிற்றால்—நுண்ணூ
லுணர்வில ராகிய வூதிய மில்லார்ப்

புணர்த னிரயத்து ளொன்று.

(இ - ள்.) நுண் உணர்வினரொடு கூடி - நுட்பமான அறிவையுடைய வர்களுடனே சேர்ந்து, நுகர்வு உடைமை - (அவர்கள்சேர்க்கையா லுண்டாகும் இன்பங்களை) அனுபவிக்குந் தன்மையுடையவராயிருத்தல், விண் உலகே ஒக்கும் விழைவிற்று - தேவலோகவிலாசத்தையே ஒத்திருக்கின்ற விரும்பப்படும் மேன்மையுடையது; நுண் நூல் உணர்வு இலர் ஆகிய-நுட்பமான சாஸ்திரங்களை அறியும் அறிவு இல்லாதவரான, ஊதியம் இல்லார்-பயனில்லாதவர்களை, புணர்தல்-சேர்தல், நிரயத்துள் ஒன்று - நரகத்துன்பங்களுள் ஒன்றாகும்; (எ - று.)

விண்ணுலகு, நிரயம் என்பன - அவற்றில் அனுபவிக்கப்படும் இன்பதுன்பங்களுக்கு இடவாகுபெயர். நுண்ணுணர்வு - குணமுபுத்தி. நுகர்வு உடைமை என்பதற்கு - உணவுண்ணுதலையுடையராதல் என உரைத்தல் சிறவாதாம். விழைவு - விரும்புதல்; இங்கே, தொழிலாகுபெயர். நிரயம் - வடசொல். அறிவுக்கு நுட்பம்-ஆழ்ந்த உட்கருத்துக்களையும் அறிதல், நூலுக்கு நுட்பம்-அரிய விஷயங்கள் பலவற்றைக் கூறுதல். (௩)

உ௫௪. பெருகுவது போலத் தோன்றிவைத் தீப்போ
லொருபொழுதுஞ் செல்லாதே நந்து—மருகெல்லாஞ்
சந்தன நீள்சோலைச் சாரன் மலைநாட
பந்த மிலாளர் தொடர்பு.

(இ - ள்.) அருகு எல்லாம்-சமீபமான இடங்களிலெல்லாம், சந்தனம் நீள் சோலை-சந்தன மரங்களின் பெரிய சோலைகளையுடைய, சாரல்-பக்கங்களையுடைய, மலை-மலையையுடைய, நாட-நாட்டரசனே!—பந்தம் இல்லானர் தொடர்பு-(மனத்தில் அன்பின்) கட்டில்லாதவரது சிநேகம், பெருகுவது போல தோன்றி-முதலில் வளர்வதுபோலக் காணப்பட்டு, வை தீ போல்-வைக்கோலிற்பற்றிய நெருப்புப்போல, ஒருபொழுதும்செல்லாதே நந்தும்-சிறிது பொழுதுகூட நிலைத்திராமல் அழியும்; (எ - று.)

வை-வைக்கோல். சாரல்-மலைப்பக்கம். இங்கே, மலை-மலய பருவதம்; பொதியமலை: அதிலே சந்தனமரங்கள் அதிகமென்று கவிகளெல்லாரும் வருணிப்பர். சந்தகம், பந்தம்-வடசொற்கள். வைத்து ஈப்போல்எனப்பதம் பிரித்தலில் உரை சிறவாமை காண்க. (௪)

உ௫௫. செய்யாத செய்துநா மென்றலுஞ் செய்வதனைச்
செய்யாது தாழ்த்துக்கொண் டோட்டலும்—மெய்யாக
வின்புறூஉம் பெற்றி யிகழ்ந்தார்க்கு மங்கிலையே
துன்புறூஉம் பெற்றி தரும்.

(இ - ள்.) செய்யாத நாம்செய்தும்என்றலும்-தம்மாற் செய்யக்கூடாத காரியங்களை 'நாம் செய்வோம்' என்று சொல்லுதலும், செய்வதனை செய்யாது தாழ்த்துக்கொண்டு ஓட்டலும்-தம்மாற்செய்யக்கூடிய காரியத்தைச் செய்யாமல் தாமதித்துக்கொண்டு காலங்கழித்தலும், (இவ்விரண்டும்),—மெய் ஆகஇன்பு உறூஉம் பெற்றி இகழ்ந்தார்க்கும்-உண்மையாக(ஐம்புலன்களின்) இன்பங்களை அடையுந்தன்மையை இகழ்ந்த துறவறத்தார்க்கும், அங்கிலையே-அப்பொழுதே, துன்பு உறூஉம் பெற்றிதரும்-துன்பங்களை மிக அடையுந் தன்மையைக் கொடுக்கும்; (எ - று.)

"செயக்கடவ வல்லனவுஞ் செய்துமன் னென்பார், நயத்தகு நாகரிகமென்னுஞ்-செயிர்த்துரைப்பின், நெஞ்சநோமென்று தலைதுமிப்பான் றண்ணளிபோ, லெஞ்சா தெடுத்துரைக்கற் பாற்று," "சொல்வன்மையுண்டெனிற்கொன்னேவிடுத்தொழிதல்,கல்வினைகோறவின்வேறல்ல-வல்லைத்தம், ஆக்கங்கெடுவ துளதெனினு மஞ்சுபவோ, வாக்கின்பயன் கொள்பவர்" என்றார் நீதிநெறிவிளக்கத்தும்.

செய்யக்கூடாதவை செய்வோமென்றுபிறர்க்குக்கூறுதல் தற்புகழ்ச்சிவகையால் டம்பத்தன்மையாகு மாதலாலும், ஆசைகாட்டிமோசஞ்செய்து நம்பிக்கைத்துரோகமாய் முடியுமாதலாலும்,பெருங்குற்றமாம்.செய்யக்கூடியதைச் செய்யாமையை உபகாரமாகாததோடு அபகாரமாகக் கொள்வர் அறிவுடையோர் என அறிக.

செய்யாத-பெயர். செய்தும்-தன்மைப்பன்மை எதிர்காலமுற்று; தும்-விகுதி. செய்வது - சாதியொருமை.

இவ்விரண்டும் கூடாநட்புடையார் செயலென்பது கருத்தாதலின்,இப்பாட்டு இவ்வதிகாரத்தில் வைக்கப்பட்டது. (௬)

உ௬௬. ஒருநீர்ப் பிறந்தொருங்கு நீண்டக் கடைத்தும்
விரிநீர்க் குவளையை யாம்ப லொக்கல்லா
பெருநீரார் கேண்மை கொளினுநீ ரல்லார்
கருமங்கள் வேறு படும்.

(இ - ள்.) ஒரு நீர் பிறந்து - ஒரு ஜலத்தில் தானே தோன்றி, ஒருங்கு நீண்டக்கடைத்தும்-ஒருசேரவே வளர்ந்தவிடத்தும், விரி நீர் குவளையை - மலர்ந்து விளங்கி மணம் வீசுந்தன்மையுள்ள நீலோற்பலமலர்களை, ஆம்பல்- ஆம்பல் மலர்கள், ஒக்கல்லா-ஒத்திருக்கமாட்டா; (அதுபோலவே),—பெரு நீரார் கேண்மை கொளினும் - சிறந்த குணமுடையோரது சினேகத்தைக் கொண்டாலும், நீர் அல்லார் கருமங்கள்-நற்குணமுடையவரல்லாதவரது தொழில்கள், வேறுபடும் - வேறாகிப்போம்; (எ - று.)

சிறந்த குவளையுடனே ஆம்பல் பிறந்துவாழ்ந்து பயின்றிருந்தும் அச் சிறப்பையடையாமல் தன் இயல்பிலேயே நிற்றல் போலக் குணவான்களு டனே குணமில்லாதவர் பலநாள்பழகியும் அவர் நற்குணத்தைத் தாம் பெறுமல் தமது இயல்பான தீக்குணத்திலேயே இருப்பர் என்பதாம். எடுத் துக்காட்டுவமையணி.

முதலடியில், நீர்-ஜலம்: நீரமென்னும் வடமொழியின் திரிபு: மற்றை மூன்றிடத்தும், நீர்-குணம்: நீர்மையென்னும் பண்புப்பெயரின் விகாரம். ஒக்கல்லா - எதிர்மறைப் பலவின்பால் முற்று.

இனிய நீர்மையில்லாதவர் கூடாநட்பினரென்க. "நிறை நீர நீரவர் கேண்மை" என்ற திருக்குறளில், 'நீரவரென்றார், (அறிவுடையாரை) இனி மைபற்றி' என்ற பரிமேலழகர் விசேடவுரையை இங்கே அறிக. (௬)

உ௬எ. முற்றற் சிறாமந்தி முற்பட்ட தந்தையை
நெற்றுக்கண் டன்ன விரலான் ஞெமிர்த்திட்டுக்
குற்றிப் பறிக்கு மலைநாட வின்னாதே
யொற்றுமை கொள்ளாதார் நட்பு

(இ - ள்.) முற்று அல் சிறு மந்தி-(பருவம்) முதிர்தலல்லாத [இளமை யான] பெண்குரங்குகள், முன் பட்ட தந்தையை - தமக்கு எதிரே நேர்ந்த தமது தந்தையான பருவம்முற்றின பெரிய ஆண்குரங்குகளை, நெற்றுகண்டு அன்னவிரலால்-பயற்றநெற்றைக் கண்டாற்போன்றதமதுகைவிரல்களால், ஞெமிர்த்திட்டு குற்றி-நெரித்துக்குர்த்தி, பறிக்கும் (அதன்கையிலுள்ள கனி முதலியவற்றைப்) பறித்துக்கொண்டுபோதற்கு இடமான, மலை - மலைகளை யுடைய, நாட - நாட்டையுடையவனே!—ஒற்றுமைகொள்ளாதார் நட்பு-தமது

மனத்தோடு ஒன்றுபடாதவரது சிநேகம், இன்னாது-இனிமையாய் இராது

மந்தி - குரங்கின் பெண்மைப்பெயர், "குரங்கு முசுவு மூகமு மந்தி" என்றார் ஆசிரியர் தொல்காப்பியனார். இளமையையும் பேதைமையையு முடைய பெண் தாயந்தகளுக்குத் தந்தையினிடம் விளையாட்டுச் சொல்லட்

பட்டது. தான் வருதற்குமுன்னமே வந்து அங்குள்ள குற்றியைப் பெயர்த்தெடுக்கமாட்டாமலிருக்கிற கிழக்குரங்கை விரலால் அப்பால்தள்ளிவிட்டுத் தான் அக்குற்றியை எளிதிற் பெயர்த்தெடுக்கிற சிறுகுரங்கையுடைய மலையென்று உரைப்பாருமுளர்.

தந்தை-இருதிணைப் பொதுப்பெயர். குந்றி-மரக்கட்டை. ஒற்றுமை - மனம் ஒன்றுபடுதல்; ஸாம்யம். முற்றல் என்பதைத் தொழிற்பெயராகக் கொண்டு, தந்தைக்கு அடைமொழியாக்கினுமாம். (௭)

௨௫௮. முட்டுற்ற போழ்தின் முடுகியென் னாருயிரை
நட்டா னொருவன்கை நீட்டேனேல்—நட்டான்
கடிமனை கட்டழித்தான் செல்வுழிச் செல்க
நெடுமொழி வையம் நக.

(இ - ள்.) முட்டு உற்ற போழ்தில்-(எனது நண்பனொருவனுக்குத்) துன்பம் சேர்ந்தபொழுது, முடுகி-விரைந்து, என் ஆர் உயிரை-எனது அருமையான உயிரை, நட்டான்ஒருவன் கைநீட்டேனேல்-(அத்துன்பத்தினின்றும் அவனைக்காக்கும்பொருட்டு) அச்சிநேகிதனொருவனது வசத்திற்கொடாமற் போவேனானால், (யான்), நெடு மொழி வையம் நக-(மிகப் பலகாலமளவும்) அழியாமல் வழங்கும் புகழ்பழிச்சொற்களையுடைய நிலவுலகத்தார்யாவரும் (என்னை) இகழ்ந்து சிரிக்கும்படி,-நட்டானது கடி மனை கட்டு அழித்தான் செல் வழி செல்க-தனது சிநேகிதனது காவலிலுள்ள மனையாளை உறுதியான கற்பை அழித்த பாவி செல்லும் நிரயத்திற் செல்வேனாக; (எ - று.)

தனது உயிரைக் கொடுத்தாயினும் நண்பனுயிரைக் காக்கவேண்டுவது கடமை, அங்ஙனஞ் செய்யாமற்போனால் அது பெரும்பாவமாம் என்றபடி.

இனி, நட்டான் கடிமனை என்பதற்கு சிநேகிதனுற் கலியாணஞ்செய்யப்பட்ட மனைவியென்றும் உரைக்கலாம். முட்டு-முட்டுதல், தடைப்படுதல், இடையூறு; முதனிலைத்தொழிற்பெயர். நெடுமொழி வையம்-மிகப்பிரசித்தி பெற்ற உலகம் என்றுமாம். ஆதாரமாகிய உலகம் அழியுமளவும், ஆதேயமாகிய புகழ்ச்சொல்லும் பழிச்சொல்லும் அழியாது நிலைநிற்றலால், 'நெடுமொழிவையம்' எனப்பட்டது. நகல்-பரிகாசம். எவர்க்கும் உயிரினும் மேம்பட்டது ஒன்று இன்றாதலின், 'ஆருயிர்' எனப்பட்டது. கடி - பலபொருள் குறிக்கும் உரிச்சொல்.

நட்புக்குணத்தை நன்றாகவுடையானொருவனது பிரதிஜ்ஞைவார்த்தை மூலமாகச் சிறந்த நண்பரது இயல்பு கூறப்பட்டது. (அ)

௨௫௯. ஆன்படு நெய்பெய் கலனுள் ளதுகளைந்து
வேம்படு நெய்பெய் தனைத்தரோ—தேம்படு
நல்வரை நாட நயமுணர்வார் நண்பொரீஇப்
புல்லறிவி னாரொடு நட்பு.

(இ - ள்.) தேன் படு நல் வரை நாட-தேன்கூடுகள் மிக்க சிறந்த மலைகளையுடைய நாட்டையுடையவனே!—நயம் உணர்வார் நண்பு ஒரீஇ-சிநேக குணத்தின் இயல்பை அறியுந்தன்மையுடையாரது சிநேகத்தைவிட்டு, புல் அறிவினாரொடு நட்பு-அற்பபுத்தியை யுடையவரோடு சிநேகித்தல், ஆன் படு நெய் பெய் கலனுள் - பசுவின் சம்பந்தமாகவுண்டான நெய்யைப் பெய்து வைத்துள்ள பாத்திரத்தில், அது களைந்து - அந்த நெய்யை எடுத்துவிட்டு, வேம்பு அடு நெய் பெய்து அனைத்து-வேம்பின் சம்பந்தமாகப் பொருந்திய நெய்யைப் பெய்துவைத்தாற் போலும்; (எ - று.)—அரோ - ஈற்றசை; தேற்றமுமாம்.

தகர தெள்றபடி. உவமையணி.

வேம்படுநெய்-வேப்பநெய், வேப்பங்கொட்டையாலாகிய நெய்; வேப்பெண்ணெ யெனவழங்குவர். தேன்-அதன் கூண்டுக்குத் தானியாகுபெயர். இனி, தேம் படு - இனிமைபொருந்திய என்றுங் கொள்ளலாம். ஆன்படு ஞனவேதுகை. (க)

௨௬௰. உருவிற் கமைந்தான்க ணூராண்மை யின்மை
பருகற் கமைந்தபா னீராள யற்றே
தெரிவுடையார் தீயினத்தா ராகுத னாகம்
விரிபெடைபோ டாடிவிட் டற்று.

(இ - ள்.) உருவிற்கு அமைந்தான்கண் - பெருமைக்கு உரிய சில நற்குணங்களையுடையானிடத்து, ஊர் ஆண்மை இன்மை-ஊரிலுள்ள பிறர்க்கு உபகாரஞ்செய்யுங் குணமில்லாமைபொருந்துதல், பருகற்கு அமைந்த பால் நீர் அளாய் அற்று-குடிப்பதற்கு ஏற்ற இன்சுவையுடைய பாலில் நீர் கலந்தாற்போலும்; தெரிவு உடையார்-அறிவுடையார், தீ இனத்தார் ஆகுதல் - கொடிய நண்பரை யுடையராதல்.நாகம் விரிபெடையோடு ஆடிவிட்டுஅற்று-நல்லசாதிச் சர்ப்பம் பெட்டைவிரியன்பாம்புடன் புணர்ந்து நீங்கினாற்போலும்; (எ - று.)

பாலில் நீர்கலந்தாற் சுவைகெடுதல்போலக் குணமுடையானிடம் பிறர்க்கு உதவாமை யிருந்தாற் குணங்கெடும்; நாகம் விரிபெடையோடு புணர்ந்தால் அழிதல்போல நல்லோர் துஷ்டசகவாசத்தாற் கெடுவர் என்பதாம். நாகம் விரிபெடையோடு புணர்ந்தாற் சாகு மென்பர்.

இனி, உருவிற்குஅமைந்தான் என்பதற்கு-சிநேகிப்பதற்கு ஒருகாரணமான வடிவழகுக்கு ஓர் இடமாகப் பொருந்தினவன் என்று உரைப்பாருமுளர். "பேடையும் பெடையு நாடி னொன்றும்" என்ற தொல்காப்பியச் சூத்திரத்து 'நாடின்' என்ற மிகையால், ஊர்வனவான நாகத்திற்குப் பெடையென்னும் பெண்மைப்பெயர் சொன்னப்பட்டது. (௪௰)

மூன்றுவது

இன்பவியல்.

மனிதர்மனத்திற்கு மகிழ்ச்சியுண்டாதலைப்பற்றிக் கூறும் பிரிவு என்பதாம். இத்தன்மை இவ்வியலின் முதலதிகாரத்தால் உடன்பாடாகவும், மற்றை யிரண்டு அதிகாரங்களால் மறுதலையாகவும் கூறப்படுதல்காண்க. இன்பமாவது - மனத்திற்கு ஆனந்தமுண்டாதற்குக் காரணமாவது.

௨௫ - ஆம் அதிகாரம்.—அறிவுடைமை.

அஃதாவது - கல்விகேள்விகளினாலாகிய அறிவோடு உண்மையறிவையும்உடையவனாதல். இன்னவர் கூடாநண்பர் இன்னவர் கூடுநண்பரென்று அறிதலும் அவர்களை முறையே கலவாமையும் கலத்தலும் அறிவுடையார்க்கல்லது கூடாமையின், இது அதன்பின் வைக்கப்பட்டது. அறிவு-காரியாகாரியங்களைப் பகுத்தறிந்துகொள்ளும்விவேகம்; இயற்கையறிவோடுகூடிய செயற்கை யறிவு: நூல்களிற்கூறியபடி இம்மைமறுமைவீடுகட்கு உரியவற்றை அறிவதோடு உலகநடையையும் அறிதல். இனி, எல்லாச் செல்வத்தினுஞ் சிறந்த அறிவாகிய செல்வம் என்றும் உரைக்கலாம்.

௨௪௧. பகைவர் பணிவிட நோக்கித் தகவுடையார்
தாமேயு நாணித் தலைச்செல்லார் காணு
மிளம்பிறை யாயக்காற் றிங்களைச் சேரா
தணங்கருந் துப்பி னரா.

(இ - ள்.) பகைவர் பணிவு இடம் நோக்கி - பகைவர்கள் தாழ்ந்தநிலைமையை யடைந்திருத்தலைப் பார்த்து, தகவு உடையார்-தகுந்த அறிவுடையவர், தாமேயும் நாணி - தம்மில்தாமே வெட்கமடைந்து, தலைச்செல்லார்-(அவரைவெல்லுதற்கு) அச்சமயத்திற்போகமாட்டார்கள்; காணாய்-(நீ) பார்: அணங்கு அரு துப்பின் அரா-வருந்துதலில்லாத வலிமையையுடையபாம்பு, திங்களை - சந்திரனை, இளம் பிறை ஆயக்கால் - இளையபிறைச்சந்திரனாகும்பொழுது, சேராது - (வருத்துதற்குப்) போகாது;.(எ - று.)

நன்மைதீமைபார்க்குந் தன்மைய தல்லாத கொடியபாம்பும், சந்திரன் இளைத்திருக்கும் பொழுதெல்லாம் அதனை அணுகாதுவிட்டு அது பூர்ணமாய் நிறைந்திருக்கும்பொழுதே அதனைப் பிடித்துப் பீடிக்கிறது;ஆதலால், பகைவரை இளைத்திருக்குஞ்சமயம்பார்த்து வெல்லக்கருதாமல் அப்பொழுது அவர்பால் இரங்கிப்பின்பு அவர் தலையெடுத்தபொழுதே பொருது வெல்லக்கருதுதல் விவேக மென்பதாம். எடுத்துக்காட்டுவமையணி.

கிரகணகாலத்திற் சூரியமண்டலத்தை மறைக்கிற சந்திரனது சாயையையும் சந்திரமண்டலத்தைமறைக்கிற பூமியின்சாயையையும்ராகுகேதுக்களென்னுங் கரும்பாம்பு செம்பாம்புகளாகக் கூறுதல், கவிகளதுகொள்கை,

பாற்கடல் கடைந்து அமிருதமெடுத்து அதனைத் திருமால் தேவர்களைத் தனியே இருத்தி அவர்களுக்குப் பகிர்ந்துகொடுத்து வரும்பொழுது ஓரசுரன் இடையிலேவந்து கையையேற்ற அவனை அருகிலிருந்த சூரியசந்திரரது வார்த்தையினால் விஷ்ணு அசுரனென்று அறிந்து சினந்து தலைவேறு உடல்வேறாகும்படிசிதைத்திட்டானென்றும், அப்பொழுதே அவன் இராகு கேது என்னும் இரண்டு தேவசரீரத்தைத் திருமாலின் கரஸ்பரிசத்தாற் பெற்றுப் பின்பு அவனருளால் பருவகாலங்களில் தனக்குப்பகைவரான சூரியசந்திரரைத் தான்வருத்தவும் அக்காலத்தைப் புண்ணியகாலமாகச் சனங்கள் கொண்டாடவும் வரம்பெற்றானென்றும் பௌராணிகர் கூறுவர்.

அணங்கு-முதனிலைத்தொழிற்பெயர். அணங்கு அரு துப்பின் என்பதற்கு-(பிறர்) வருந்துதற்குக்காரணமான எவராலுந் தடுக்கமுடியாத வலிமையையுடைய என்றும் பொருள்கொள்ளலாம். தகவு - தகுதியையுடைய அறிவுக்குத் தொழிலாகுபெயர். (௮)

௨௬௨. களிகடற் றண்சேர்ப்ப நல்கூர்ந்த மக்கட்
கணிகல மாவ தடக்கம்—பணியில்சீர்
மாத்திரை யின்றி நடக்குமேல் வாழுமூர்
கோத்திரங் கூறப் படும்.

(இ - ள்) களி கடல் தண் சேர்ப்ப-பெரிய கடலின் குளிர்ந்த துறைமுகத்தையுடையவனே!—நல்கூர்ந்த மக்கட்கு-வறுமையடைந்துள்ள மனிதர்க்கு, அணிகலம் ஆவது-அணிதற்குரிய ஆபரணமாவது, அடக்கம்-அடங்கியிருத்தலாம்; (ஒருவன்), பணிவு இல் சீர்-அடங்குதலில்லாத தன்மையுடனே, மாத்திரை இன்றி நடக்கும் எல் - தன்வரம்புகடந்து நடப்பானானால், வாழும் ஊர் - அவன்வாழ்ந்திருக்கும் ஊரிலுள்ளார் யாவராலும், கோத்திரம் கூறப்படும்-(அவனது) குலம் (இழிவாக) சொல்லப்படும்.

எப்படிப்பட்டவர்க்கும் அடக்கம் அவசியமாயினும் தரித்திரர் அடங்கியிராமற் போனால் அவரைப்பற்றி அவர்குலமும் இகழப்படு மென்பதாம். இதனால் அடங்குதல் அறிவுடைமையென்றவாறு; இதுபற்றியே, இப்பாட்டு இவ்வதிகாரத்து நிறுத்தப்பட்டது.

களிகடல் - உரிச்சொற்றொடராதலின், இயல்பு. கீழ்கடல் மேல்கடல் என்னும் இரண்டெல்லையளவும் உள்ள நாடு என்பார், 'களிகடற்றண்சேர்ப்ப' என்றாரென்க; பிறநூல்களிலும், இவனது நாட்டிலேயே சூரியனுதிப்

பதும் அஸ்தமிப்பதும் எனக் கூறியவாறு காண்க. பலபண்டங்களும் ஏற்று தல் இறக்குத லாவதற்கு ஏற்ற துறைமுகத்தை யுடைத்தாயிருப்பது நாட்டுக்குப் பெருஞ் சிறப்பாதலுங் காண்க. கோத்ரம்-வடசொல். (உ)

உசரு. எந்நிலத்து வித்திடினுங் காஞ்சிரங்காழ் தெங்காகா
தென்னாட் டவருஞ் சுவர்க்கம் புகுதலாற்
றன்னாற்றா னாகு மறுமை வடதிசையுங்
கொன்னாளர் சாலப் பலர்.

(இ - ள்.) எந் நிலத்து வித்து இடினும் - எந்த நிலத்திலே விதையைப் போகட்டாலும், காஞ்சிரம் காழ் தெங்கு ஆகா - எட்டிவிதை தென்னைமரமாகமாட்டா; தென் நாட்டவரும் சுவர்க்கம் புகுதலால்-தென்திசைநாட்டிலுள்ளவர்களும் சுவர்க்கலோகஞ் சென்று சேர்வதனால், தன்னால் தான் ஆகும் மறுமை - தனது முயற்சிவகையாலேயே மறுமைக்கதி உளதாகும்; வடதிசையும் கொன் ஆளர் சால பலர்-வடக்குத்திக்கிலும் (நற்கதிபெறமுயலாது) வீண்காலங்கழிப்பவர் பலருண்டு; (எ - று.)

தென்னாடெல்லாம் மிலேச்சதேசமென்றும், அதில் வாழ்வார்க்கு நற்கதியில்லை யென்றுஞ் சிலபிரமாணங்களைக்கொண்டு கூறுகிற வடநாட்டாரைநோக்கி அதனைமறுத்து வடதிசையிலிருந்துவந்த சமண முனிவர் இங்ஙனந் தென்னாட்டாரைச் சிறப்பித்துக் கூறியதுபோலும் இது. நிலத்தினியற்கையால் வித்தினின்று உளதாகும் மரம் வேறுபடாததுபோலத் திசையினியற்கையால் அவரவர்தொழிலினின்று உளதாகும் வினைப்பயன் மாறுபடாதென்பதாம்.

தன் ஆற்றான்-தான் ஒழுகும் ஒழுக்கவழியால் என்றும் உரைக்கலாம். கொன்-பயனின்மை; இடைச்சொல்: அதனை ஆள்பவர், கொன்னாளர். தென்னாட்டவரும் என்பதற்கு-தென்திசைக்கணுள்ள நரகலோகத்தவரும் என்றும், வடதிசையும் என்பதற்கு - வடதிசைக்கணுள்ள புண்ணிய பூமியிலும் என்றும் உரைக்கலாம். உம்மைகளை முறையே எதிரது இறந்தது தழுவிய எச்சப்பொருளனவாகவாவது, இழிவு உயர்வு சிறப்புப் பொருளனவாகவாவது கொள்க. காழ் - பால்பகாவஃறிணைப்பெயர்.

நற்கதிபெறுதற்கு அறிவுடைமையே காரணமென்றும், திசைவேறுபாட்டாற் பயன்வேறுபடுவதாகக் கூறுவது அறிவுடைமையன் றென்றும்

அதிகாரத்துக்கு ஏற்பக் கருத்துக் கொள்ளவேண்டும்.

'விரையொன்று போட்டாற் சுரையொன்று முளைக்குமா?' என்பது பழமொழி.

'கபிலரகவல்' என வழங்கப்படுவதில் "தென்றிசைப்புலையன் வடதிசைக்கேகின், பழுதற வோதிப் பார்ப்பா னுவான், வடதிசைப் பார்ப்பான் தென்றிசைக்கேகின், நடையதுகோணிப் புலையனுவான்" என்றதுபோன்ற பொது விதிபற்றிய கொள்கை இங்குச்சிறப்புவிதிகாட்டி மறுக்கப்பட்டது.

௨௪௩ வேம்பி னிலையுட் கனியினும் வாழைதன்
தீஞ்சுவை யாதுந் திரியாதா—மாங்கே
யினந்தீ தெனினு மியல்புடையார் கேண்மை
மனந்தீதாம் பக்க மரிது.

(இ - ள்.) வேம்பின் இலையுள் கனியினும் - வேப்பிலையிலே பழுத்தாலும், வாழை-வாழைப்பழம், தன் தீம் சுவை யாதும் திரியாது ஆம்-தனது இனிய உருசி சிறிதும் மாறுபடாதாம்; ஆங்கே - அதுபோலவே,—இனம்

தீது எனினும் - சேர்ந்தகூட்டம் குணங்கொடியதாயிருந்தாலும், இயல்பு உடையார் கேண்மை-இயற்கைநல்லறிவுடையாரது நட்பு, மனம் தீது ஆம் பக்கம் அரிது-மனம் கொடியதாகுந் தன்மை இல்லை; (எ - று.)

இயற்கையில் இன்சுவைமிக்குள்ள பழமாயின் சேர்க்கையாற் சுவை கெடுதல் இல்லைபோல, இயற்கையில் நல்லறிவு மிக்குள்ள மனிதராயின் சேர்க்கையாற் குணங்கெடுதலில்லை யென்பதாம்.

ஆங்கு-உவமவுருபு; இது உபமான உபமேயங்களுக்கு இடையே வந்துவிட்டதனால், இப்பாட்டு எடுத்துக்காட்டுவமையணியாகாது; உவமையணியேயாம்.

வாழை-அதன் பழத்துக்கு,முதலாகுபெயர். 'தீச்சுவை' என வலிமிக்கு வருமிடத்து, தீமை சுவை யெனப் பிரித்து, கடுஞ்சுவையென்று பொருள் உரைக்கவேண்டும். தீம் என்பதனடியாகப் பிறந்தபெயரெச்சம் தீவிய என்வும், தீமை யென்பத னடியாகப் பிறந்தது தீய எனவும் நிற்கும் வேறுபாட்டையுங் காண்க. வாழை தன் சுவை திரியாது-தொடர்ந்தபொருள் அதன்

பயனிலையையே கொண்ட முடிபு. (ச)

உசறு. கடல்சார்ந்து மின்னீர் பிறக்கு மலைசார்ந்து
மூப்பீண் டுவரி பிறத்தலாற் றத்த
மினத்தனைய ரல்ல ரெறிகடற்றண் சேர்ப்ப
மனத்தனையர் மக்களென் பார்.

(இ - ள்.) எறி கடல் தண் சேர்ப்ப - அலைவீசுகின்ற கடலினது குளிர்ந்த துறையை யுடையவனே!—கடல் சார்ந்தும் இன் நீர் பிறக்கும்-(உப்புச் சுவையுடைய) கடலை அடுத்தும் இன்சுவையுடைய நீர் உண்டாகும்; மலை சார்ந்தும் உப்பு ஈண்டி உவரி பிறத்தலால் - (இனிய அருவிநீரையுடைய) மலையை அடுத்தும் உப்புநிறைந்த உவர்நீர் உண்டாகும் ஆதலால்,—மக்கள் என்பார்-மனிதரெனப்படுபவர், தம்தம் இனத்து அனையர் அல்லர்-(குணஞ் செயல்களில்) தங்கள் தங்கள் இனத்தாரையொத்தவரல்லர்; மனத்து அனையர்-தம்தம் மனத்தின் அறிவை யொத்தவர் (எ - று.)

தமது இயற்கை நற்குணஞ் சேர்க்கையால் மாறுபடாதவரே மனிதரென்று சிறப்பித்துக் கூறப்படுவதற்கு ஏற்றவ ரென்பதாம்.

'மக்களென்பார்' என்பது, "இல்வாழ்வானென்பான்," "ஊரெனப்படுவது உறையூர்" என்பனபோலச் சிறப்புத்தோன்ற நின்றது. என்பாரெனச் செயப்படுபொருள் வினைமுதல்போலக் கூறப்பட்டது. அதிகாரத்துக்கு ஏற்ப, மனம் அறிவாயிற்று. மனம் புத்தி சித்தம் அகங்காரம் என்னும் நான்கு அந்தக்கரணங்களுள் ஒன்றன்பெயர் மற்றொன்றிற்கு நூல்களில் மாறி வருவது உண்டு. 'சார்ந்தும்' என்ற உம்மை-முன்னர் இழிவுசிறப்பும், பின்னர் உயர்வு சிறப்புமாம். என்பாரென்பதை முதல்வேற்றுமைச் சொல்லுருபாகவுங் கொள்ளலாம்.

இது, த்ருஷ்டாந்தாலங்காரம்; ஏதுவணி எனினும் அமையும். (இ)

உசசு. பராஅரைப் புன்னை படுகடற்றண் சேர்ப்ப
வொராஅலு மொட்டலுஞ் செய்பவோ நல்ல
மரூஉச்செய்தி யார்மாட்டுந் தங்கு மனத்தார்
விராஅயச்செய்யாமை நன்று.

(இ - ள்.) பரு அரை - பருத்த அரையையுடைய, புன்னை-புன்னைமரங்கள், படு-பொருந்தின, கடல்தண் சேர்ப்ப-குளிர்ந்தகடற்றுறையையுடைய பாண்டியனே!—தங்கும் மனத்தார் - உறுதியாய் ஒருநிலையில்நிற்கின்ற மனமுடையவர்கள், நல்ல மரூஉ செய்தியார்மாட்டும்-நற்குணங்கள் பொருந்தின செய்கையை யுடையவர்களிடத்தும், ஒரா லும் ஒட்டலும்-கூடி நீங்குதலையும் மறுபடி சேர்தலையும், செய்பவோ - செய்வார்களோ? [செய்யாரென்றபடி]; (இங்ஙனஞ் செய்தலினும்), விராய் செய்யாமை - (எவரோடுங் கலந்து) சினேகஞ்செய்யாதிருத்தல், நன்று-நல்ல விவேகமாம்; (எ - று.)

அயோக்கியரிடத்துங் கூடிப்பிரிதல் காரியமன்று; ஆனபொழுது, யோக்கியரிடங் கூடிப்பிரிதலும் மறுபடி கூடுதலும் மனம் ஒருவழிப்பட்டவரது செயலாகா: அதனினும் அவர்களைச் சேராமலிருப்பதே மிக நல்லதாம் என்றபடி.

கூடிப்பிரிதலினும் கூடாமை நல்லதென்றது, கூடிய நல்லோரைப் பிரிந்தகுற்றமும் துன்பமும் கூடாதவர்க்கு இல்லையாதலின். செய்தியார் மாட்டும் எனப்பிரித்து, செய்கையையுடைய யாவரிடத்தும் என உரைத்தலும் ஒன்று. தங்குமனத்தார் விராய்ச் செய்யாமை நன்று என இயைத்து, நிலைபெற்று ஒருபெற்றியேநின்ற மனத்தினையுடையார் கூடுதலையும்பிரிதலையுங் கலந்துசெய்யாமை நல்லதென்று உரைப்பாருமுளர்; ஒன்று, கூடியேயாவது இருக்கவேண்டும்; அல்லது, பிரிந்தேயாவது இருத்தல்வேண்டும் என்பதாம். "கூடிப்பிரியேல்" என்ற ஔவையார் நீதிவாக்கியத்தில், எதிர்மறைவகையால் 'பிரிந்துகூடேல்' என்றலும் பொருளும் ஒருவாறு தோன்றுமாறு காண்க.

பரு + அரை = பராரை; (அப்பண்புத்தொகைமருஉமுடிபு). புன்னை செய்தனிலத்துப் பொருள்களுளொன்று. புன்னைப்படு எனபதற்கு-புன்னை மரத்தாற் சிறந்த என்றும் உரைப்பர். மரூஉ-மருவு என்பது விகாரப்பட்ட அளபெடை. இனி, நல்லகுணங்கள் கெட்டுச் சிதைந்து மருவிவழங்கிய செய்கையாரிடத்தும் சலியாத மனமுடையோர் கூடிப்பிரிதலும் மீண்டு கூடுதலுஞ் செய்வார்களோ என்றும் உரைக்கலாம்: இவ்வுரைக்கு, உம் - இழிவுசிறப்பு; இடையிற்கூறிய உரைக்கு, முற்றுப்பொருளது. அரை-மரங்களிற் கிளைபிரியுமளவும் அடியிலுள்ள கட்டை.

எல்லாவடியிலும் எதுகையில் அளபெடைவந்தது ஓர் அழகாம்; அளபுத்தொடை: அளபெடைவண்ணம். மூன்றாமடியில் அளபெடை செய்யுளிலக்கணத்துக்கு இன்றியமையாத தன்றாதலின்; இயற்கையளபெடையென்றாவது, இன்னிசையளபெடையென்றாவது கொள்ளவேண்டும்.

கீழ்ப் பெரியாரைப் பிழையாமையென்னும் அதிகாரத்தில் "தெரியத் தெரியுந் தெரிவிலார் கண்ணும், பிரியப் பெரும்படர்நோய் செய்யும் .

பெரிய, அல்லா விருங்கழிச்சேர்ப்ப யார்மாட்டுங், கல்லாமை கோடியுறும்" என்றபாட்டினும் இக்கருத்துக் காண்க.

செய்து யார்மாட்டும் எனப் பிரித்து, குற்றியலிகரமாகக் கொண்டு, நல்லகாரியங்களைப் பொருந்திச்செய்து யாவரிடத்தும் அன்புகொள்ளும் மனத்தை யுடையாரென்றும் உரையிடலாம்; இவ்வுரைக்கு, குற்றியலிகரம் அலகு பெறவில்லையென்க. முன்னுரையில், மூன்றாமடியில் அளபெடைக்கு அலகில்லை. (௬)

உ௬௭ உணர வுணரு முணர்வுடை யாரைப்
புணரப் புணருமா மின்பம்—புணரின்
றெரியத் தெரியுந் தெரிவிலா தாரைப்
பிரியப் பிரியுமா நோய்.

(இ - ள்.) உணர உணரும் உணர்வு உடையாரை-(நன்மைதீமைகளைப்) பகுத்தறிய வல்ல விவேகமுடையவர்களை, புணர-சேர்தலால், இன்பம் புணரும்-பலவித இன்பங்களும் உண்டாகும்; தெரிய தெரியும் தெரிவு இலாதாரை-(நன்மைதீமைகளைப்) பகுத்தறிய வல்ல விவேகமில்லாதவர்களை, புணரின்-(தெரியாமற்) சேர்ந்துவிட்டால், பிரிய-(அவரைவிட்டு) நீங்குமாத்திரத்திலே, நோய் பிரியும்-(அவராலுண்டாகும்) பலதுன்பங்களும் நீங்கும்.

'ஆம்' இரண்டும்-அசை. இறுதியில், மா நோய் எனப்பிரித்து, மிகுந்த துன்பமென்றுங் கொள்ளலாம். உணரும், தெரியும் என்பவற்றிற்கு - நம்முடைய சிநேககுணங்களை யென்னும் செயப்படுபொருளும் வருவிக்கலாம்.

உணர, தெரிய என்பவற்றைப் பிறவினைப்பொருளில்வந்த தன்வினையெனக்கொண்டு, பிறர் உணர்த்த, பிறர் தெரிவிக்க எனப் பொருள்கொள்வாருமுளர். புணரின - கூடுமாயின் என்றுமாம்.

இந்நூலில் ஒவ்வொருபாட்டும் ஒவ்வொரு சமணமுனிவரது கருத்தாதலின், கீழ்க் கூடிப்பிரியலாகாதெனப் பலவிடத்துவந்ததனோடு இது மாறுகொளக் கூறலாகாது; பிறவும் இங்ஙனம் வருமிடங்களுக்கெல்லாம் இது கொள்க: அதிகாரபேதத்தால் ஒற்றுமைப்படுத்தி அமைத்தலும் ஒன்று.

அடிதோறும் வந்தசொல்லும் பொருளும் மீண்டும் வந்தது சொற்பொருட் பின்வருநிலையணி.

அறிவுடையாரைக் கூடுதலும் அறிவில்லாதாரைப் பிரிதலும் அறிவுடைமை யென்பதாம். (எ)

௨௪௮. நன்னிலைக்கட் டன்னை நிறுப்பானுந் தன்னை
நிலைகலக்கிக் கீழிடு வானு—நிலையினு
மேன்மே லுயர்த்து நிறுப்பானுந் தன்னைத்
தலையாகச் செய்வானுந் தான்.

(இ - ள்.) நல் நிலைக்கண் தன்னை நிறுப்பானும் - நல்லநிலையிலேயே தன்னை வைப்பவனும், தன்னை நிலை கலக்கி கீழ் இடுவானும் - (தான்நின்ற நல்லநிலையினின்று)கலக்கச்செய்து தன்னைக் கீழ்ப்பட்டநிலையிற்சேர்க்கிறவ

னும், நிலையினும் மேல் மேல் உயர்த்து நிறுப்பானும் - (தான்நின்ற) நிலையினும் மேலே மேலே உயர்ந்தநிலையில் தன்னை ஏறிநிற்கச்செய்பவனும், தன்னை தலை ஆக செய்வானும்-தன்னை(ப் பிறர்பலரினும்) முக்கியமாகச் செய்பவனும், (எல்லாம்), தான் - தானேயாவன்; (எ - று.)

என்றது, ஒருவனுடைய உயர்வுதாழ்வுகளுக்கு அவனுடைய அறிவும் அறிவில்லாமையுமே காரண மென்பதாம்.

நிலையினும், உம்மை-உயர்வுசிறப்பு: அசைநிலையுமாம். மற்றை உம்மைகள் நான்கும்-எண்ணுப்பொருளன. நிறுப்பான்முதலிய நான்கும்-எழுவாய், தான் - பயனிலை. (அ)

௨௪௯. கருமம் வரிசையாற் கல்லாதார் பின்னும்
பெருமை யுடையாருஞ் சேற—லருமரபி
னோத மரற்று மொலிகடற் றண்சேர்ப்ப
பேதைமை யன்ற தறிவு.

(இ - ள்.) அரு மரபின் - (பிற நாடுகளிற்) பெறுதற்கு அருமையான (சிறப்புத்) தன்மையையுடைய, ஓதம் அரற்றும் ஒலிகடல்தண்சேர்ப்ப-அலைகள் மிகவொலிக்கின்ற கடலினது குளிர்ந்த துறைமுகத்தையுடைய அரசனே!—கருமம் வரிசையால்-காரியத்தின் முறைமையால், கல்லாதார்பின்னும் பெருமை உடையாரும் சேறல்-படியாதமூடர்களது பின்பும்பெருமையுடைய புத்திமான்களும் செல்லுதல், பேதைமை அன்று-அவிவேகமன்று; அது அறிவு - அது விவேகமேயாகும்; (எ - று.)

காரியசித்திக்கும் கல்லாதவரை அநுசரிப்பதும் அறிவுடைமை யென்பதாம். பேதைமையன்று என்றதன்பின் அது அறிவு என்றது, உறுதிப்பட

த்தவர்த அநுவாதர்.

கல்லாதார்பின்றூம், உம்-இழிவுசிறப்பு. பெருமையுடையாரும், உம் - உயர்வுசிறப்பு. சேறல் என்னுந்தொழிற்பெயரில், செல்-பகுதி. அருமரபின் என்பது, கடற்சேர்ப்புக்கு அடைமொழி. ஓதத்திற்கு அடைமொழியாக் கொண்டால், அதற்கு அருமை-மற்றொன்றுக்கு' இல்லாதபடி என்றும் ஒரு விதமாய் மூவகிபொருந்து மடியுந்தன்மை யென்க. இனி, கருமவரிசையால் என்பதற்கு முற்பிறப்பிற்செய்த ஊழ்வினையின் வகையால் எனறும் உரைக்கலாம்; கல்லாதாரைத்தழுவுதல் பாபபலமா மென்றபடி. பேதைமைஅது அறிவுஅன்று எனப்பிரித்துக்கூட்டி, கல்லாதவர்பின்செல்லுதல்அறியாமையாம்: அது அறிவுடைமையன்று எனத் துணிந்துரைக்கவும் இடமுண்டு.

உ௬௦. கருமமு முள்படாப் போகமுந் துவ்வாத்
தருமமுந் தக்கார்க்கே செய்யா—வொருநிலையே
முட்டின்றி மூன்று முடியுமே லஃதென்ப
பட்டினம் பெற்ற கலம்.

(இ - ள்.) கருமமும் உள்படா-(அறம்பொருள்களுக்குக் காரணமான) தொழில்களையும் உடன்பட்டுச்செய்து, போகமும் துவ்வா-(அவற்றால் உள்ளனவாகும்) இவ்வுலகவின்பங்களையும் அநுபவித்து, தருமமும்தக்கார்க்கே செய்யா-(தானம்முதலிய) அறத்தொழில்களையும் (அறிவொழுக்கங்களால்) தகுதியுடையவர்களுக்கேசெய்து, மூன்றும் ஒருநிலையே முட்டு இன்றி முடியும் எல்-இம்மூன்றுகாரியங்களும் (இங்ஙனம்) ஒருபிறப்பிலேயே(ஒருவனுக்குத் தடையில்லாமல் நிறைவேறுமாயின், அஃது - அந்நிலைமை, பட்டினம் பெற்ற கலம் (பிறநாடுகள் பலவற்றிற் சென்று வியாபாரஞ்செய்துஇலாபம் பெற்று மீண்டு தனது) பட்டினத்தையடைந்த மரக்கலத்தை யொக்கும், என்ப - என்றுசொல்வர், (அறிவுடையோர்); (எ - று.)

கருமமும்,போகமும், தருமமும் என்றவற்றிலுள்ள உம்மைகள்-எதிரது இறந்தது தழுவியஎச்சப்பொருளன; எண்ணும்மையாகக்கொள்ளக்கூடாது; வெவ்வேறு வினைமுடிக்குஞ்சொல் வந்ததனால் உள்படா, துவ்வா, செய்யா என்னும் மூன்றும்-உடன்பாட்டு இறந்தகால வினையெச்சங்கள். பட்டினம்-நெய்தல்நிலத்தலூர், துறைமுகநகரம். போகம் - வடசொல், 'பட்டினம் பெற்ற கலம்' என்ற உபமானத்தால், அப்பிறப்புப் பயன்பெற்ற பிறப்பென்பதாம்.

இம்மூன்று தொழில்களையுஞ் செய்வது அறிவுடைமை யென்பது கருத்து. இம்மூன்றும் இல்லறத்தார்க்கே உரிய தொழிலாம்.

இங்கே அஃது என்பதில் ஆய்தம் மெய்போல ஒலித்தது; உயிர்போல ஒலியாமையை அலகிட்டுக் காண்க.

இப்பாட்டின் முற்பாதி, திருக்குறளுரையிற் பரிமேலழகரால் "கற்றபின், நிற்க வதற்குத்தக" என்றவிடத்து எடுத்தாளப்பட்டுள்ளது. (௫௰)

௨௬ - ஆம் அதிகாரம்.—அறிவின்மை.

அஃதாவது-கல்விகேள்விகளினாலாகியஅறிவு இல்லாமையோடு உண்மையறிவும் இல்லாதவனாதல். அறிவு - காரியாகாரியங்களைப் பகுத்தறிந்துகொள்ளும் விவேகம்; இயற்கையறிவோடு கூடிய செயற்கையறிவு: நூல்களிற் கூறியபடி இம்மை மறுமைகட்கு உரியவற்றை அறிவதோடு உலக நடையையும் அறிதல்.

சிறந்த ஐங்குரவர்முதலாயினோர் அறிவுறுத்தினகாரியங்களைஉட்கொள்ளாமல்ஒழித்துவிடுதலும்,நூல்களிற் கூறியவற்றைஐயந்திரிபுகளால் அறிதலும்,நூற்கொள்கைமுறைமையையும்உலகவியற்கைமுறைமையையும்இகழ்ந்துவிலக்கித்தன்மனத்திற்கு ஏற்றபடிநடந்துஎல்லாராலும் இகழப்படுதலும்,மறுமைக்கு உறுதியல்லாதவற்றைச் செய்தலும் இப்படிப்பட்டவை அறிவின்மையின்பாற்படும். அறிவுடைமைசிறப்பு.முன்னதிகாரத்தில்உடன்பாட்டுமுகத்தாற் கூறியஅளவினால் முற்றுப்பெறாமைநோக்கிஎதிர்மறைமுகத்தாலும் கூறப்படுகின்றதாதலால், அறிவின்மையென்னும் இவ்வதிகாரம், அறிவுடைமையின்பின் வைக்கப்பட்டது; திருக்குறளில் கல்வியின்பின் கல்

லாமைவைக்கப்பட்டதுபோல. செல்வத்தைச் சம்பாதித்தற்கும், சம்பாதித்தபொருளைக் காத்தற்கும், அங்ஙனம் காக்கப்பட்ட பொருளைநல்வழியிற் செலவுசெய்து தானும் அனுபவித்தற்கும் அறிவு கருவியாதலால்,இந்தஅறிவுடைமை அறிவின்மை அதிகாரங்கள் பொருட்பாலின்பாற் படுவனவாயின வென அறிக.

௨௫௧. நுண்ணுணர் வின்மை வறுமை யஃதுடைமை
பண்ணப் பணைத்த பெருஞ்செல்வம்—எண்ணுங்காற்
பெண்ணவா யாணிழந்த பேடி யணியாளோ

கண்ணவாத் தக்க கலம்.

(இ - ள்.) (உலகத்தில் ஒருவர்க்கு), நுண் உணர்வு இன்மை - நுட்பமான அறிவு இல்லாமை,—வறுமை-தரித்திரத்தன்மையாம்; அஃது உடைமை-அந் நுண்ணறிவை உடைத்தாயிருத்தல்,—பண்ண பணைத்த-மிகவளர்ந்த, பெரு செல்வம் - பெரிய சம்பத்தாம்; எண்ணுங்கால் - ஆலோசித்துப் பார்க்குமிடத்து,—பெண் அவாய்-பெண்தன்மை மிகுந்து, ஆண் இழந்த - ஆண்தன்மை குறையப்பெற்ற, பேடி-பேடியானவன்,—கண் அவா தக்க - (யாவர்) கண்களும் (காணுதற்கு) விரும்பத்தக்க [மிகஅழகிய], கலம்-ஆபரணங்களை, அணியாளோ-தரிக்கமாட்டாளோ? [தரிப்பள்]; (எ - று.)

மனிதர்க்குச் சிறந்தசெல்வமாவது-அறிவுடைமையே; அச்செல்வமில்லாமையாவது - அறிவின்மையே: மற்றை உலகத்துப் பொன் பணம் நெல் முதலிய பொருள்களெல்லாம் செல்வமென்று சிறப்பாகச் சொல்லத்தக்கவையல்ல அறிவில்லாதவர்க்கு எவ்வளவு செல்வமிருந்தாலும் அறிவுடையார்க்குப்போலப் பெருமையும் பயனும் உண்டாகா: அது எதுபோலவெனின்,—பெண்தன்மை யமைந்திராத பேடிக்கு எவ்வளவு ஆபரணங்களணிந்தாலும் இயற்கைமகளிர்க்குப்போல அழகின்சிறப்பும் இன்பப்பயனும் உண்டாகாதவாறுபோ லென்க.

பின்னிரண்டடிகளால் ஏற்படுங்கருத்து-எடுத்துக்காட்டுவமை. முன்னிரண்டடிகளின் கருத்தாக அமைந்த, 'அறிவிலார் செலவமுடைந்தாலும் சிறப்புடையராகார்' என்பது - இதன் உபமேயம்.

பெண்தன்மை குறைந்து ஆண்தன்மை மிகுந்த நபும்சகம்-அலியெனப்படுமென்றும், ஆண்தன்மைகுறைந்து பெண்தன்மைமிகுந்த நபும்சகம் - பேடியெனப்படுமென்றும், பேடென்பது-இவ்விருவகைக்கும் பொதுப்பெயரென்றும் அறிக. மிகுதியாய் ஆபரணங்களைத்தரித்தல் மகளிர்க்கே இயல்பாதலால், இங்கே, பெண்தன்மைமிகுந்து ஆண்தன்மைகுறைந்தபேடு கொள்ளப்பட்டது. பேடி ஆபரணங்களணிதலை, சீவகசிந்தாமணியில் விஜயையென்னும் பேடியை "ஒண்பொனுருகொடியே" என்றதனாலும் அறிக. "பெண்மைவிட்டாணவாவுவ பேடாண்பால், ஆண்மைவிட்டல்ல தவாவுவ பெண்பால், இருமையு மஃறிணையன்னவுமாகும்" என்ற இலக்கணம்பற்றி, இங்கே, பெண்ணவாய் ஆணிழந்த பேடியை 'அணியாள்'என உயர்திணைப் பெண்பாலாற் கூறியது; "மைந்தனிப்பொழுதே வென்று வருகுவன்பொற்றொடீர்ந்தா, ஊர்தமெய்ப்பேடியாகி லென்றனை னந்தனான்" என விஜ்ஜ

புத்தூரார்பாரதத்திலும், "ஏயேயிவளொருத்தி பேடியோவென்றார்" எனச் சிந்தாமணியிலும் பேடியைப் பெண்பாலாற் கூறியது காண்க.

இனி, பெண் அவாய் என்பதற்கு - பெண்தன்மையை விரும்பி என உரைத்தால், அது ஆணிழந்த என்பதனோடுமுடியாது; ஏனெனில்,—ஆண் தன்மை யிழத்தற்குக்காரணம் பெண்தன்மையை விரும்புதலல்லாமல் ஊழ் வினைப்பயனான இயற்கையா மாதலால். இனி, பெண் அவாய் என்பதற்கு- பெண்தன்மையை விரும்பியென்று உரைத்து, அணியாளோ என்பதனோடு இயைத்து, ஆணிழந்த பேடி பெண்தன்மையைஅவாவிக் கண்ணவாத்தக்க கலம் அணியாளோ? என மொழிமாற்றிப் பொருள்கொள்ளுதலும் ஒன்று.

பெண் ஆண் என்பன-பெண்தன்மைக்கும், ஆண்தன்மைக்கும் பொரு ளாகுபெயர். பெள் ஆள் என்னும் வினைப்பகுதிகள் - ஈறுதிரிந்து பெண் ஆண் என நின்று, பலராலும் விரும்பப்படுதல்பற்றி மகளிர்க்கும், அம்மக ளிரை ஆளுதல் பற்றி ஆடவர்க்கும் பெயராகு மென்பர். பெண்மை ஆண் மைகளுள் யாதாயினு மொன்று பேடியிடத்து முற்பிறப்பிற்செய்ததீவினை யால் நிறைவுற்றிராமையாகிற இரக்கற்பாடு தோன்ற, 'பெண்ணவா யாணிழந்த' என்றார்.

அவாத்தக்க - அவாவத்தக்க; "சாவவென்மொழி யீற்றுயிர்மெய் சாத லும்விதி" என்றதன் உபலக்ஷணத்தால், செயவெனெச்சத்து ஈற்றுயிர் மெய் கெட்டது; 'செய்தக்க' 'சோதக்க' என இவ்வாய்பாடுகொண்ட பிற வற்றையும் இங்ஙனமே கொள்க; இனி, அவாத்தக்க - அவாவுதற்குத்தக்க என விரித்து, முதனிலைத் தொழிற்பெயரின்மேல் வந்த நான்காம்வேற்று மைத்தொகை யெனினும் இழுக்காது. கலம் - அணிகலம். நுண்ணுணர்வு - சூட்சுமபுத்தி. வறுமைக்குக் காரணமான நுண்ணுணர்வின்மை காரியமான வறுமையாகவும்செல்வத்துக்குக்காரணமான நுண்ணுணர்வுடைமை காரிய மான செல்வமாகவும் உபசாரவழக்குப்பற்றிக் கூறப்பட்டன. 'கன்னக்கறுத் த, சின்னஞ்சிறிய, பென்னம்பெரிய'என்பவைபோல, 'பண்ணப்பணைத்த' என்பதை வளர்தற்பொருள் பற்றிவந்த பணையென்பதன் ஒருவகை யடுக் குச்சிதை வெனக் கொள்க.

"அறிவுடையா ரெல்லாமுடையா ரறிவிலார், என்னுடையரேனுமி லர்" என்ற திருக்குறளோடு இப்பாட்டின் முதலிரண்டடிகளை ஒப்பிடுக. 'செல்வங்களெல்லாம் அறிவாற் படைக்கவும் காக்கவும் படுதலின் அஃது

டையாரை 'எல்லாமுடையார்' என்றும், அவையெல்லாம் முன்னே அமைந்து இடைப்பினும் அழியாமற் காத்தற்கும் தெய்வத்தான் அழிந்தழிப் படைத்தற்குங் கருவியுடையானமையின் அஃதில்லாதாரை 'எனனுடைய ரேனும் இலர்' என்றுங் கூறினர்" என அங்குப் பரிமேலழகர் உரைத்தது, இக்குறித்தற்கும் ஒக்கும். தாயத்தார் கள்வர் வலியார் அரசர் என்றிவரால் கொள்ளப்படாமையும் வழிபட்டார்க்குக் கொடுத்தவிடத்துக் குறையாமையுமாகிய சிறப்புப்பற்றி, அறிவுடைமையை 'பண்ணப்பணைத்த பெருஞ்செல்வம்' எனப் பல அடைமொழிகள் கொடுத்துக் கூறினர்; திருவள்ளுவர் "கேடில் விழுச்செல்வங் கல்வி யொருவற்கு, மாடல்ல மற்றையவை" என்றாற்போல; இப்படிப்பட்ட சிறப்பு பொருட்செல்வத்துக்கு இல்லாமை காண்க

அஃதுடைமை-இங்கே ஆய்தம் உயிர்போல் ஒலித்தது; மெய்போல் ஒலித்ததாகக் கொண்டால் வறுமையென்ற முன்சீரோடு வெண்டளை தவறுதலை அலகிட்டுக்காண்க. (ச)

உருஉ. பல்லான்ற கேள்விப் பயனுணர்வார் பாடழிந்
தல்ல லுழப்ப தறிதிரேற்—றொல்சிறப்பி
னாவின் கிழத்தி யுறைதலாற் சேராளே
பூவின் கிழத்தி புலந்து.

(இ - ள்.) பல்-பலவகைப்பட்ட, ஆன்ற-நிறைந்த, கேள்வி-நூற்கேள்விகளால், பயன் உணர்வார்-(உயிர்வாழ்க்கையின்) பிரயோசனங்களை அறியும் அறிவுடையவர்கள், (செல்வமின்மையால்) பாடு அழிந்து-தம்பெருமை கெட்டு, அல்லல் உழப்பது - துன்பங்களால் வருந்துவதன் காரணத்தை, அறிதிர் எல்-ஆராய்ந்தறிய விரும்புவீராயின், (சொல்வேன்; அது என்னவெனில்:—) தொல் சிறப்பின்-பழமையான சிறப்பையுடைய, நாவின் கிழத்தி-சரசுவதிதேவி, உறைதலால்-(அவர்களிடம் கூடி) வசித்தலால், பூவின் கிழத்தி-ஸ்ரீமகாலட்சுமி, புலந்து-கோபங்கொண்டு, சேராளே - (அவர்களிடஞ் சேரமாட்டாளே. (என இதுவேயாம்); (எ - று.)

உலகத்தில் ஒருவனிடம் ஒருபெண்கூடியிருக்கையில் மற்றொருபெண் வந்து கூடாமற் பிணங்கிப்போவது இயல்பாதலால் அம்மகளிரியற்கைப்படி கல்விமகள் சேர்ந்த விடத்தைச் செல்வமகள் சேராது பிணங்குவள் எனக் கற்பனை முகத்தால் உருவகித்துக் கூறியபடி.

உலகத்திற் பெரும்பாலும் படித்தவர் செல்வமிலராயிருத்தலும் படியாதவர் செல்வமுடையராயிருத்தலுமாகிய மாறுபாட்டிற்கு உண்மையிற் காரணம், "இருவேறுலகத் தியற்கை திருவேறு, தெள்ளியராதலும்வேறு" என்றபடி அவரவர் முற்பிறப்பிற்செய்த ஊழ்வினையேயாம்: இப்படியிருக்க, இங்ஙனம் காரணமல்லாத தொன்றைக் கவிசாதுரியத்தாற் காரணமாகக் கூறி நிறுத்தினது, ஏதுத்தற்குறிப்பேற்றவணி; இதனை வடநூலார் ஹேதூத்ப்ரேக்ஷாலங்காரமென்பர்.

இவ்விருமகளிரும் ஒருவனிடம் சேர்ந்திருத்தல் அரியதொரு சிறப்பாதலை "நாவீற்றிருந்த புலமாமகளோடு நன்பொன், பூவீற்றிருந்த திருமாமகள் புல்லநாளும்" எனச் சீவகசிந்தாமணியிற் கூறியமைகொண்டும் உணர்க. புலத்தல், பிணங்குதல், ஊடுதல் என்பன - ஒருபொருட்சொற்கள்; அதாவது-யாதாயினும் ஒரு காரணம்பற்றித் தலைமகள் தலைமகனைக் கூடாமல் மாறுபடுதல். ஒருவனிடத்தில் ஒருமகள் இருப்பதாக அறிந்தமாத்திரத்தில் மற்றொருமகள் அவனிடம் சேர்தற்குப் பிரியப்படாமல் வெறுப்பது இயல்பாதலை "கண்ணுளார் நுங்காதலர் ஒழிகநாமமீங்கென, உண்ணிலாயவேட்கையா லூடினார்" என்ற சிந்தாமணிகொண்டும் உணர்க.

இனி, இதனை, வேறுவகையாக வருணித்துக்கூறுவதும் உண்டு; எங்ஙனமெனின்,—மாமிக்கும் மருமகளுக்கும் ஒற்றுமையில்லாமை பெரும்பா

லும் உலகவியற்கையாதலால் அதுபற்றி, மருமகளான கலைமகள் உள்ளவிடத்து மாமியான திருமகள் சேராது வெறுப்பள் என்பதாம்: திருமாலின் மனைவி திருமகளும், அத்திருமாலிடம் தோன்றிய பிரமதேவனது மனைவி சரசுவதியு மாதலால், இவர்கள் மாமிமருகியராவர்.

'அறிவைப் பெருமைப்படுத்திக் கூறுகிறீரே, அறிவுடையார்பலர் உலகத்திற் செல்வமின்றி வருந்துகின்றார்களே' என ஒருவர் வினாவினதாகப் பாவித்து உத்தரங்கூறினதாக இச்செய்யுள் செய்யப்பட்டது; இது-இச்செய்யுளில் 'அறிதிரேல்' என்ற சொல்லால் விளங்கும். 'அறிதிரே' என்ற பாடத்துக்கு - அறிவீரன்றோ எனப் பொருள்கூறுக.

இப்பாட்டில் "நுண்ணுணர்வின்மைவறுமை அஃதுடைமை, பண்ணப் பணைத்த பெருஞ்செல்வம்" என்றதன்மேல் வந்த ஆட்சேபத்துக்குச் சமாதானங் கூறியதாதலால், இப்பாட்டு இவ்வதிகாரத்து இங்கு வைக்கப்

பட்டது. இனி, இருவர்மகளிர் ஒற்றுமைப்பட்டு ஒருங்குசேராமையாகிய உண்மையியல்பை உணராத அறிவுடையார் சிலர் வறியராயிருத்தலையே நோக்கி அறிவுடைமையிற் குறைகூறுதல் அறிவின்மையாம் என இவ்வதிகாரத்தோடு சம்பந்த முரைத்தலு மொன்று;

இப்பாட்டைக் கீழ்‘பழமை’என்னும் அதிகாரத்தில் வந்த“பல்லான்ற கேள்விப் பயனுணர்வார் வீயவும், கல்லாதார் வாழ்வ தறிதிரேற்—கல்லாதார், சேதனமென்னு மச்சே றகத்தின்மையாற், கோதென்று கொள்ளாதாங் கூற்று” என்ற பாட்டோடு ஒத்த வாய்பாடுடையதாக அறிக.

பயன்-அறம் பொருள் இன்பம் வீடுகளும் புகழும் முதலியன. உணர்வார், உழப்பது என்பவற்றில், இடைநிலைகள்-எதிர்கால முணர்த்தாது தன்மைமாத்திரமுணர்த்தின. “கல்லானேயானாலுங் கைப்பொருளொன் றுண்டாயி, னெல்லாருஞ் சென்றங்கெதிர்கொள்வ-ரில்லானை, யில்லாளுந்தான் வேண்டா ளீன்றெடுத்ததாய் வேண்டாள், செல்லா தவன்வாயிற்சொல்,” “இல்லாரை யெல்லாரு மெள்ளுவர்” என்றபடி பொருளில்லாரை யாவரும் இகழ்வராதலால் ‘பாடழிந்து’ என்றும், “பொருளுடையான் கண்ணதே போகம்”, “பொருளிலார்க் கிவ்வுலக மில்” என்றபடி செல்வமில்லாதவர்க்கு இவ்வுலகத்து இன்பமொன்றும் இன்றாமாதலால் ‘அல்லலுழப்பது’ என்றுங் கூறப்பட்டது.

நாமகளுக்குத் தொல்சிறப்பு-“அறம்பொருளின்பமும் வீடும் பயக்கும், புறங்கடை நல்லிசையுநாட்டும்-உறுங்கவலொன், றுற்றுழியுங் கைகொடுக்குங் கல்வியினூங்கில்லை, சிற்றுயிர்க்குற்ற துணை” எனக் கூறப்படுவதாம்; இனி, அவளுக்குத் தொன்றுதொட்டு வருகிற சிறப்பு முற்பிறப்பிற்செய்த நல்வினைத்தொடர்ச்சியாற் பிற்பிறப்பிலே இயற்கையில் அமைதலென்றுங் கொள்ளலாம். கல்வி உயிர்க்குணமாய் முற்பிறப்பேதொடங்கி உயிரோடு விடாதுதொடர்ந்து அவ்வுயிர் புகுந்தவிடத்துப் புகுந்தன்மை, “ஒருமைக்கண் தான் கற்ற கல்வியொருவற்கு, எழுமையு மேமாப்புடைத்து” என்ற திருக்குறளால் அறியப்படும் இப்படிப்பட்ட தொல்சிறப்புச் செல்வத்துக்கு இல்லையாம், நாவின்கிழத்தி-நாக்கிற்கு உரியவள் எனச் சரசுவதிக்

குக் காரணப்பெயர்; பிரமனது நாவில் வாழ்தலாலும், அறிவுடையோர்நாவில் தங்குதலாலும் வந்தது. பூவின் கிழத்தி-பூவிற்குஉரியவள். “பூவெனப்படுவது பொறிவாழ் பூவே”, “பூவிற்குத்தாமரையே”, “பூவினுக்கருங்கலம் பொங்குதாமரை” என எல்லாமலர்களினுஞ் சிறந்ததாகக் கூறப்படுகிற

செந்தாமரைமலரில் வசித்தலால், பூமகளென்றுபெயர். இமயமலையில் மரகதப்பாறையில் பதுமையென்னுங் கயத்தில்தோன்றிய பொற்றாமரைமலரில் திருமகள் வீற்றிருக்கின்றனளென்பது, ஜைந நூற்கொள்கை; "அருமணிமரகதத்தகடுகளுறிய, எரிசிறப்பொன்னிதழேந்து தாமரைத், திருமகள்" என்றார் சிந்தாமணியாரும். நாவின்கிழத்தி-கல்விக்கு அதிதேவதை; பூவின் கிழத்தி-செல்வத்திற்கு அதிதேவதை; இச்சொற்கள் - தகுதிப்பொருளில் வந்த நான்காம்வேற்றுமைத் தொகையிலேத் தொடர்கள், இவற்றில், இன்-சாரியை. கிழத்தி-உரிமையென்னும்பொருளுணர்த்தும் கிழமையென்னும் பண்பினடியாப் பிறந்த கிழவன் என்பதன் பெண்பால்; (கிழம் என்னும் பெயரடியாப்பிறந்த கிழவன் என்பதன் பெண்பால் கிழவியென நிற்கும்.)

உருரு. கல்லென்று தந்தை கழற வதனையோர்
சொல்லென்று கொள்ளா திகழ்ந்தவன்—மெல்ல
வெழுத்தோலை பல்லார்முன் நீட்ட விளியா
வழுக்கோலைக் கொண்டு விடும்

(இ - ள்.) தந்தை-(தனது) பிதா, கல் என்று கழற-(கல்வியைக் கற்பாயென்று இடித்து அறிவுகூற, அதனை - அச்சொல்லை, ஓர் சொல் என்று கொள்ளாது - (தனக்கு உறுதியைத் தருவது) ஒரு வார்த்தையென்று கொண்டு அடங்கும்படியாமல், இகழ்ந்தவன்-(இளமையிலே) அலட்சியஞ்செய்து விட்டவன்,—(பின்பு), பல்லார் முன் - பலபேர்கூடிய சபையில், எழுத்து ஓலை - எழுத்து எழுதப்பட்டுள்ள ஓலையை, மெல்ல-மெதுவாக, நீட்ட - (நீ இதனைப் படியென்று ஒருவர் கொண்டுவந்து) கைநீட்டி (த் தன்னிடம்) கொடுக்க, விளியா - (அதற்குக்) கோபங்கொண்டு, வழுக்கோலை கொண்டு விடும்-(அடித்தலாகிய) பிழையைச் செய்யும் தடிக்கொம்பை (அவரை அடித்தற்கு) எடுத்துக்கொண்டிடுவான்; (எ - று.)

படியாதவனை யாவராயினும் அவனுடைய அறிவின்மையை அறிந்தாவது அறியாமலாவது யாதாயினுமொரு பத்திரிகையைக்கொடுத்து இதனைப் படியென்று சொன்னால், அவன் தான் படிக்கமாட்டாமையால், பலர்முன் அவமானப்படுவதற்கு மனம்பொறாமல், அவ்வவமானந் தனக்குவருவதற்குக் காரணமாகிற அவரை அடித்தற்குப் பெருங்கோபத்தோடு தடியெடுத்துக் கொள்வான் என்பதாம். தந்தைசொல்லைக்கேட்டு அதன்படிகற்று அறிதலையுடையனாகாதவன் தனது குற்றத்தைத் தான்கருதி அமைந்திராது பிறர்மேற் குற்றத்தையேற்றிக் கோபித்தல் பெரிய அறிவின்மை யென்றபடி.

இப்பாட்டு-அறிவின்மையின் இழிவை விளக்கியவாறும்.
27

தல் - வினைப்பகுதியே ஓசை வேறுபாட்டால் ஏவற்பொருளுணர்த்திற்று. கழறல்-உறுதிச்சொல்லை உறுத்திச்சொல்லுதல்; கழறு-பகுதி. ஐங்குரவருள் முதல்வனும் "தந்தை மகற்காற்றுநன்றி யவையத்து, முந்தியிருப்பச் செயல்," "சான்றோனாக்குதல் தந்தைக்குக்கடனே," "உயர்விக்கதந்தை" என்றபடி மைந்தனைக் கல்வியுடையனாக்குதலைக் கடமையாகப்பூண்ட தந்தையினது சொல் "தந்தைசொல்மிக்க மந்திரமில்லை" என்றபடி தலைமேற்கொண்டு நன்குமதிக்கத்தக்க தாதலின், அச்சிறப்புத்தோன்ற, அதனை 'நற்சொல்' என்றது. கொள்ளாது இகழ்ந்தவன்-மூத்தோர்சொல்லும் வார்த்தையை அமுதமாகக்கொள்ளாமல் உகுத்தவன். இகழ்ந்தவன் என்ற இறந்தகாலம், கற்றற்கு உரிய இளம்பிராயத்தில் என்பதைப் புலப்படுத்தும். இகழ்ந்தவன் கொண்டுவிடும் - செய்யுமென் முற்று ஆண்பாலுக்கு ஏற்ற செல்றது. எழுத்தோலை - எழுத்தையுடைய ஓலை என இரண்டனுருபும் பொருளுந் தொக்கதொகையாக விரிக்க. ஓலைநீட்டுதல் என்ற காரணம், கொடுத்தலாகிய காரியத்தின்மேல் நின்றது - உபசாரவழக்கு.

விளியா - உடன்பாட்டு இறந்தகால வினையெச்சம்; இனி, விளியா - இறந்தாற்போலாகி, வழுக்கு ஓலை (ஆகியிருந்து) தப்பிப்போதற்குக்காரணமான ஓலியை, கொண்டுவிடும் - கொள்வான் என்றும் உரைப்பர்; இவ்வுரைக்கு-மானபங்கப்பட்டுச் சொல்கழுகழுத்து - இடம்விட்டுநீங்க வழிதேடுவனென்றுகருத்து. வழுக்கு ஓல் - காரியப்பொருளதான வினைத்தொகை: ஓலை-ஓல் என்பதன் இரண்டாம்வேற்றுமை விரி இனி, இளியா என்று பதம் பிரித்து, அவமதிச்சிரிப்புச்சிரித்து எனப் பொருள்கொள்ளுதல் மோனைத்தொடைக்குப் பொருந்துமென்க. கொண்டுவிடும், விடு என்னுந் துணைவினை-தேற்றமுணர்த்தும். (௫)

௨௫௪. கல்லாது நீண்ட வொருவ னுலகத்து
நல்லறி வாள ரிடைப்புக்கு — மெல்ல
விருப்பினு நாயிருந் தற்றே யிராஅ
துரைப்பினு நாய்குரைத் தற்று.

(இ - ள்.) கல்லாது - கல்விகற்காமல், நீண்ட - வளர்ந்த, ஒருவன்—, உலகத்து - லோகத்தில், நல் அறிவாளரிடை புகுகு-நல்ல விவேகமுடையவர்கள் நடுவிலே புகுந்து, மெல்ல இருப்பினும் - பேசாமலிருந்தாலும், (அந்த இருப்பு), நாய் இருந்து அற்றே-நாய் இருந்தாற்போன்றதாம்; இராது-பேசாதிராமல், உரைப்பினும் - (யாதாயினும் ஒன்றை) எடுத்துசொன்னாலும், (அது), நாய் குரைத்துஅற்று-அந்த நாய் (வாய்மூடியிராமல்) குரைத்தாற்போலும்; (எ - று.)

பரிசுத்தமான இடத்தில் அசுத்தமானநாய் வந்துசேர்ந்தால் அம்மாத்திரத்தால் அவ்விடம் அசுத்தப்படுவதுபோல, நல்லறிவாளர் கூட்டத்தில் அறிவிலான்சென்றால் அம்மாத்திரத்தால் அக்கோஷ்டி மாசடையும்; அதன் மேலும் இவன் வாய்திறந்து ஏதாவது பிழைபடக் குளறினால் அது நாய் குரைத்தல்போல வெறுக்கப்படும் என்றபடி.

பயன்பற்றி வந்த உவமையணி. நாயுவமை கூறியது, இழிவை நன்கு விளக்குதற்கு.

உலகம்-லோகமென்னும் வடமொழியின் திரிபு: இதனைத்தமிழ்ச்சொல்லென்று சாதிப்பர் நச்சினார்க்கினியர். நல்லறிவு - அறியவேண்டுவனவெல்லாம் அறியும்அறிவு. மெல்லஇருத்தல்-சாதுவாகஇருத்தல்;சும்மாஇருப்பது. உம்மைகள்-முறையே எதிரதும் இறந்ததுந்தழுவிய எச்சப்பொருளன.இராது-உயிரளபெடை, செய்யுளோசை நிறைக்கவந்தது; அலகிட்டுக்காண்க. அற்றே,ஏ-ஈற்றசை. இருப்பின், உரைப்பின் என்றவினையெச்சங்களினின்று எடுக்கப்படுகிற இருத்தல், உரைத்தல் என்னுந் தொழிற்பெயர்தற்று, குரைத்தற்று என்னும் வினைமுற்றுக்களுக்கு எழுவாயா

௨௫௫. புல்லாப்புன் கோட்டிப் புலவ ரிடைப்புக்குக்
கல்லாத சொல்லுங் கடையெல்லாங் கற்ற
கடாஅயினுஞ் சான்றவர் சொல்லார் பொருண்மேற்
படாஅ விடுபாக் கறிந்து.

(இ - ள்.) கடை எல்லாம் சிழ்மக்களெல்லோரும்,—புல்லா - (இலக்கணத்தோடு) பொருந்தாத. புல்-இழிவான, கோட்டி-சபையிற் கூடியுள்ள, புலவரிடை-அற்பபுத்திமான்களது நடுவில், புக்கு அஞ்சாதுசென்று, கல்லாத-தாம் கற்றறியாத விஷயங்களையும், சொல்லும்-தைரியமாய்க்கூறுவர்; சான்றவர்-(கல்வி கேள்விகளினால்) நிறைந்தவர்கள்,—கற்ற - தாம்படித்தறிந்த விஷயங்களையும், கடாயினும்-(சொல்லும்படி பிறர்) கேட்டாலும்,பொருள் மேல்படாவிடுபாக்கு அறிந்து (அங்ஙனம் வினவுகிற அவர்களது அறிவுதாம் சொல்லும் அரிய) பொருளின்மேல் முழுவதுஞ்செல்லாமல் நீங்கிப்போகும் விதத்தை அறிந்து, சொல்லார்-சொல்லமாட்டார்கள்; (எ - று)

அறிவுடையார்க்கும் அறிவிலார்க்குமுள்ள வேறுபாட்டை விளக்கியபடி. அறிவிலார்க்கு அடக்கமும் அவையச்சமும் இல்லையாதலாலும், தாம் ஏதாயினும் ஒன்றைப் பலர்முன்சொல்லிப்பெருமையடையவேண்டுமென்ற அவா அதிகமாதலாலும், அவர் இங்ஙனங்கூறுவர்; நல்லறிவுடையார்க்கோ அவையச்சமில்லையாயினும், "கொளவோன்கொள்வகையறிந்து அவனுளங் கொளக், கோட்டமில்மனத்தின் நூல்கொடுத்தல்" இலக்கணமாதலால், வினவப்பட்ட பொருள்களுள்ளும் ஏற்ற சிலவற்றை முறையாகக்கூறுவரே யன்றி ஒருங்கு கூறார்.

"புல்லாவெழுத்திற் பொருளில்வறுங்கோட்டி" என்றாற்போல, 'புல்லாப்புன்கோட்டி' என்றார், அதாவது-"புகழ்ந்த தருமநெறிநின்றோர் பொய்காமம்,இகழுஞ்சினஞ்செற்றமில்லோர்—நிகழ்கலைகள், எல்லாமுணர்ந்தோரிருந்தவிடமன்றோ, நல்லாரவைக்கு நலம்," "நலனடக்கஞ்செம்மைநடுவிலை நான்கும், குலனென்றிவையுடையோர் கோதில்—புலனில்லோர்,சென்று மொழிந்தனவுங் கேட்டோர் செறிந்தவிடம், அன்றோ நிறைந்தவவை" என நல்லவைக்குநிறையவைக்குங்கூறப்பட்ட இலக்கணஞ்சிறிதுமில்லாதசபை,

புலவர்-அறிவுடையவர்; புலம் அல்லது புலமை-அறிவு. 'புல்லாப்புன்கோட்டிப் புலவர்' எனவே, சிற்றறிவினராயிற்று: இனி, புலவர் என்பது - இகழ்ச்சிக்குறிப்பென்றுங் கொள்ளலாம். கடை-கடைப்பட்டவர்க்குப்பண்பாகுபெயர்; அதமரென்க. கடையென்பது-பொருளால் உயர்திணைப்பலர்பாலாயினும், சொல்லால் பால்பகாஅஃறிணைப்பெயராதலால், சொல்லும் என்னும் செய்யுமென்முற்றைக் கொண்டது. எல்லாம் என்னும் பெயர், இருதிணைக்கும் பொது. கடாஅயின்-செய்யுளோசை குன்றுதவிடத்துஅளபெடை நிறைத்தற்கு வந்தது. படாஅ-செய்யுளோசை நிறைக்க

படை; அலகிட்டுக்காண்க. இரண்டடிகளில் அளபெடைவந்தது,
ரடை. உம்மை-உயர்வுசிறப்பு. பொருள்மேல், மேல்-ஏழனுருபு;
இனி, மேலென்பது-பொருளினுட் செல்லுதலேயன்றி மேற்செல்லுதலும் அரிதென்பதை விளக்குவதெனவுங் கொள்ளலாம். (இ)

உடுகூ. கற்றறிந்த நாவினார் சொல்லார்தஞ் சோர்வஞ்சி
மற்றைய ராவார் பகர்வர் பனையின்மேல்
வற்றிய வோலை கலகலக்கு மெஞ்ஞான்றும்
பச்சோலைக் கில்லை யொலி.

(இ - ள்.) கற்று-(படித்தற்குஉரிய நூல்களைப்)படித்து,அறிந்த-(அவற்றின்பொருள்களை உள்ளபடி)உணர்ந்த,நாவினார்-நாக்கையுடையபெரியோர்கள், தம் சோர்வு அஞ்சி-(சொல்லும் சொற்களில்) தமக்கு ஏதாவது பிழை நேரிடுமோவென்றுபயந்து, சொல்லார்-(விஷயங்களைக்கண்டபடி மிகுதியாகச்) சொல்லமாட்டார்கள்; மற்றையராவார்-கற்றறிந்த நாவினரல்லாத சிறியோர், பகர்வர்-(அப்படிப்பட்ட சோர்வுக்கு அஞ்சாமல் விஷயங்களை ஆராயாது தோன்றினபடி மிகுதியாகச்) சொல்வார்கள்; (அவை எவைபோலவெனின்:—) எஞ்ஞான்றும் எப்பொழுதும், பனையின்மேல்-பனைமரத்தின்மேல், வற்றிய ஓலை-உலர்ந்துள்ள ஓலைகள், கலகலக்கும்-கலகலவென்று ஒலிக்கும்; பசு ஓலைக்கு-பசுமையாகவுள்ள ஓலைகளுக்கு, ஒலி இல்லை-ஓசையில்லையாம்.

ஈரமில்லாத உலர்ந்தஓலைகள் மிகவொலித்தல்போல, சாரமானஅறிவு இல்லாதவர்மிகப்பேசுவர்; ஈரமுள்ளபசுமையோலைகள்ஒலியாதவாறுபோல, சாரமான விவேகமுள்ளவர் மிகுதியாகப்பேசாமல் நாவடக்கி மௌனமாக இருப்பர் என்றபடி. இப்பாட்டின்கருத்தை "சிற்றுணர்வோரென்றுஞ்சிலுசிலுப்பர் நன்றமைந்த, முற்றுணர்வோ ரொன்று மொழியாரே—வெற்றிபெறு, வெண்கலத்தினோசை மிகுமே விரிபசும்பொன், ஒண்கலத்தினுண்டோ ஒலி" என்ற நீதிவெண்பாவின் பொருளோடு ஒப்பிடுக. எடுத்துக்காட்டுவமையணி. இதில் 'கற்றறிந்தநாவினார் சொல்லார் தம் சோர்வஞ்சி' என்பதற்கு-'எஞ்ஞான்றும் பசசோலைக்கில்லை யொலி' என்பது-உபமானம், 'மற்றையராவார் பகர்வர்' என்பதற்கு-'பனையின்மேல் வற்றியவோலை கலகலக்கும்' என்பது - உபமானம், ஆகவே, இப்பாட்டில் உபமேயவாக்கியங்களை வைத்த முறைமைக்கு ஏற்ப உபமானவாக்கியங்களை நிறுத்தாமல் மாறுபட நிறுத்தியது - எதிர்நிரனிறைப்பொருள்கோள்.

"ஆக்கமுங் கேடு மதனால் வருதலாற், காத்தோம்பல் சொல்லின்கட் சோர்வு" "யாகாவா ராயினு நாகாக்க காவாக்கால்,சோகாப்பர் சொல்லிழுக் குப்பட்டு", "ஒன்றானுந் தீச்சொற்பொருட்பயனுண்டாயின், நன்றாகாதாகி விடும்" என்ற நீதிகளை உள்ளபடி உணர்ந்தவராதலால், கற்றறிந்தவர் தம் சோர்வஞ்சுவர்; கல்லாதவர் இப்படிப்பட்ட நீதிகளை அறியாராதலாலும், மானம் வெட்கம் பயம் இவற்றை ஒழித்தவராதலாலும் சோர் வஞ்சார்.

மற்றையர் - கீழ்க்குறித்ததற்கு எதிரான பொருள் தருகின்ற மற்று வென்னும் இடைச்சொற்பகுதியடியாப் பிறந்த பலர்பாற்பெ[...]

கும் - ஈறுகெட்டொலிக் குறிப்பு; இரட்டைக்கிளவி.

உடுஎ. பன்றிக்கூழ்ப் பத்தரிற் றேமா வடித்தற்றா
னன்றறியா மாந்தர்க் கறத்தா றுரைக்குங்காற்
குன்றின்மேற் கொட்டுந் தறிபோற் றலைதகர்ந்து
சென்றிசையா வாகுஞ் செவிக்கு.

(இ - ள்.) நன்று-நன்மையை, அறியா - அறியமாட்டாத, மாந்தர்க்கு - மனிதர்க்கு, அறத்து ஆறு-தருமத்தினது வழியை, உரைக்குங்கால்-சொல்லு மளவில், (அது),—பன்றி கூழ் பத்தரில் - பன்றிக்குக் கூழ்வார்க்கின்ற தொட்டியில், தேமா வடித்தற்று - தேன்மாம்பழத்தி னிரசத்தைப் பிழிந் தாற்போலும்; (அன்றியும்), குன்றின்மேல் கொட்டும் தறிபோல்-மலைமேல் அடிக்கப்படுகிற கட்டுத்தறிபோல, தலை தகர்ந்து - (அந்ததருமவழிகள்) தலைசிதறி, செவிக்கு-(அவர்கள்) காதுகளினுள், சென்று இசையா ஆகும் - போய்ப் பொருந்ாதனவாம்; (எ - று.)

பன்றிக்குக் கூழின்உருசி தெரியுமேயல்லது தேமாவின் சுவை தெரி யாது: அதுபோலவே, கீழ்மக்களுக்கு அதருமவழியின் தன்மை தெரியுமே யல்லது தருமவழியின் பெருமை தெரியாது; ஆதலால், அவர்கட்குச்செய் யுந் தருமோபதேசம், மலைக்கற்பாறையின்மேல் நாட்டும்பொருட்டு வலிமை யோடு அடிக்கப்படுகின்ற மரத்தறி அக்கல்லினுட்செல்ல இயலாமல் தான் முறிதல் போல, அவர்கள் காதினுட் செல்லமாட்டாமல் தடைப்பட்டு ஒழி யும் என்றபடி. உவமையணி.

பத்தர்-பத்தலென்பதன் இறுதி லகரத்துக்கு ரகரம் போலி; சாம்பல்-சாம்பர், பந்தல்-பந்தர் என்பனபோல. தேமா - இன்சுவைப் பழமுடைய ஒருவகை மாமரம்; இங்கே, அதன் பழத்தின் இரசத்திற்கு-இருமடியாகுபெயர். தேமா - தேன் மா எனப்பிரித்து, தேன்போ லினிய மா என உவமத்தொகையாகப்பொருள்கொள்க; தேன்மொழி, மெலிவர இறுதியழிந்தது. சூல்-சுற்றசை. மாந்தர் - ஒருமையில்லாமல் எப்பொழுதும் பன்மையிலேயேவரும் பெயர்; இதனை வடநூலார் நித்யபகுவசன மென்பர். உபமேயத்தில், தலையென்பது-ஒருபொருளையுந் தாராது வந்த உபசர்க்கம்ாகக் கொள்ளலாம்; அல்லது-தலைதகர்ந்து-சிறப்புக்கெட்டு எனினும் அமையும், செவி

க்கு- செவியில்; நான்கனுருபு ஏழாம் வேற்றுமை யிடப்பொருளில் வந்ததனால், உருபுமயக்கம்.

அறிவிலாதார் யாதாயினும் ஒருநன்மையைச்சொல்லப்படுதற்குந் தகாதவரென்பது, இப்பாட்டினாற் கூறப்பட்டது. முதலடியில்வந்த உபமானம், தகுதியில்லாதவிடத்துச் சென்றுசேர்தலாற் பயனற்றதாம் என்பதை விளக்கவந்தது. இதனை "அங்கணத்துளுக்க வமிழ்தற்றால் தங்கணத்த, ரல்லார் முற் கோட்டிகொளல்" என்ற திருக்குறளோடு ஒப்பிடுக. (எ)

"பாலாற் கழீஇப் பலநா ளுணக்கினும்
வாலிதாம் பக்க மிருந்தைக் கிருந்தன்று
கோலாற் கடாஅய்க் குறினும் புகலொல்லா
நோலா வுடம்பிற் கறிவு.

(இ - ள்.) பல நாள்-அநேக நாட்களில், பாலால் கழீஇ - (வெண்மையான) பாலினாலே கழுவி, உணக்கினும் - உலர்த்திவைத்தாலும், இருந்தைக்கு - (இயற்கையிற் கருநிறமுடைய) கரிக்கு, வாலிது ஆம் பக்கம் - வெண்ணிறத்தையுடையதான தொரு பகுதி, இருந்தன்று-உண்டாகமாட்டாது; (அதுபோலவே), கோலால் கடாஅய்-தடியைக்கொண்டு அடித்து அதட்டி, குறினும் - சொன்னாலும், நோலா உடம்பிற்கு-(முற்பிறப்பிற்) புண்ணியஞ்செய்திராத (உயிரையுடைய) உடம்புக்கு [நல்ல ஊழ் இன்மையால் இயற்கையில் அறிவில்லாத மனிதனுக்கு என்றபடி], அறிவு-ஞானம், புகல் ஒல்லா - வந்துசேரமாட்டாது; (எ - று.)

கரியைப் பாலாற்கழுவினுலும் வெண்மையுண்டாகாததுபோல, ஜந்மாந்தர புண்ணியமில்லாத மனிதனுக்கு எவ்வளவு சொன்னுலும் அறிவு வருவதில்லை யென்றபடி.

எடுத்துககாட்டுவமையணி; மூன்னிரண்டடி - உபமானவாகசியம், பின்னிரண்டடி - உபமேயவாகசியம். "இருந்தை யிலகுக வெண்ருபடா தென்செய்தாலு நிம்பத்து, இருந் தையிலக்கித்தியாது" என்பர், திருவரங்கத்தந்தாதியிலும்.

உணக்கின் என்னும் எதிர்காலவினையெசசத்தில், உணங்குஎன்பதன் பிறவினையான உணக்கு - பகுதி உம்மைகள் இரண்டும்-உயர்வுசிறப்பு. வாலிது-வால் என்னும் பெயரினடியாப்பிறந்த ஒன்றன்பாற்குறிப்பு வினையாலணையும்பெயர்; இ-சாரியை பக்கம் - பக்ஷமென்னும்வடமொழியின் திரிபு.

இருந்தன்று எதிர்மறை யிறந்தகால ஒன்றன்பால் வினைமுற்று. குறின் - கூறின் என்பதன் குறுக்கல். ஒல்லா-ஒல்லாது என்பதன் விகாரம்எதிர்மறை ஒன்றன்பால் வினைமுற்று.

அறிவு பெருதவனது இகழ்ச்சி தோன்ற, 'உடம்பிற்கு' எனஅஃறிணையாக் கூறினர்: இழிபுபற்றிவந்த திணைவழுவமைதி; உயர்திணைப்பொருளினுடைய உடம்பையும் உயிரையும் வேறுபிரித்து எடுத்துக்கூறினுல்

அவை அஃறிணையாம்; "எவவுஞ்செய்கலான் தான்தேரு னவ்வுயிர், போஒமளவு மோர்நோய்"என இகழ்ச்சிதோன்ற உயிர்மாத்திரத்தாற் கூறியதுங் காண்க. இவனிடத்துசசேதனமான [உணருந்தன்மையதான] உயிர்இருந்தும் அதன்தன்மை தலையெடாமல் அசேதனமான [உணருந்தன்மையதல்லாத] உடம்பின்தன்மையே முழுவதும் தலையெடுத்து நின்றமை தோன்ற, 'உடம்பிற்கு' எனக் கூறினரென்க. முற்பிறப்பில் நல்வினை செய்திருந்தாலொழிய இப்பிறப்பில் நல்லறிவு தலைப்படாதாதலால்,'நோலாஉடம்பிற்கு அறிவு புகலொல்லா' எனப்பட்டது,

"ஸ்வபாவோயாத்ருஸீ யஸ்யசஜஹாதிகதாசந - அங்காரஸ்ஸதஹெளதேநமலிநத்வம்நமுஞ்சதி" என்னும் வடநூல் மேற்கோள் அறியத்தக்கது.

உருக. பொழிந்தினிது நாறினும் பூமிசைதல் செல்லா
இழிந்தவை காமுறூஉம் ஈப்போ—லிழிந்தவை
தாங்கலந்த நெஞ்சினார்க் கென்னாகுந் தக்கார்வாய்த்
தேன்கலந்த தேற்றச்சொற் றேர்வு.

(இ - ள்.) பொழிந்து-(தேனை) சொரிந்து, இனிது-இனியதாக, நாறினும்-நல்மணம்வீசினாலும், பூ மிசைதல்செல்லாது-பூவிலுள்ளதேனை உண்ணுதற்குப்போகாமல், இழிந்தவை காமுறூஉம்-(அருக்கத்தக்கவுள்ள) இழிவான பொருள்களை விரும்புகிற, ஈ போல்-ஈயைப்போல,—இழிந்தவைதாம்கலந்த-(உயர்ந்தவைகள் இருக்க ம் அவற்றைவிட்டு)இழிவானவற்றைப்பொருந்திய, நெஞ்சினார்க்கு-மனத்தையுடைய அவிவேகிகளுக்கு,—தக்கார்வாய-(அறிவு ஒழுக்கங்களினால்) தகுதியையுடையவர்களதுவாயிலுண்டாகிற,தேன்கலந்த தேனின் தன்மைபொருந்தின, தேற்றம்சொல்-தெளிவையுண்டாக்கும் உபதேசமொழிகளினுடைய, தேர் - தெளிவு, என் ஆகும் - யாதுபயன்படும்? [ஒருபயனையுந் தாராதென்றபடி;] (எ-று.)—பயன்பற்றிவந்த உவமையணி.

இனிது-இனிமையென்னும் பண்பினடியாப்பிறந்த ஒன்றன்பாற்குறிப்பு வினையாலணையும்பெயர்; இதுவே வினையெச்சப்பொருள்பட்டு, நாறின், என்பதனை யடுத்து, வினைபுரியாய்நின்றது.உம்-உயர் சிறப்பு பூ-அதிலுள்ள தேனுக்கு இடவாகுபெயர். காமுறூஉ-காமமுறு-என்பதன்விகாரம்; எழுறு, ஐயுறு, பேதுறு என்பனபோல· காமம் - விருப்பத்தை, உறுதல் அடைதலென்க. தக்கார்-யோக்கியர், தேன்-தேனின்தன்மைக்கு முதலாகுபெயர். இனி, கலந்த என்பதை உவமவுருபாக்கொண்டு, தேன்கலந்த-தேனையொத்த என்றுமாம். தேன்கலந்த தேற்றச்சொல்-தேன் நாக்கு இனிமை தருதல்போலச் செவிக்கு இனிமையைத்தந்து நன்மையைவிளைக்கும்வார்த்தையென்க. 'தேங்கலந்த' என்று பாடமோதி, தேம் கலந்த எனப் பிரித்து, இனிமை பொருந்தின என வுரைத்தலு மொன்று.

தாமாகவும் அறியாமல் பிறர் சொன்னாலும் உணராத பேதைகளுக்கு அஃறிணைப்பொருள்களில் இழிவை யுடைத்தான ஈயை உவமை எடுத்துக்கூறி அவர்கள் சிறுமையை விளக்கினர். (க)

உ௬0. கற்றா ருரைக்குங் கசடறு நுண்கேள்வி
பற்றாது தன்னெஞ் சுதைத்தலான்—மற்றுமோர்
தன்போ லொருவன் முகநோக்கித் தானுமோர்
புன்கோட்டி கொள்ளுமாங் கீழ்.

(இ - ள்.) கற்றார்-(நூல்களைக்) கற்றறிந்தவர்கள், உரைக்கும்-சொல்லுகின்ற, கசடு அறு நுண்கேள்வி-குற்றமற்ற நுட்பமானநூற்கேள்விகளை, பற்றாது-உறுதியாக உட்கொள்ளாமல், தன் நெஞ்சு-தனதுமனம், உதைத்தலான்-இகழ்ந்து தள்ளிவிடுதலினால்,—கீழ்-கீழ்மகன்,—தன்போல் மற்றும் ஒருவன் முகம் நோக்கி-தன்னைப்போன்ற வேறுமொரு கீழ்மகனது முகத்தைப்பார்த்து, தானும் ஓர்புல் கோட்டி கொள்ளும்-(அறிவில்லாத)தானும் ஓர் இழிவான பிரசங்கத்தைச செய்வான்; (எ - று.)

கசடு-குற்றம்; கேள்விக்குக் குற்றம்-ஐயந்திரிபுகள்: "கற்க கசடறக் கற்பவை" என்றதிற்போலக்காண்க. கேட்கப்படுகின்றபொருள்களின் நுட்பத்தைக் கேள்வியின்மேல் ஏற்றி, 'நுண்கேள்வி' என்றார்; "நுணங்கியகேள்வியர்" எனத் திருக்குறளிலுங் காண்க. "நிரம்பிய, நூலின்றிக் கோட்டிகொளல்" 'அல்லார்முற்கோட்டிகொளல்' எனத் திருக்குறளிலும், 'புல்லாவெழுத்திற்பொருளில் வறுங்கோட்டி" என இந்நூலிலும்போல, கோட்டியென்பது-அங்குச்சொல்லுஞ் சொல்லுக்குஇடவாகுபெயராம் தானும்என்ற உம்மை-இழிவுசிறப்பு; அறிவுடையான்பிரசங்கஞ்செய்தல்போல என்றவாறு, அறிந்தவர்சொல்லும்நூற்கேள்விகளை இகழ்ந்ததுமாத்திரமேயன்றி என்று வது இறந்ததுதழுவிய எச்சப்பொருளாக்கலு மொன்று; கீழ்-கீழ்மையுடையவனுக்குப் பண்பாகுபெயர்; அவனது இழிவை நன்கு விளக்குதற்கு, கீழ என அஃறிணைச்சொல்லாற்கூறினரென்க. கீழ்மக்கள்புன்கோட்டிகொள்ளுதல், கற்றாரிடத்துப் பொறாமைமிகுதியால். ஓர், ஆம்-இரண்டும்- அசைகள்.

உஎ - ஆம் அதிகாரம்—நன்றியில்செல்வம்

அஃதாவது-சம்பாதித்தவனுக்கும் பிறர்க்கும்பயன்படுதலில்லாததும் கேடுதருவதுமான செல்வத்தினது இயல்பு. நன்றி-நன்மை; இப்பண்புப் பெயர்-இங்கு, நல்லபயனுக்கு ஆகுபெயர். இல்செல்வம்-பண்புத்தொகை. செல்வத்தை நல்வழிப்படுத்துவது அறிவின்பயனாதலால், அவ்வறிவின்மை செல்வம்நல்வழிப்படாமைக்கும்தீவழிப்படுதற்கும்காரணமாகும்இயைபுபற்றி, இவ்வதிகாரம் அறிவின்மையென்னும் அதிகாரத்தின்பின் வைக்கப்பட்டது.

உ௬௬ அருகல தாகிப் பலபழுத்தக் கண்ணும்
பொரிதாள் விளவினை வாவல் குறுகா
பெரிதணிய ராயினும் பீடிலார் செல்வங்
கருதுங் கடப்பாட்ட தன்று.

(இ - ள்.) அருகலது ஆகி-சமீபத்திலிருத்தலையுடையதாய், பல பழுத்தக்கண்ணும் - அநேகமாய்ப் பழங்கள் பழுத்திருக்கப் பெற்றாலும், பொரிதாள் விளவினை-பொரிந்த அரையையுடைய விளாமரத்தை, வாவல்-வௌவால்கள்,குறுகா-சேரமாட்டா; (அதுபோல),—பெரிது அணியர் ஆயினும்-மிகவும் சமீபத்திலுள்ளவரா யிருந்தாலும், பீடு இலார் - (எளிதிற் பிறர்க்கு உதவுதலாகிய) பெருமைக்குண மில்லாதவர்களது, செல்வம் - ஐசுவரியம், கருதும் கடப்பாட்டது அன்று - (எளியவர்களால் தமக்குக் கிடைக்குமென்று) நினைக்கத்தக்க முறைமையையுடைய தன்று; (எ - று.)

எடுத்துக்காட்டுவமையணி; முன்னிரண்டடியில் உபமானவாக்கியமும் பின்னிரண்டடியில் உபமேயவாக்கியமும் ஏற்றத்தாழ்வில்லாமல் (பிம்பப் பிரதிபிம்பபாவந்தோன்ற) ஒருபடிப்பட்டிருத்தல் காண்க.

அருகலது - அருகல் என்னுந் தொழிற்பெயரின்மேற் பிறந்த உடன்பாட்டு ஒன்றன்பாற் குறிப்புவினையாலணையும்பெயர்: அ - சாரியை; இனி, அருகு என்னும் வினைப்பகுதியின்மேற் பிறந்தஎதிர்மறை யொன்றன்பால் தெரிநிலைவினையாலணையும்பெயராகக் கொண்டால், குறையாததாய் என்று பொருள்படும். உம்மைகள் இரண்டும் - உயர்வுசிறப்பு.

மரங்களுக்கு உரிய கோழரை, பொகுட்டரை, பொரியரை, முள்ளரை யென்னும் நால்வகை அரையுள், விளாமரம் பொரியரையாதலால், 'பொரிதாள்விளா' எனப்பட்டது. பொரியரை-பொருக்குள்ள அரை. அரை யெனினும், தாளெனினும் ஒக்கும்; அது-இலைபிரியுமளவுமுள்ள மரத்தின் அடிக்கட்டை. விளவென்பதைத் தனிப்பெயரென்றாவது, விளா வென்னுங் குறிய தன்கீழ் ஆக்குறுகின தென்றாவது கொள்க. விளவினை, இன்-சாரியை, ஐ-இரண்டனுருபு. வாவல்-வௌவாலென்னும் பறவையாதலை, "தூங்குசிறை வாவலுறை தொன்மரங்களென்ன" எனச் சீவகசிந்தாமணியிலுங் காண்க. வாவல் - பால்பகா அஃறிணைப்பெயராதலின், குறுகா என்னும் பலவின்

பால்முற்றைக்கொண்டது. விளாமரத்துக்குப் பெருமையிருந்தாலும் அதனை வெளவால் குறுகாமைக்குக் காரணம், இதற்கு அதனாற் பயனில்லாமை யென அறிக. பெரிது-குறிப்புமுற்றெச்சவினையுரி. அணியர்-அணிமையென் னும்பண்பினடியாப்பிறந்த குறிப்புவினையாலணையும்பெயர். கடப்பட்டது- கடப்பாடு என்பதன் மேற்பிறந்த ஒன்றன்பாற் குறிப்பு வினையாலணையும் பெயர்; உயிர்த்தொடர்க் குற்றியலுகரத்தின் டகரவொற்று இரட்டிற்று. கடப்பாடு என்பது-கடமை படுஎன்ற இரண்டுசொற்கள்சேர்ந்து ஒருசொல் தன்மைப்பட்ட கடப்படு என்னும் முதனிலை திரிந்த தொழிற்பெயர்.

எளியவர்க்கு வெளவாலை உவமைகூறினது, பலவிடத்துஞ் சென்று இனியபலங்களைப் பெற்று நுகரும் இயற்கைய ரென்பதுபற்றியாதல் வேண்டும். விளா வெளவாலொழிந்த பிறபலபிராணிகளுக்கு உபயோகப்படு தல் போல, பீடிலார் செல்வமும் எளியரல்லாதார்க்குக் கண்டபடி பயன் படுதலைக் கொள்க.

உகூஉ. அள்ளிக்கொள் வன்ன குறுமுகிழ வாயினுங்
கள்ளிமேற் கைநீட்டார் சூடும்பூ வன்மையாற்
செல்வம் பெரிதுடைய ராயினுங் கீழ்களை
நள்ளா ரறிவுடை யார்.

(இ - ள்.) அள்ளி கொள்வ அன்ன - (கைகளால்) அள்ளியெடுத்துக் கொள்ளத்தக்கவை போன்ற [அழகாய் நிறைந்த], குறு முகிழ ஆயினும் - சிறிய அரும்புகளை யுடையனவா யிருந்தாலும், சூடும் பூ அன்மையால் - (அவை) சூட்டிக்கொள்ளத்தக்க மலரல்லாமையால், (உலகத்தில் மனிதரெவ ரும்), கள்ளிமேல் கை நீட்டார்-கள்ளிசெடியின்மேல் (பூப்பறிப்பதற்குக்) கைநீட்டமாட்டார்கள்; (அதுபோலவே), செல்வம் பெரிது உடையர் ஆயி னும்-செல்வத்தை மிகுதியாக உடையவர்களாயிருந்தாலும், கீழ்களை-கீழ்மக் களை, அறிவுடையார்-புத்திமான்கள், நள்ளார்-விரும்பிசசேரமாட்டார்கள்.

மிக அழகியதான பொருளின்மேல் அள்ளியெடுத்துக்கொள்ளலாம்படி யானவிருப்பம் உண்டாதல் இயற்கையாதலால், 'அள்ளிக்கொள்வன்னகுறு முகிழ' என்றார். கொள்வன்ன-கொள்வவன்ன என்பதன்தொகுத்தல். முகி ழ்ப்பது, முகிழ்; வினைமுதற்பொருள்விகுதி புணர்ந்துகெட்டது. உம்மைகள்- உயர்வுசிறப்பு. கைநீட்டார் - இரண்டாம்வேற்றுமைத்தொகை யாதலால்,

"குறில்வழி யத் தனியைக் கொதுமுன் மெய்மிகலுமாம்" என்ற பொது விதிப்படி தனி யகரத்தின்முன் மெய்மிகாதாயிற்று: "விசாந்து நிம்ஃபு." உபமானத்தில் 'சூடும்பூவன்மையால்' என்றதற்கு ஏற்ப, உபமேயத்தில் 'பயன்படுஞ் செல்வ மல்லாமையால்' என்க.

எடுத்துக்காட்டுவமையணி. (௨)

௨௬௫. மல்கு திரைய கடற்கோட் டிருப்பினும்
வல்லூற் றுவரிற் கிணற்றின்கட் சென்றுண்பர்
செல்வம் பெரிதுடைய ராயினுஞ் சேட்சென்றும்
நல்குவார் கட்டே நசை.

(இ - ள்.) மல்கு-மிகுந்த, திரைய-அலைகளையுடைய, கடல்-சமுத்திரத்தின, கோடு-கரையிலே, இருப்பினும்-(தாம்) வாழ்ந்திருந்தாலும்,(மனிதர்), வல் ஊற்று-வலிமையான நீர்ச்சுரப்பையுடைய, உவர் இல் கிணற்றின்கண்-உப்புத்தன்மையில்லாத கிணற்றினிடத்திலே, சென்று - (வெகுதூரமாக விருந்தாலும்), போய் உண்பர் - (நீரைக) குடிப்பார்கள்; (அதுபோலவே), செல்வம்பெரிது உடையர் ஆயினும-(அருகிலுள்ளார்ம்மக்கள்)செல்வத்தை மிகுதியாக உடையவர்களாகவிருந்தாலும், சேண் சென்றும் - வெகுதூரத்திற்போயாயினும், நல்குவார்கட்டே நசை-கொடுக்குநன்மக்களிடத்திலே உள்ளதாகும் (பெரியோர்க்கு) விருப்பம்; (எ - று.)

எடுத்துக்காட்டுவமையணி. மல்கு திரை - வினைத்தொகை. திரைய - குறிப்புப்பெயரெச்சம். இருப்பினும்,ஆயினும்என்றஉம்மைகள்உயர்வுசிறப்பு,

சேட்சென்றும் என்ற உம்மை - இழிவுசிறப்பு. ஊற்று-ஊறுதல்: முதனிலை திரிந்த தொழிற்பெயர். வல்லூற்று என்றது, விரைவில் நீர்சுரக்குநல்லூற்றன்றி,இடையிடையேநீரற்றுச்சுரத்தலும், தோண்டத்தோண்ட நீர்ஊறுதலும் தோன்றற்கு. "அறுநீர்சசிறுகிணற் றூறல்" என மேல்வருவது காண்க. கிணற்றிலுள்ள நீரின்உவர்ப்பின்மையைக் கிணற்றின்மேல் ஏற்றி,"உவரில் கிணறு" என்றார். இனி, விரைவில் நீர்சுரக்கும் ஊற்று எனினுமாம். வல் - முந்தியபொருளில், பண்படி;பிந்தியபொருளில், இடைச்சொல். உண்ணல் என்பது-உண்பனதின்பனபருகுவனநக்குவனவெனப்பகுத்துக்கூறுமிடத்துச் சிறப்புவினையும், அங்ஙனம் பகுப்பு நோக்காதவிடத்துப் பசிதாகங்கள் தீர உட்கொள்ளப்படும்பொருளெல்லாம்உணவெனப்படுமாகலின் பொதுவினை

புமாகுதலால், இங்கு'பருகுவா' என்றது'உண்பர்'என்றார். கடலில்நிறைந்த நீரும் உதவாமைக்குக் காரணம் உவர்ப்பாதல்போல, கீழ்மக்கள் செல்வம் பெரிதாயினும் உதவாமைக்குக்காரணம லோபமென்க.உபமேயத்திலுள்ள சேண் என்பதை உபமானத்திலுங் கூட்டிக்கொள்க. கிணற்றை நல்குலார்க்குவமைகூறியதனால், அவர்கள்சிறுசெல்வமுடையராயிருந்தாலுமென்க.

உ௬௪ புணர்கடல்சூழ் வையத்துப் புண்ணியமோ வேறே
உணர்வ துடையா ரிருப்ப—வுணர்விலா
வட்டும் வழுதுணையும் போல்வாரும் வாழ்வரே
பட்டுந் துகிலு முடுத்து.

(இ-ள்.) உணர்வது உடையார்-(அறியவேண்டியவைகளையெல்லாம்) அறியும் அறிவையுடையவர்கள், இருப்ப-செல்வமில்லாதவறியராய்இருக்க, உணர்வு இலா-அறிவு (சிறிதும்) இல்லாத, வட்டும் வழுதுணையும் போல்வாரும்-வட்டு வழுதுணை என்னுஞ் செடிகள்போல அசேதனமாய் எளிதிற் கிடைக்கத்தக்க கீழ்மக்களும், பட்டும் துகிலும் உடுத்து-(செல்வமிகுதியால்) பட்டுவஸ்திரங்களையும்வேறுவகைநல்லவஸ்திரங்களையும்உடுத்துக்கொண்டு, வாழ்வரே-வாழ்கின்றார்களே:(ஆதலால்), புணர்கடல்சூழ்வையத்து-நெருங்கிய சமுத்திரஞ் சூழ்ந்த பூமியில், புண்ணியமோ வேறே-(முற்பிறப்பிற் செய்த) நல்வினைப்பயனோ வேறுவகையாயுள்ளது; (எ - று.)

செல்வத்தைச சம்பாதித்தலும் பாதுகாத்தலும் அதனுறப்பயன்கொள்ளுதலும் அறிவுடையார்க்கு அல்லது கூடாவன்றோ அவவாறன்றி, அறிவுடையார் வறியராகவும் அறிவிலாதவர் செல்வராகவுங்காணுதலால், அறிவுடையராதற்கு ஆகும் ஊழ்செல்வமுடையராதற்கு ஆகாது, செல்வமுடையராதற்கு ஆகும் ஊழ் அறிவுடையராதற்கு ஆகாதென்றதாயிற்று:"இருவேறுலகத் தியற்கைதிருவேறு, தெள்ளியராதலும்வேறு"என்றார்,தெய்வப்புலமைத் திருவள்ளுவனாரும். இதனால்,ஊழ்வினையாற்செல்வம் பெறவேண்டிய காலத்து அறிவாகிய துணைக்காரணமும் வேண்டாவென்பது பெறப்படும்.

அறிவிலார்செல்வம் நன்மையில்லாததென இப்பாட்டிற்கு இவ்வதிகாரத்திற் பொருத்தங் காண்க.

புண்யம்-வடமொழி. புண்ணியமோ, ஓகாரம்-அதிசய இரக்கச்சொல். வேறே என்ற ஏகாரம்-தேற்றம் வாழ்வரே என்ற ஏகாரம்-இரக்கத்தோடு பிரசித்தியைவிளக்கிற்று. வேறு-பொதுக்குறிப்புமுற்றுப்பசாப்பதம்.போல் வாரும், உம்மை - இழிவுசிறப்பு; மற்றை நான்கு உம்மைகளும் - எண்ணுப் பொருளன. வட்டு - பனைவட்டெனக் கூறுதல் பொருந்தாது; அது, அட்டு எனப்படுவது. வட்டு - சூதாடுவட்டு எனினுமாம். (ச)

உசரு. நல்லார் நயவ ரிருப்ப நயமிலாக்
கல்லார்க்கொன் றாகிய காரணந்—தொல்லை
வினைப்பய னல்லது வேனெடுங் கண்ணாய்
நினைப்ப வருவதொன் றில்.

(இ-ள்.) வேல்-வேலாயுதம்போன்ற, நெடு நீண்ட, கண்ணாய்-கண்களை யுடையவளே!—நயவர்-நற்குணமுடையவரான, நல்லார்-நல்லறிவுடையவர்கள், இருப்ப-(வறியவராய்)இருக்க, நயம் இலா-நற்குணமில்லாத, கல்லார்க்கு-கற்றறிவில்லாதவர்க்கு, ஒன்று-ஒருசெல்வப்பொருள், ஆகிய காரணம்-உண்டாகிற காரணம், (என்னவெனில்),—தொல்லை வினை பயன் அல்லது-முற்பிறப்பிற்செய்த நல்வினையின் பயனே யல்லாமல், நினைப்ப வருவது ஒன்று இல்-ஆலோசித்துப்பார்க்கத் தோன்றுவதான காரணம்வேறொன்றுமில்லை.

முன்பாட்டிற் கூறினபடி அறிவுடையார் செல்வம்பெறாமைக்கும், அறிவிலார் செல்வம்பெறுதற்கும் காரணம்-செல்வமுடையராதற்கு வேண்டிய சுகிருதம் முன்னையோர்க்கு இல்லாமையும், பின்னையோர்க்கு உண்மையுமே யென உறுதிப்படுத்தியபடி.

ஒன்று-ஒரு பொருளுக்கும், ஒரு காரணத்துக்கும் பொதுவான பெயர். இங்கே, தொல்லைவினை யென்றது, இடத்திற்கு ஏற்ப நல்வினையாயிற்று; இனி, வினைப்பயன் நல்லது எனப்பிரித்து, வேறுவாக்கியமாக்கியும் உரைக்கலாம். கண்ணுக்கு வேல் உவமை - கூர்மைக்கும், வடிவிற்கும், ஆடவரை வருத்துதற்கும் என்க. கண்ணாய்-கண்ணாள் என்பதன்விளி; வேல்நெடுங்கண்ணாய்-மகடூஉமுன்னிலை. இப்பாட்டிற்பெண்ணை முன்னிலைப்படுத்திக்கூறியது-உலகத்துப் பெரும்பான்மையான இயற்கைபற்றி. கல்வி வறுமைக்கும் கல்வியின்மை செல்வத்துக்கும் காரணமென்று மகளிர் தமது இயற்கையான பேதைமையாற்கருதக்கூடுமென்று எண்ணி அவர்களுடைய அவ்வெண்ணத்தை அகற்றுதற்பொருட்டு என்னலாம். (ரு)

உசசு. நாருத் தகட்டேபோ னன்மலர்மேற் பொற்பாவாய்

நீறாய் நிலத்து விளியரோ—வேறாய

புன்மக்கள் பக்கம் புகுவாய்நீ பொன்போ

நன்மக்கள் பக்கந் துறந்து.

(இ - ள்.) நாறு-பரிமளம்வீசுதலில்லாத, தகடேபோல்-புறவிதழ்போல நல் மலர் மேல்-(எல்லா மலர்களுள்ளுஞ்) சிறந்த தாமரைப்பூவின்மேலிருக்

கிற, பொன் பாவாய்-பொன்னாலாகிய பதுமைபோ லழகிய திருமகளே! நீ ,பொன்போலும்-பொன்னைப்போல் அருமையான, நல் மக்கள் பக்கம் - நற்குணமுடைய மனிதர்களிடத்தை, துறந்து-விட்டு, வேறு ஆய-(அந்நன் மக்களினின்று) வேறுபட்ட, புல் மக்கள் பக்கம் - இழிகுணமுடைய மனிதர்களிடத்தில், புகுவாய் - சென்றுசேர்வாய்: (ஆதலால்), நிலத்து-உலகத்திலே, நீறு ஆய் விளி - சாம்பலாய் அழிவாய்; (எ - று.)

உலகத்தில் பெரும்பாலும் நற்குண நற்செய்கையையுடைய யோக்கியர் 'வறியராகவும், அங்ஙனமில்லாத அயோக்கியர் செல்வராகவும் இருக்கிற அக்கிரமத்தை நடுவுநிலைமையையுடைய ஒருவன் பார்த்து மனம்பொறாமல் அச்செல்வத்திற்கு அதிதேவதையான இலக்குமியின்மேற் கடுங்கோபங்கொண்டு அவளுக்குப் பெருஞ்சாபமிட்டதாகச் செய்யப்பட்டது இச்செய்யுளென அறிக.

இதில், நாறுத்தகடு என்ற உபமானம் - பூவின்மேல் இருந்தும் அப்பூவின் நறுமணம் புறவிதழுக்கு இல்லையாதல்போல, சிறந்ததாமரைமலரில் இடையறாது வாழ்ந்தும் அம்மலருக்குரிய மென்மைக்குணம் திருமகட்குச் சிறிதும் இல்லையாமென்பதை விளக்கிநின்றது. பொற்பாவை என்ற உபமானமும், எல்லாராலும் விரும்பப்படும் அழகு திருமகட்கு இருந்தபோதிலும் அதற்கேற்றகுணம் செயல்கள் இல்லையென்பதை நன்குவிளக்க வந்தது. இனி, நாறுத்தகடேபோல் என்பதற்கு மணமில்லாத பொற்றகடுபோல மென்மையில்லாமல் கண்ணுக்கினிமை மாத்திரமாய் நிற்கிற வெனவும் உரைக்கலாம்.

நகடேபோல் பாவாய் என இயையும். நகடே, ஏ - அசை. பாவாய் - பாவையென்பதன் விளி. விளி - உவமையாகுபெயர். நன்மக்களுக்குப் பொன் உவமை-அருமைக்குமாத்திரமேயன்றி, நன்குமதிக்கப்படுதற்கும், மங்களகரமாயிருப்பதற்கும், யாவராலும் விரும்பப்படுதற்கும், பலவகையாக உபயோகப்படுதற்கும், பெருஞ்சிறப்புக்கு மாம். அரோ - ஈற்றசை. (௪)

௨௧௭. நயவார்க ணல்குரவு நாணின்று கொல்லோ
பயவார்கட் செல்வம பரம்பப்—பயிலைகொல் •
வியவாய்காண் வேற்கண்ணா யிவ்விரண்டு மாங்கே
நயவாது நிற்கு நிலை.

(இ - ள்.) வேல் கண்ணாய் - வேல்போலுங் கண்களையுடையவளே!—நயவார்கண் - உதவிசெய்தலையுடையவரிடத்து உள்ள, நல்குரவு-வறுமை, நாண் இன்று கொல் ஓ-வெட்கமில்லாததோ? பயவார்கண்-(ஒருவர்க்கும்) உதவாதவரிடத்து உள்ள, செல்வம்-ஐசுவரியம், பரம்ப பயின்கொல்-விடாமற் பரவுதற்கு (ஏற்ற) பிசினோ? இ இரண்டும்-(நன்மக்களிடத்து வறுமையும் புன்மக்களிடத்துச செல்வமும் ஆகிய) இந்த இரண்டும், ஆங்கே - அவ்விடத்திலே, நயவாது நிற்கும் - நன்மைப்படாமல் நிற்கின்ற, நிலை-நிலைமையை, வியவாய் காண் - (நீ) வியந்து பார்; (எ - று.)

செல்வவறுமைகளுக்கு முற்பிறப்பின்வினையே யொழிய இப்பிறப்பில் அவரவர்குணம் காரணமன்று என்று பேதைமையொழிய விளக்கியபடி.

நயவார்-நயத்தையுடையவர்: உடன்பாட்டுக் குறிப்பு வினையாலணையும் பெயர். நயம்என்பது - உதவிசெய்தலென்னும் பொருளதாதலை "செல்வம், நயனுடையான்கட் படின்", "நயனுடையான் நல்கூர்ந்தானுதல்" எனத் திருக்குறளிலுங் காண்க; இனி, நயவார்என்பது-நயவென்னும் வினைப்பகுதியடியாப்பிறந்த எதிர்மறை வினையாலணையும்பெயராய், (செல்வத்தை ஒரு பொருளாகக்கருதி) விரும்பாதவர் எனப் பொருள்பட்டு, மேன்மக்களாதலுமாம்.

நாண்-நாணம்; முதனிலைத்தொழிற்பெயர். 'நாணுவது-செய்யத்தகாதவற்றின்கண் உள்ளமொடுங்குதல், ஆதலால், தான் சேர்ந்துவருத்துதற்கு உரியரல்லாத நல்லோரிடம் நீங்காது-பலகாலஞ்சேர்ந்திருக்கிற நல்குரவை 'நாணின்றுகொல்' என்றார். கொல்-இடைச்சொல், இரண்டிடத்தும் ஐயவி

ளுப்பொருளது. ஓ-அசை. பயவார்-பயவென்னும் வினைப்பகுதியடியாப் பிறந்த எதிர்மறைத்தெரிநிலைவினையாலணையும்பெயர்; பயத்தல் - பயன்படுதல். பயின் பரம்புதலாவது-நாற்புறமும் ஒட்டும்படி வியாபித்தல். 'பயின்கொல்' என்றது, தகாதவிடத்தில் நெடுங்காலம் நீங்காது நிலைநிற்றலால். வியவாய்-உடன்பாட்டு ஏவலொருமை முற்றெச்சம். இரண்டும், உம் - முற்று. ஆங்கு-அங்கு என்பதன் நீட்டல். ஏ - அசை. (எ)

௨௬௮. வலவைக ளல்லாதார் காலாறு சென்று
கலவைக ளுண்டு கழிப்பர்—வலவைகள்
காலாறுஞ் செல்லார் கருணையாற் றுய்ப்பவே
மேலாறு பாய விருந்து.

(இ - ள்.) வலவைகள் அல்லாதார் - நாணிலிகளல்லாதவர் [நாணமுடையயோக்கியர்கள்], (வறுமையினால்), கால் ஆறு சென்று-தங்கள் கால்களால் தூரவழிநடந்துபோய், கலவைகள் உண்டு-(அங்கங்குச் சிறிதுசிறிதாக இரந்துபெற்ற பலவகைக்) கலப்பானவுணவுகளைப் புசித்து, கழிப்பர்-(காலம்) கழிப்பார்கள்; வலவைகள்-நாணிலிகளான அயோக்கியர்களோ, (செல்வமுடைமையால்), கால் ஆறுஞ் செல்லார்-காலால் வழிநடத்தலுஞ் செய்யாதவராய் [தூரடியெடுத்து வைத்தலேனும் வேண்டாதவராய்], இருந்து - (இரப்போர்க்குக் கொடுக்க மனமில்லாமல் கதவடைத்துத் தம்வீட்டினுள்ளேயே) இருந்து, மேல் ஆறு பாய-நெய்யாறு பாலாறு தயிராறுகள் மேன்மேற் பெருக, கருணையான்-பொரிக்கறிகளுடனே, துய்ப்ப - (நல்லுணவுகளைத் தாம் தனியே) உண்பார்கள்; (எ - று.)

இப்படி தகாதவரிடம் உண்டாவது நன்மையில்லாதசெல்வமாமென இப்பாட்டு நன்றியில்செல்வமென்ற அதிகாரத்துக்கு ஏற்றதாயிற்று.

சிலப்பதிகாரத்தில் "மாதர்க்கோலத்து வலவையி னுரைக்கும்" என்றவிடத்து, அடியார்க்குநல்லார் 'வலவையின்-நாணிலிகளைப்போல' 'வலவை

எல்லாதார்" என்றார் பிறரும்' என்றுஇதனைமேற்கோள் காட்டியுரைத்தது காண்க. இனி, வலவையென்பதற்கு-பேய்என்றபொருளும்உள்ளதாதலால், 'வலவைகளல்லாதார்' என்பதற்கு-பேய்த்தனமுடையவரல்லாதவர்என்றும் பொருள் கொள்ளலாம். கலப்புடையது, கலவை: கதம்பம்; ஐ - கர்த்தாப் பொருள்விகுதி. காலாறும்செல்லார், உம்-இழிவுசிறப்பு. எற்றவாகனமிருத்தலாலும், காரியமில்லாமையாலும், சிறிதும் நடந்துசெல்லாரென்க. கருவியான்-'ஆன்' என்னும் மூன்றனுருபு, இங்கே உடனிகழ்ச்சிப்பொருளது; "தங்குகையா னேங்குநடைய" என்பதிற்போல. துய்த்தல்என்றவினைக்கு 'நல்லுணவுகளை' என்றசெயப்படுபொருள் வருவிக்கப்பட்டது, அவாய்நிலையால். துய்ப்ப-பலர்பால் வினைமுற்று; ப-விகுதி; இவ்விகுதியே இங்கு எதிர் காலங்காட்டிற்று. விருந்து எனப் பதம்பிரித்து, பண்பாகுபெயராய், புதிய உணவுகளையென்றும்உரைக்கலாம் இனி, மேலாறுபாயஇருந்து என்பதற்கு-உடம்பின்மேல் வேர்வைநீர் ஆறாய்ப்பெருக (வீட்டினுள்ளேயே யாசகரை வரவொட்டாது கதவடைத்து) இருந்து என்றும் பொருள்கொள்ளலாம்.

உ௬௬. பொன்னிறச் செந்நெற் பொதியொடு பீள்வாட
மின்னொளிர் வானங் கடலுள்ளுங் கான்றுகுக்கும்
வெண்மை யுடையார் விழுச்செல்வ மெய்தியக்கால்
வண்மையு மன்ன தகைத்து.

(இ - ள்.) பொன் நிறம்-பொன்போன்ற நிறத்தையுடைய, செந்நெல்-செந்நெற்பயிர்கள், (நாடுகளிற்கழனிகளிலே), பொதியொடுபீள்வாட-பொதிந்திருக்குங் கதிர்களோடு தமது கரு ம் உட்படவாடாநிற்க, (அங்குமழையைப்பொழியாமல்), மின் ஒளிர் வானம்-மின்னல் விளங்கப்பெற்ற மேகங்கள், கடலுள்ளும் கான்று உகுக்கும்-சமுத்திரத்தினிடையில் நீரை வெளிப்படுத்திச் சொரிதலுமுண்டு; வெண்மை உடையார்-அறிவின்மையுடையவர்கள், விழுசெல்வம் எய்தியக்கால்-மேன்மையான செல்வத்தைஅடைந்தால், வண்மையும்-(அவர்கள்) தானஞ்செய்தலும், அன்ன தகைத்து - அப்படிப்பட்ட தன்மையையுடையது; (எ - று.)

அறிவிலாதார் தம்மிடம் அகப்பட்ட செல்வத்தைச் சற்பாத்திரத்தில் உபயோகப்படுத்தாமல் தகாதவர்க்கு உதவுவர் என்பது கருத்து.

உவமையணி: எடுத்துக்காட்டுவமையணியன்று; பின்வாக்கியத்தில் 'அன்னதகைத்து'என உவமவுருபு வந்ததனால். பலர்க்கும் உபயோகப்படுத லால்இன்றியமையாத பயிர்-பலர்க்கும் உபயோகப்படுகின்றநல்லோர்க்கும், உவர்ப்புசசுவையுடைமையால் பயன்படாதகடல்-தூர்க்குணமுடைமையாற் பயன்படுதலில்லாத கல்லவரல்லார்க்கும் உவமையாயின.

செந்நெல்-ஒருவகைச சிறந்தநெல்: இது - நீரில் விளைவது. பொதி - கருவை உள்ளே பொதிந்திருத்தலையுடைய கதிருக்குக்காரணப்பெயர், கரு த்தாப்பொருள்விகுதி புணர்ந்து கெட்டது. பீள்-பயிரின் இளங்கரு. வாட

என்னுஞ் செய்யுளெச்சம்-உடனிகழ்ச்சிப்பொருள தாதலின், நிகழ்கால முடையது. வானம்-ஆகாயத்திற் சஞ்சரிக்கும் மேகத்துக்கு, இடவாகுபெ யர், அம்-சாரியை கடலுள்ளும், உம்-இழிவுசிறப்பு காண்று, கால - பகுதி வெண்மை-அறிவுமுதிராமை வெண்மையுடையார்-அசாரமானவரென்றபடி விழு விழும மெனபதன் விகாரம் விழுமம் எனபது - சிறப்பெனனும் பொ ருள தரும் உரிச்சொல்லாதலை, "விழுமஞ் சீர்மையுஞ்சிறப்பு மிடும்பையும்" என்ற தொல்காப்பியத்தாலறிக வண்மையும்,உம இறந்ததுதழுவியஎச்சம்

உஎ0 ஓதியு மோதா ருணர்விலா ரோதாது
மோதி யனையா ருணர்வுடையார்—தூய்தாக
நல்கூர்ந்துஞ் செல்வ ரிரவாதார் செல்வரு
நல்கூர்ந்தா ரீயா ரெனின

(இ - ள்) உணர்வு இலார்-பகுத்தறிவில்லாதவர்கள், ஓதியும்-படித்தி ருந்தாலும், ஓதார்-படியாதவர்களே உணர்வு உடையார் பகுத்தறிவுடைய வர்கள்,ஓதாதும்-படியாதிருந்தாலும்,ஓதிஅனையார் படித்தாற்போன்றவர்க ளே, தூயது ஆக-(மனம்)பரிசுத்தியுடையதாயிருக்க, இரவாதார் யாசித்தல் செய்யாதவர்கள், நல்கூர்ந்தும் வறுமையடைந்திருந்தாலும்,செல்வர் ஐசுவ ரியமுடையவர்களே செல்வரும் செல்வமுடையோரும், ஈயாரெனின் (தக் கோர்க்கு) கொடாமற்போவாராயின், நல்கூர்ந்தார் - தரித்திரப்பட்ட வர்களே, (எ - று)

உபமான உபமேயத்தன்மை தோன்றத் தனித்தனி இரண்டிரண்டிங்கன இப்பாட்டிற் கூறப்பட்டன, அதிகாரம் ஈன்றியிலெசெய்வ மாதலால், இப் பாட்டில் முன்னிரண்டடி - உபமானமும் பின்னிரண்டடி உபமேயமும

ஆரும் பப்பிறதுப்பயன் அறிவாதல்போல, செல்வத்திறகுப்பயன் தக்கவர்க்கு ஈதலெனப்படாமல் படித்தும் அறிவில்லாத கற்றறிமோழைகளை போலவர், தக்கார்க்கு ஈயாத செல்வரெனக் செல்வமின்றியும்இலவர்தார் படிப்பின்றி உணர்வடைந்தவர்போல அதிசயிக்கத்தக்கவராவர்

ஒதியும், செல்வரும் என்ற உம்மைகள் உயர்வுசிறப்பு, ஒதாதும், கல்லாதும் என்ற உம்மைகள் - இழிவுசிறப்பு ஒதி ஒதினுல், எச்சத்திரிபு இனி, ஒதி-அறிவுடையவனெனப் பெயருமாம்

முன்னிரண்டடியில் உபமானங்களைக் கூறிய முறைமைக்கு மாறுபாடாகப் பின்னிரண்டடிகளில் உபமேயங்களை நிறுத்தினது, எதிர்நிரனிறைப் பொருள்கோள் முதலடி - முற்றுமோனை (௧௦)

நான்காவது
துன்பவியல்.

மனிதர் மனத்திற்குத் துன்பமுண்டாதலைப்பற்றிக் கூறும் பிரிவு, அத்துன்பங்கள் இரப்போர்க்கீயாமை முதலிய காரணங்களால் உண்டாகும். அதனை இதுமுதல் நான்கு அதிகாரங்களாற் கூறுகின்றார்

௨௮-ஆம் அதிகாரம்.—ஈயாமை.

அஃதாவது - வறியவராகிய இரப்பவர்களுக்கு இல்லையென்னுதபடி கொடுத்தலைச் செய்யாமை ஒப்புரவு பத்தாம் அதிகாரமாகிய ஈகைக்கு எதிர்மறையாய் அதன்பின் வைத்தற்கு உரிய இவ்வதிகாரத்தை இங்குவைத்ததற்குக் காரணம் என்னவெனின் —சம்பாதிப்பவனுக்கும் பிறர்க்கும்பயன்படுதலில்லாது கீழ்க்கூறிய வனறியிலசெல்வமாதலால், அதுபிறர்க்குப்பயன்படாமையாலுண்டாகுற்றம் பெரும்பாவமையதும் மனத்திற்குத்துன்பமூட்டுவதும் மிக்க இழிவுடையதாதலும்பற்றி ஈயாமையை அதன்பின் இவ்வதிகாரத்தில் விவரித்துக் கூறுகின்றனரென அறிக கீழ் அதிகாரத்தின் இறுதிச்செய்யுளில் செல்வருங்கல்லாதார் †யாரெனின்" எனத் தோற்றுவாய் செய்யப்பட்ட ஈயாமையின் இழிவை விரித்துக்கூறுகின்றமையின், இவ்வதிகாரம் நன்றியில்செல்வத்தின்பின்வைக்கப்பட்டதென்றுங்கொள்க. ஈயாமை - எதிர்மறைத் தொழிற்பெயர்

௨௭௧ நட்டார்க்கு நள்ளா தவர்க்கு முளவரையா
லட்டது பாத்துண்ட லட்டுண்ட — லட்ட
தடைத்திருந் துண்டொழுகு மாவதின் மாக்கட்
கடைக்குமா மாண்டைக் கதவு

(இ-ள்) நட்டார்க்கும (தம்மோடு) சிநேகங்கொண்டவர்களுக்கும், நள்ளாதவர்க்கும சிநேகங்கொள்ளாதவர்களுக்கும, உளவரையால (தமக்கு)உள்ள அளவிற்கு ஏற்ப, அட்டது பாத்து சமைப்பல்செய்த உணவைப்பங்கிட்டுக் கொடுத்து, உண்டல் (பின்புதாமும்) உண்ணுதல் — அட்டுச் சமைத்து உண்டொழுமவிதமாம (ஆங்ஙனமின்றி) அட்டது சமைத்த உணவை, அடைத்திருந்துண்டு (தமவீட்டிலுள்ள பெருமவரவொண்ணாதபடி வாயிற் கதவை)மூடித்தாமே ஒளிந்திருந்து புசித்து, ஒழுகும் நடக்கின்ற ஆவது இல மாக்கட்கு பயனில்லாதமனிதர்களுக்கு, ஆண்டைக்கதவு மேலுலகத்தின் கதவு, அடைக்கும (உட்புகவொண்ணாது) மூடப்படுமே, (எ - று)—ஆம்-அசை

"செல்விருந்தோம்பிவருவிருந்து பார்த்திருப்பான், நல்விருந்துவானத் தவர்க்கு", "ஒன்றுக நல்ல துயிரோம்ப லாங்கதன்பின், நன்றாய நடங்கின் றுரைக் கொண்டல்—என்றிரண்டு, குன்றுப் புகழோன் வருகென்றமேலுலகம், நின்றது வாயில் திறந்து" என்றபடி இம்மையில் விருந்தோம்பியவனை மறுமையில் தேவர்கள் எதிர்கொண்டு உபசரிப்பாராதலால்,அப்படியில்லாத வனுக்கு மேலுலகத்தின்கதவு அடைக்கப்படு மெனப்பட்டது.

29

நட்டார்-சுற்றத்தார், நள்ளாதவர் -விருந்தினர் என்றும், முன்பழக்க முண்மையாற் குறித்து வந்தவரும் அஃது இன்மையாற் குறியாது வந்தவரு மென்ற இருவகைவிருந்தினருள் முன்னையவர்-நட்டார் பின்னையவர் - நள்ளாதவர் என்றுங் கொள்ளலாம். இவர்களுள், நள்ளாதவரினும் நட்டவர் வருவது பெரும்பான்மையாதலாலும், அவர்கட்கு உதவாமை பெரும்பழிப் புக் கிடமாதலாலும், அவர்களை முன்வைத்தது.

உம்மைகள் இரண்டும்-எண்ணுப்பொருளன. உள-உள்ள:தொகுத்தல். அட்டது என்னும் ஒன்றன்பால் வினையாலணையும்பெயர், சாதியொருமை; அட்டவை யென்க. 'அட்டது' என்ற ஒருமைச்சொல், மிகச்சிறியதாயினும் பகுத்து உண்ணுதலே தகுதியென்பதைவிளக்குமென்க; இக்கருத்தே,'உளவரையால்'என்பதனாலும்நன்குவிளக்கப்பட்டது. பாத்து-பகுத்துஎன்பதன்

மரூஉ. ஆவது எதிர்கால வினையாலணையும்பெயர்; செல்வம்படைத்ததனால் பெறலாகும் பயனென்க. முற்பிறப்பின் நல்வினையால் அரிதிற்பெற்றசெல்வத்தைத் தக்கபடி பயன்படுத்தாத அவிவேகிகளான மனிதரை மக்கள்என்னாது 'மாக்கள்'என்றார். அடைக்கும் செயப்பாட்டுவினைப்பொருளில்வந்த செய்வினைச் செய்யுமென்முற்று. 'அடைக்கும் கதவு' என்றமுடிபுக்குவிதி- "செயப்படு பொருளைச்செய்ததுபோலத், தொழிறபடக்கிளத்தலும்வழக்கினுளுரித்தே" என்பது. சேய்மைப்பொருள் குறிக்கும் அகரசுட்டிடைச்சொல்லடியாப் பிறந்து முதல் நீட்சிபெற்ற ஆண்டு என்பது-இங்கே, மறுமையில் இன்பம்பெறுதற்கு உரிய சுவர்க்கத்தைக் குறித்தது.

முதலடியில், தொடைமுரண் காண்க. (௯)

உ௭௨. எத்துணை யானு மியைந்த வளவினாற்
சிற்றறஞ் செய்தார் தலைப்படுவர்—மற்றைப்
பெருஞ்செல்வ மெய்தியக்காற் பின்னறிது மென்பா
ரழிந்தார் பழிகடலத் துள்.

(இ - ள்.) எத்துணை ஆனும்-எவ்வளவானாலும், இயைந்த அளவினால் - தமக்குக்கூடிய அளவால், சிறுஅறம் செய்தார்-சிறிய தருமங்களையாயினுஞ் செய்துவைத்தவர்கள், தலைப்படுவர்-மேன்மை யடைவார்கள்; மற்றை-இவனம் அப்பொழுது அப்பொழுது தருமஞ்செய்யாத, பெருஞ்செல்வம் எய்தியக்கால் பின் அறிதும் என்பார்-'மிகுதியானபொருள்கிடைத்தால் அதன் பின்பு (தருமஞ்செய்தலை) ஆலோசிப்போம்' என்று வாழ்நாளைக் கழிப்பவர்கள், பழிகடலத்துள் அழிந்தார்-உலகநிந்தனையாகிய கடலில் அகப்பட்டே சிதைந்தவராவர்; (எ - று.)

எத்துணையானும், உம்மை-இழிவுசிறப்பு. ஆனும்-ஆயினும் என்பதன் மரூஉ. மற்றை யென்னும் இடைச்சொல் - பிறிதென்னும் பொருளது. கடலத்துள், அத்து - சாரியை. பழிகடலத்துள் அழிந்தார்-வரம்பில்லாத பழியை யடைவ ரென்பதாம்; இனி, பழிக்கப்படுவது என்ற காரணத்தாற் பாபமும் பழியெனப்படுதலால், பாவக்கடலில் மூழ்குவ ரென்றுமாம். பழிக்கடலத்துள் எனப்பண்புத்தொகையில்வலியிரட்டிவரற்பாலது,ஓசையின்பம்

நோக்கிப் பழிகடலென இயல்பாய் நின்ற தென்க. அழிந்தார் - நிச்சயமாய் அழிவர்;தெளிவுபற்றி எதிர்காலம் இறந்தகாலமாகச் சொல்லப்பட்ட கால

வழுவமைதி. மற்றையென்பது, என்பார் என்பதோடு இயையும். பின் இங்கே காலங்குறிக்கும்.

பெருஞ்செல்வம் வருவது நிச்சயமன்மையாலும், அங்ஙனம்வந்தாலும் அதன்பின் உடம்புநீடித்திருப்பது நிலையில்லையாதலாலும், கிடைத்தவரையில் இளமையிலே அறஞ்செய்யாதவர் பின்பு நாய்காணிற் கற்காணாராய் நன்மை பெறாரென்பதாம்.

"மற்றறிவாம் நல்வினை", "இன்று கொலன்று கொல்" என்னும் இந்நூற் செய்யுள்கள் இங்கு உணரத்தக்கன. (உ)

உளரு. துய்த்துக் கழியான் றுறவோர்க்கொன் றீகலான்
வைத்துக் கழியு மடவோனை—வைத்த
பொருளு மவனை நகுமே யுலகத்
தருளு மவனை நகும்.

(இ-ள்.) துய்த்து கழியான்-(அருமையாகப்பெற்ற பொருளைத்) தான் அனுபவித்துக் காலங்கழியாமலும், துறவோர்க்கு ஒன்று ஈகலான்-துறவறத்தார்க்கு ஒருபொருளை யேனும் கொடுத்து உதவாமலும், வைத்து கழியும்-(பாடுபட்டுத்தேடினபொருளை வீணாக) வைத்துப் (பயன்கொள்ளாமல்) இறக்கின்ற, மடவோனை அவனை - அறியாமையையுடையவனாகும் அந்தப் பெரிய லோபியை, வைத்த பொருளும் - (அவன் தேடி) வைத்த செல்வமும், நகுமே - (பார்த்துச) சிரிக்கும். உலகத்து அருளும் - உலகத்திலே விளங்குகிற கருணையென்னுஞ் சிறந்தகுணமும், அவனை நகும் - அவனைப் (பார்த்துச) சிரிக்கும். (எ - று.

இங்கே, நகுதல்-பிறனை இகழ்தல்காரணமாக உண்டாயிற்று; பரிகாசமாகச்சிரித்தல். "அருளிலார்க்கு அவ்வுலக மில்லை", "அறனும் அருளுடையான் கண்ணதேயாகும்" என்றபடி தானம் முதலிய தருமங்களைச்செய்து நற்கதியைப் பெறுதற்குக் காரணமான அருளைச் சிறிதும் உடையனாகாமல் பொருளைப்பாதுகாத்துப் பறி, அவ்வருள் இவனை இகழ்ந்து சிரிப்பதாயிற்று; அருளுடையனைப் பிறர்க்குக்கொடாவிட்டாலும் தானாவது அனுபவிக்கலாமே, அதுவுஞ் செய்யாமல் பொருளையீட்டுதலையே பயனாகக்கருதிக் காலங்கழித்த அறியாமையை நோக்கி, அந்தப்பொருளும் சிரிப்பதாயிற்று.

துறவோர்க்கு என்பதற்கு - '(ஆதரிக்கத்தக்கவரால்) துறக்கப்பட்டவர்க்கு' என்றும் உரைக்கலாம். கிருகஸ்தாசிரமத்திலிருப்பவன் முற்றுந்துறந்த யோகவொழுக்கத்தார்க்கு அவ்வொழுக்கநெறியை முடியச்செல்லுமளவும் அசசெலவிறகுப் பசி நோய் குளிர் முதலியவற்றால் இடையூறுவாராமல் உண்டியும் மருந்தும் உறையுளும் முதலியன உதவி அந்நெறியில்

வழுவாமற் செலுத்தவேண்டியவனாகலின் 'இல்வாழ்வானென்பான் இயல்புடை டையமூவர்க்கும் நல்லாற்றி னின்றதுணை' என்ற திருக்குறளினாலும், ஆத ரிப்பவரால் துறக்கப்பட்டவர்க்குத் தான் ஆதரவாய் நின்று வேண்டுவன செய்யவேண்டுபவனாதலின் "துறந்தார்க்குந் துவ்வாதவர்க்கு மிறந்தார்க்கும்,

இல்வாழ்வானென்பான் துணை" என்ற திருக்குறளினாலும் அறிக. பொரு ளும், அருளும் என்ற உம்மைகள் - முறையே எதிரதும் இறந்ததுந்தழுவிய எச்சப்பொருளன; எண்ணுப்பொருளனவாகா: வெவ்வேறு வாக்கியத்தில் வந்ததனால். ஏ - தேற்றம்; ஈற்றசையுமாம்.

பற்றுக்களை முற்றத்துறத்தலை யுடையவ ரென்ற பொருளில், துற வோர் என்பதிற் பகுதியாகிய துறவு - செய்வினையென்றும், களைகளுனவ ரால் விடப்படுதலையுடையவ ரென்ற பொருளில்,துறவு-செயப்பாட்டுவினை ப்பொருளில் வந்த செய்வினை யென்றும் அறிக. துறவோர்-உடன்பாட்டுப் பெயரின் ஈற்றயலாகாரம் ஓவாயிற்று; மடவோன் என்பதிலும் இது. கழி யான், ஈகலான்-எதிர்மறை முற்றெச்சங்கள். மடவோன் என்பதில், மடம் அல்லது மடமை-பகுதி. 'அருளும் பொருளும் ஈகும்'—அஃறிணையில்,செய் யாததை செய்வதுபோலச் சொல்லப்பட்டது. ஒன்று என்பதன் இறுதியில் இழிவு சிறப்பும்மை விகாரத்தால் தொக்கது. மடவோனே, அவனே - ஒரு பொருளின்மேல் வந்த பெயர்கள். இங்ஙனம் விசேடணம், விசேடியம் என்ற இரண்டிலும் வேற்றுமையுருபுகளை விரித்துவைப்பது, ஒருவகைப் பாஷைநடை.

"வஞ்ச மனத்தான் படிற்றொழுக்கம் பூதங்கள், ஐந்து மகத்தே நகும்" என்ற திருக்குறளோடு இதனை ஒப்பிடுக. (௩)

உஎச. கொடுத்தலுந் துய்த்தலுந் தேற்றா விடுக்குடை
யுள்ளத்தான் பெற்ற பெருஞ்செல்வ மில்லத்
துருவுடைக் கன்னியரைப் போலப் பருவத்தா
லேதிலான் துய்க்கப் படும்.

(இ - ள்.) கொடுத்தலும் - (பிறர்க்குக்) கொடுத்தலையும், துய்த்தலும் - (தான்) அநுபவித்தலையும், தேற்றா-அறிந்து செய்யாத,இடுக்கு உடை உள்ளத்தான் - லோபகுணத்தையுடைய மனமுடையவன், பெற்ற - சேர்த்துவைத்த, பெரு செல்வம்-மிகுந்த ஐசுவரியமானது,—இல்லத்து உரு உடை கன்னியரை போல-குடியிற்பிறந்த வடிவழகுள்ள பெண்களைப்போல, பருவத்தால்-(அநுபவித்தற்கு உரிய) காலம் வந்தபொழுதில்,ஏதிலான் துய்க்கப்படும் - அயலானால் அநுபவிக்கப்படும்; (எ - று.)

குடும்பத்திற்பிறந்த மணஞ்செய்யப்படாத மகளிர் இங்கே லோபியின் செல்வத்துக்கு உவமை; தன்னை வருந்திப்பெற்றுவளர்த்தவனுக்கு உதவாமல் அது செய்யாத பிறனனுபவத்துக்கே பின்பு உதவுதலாகிய இவ்வொரு பொதுத்தன்மையில் மாத்திரமே யென்க.இப்படிப்பட்ட கன்னியர் தன்மையை, "வலம்புரிமின்றமுத்தம் மண்மிசையவர்கட்கல்லால், வலம்புரி பயத்தை யெய்தாது அணையரே மகளிர்" எனச் சிந்தாமணியிலும்,"பலவுறு நறுஞ்சாந்தம்படுப்பவர்க்கல்லதை, மலையுளே பிறப்பினும் மலைக்கவைதா மென்செய்யும், நினையுங்கால் நும்மகள் நுமக்குமாங் கனையளே", சீர்கெழு வெண்முத்தம் அணிபவர்க்கல்லதை, நீருளே பிறப்பினும் நீர்க்கவைதா மென்செய்யும், தேருங்கால் நும்மகள் நுமக்குமாங் கனையளே", "ஏழ்புணரின்னிசை முரல்பவர்க்கல்லதை, யாழுளே பிறப்பினும் யாழ்க்கவைதா

மென்செய்யும், சூழுங்கால் நும்மகள் நுமக்குமாங் கனையளே" எனக் கலித்தொகையிலுங் கூறியவாறு காண்க. உவமையணி. லோபியின் பெருஞ்செல்வம் ஏதிலான் துய்க்கப்படுதல்-கள்ளர் முதலியோராற் பறித்துக்கொள்ளப்படுதல். லோபத்திற்குப் பற்றுள்ளமென்று ஒரு பெயராதலால், அப்பொருள்கருதி, அதனை இங்கு'இடுக்குடையுள்ளம்' என்றார். பொருளைவிடத்தகுமிடத்து விடாது பற்றுதலைச்செய்யும் உள்ளம்: எனவே, லோபமாம்.

தேற்று என்பதை - தேறு என்பது விரித்தலவிகாரம்பெற்றதென்றாவது, பிறவினை தன்வினைப்பொருளில் வந்ததென்றாவது, இருவினைக்கும் பொதுவென்றாவது கொள்க.; 'கட்பாடல் தேற்றாதவர்',"வாளினாற் பேசினல்லால் வாயினாற்பேசல்தேற்றேன்", "வாணிகமொன்றுந்தேற்றாய்", "தேற்றாய்பெரும" "தேற்றாவொழுக்கம்" எனப்பிறவிடங்களிலுங் காண்க. இடுக்கு என்னுஞ்சொல்-லோபமென்னும் பொருளதாதலை, இந்நூலில்"இடுக்குற்றப் பற்றினும் தில்லாது செல்வம்" என்றதனாலும் அறிக. இடுக்கு - முதனிலைத்தொழிற்பெயர்; இடுக்குதல் - இறுகப்பிடித்தல். இனி, இடுக்கு என்பதை இடுகு என்னும் முதனிலை திரிந்த தொழிற்பெயரெனக் கொ

ண்டு, குணங்குறைதலையுடைய அற்பமனமுள்ளவனென்றும் உரைக்கலாம். உரு, கன்னி, பருவம் - ரூபம், கந்யா, பர்வம் என்னும் வடமொழிகளின் திரிபுகள். பருவத்தால் - மூன்றாம்வேற்றுமையின் 'ஆல்' உருபு ஏழாவதன் இடப்பொருளில் வந்ததனால் உருபுமயக்கம்; "காலத்தினாற் செய்த நன்றி" என்பதிற் போல. (௬)

உஎ௫. எறிநீர்ப் பெருங்கட லெய்தி யிருந்தும்
மறுநீர்ச் சிறுகிணற் றூறல்பார்த் துண்பர்
மறுமை யறியாதா ராக்கத்திற் சான்றோர்
கழிநல் குரவே தலை.

(இ - ள்.) எறி-(அலைகளை) வீசுகிற, நீர்-மிக்க நீரையுடைய, பெருகடல்-பெரிய சமுத்திரத்தை, எய்தி இருந்தும் - (தாம்) அடைந்திருந்தாலும், (அது உவாப்பினாற் பயன்படாமையால், எல்லோரும்), அறு நீர் - (இடையிடையே) அற்றுஅற்றுச் சரக்கிற நீரையுடைய, சிறு கிணறு-சிறியகிணற்றின், ஊறல்-ஊற்றை, பார்த்து-தேடிக்கண்டு, உண்பர்-(அந்நீரைக்) குடிப்பார்கள்; (ஆதலால்),—மறுமை அறியாதார் ஆக்கத்தின்-மறுமைப்பயனையறியாத லோபிகளுடைய பெருஞ்செல்வத்தினும், சான்றோர் கழி நல்குரவே - (மறுமைப்பயனையறிந்த மிக்க நற்குணங்களால்) நிறைந்த பெரியோரதுமிக்க வறுமையே, தலை-மேலானது; (எ - று.)

சான்றோர் வறியராயிருக்கையில் உதவுகிற அவ்வளவும் உதவார், கீழ்மக்கள் செல்வம் நிரம்பியபொழுதிலும் என்பது கருத்து. வறுமையடைந்திருந்தும் செல்வமுடைய லோபிகள்போல ஆகாமல் சான்றோர் மறுமைப் பயனையடைவர் என்று கருத்துக்கொள்ளினுமாம்.

'மிக்கசெல்வமுடைய லோபிகளை யடைந்திருந்தாலும் அவர்கள்பயன் படாமையால், உலகத்தார், சிறிது சிறிதாகவாயினும் பயன்படத்தக்க வறிய

ரான நல்லோரைத் தேடியடைந்தே உண்டு வாழ்வர்' என்னும்பொருள்தோன்ற நின்றதனால், முன்னிரண்டடி-பிறிதுமொழிதல் என்னும் அலங்காரம்; வடநூலார் அப்ரஸ்துதப்ரசம்ஸை யென்பர்: உபமேயத்தைக் கூறாமல் உபமானத்தைமாத்திரம் கூறி அதனால் உபமேயத்தைப் பெறவைத்தலும்-இவ்வணியின் இலக்கணம். பின்னிரண்டடியில், அறிவிலாரது செல்வத்தினும் அறிவுடையார் வறுமையே சிறந்ததென்பதற்கு முன்னிரண்டடியின் கருத்துக் காரணமானது ஏதுவணியின்பாற்படு மென்க.

றைதல்என்னும் தொழிற்பெயர், றைதலையுடைய நீருக்கு ஆகுபெயர். இதில், அல்-கருத்தாப்பொருள்விகுதி யென்றுங்கூறலாம். ஆக்கப்பட்டது, ஆக்கம்; அம்-செயப்படுபொருள்விகுதி: ஆக்குதல்-சம்பாதித்தல், உண்டாகச்செய்தல். கழி-மிகுதியுணர்த்தும் உரிச்சொல். தலை-தலைமையையுடையதென்றுவது, உத்தமஅங்கமான தலைபோலச் சிறந்ததென்றுவது பொருள்.

"கடல்பெரிது, மண்ணீருமாகாததனருகே சிற்றூறல், உண்ணீருமாகிவிடும்" என்பதனை இச்செய்யுளின் முதலிரண்டடிகளோடு ஒப்பிடுக.

கீழ் உ௬௬ - ஆம் செய்யுளும் இங்குக் கவனிக்கத் தக்கது. (௫)

உஎ௬. எனதெனதென்றிருக்கு மேழை பொருளை
யெனதெனதென்றிருப்பன் யானுந்—தனதாயிற்
றானு மதனை வழங்கான் பயன்றுய்வான்
யானு மதனை யது.

(இ - ள்.) எனது எனது என்று இருக்கும் ஏழை பொருளை - 'என்னுடையது' 'என்னுடையது' என்று (மிக்கஅபிமானங்கொண்டு செலவுசெய்யாமல்) இருக்கிற அறிவில்லாதலோபி (சேர்த்துவைத்துக்கொண்டுள்ள) செல்வத்தை, யானும் எனது எனது என்று இருப்பன் - (அப்பொருளோடு யாதொருசம்பந்தமுமில்லாத) யானும் 'என்னுடையது' 'என்னுடையது' என்று (அபிமானந்தோன்றக்) கூறிக் களிப்புற்றிருப்பேன்; தனது ஆயின்-(அச்செல்வம்) அவனுடையதாயிருக்குமானால், தானும் அதனை வழங்கான் பயன் துய்வான்-அவன்தானும்அச்செல்வத்தைப் (பிறர்க்குக)கொடுத்தலும் (அந்தச்செல்வத்தால்) இன்பப்பயனைத் தான் அனுபவித்தலுமாகிய இவ்விரண்டுமே அது செய்கிறதில்லை: யானும் அதனை அது - நானும் அப்பொருளை அப்படியே [பிறர்க்குவழங்குதலும் பயன்துய்த்தலும் செய்யேன்]; (எ - று.)

சம்பாதித்த லோபி செல்வத்தை உபயோகப்படுத்தாமல 'எனது' என்றுசொல்வதற்கும் சம்பாதியாதவன் அப்படி சொல்வதற்கும் ஒன்றும் வித்தியாசமில்லை; ஏனெனில்,—செல்வத்தின் பயனாகிய தானனுபவித்தலும்பிறர்க்குக்கொடுத்தலும்இருவர்க்கும் இல்லையாதலால்என்பது கருத்து.

மிக்க லோபகுணமுடைய ஒருவனது செல்வத்தைக்குறித்துப்பரிகாசஞ்செய்யுமியல்புடைய ஒருவன் சொன்னதாக இச்செய்யுள் செய்யப்பட்டதென அறிக.

எனது-யான் என்பதனடியாப்பிறந்து அகரச்சாரியையும் 'து' விகுதியும் பெற்ற ஒன்றன்பாற் குறிப்பு வினையாலணையும்பெயர்; ஆறும்வேற்றுமைவிரியன்று. அடுக்கு, செல்வத்தினிடத்தில் மிக்க அன்பை விளக்க வந்தது. இரண்டாமடியில் அடுக்கைத் துணிவுணர்த்த வந்ததாகவுங் கொள்ளலாம். தன்னோடு இயைபில்லாத பொருளை எனது என்றுகருதி அதனிடத்துப் பற்றுசெய்யும் அபிமானம், மமகார மெனப்படும்; இதன்இனமாகிய தானல்லாத உடம்பை யானென்பது - அகங்காரம். "நுண்ணுணர்வின்மை வறுமை" ஆதலால், அறிவாகிய செல்வமில்லாத லோபியை இங்கே 'ஏழை' என்றார்; இனி, செல்வமிருந்தும் பயன்பெறுமையால் அவன் வறியவனோடு ஒப்பனென்னுங் கருத்தால் ஏழையென்றதாகவுங் கொள்ளலாம். ஏழையென்பது - உயர்திணைப்பெயராதலின், 'ஏழைபொருள்' என அதன்முன் வலி இயல்பாயிற்று. இனி, ஏழையானவன் பொருளை எனது எனது என்றிருப்பன் என எழுவாய்த்தொடராகவும் உரைக்கலாம். யானும், உம்மை - இறந்தது தழுவிய எச்சமும், இழிவுசிறப்புமாம்.

இப்பாட்டிற்கூறியுள்ள விஷயம்கைப்பை விளைத்தலால், இப்பாட்டு-ஹாஸ்யரஸத்தின்பாற்படும்.

"க்ருஹமத்யநிகாதோஷதோஷதீயோபதி-பவாம் கிர்க தேஷைவதரே நதிரோவயம்" என்னும் வடநூல்மேற்கோள் உணரத்தக்கது. (சு)

உஎஎ. வழங்காத செல்வரி னல்கூர்ந்தா ருய்ந்தா
ரிழந்தா ரெனப்படுத லுய்ந்தா—ருழந்ததனைக்
காப்புய்ந்தார் கல்லுதலு முய்ந்தாரதங் கைந்நோவ
யாப்புய்ந்தா ருய்ந்த பல.

(இ - ள்.) வழங்காதசெல்வரின்-(பொருளை) உபயோகப்படுத்தாத தனவான்களினும், நல்கூர்ந்தார் - வறுமைப்பட்டவர், உய்ந்தார் - (துன்பங்களினின்றும்) தப்பினார்; (அது எப்படியெனில்.—) இழந்தார் எனப்படுதல் உய்ந்தார் - (இருந்தபொருளை) இழந்துவிட்டார்கள் எனப்படுகிற அபவாதத்தினின்றும் தப்பினார்கள்; அதனை உழந்து காப்பு உய்ந்தார் - அப்பொருளை வருந்திக்காப்பாற்றுகிற [சிரமத்தினின்றுந்] தப்பினார்கள்; கல்லுதலும் உய்ந்தார்-(அப்பணத்தைப் புதைத்துவைத்தற்பொருட்டு நிலத்தைத்)தோண்டுகிற வருத்தத்தினின்றுந்தப்பினார்கள்; தம் கை நோவ யாப்பு உய்ந்தார் - தமதுகைகள் நோகும்படி இறுகப்பிடித்தலினின்றுந் தப்பினார்கள்; உய்ந்த பல-(இங்ஙனம் அவர்கள்) தப்பினவை இன்னும் பல (உண்டு); (எ - று.)

இப்பாட்டோடு "வள்ளன்மை யில்லாதான் செல்வத்தின் மற்றையோன், நல்குரவே போது நனிநல்ல—கொன்னே, அருளில னன்பிலன் கண்ணறைய னென்று, பலரா லிகழப் படான்" என்ற நீதிநெறிவிளக்கச்செய்யுளை ஒப்பிடுக.

இழந்தா ரெனப்படுதல் முதலிய குறைகள் செல்வமுடையவரிடத்து மிகுதியாய்ச் சிறக்க, மற்றைப் பயன்பெறுதல் விஷயத்தில் செல்வரும் வறியரும் ஒப்ப ரென்பது கருத்து.

'உய்ந்த பல' என்றது-அருளில்லாதவன், அன்பில்லாதவன், கண்ணோட்டமில்லாதவன், லோபி என்று பலராலும் இகழப்படுதல் முதலியன இன்மைபற்றி. "உடாஅது முண்ணாதுந் தம்முடம்புசெற்றும், கெடாஅத நல்லறமுஞ்செய்யார்—கொடாஅது, வைத்தீட்டினாரிழப்பர் வான்றோய் மலைநாட, உய்த்தீட்டுந் தேனீக் கரி", "உண்ணா னொளிநிறா னோங்கு புகழ்செய்யான், துன்னருங் கேளிர் துயர்களையான்—கொன்னே, வழங்கான் பொருள்காத் திருப்பானேல் அஆ, இழந்தானென் றெண்ணப்படும்" என்ற துணிபின்படி லோபிகள் செல்வம் நிலைபெறு தழிதலால், 'இழந்தா ரெனப்படுதல் தூய்ந்தார்' எனப்பட்டார். (எ)

௨௭௮. தனதாகத் தான்கொடான் றாயத் தவருந்
தமதாய போழ்தே கொடாஅர்—தனதாக
முன்னே கொடுப்பின் அவர்கடியார் தான்கடியான்
பின்னை அவர்கொடுக்கும் போழ்து.

(இ - ள்) (சிலருடம்பலகளில், பொருள்சேர்த்து வைத்தவன்), தனது ஆக-(அப்பொருள்) தனக்கு உரியதாயிருக்க, தான் கொடான்-(அப்பொழுது) தான் (அச்செல்வத்தைப்பிறர்க்குத்) தானஞ்செய்யான், தாயத்தவரும்-(பின்பு அப்பொருளைப்பெறுதற்குஉரிய) தாயத்தார்களும், தமது ஆய போழ்தே-(அப்பொருள் அவன்காலத்தின்பின்) தம்முடையதாகியபொழுது, கொடார்-(தாமும் அதனைப் பிறர்க்குத்) தானஞ்செய்யார்; முன்னே-முன்பு [சம்பாதித்தவன் வாழ்ந்தகாலத்தில்], தனது ஆக-(அச்செல்வம்) தன்னுடையதாயிருக்கையில், கொடுப்பின்-(அதனைத் தான் பிறர்க்குக்) கொடுத்தால், அவர் கடியார்-அத்தாயத்தவர் விலக்கமாட்டார், பின்னை - பின்பு [அவனிறந்தபின் அச்செல்வம் தாயத்தாருடையதாயிருக்கையில்], அவர் கொடுக்கும் போழ்து - அத்தாயத்தவர் தானஞ்செய்யுஞ்சமயத்தில், தான் கடியான்-(அப்பொருளை ஈட்டியவன்) வந்துவிலக்கமாட்டான், (எ - று.)

பொருளைச்சம்பாதித்தவன் தானதருமங்கள் செய்யாமலே உலோபத்தோடு இறந்தாலும், அதன்பின் அச்செல்வத்தை அடையும் தாயத்தாரா வது "பிறர்க்குதவி செய்யாப் பெருஞ்செல்வம் வேறு, பிறர்க்குதவி யாக்கு பவர்பேறும்" என்றபடி நல்வழியிற் செலவுசெய்து புகழும் புண்ணியமும் பெறுதல்கூடும். அங்ஙனமுமில்லாமல் அனைவருமே பெரிய லோபிகளாயுள்ள சிலகுடும்பத்தாரைப்பற்றி இச்செய்யுள் செய்யப்பட்டதென அறிக.

தாயத்தவரும், உடமை-இறந்தது தழுவிய எச்சம். தாயமாவது-தமப் பன்பாட்டன் முதலானார் மூலமாக வந்த பொருள், அதனையெடுத்துக்கொள்ளத்தக்க தகுதைவழிச்சுற்றத்தவர்-தாயாதார்; அவரே இங்கு 'தாயத்தவர்' எனப்பட்டவர். ஏ-இசைநிறை. கொடார்-அளபெடை, செய்யுளோசை நிறைப்பது. தனதாக்க கொடுப்பின் என்பதற்கு - தனக்குப் புண்ணியமும் புகழும், உண்டாம்படி தானஞ்செய்தாரென்றும் பொருள் கொள்ளலாம். முன், பின் - காலக்குறித்தன; ஏ, ஓ - சாரியைகள். (அ)

உஎகூ. இரவலர் கன்றாக வீவாரா வாக
விரகிற் சுரப்பதாம் வண்மை—விரகின்றி
வல்லவ ரூன்ற வடியாபோல் வாய்வைத்துக்
கொல்லச் சுரப்பதாங் கீழ்.

(இ - ள்.) இரவலர்-யாசகர், கன்று ஆக-கன்றை ஒப்ப, ஈவார்-கொடுப் பவர், ஆ ஆக-பசுவை ஒப்ப, விரகின் சுரப்பது-உற்சாகத்தோடு பயன்தருவதே, வண்மை ஆம்-தானகுணமாம்; விரகு இன்றி-(அப்படிப்பட்ட) உற்சாகமில்லாமல் வல்லவர் ஊன்ற வடி ஆ போல்-வலிமையுடையவர்கள் அழுத்தி வருத்தப் பால்தருகிற பசுப்போல, வாய்வைத்து கொல்ல - பல உபாயங்களைச்செய்து வருத்த, சுரப்பது-பயன்தருவது, கீழ் ஆம்-கீழ்மைக்குணமாம்.

கன்றைக்கண்டமாத்திரத்தில் மகிழ்ச்சியோடு பாலைச்சுரக்கும் நல்ல சாதிப்பசுப்போல, இரப்பவரைக் கண்டமாத்திரத்தில் சிறிதும்வெறுப்பில்லா

மல் மிக்க மகிழ்ச்சியோடு அவர்க்குவேண்டியபொருளைக் கொடுப்பதுதான் கொடை; கன்று வாயைவைத்து ஊட்டிவருத்தவும் பிறர் பலவாறுபிடித்து அழுத்தவும் மனமின்றிப் பால்சுரக்கிற அற்பசாதிப் பசுப்போல, இரப்பவர் வாயினாற்பலபேசி வருத்தவும் மற்றும்பலர் பலவாறு நிர்ப்பந்தப் படுத்தவும் வெறுப்போடுகொடுப்பது கொடையாகாது என்பது-கருத்து. உவமையணி.

இரவலர் - இரத்தலில் வல்லவர்; இர வலர் எனப் பிரிக்க: அல்லது இரத்தலையுடையவர்; இரவல் அர் எனப்பிரிக்க: இரவல் என்னுந் தொழிற் பெயரில், அல் விகுதியாம். கன்று-இளமைப்பெயர்; "யானையுங் குதிரையுங் கழுதையுங் கடமையும், ஆனொ டெருமையும் கன்றெனற் குரிய" என்பது, தொல்காப்பியம். ஆக-உவமவுருபு. விரகின்-பக்குவமாக, சிரமமின்றியென்றபடி. வன்மையென்னும் பண்புப்பெயரில், வன்-பகுதி. வாய்-வாயில்; உபாயம். இனி, 'வாய் வைத்துக் கொல்ல' என்பதற்கு-சேர்ந்த இடங்களில் நிந்தனை செய்து வருத்த என்றும், உறுப்பிடங்களில் கருவிகளைக்கொண்டு நோவுபண்ண என்றும் பொருள் கொள்ளலாம். கொல்லுதல் என்பது-இங்கே மிக்க துன்பஞ்செய்தலை யுணர்த்தி நின்றது; "தன்னையே கொல்லுஞ் சினம்" என்ற திருக்குறளிற்போல; அங்கு இந்நாலடியாரையே மேற்கோள் காட்டினார் பரிமேலழகர். வடிஆ-வினைத்தொகை: வடித்தல்-ஊற்றுதல்; இங்கே பால்சுரத்தல். கீழ்-கீழ்மையென்னும் பண்புப்பெயரின் விகாரம். (கூ)

உ௮0. ஈட்டலுந் துன்பமற் றீட்டிய வொண்பொருளைக்
காத்தலு மாங்கே கடுந்துன்பம்—காத்தல்
குறைபடிற் றுன்பங் கெடிற்றுன்பந் துன்பக்
குறைபதி மற்றைப் பொருள்.

(இ - ள்.) ஈட்டலும் - (பொருளை) சம்பாதித்தலும், துன்பம்-வருத்தமாம்; மற்று-பின்பு, ஈட்டிய ஒள் பொருளை - அங்ஙனம் சம்பாதித்த சிறந்த செல்வத்தை, காத்தலும்-பாதுகாத்தலும், ஆங்கே - அவ்வாறே, கடு துன்

பம்-மிக்கவருத்தமாம்; காத்தல் குறைபடின்-அப்பாதுகாப்புக் குறைந்தால், துன்பம்-வருத்தமாம்; கெடின் - (அச்செல்வம்) அழிவடைந்தால், துன்பம்-வருத்தமாம்; (ஆதலின், இவ்வாறு), பொருள் - செல்வம், துன்பக்கு உறைபதி-(பலவகை)வருத்தங்கட்கும் இருப்பிடமாம்;(எ - று.)—மற்றை-அசை.

இப்பாட்டோடு "இன்னல்தரும் பொருளை யீட்டுதலுந் துன்பமே, பின்னதனைப் பேணுதலுந் துன்பமே - அன்ன, தழித்தலுந் துன்பமே யந்தோ பிறர்பா, லிழத்தலுந் துன்பமே யாம்" என்ற நீதிவெண்பாவை ஒப்பிடுக. "ஒண்பொருள், செய்வ மென்பார்க்குந் துயிலில்லை யப்பொருள், காப்பார்க்கு மில்லை துயில்" என்றார் நான்மணிக்கடிகையிலும்.

"அர்த்தாநாமார்ஜநே து:கம் ஆர்ஜிதாநாஞ்ச ரக்ஷணே - ஆயே வ்யயே மஹத் து:கம் கதமர்த்தா: ஸுகாவஹா:" என்பது, இதற்கு நேரான வடநூல்மேற்கோள்.

துன்பத்துக்குக் காரணமானதைத் துன்பமெனக் காரியமாக் கூறியது, உபசாரவழக்கு. உம்மைகள் இரண்டும்-முறையே எதிரதும்இறந்ததுந்தழுவிய எச்சப்பொருளன. மற்று என்னும் இடைச்சொல் - இங்கே, பின் என்னும் பொருளது. 'ஒண்பொருள்' என்றது, செல்வமஇம்மை மறுமைகளிற் புகழ் புண்ணியங்களை விளைத்து அறத்துக்கும் இன்பத்துக்கும் காரணமாகுஞ்சிறப்புப்பற்றி, இனி, ஒண்பொருள்-தருமவழியாற்சேர்க்கப்பட்டபொருளென்றுங் கொள்ளலாம். துன்பக்கு - அத்துச் சாரியை தொக்கது.

உ௯ - ஆம் அதிகாரம்.—இன்மை.

அஃதாவது ஐம்பொறிகளால் அனுபவிக்கப்படும் பொருள்யாவும் இல்லாமை; இவ்வறுமை முற்பிறப்பில் ஈயாமையின் பயனாதலால், அக்காரண காரிய முறைபற்றி ஈயாமையின்பின் வைக்கப்பட்டது. இன்மை - எதிர்மறைப் பண்புப்பெயர்.

உஅக. அத்திட்ட கூறை யரைச்சுற்றி வாழினும்
பத்தெட் டுடைமை பலருள்ளும் பாடெய்து
மொத்த குடிப்பிறந்தக் கண்ணுமொன் றில்லாதார்
செத்த பிணத்திற் கடை.

(இ - ள்.) அத்து இட்ட கூறை - செந்நிறம் பொருந்திய ஆடையை [காஷாயவஸ்திரத்தை], அரை சுற்றி வாழினும் - இடையிலே கட்டிக்கொண்டு உயிர்வாழ்ந்தாலும [துறவிகளாயிருந்தாலும்], பத்து எட்டுஉடைமை-

பத்தாயினும், எட்டாயினும்பொருளையுடைத்தாயிருத்தல், பலருள்ளும்பாடு எய்தும் - பலசனங்களுள்ளும் பெருமையை யடையும்; ஒத்த குடி பிறந்தக் கண்ணும் - (உலகத்தாரதுமதிப்புக்கு) எற்ற உயர்குலத்திற் பிறந்தாலும், ஒன்று இல்லாதார்-சிறிதும்பொருளில்லாதவர், செத்த பிணத்தின் கடை - உயிர்நீங்கிய உடம்பாகிய பிணத்திலுங் கடைப்பட்டவராவர்; (எ - று.)

சந்நியாசியாயிருந்தாலும், சிறிதாயினுஞ் செல்வமிருந்தால்தான் ஒருவனைப் பலரும் பெருமைப்படுத்துவார்கள்: உயர்ந்தகுலத்திற் பிறந்திருந்தாலும் சிறிதும் பொருளில்லாதிருந்தால், ஒருவனை எவரும் லட்சியஞ்செய்வாரில்லை என உலகவியல்பு கூறியவாறு. பிணத்துக் காயினும் அந்திமகிரியைகளில் சில உபசாரங்கள் நேர்கின்றன; செல்வமில்லாதவரையோ எந்தவிதத்திலும் உபசரிப்பாரில்லை யென்பார், 'பிணத்திலும் கடை' என்றார். "கொடிது கொடிது வறுமைகொடிது" என்றார் ஔவையாரும். பலர் உள்ளும் பாடு எனப் பிரித்து; பலருங் கருதும் மதிப்பு எனினுமாம்.

வறுமையின் இழிவைக் கூறுவார், செல்வத்தின் உயர்வையும் உடன் கூறினார். வாழினும், உம்-இழிவுசிறப்பு. பலருள்ளும், உம்-முற்று. பிறந்தக் கண்ணும், உம்-உயர்வுசிறப்பு. துறவிகள் காஷாயவஸ்திரம் தரித்தல் மரபு. இனி, அத்து இட்ட கூறை என்பதற்கு-தையல் நிறைந்த துணியென்றும் பொருள்கொள்ளலாம். 'அத்து' என்றது - இவ்விருபொருளையு முடையதாதலை, "அரைப்பட்டிகையுந் தன்னமுமசைசசொல்லும், செந்நிறமும் மிவை தெரியில் அத்தென்ப" என்னும் பிங்கலந்தையினாலும் அறிக. [இதில் தன்னம்-தையல், ஒன்றோடொன்று - இசைத்தல்.] பாதியென்னும் பொருள் தரும் அரையென்பது-இங்கே, உடம்பின் மத்தியபாகத்துக்கு ஆகுபெயர். பத்து எட்டு-அப்பொருளுக்கு எண்ணலளவாகுபெயர். இவற்றின்பின் ஐயவும்மைகள் செய்யுள்விகாரத்தால் தொக்கன வென்க. பாடெய்தும் - பெருமைபெறுதற்குக் காரணமாமென்க; உபசாரவழக்கு. 'செத்த' என வேண்டாதவர்த அடைமொழி, பிணத்தின் பயனின்மையை நன்குவிளக்கும். செத்த, சா-பகுதி. கடை கடையர்; பண்பாகுபெயர். 'பலருள்ளும்' என்ற பாடத்துக்கு-அசாரமான வருளாயினு மென உரைக்க. (௧)

௨௮௨. நீரினு நுண்ணிது நெய்யென்பர் நெய்யினும்
யாரு மறிவர் புகைநுட்பந்—தேரின்
னிரப்பிடும்பை யாளன் புகுமே புகையும்

புகற்கரிய பூழை நுழைந்து.

(இ - ள்.) நீரினும்-(எல்லாப்பொருள்களினும் நுட்பமாயுள்ள) நீரைக் காட்டிலும், நெய் - நெய்யை, நுண்ணிது என்பர் - நுட்பமானது என்று (யாவரும் அறிந்து) சொல்வார்கள்; நெய்யினும்-அந்நெய்யைக்காட்டிலும், புகை நுட்பம் - புகையினது நுண்ணிதாயிருக்குந்தன்மையை, யாரும் அறிவர்-எல்லோரும் அறிவார்கள்: தேரின்-ஆலோசித்தறிந்தால், இரப்பு இடும்பை ஆளன்-இரத்தலாகிய துன்பத்தை யுடையவன், புகையும்புகற்கு அரிய பூழை-(அதிநுட்பமான) அந்தப்புகையும் உட்புகுதற்கு முடியாத துவாரத்தில், நுழைந்து புகும்-நுழைந்து செல்வான்; (எ - று.)

யாசகன் மிகவும் நொய்யவனென அவனது இழிவைக் கூறியவாறு - 'புகையும் புகுதற்கு அரிய பூழை நுழைந்துபுகும்' என்றது, கவி அதிசயோக்தி யாசகனுணர்த்தக் கூறியது.

ஏ-தேற்றம்; ஈற்றசையுமாம். உம்மைகள் மூன்றும்-இழிவுசிறப்பு; அவற்றின் நுண்மையைக் காட்டுதலால். இவற்றில் நுண்மை யென்றது, மிகச் சிறிய துளையிலும் நுழைதற்கேற்ற சிறுமையை. துன்பத்துக்குக் காரணமானதைத் துன்பமென்றது, உபசாரவழக்கு. இனி, இரப்பிடும்பை - இரப்பினாலாகிய துன்பமென்றுமாம். கிரப்பு எனப்பதம்பிரித்து, வறுமைத்துன்பமெனப் பொருள்கொள்ளினும் அமையும்; கிரப்பு-வறுமையாதலை, "நெருநலுங், கொன்றதுபோலு நிரப்பு", "கிரப்பினுள், யாதொன்றுங் கண்பாடரிது" எனத் திருக்குறளிலுங் காண்க. எல்லாப்பொருள்களும்-நிரம்பியிருத்தலைக் குறிக்கும் 'நிரப்பு' என்னும் முதனிலைதிரிந்த தொழிற்பெயர், எதிர்மறையிலக்கணையால், பொருளொன்றுமில்லாமையைக் குறிக்குமென்க. பூழை-புழை யென்பதன் நீட்டல். (உ)

உ௮௩. கல்லோங் குயர்வரைமேற் காந்தண் மலராக்காற்
செல்லாவாஞ் செம்பொறி வண்டினங்—கொல்லைக்
கலாஅற் கிளிகடியுங் கானக நாட
விலாஅஅர்க் கில்லைத் தமர்.

(இ - ள்) கொல்லை-கொல்லைகளிலே, கலாஅல்-கற்களைக்கொண்டு, கிளி-கிளிகளை, கடியும் -(தினைப்புனங்காப்பவர்) - அதட்டி ஓட்டுதற்கு இடமான, கான் அகம்-காட்டினிடத்தையுடைய, நாட-நாட்டையுடைய அரசனே!— கல் ஒங்குஉயர் வரைமேல் - கற்களால்வளர்ந்துள்ள மலையின்மேலே, காந்தள்-காந்தட்செடிகள், மலராக்கால்-பூப்பூவாவிட்டால், செம்பொறி வண்டு இனம்-சிவந்த உடற்புள்ளிகளையுடைய வண்டுகளின் கூட்டங்கள், செல்லாஆம்-(அவற்றினிடத்துப்) போகாவாம்; (அதுபோலவே), இலார்க்கு-பொருளில்லாதவர்க்கு, தமர் இல்லை - (விரும்பி வரும்) இனத்தவர் உளராகார்.

காந்தள் பூவாதபோது வண்டுகள் அதனிடம் செல்லாமைபோல, ஒருவன் செல்வமுடையனாகாதவிடத்து அவனிடம் உறவினர் வாராரென்பதாம். இதிற் காந்தளென்றதைப் பிறமலர்களுக்கும் உபலக்ஷண மென்னலாம்.

எடுத்துக்காட்டுவமையணி. முன்னிரண்டடி - உபமானவாக்கியம்; இறுதியடி-உபமேயவாக்கியம். தனிச்சொல்லோடு கூடிய மூன்றாமடி-ஆசேமுன்னிலை. மருதநிலமாகிய அந்நாட்டை அடுத்துள்ள முல்லைகுறிஞ்சி நிலங்களின்மாட்சிமை கூறுவார், 'கொல்லைக் கலாற் கிளிகடியுங்கானகநாட'என்றார். "மணிநீரு மண்ணு மலையுமணிநிழற், காடு முடைய தரண்" எனக் கூறப்பட்ட நீரரண் நிலவரண் மலையரண் காட்டரண் என்னும் நால்வகையரண்களுள் மலையரண் காட்டரண்களின் அமைதியை 'கொல்லைக் கலாற் கிளிகடியுங் கானகநாட' என்றதனால் உணர்த்தினா ரெனக் கொள்ளலுமொன்று.

கல்லாஅல்-கலாஅல் எனச்செய்யுள்விகாரத்தால் தொக்கது. கல்லால் என்பதற்கு-இரத்தினங்களாலென்று பொருள்கொண்டால், செல்வச் சிறப்பைத் தெரிக்கும், கான் - கானனம் என்னும் வடமொழியின் திரிபு. அளபெடை

இரணடும செயயுளோசை நிறைபபன " செறாஅஅய் வாழிய நெஞ்ச" என்ற திருக்குறளிற்போல, இலாஅஅர்க்கு எனபதில ஈரளபெடுத்தது, மாத்திரைநான்கு உடைய ஆம பாட்டினுரையைப பார்க்க தமா-தமமவா,தாம-பகுதி, முதல குறுகினது விகாரம துவகு உயா - ஒருபொருட் பனமொழியெனறுங கொள்ளலாம (கூ)

உஅ௪ உண்டாய போழ்தி னுடைந்துழிக் காக்கைபோற்
றொண்டா யிரவர் தொகுபவே—வண்டாய்த்
திரிதருங் காலத்துத் தீதிலிரோ வென்பா
ரொருவரு மிவ்வுலகத் தில்.

(இ - ள்) உடைந்த உழி - (உடம்பு உயிர்நீங்கிச்) சிதைந்துவிட்டபோது, காக்கைபோல் - அளவில்லாத காக்கைகள் (அதனைத் தின்பதற்கு அவ்விடம் வந்துசேர்தல்) போல், உண்டு ஆய போழ்தின் (ஒருவர்க்குச் செல்வம்) உண்டானபொழுதில், ஆயிரவர் ஆயிரம்பேர், தொண்டு-அடிமையாய், தொகுப-வந்து கூடுவார்கள், (அவ்வொருவர்தாமே), வண்டு ஆய் திரிதருங்காலத்து-வண்டைப்போன்று (பலவிடத்தும் உணவின்பொருட்டு) அலையுங்காலத்தில், தீது இலிரோ என்பார் ஒருவரும் - (அவரை நோக்கி 'நீர்) துன்பமில்லாமலிருக்கின்றீரோ?' என்று க்ஷேமம் விசாரிப்பவர் ஒருவரும், இ உலகத்து இல்-இந்த உலகத்தில் இல்லை [அரியரென்றபடி], (எ - று)

இழிவுதோன்ற, பிறர்பொருளை உண்ண விரும்பி அப்பொழுதுமாத்திரம் ஓடிவருகின்ற தாழ்குணமுடைய பலர்க்குப் பிணம்பிடுங்கித்தின்னுங் காக்கையை உவமைகூறினார் இங்கே செல்வத்துக்குப் பிணம் உவமையாவது, அதன் நிலையில்லாமையை விளக்கும் வண்டுகள் பூக்களுள்ள இடங்களிலெல்லாந் தேடிச்சென்று அலைந்து பல்பூக்களிலுமுள்ள தேனை உட்கொள்வதுபோல், இரப்பவர் கொடையாளிகளுள்ள இடங்களிலெல்லாந் தேடிப் பலதிக்குகளிலுஞ் சென்று அலைந்து அவர்களிடமுள்ள பொருளைப் பெற்று உண்ணும் இரத்தல்தொழிலின் இயல்பைவிளக்க, 'வண்டாய்த்திரிதருங்காலத்து' என்றார் உவமையணி

போழ்தின், இன் ஏழனுருபு உடைந்துழி - உடைந்தவழி; பெயரெச்சத்தின் அகரவீறு தொகுத்தல் 'உடைந்துழி'-எதிர்காலவினையெச்சமுமாம் காகம் வடசொல், கா என்று கத்துதல்பற்றி வழங்கும் பெயர் ஆயிரவர் - எண்ணடியாப்பிறந்த பலர்பாற்பெயர் தொகுப-பலர்பால் முற்று ஏ-தேற்றம் ஆய உவமவுருபு செல்வமில்லாத காலத்தில்யோகக்ஷேமம்விசாரிக்கும் ஒருவனது உயர்வுவிளக்குதற்கு, மரியாதைப்பன்மையாகக் கூறினாரென்க.

உஅ௫ பிறந்த'குலமாயும் பேராண்மை மாயுஞ்
சிறந்ததங் கல்வியு மாயுங்—கறங்கருவி
கன்மேற் கழூஉங் கணமலை நன்னாட
இன்மை தழுவப்பட் டார்க்கு

(இ - ள்.) கறங்கு-ஒலிக்கின்ற, அருவி-நீரருவிகள், கல்மேல்-கற்களின் மேல் (விழுந்து), கழூஉம்-(அக்கற்களின்மாசைப் போக்கிச) சுத்தி செய்தற் கிடமான, கணம்-கூட்டமாகிய, மலை-மலைகளையுடைய, நல்-சிறந்த, நாட - நாட்டையுடையவனே!—இன்மை தழுவப்பட்டார்க்கு-வறுமையால் அடையப்பட்டவர்களுக்கு,—பிறந்த குலம் மாயும்-(அவர்கள்) பிறந்த நற்குடியின் பெருமையும் அழியும்; பேர் ஆண்மை மாயும் - சிறந்த ஆண்மைக் குணங்களும் அழியும்; சிறந்த தம் கல்வியும் மாயும்-(எல்லாப்பொருளினுஞ்) சிறந்த அவர்களது கல்வித்திறமையும் அழியும்; (எ - று.)

பொருளில்லாதார்க்குக் குடிப்பிறப்பு முதலிய மேன்மைகள் இருந்தாலும் அவர் சிறப்படையா ரென்பதுகருத்து. ஆண்மை பராக்கிரமமென்றுமாம், அறிவு நிறை ஓர்ப்புக் கடைப்பிடி யென்னும் ஆண்குணம் நான்குமென்றுமாம் கொள்க.

மழையில்லாத காலத்தும் வற்றுதலில்லாத நீர்ப்பெருக்கத்தின் அமைதியை அந்நாட்டிற்குக்கூறி அதன்வளத்தைத்தெரிவிப்பார்,'கறங்கருவிகள் மேற்கழூஉங் கணமலைநாட' என்றார். கழூஉம்-கழுவும் என்பதுவிகாரப்பட்டு அளபெடுத்தது; சொல்லிசையளபெடை. கணம் - வடசொல். நாட்டுக்கு நன்மை-நிலவளம் நீர்வளம் முதலிய பலவளங்களுமுடைமை. அடைமொழி கொடாமற் பொதுப்படக்கூறினால் அசசொற்கள் பெரும்பாலும் சிறப்பையே குறிப்பது மரபாதலால், 'பிறந்த குலம்' என்றது-உயர்குலமாயிற்று; குடிப்பிறப்பு, ஒழுக்கமுடைமை, குணசாலி, அறிவுடையான், கற்றமலர் என்பன காண்க.

"குடிப்பிறப் பழிக்கும் விழுப்பங் கொல்லும், பிடித்த கல்விப் பெரும்புணை விடூஉம், நாணணி களையு மாணெழில் சிதைக்கும், பூண்முலை மாதரொடு புறங்கடை நிறுத்தும், பசிப்பிணியென்னும் பாவி" என்ற மணிமேகலையையும், "தொல்வரவுந் தோலுங் கெடுக்குந் தொகையாக, நல்குரவென்னு நசை" என்ற திருக்குறளையும், "ஈலனு மிளமையு நல்குரவின் கீழ்ச் சலம்" என்ற நான்மணிக்கடிகையையும், "மானங் குலங் கல்வி வண்மையறிவுடைமை, தானந்தவமுயர்ச்சி தாளாண்மை—தேனின், கசிவந்தசொல்லியர்மேற்காமுறுதல் பத்தும், பசிவந்திடப் பறந்து போம்" என்ற நல்வழியையும் இங்கே அறிக. (௫)

உஅக. உள்கூர் பசியா லுழைநசைஇச் சென்றார்கட்
குள்ளூ ரிருந்தொன் றாற்றாதா—னுள்ளூ
ரிருந்துயிர் கொன்னே கழியாது தான்போய்
விருந்தின னாதலே நன்று.

(இ - ள்.) உள்-வயிற்றினுள்ளே, கூர் - மிகுந்த, பசியால்-பசியினாலே, உழை-தன்னிடத்தை, நசைஇ - விரும்பி, சென்றார்கட்கு வந்து அடைந்தவர்களுக்கு, உள் ஊர் இருந்தும் - ஊர்க்குள்ளே யிருந்தும், ஒன்று ஆற்றாதான் - ஒருதவியுஞ்செய்யமாட்டாத வறியவன், உள் ஊர் இருந்து - அந்த ஊரினுள்ளேயிருந்து, உயிர் தனது உயிர்வாழ்நாளை, கொன்னேகழியாது-வீணாகக் கழியாமல், தான் போய்விருந்தினன் ஆதலே-தான் (வேறூருக்குப்) போய் (ஒருவனுக்கு) விருந்தாளியாவதே, நன்று-நல்லது; (எ - று.)

தன்னிடம் பசித்துவந்தவர்கட்கு உதவிசெய்யமாட்டாத தரித்திரன் ஓரூர்க்குள்ளே இருந்துகுடித்தனஞ்செய்தலைக்காட்டிலும் எங்கேயாகிலும் போய்ப்பிச்சையெடுப்பது நல்லது என்பதாம்; எனவே, "இன்னாமைவேண்டின் இரவெழுக" என்றபடி யாசகனாய்ப் புறப்படுவது எல்லாவற்றினுந் துன்பந்தருவதென்பது பிரசித்தம்; அதனினுங்கீழ்ப்பட்டதாகும் பொருளில்லாமை என்பது கருத்து. இதனால், இரந்தாயினும் பொருள்சேர்த்தல் வேண்டுமென்பது போதரும். பொருளுள்ளவன் ஊரினுள் இருந்து பிறர்க்குதவுதலுஞ் செய்வானானால், பலர்க்கும் பயன்படுதல்கூடும்: பொருளில்லாதவன் ஊரினுள் இருந்தும் எவர்க்கும் பயன்படான் எனப் பொருளில்லாதானது பயனற்ற தன்மையை விளக்கியவாறு.

கூர்-மிகுதிபுணர்த்தும் உரிச்சொல். நசை என்ற பெயர்ச்சொல்-நசைஇ என அளபெடுத்து, நசைந்து என்ற வினையெச்சத்தின் பொருளைத் தந்தது; 'உரனசைஇ புள்ளந் துணையாகச் சென்றார், வரனசைஇ யின்னு முளேன்" என்றதிருக்குறளிற்போல இது செய்யுளோசைகுறையாதவிடத்து வந்த சொல்லிசையளபெடை. ஊரினது உள் - உள்ளூர்; முன்பின்னாகத் தொக்கஆறும்வேற்றுமைத்தொகை: இது, இலக்கணப்போலியின்பாற்படும். அது-பிறர்க்குப் பயன்படத்தக்க உள்ளூரிலிருத்தலின்தகுதியை விளக்கும். உயிர்-உயிர்வாழும் நாளுக்கு இருமடியாகுபெயர். ஒருவன் பிறப்பெடுத்ததற்குப் பயன் தன்னிடம் ஒருபொருளை விரும்பிவந்தவர்க்கு உதவுதலே யாதலால், அதுசெய்யாதவிடுதலை 'உயிர்கொன்னேகழித்தல்' என்றார். விருந்து-புதுமை: பண்புப்பெயர்: புதியனாய்ச் செல்பவன், விருந்தினன், ஆற்றாதான்

என்பது- அதிகாரத்தால், செல்வ ...ல்லாதவ னென்றதாயிற்று.

இனி, இப்பாட்டுக்கு "இரத்தலி னின்னாது மன்ற நிரப்பிய, தாமே தமியருணல்" என்றதிருக்குறளின் கருத்தோடொப்ப, உள்ளூரிலிருந்தும் பசியால் வந்தவர்க்கு ஒன்றைத்தராமல் தானே உண்பவன் அங்ஙனஞ்செய்தலினும் இரத்தலே நல்லது என்றும் பொருளுரைக்க இடமுண்டு. (௬)

௨௮௭. நீர்மையே யன்றி நிரம்ப வெழுந்ததங்
கூர்மையு மெல்லா மொருங்கிழப்பார்—கூர்மையின்
முல்லை யலைக்கு மெயிற்றாய் நிரப்பென்னு
மல்லல் லடையப்பட் டார்.

(இ - ள்.) கூர்மையின் - கூர்மையையுடைய, முல்லை-முல்லையரும்பின் சிறப்பை, அலைக்கும்-அழியச்செய்கின்ற, எயிற்றாய்-பற்களையுடையவளே! நிரப்பு என்னும் - வறுமையென்கிற, அல்லல் - துன்பத்தால், அடையப்பட்டார்-சேரப்பட்டவர்கள், நீர்மையே அன்றி-(தமது) நற்குணங்களைமாத்திரமேயல்லாமல், நிரம்ப எழுந்த-பூர்ணமாய்ச்சிறந்துகிளர்கிற, தம் கூர்மையும்-தமது அறிவின் நுட்பத்தையும், எல்லாம்-மற்றுமுள்ள சிறப்புக்களெல்லாவற்றையும், ஒருங்கு-ஒருசேர, இழப்பர்-இழந்துவிடுவார்கள்; (எ - று.) பொருளிலாதாருடைய நற்குணம் முதலியவை விளங்கா என்பது கருத்து.

நீர்மையே என்ற ஏகாரத்தை உயர்வுசிறப்பாகவாவது பிரிநிலையாகவாவதுகொள்க. கூர்மையும்,உம்-இறந்ததுதழுவியஎச்சம்.ஒருங்கு-எஞ்சாமைப் பொருள்தரும் இடைச்சொல். கூர்மை, வெண்மை, அழகு இவற்றில் முல்லைமலரினும் பல் சிறந்த தென்பார், 'கூர்மையின் முல்லையலைக்கு மெயிறு' என்றார். முல்லை-அதன்மலருக்கு, முதலாகுபெயர். அல்லல்-இங்கே, துன்பத்துக்குக் காரண மென்றபடி. நிரப்பென்னும் அல்லல்-காரணம் காரியமாக உபசரிக்கப்பட்டது.'எல்லா மொருங்கிழப்பர்'—"ஸர்வம்ஶூந்யம் தரித்ரஸ்ய," என்பர் வடநூலார். (௭)

௨௮௮. இட்டாற்றுப் பட்டொன் றிரந்தவர்க் காற்றாது
முட்டாற்றுப் பட்டு முயன் றுள்ளூர் வாழ்தலி
னெட்டாற்றுச் சென்று நிரைமனையிற் கைநீட்டுங்
கெட்டாற்று வாழ்க்கையே நன்று.

(இ - ள்.) இட்டு-அற்பமான, ஆறு-(வறுமையின்) வழியிலே, பட்டு - அகப்பட்டு, ஒன்று-(யாதாயினும்) ஒருபொருளை, இரந்தவர்க்கு-யாசித்தவர்கட்கு, ஆற்றாது-கொடுக்கமாட்டாமல், முட்டு ஆறு பட்டு-சங்கடமான வழியிலேபொருந்தி, முயன்று - (தன்னைப்பாதுகாத்துக் கொள்ளுதற்குமாத்திரம்) பிரயத்தனப்பட்டு, உள் ஊர் - ஊரினுள்ளே, வாழ்தலின்-வாழ்தலைக் காட்டிலும், செடு ஆறு சென்று-தூரமான வழியிலேபோய், நிரை மனையில்-வரிசையாயுள்ள வீடுதோறும், கை நீட்டும்-(பிச்சைவாங்குதற்குக்) கையை நீட்டுகிற, கெடு ஆறு வாழ்க்கையே - கெட்டவழியில் வாழ்தலே, நன்று - நல்லதாம்; (எ - று.)

இப்பாட்டில் அமைந்தது இவ்வதிகாரத்தின் ஆறும்பாட்டின் கருத்தேயானாலும், ஒவ்வொருபாடலும் ஒவ்வொருவராற் பாடப்பட்டதாதலால் கூறியது கூறலாகாதென உணர்க.

இட்டு என்பது-சிறுமையென்னும் பொருளதாதலை "ஆகாறளவிட்டிதாயினுங் கேடில்லை" எனத் திருக்குறளிலும், "இட்டிடைப்பின்னைகேள்வர்" எனத் திருக்சந்தவிருத்தத்திலுங் காண்க. இட்டு ஆறு-சிறியதானவழி; எனவே, எளிய வறுமைநெறியாயிற்று. முட்டு ஆறு-வருத்தமானவழி; எனவே, இதுவும் வறுமையாம். இட்டாற்றுப்படுதல் இரந்தவர்க்கும், முட்டாற்றுப்படுதல் இரக்கப்பட்டவர்க்குங் கொள்க. வாழ்தலின் நன்று என இயையும். 'நிரைமனை' என்ற பாடத்துக்கு-பொருள்நிறைந்த வீடு என்க, கெட்டவாறு என்பது-கெட்டாறு எனப் பெயரெச்சவீறு தொகுத்தல்; வேட்டகம், அட்டில் என்பவற்றிற் போல. (அ)

௨௮௯. கடகஞ்செறிந்ததங் கைகளால் வாங்கி
யடகு பறித்துக்கொண் டட்டுக்—குடைகலனு
வுப்பிலி வெந்ததின் றுள்ளாற்று வாழ்பவே
துப்புரவு சென்றுலந்தக் கால்.

(இ - ள்.) துப்புரவு-அனுபவிக்கப்படும் பொருள்கள், சென்றுஉலந்தக்கால்-அழிந்தொழிந்தால், (அவ்வேழைகள்),கடகம்செறிந்ததம் கைகளால்-

(முன்னே)கடகமென்னுங் கைவளைகள் பொருந்தியிருந்த தமதுகைகளாலே, வாங்கி - (பக்கங்களிலுள்ள தூறுகளை அப்பால்) தள்ளி, அடகு-கீரைகளை, பறித்து கொண்டு-பறித்துக்கொண்டுபோய், அட்டு-சமைத்து, குடைகலன் ஆ-(நுங்கெடுத்த பனங்காய் தேங்காயோடு முதலிய) குடையப்பட்ட பொ

ருள் களையே (வேறு பாத்திரமில்லாமையால்) உண்கலமாகக் கொண்டு, (அவற்றில்), உப்பு இலி வெந்தை தின்று-உப்பில்லாத (அந்த) வெந்தகளை யைப்புசித்து, உள் அற்று மனஞ்சுக்கங்கெட்டு, வாழ்ப-வாழ்வார்கள்; (எ-று.)— ஏ - இரக்கம்.

இப்பாட்டு செல்வமில்லாமையின் தன்மையைச் சொல்வதாய் இவ்வதி காரத்தில் வைக்கப்பட்டாலும், இதனை 'செல்வமிலேயாமை' என்றஅதிகாரத் திற் சேர்த்தல் மிகப்பொருந்தும்; அங்ஙனமிருக்கவும், இந்நூலின் நானூறு பாடல்களையும் பப்பத்துப்பாடலேயுடையனாற்பதுஅதிகாரங்களாக ஒழுங்கு படப் பகுக்கவேண்டி இதனை இவ்வதிகாரத்தில் வைத்தன ரென்க.

செல்வம் மாறினால் கைச்சோவ இலேக்கறி பறித்துச சமைத்து உண்டு உய்யுமாறு சேரும் வறுமை மிக்க துன்பந்தரு மென்று கருத்து.

வாங்கி வன்பதற்கு-(கீரைக்குரிய செடிகளை) வளைத்து என்றும் பொ ருள் கொள்ளலாம். கடகம்-பொன் மணிமுதலியவற்றாற் செய்யப்படும் ஒரு வகைக் கைவளை. இதனால், அவர்கள் முன்பு நல்லசெல்வமுடையராயிருந்த மை நன்கு புலப்படும். 'உப்பில்லாப்பண்டம் குப்பையிலே' என்றபடி அறு வகைச்சுவைகளுள் ளும் உப்பு பிரதானமாதலால், அதுவுமில்லாத வெந்தை யென அவ்வுணவின் இழிவை வெளியிட்டவாறு. குடை-செயப்படுபொருள் விகுதி புணர்ந்துகெட்டது. இலி, இ-பெயர்விகுதி. உள்-உடம்பினுள்ளிடத் திலே யிருக்கின்ற அகத்துறுப்பாகிய மனத்துக்கு இடவாகுபெயர். துப்பு ரவு என்பதைத் துப்பு உரவு எனப் பிரித்து, அனுபவித்தற்கேற்ற சிறப்பை யுடையவை யெனக் காரணப்பொருள் கூறுக; துப்பு-அனுபவித்தல், தொ ழிற்பெயர். உரவு - வலிமை.

இப்பாட்டு, "பாலுடை யமிர்தம் பைம்பொற் கலத்திடைப் பாவை யன்ன, நூலடு நுசுப்பி னல்லார் ரேந்தவு நோக்குமோக்காச, சேல்கெண்ணி காந்தட்டிருமணித் துடிப்பு முன்னை, வாலட கருளிசெய்ய வனைத்தறை தெய்வ மாறுவ்" என்னுஞ் சிந்தாமணியை நினைப்பூட்டுகின்றது. (க)

உகூ0. ஆர்த்த பொறிய வணிகிளர் வண்டினம்

பூத்தொழி கொம்பின்மேற் செல்லாவா—நீர்த்தருவி
தாழா வுயர்சிறப்பிற் றண்குன்ற நன்னாட
வாழாதார்க் கில்லேத் தமர்.

(இ - ள்.) நீர்த்து-நல்லதன்மையையுடையதான, அருவி - நீருவி, தா ழா-குறைவுபடாத, உயர் சிறப்பின்-மேலான சிறப்பையுடைய, தண்-குளிர் ச்சியான, குன்றம்-மலைகளின்வனத்தையுடைய, நல் நாட - சிறந்தநாட்டை யுடைய அரசனே! ஆர்த்தபொறிய-(உடம்பை) நிறைத்தபுள்ளிகளையுடைய

அணி கிளர் வண்டு இனம்-அழகுமிகுந்த வண்டுகளின் கூட்டங்கள், பூத்து ஒழி கொம்பின்மேல்-பூப்பூத்தொழிந்த [மலரில்லாத] மரக் கிளைகளின்மீது, செல்லா ஆம்-போகமாட்டாவாம்; (அதுபோலவே), வாழாதார்க்கு - (செல்வமுடையராய்) உயிர்வாழாதவர்க்கு, தமர் இல்லை - இனத்தவர் (எவரும்) உளராகார்; (எ - று.)

எடுத்துக்காட்டுவமையணி. தனிச்சொல்லுடன் கூடிய மூன்றுமடி ஆசிடை முன்னிலை. இப்பாட்டு-இவ்வதிகாரத்தின் மூன்றாம்பாட்டோடொத்த கருத்தை யுடையது.

ஆர்த்த என்பதைத் தனியேயெடுத்து, ஒலியுடைய வென்று பொருள் கூறி வண்டினத்துக்கு அடைமொழியாக்கினும் அமையும். நீர்த்து அருவி-நீரை யுடையதாகிய அருவி யென்றலு மொன்று. (௧0)

௩0 - ஆம் அதிகாரம்.—மானம்.

அஃதாவது-எப்பொழுதும் தம்நிலையினின்று தாழாமையும், ஊழ்வினையால் தாழ்வுவந்தவிடத்து உயிர்வாழாமையுமாம். உலகத்திற்பெரும்பாலும் பொருளின்மைகாரணமாக மானத்தைவிட்டு இரப்பது இயல்பாதலால், அங்ஙனம் மானத்தைக்கெடுப்பது தகுதியன்று என்பார், இதனை 'இன்மை' என்னும் அதிகாரத்தின் பின்னும், 'இரவச்சம்' என்னும் அதிகாரத்தின் முன்னும் வைத்தனரென அறிக. மாநம் - வடசொல்.

௨௯௧. திருமதுகை யாகத் திறனிலார் செய்யும்
பெருமிதங் கண்டக் கடைத்தும்—எரிமண்டிக்
கானந் தலைப்பட்ட தீப்போற் கனலுமே
மான முடையார் மனம்.

(இ - ள்.) திரு மதுகை ஆக - (தம்மிடத்தில்) செல்வம் வலிமையை யுடையதாக, (அச்செருக்கினால்), திறன் இலார் செய்யும் - தக்க நற்குண மில்லாதவர்கள் செய்கின்ற, பெருமிதம்-வரம்புகடந்த நடத்தையை, கண்டக் கடைத்தும்-பார்த்தபொழுது,—மானம் உடையார் மனம் - மானத்தை யுடையவர்களுடைய நெஞ்சம்,—எரி மண்டி கானம் தலைப்பட்ட தீ போல்-எரிதல்பொருந்திக் காட்டிற் பற்றியெழுந்த அக்கினிச்சுவாலைபோல, கனலும்-கொதிக்கும்; (எ - று.)—ஏ - தேற்றம்.

செல்வச்செருக்கால் அயோக்கியர் எல்லைகடந்து நடக்கையில், மானி

ளுக்கு மனவருத்தமுண்டாம் என்றபடி. பெருமிதம் - மிதத்திறும் விஞ்சியது என்க; மிதம்-எல்லை. ஊரி - முதனிலைத்தொழிற்பெயர். (௧)

உகூஉ. என்பா யுகினு மியல்பிலார் பின்சென்று
தம்பா டுரைப்பரோ தம்முடையார்—தம்பா
டுரையாமை முன்னுணரு மொண்மை யுடையார்க்
குரையாரோ தாமுற்ற நோய்.

(இ - ள்.) தம் உடையார் - தமது மானத்தைத் தாம்காக்கும் இயல்புடையவர், - என்புஆய் உகினும்-(பொருளில்லாமையால் உணவுகிடையாமல் தம்உடம்பு) எலும்புமாத்திரமாகிச் சிதைவதாயிருந்தாலும், இயல்பு இலார் பின்சென்று-நற்குணமில்லாதசெல்வரது பின்னேபோய், தம்பாடு உரைப்பரோ-தமதுவருத்தத்தைக் கூறுவார்களோ? [கூறார்]; தம்பாடு-தமதுவருத்தத்தை, உரையாமை-தாம் சொல்லாமலிருக்கையிலே, முன் உணரும்-முன்னே (குறிப்பினால்) அறிந்து உதவத்தக்க, ஒண்மை உடையார்க்கு - கூரறிவையுடையவர்களுக்கு, தாம் உற்ற நோய் - தாம் அடைந்த துன்பத்தை, உரையாரோ-கூறாதிருப்பாரோ? [கூறுவர்]; (எ - று.)

மானிகள் எவ்வளவுதாழ்ந்தநிலைமையிலும் தமது வருத்தத்தைத்தகாதவர்க்குக்கூறார்: ஏனெனில்,—அவமானமேயன்றிப்பயனில்லாமையால்; தக்கவரோடு கூறுவார்கள்: ஏனெனில்,—தாம்கூறாவிடினும் அவர்கள் தாமாகவேஅறிந்துகொள்வாராதலாலும்,அவர்களிடங் கூறுவதிற் பயனுண்மையாலும்என்பதுகருத்து. "இரத்தலுமிதலேபோலுங்கரத்தல், கனவிலுந் தேற்றாதார்மாட்டு", "இரப்பனிரப்பாரையெல்லாமிரப்பிற், கரப்பா ரிரவன்மினென்று" என்ற திருக்குறள்களாலும்லோபிகளிடம் தமது குறைகூறுதல் குற்றமும், உதாரகுணமுள்ளவரிடம் கூறுதல் குற்றமின்மையுங்காண்க. "ஒட்டார்பின்சென்றொருவன் வாழ்தலினந்நிலையே, கெட்டானெனப்படுதல் நன்று" என்பது நீதியாதலால்,உடம்புஇறக்கவரினுமமானிகள் தம்மையிகழுந் தன்மையார் பின்போய்த் தமதுதுன்பத்தைக்கூறாரா்வர். ஒருவர்கருத்தை அவர்

கூறுமிலே அவர்களுடையமுகம்கண் முதலியவற்றின்குறிப்புக் கொண்டு அறிவதுவிசேடமாதலால், 'உணையாமைபூண்டுணருமோ ண்மை' எனப்பட்டது.

உரையாரோ - இரண்டு எதிர்மறை உடன்பாடு உணர்த்திற்று. உரையாண்மை-எதிர்மறைவினையெச்சம்; மை - விகுதி. "காம்பெழுந்த கல்சுரந்தாராயினும்" என்றாற்போல, 'என்பாயுக்கூடும்' என்றார். பின்-இக்கே, இடம். "நல்லவைசெய்யி னியல்பாகும் தீயவை, பல்லவர் தூற்றும் பழியாகும்" ஆதலால், நற்குணம் 'இயல்பு' எனப்பட்டது. முன் - காலமுன். (௨)

௨௬௩. யாமாயி னெம்மில்லங் காட்டுதுந் தாமாயிற்
காணவே கற்பழியு மென்பார்போ—னாணிப்
புறக்கடை வைத்தீவர் சோறு மதனால்
மறந்திடுக செல்வர் தொடர்பு.

(இ-ள்.) யாம் ஆயின்-நாமானால், எம் இல்லம் காட்டுதும் - (வரும்விருந்தினர்க்கு) நமது வீடுமுழுவதையுங்காண்பிப்போம்; தாம் ஆயின் - செல்வச்செருக்குடையவர்களானால், காணவே கற்புஅழியும் என்பார்போல்-(தமது வீட்டைப்பிறர்உட்புகுந்து)பார்த்தமாத்திரத்திலேஅதன்உறுதிகெடுமெனக் கருதுவார்போல, நாணி - (பிறர்க்குத் தமது வீட்டைக் காட்டக்) கூச்சப்பட்டு, புறக்கடை வைத்து - (அவர்களை வீட்டு) வெளியிடத்திலேயே இருத்தி, சோறும் ஈவர் - உணவையுங் கொடுப்பார்கள்; அதனால் - ஆகையால்,

செல்வர் தொடர்பு மறந்திடுக - (மானமுடையவர்) செல்வச்செருக்குடையாரைப் பின்தொடர்தலை மறந்துவிடக்கடவர்; (எ - று.)

செல்வர்கள் பிறரை வீட்டினுள் வரவிடாமைக்குக்காரணம் அவர்கள் பார்த்தால் தமது வீட்டின் வலிமை அழிந்துவிடுமென்னுங் கருத்து என்று கற்பித்துக் கூறினது, ஏதுத்தற்குறிப்பேற்றவணியின்பாற்படும்.

'யாமாயினெம்மில்லங்காட்டுதும்' என்றது, கவிக்கூற்று; இது-உலகத்தில்செல்வச்செருக்கில்லாத தம்போலியர்வந்தவிருந்தினரை உள்ளேயழைத்துப்போய் உபசரிக்கும் நல்லியல்பை விளக்கும். கற்பு - கல்லின்தன்மை. கடைப்புறம்-புறங்கடையென முன்பின்னாகமாறியது - இலக்கணப்போலி; வெளிவாயிலென்று பொருள். சோறும் என்ற உம்மை-இழிவுசிறப்பு;அது உள்ளே வைத்து இடுதல் தகுதியேயன்றிப் புறத்திலேவைத்தீதல் தகுதியன்றென்பதைக் காட்டும். மறந்திடுக-வியங்கோள்; இடு - துணிவுப்பொரு

னுணர்த்தா துணைவினை. தொடர்பு-அநுசரணை, இனி, இல்லம்என்பதற்கு இடவாகுபெயராய் மனைவியென்றும், கற்பு என்பதற்கு - பதிவிரதாதருமமென்றும் உரைப்பாருமுளர். போல்-ஒப்பில்போலி: உவமப்பொருள் தருவதன்று: இங்கு, தற்குறிப்புப்பொருள் தருவது. (௬)

௨௯௪. இம்மையு நன்றா மியனெறியுங் கைவிடா
தும்மையு நல்ல பயத்தலாற்—செம்மையி
னானங் கமழுங் கதுப்பினாய் நன்றேகாண்
மான முடையார் மதிப்பு.

(இ - ள்.) நானம்-கஸ்தூரிப்புழுகு, செம்மையின்-நன்றாக, கமழும்-நறுமணம் வீசப்பெற்ற, கதுப்பினாய்-கூந்தலையுடையவளே! மானம் உடையார் மதிப்பு-மானமுள்ளவர்களது பெருமை, இம்மையும்-இவ்வுலகத்திலும் [இப்பிறப்பிலும்], நன்றுஆம்-(புகழைவிளைத்தலால்)நல்லதாகும்; இயல்நெறியும்கைவிடாது-(நல்லோர்கள் செல்லத்தக்க) நியாயவழியையும்விட்டுநீங்காததுபற்றி, உம்மையும்-மறுமையிலும், நல்ல பயத்தலால்-சிறந்தபுண்ணியப் பயன்களை உண்டாக்குதலால்,(அந்தமானம்), நன்றே-(மறுமைக்கும்) நல்லதே; காண்-(இதனைநீ) அறி; (எ - று.)—ஏ-தேற்றம்.'காண்' என்பதையும்-தேற்றமுணர்த்துவ தென்னலாம்; முன்னிலையசையென்பாருமுளர்.

மதிப்பு-பிறரால் நன்குமதிக்கப்படுதல். இம்மையும், உம்மையும் என்ற உம்மைகள்-முறையே எதிரதும் இறந்ததுந் தழுவிய எச்சம். இயல்நெறி-வினைத்தொகை; இதன்மேல் உள்ள உம்மையும்-எச்சப்பொருளதே. நல்ல-பெயர். கதுப்பு - கபோலமுமாம். கன்னத்திலும் கஸ்தூரி அணிவதுண்டு. மானம் உடையார்-மானங்கெடாதவருமாம்.

"புகழின்றாற் புத்தேணாட்டுய்யாதால் என்மற்று, இகழ்வார்பின் சென்றுநிலை" என்ற திருக்குறளினால், மானங்கெடுதல் இம்மைமறுமையிரண்டு பயன்களையுந் தராத தாகுமாறு காண்க.

இனி, இப்பாட்டு-மானமுடையவர்கள் பிறரைமதிக்கும் மதிப்பு இம்மைக்கும் நல்லதாம்; இயல்பாகிய ஒழுக்கநெறியையுங் கைவிடாதளிக்கும்; மறுமைக்கும் நல்ல இன்பங்களை யுண்டாக்கும்; ஆதலால், நல்லதாம் என்றும் பொருள்படும்.

'இசைநெறியுங் கைவிடாது' என்றும் பாடம். (௪)

உகூரு. பாவமு மேனைப் பழியும் படவருவ
சாயினுஞ் சான்றவர் செய்கலார் சாத
லொருநா ளொருபொழுதைத் துன்ப மவைபோ
லருநவை யாற்றுத லின்று.

(இ - ள்.) பாவமும்-(மறுமைக்குத்) தீவினையும், ஏனை பழியும்-மற்றை (இம்மைக்கு) உலகநிந்தனையும், பட-உண்டாகும்படி, வருவ-நேர்கிற காரியங்களை, சான்றவர்-(நற்குண நற்செய்கைகளால்) நிறைந்தபெரியோர், சாயினும்-(அவற்றைச் செய்யாவிட்டால் தமக்கு) மரணம்நேர்வதாயிருந்தாலும், செய்கலார்-செய்யமாட்டார்கள்; (ஏனெனில்);—சாதல்-இறத்தல், ஒருநாள் ஒருபொழுதை துன்பம்-இறக்கிற ஒருநாளிலே இறக்கிறஅவ்வொருபொழுதில் மாத்திரமே(அநுபவித்துக்கழிகின்ற)துன்பமாகும்;அவைபோல்-அந்த இழிதொழில்கள்போல, அருநவைஆற்றுதல்இன்று - (உயிருள்ளளவும் அழியும்படி) அருமையாகிய மிக்க துன்பங்களைச் செய்தலில்லை; (எ - று.)

பாவம்-பாபம் என்னும் வடமொழியின் திரிபு;முதலடியில்,உம்மைகள்-எண்ணுப்பொருளன. வருவ - பெயர். சாயினும், உம்மை - இழிவு சிறப்பு; அது - "சாதலினின்னாததில்லை" எனக் கூறப்படுகிற மரணவேதனையின் மிக்க கொடுமையை விளக்கும். 'சாவினும்' என்றும் பாடம். பொழுதை ஐயீற்றுடைக்குற்றுகரம். உவமையணி.

"பரம்பராவபரித்யாகோ கமாநபரிகண்டகம்-ம்ருத்யுஸ்ஸ்யாத்க்ஷணிகத்:கம் மாநபங்கோ திநேதிநே" என்னும் வடநூல் மேற்கோள் இங்கு அறியத்தக்கது. (௫)

உகூசு. மல்லன்மா ஞாலத்து வாழ்ப வருளெல்லாஞ்
செல்வ ரெனினுங் கொடாதவர்—நல்கூர்ந்தார்
நல்கூர்ந்தக் கண்ணும் பெருமுத் தரையரே
செல்வரைச் சென்றிரவா தார்.

(இ - ள்.) மல்லல் - (பலவகை) வளப்பங்களையுடைய, மா ஞாலத்து - பெரியபூமியிலே, வாழ்பவருள் எல்லாம்-உயிர் வாழ்பவர்களெல்லாருள்ளும்; செல்வர் எனினும்கொடாதவர்-தனவான்களாயிருந்தாலும் தானஞ்செய்யாதவர்கள், நல்கூர்ந்தார்-தரித்திரரேயாவர்:நல்கூர்ந்தக்கண்ணும்-வறுமையையடைந்தவிடத்தும், செல்வரைசென்று இரவாதார்-பொருளுடையாரிடம் போய் அவரையாசியாதவர், பெரு முத்தரையரே-(பெருஞ்செல்வமுடைய) பெருமுத்தரையரென்னும் பிரபுவைப் போல்பவரே யாவர்; (எ - று.)

இச்செய்யுள்செய்த ஆசிரியர்காலத்திற்பெருஞ்செல்வத்தினராய்ச்சிறந்த பெருமுத்தரையரென்பவரொருவர் இருந்தனராதல்வேண்டும். இப்பெயர்-இந்நூலின் இருபதாம் அதிகாரத்தில் பத்தாவதுசெய்யுளிலும் "பெருமுத்தரையர்பெரிதுவந்தீயுங்,கருனைச்சோறார்வர்கயவர்" எனக்கூறப்பட்டுள்ளது.

செல்வம்படைத்ததன்பயன் பிறர்க்குக் கொடுத்தலே யாதலால் அதனைச்செய்யாதவர் வறியவரும்,செல்வமில்லாமையின்காரியமாகிய இரத்தல் இல்லாமையால் இரவாதவர்செல்வமுடையவருமாகக் கருதப்படுவரென்க.

"மல்லல் வளனே" என்ற தொல்காப்பியத்தால், மல்லல்என்பது-வளமென்னும் பொருளுணர்த்துவதோ ருரிச்சொல்லாதலை யறிக. மா - மஹா என்னும் வடமொழியின் விகாரம்; இது-பெருமையாகிய குணத்தை யுணர்த்தலால், தமிழில் உரிச்சொல்லின்பாற்படும்.

வறுமைக்காலத்திலும் பிறரிடம்போய்இரவாமல்மானத்தைக்காப்பது நலம் என்ற கருத்துப் புலப்படுதலால்,இப்பாட்டு இவ்வதிகாரத்ததாயிற்று.

உ௬எ. கடையெலாங் காய்பசி யஞ்சுமற் றேனை
யிடையெலா மின்னாமை யஞ்சும்—புடைபரந்த
விற்புருவ வேனெடுங் கண்ணாய் தலையெல்லாஞ்
சொற்பழி யஞ்சி விடும்.

(இ - ள்.) புடை பரந்த-பக்கங்களிலே பரவிய, விற்புருவம்-விற்போல் வளைந்த புருவங்களையும், வேல் நெடு கண்ணாய்-வேலாயுதம்போன்ற நீண்ட கண்களையு முடையவளே! கடைஎலாம்-அதமர்கள் யாவரும், காய்பசி அஞ்சும்-(வயிற்றை) வருத்துகின்ற பசிக்குப் பயப்படுவார்கள், ஏனை-(அவர்களினும்) வேறுபட்ட, இடை எலாம் மத்திமர்கள் யாவரும், இன்னாமை அஞ்சும் துன்பத்திற்குப் பயப்படுவார்கள்; தலை எல்லாம் உத்தமர்களோ எனில், சொல்பழி அஞ்சிவிடும்-(உலகத்தாருடைய) சொல்லால் வருகின்ற பழிக்குப் பயப்படுவார்கள்; (எ - று.)

லோகாபவாதத்தால் மானக்கேடு உளதாமென்று அஞ்சுவர் மேன்மக்களென்பதுகருத்து."நெல்லி,னரிசியாளின்புறமுடங்கிநெல்லாம்தத்தம்,வரிசை

யானின்புறா உமேல்" என்றபடி கீழ்மக்கள் மானஅவமானங்களைக் கருதாமல் கிடைத்த உணவுமாத்திரத்தால் உவப்பவரும், மேனமக்கள் அங்ஙனமன்றி அவமானஞ்சிறிதுமில்லாமல் மானமேமுழுதுமுண்டாக மகிழ்பவருமாதலால் 'கடையெலாங் காய்பசியஞ்சும்' என்றும், 'தலையெல்லாஞ்சொற்பழியஞ்சிவிடும்' என்றும், தற்காலத்துப்பயனுகிய பசிநீங்குதலையும் எக்காலத்தும் பயனுகிற புகழ்விளைதலையும் நோக்கியல்லாமல் அரசர் முதலியோரால் நேரக்கூடிய மரணதண்டனை முதலிய துன்பங்கட்குப் பயந்து தீசெயலொழிந்து நற்செயல்புரியு மியல்பினர் இடைப்பட்டவராதலால் 'இடையெலா மின்னாமை யஞ்சும்' என்றுங் கூறினர். "சாதலினின்னாத தில்லை" என்றதனால் இன்னாமை இறத்தலுமாம்.

பொருளால் உயர்திணைப்பலர்பாலாயினும், சொல்லால் கடை இடை தலை என்பன பால்பகா அஃறிணைப்பெயராதலால், 'அஞ்சும்' என்னுஞ் செய்யுமென் முற்றைக் கொண்டன; இங்ஙனமன்றி, செய்யுமென்முற்றுப் பலர்பாலுக்கு உரியதாகாமை உணர்க. மற்று - அசைநிலையென்றாவது, வினைமாற்றென்றாவது கொள்க. புருவத்துக்கு வில் உவமை - வளைந்தவடிவினால் மாத்திரமேயன்றி ஆடவரை வருத்துதலாலுமாம். புருவம் - ப்ரூ: என்னும் வடமொழியின் சிதைவென்பர்; வடமொழியில் இதன் இரண்டாம் வேற்றுமை - ப்ருவம் என நிற்கும்.

"அவ்ருத்தேர்ப்பயமர்யாநாம் மத்யாநாம்மரணாத்பயம் - உத்தமாநாந்துமர்த்யாநா மவமாநாத்பரம்பயம்" என்பது, இப்பாட்டிற்கு நேரான வடநூல்மேற்கோள். (எ)

௨௯௮. நல்லர் பெரிதளியர் நல்கூர்ந்தா ரென்றெள்ளிச்
செல்வர் சிறுநோக்கு நோக்குங்காற்—கொல்ல
னுலையூதுந் தீயேபோ லுள்கனலுங் கொல்லோ
தலையாய சான்றோர் மனம்.

(இ - ள்.) 'நல்லர் - (இவர்) நன்மையுடையவர், பெரிது அளியர் - மிக வுங் கருணைசெய்யத்தக்கவர், நல்கூர்ந்தார் - வறுமையடைந்தவர், என்று - என்று இவ்வாறுகூறி, எள்ளி - அவமதித்து, செல்வர் - தனவான்கள், சிறு நோக்கு நோக்கும் கால்-(பிறரை) அற்பப்பார்வையாகப் பார்க்கும்போது, —தலை ஆய சான்றோர் மனம் - உத்தமர்களாகிய பெரியோரது நெஞ்சம், கொல்லன் உலை ஊதும் தீயேபோல்-கருமான் உலைக்களத்தில் ஊதியெழுப் பும் நெருப்புப்போல, உள் கனலும் - உள்ளே கொதிக்கும்; (எ - று.)

தொல் ஓ இரண்டும் - அசைநிலை; 'இடைச்சொற்கள் வேண்டிய பல பொருளை விளைக்கும்' என்ற வடமொழிநியாயத்தால், இங்கே இவ்விடைச் சொற்களுக்குத் தேற்றப்பொருளுரைத்தலும் பொருந்தும். நல்லர், பெரி தளியர், நல்கூர்ந்தார் என்பன - இங்கே இரக்கத்தாற் சொல்லுஞ்சொற்க ளல்ல வென்றும், இகழ்ச்சியாற்சொல்லுஞ் சொற்களா மென்றும் அறிக; அது, சிறுநோக்குநோக்குதலால் உணரப்படும்: அதுபற்றியே, சான்றோர் மனம் கனல்வதாயிற்று. கோபத்தை யடக்குதலும் சான்றோரியல் பாத லால், அதனை வெளிக்காட்டாது 'உள்கனலும்' என்றார். சிறுநோக்கு-அலட் சியமாகப்பார்த்தல்; கொல்லன்-இரும்பைக்கொல்லுதல்பற்றிவந்த பெயர்; கொல்லுதல் - மிகஅடித்தல். தீயே ஏ - அசை; உயர்வுசிறப்புமாம். மனம்- மாநஸ்; வடசொல், கால் - காலம்; விகாரம். (அ)

௨௯௯. நச்சியார்க் கீயாமை நாணன்று நாணு

மச்சத்தா னாகு நாணன்று—மெச்சத்தின்

மெல்லிய ராகித்தம் மேலாயார் செய்தது

சொல்லா திருப்பது நாண்,

தும், தம்மால் ஆம் ஆக்கம் இலர்-தமது முயற்சியாற் சம்பாதிக்கும் பொரு ளுடையவரல்லர்,' என்று - என்று எண்ணியுஞ் சொல்லியும், தம்மை மருண்ட - தம்மைத் தாமே (மேலானவராக) மயங்கின, மனத்தார்பின்-மனத் தையுடையவர்களின்பின்னே, தெருண்ட அறிவினவர் தாமும் - தெளிந்த அறிவுள்ளவர்களும், செல்பவோ-(இரத்தற்குச்) செல்வார்களோ? [செல் வார்;] (எ - று.)

'பிறர்க்கு வேண்டுவன கொடுக்கவேண்டுவது நமது கடமை' என்று கொள்ளாமல், 'நாம்கொடுத்தால்தான் இந்தத் தரித்திரர்க்குப் பொருளுண்டேயொழிய அவர்களுடைய சொந்தமுயற்சியால் ஒருகாசுங் கிடையாது' என்று இரப்பவர்களை இகழ்ந்தும், தம்மைப் பெருமைபாராட்டியும் செருக்குக் கொள்ளுகின்ற அற்பர்களிடத்து விவேகிகள் யாசகத்திற்காகச் செல்ல மாட்டார் என்பதாம்.

கடவுள் ஒவ்வொருவர்க்கும் ஒவ்வொருமார்க்கமாய்ச் சீவனம் கற்பித்திருத்தலால், 'நாம் கொடுக்கின்றோம்' என்று நினைப்பது அறிவின்மையாம்; ஆதலால், அங்ஙனம் நினைப்பவர் 'மருண்டமனத்தார்' ஆவர். "இகழ்ந்து எள்ளாதீவாரைக்காணின் மகிழ்ந்து உள்ளம், உள்ளுள் உவப்பதுடைத்து" எனத் திருக்குறளிற்கூறியபடி, வருகிற யாசகர்களை அவமதித்து இழிவு சொல்லாமல் நன்குமதித்து இனியவைகூறி வேண்டியபொருள் கொடுப்பவரே யாசிக்கப்படத்தக்கவரென்றும், அங்ஙனம் இல்லாதாரிடத்துப்போய் ஒருபொருளை இரத்தலைப்பற்றி அஞ்சவேண்டுமென்றும் கூறியதாயிற்று.

தம்மால் - செல்வச்செருக்கினால் தம்மை உயர்வாகப்பற்றிவந்த தன்மைப்பன்மை. ஏ - பிரிநிலை. ஆவா - ஆக்கமுடையார். பின் - இடைச்சொல்; இங்கே இடப்பொருளது. நூ - எதிர்மறை. நாம-அசை. உம்-உயர்வுசிறப்பு.

௯௱௨. இழித்தக்க செய்தொருவ னாரவுணலிற்
பழித்தக்க செய்யான் பசித்த றவறோ
விழித்திமைக்கு மாத்திரை யன்றோ வொருவ
னழித்துப் பிறக்கும் பிறப்பு.

(இ - ள்.) ஒருவன்—, இழித்தக்க செய்து - இழிவுக்குக்காரணமாகிய செய்கைகளைச் செய்து, ஆர உணலின் - வயிறுநிரம்ப உணவுண்ணுதலைக்காட்டிலும், பழித்தக்க செய்யான் பசித்தல் பழிக்கத்தக்க காரியங்களைச் செய்யாதவனாய்ப் பசியோடிருத்தல், தவறோ - குற்றமாகுமோ [ஆகாது]. (ஏனெனில்),—ஒருவன் அழித்து பிறக்கும்பிறப்பு-ஒருமனிதன் அழிந்து (மறுபடி) பிறக்கிற பிறப்பு, விழித்து இமைக்கும் மாத்திரை அன்றோ - (மூடினகண்ணைத்) திறந்து இமைகொட்டுதலாகிய அளவுடையதன்றோ (எ - று)

'மானத்தை விட்டாயினும் உயிரைப் பாதுகாக்கவேண்டும்'என்பாரது கொள்கையை இதில் மறுக்கின்றார், இந்த உடம்பு போனால், வேறு உடம்பு கிடைப்பது அரிதென்று நினைக்கவேண்டாம்; கண்மூடித்திறக்கும் ஒருமாத்திரைப்பொழுதினுள்ளே இவ்வுயிர் வேறுடம்பைச்சேரும்; ஆதலால், இவ்வுடம்பைப் பாதுகாக்கும்பொருட்டென்று மானத்தைவிட்டு இரந்து பிழைத்தலினும், மானங்கெடாமல் பட்டினியாயிருந்து உயிர்விடுவதே நலம் என

பதாம். இரவச்சத்தை வற்புறுத்துதற்பொருட்டு, இவ்வாறு கூறினர். உயிர்கட்கு இயல்பாய்க்கடிதிற் பிறப்பு வருமென்றும், நிலையில்லாத உடம்பைப் பாதுகாக்கும்பொருட்டு நிலையாகப் புகழ்பெறும் மானத்தைத் துறக்கலாகாதென்றுங்கூறியவாறு; "பாவமுமேனைப்பழியும் படவருவ, சாயினுஞ்சான்றவர் செய்கலார் சாதல், ஒருநாளொருபொழுதைத் துன்பமவைபோல், அருநவை யாற்றுத லின்று" எனக் கீழ் மானமென்னும் அதிகாரத்தில் வந்ததுங் காண்க.

இழித்தக்க, பழித்தக்க-இழித்தற்குத்தக்கவை, பழித்தற்குத் தக்கவை என நான்காம்வேற்றுமைத் தொகையாக விரியும்: இழி, பழி-முதனிலைத் தொழிற்பெயர்கள். ஆர-திருப்தியுண்டாக. மாத்திரை-மாத்ராஎன்னும்வடமொழியின் திரிபு. "இயல்பெழு மாந்தரிமை கொடி மாத்திரை" என்றார் நன்னூலார். அன்றே-தேற்றம். அழிந்து என்பது, எதுகை நோக்கி, அழித்து என வலித்தல் விகாரம் பெற்றது; இவ்வுடலையொழித்து எனப் பிறவினையாகவுங் கொள்ளலாம். விழித்திமைக்கு மாத்திரையன்றே-இமைத்து விழிக்கின்ற பொழுதாயிருக்குமென விகுதி பிரித்துக்கூட்டினுமாம்; உறங்கிக் கண்விழிக்கும் அளவன்றோ? என்று உரைப்பினும் அமையும்.

"உறங்குவது போலுஞ் சாக்காடுறங்கி, விழிப்பது போலும் பிறப்பு" என்ற திருக்குறளையும், "பிறந்தவர் சாதலு மிறந்தவர் பிறத்தலும், உறங்கலும் விழித்தலும் போன்ற துண்மையின்" என்ற மணிமேகலையையும் இங்கே அறிக.

முன்னிரண்டடியிற் கூறிய பொருளைப் பின்னிரண்டடியிற் காரணங்காட்டி நிறுவியதனால், ஏதுவணி. பின்னிரண்டடியில் உபமான உபமேயங்கட்கு ஐக்கியத்தைச் சொன்னது, உருவகவணி. (௨)

௩௦௩. இல்லாமை கந்தா விரவு துணிந்தொருவர்
செல்லாரு மல்லர் சிறுநெறி—புல்லா
வவைப்புகுந் தொன்றுரைப்பவர் பாட்டல்லான்
முகம்புகுத லாற்றுமோ மேல்.

(இ - ள்.) இல்லாமை-பொருளில்லாமை, கந்து ஆ-காரணமாக, இரவு துணிந்து-யாசிப்பதை நிச்சயித்து, ஒருவர்—, சிறுநெறி - (இரத்தலாகிய) அற்பவழியில், செல்லாரும் அல்லர்-போகாமலும் இருக்கமாட்டார்; (ஆனா

லும்), புல்லா-தழுவிக்கொண்டு, 'அகம் புகுமின்-(எமது) வீட்டுக்கு வாருங்கள்; உண்ணுமின்-புசியுங்கள்', என்பவர்மாட்டு அல்லால்-என்று சொல்லுந் தன்மையரிடத்தல்லாமல், (பிறரிடத்து), மேல் - மேன்மைக் குணமுடையோர், முகம்புகுதல் ஆற்றுமோ-முகங்காட்டிச் செல்லுதலைப் பொறுப்பார்களோ? [பொறார் என்றபடி]; (எ - று.)

உலகத்தில் மனிதர்க்கு வறுமையால் இரக்கும்படி நேர்தலும் உண்டு; அப்படி நேர்ந்தாலும், கண்டவிடத்தும்சென்று இரவாமல், யாசகரைமனமுவந்து முகமலர்ந்து இன்சொற்சொல்லி ஆதரிக்குந் தன்மையுள்ளவரிடமே செல்வர் மேலோர் என்பதாம்.

கந்து - கந்தம் என்னும் வடமொழியின் திரிபு: கந்து-கொழுந்து: இங்கே காரணத்துக்கு இலக்கணை; 'மூலம்' என்பதுபோல. ஸ்கந்தமென்னும் வடசொல்லின் திரிபாகக்கொண்டு, பற்றுக்கோடெனப் பொருளுரைத்தலுமொன்று. செல்லாரும்,உம்-இழிவுசிறப்பு. செல்லாரும்அல்லர் = செல்லவே செல்வர்; இரண்டு எதிர்மறை, உடன்பாட்டை யுணர்த்திற்று. ஓகாரம் - எதிர்மறை. 'மேல்' - மேலோர்; பண்பாகுபெயர்; இது, பொருளால் உயர்திணைப் பலர்பாலாயினும், சொல்லால் பால்பகா அஃறிணைப்பெயராதலால், 'ஆற்றும்' என்னும் வினையைக்கொண்டது. ஒருவர் என்பது-பகுதியைநோக்குமிடத்து ஒருமையேயாயினும், விகுதிபற்றிப் பலர்பால்முற்றையேகொள்ளும். 'அகம்புகுதும்' என்றும் பாடம். (௩)

௩௦௪. திருத்தன்னை நீப்பினுந் தெய்வஞ் செறினு
முருத்த மனத்தோ டுயர்வுள்ளி னல்லா
லருத்தஞ் செறிக்கு மறிவிலார் பின்சென்
றெருத்திறைஞ்சி நில்லாதா மேல்.

(இ - ள்.) தன்னை—, திரு-இலக்குமி, நீப்பினும் கைவிட்டாலும்,தெய்வம்—, செறினும்-கோபித்து வருத்தினாலும், உருத்த மனத்தோடு-(சோர்வில்லாமல்) ஊக்கங்கொண்டமனத்துடனே, உயர்வு உள்ளின் அல்லால் - (தன்) மேன்மையை நினைத்தலேயல்லாமல்,-மேல்-மேன்மைக்குணமுடையவன்,- அருத்தம் செறிக்கும் அறிவு இலார் பின்சென்று-(ஈகைத்தன்மையில்லாமல் லோபத்தாற்) பொருளைச் சேர்த்துவைக்கும் அவிவேகிகளிடத்திற்

போய், எருத்துஇறைஞ்சி நில்லாது-தலைகுனிந்து நிற்கமாட்டான்; (எ-று.)

வறுமையும் மற்றும் பலதுன்பங்களும்சேர்ந்தாலும்தைரியத்தைவிடாமல் தமது மேன்மையையே எண்ணிப் பெரியோர்கள்இரவாதிருப்பர்களேயன்றி, லோபிகளிடம்போய்த் தலைவணங்கி நிற்கமாட்டார்கள்என்பதாம்.

செல்வம் சம்பாதித்ததற்குப் பிரயோஜனமாகிய தான் அனுபவித்தல் பிறர்க்குக் கொடுத்தல் என்ற இரண்டும் சிறிதும்இல்லாமல் செல்வத்தை வருந்தி மேன்மேலுஞ் சேர்த்து எவர்க்குந் தெரியாமற் பத்திரப்படுத்திப் புதைத்துவைத்து அழிபவர் பொருளின்பயனை அறியாதவராதலால்,'அருந் தஞ் செறிக்கும் அறிவிலார்' எனப்பட்டனர். ''பாடுபட்டுத் தேடிப் பணத்தைப்புதைத்துவைத்துக், கேடுகெட்டமானிடரே''என்றார் ஔவையாரும். திரு-செல்வத்துக்கு உரியதலைவி; ''நல்லாளுடன்படின் தானே பெருகும் கெடும்பொழுதில், கண்டனவுங் காணுக்கெடும்'' ஆதலால்; செல்வம் ஒழிதலை 'திரு நீப்பின்' என்றது.

'தன்னை' என்பதை 'செறின்' என்பதோடுங் கூட்டுக. உள்ளின் வினையெச்சம், தொழிற்பெயர்த்தன்மைப்பட்டது. தெய்வம்-ஊழ்வினை. எருத்து - பிடரி. ஆம் - அசை. (௬)

௲௬௧. காவாத திண்ணன்பிற் கண்ணன்னார் கண்ணு
மிரவாது வாழ்வதாம் வாழ்க்கை—யிரவினை
யுள்ளுங்கா லுள்ள முருகுமா லென்கொலோ
கொள்ளுங்காற் கொள்வார் குறிப்பு.

(இ - ள்.) காவாத - (யாசகர்க்குப் பொருளை) ஒளிக்காத [உள்ளதைக் கொடுக்கின்ற], திண் அன்பின் - உறுதியான அன்பையுடைய, கண் அன்னார்கண்ணும்-(தம்) கண்ணையொத்த மேலோரிடத்தும், இரவாது வாழ்வது-யாசகஞ்செய்யாமல் வாழ்வதே, வாழ்க்கை ஆம் - (ஒருவர்க்கு) நல்வாழ்க்கையாம்; இரவினை உள்ளுங் கால் - யாசித்தலாகிய தொழிலை நினைக்கும் பொழுதே, உள்ளம் உருகும் - மனம் கரைந்து அழிந்துபோகின்றது; (அப்படி யிருக்க), கொள்ளுங் கால்-(பிறரிடத்துத் தாம் ஒருபொருளை இரந்து) பெறும்பொழுது, கொள்வார் குறிப்பு - (அங்ஙனம்) பெற்றுக்கொள்பவரது மனம், என்கொலோ - எப்படிப் பட்டதாமோ; (எ - று.)

லோபிகளல்லாதவரும், மனமொத்த அன்புள்ளவரும், கண்போலச் சிறந்தவரு மானவரிடத்தும் இரக்கக்கூடாது; ஏனென்றால்,—இரத்தலென்பதை நினைக்கும்பொழுதே மனம் அழிகிறது; இரந்து பொருள்பெறும்போது, மனம் என்ன நிலைதான் அடையுமோ? என்பதாம். ஏதுவணி. இனி,

'என்சொலோ கொள்ளுங்கால் கொள்வார் குறிப்பு' என்பதற்கு - பிறர் வருந்தி சம்பாதித்த பொருளைத் தாம் ஒருமுயற்சியுமின்றி யாசகமாய்ப் பெறுபவரது எண்ணம்என்னவோ? என்றும் கருத்துக்கொள்ளலாம்: அந்த எண்ணம் இகழத்தக்க தென்றபடி.

"கரவாது உவந்தீயுங் கண்ணன்னார் கண்ணும், இரவாமை கோடியுறும்", "இரவுள்ள வுள்ள முருகுங் கரவுள்ள, உள்ளதூஉ மின்றிக்கெடும்" என்ற திருக்குறள்கள் இங்கு ஒப்புநோக்கத்தக்கன.

கண் அன்னார் - உறுப்புகளிற் சிறந்த கண்போல, மனிதரிற்சிறந்த உத்தமரென்க. உம் - உயர்வுசிறப்பு. குறிப்பு - தொழிற்பெயர். உள்ளம் - அகத்து உறுப்பு. (௫)

௩௦௬. இன்னா வியைக வினிய வொழிகென்று
தன்னையே தானிரப்பத் தீர்வதற்—கென்னைகொல்
காதல் கவற்று மனத்தினாற் கண்பாழ்பட்
டேதி லவரை யிரவு.

(இ - ள்.) 'இன்னா-துன்பங்கள், இயைக - (நமக்கு வந்து) பொருந்தக்கடவன: இனிய-இன்பங்கள், ஒழிக-(நம்மைவிட்டு) நீங்கக்கடவன,'என்று-என்று எண்ணி, தன்னையே - தன் மனத்தையே, தான் இரப்ப - தான் இரம்பச் செய்தலினால் [திருப்திப்படுத்துவதனால் என்றபடி], தீர்வதற்கு-நீங்கிப் போகும்படியான வறுமைக்காக, காதல் கவற்றும் மனத்தினால்-பொருளாசை கவலைப்படுத்தும் மனத்தோடு கூடி, கண் பாழ்பட்டு - (துன்பத்தாற்) கண்கள் பொலிவிழக்கப்பெற்று, ஏதிலவரை இரவு - அயலாரை யாசித்தல், என்னை கொல் - என்னபயன் கருதியோ? (எ - று.)

இன்பம் துன்பம் என்பன மனத்தின் குண மாதலால், இன்பத்தைத் துன்பம்போலவும், துன்பத்தை இன்பம்போலவும் எண்ணி மனத்தில் திருப்தியடைந்துவிட்டால், வறுமைத்துன்பம் நீங்கிவிடத்தக்கதன்றோ? அப்படி நம்மாலேயே நீக்கத்தக்க ஒன்றை ஒழிப்பதற்காக நமது மனத்தைப் பண்படு

த்தாமல் புண்படுத்திப் பொருளாசையால் ஒடுங்கிப் பிறரைப் போய் யாசிப்பது சிறிதும் அவசியமில்லாத தென்பதாம். இவ்வாறு மனத்தால் துன்பம் இன்பமாகப் பாவிக்கப்படுதல் கூடுதலை, "வைததனை யின்சொல்லாக் கொள்வானு நெய்பெய்த, சோறென்று கூழை மதிப்பானும்—ஊறிய, கைப்பதனைக் கட்டியென் றுண்பானு மிம்மூவர், மெய்ப்பொருள் கண்டு வாழ்வார்" என்பது கொண்டு அறிக. இன்பம் துன்பமாகப் பாவிக்கப்படுதல்,

இளமைநிலையாமை யாக்கைநிலையாமை செல்வம்நிலையாமை முதலியவற்றை உணர்தலால் இனிது கூடும்.

கவற்று - கவல் என்பதன்பிறவினை பாழ்படுதல்-வாடுதல். கண் பாழ்பட்டு என்பதற்கு - அறிவழிந்து என்றும் பொருள்கொள்ளலாம். காதல் - காதுதல்: (மனத்தை) வருத்துவது என்கிறகாரணம்பற்றி ஆசைக்குப் பெயராயிற்று. இரப்ப எனப் பிரித்து - தன்மனத்தையே தான் வேண்டிக்கொண்டால் எனினும் அமையும். (௮)

௫௦௭. என்றும் புதியார் பிறப்பினு மிவ்வுலகத்
தென்று மவனே பிறக்கலான்—குன்றின்
பரப்பெலாம் பொன்னொழுகும் பாயருவி நாட
விரப்பாரை யெள்ளா மகன்.

(இ - ள்.) குன்றின் பரப்பு எலாம் - மலைகளினுடைய பரந்த இடங்களிலெல்லாம், பொன் ஒழுகும்-பொன் ஓடுதற்குக் காரணமான, பாய் அருவி-விரைவாக வருகின்ற அருவிகளையுடைய, நாட - நாட்டையுடைய அரசனே!—இ உலகத்து - இந்தப் பூலோகத்தில், என்றும்-எப்பொழுதும், புதியார் பிறப்பினும்-புதியராய் மனிதர்கள் பிறந்துகொண்டிருந்தாலும், இரப்பாரை எள்ளா மகன் அவனே - யாசகர்களை இகழாத மனிதனே, என்றும் பிறக்கலான்-எப்பொழுதும் பிறவாதவன்; (எ - று.)

இரப்பவரை அவமதியாமல் ஆதரிக்கும் இயல்புடைய உத்தமமனிதனே புதிதுபுதிதாய் மேன்மேலும் மனிதர் பிறத்தற் கிடமான இவ்வுலகத்தில் தான் பிறவாமல் நற்கதியடைவன் என்பதாம். இரப்பவரையிகழாத மனிதனைப் பிறக்கக் காண்கிறோமில்லையென அருமைபாராட்டிக் கூறியதாகவும் உரைகொள்ளலாம்.

இச்செய்யுள், யாசகர்க்கு அவ்விரத்தல் தொழிலில் உண்டாகிற அச்சத்தை உள்ளபடியறிந்து மனமிரங்கி அவர்கட்குத தானஞ்செய்யுந் தன்மையுடையவனைப் புகழ்ந்து கூறுதலாகிய சம்பந்தம்பற்றி, இவ்வதிகாரத்தில் வைக்கப்பட்டதென்க. 'இது இரவச்சமானது எப்படியென்னில்,—இந்த உலகத்தில் இரக்குமவனை இகழாதவர் யாருமில்லை யென்றவாறுதலால், நிலையாத உடம்பினை விரும்பிஇகழ்ச்சிக்கு இடங்கொடாமல அவ்விரப்பினை யஞ்சி அதனைத் தவிரவேண்டு மென்பதாம்' என்பது, பழையவுரை.

மருதநிலமாகிய அந்நாட்டை அடுத்துள்ள குறிஞ்சிநிலத்தின் மாட்சிமையையும் அங்கிருந்து பொன்னை அடித்துக்கொண்டு பெருகுகின்ற நீர்வெள்ளம் நிலவளத்திற்குக் காரணமாய்ச் சிறந்திருத்தலையுங் கூறுவார், 'குன்றின் பரப்பெலாம் பொன்னொழுகும் பாயருவி நாட' என்றார்.

இவ்வுலகத்து என்றும் பிறக்கலான் என்றதனால், முத்திபெறுவனென்பது பெறப்படும்; மீளாவுலகமாகிய முத்தியைப்பெற்றவர் மீண்டும் இங்குப் பிறத்தலில்லையென்பது, நூல் துணிபு: அப்படிப்பட்ட உயர்கதியும் உதார குணமுள்ளவனுக்குக் கிடைக்குமென்றவாறு.

பரப்பு-பரந்த இடத்துக்குத் தொழிலாகுபெயர் ஒழுகும் - பெயரெச்சம் காரியப்பொருளது; 'நோய்தீரும் மருந்து' என்றவிடத்துப் போல. இனி, ஒழுகும் என்ற தன்வினைக்கு - ஒழுக்கும் எனப் பிறவினைப்பொருள் கொண்டு, பொன்னைக் கொழிக்கிற என்று உரைப்பினுமாம். அவனே, ஏ - பிரிநிலை. மகனவன், அவன் - முதல்வேற்றுமைச் சொல்லுருபு. (எ)

௩௦௮. புறத்துத்தன் னின்மை நலிய வகத்துத்தன்
நன்ஞான நீக்கி நிறீஇ யொருவனை
யீயா யெனக்கென் றிரப்பானே லந்நிலையே
மாயானோ மாற்றி விடின்.

(இ - ள்.) புறத்து - வெளியிலே [உடம்பிலே], தன் இன்மை - தனது வறுமை, நலிய-வருத்த [தன்மேனியைப் பொலிவழிக்க], (அதற்காக), அகத்து தன் நல் ஞானம் நீக்கி நிறீஇ-மனத்தில் தனது நல்ல அறிவைத்தள்ளி (அறியாமையை)நிலைநிறுத்தி, ஒருவனை-(செல்வமுடைய)ஒருத்தனை,எனக்கு ஈயாய் என்று இரப்பானேல்-'எனக்கு (ஒருபொருளைக்) கொடுப்பாய்'என்று (ஒருவன்சென்று), யாசிப்பானானால், மாற்றிவிடின்-(அந்த செல்வமுடையவன்இல்லையென்று) மறுத்துவிட்டால், அந்நிலையே-அவ்விடத்திலேயே[அப்பொழுதே] மாயானோ (அவ்விரப்பவன்)இறந்துபோகமாட்டானோ?(எ-று.)

வறுமைகாரணமாக உடம்புவருந்துதலினால்உணர்விழந்துஒருவனிடம் போய் யாசிக்கிறபொழுது, அவன்இல்லையென்றுசொன்னால்அந்தயாசகன் மரணவேதனையடைவானே' என்று இரக்கங் கூறியபடியாம். "இரப்பவர் சொல்லாடப் போஒமுயிர்" என்றார் திருவள்ளுவரும். உடம்பைவருத்துகிற வறுமையைத் தொலைக்கும்பொருட்டுயாசிப்பது,அவ்வுடம்பைஇவ்வாறுமரணவேதனைக்கு உள்ளாகச்செய்துவருத்துதலாய்முடிதலால், இரப்பது பேதைமை; அதற்கு அஞ்சவேண்டும் என்பது, இதனாற்போந்தபொருள். மானங்கெட்டு இரந்தும் விரும்பிய பொருள்பெறாது ஈயாதோனால் மறுக்கப்பட்டவனுக்கு உண்டாகும் அவமானத்தினும் அவனது மரணமே மேல் என்ற கருத்தும் கொள்ளலாம்.

இனி, உடம்பை வருத்துகிற வறுமையை யொழிக்கும்பொருட்டு ஒருவன் இரக்கத்துணிவானானால் அதனினும் அப்பொழுதே இறந்து அவ்வுடம்பைவிட்டு அவ்வழியால் உடம்பைப்பற்றிய வறுமையை ஒழிப்பது நலமென்று கருத்துக்கொள்ளவும் இடமுண்டு; இக்கருத்துக்கு, அங்ஙனமே - (வறுமை உடம்பைவருத்துகின்ற) அப்பொழுதே, மாற்றிவிடின்-(இரக்கமுயலாமல் அதனால் வருத்தப்படுகின்ற உடம்பை) ஒழித்தால், மாயாதோ - (அவ்வறுமை) நீங்கமாட்டாதோ' என்று பதவுரை கொள்க.

கவிய-இக்கே, பிறவினைப் பொருளது. சுயாய் - ஏவலொருமை; ஆய் விகுதி. 'ஈ'-இழிந்தோனேற்றல்வினை; "ஈ தா கொடு வெனுமூன்று முறையே, யிழிந்தோ னொப்போன் மிக்கோ னிரப்புரை" என்றார் நன்னூலார். அங்ஙனமே, ஏகாரம்-தேற்றவகையால் விரைவுதறிக்கும். மாயாதோ, ஓகாரம் - இரக்கமும் வினவுமாம். ஒருவனை இரத்தல் என இயையும்.

முதலடியில் 'புறத்து', 'அகத்து' என மாறுபட்ட சொற்கள் வந்தது, தொடைமுரண். (அ)

ந௦௯. ஒருவ ரொருவரைச் சார்ந்தொழுக லாற்றி
வழிபடுதல் வல்லுத லல்லாற்—பரிசழிந்து
செய்யீரோ வென்னு மென்னுஞ்சொற் கின்னாதே
பையத்தான் செல்லு நெறி.

(இ - ள்.) ஒருவர்—,ஒருவரை-மற்றொருவரை, சார்ந்து ஒழுகல் ஆற்றி-சேர்ந்து (அவர்கருத்தின்படி) நடத்தலைச் செய்து, வழிபடுதல்-(அவரிடம் தாம்) வணக்கத்தோடிருத்தலை, வல்லுதல் அல்லால் - வல்லவராயிருப்பது முறைமையே யல்லாமல்,—பரிசு அழிந்து - பெருமை கெட்டு, என்னானும் செய்யீரோ என்னும்-"(எனக்கு) ஏதாயினும்(உதவி) செய்யமாட்டீர்களோ?" என்று இரந்துசொல்லுகின்ற, சொற்கு - சொல்லைக்காட்டிலும்,—தான் பைய செல்லும் நெறி-தான் துன்பமுண்டாகப் போகும் வழி, இன்னாதே-இனிமையாக இராதா? (எ - று.)

ஒரு வறியவன் தன் வறுமையை நீக்குதற்பொருட்டுச் செல்வமுடையவனை யடைந்து அவனிடம் தக்கபடி நடந்து வணக்கத்தோடு இருத்தல் செய்யத்தக்கதேயன்றி, மானமிழந்து அவனிடம் ஒருபொருளையும்இரத்தல்

கூடாது; அப்படி இரந்து உண்டு இனிது உயிர்வாழ்தலினும் வறுமையால் வருத்தப்பட்டுக்கொண்டு காலங்கழித்தலே மேல் என்பதாம்.

இச்செய்யுளில், மானமழிந்து இரத்தலிலுள்ள குற்றத்தினால், வறுமையினால் வருந்தி நடத்தற்குக் குணங்கூறியுள்ளது, அகமலர்ச்சியணியாம்; இது, வடமொழியில் உல்லாஸாலங்கார மெனப்படும்: ஒன்றன் குணத்தினாலாவது குற்றத்தினாலாவது மற்றொன்றற்கு குணமாவது குற்றமாவது உண்டாதலைச் சொல்லுதல், இதன் இலக்கணம்.

தான் ஒருவனைச் சார்ந்திருக்கையில், தனது குறிப்பையறிந்து அவனே ஏதாவது உதவிசெய்தால் அவ்வுதவியை ஏற்றுக்கொண்டாலுங் கொள்ளலாம்; வாய்திறந்து இரப்பது இழிவு என்பது, இதனாற் போந்த பொருள். பையத்தான்செல்லும் நெறி இன்றுதே என்பதற்கு-மெல்லத் தான்இல்லறத்தைவிட்டுத் துறவறத்துக்குப் போய்த் தவஞ்செய்யும் வழிஇனியதன்றோ? என்று உரைப்பாரு முளர்; அவ்வுரை, தவத்தைத் தாழ்வுபடுத்திச் சொல்வதாய் முடிதலால், தகுதியன்றென விடுக்க.

வல்லுதல் என்ற தொழிற்பெயரில், வல்-பகுதி; இது - வன்மையென்னும் பண்பினடி வினைச்சொல்தன்மைப்பட்டதாதல் வேண்டும். செய்யீர் -

முன்னிலைப்பன்மை யெதிர்மறை வினைமுற்று; உடன்பாட்டு ஏவற்பன்மையாகவுங் கொள்ளலாம். ஓ - வினா. சொற்கு - நான்காம் வேற்றுமை, எல்லைப்பொருளது. இன்றுதே, ஏகாரம் - வினாவகையால் எதிர்மறைப்பொருளையுணர்த்தி, 'இரண்டு எதிர்மறை ஓர் உடன்பாட்டையுணர்த்தும்' என்ற நியாயத்தால் உடன்பாட்டுப்பொருளைக் குறித்து, தேற்றக்கருத்தை விளக்கும். பைய-துன்பப்பொருளையுணர்த்தும் 'பை' என்பது அடியாகப் பிறந்த வினையெச்சம்; பைதல் [துன்பம்] என வருதலையுங் காண்க. (௯)

௩௱௰. பழமை கந்தாகப் பசைந்த வழியே
கிழமைதான் யாதானுஞ் செய்க—கிழமை
பொறாஅ ரவரென்னிற் பொத்தித்தந் நெஞ்சத்
தறாஅச் சுடுவதோர் தீ.

(இ - ள்.) பழமை கந்து ஆக - பழைய பயிற்சி காரணமாக, பசைந்த வழியே-(ஒருவர் மற்றொருவர்பக்கல்) அன்புகொண்டவிடத்து, (அவர்), கிழ

மைதான் யாது ஆனும் செய்க - யாதாயினும் ஒரு தக்க உதவியைச் செய்யக்கடவர்; அவர் கிழமை பொருஅர் என்னின் - அவர் (அப்படி) தக்க உதவி செய்யுந் தொழிலை ஏற்றுக்கொள்ளாமற் போவாராயின், (அது), தம் நெஞ்சத்து - தமது மனத்திலே, பொத்தி - பதிந்து, அறா - நீங்காமல், கனலும் - எரிக்கும்படியான, ஓர் தீ - ஒரு தீயாகும்; (எ - று.)

வறுமையடைந்தவர் அவ்வறுமைநீங்கப் பிறரிடம் சென்று இரத்தலாலுண்டாகும் மானபங்கத்திற்கு அஞ்சிப் பழைய நண்பரிடம் அன்போடு சென்றால், அவர்கள் தம்மால் இயன்றமட்டில் உதவி செய்யக்கடவர்; அவ்வாறு உதவியொன்றும் செய்யாமற்போனால், அது, அடைந்தவர்களது மனத்தை மிகவும் வருந்தச் செய்யும் என்பதாம்.

பின்னிரண்டடிகளில் உபமான உபமேயங்கட்கு ஐக்கியம் [ஒற்றுமை] கூறியுள்ளது, காட்சியணியாம்.

பழமை - சிநேகிதாது பழையவராகுந் தன்மை. பொருஅர், அறுஅ- செய்யுளோசை நிறைக்கவந்த உயிரளபெடைகள். கிழமை - உரிமை; உரிய உதவிக்குப் பண்பாகுபெயர். கிழமை பொருஅர் அவர் என்னின் என்பதற்கு - தாம் உரிமை பற்றிச் செய்த உதவியை வந்தவர் ஏற்றுக்கொள்ளாமற்போனால் என்று உரைப்பாருமுளர்; அவ்வுரை அதிகாரத்துக்குச் சம்பந்தப்பட்டதன்றாம். புறத்தையே சுடும் தீயினும் வேறுபாடு தோன்ற 'ஓர் தீ' என்றாரென்னலாம்.

இவ்வதிகாரத்துப் பாடல்களிற் சிலவற்றைச் செய்தவர்கள், கண்டவரிடத்தும் போய் மானங்கெட இரத்தலை முழுவதும் இகழ்ந்து, பழக்கமுடையவரை அடைந்து அவராற் குறிப்பறிந்து செய்யப்படும் உதவியை ஏற்றுக்கொள்ளுதலை ஒருவாறு உடன்படுங் கருத்துடையர் எனக் காண்க.

ஐந்தாவது

பொதுவியல்.

அரசியல் முதலியவற்றுள் அடங்கா தொழிந்தவற்றின் இயல்பைக் கூறும் பிரிவு என்பதாம். அத்தன்மை அவையறிதலென்னும் இவ்வதிகார மொன்றனுற் கூறப்படுதலால், ஓரதிகாரந்தானே ஓரியலானமை அறிக.

---

௩௨ - ஆம் அதிகாரம்.—அவையறிதல்.

சபையின் தன்மையை அறிதல்; அஃதாவது - சபையில் உள்ளவர்களது கல்வி கேள்விகளின் தகுதிகளை நுட்பமாக அறிந்து அதற்கு ஏற்றபடி தான் அங்கு நடத்தல். இரவச்சத்துக்கும் அவையறிதலுக்கும் சமீபமான சம்பந்த மில்லையானாலும் மானத்தைப் பாதுகாப்பவர்க்கு இரவச்சம் போலவே அவையறிதலும் இன்றியமையாததென்கிற காரணம்பற்றி, இரவச்சத்தின்பின் வைக்கப்பட்டது. இரப்பது அவமானமடைவதற்குக் காரணமாவதுபோல, சபையறியாமற் சென்று நடத்தலும் மானக்கேட்டுக்குக் காரணமாகுதல் காண்க. அவை - ஸபா என்னும் வடமொழியின் திரிபு; சபை, சவை, அவை எனக் காண்க. 'அவை' என்பது - அவையிலுள்ளாரது குணங்களுக்கு இருமடியாகுபெயர்.

௩௱௧௧. மெய்ஞ்ஞானக் கோட்டி யுறழ்வழி விட்டாங்கோ
ரஞ்ஞானந் தந்திட் டதுவாங் குறத்துழாய்க்
கைஞ்ஞானங் கொண்டொழுகுங் காரறி வாளர்முன்
சொன்ஞானஞ் சோர விடல்.

(இ - ள்.) மெய் ஞானம் - உண்மையான அறிவையுடைய, கோட்டி - சபையிலே, உறழ் வழி - சேரும் முறைமையை, விட்டு - நீங்கி, ஆங்கு-அவ்விடத்திலே, ஓர் அஞ்ஞானம் தந்திட்டு - அறிவில்லாமைக்கு உரியதொரு வார்த்தையைக் கொண்டுவந்து (எடுத்துச்) சொல்லி, அது - அந்த அஞ்ஞானவார்த்தையையே, ஆங்கு - அச்சபையிலே, அற-மிகுதியாக, துழாய்-பரப்பி, கை ஞானம் கொண்டு ஒழுகும் - அற்பமான அறிவைக்கொண்டு நடக்கின்ற, கார் அறிவு ஆளர் முன் - பழிக்கப்படும் அறிவையுடையவர்களின் முன்பு, சொல் ஞானம் - (புகழ்ந்து) சொல்லத்தக்க(தமது) ஞானத்தை, சோரவிடல் - (ஒருவர்) தளரவிடக்கடவர்; (எ - று.)

சிலர் விவேகிகளின் சபையிலே போய்த் தாம் அடக்கமாக இருந்து அவர்கள் சொல்வதைத் தெரிந்துகொள்வதை விட்டு, அங்கே தமது அறிவில்லாமைக்கு உரிய ஒரு பேச்சை வெளியிட்டு அதனையே மூட்டுத்தனமாய் ஸ்தாபிக்கவும் தொடங்குவர்; அப்படிப்பட்ட மூடர்களின் முன்னிலையில் விவேகிகள் தமது சிறந்த மொழிகளை உறுதிப்படுத்திச் சொல்லாமல் விட்டிடவேண்டும் என்பதாம். "புல்லவையுட் பொச்சாந்துஞ் சொல்லற்க

நல்லவையுள், நன்குசெலச் சொல்லுவார்" என்றார் திருக்குறளிலும்.

இச்செய்யுளில் ஒரே பொருளுள்ள 'ஞானம்' என்ற சொல் பன்முறை வந்தது, சொற்பொருட்பின் வருநிலையணியாம்.

மெய்ஞ்ஞானக்கோட்டி-சபையிலுள்ளாரது தத்துவசாஸ்திரஞானம், சபையின்மேல் ஏற்றிக் கூறப்பட்டது; உபசாரவழக்கு. அஞ்ஞானம் - அஜ்ஞாநம்; வடசொல், கைஞ்ஞானம், கை-சிறுமை. பழியைக் கருதிறமுடையதென்று வருணித்தல் கவிமரபாதலால், அத்தன்மையை இங்கே பழிக்கப்படும் அறிவின்மேல் ஏற்றி, 'காரறிவு' என்றார். (௭)

௭௧௨. நாப்பாடஞ் சொல்லி நயமுணர்வார் போற்செறிக்குந்
தீப்புலவற் சேரார் செறிவுடையார்—தீப்புலவன்
கோட்டியுட் குன்றக் குடிபழிக்கு மல்லாக்காற்
றோட்புடைக் கொள்ளா வெழும.

(இ - ள்.) நா பாடம் சொல்லி-வாய்க்குவந்த பாடங்களை எடுத்துச் சொல்லி, நயம் உணர்வார் போல் - நல்ல நூற்பொருள்களை அறிபவர் போல (த் தன்னைக் காட்டி), செறிக்கும் - (கூட்டஞ்) சேர்க்குந்தன்மையுள்ள, தீ புலவன்-தகுதியல்லாத புலவனை, செறிவு உடையார் சேரார் - அடக்கமுள்ள நற்புலவர்கள் சேரமாட்டார்கள்: (ஏனெனில்),—தீ புலவன்-அந்த இழிகுணமுடைய புலவன், கோட்டியுள் - சபையிலே, குன்ற-(கேட்பவர்மனம்) வருந்தும்படி, குடி பழிக்கும் - (நற்புலவர்களின்) குலத்தை நிந்திப்பான்; அல்லாக்கால்-அப்படியல்லாவிட்டால், தோள்புடைக்கொள்ளா எழும்-தோள்களைத் தட்டிக்கொண்டு (சண்டைக்கு) எழுவான்; (எ - று.)

வாய்க்குவந்ததைச் சொல்லித் தன்னைப் படித்தவனாகப் பிறர்மயங்கும்படிகாட்டி இந்த ஆடம்பரத்தாற் சனங்களைக் கூட்டிவிடுகிற டம்பத்தன்மையுள்ள போலிப்புலவனிடத்து அடக்கமுடையோர் சென்று பேசுதல் தகாது; ஏனென்றால்,—அவன் அங்கே தனக்குத் தோன்றியபடியெல்லாஞ் சொல்லுகிற சொல்லுக்கு இவர்கள் எதாவது தக்க ஆக்ஷேபஞ்சொன்னால், அதற்கு ஏற்ற உத்தரஞ் சொல்லமாட்டாமையால் அவன் கோபங்கொண்டு இவர்கள் குலத்தைப்பற்றிப்பழித்துப்பேசவாவது தலைப்படுவான்; அல்லது, கோபாவேசத்தாற் சண்டைக்குக் கிளம்பினாலுங் கிளம்புவான் என்பதாம்.

முன்னிரண்டடிகளிற் கூறியுள்ள விஷயத்தைப் பின்னிரண்டடிகளிற், காரணங்காட்டி நிறுவியது, ஏதுவணியாம்.

இங்கே 'பாடம்' என்றது, கெட்டுருவாய்த் தனக்குத்தெரிந்த விஷயம் என்றபடி. செறிக்கும் என்பதில் பகுதியாகிய செறி என்பது-தன்வினை பிறவினை இரண்டுக்கும் பொது; இங்கே பிறவினைக்குவந்தது: செறியும் என்றது, செறிக்கும் என வலிமிக்கதே, பிறவினைக்குறி. புலம் - அறிவு; அல்லது, புலமை-கல்வித்தேர்ச்சி; அதாவது - பலவேறுவகைப்பட்ட நூலுணர்ச்சிகளையெல்லாம் ஒருங்கேகொண்ட பேரறிவுடைமை: பாண்டித்தியம்: அதனையுடையவன் புலவன். புலவற்சேரார் - உயர்திணையில் இரண்டாம் வேற்றுமையுருபு தொக்கது; உயர்திணைப்பெயரின் ஈறு விகாரமாயிற்று

இரண்டாம் வேற்றுமைச் சிறப்புவிதியால். புலவன் பழிக்கும், எழும் - செய்புமென்முற்று ஆண்பாலுக்கு வந்தது. புடைக் கொள்ளா - புடைத்தலைக்கொண்டு; புடை - முதனிலைத்தொழிற்பெயர். (௨)

௩௬௩. சொற்றாற்றுக் கொண்டு சுனைத்தெழுதல் காமுறுவர்
சற்றாற்றல் வன்மையுந் தாந்தேறார்—கற்ற
செலவுரைக்கு மாறறியார் தோற்ப தறியார்
பலவுரைக்கு மாந்தர் பலர்.

(இ - ள்.) சொல் தாறு கொண்டு - சொற்களாகிய முட்கோல்களைக் கொண்டு, சுனைத்து எழுதல் காமுறுவர் - தினவுகொண்டு (வாதஞ்செய்ய) எழுச் நிருத்தலை விரும்புபவர்களாய்,—கற்ற ஆற்றல் வன்மையும்-(பிறாது) படித்த சாமர்த்தியத்தையும் (பேசுதல் முதலியவற்றிலுள்ள) வல்லமையையும், தாம் தேறார்-தாம் அறியாதவராய்,—கற்ற - (தாம்) அறிந்தவைகளை, செல - (பிறர் மனத்திற்) புகும்படி, உரைக்கும் ஆறு அறியார் - சொல்லும் வழியை அறியாதவர்களாய்,—தோற்பது அறியார் - (வாதப்போரில் தாம்) தோல்வியடைதலையும் அறியாதவர்களாய், பல உரைக்கும் - அநேகவார்த்தைகளை (வீணாகச்) சொல்லுகிற, மாந்தர் - மனிதர்கள், பலர்-(உலகத்தில்) அநேகர் (இருக்கின்றார்கள்); (எ - று.)

உலகத்தில் அற்பஞானமுடையவர் பலர், சபையில் தாமும் ஏதாவதொன்றை எடுத்துச்சொல்லி வாதஞ்செய்து பிறரோடு மாறுகொள்ளவேண்டுமென்று மிக்கவிருப்பங்கொண்டு கிளம்புவார்கள்; அவர்கட்கு, தம் எதி

ரில் வாதஞ்செய்பவரது படிப்பும் சாமர்த்தியமும் பிரசங்கசக்தி முதலியன வும் தெரியா; தமக்குத்தெரிந்த விஷயங்களையும் ஒழுங்குபடச்சொல்லத் தெரியாது; தாமாக ஆசைப்பட்டு எடுத்துக்கொண்ட வாதத்தில் பிறரால் தமது கொள்கை தோற்றுப்போனால் அதுவுந்தெரியாது; மேன்மேல் எதை யாவது சொல்லிக்கொண்டிருப்பார்கள்: இப்படிப்பட்ட பயனில்சொல் பாராட்டுவோர் தன்மையார் சபைக்கு உரியவரல்லர் என்பதாம்.

தாம்செய்யத் தொடங்கும் வாதப்போர்க்குத் தமது சிற்றறிவுடைய சொற்களையே ஆயுதமாகஅவர்கள் கருதுதலால், 'சொல்தாற்றுக்கொண்டு' என்றார்; உருவகம். தாறு + கொண்டு = தாற்றுக்கொண்டு; நெடிற்றொ டர், வேற்றுமையில் றகரவொற்று இரட்டிற்று. சுனைத்தல்-சொறிதல்; இங் கே, உபசாரவழக்காய், அதற்குக்காரணமாகிய தினவின்மேல் நின்றது: இனி, சுனைத்து-கோபித்து என்றுமாம். 'துனைக்தெழுதல்' என்ற பாடத் துக்கு - விரைந்தெழும்புதலென்க. காமுறுவர், காமுறு - பகுதி; இது, காம முறு என்பதன் விகாரம். கற்றாற்றல் - கற்றவாற்றல் என்பதன் தொகுத் தல். தோற்பது - தோல்வித்தான மெனப்படும். (௩)

௩௧௪. கற்றதூஉ மின்றிக் கணக்காயர் பாடத்தாற்
பெற்றதாம் பேதையோர் சூத்திர—மற்றதனை
நல்லா ரிடைப்புக்கு நாணாது சொல்லித்தன்
புல்லறிவு காட்டி விடும்.

(இ - ள்) கற்றதூஉம் இன்றி - (தான்) படித்தது சிறிதுமில்லாமல், கணக்காயர் பாடத்தால்-பள்ளிக்கூடத்திற் படிப்பவர்களது வாய்ப்பாடத் தைக் கேட்டு அதனால், பேதை மூடன், ஓர் சூத்திரம் - ஒருசூத்திரத்தின் மூலபாடத்தை, பெற்றது ஆம் - பெற்றவனாவன்; (அப்படிபெற்றானாயின்), மற்று - பின்பு, அதனை-அச்சூத்திரத்தை, நல்லாரிடை புக்கு - நல்லவித்து வான்களுடைய சபையிற் போய், நாணாது சொல்லி - வெட்கப்படாமற் சொல்லி, தன் புல் அறிவு காட்டிவிடும் - தனது இழிவான அறிவை வெ ளிப்படுத்திவிடுவோன்; (எ - று.)

மூடன் ஆசிரியனை வழிபட்டு முறைபோகல்விசற்காமல் கல்விச்சாலை களிற்கற்கும் மாணாக்கர் வாய்ப்பாடத்திற்காக வாய்விட்டுப் பலமுறை உருச்சொல்லும் பொழுது கேட்டு யாதாயினும் ஒரு சூத்திரத்தைமாத்திரம் தான் தெரிந்துகொள்வானாயின், அவ்வளவோடு இராமல், படித்தபெரியோர்கள்கூட்டத்திற் போய்க் கூச்சமில்லாமல் அச்சூத்திரத்தை அரைகுறையாகக் குழறித் தனது அஜ்ஞானத்தை வெளியிடுவோன் என்பதாம்.

பேதையர்களின் தன்மையைச் சுவைபடக் கூறியிருத்தலால், இச்செய்யுள் - தன்மைநவிற்சியணியாம். இது, வடமொழியில் ஸ்வபாவோக்தி எனப்படும்.

நன்றாகப் படித்தவனுக்கு, எதாவது ஒன்றைச் சபையிலே எடுத்துச் சொல்லும்பொழுது தவறுபடுமோ வென்ற நாணம் மிகுதியாக உண்டாகக்கூடும்; அது கற்றறியாதவனுக்கு இல்லை யாதலால், 'நாணாதுசொல்லி' எனப்பட்டது. அறிவுடையோரது சபையில் அறிவில்லாதவன் போனாலும் மௌனமாக இருந்தால், அவனது அஜ்ஞானம் எல்லோர்க்கும் வெளிவிளங்காது; அவ்வாறு அடங்கியிராமல் "நுணலுந் தன்வாயாற் கெடும்" என்றபடி தன்வாயால் தனது பேதைமையைப் புலப்படுத்துதலால், 'சொல்லித் தன்புல்லறிவு காட்டிவிடும்' என்றார்; "கற்பனவூழற்றார் கல்விக் கழகத்தாங், கொற்கமின் றாத்தைவாயங்காததல்-மற்றுத்தம்,வல்லுரு வஞ்சன்மி னென்பவே மாபறவை, புல்லுரு வஞ்சுவபோல" என்றதை இங்கே அறிக.

கற்றதூஉம், உம் - இழிவுசிறப்பு; இன்னிசையளபெடை. கற்றதூஉமின்றி என்பதற்கு - வரன்முறையால் நல்லாசிரியரிடம் படித்ததொன்றுமில்லாமல் என்றும், கணக்காயர்பாடம் என்பதற்கு - உபாத்தியாயர் பிறர்க்குச்சொல்லிக்கொடுக்கிற பாடத்தினால் என்றும் உரைப்பாருமுளர். பேதை - அறிவின்மை; பேதைமையென்னும் பண்பினடி; அறிவில்லாதவனுக்குப் பண்பாகுபெயர். அவிவேகியினுடைய இழிவு விளங்க, 'பெற்றது'என அஃறிணையாக் கூறினார்; "உவப்பினுமுயர்வினுஞ் சிறப்பினுஞ்செறலினும், இழிப்பினும் பால்திணையிழுக்கினு மியல்பே" என்பது காண்க. ஸூத்ரம்- வடசொல். கணக்கு ஆயர்-கணக்கை ஆய்த லுடையவ ரென்க; கணக்கு - எண்ணும், எழுத்தும்.

'நல்லாரவைப்புக்கு' என்றும் பாடம். (௪)

௩௧௫. வென்றிப் பொருட்டால் விலங்கொத்து மெய்கொள்ளார்
கன்றிக் கறுத்தெழுந்து காய்வாரோ—டொன்றி
யுரைவித் தகமெழுவார் காண்பவே கையுட்
சுரைவித்துப் போலுந்தம் பல்.

(இ - ள்.) வென்றிப் பொருட்டால் - (பிறரைத் தாம்) வெல்லுதல் காரணமாக, விலங்கு ஒத்து - மிருகங்கள் போன்று, மெய் கொள்ளார் - உண்மைப் பொருளை ஏற்றுக்கொள்ளாதவராய், கன்றி கறுத்து - மிகக்கோபித்து, எழுந்து - (போர்க்குச்) சித்தமாய், காய்வாரோடு - மனங்கொதிப்பவர்களோடு, ஒன்றி - சேர்ந்து, உரை வித்தகம் எழுவார் - (தமது) சொல்லின் வன்மையைக் காட்டப் பிரயத்தனப்படுபவர், சுரை வித்து போலும் தம் பல் - சுரைக் காயின் விதைகள் போன்ற தங்கள்பற்களை, கையுள் காண்ப - (உடனே தங்கள்) கையிற் காண்பார்கள்; (எ - று.)

தாமாகவும் அறியாமல் பிறர்சொன்னாலும் கேட்டுத்தெரிந்துகொள்ளாமல் முரட்டுத்தனத்தையுடையவர்களாய் மிருகத்தோடொத்த குணமுள்ள அற்ப அறிவுடையாரோடு புத்திமான்கள் யாதாயினும் ஓர் உண்மைப்பொருளைச் சொல்லத்தொடங்கக்கூடாது; அப்படித்தொடங்கினால், அந்த முரடர்கள் இவர்களையும் இவர்கள்சொல்லையும் மதியாததோடுவிடாமல், இவர்களைக் கன்னத்திலறைந்து இவர்கள்பற்களை உதிர்த்து இவர்கள்கையிற்கொடுப்பார்கள் என்பதாம்.

'மூடர்களுடன் பேசுவதன் பயன் பல்லுடையக் கன்னத்தி லடிபடுவதே' என்பதை வேறுவகையாகக் கூறியிருப்பது, பிறிதினவிற்சியணியாம்; இது, வடமொழியில் பர்யாயோக்த மெனப்படும்.

வென்றிப்பொருட்டால், பொருட்டு - நான்காம்வேற்றுமைச்சொல்லுருபு; ஆல் - அசை. மிருகங்களினும் மனிதர்கட்கு உள்ள ஏற்றம், உணர்வுடைமை; அது இல்லாமையின், 'விலங்கொத்து' என்றார்; "விலங்கொடு மக்க ளனைய ரிலங்குநூல், கற்றாரோ டேனை யவர்" என்ற திருக்குறளையுங் காண்க. விலங்கு - குறுக்காகவடிவமமையப்பெற்றது எனக் காரணப்பெயர்: இது - 'திர்யக்' என்ற வடசொல்லின் பொருள் கொண்டது. கன்றிக் கறுத்து - ஒருபொருட்பன்மொழி. கறுத்தல் - கோபித்தல்: உரிச்சொல் கருமை யென்னும் பண்பினடி விகாரப்பட்டு வினைத்தன்மையடைந்தது. காண்பவே, ஏ - தேற்றம்.

நான்காமடி - வடிவுவமை. "நிரைமுத்தனைய நகையுங் காணாய், சுரைவித்தேய்ப்பப் பிறழ்ந்துவேறாயின" என்ற மணிமேகலையையுங் காண்க.

௩௧௧. பாடமே யோதிப் பயன்றெரித றேற்றாத
மூடர் முனிதக்க சொல்லுங்காற்—கேடருஞ்சீர்ச்
சான்றோர் சமழ்த்தனர் நிற்பவே மற்றவரை
யீன்றாட் கிறப்பப் பரிந்து.

(இ - ள்.) பாடமே ஓதி-ஒருபாட்டின் மூலபாடத்தைமாத்திரமே வாய்ப்பாடமாகச்சொல்லி, பயன் தெரிதல் தேற்றாத -(அதன்) பொருளை ஆராய்ந்தறியமாட்டாத, மூடர் - அறிவில்லாதவர், முனிதக்க சொல்லுங்கால் - (கேட்பவர்) கோபிக்கத்தக்க குற்றமான சொற்களைச் சொல்லும்பொழுது, கேடு அருஞ் சீர் சான்றோர்-அழிவில்லாத புகழையுடைய பெரியோர்கள், அவரை ஈன்றாட்கு இறப்ப பரிந்து - அவர்களைப் பெற்றதாய்விஷயத்தில் மிக இரங்கி,சமழ்த்தனர் நிற்ப-(அவர்களை அவமானப்படுத்துதற்கு) நாணங்கொண்டவர்களாய் நிற்பார்கள்; (எ - று.)—ஏ - தேற்றம்.

செய்யுள்களின் பொருள்நுட்பமறியாத மூடர்கள் தவறாக எதைச் சொன்னாலும் புத்திமான்கள் கேட்டுப் பொறுத்துக்கொண்டு நிற்பது, 'இவனைப்பெற்றதாய், இவன் நம்மால் அவமானப்படுஞ் செய்கையைக் கேள்விப்பட்டால் வருந்துவளே!' என்று எழுந்த இரக்கத்தாற்போலும் என்பதாம்.

பெரியோர் தமக்கு இயல்பாகவுள்ள பொறுமைக்குணத்தினால் மூடர்களைப் பொறுத்திருத்தற்கு, கவி, ஈன்றாட்கிறப்பப் பரிதலைக் காரணமாகக் கற்பித்துக் கூறியது; ஏதுத்தற்குறிப்பேற்றவணியாம்; இவ்வணியில் தற்குறிப்பேற்ற வுருபு தொக்குநின்றது; இங்ஙனம் உருபுதொக்குவரும் இவ்வணியை வடநூலார் கம்யோத்ப்ரேக்ஷை யென்பர்.

இவனது தாயின் தகுதியை நோக்கி இவன்பிழையைப் பொறுத்தல் கூடுமேயல்லது, இவன்பிழையையேநோக்கினால் பொறுக்கக்காரணமில்லை யென்பது கருத்து. இனி, இவனைச் சபித்தால் இவன் தீங்கு அடைய அதற்

காக இவன்தாய் வருந்தவளே என்று அவர்கள் பொறுத்திருப்பார்களென உரைப்பாருமுளர். "புல்லா வெழுத்திற் பொருளில்வறுங்கோட்டி, கல்லா வொருவ னுரைப்பவுங் கண்ணோடி, நல்லார் வருந்தியுங்கேட்பரே மற்றவன் பல்லாருள்நாணல் பரிந்து" என்பதனோடு இச்செய்யுளை ஒப்பிடுக.

பாடமே, ஏ-பிரிநிலை. தேற்றுத-பிறவினை தன்வினைப்பொருளதென்றுவது, இருவகைவினைக்கு பொதுவானது இங்கே தன்வினைக்கு வந்ததென்றுவது, தேறுதலென்பதன் விரித்த லென்றுவது கொள்ளத்தக்கது. மூடர்-வடசொல். முனி-முதனிலைத்தொழிற்பெயர் கேடு-முதனிலைதிரிந்த தொழிற்பெயர். சீர் - ஸ்ரீஎன்னும் வடமொழியின் சிதைவென்பர். மற்று-அசை; வினைமாற்றமாம். (௬)

௩௧௭. பெறுவது கொள்பவர் தோள்போ னெறிபட்டுக்
கற்பவர்க் கெல்லா மெளிய நூல்—மற்றம்
முறிபுரை மேனிய ருள்ளம்போ னியார்க்கு
மறிதற் கரிய பொருள்.

(இ - ள்.) நூல்-சாஸ்திரங்கள்,—பெறுவது கொள்பவர்தோள் போல்-கிடைக்கிறபொருளைப் பெற்றுக்கொள்கின்ற விலைமகளிரது தோள்கள் போல, நெறி பட்டு கற்பவர்க்கு எல்லாம் - (படிக்கிற) வழியிலே யிறங்கிப் படிக்கிறவர்கட்கெல்லாம், எளிய - சுலபத்தில் கிரகிக்கத்தக்கனவாம்; பொருள்-(அர்த்தசாஸ்திரங்களின்) அர்த்தங்களோ வெனின்,—அ முறி புரை

மேனியர் உள்ளம்போன்று-தளிரையொத்த உடம்பையுடைய அந்தவேசையர்களது மனத்தை யொத்து, யார்க்கும் அறிதற்கு அரிய - எவர்க்கும் அறிவதற்கு அருமையானவை; (எ - று)

சாஸ்திரங்களின் மூலபாடத்தையும் அதன் பதவுரையையும் அறிதல், விலைமாதிரைச் சேர்தல்போலப் பலர்க்கும் சுலபசாத்தியமாம்; அவற்றின் சாரமானபொருளையும் ஆழ்ந்தகருத்தையும் அறிதல், அவ்வேசையரதுகருத்தின் நிலைமைபோல யாவர்க்கும் எளிதில் அறியமுடியாதவை என்பதாம்; உவமையணி. மூலபாடம்படித்தலோடு நிற்காமல் பொருளையுங் கருத்தையும்நுட்பமாக அறியுந்தன்மையுடையவரே, சபைக்குத் தக்கவர்;அப்படியறியாதவர் தக்கவரல்லர் என அதிகாரத்துக்கு ஏற்பக் கருத்துக் கொள்க.

பெறுவது-எதிர்காலவினையாலணையும்பெயர்; சாதியொருமை. எளிய, அரிய - பண்படியாப்பிறந்த பலவின்பாற் குறிப்புமுற்றுக்கள். மற்று-வினைமாற்று. தளிர்-மேனிக்கு, மென்மை செம்மை அழகுகளில் உவமை. புரை-உவமவுருபு; வினைத்தொகை.

போன்றியார்க்கும் - குற்றியலிகரம், அலகுபெறவில்லை, மேனியருள்ளம் போன்றியார்க்கும் என்று சீர்பிரித்தால், அலகுபெறும். (௭)

௩௧௮. புத்தகமே சாலத் தொகுத்தும் பொருடெரியா
ருய்த்தக மெல்லா நிறைப்பினு—மற்றவற்றைப்
போற்றும் புலவரும் வேறே பொருடெரிந்து
தேற்றும் புலவரும் வேறு.

(இ - ள்.) புத்தகமே - புத்தகங்களை மாத்திரமே, சால் தொகுத்தும் மிகுதியாகச் சேர்த்தும், பொருள் தெரியார் - (அவற்றின்) பொருளை அறியாதவர்களாய், உய்த்து - (அவற்றைச்) கொண்டுவந்து, அகம் எல்லாம் நிறைப்பினும்-வீடுமுழுவதும் நிறைத்தாலும், அவற்றை போற்றும் புலவரும் வேறே-அப்புத்தகங்களைப் பாதுகாக்கும் புலவர்களும் வேறானவரே: பொருள் தெரிந்து - (அவற்றின்) அர்த்தங்களை அறிந்து, தேற்றும்-(பிறர்க்கும்) அறிவிக்கும், புலவரும்-அறிவுடையோரும், வேறு-வேறானவரே; (எ - று.)

புத்தகங்களை மிகுதியாகச்சேர்த்ததனாலே எவரும் புலவர்களாக மாட்டார்கள்; அவற்றின் பொருளைத் தாம் அறிந்து பிறர்க்கும் போதித்து விளக்கச் செய்பவர்களே புலவர்களாவர் என்பதாம். 'அவற்றைப் போற்றும் புலவரும் வேறே' என்றது, அவர்கள் புஸ்தகபரிபாலகராகவே மதிக்கப்படுவார்கள் என்றபடி. புத்தகங்கள் சேர்த்துவைத்தவனுக்குப் பயன்படாமல் படிப்பவர்க்கே பயன்படுதலை, செல்வம் சேர்த்துவைத்தவர்க்குப் பயன்படாமல் அநுபவிப்பவர்க்கே பயன்படுதல்போலக் கொள்க. புஸ்தகபரிபாலகரைப் புலவரென்றது, இகழ்ச்சி.

புத்தகம் - புஸ்தகம்: வடசொல்: ஏ - பிரிநிலை. மற்று - வினைமாற்று. புலவர் வேறு—வேறு என்பது, இருதிணையைம்பால் மூவிடத்துக்கும் பொதுவான குறிப்புவினைமுற்றுப் பகாப்பதமாதலால், புலவர் என்ற உயர்திணைப் பலர்பால் எழுவாய்க்குப் பயனிலையாய்நின்றது. மூன்றும் அடியிலுள்ள பிரிநிலை யேகாரத்தைப் பிரித்து நான்காம் அடியோடும் கூட்டுக. (௮)

௫௧௬. பொழிப்பகல நுட்பநூ லெச்சமிந் நான்கிற்
கொழித்தகலங் காட்டாதார் சொற்கள்—பழிப்பி
னிரையாமா சேர்க்கு நெடுங்குன்ற நாட
வுரையாமோ நூலிற்கு நன்கு.

(இ - ள்.) பழிப்பு இல்-குற்றமில்லாத, நிரை ஆமா-கூட்டமாகிய காட்டுப்பசுக்களை, சேர்க்கும் - (தம்மிடத்திலே) சேரச்செய்கிற, நெடுங் குன்றம் - உயர்ந்த மலைகளையுடைய, நாட - (பாண்டிய) நாட்டையுடைய அரசனே!—பொழிப்பு - பொழிப்புரையும், அகலம் - அகலவுரையும், நுட்பம் - நுட்பவுரையும், எச்சம்-எச்சவுரையும், இ நான்கின் - (ஆகிய) இந்த நான்கு வகையுரைகளாலும், கொழித்து - நன்றாக ஆராய்ந்து, நூல் அகலம் - ஒரு நூலினுடைய விரிவான பொருள்களை, காட்டாதார் - எடுத்துக் காட்டாதவர்களுடைய, சொற்கள்—, நூலிற்கு - ஒரு நூலுக்கு, நன்கு உரை ஆமோ- சிறந்த உரையாகுமோ? [ஆகா என்றபடி]; (எ - று.)

ஒரு நூலுக்கு உரைகூறுமிடத்து, அவ்வுரை நான்குவகைப்படும்;பொழிப்புரை, அகலவுரை, நுட்பவுரை, எச்சவுரை என. பொழிப்புரையாவது-மூலபாடங் காட்டுதல், பதப்பொருள் சொல்லுதல், உதாரணங் காட்டுதல் என்பன. அகலவுரையாவது - தான் உரையிடப்புகுந்த நூலிலும் பிறநூலிலும் உள்ள பொருள்களின் ஒற்றுமைவேற்றுமை நயங்களைப்பற்றித் தானே பல ஆட்சேபங்களை எடுத்துக்காட்டுதல். நுட்பவுரையாவது - ஏற்ற காரணங்களினால் தக்க சமாதானங்கூறி அந்த ஆட்சேபங்களை யொழித்தல். எச்சவுரையாவது-இங்ஙனம் ஆட்சேப சமாதானங்களாற் சித்தாந்தஞ் செய்யப்பட்ட பொருளை உரைத்தல். இவற்றை "பொழிப்பே யகலம் நுட்ப மெச்சமெனப், பழிப்பில் சூத்திரம் பன்னல் நான்கே," "அவற்றுள், பாடங் கண்ணழிவு உதாரண மென்றிவை, நாடித் திரிபில வாகுதல்பொழிப்பே," "தன்னூல் மருங்கினும் பிறநூல் மருங்கினும், துன்னிய கடாவின் புறந்தோன்றும் விகற்பம், பன்னிய வகல மென்மனார் புலவர்," "ஏதுவி னிங்கவை துடைத்தல் நுட்பம்," "துடைத்துக் கொள்பொருள் எச்சமாகும்" என்னுஞ் சூத்திரங்களா லுணர்க. இனி, பதங்களின் பொருளை அநுவயக் கிரமப்படி கூறுவது பொழிப்புரையென்றும், பதப்பொருள் முதலியவற்றை

நியாயங்காட்டி விரித்துச்சொல்வது அகலவுரையென்றும், மூலத்தின் சாரமான பொருள்களைக் கருத்துக்களோடு நுண்ணிதாக எடுத்துரைப்பது நுட்பவுரையென்றும், நூலிற்சொல்லப்படாதொழிந்த விஷயங்களைப் பிறநூல் மேற்கோள்கொண்டு எடுத்துச்சொல்வது எச்சவுரையென்றும் கொள்ளுதலும் ஒன்று. இங்ஙனம் பலவகையாலும் நூற்பொருளை விவரமாகவிளக்கிக்காட்டாதவர்களுடைய உரைகள் சிறப்பில்லாதன என்பது, இப்பாட்டின் கருத்து. இவ்வாறு உரைகூறத்தக்கவர்களே சபைக்கு உரியவர் என அதிகாரத்தோடு சம்பந்தங் காண்க.

· புல் நீர் நிழல் முதலியவளங்களாற் காட்டுப் பசுக்களுக்கு அக்காடேகனி னுஞ் செழிப்பைத் தருதலால் அவற்றைத் தம்மிடம் வந்து சேரச்செய்கின்றன என மலைச்சிறப்பைக் கூறியபடி.

அகலம்-அகன்றிருத்தலையுடைய உரைக்குத் தொழிலாகுபெயரும், நுட்பம்-நுண்மையையுடைய உரைக்குப் பண்பாகுபெயரும், எச்சம்-எஞ்சியதைத் தெரிவிக்கும் உரைக்குக் காரியவாகுபெயருமாம்; எஞ்சியது-மிச்சமானது; மறைந்துநின்றது. 'பொழிப்பு அகலம் நுட்பம் எச்சம்' இச்செவ்வெண், 'இந்நான்கு' என்ற தொகை பெற்று வந்தது. பழிப்பு இல் உரையென இயைப்பினும் அமையும். ஆமோ, ஓ - எதிர்மறை. (௧)

௩௨௦. இற்பிறப் பில்லா ரெனைத்துநூல் கற்பினுஞ்
சொற்பிறரைக் காக்குங் கருவியரோ—விற்பிறந்த
நல்லறி வாளர் நவின்றநூ றேற்றாதார்
புல்லறிவு தாமறிவ தில்.

(இ - ள்.) இல் பிறப்பு இல்லார் - உயர்குடியிற் பிறத்தல் இல்லாதவர், எனைத்து நூல் கற்பினும்-எவ்வளவு சாஸ்திரங்களைப் படித்தாலும், பிறர் சொல்லை காக்கும் கருவியரோ - பிறருடைய சொற்களை (இகழாமற்) காத்தற்கு உரிய (அடக்கம் முதலிய) சாதனமுடையவராவரோ? [ஆகார்]; இல் பிறந்த நல் அறிவாளர் - உயர்குடியிற்பிறந்த நல்ல விவேகிகளோ, நவின்ற நூல் தேற்றாதார் புல் அறிவு - (பெரியோர்கள்) சொன்ன சாஸ்திரங்களை அறியாதவர்களுடைய அற்பபுத்தியை, தாம் அறிவது இல்-தாம் கவனித்து அறிவதில்லை [அறியாதவர்போல் உபேக்ஷையாயிருப்பர் என்றபடி].

உயர்குடிப்பிறவாதவர் எவ்வளவு படித்திருந்தாலும், சபையிற் பிறர் பேசும்போது உண்டாகுங் குற்றங்களை இகழாமல் அடக்கிவைக்கிற அடக்கமான குணத்தையுடையவ ராகார்; உயர்குடிப்பிறந்தவரோ, சபையிற் பிறர் பேசும்போது அதிலுள்ள குணங்களைமாத்திரம் கிரகிப்பார்களேயொழியக் குற்றங்களிற் கருத்தைச் செலுத்தவேமாட்டார் என்பதாம்.

"இற்பிறந்தார் கண்ணல்ல தில்லை யியல்பாகச், செப்பமு நாணு மொருங்கு" என்பது முதலாகத் திருக்குறளிற் கூறியபடி உயர்குடியிற்பிறந்தவர் இயற்கையில் நற்குண முடையராயிருத்தலையும் அக்குடிப்பிறவாதவர் அக்குணமில்லாதவராயிருத்தலையுங் கூறுகிற இப்பாட்டு, பிறர்குற்றத்தை எடுத்துஇகழாமல் அடக்கிவைக்கும் உயர்குடிப்பிறந்தவர்களே சபைக்கு உரியவர் என்ற சம்பந்தம்பற்றி, இவ்வதிகாரத்தில் வைக்கப்பட்டதென அறிக.

பஞ்சுகொண்டு இழைத்த நூற்கப்படும் நூல்போலச் சொற்கொண்டு தொடுத்து அமைக்கப்படுதலாலும், மரம் முதலியவற்றின் கோணலைத் தீர்த்துச் செப்பஞ்செய்தற்குக் காரணமாகும் எற்றுநூல்போல மனத்தின் கோணலைத்தீர்த்துச் செவ்வைசெய்யுஞ் சாதனமாதலாலும், நூல் என்பது-உவமையாகுபெயராய்வந்த காரணக்குறியாம். கற்பினும், உம் - உயர்வுசிறப்பு. 'சொல் பிறரைக்காக்கும்' என்பதில், உருபு பிரித்துக் கூட்டப்பட்டது. கருதியரோ, ஓ - எதிர்மறை. நவின்ற, நவில் - பகுதி. (௰)

ஆறாவது

பகையியல்.

மனிதர்கட்கு உட்பகைபோல நின்று அழிக்கத்தக்க புல்லறிவாண்மை முதலிய இழிகுணங்களைப் பற்றிக் கூறும் பிரிவு என்பதாம். புல்லறிவாண்மையும், பேதைமையும், கீழ்மையும், கயமையும் தம்மையுடையவரைக் கெடுக்கும் பகைகளென்பது வெளிப்படை.

---

௮௫ - ஆம் அதிகாரம்.—புல்லறிவாண்மை.

இது, அற்பமான அறிவை ஆளுந்தன்மை யென விரியும்: அஃதாவது-தான் சிற்றறிவுடையனாயிருந்தே தன்னைப் பேரறிவுடையனாமதித்து, உயர்ந்தோர் கூறும்உறுதிச்சொற்களைக் கொள்ளாமை. புன்மை + அறிவு=புல்லறிவு; அல்வழிப்புணர்ச்சி, பண்புத்தொகை. அறிவாண்மை - இரண்டாம் வேற்றுமைத்தொகை. ஆண்மை, ஆள்-பகுதி, மை - பண்புப்பெயர்விகுதி. சபைக்கு உரியவரல்லாதவர் புல்லறிவாள ராதலாலும், சபையினியல்பை யறியாமை புல்லறிவாண்மை யாதலாலும், இவ்வதிகாரம் அவையறிதலின் பின் வைக்கப்பட்டது.

௩௨௧. அருளி னறமுரைக்கு மன்புடையார் வாய்ச்சொற்
பொருளாகக் கொள்வர் புலவர்—பொருளல்லா
வேழை யதனை யிகழ்ந்துரைக்கும் பாற்கூழை
மூழை சுவையுணரா தாங்கு.

(இ - ள்.) அருளின் - (உயிர்களிடத்துச்) கருணையினால், அறம் உரைக்கும் - தருமங்களை எடுத்துச்சொல்லுகிற, அன்பு உடையார்-அன்புள்ளவர்களது, வாய் சொல்-வாயிலிருந்து வருஞ்சொல்லை, புலவர்-அறிவுடையோர், பொருள் ஆக கொள்வர் - பயன்தருவதாக ஏற்றுக்கொள்வர்; அதனை-அச்சொல்லை, பொருள் அல்லா ஏழை-ஒருபொருளாக மதிக்கப்படாத சிற்றறிவுடையவன், பால் கூழ் சுவையை மூழை உணராது ஆங்கு - பாற்சோற்றினது ருசியை அகப்பை அறியாததுபோல [பயனறியாதவனாய்], இகழ்ந்து உரைக்கும்-தூஷித்துப் பேசுவான்; (எ - று.)

அருள் அன்பு முதலிய நற்குணங்களையுடைய பெரியோர்களது சொற்களை விவேகிகள் சிறந்தபொருளாக மதிப்பார்கள்; அவிவேகிகளோ, அவற்றின்சிறப்பை யறியாமல் இகழ்வர் என்பதாம். பின்னிரண்டடி - உவமையணி. "கல்லா வொருவனைக் காரணங் காட்டினும், இல்லைமற் றொன்றும் அறனுணர்தல் கல்லாய், நறுநெய் நிறைபுழுக்க லுய்ப்பினும் மூழை, பெறுமோ சுவையுணருமாறு" எனப் பிறர் கூறியதுங் காண்க 'அகப்பையறியுமோ அடிசிலின் சுவை' என்பது, பழமொழி.

அருளாவது-ஒரு சம்பந்தம் காரணமாகவல்லாமல் இயல்பாக எல்லாவுயிர்களிடத்துஞ் செல்லுங் கருணை என்றும், அன்பாவது - உறவுமுறை சினேகம் முதலிய சம்பந்தமுடையோரிடத்து உண்டாகும் விருப்பம் என்றும் வேறுபாடு அறிக. "அருளென்னும் அன்பீன் குழவி" என்ற திருக்குறளால், அருளுக்கு அன்பு காரணமாதல் விளங்கும். 'வாய்'என வேண்டாது கூறினர், அவர்கள் வாய் எப்பொழுதும் பயனுள்ள சொற்களையே பயின்றுள்ளதெனத் தாம்வேண்டியதன் சிறப்பைமுடித்தற்கு; இங்ஙனம் அவசியமில்லாத பதத்திற்குத் தக்க பயன்கொள்ளுதலை வடநூலார் தாத்பர்யமென்பர். ஏழை - அறிவாகிய செல்வமில்லாதவன்; "அறிவின்மை யின்மையுளின்மை பிறிதின்மை, இன்மையாவையா துலகு", "அறிவுடைய ரெல்லாமுடையா ரறிவிலா, ரென்னுடைய ரேனு மிலர்" என்ற திருக்குறள்களையும், "நுண்ணுணர்வின்மை வறுமை யஃதுடைமை, பண்ணப்பணைத்த பெருஞ் செல்வம்" என இந்நூலில் வந்ததையும் காண்க. கூழைச் சுவை உணராது-உருபு பிரித்துக் கூட்டப்பட்டது; கூழினுடைய ருசியென உருபுமயக்கமாகவுங் கொள்ளலாம். கூழ் என்பது-இங்கே, இழிவான உணவு என்கிறபொருளை புணர்த்தாமல், உணவென்னுமாத்திரமாய்நின்றது. ஆங்கு-உவமவுருபு.

௩௨௨. அவ்விய மில்லா ரறத்தா றுரைக்குங்காற்
செவ்விய ரல்லார் செவிகொடுத்துங் கேட்கலார்
கவ்வித்தோ றின்னுங் குணுங்கர்நாய் பாற்சோற்றின்
செவ்வி கொளறேற்றா தாங்கு.

(இ - ள்.) தோல் கவ்வி தின்னும் - (அசுத்தமும் சாரமற்றதுமான) தோலை (வாயால்) கௌவித்தின்னும் இயல்புள்ள, குணுங்கர் நாய்-புலையர்களுடையநாய்கள், பால் சோற்றின் செவ்வி கொளல்-பாலோடுகூடிய சோற்றினது நல்லருசியைக் கொள்ளுதலை, தேற்றாத ஆங்கு - அறியாதவிதம்போல,—அவ்வியம் இல்லார் அறத்து ஆறு உரைக்கும் கால்-பொறாமையில்லாதவர் தருமமார்க்கத்தை எடுத்துச்சொல்லும்பொழுது.(அவற்றை), செவ்வியர் அல்லார் - நல்லறிவுடையரல்லாதவர், செவிகொடுத்தும் கேட்கலார்-காதுகொடுத்துக் கேட்கவும் மாட்டார்; (எ - று.)

கருத்து, வெளிப்படை. அணி - மேற்கூறியதே.

அவ்வியம் - மற்றைத் தீக்குணங்கட்கும் உபலக்ஷணம். இரண்டாமடியிலுள்ள 'செவ்வி' என்பது - அதிகாரத்திற்கு ஏற்ப, நல்லறிவாயிற்று. செல்வமுடையவராது காயாயின் நல்லுணவுஉண்ணக்கூடும்; அப்படிப்பட்டவையல்ல என்பதை விளக்க, 'குறுங்கர்காய்' என்றார். செவ்வி-நல்ல சுவைக்குப் பண்பாகுபெயர். தேற்றாத என்பதை, மேற்பாட்டில் 'உணராது' என்பதுபோலக் கொள்க. அவ்வியம், கவ்வி என்பன - ஔவியம், கௌவி என்பவற்றின் போலி யெனப்படும். (௳)

௫௨௫. இமைக்கு மளவிற்றம் மின்னுயிர்போ மார்க்க
மெனைத்தாலுந் தாங்கண்டிருந்துந்—தினைத்துணையு
நன்றி புரிகல்லா நாணின் மடமாக்கள்
பொன்றிலென் பொன்றாக்கா லென்.

(இ - ள்.) இமைக்கும் அளவில் - கண்மூடித்திறக்கும் பொழுதினுள்ளே, தம் இன் உயிர் போம் - தமது இனிமையான உயிர் நீங்கிப் போகும்படியான, மார்க்கம் - வழியை, எனைத்தாலும்-எல்லாவகைகளாலும், தாம் கண்டு இருந்தும்-தாம் அறிந்திருந்தும், தினை துணையும் நன்றி புரிகல்லா - தினையளவாயினும் நல்லகாரியத்தைச் செய்யாத, நாண் இல் மடம்மாக்கள்-வெட்கமில்லாத சிற்றறிவுடைய சனங்கள், பொன்றில் என் - இறந்தால் வரும் நஷ்டமென்ன? பொன்றாக்கால் என் - இறவாதிருந்தால் வரும் இலாபம் என்ன? (எ - று.)

எனைத்தாலும் - பிரதியக்ஷம், அநுமானம், ஆகமம் என்னும் பிரமாணங்களெல்லாவற்றாலும் என்றபடி. உயிர் உடம்பில் நிலைத்திராததன்மையை அறிந்திருந்தும் தமது வாழ்நாளில் நல்லகாரியஞ்செய்யாத புல்லறிவாளர்களால் உலகத்திற்குச் சிறிதும் பயனில்லையென்பதாம்.

இமைக்கும் அளவு - ஒருமாத்திரைப்பொழுது. நன்றி - நல்லகாரியத்துக்குப் பண்பாகுபெயர். இனி, நன்றிபுரிகல்லா - (பிறர்க்கு) உதவி செய்யாத என்றுமாம். செய்யவேண்டிய சற்காரியங்களைத் தாம் சிறிதும் செய்யாது ஒழிவதற்கு மனம் கூசாததனால், 'நாணில் மடமாக்கள்' என்றது. நாண்-நாணம்; முதனிலைத் தொழிற்பெயர். நாணுவது-செய்யத்தகாதவற்றில் உள்ளமொடுங்குதல். மடம் - அறியாமை; இங்கே அதிகாரத்துக்கு ஏற்கப் புல்லறிவாயிற்று. மாக்கள் - பகுத்தறிவில்லாத மனிதர். மா - விலங்கு; இதன்பன்மையாய், மாக்கள் என அவிவேகிகட்கு வழங்குவதுபோலும்.எவர்க்கும்உயிரினும் இனியதுவேறுஇல்லையாதலால்,'இன்னுயிர்'எனப்பட்டது.

'இன்னுயிர் போமாற்றை' என்றும் பாடம் உண்டு. (௯)

௩௨௪. உளநாள் சிலவா லுயிர்க்கேம மின்றாற்
பலர்மன்னுந் தூற்றும் பழியாற்—பலருள்ளுங்
கண்டாரோ டெல்லா நகாஅ தெவனொருவன்
றண்டித் தனிப்பகை கோள்.

(இ - ள்.) உள நாள் - (உயிர்கள் உடம்போடுகூடி) வாழ்ந்துள்ள நாள்கள், சில-சிலவாம்; உயிர்க்கு - (அப்படிச் சிலவாழ்நாளையுடைய) உயிர்க்கு, ஏமம்-(உடம்பைவிட்டுப்போக வொட்டாமற் செய்யக்கூடிய) காவல், இன்று - இல்லை; (அந்த அற்ப ஆயுள் நாளுள்), பலர் தூற்றும் பழி - பலபேர் வெளியிட்டுக் கூறும் பழிச்சொற்கள், மன்னும் - மிகுதியாம்; (இப்படியிருக்க), ஒருவன்—, பலருள்ளும் - (உலகத்திலுள்ள) பலபேர்களுள்ளும், கண்டாரோடு எல்லாம் - கேரிட்டவரெல்லாரோடும், நகாது - (இனிமையாகக் கூடிவாழ்ந்து) மகிழாமல், தண்டி-எவரோடும் கூடாமல் விலகி, தனி-தனியாயிருந்து. பகை கோள் - (பிறரோடு) விரோதம் பாராட்டுதல், எவன் - யாதுபயன்கருதி? (எ - று.)

அற்ப ஆயுளையும் அவற்றுள் பல இடையூறுகளையும் இயல்பாக வுடைய மனிதர்கள் பலபழிக்கு இடமான உலகத்தில் தம்மை எவரும்பழிக்க வொண்ணுதபடி எல்லாரோடுங் கலந்து மகிழ்ந்து வாழாமல் தனிப்பட்டு நின்று பகைபாராட்டுவது அற்பபுத்தி என்பதாம்.

பகைபாராட்டாமலிருத்தல் என்னும் காரியத்துக்குத் தக்ககாரணங்களான அற்ப ஆயுள் முதலியவற்றைப் பெற்றிருந்தும் மானிடரிடத்து அக்காரியம் தோன்றாமையைக் கூறியது, காரணமாலாயிக்சியணி; இதனை வடநூலார் விசேஷோக்தி என்பர்.

உள - உள்ள. 'ஆல்' மூன்றும் - அசைநிலை. ஏமம் - க்ஷேமம் என்ற வடமொழியின் சிதை வென்பர். கண்டார் என்பது - தம்மை வந்து கண்டவர்களையும், தம்மாற்காணப்பட்டவர்களையும் குறிக்கும். நகாஅது-அளபெடை, செய்யுளோசைநிறைப்பது. எவன்-அஃறிணைப்பொதுக்குறிப்புமுற்று: இதில், 'அன்' விகுதி-உயர்திணையாண்பாலன்று. தனி - தனித்து; பகுதியே வினையெச்சத் தன்மைப்பட்டது; "வரிப்புனைபந்து" என்றவிடத்து 'வரி' என்பது போல. பகை - பகுதல்: வேறுதல். (௰)

௩௨௫. எய்தி யிருந்த வவைமுன்னர்ச் சென்றெள்ளி
வைதா னொருவ னொருவனை—வைய

வயப்பட்டான் வாளா விருப்பானேல் வைதான்
வியத்தக்கான் வாழு மெனின்.

(இ - ள்.) எய்தி இருந்த - (பலபேர்) கூடியிருந்த, அவை முன்னர் - சபையின் முன்னிலையிலே, ஒருவன்—, சென்று—, ஒருவனை - மற்றொருவனை, எள்ளி - அவமதித்து, வைதான் - திட்டினான்; வைய - (அவ்வாறு) திட்டுகையில், வயப்பட்டான்-திட்டப்பட்டவன், வாளா இருப்பானேல் - (எதிரில் திட்டாமல்பொறுத்துக்கொண்டு) சும்மாஇருப்பானானால், (பின்பு), வைதான் வாழும் எனின் - திட்டினவன் (வாழான், அங்ஙனமாகாது) வாழ்ந்துகொண்டிருந்தால், விய தக்கான் - ஆச்சரியப்படத்தக்கவன்; (எ - று.)

அற்ப அறிவுள்ளானொருவன் ஒரு சபையிற் போய்க் காரணமில்லாமல் ஒருவனைத் திட்டுகையில், அப்படித் திட்டப்பட்டவன் அதைப்பொறுத்துக் கொண்டு சும்மா இருந்தால், திட்டினவன் வாழமாட்டான்; ஒருகால் வாழ்வானாயின், அது அதிசயிக்கத்தக்கது என்பதாம். இதனால், புல்லறிவாளர்க்குப் பிறராலன்றித் தம்மாலேயே இம்மையிலேயே பெருந்தீங்கு நேர்தல் விளக்கப்பட்டது.

வயப்பட்டான்-வையப்பட்டான் என்பதன் மூதற்போலி: இனி, வசம் என்னும் வடமொழி வயம் எனத் திரிந்ததாகக் கொண்டு, வைதற்கு வசப்பட்டவன்: அதாவது - தன்னைப் பிறன் திட்ட உடன்பட்டவன் எனினும் அமையும். விய - முதனிலைத் தொழிற்பெயர்: வியத்தற்கு என நான்காம் வேற்றுமைத்தொகை. வாளா-தொழிலின்மையை யுணர்த்துவதோ ரிடைச்சொல். (௯)

௫௨௯. மூப்புமேல் வாராமை முன்னே யறவினையை
யூக்கி யதன்கண் முயலாதா—னூக்கிப்
புறத்திரு போகென்னு மின்னாச்சொ லில்லுட்
டொழுத்தையாற் கூறப் படும்.

(இ - ள்.) மூப்பு - கிழத்தனம், மேல் வாராமை முன்னே - நெருங்கி வாரா திருத்தற்கு முன்னமே, அறம் வினையை - தருமகாரியத்தை, ஊக்கி - செய்யத்தொடங்கி, அதன்கண் - அவ்விஷயத்தில், முயலாதான் - முயற்சி செய்யாதவன்,—இல்லுள் - (தன்) வீட்டில், நூக்கி - தள்ளப்பட்டு, 'புறத்து இரு - வெளியிலே இரு; போகு - (இவ்விடம்விட்டுப்) போ', என்னும் - என்கிற, இன்னா சொல் - இனிமையில்லாத [கடுஞ்] சொற்களை, தொழுத்தையால் - வேலைக்காரியாலும், கூறப்படும் - சொல்லப்படுவான்; (எ - று.)

உடம்பை ஒடுக்குகிற முதுமைப்பருவம் வருவதற்கு முன்னமே, இடம் பொருளேவல்கள் ஸ்வாதீனமாக இருக்கும்பொழுதே, ஒருவன் மறுமைக்கு உதவியாகத் தருமங்களைச்செய்துவைத்துக் கொள்ளவேண்டும்; ஏனெனில்,- முதுமைவந்தபொழுது, இவன்சொன்னபடி எவரும்நடவாமல் வேலைக்காரியும் அலட்சியஞ்செய்வள் என்க; அன்றியும், தருமஞ்செய்யாத புல்லறிவாளனை ஏவலாளரும் இகழ்தல், இயல்பு.

தொழுத்தையால் என்பதில், இழிவுசிறப்பு உம்மை விகாரத்தால் தொக்கது. தொழுத்தை - தொழும்பனென்பதன் பெண்பால். (௯)

௩௨௭. தாமேயு மின்புறார் தக்கார்க்கு நன்றாற்றா
ரேமஞ்சார் நன்னெறியுஞ் சேர்கலார்—தாமயங்கி
யாக்கத்து ளூங்கி யவத்தமே வாழ்நாளைப்
போக்குவார் புல்லறிவி னார்.

(இ - ள்.) புல் அறிவினார் - அற்பபுத்தியுடையவர்,—தாமேயும் இன்புறார் - (செல்வத்தை அநுபவித்துத்) தாமாகிலும் இன்பமடையார்; தக்கார்க்கும் நன்று ஆற்றார் - (அறிவொழுக்கங்களில்) தகுதியுடையவர்கட்குத் தானஞ் செய்யவும் மாட்டார்; ஏமம் சார் - (உயிர்க்குப்) பாதுகாப்பாகப் பொருந்திய, நல் நெறியும் - நல்ல தருமவழியையும், சேர்கலார் - அடைய மாட்டார்; தாம் மயங்கி - (உடம்புசெல்வம் முதலியவற்றின் நிலையில்லாமையை அறியாமல்) தாம் மயக்கங்கொண்டு, ஆக்கத்துள் தூங்கி - செல்வத்திலேயே ஒன்றுந்தோன்றாமல் இருந்து, வாழ்நாளை - (தமது) ஆயுளை, அவத்தமே போக்குவார் - வீணாகவே கழிப்பர்; (எ - று.)

புத்திஹீனர் செல்வத்தைத் தாமும் அநுபவியாமல் தானதருமமுஞ் செய்யாமல் தமது காலத்தை வீணே கழிப்பார்கள் என்பதாம்.

உம்மைகள் மூன்றும் - எச்சப்பொருளன; அவற்றில், முந்தியது - பிந்தியவற்றை நோக்கி எதிரதுதழுவியதும், பிந்தியது - முந்தியவற்றைநோக்கி இறந்தது தழுவியதும், இடையிலுள்ளது - இரண்டையும் நோக்கி இற

க்தலும் எதிரதும் தழுவியதுமாம். ஏமம் - ரக்ஷகம். அங்குதல்-இல்லே, தொழிலறுதல். வாழ்நாள்-முக்காலமுங் கருதும் வினைத்தொகை. தானம் பெறுதற்கு உரிய சற்பாத்திரம் யோக்கியரே யாதலால்,'தக்கார்க்கும் ஈன்றூற்றூர்' என்றூர். அவம் என்ற பெயரின்மேல் அத்து அம் என்ற சாரியைகள் சேர்த்து அவத்தம் என நின்றதென்னலாம்; தனியே ஒருபெயருமாம். (எ)

௩௨௮. சிறுகாலே யேதமக்குச் செல்வுழி வல்சி
இறுகிறுகத் தோட்கோப்புக் கொள்ளா—ரிறுகிறுகிப்
பின்னறிவா மென்றிருக்கும் பேதையார் கைகாட்டும்
பொன்னும் புளிவிளங்கா யாம்.

(இ - ள்) சிறு காலேயே - இளம்பிராயத்திலேயே, தமக்கு செல் உழி வல்சி - தமக்கு (இறந்தபின்பு) போகும் மறுமையிடத்துக்கு உரிய (தருமமாகிய) சோற்றை, இறுக இறுக-மிகவும் அழுத்தமாக, தோள் கோப்பு கொள்ளார் - தோளிற்கட்டிய மூட்டையாக அமைத்துக்கொள்ளாதவர்களாய், இறுகி இறுகி - (பொருளில்) மிகவும் சிக்கெனவாகி, பின் அறிவாம் என்று இருக்கும்-(தரும விஷயத்தைப்பற்றிப்) பின்பு பார்த்துக்கொள்வோம் என்றிருக்கிற, பேதையார்-புல்லறிவாளர், கைகாட்டும்-(மரணகாலத்திலே பேசநா எழாமையால் தம்) கையாற் குறித்து உருவங்காட்டுகிற, பொன்னும் - பொன்னுருண்டையும், புளி விள காய் ஆம் - புளிப்புச்சுவையுள்ள விளங்காயாகும்; (எ - று.)

இடம்பொருளேவல்கள் தமக்கு அதீனமாக இருக்கும்பொழுதே மறுமைக்கு உதவியாகத் தருமஞ்செய்யாமல் பின்பு பார்த்துக்கொள்வோமென்று விட்டுப் பணத்தைச் சேர்த்துவைக்கும் புத்தியீனர், மரணகாலத்தில் தமது வாயடைத்துப் போனபொழுது தக்கவர்க்குத் தானஞ்செய்யக்கருதித் தாம் முன்பு பத்திரப் படுத்திவைத்துள்ள பொன்திரளை எடுத்துக்கொண்டுவரும்படி மனைவிமக்கள்முதலியோர்க்குக் கையால் அப்பொருட்டிரளினளவைக் காட்டினல், அவர்கள், அக்குறிப்பையறியாமையாலோ, அச்செல்வத்தை இவர்க்காகச் செலவுசெய்ய இணங்காமையாலோ, இவர் புளிவிளங்காய் வேண்டுமென்கிறூர் என்றுசொல்லி அது கொண்டுவருவர் என்பதாம். புல்லறிவாளர் செல்வம் அவர்க்குப் பயன்படாமற்போம்; பிறர்க்குப் பயன் படாமற்போதலும் உண்டு என இதில் விளங்கும்.

"கையாற் பொதித்துணையே காட்டக் கயற்கண்ணு ளதனைக் காட்டான், ஐயா விளாம்பழமே யென்னின்றீ ராங்கதற்குப் பருவமன் றென், செய்கோவெனச் சிறேர்தான்போற் சிறவாக்கட்டுரையாற் குறித்தவெல்லாம்,பொய்யே பொருளுரையா முன்னே கொடுத்துண்டல் புரிமின்கண் .ஏ"."வேற்றவரில்லா நமரூர்க்கே செல்லினும் வெகுண்டீர்போல,வாற்றுணுக்கொள்ளா தடிபுறத்து வைப்பீரே யல்லீர்போலும், கூற்றங்கொண்டோடத் தமியே கொடுசெறிக்கட் செல்லும்போழ்தின், ஆற்றுணுக்கொள்ளீ ரழகலா தறிவொன் றிலீரேபோலும்" என்ற சீவகசிந்தாமணிச் செய்யுள்களும்,"மாய்வதன் முன்னே வகைப்பட்ட நல்வினையை, ஆய்வின்றிச் செய்யாதார் பின்னை வழிநினைந்து,நோய்காண் பொழுதி னறஞ்செய்வார்க்காணமை,நாய்கணிற் கற்காணு வாறு"என்ற பழமொழிச்செய்யுளும்இங்கு அறியத்தக்கவை.

இறந்திறக - இறக இறக என்பதன் தொகுத்தல். இறவிறவி - இறவிறவி என்பதன் தொகுத்தல்; அடுக்குக்கள் - மிகுதிப் பொருளன. அறிவாம் - தனித்தன்மைப்பன்மை. பேதையார் - அறிவில்லாதவர்; அதிகாரத்தால், புல்லறிவாளர்மேல் நின்றது.பொன்னும்—உம்-உயர்வுசிறப்பு.விள+காய்= விளங்காய்; மரப்பெயர்முன்னர் இனமெல்லெழுத்து வரப்பெற்றது.

௩௨௯. வெறுமை யிடத்தும் விழுப்பிணிப் போழ்து
மறுமை மனத்தாரே யாகி —மறுமையை
யைந்தை யனைத்தானு மாற்றிய காலத்துச்
சிந்தியார் சிற்றறிவினர்.

(இ - ள்.) சிறு அறிவினர் - புல்லறிவுடையவர்கள்,—வெறுமையிடத்தும் - செல்வமில்லாதகாலத்திலும் ,விழுபிணி போழ்தும் - மிகுந்த வியாதிவந்தகாலத்திலும், மறுமை மனத்தாரே ஆகி - மறுமைக்கு உரிய தருமத்தைச் செய்யுங் கருத்தையுடையவர்களாய்,—ஆற்றிய காலத்து - (தரித்திரத்தன்மையும் நோயும் இல்லாமல்நினைத்ததைச்) செய்யக்கூடிய காலத்தில், மறுமையை - மறுமைக்கு உரிய தருமத்தை, ஐந்தை அனைத்து ஆனும்-சிறுகடுகினளவாயினும், சிந்தியார் - நினைக்கமாட்டார்; (எ - று.)

அற்பபுத்தியுடையார், தாம் தரித்திரப்படும்பொழுதும் வியாதியநுபவிக்கும்பொழுது மாத்திரமே தருமசிந்தையுடையவர்களாய், அத்துன்பங்களில்லாத காலத்தில் சிறிதும் அச்சிந்தையில்லாதவராயிருப்பர் என்பதாம்.

வெறுமையாவது - அநுபவிக்கப்படும் பொருள் எதுவு மில்லாமை.

விழு - விழுமம் என்ற உரிச்சொல்லின் விகாரம். விழுப்பிணி என்பதற்கு - துன்பந் தருகிற நோயென்றும் பொருள்கொள்ளலாம்; "விழுமஞ் சீர்மை யுஞ் சிலப்பு மிடும்பையும்" என்பது தொல்காப்பியம். மறுமை - இறந்த பின் வரும் நிலை; இங்கே, அதற்கு உரிய நல்வினைக்கு ஆகுபெயர். ஐர்தை - கீழ்வந்த 'தினை' என்பதுபோல, சிறுமைக்கு எடுத்துக்காட்டப்படுவதோர் அளவை. (௬)

௯௰௬. என்னேமற் றிவ்வுடம்பு பெற்று மறநினையார்
கொன்னே கழிப்பர்தம் வாழ்நாளை—யன்னோ,
வளவிறந்த காதற்றம் மாருயி ரன்னார்க்
கொளவிழைக்குங் கூற்றமுங் கண்டு.

(இ - ள்.) (உலகத்திற் புல்லறிவாளர்கள்), இவுடம்பு பெற்றும் - (தருமங்களைச் செய்தற்கு ஏற்ற) இந்த மானுடதேகத்தைப் பெற்றிருந்தும், —அளவு இறந்த காதல் - வரம்புகடந்த அன்பையுடைய, தம் ஆர் உயிர் அன்னார் - தமது அருமையான உயிரையொத்த உறவினரை, கொள இழைக்கும் - (தான்) எடுத்துக்கொண்டுபோதற்கு (வேண்டிய முயற்சியை)ச் செய்கிற, கூற்றம் - யமனது செயலை, கண்டும் - (தாம்) பார்த்திருந்தும், அன்னோ - ஐயோ! அறம் நினையார் - தருமத்தைச்செய்யக் கருதாதவராய், தம் வாழ்நாளை கொன்னே கழிப்பர் - தமது ஆயுளை வீணாகக்கழிப்பார்கள்; என்னே - இது என்ன அநீதி! (எ - று.)—மற்று-அசை, வினைமாற்றுமாம்,

"அரிதரிது மானிடராதலரிது" என ஔவையார் கூறியபடி கிடைத்தற்கரியதாய் நற்கதிகளை நேரிற்பெறுதற்குத் தக்கதாயுள்ள மனிதசரீரம் தமக்கு முற்பிறப்பின் நல்வினையாற் கிடைத்திருந்தும் பலர் தருமஞ்செய்யாமல் வீணே காலங்கழித்தற்கு என்ன காரணமோ? தமது மனைவி மக்கள் முதலிய மிக்க அன்புவைத்தற்கிடமான சுற்றத்தார்க்கென்று சேர்க்கப்பட்ட செல்வத்தைச் செலவுசெய்யக்கூடாதெனக் கருதுவாராயின், அவர்கள் வாழ்க்கை நிலையில்லாத தென்பதை உலகத்தில் அநுபவசித்தமாகப் பிரதிபஷ்ப் பிரமாணத்தாற் காணக் கூடுமே என்பதாம். யார்க்காகப் பொருள் சேர்க்கப்படுகிறதோ அவர்களும் நிலை யில்லாதவராதலால், செல்வத்தைச் செலவுசெய்து தானப்பயனால் நற்கதியைப் பெறுமை புத்திக்குறைவு என்க.

என்னே, அன்றே என்பன - கழிவிரக்கப்பொருளை விளக்கும். பெற்றும்—உம் - உயர்வுசிறப்பு. கொன் - பயனில்லாமை புணர்த்துவதோர் இடைச்சொல். கூற்றம் - (உடலுயிர்களைக்) கூறுபடுத்துவது; அல்லது, (ஆயுளைப்) பகுப்பது எனக் காரணப்பெயர். கொள - உயிர்கொள்ள. ஆருயிரன்னார் - உயிர் போல இன்றியமையாதவராகப் பாவிக்கப்பட்டவர். கூற்றமும் கண்டு - உம்மை மாறுக. (௩௦)

௩௪ ஆம் அதிகாரம்.—பேதைமை.

அஃதாவது - யாதொன்றையும் அறியாமை; முழுமூடத்தனம். சில அறிந்து சில அறியாமையாகிய புல்லறிவாண்மைக்குப் பின் யாதும் அறியாமையாகிய பேதைமை வைத்தற்கு இயைபுடையதாதலறிக. இச்சம்பந்தம் தோன்ற, திருக்குறளிலே புல்லறிவாண்மையின் முன் பேதைமை வைக்கப்பட்டவாறும் காண்க. பேதைமை புல்லறிவாண்மை என்ற இரண்டையும் மயக்கத்தின் வகை யென்றார் பரிமேலழகர். பேதைமை - பண்புப்பெயர்.

௩௩௧ கொலைஞ ருலையேற்றித் தீமடுப்ப வாமை
நிலையறியா தந்நீர் படிந்தாடி யற்றே
கொலைவல் பெருங்கூற்றங் கோட்பார்ப்ப வீண்டை
வலையகத்துச் செம்மாப்பார் மாண்பு.

(இ - ள்) கொலை வல் - கொல்லுதல்தொழிலிலே வல்ல, பெருங் கூற்றம் - பெரிய யமன், கோள் பார்ப்ப - (தம் உயிரைக்) கொண்டுபோகுஞ் சமயத்தை எதிர்பார்த்துக்கொண்டிருக்க, ஈண்டை வலையகத்து - இவ்வுலகவாழ்க்கையாகிய வலையினிடத்திலே, செம்மாப்பார் - மிகக் களித்திருப்பவரது, மாண்பு - தன்மையானது,—கொலைஞர் - கொலைசெய்பவர், உலை ஏற்றி - உலை நீர்ப்பாத்திரத்தை அடுப்பின்மேல் வைத்து, தீ மடுப்ப - நெருப்பை மூட்டி எரிக்கையில், ஆமை-(அப்பாத்திரத்தில் இடப்பட்ட)ஆமை, நிலை அறியாது -(தனக்கு வந்திருக்கிற அபாய) நிலைமையைச் சிறிதும் உணராமல், அ நீர் படிந்து ஆடி அற்று - அவவுலைநீரில் முழுகி விளையாடினாற் போலும்; (எ - று.)—மிக்க பேதைமை யென்றபடி.

ஆமையைச் சமைக்கத் தீமூட்டியவிடத்து அது அறிவில்லாமல் உலைநீரில் விளையாடுவதுபோல, தம்முயிரைக்கொள்ள யமன்சித்தனாயிருக்கையில் மனிதர்கள் உலகவாழ்க்கையில்மகிழ்வது அறிவில்லாமை என்பதாம். "வெறியயர்வெங்களத்து வேன்மகன் பாணி, முறியார் நறுங்கண்ணி முன்னர்த்

தயங்க, மறிகுளகுண்டன்ன மன்னுமகிழ்ச்சி, அறிவுடையாளர்கணில்" என்றசெய்யுளை இங்கு ஒப்பிடுக. மரணத்தையஞ்சி மறுமைமாற்கதிக்கு உரிய முயற்சிசெய்க வென்றவாறு. 'ஈண்டைவலை' என்ற உருவகத்தை அங்கமாகக் கொண்டுவந்த உவமையணி.

ஆடி-ஆடினால் என்னும் எச்சத்தின் திரிபு. ஈண்டை-ஐயீற்றுடைக் குற்றுகரம். தம்மை நல்வழிச்செல்லவொட்டாது பந்தப்படுத்துதலால், சம்சாரத்தை 'வலை' என்றார். செம்மாப்பார்—செம்மா - பகுதி; இது - இறுமா, அலமா, சோகா என்பன போல ஒருசொல். பெருமையென்னும் பொருள் தரும் 'மாண்பு' என்னுஞ் சொல் - இங்கே எதிர்மறையிலக்கணையாய், இழிவான தன்மைக்கு வந்தது. (௧)

௩௩௨. பெருங்கட லாடிய சென்றா ரொருங்குடன்
ஓசை யவிந்தபி னாடுது மென்றற்றால்
இற்செய் குறைவினை நீக்கி யறவினை
மற்றறிவா மென் றிருப்பா ர் மாண்பு.

(இ - ள்.) 'இல் செய் குறைவினை நீக்கி-குடும்பத்துக்குச் செய்யவேண்டிய காரியக்குறைகளையெல்லாம் தீர்த்து, மற்று அறவினை அறிவாம்-பின் தருமகாரியஞ்செய்ய ஆலோசிப்போம்,' என்று இருப்பார் - என்று கருதி வீணே காலங்கழிப்பவரது, மாண்பு-தன்மையானது,—பெருங்கடல் ஆடிய சென்றார் - பெரிய சமுத்திரத்தில் நீராடுதற்குப் போனவர், ஓசை ஒருங்கு உடன் அவிந்த பின் ஆடுதும் என்று அற்று - '(இக்கடலின்) ஒலிமுழுவதும் ஒருசேர அடங்கினபின்பு நீராடுவோம்' என்று காத்திருந்தாற்போலும்.

கடலின் ஒலி ஓயாதவாறுபோல, சமுசாரத்தின் காரியமும் என்றுங் குறை தீர முடியாததாதலால், அதன்பின்பு செய்வோமென்பது பேதைமையென்பதாம். "திரையவித்து நீராட லாகா வுரைப்பார், உரையவித் தொன்றுஞ்சொல் வில்லை - அரைசராய்ச, செய்தூமா மென்னினு மாகா' தனவரையாற், செய்தவர்க்கே யாகுந் திரு" என்ற செய்யுளோடு இதனை ஒப்பிடுக. உவமையணி.

ஒருங்கு, உடன் - ஒருபொருட்பன்மொழி; இரண்டும், எஞ்சாமைப் பொருளுணர்த்தும் இடைச்சொற்கள். என்று - என்றால் என்னும் எச்சம் திரிந்தது. மற்று - விரையாமல் என்றவாறு. அறிவில்லாதவர்களின் தன்மையை 'மாண்பு' என்றது, பிறதுறிப்புவகையால், அவர் கருத்தையெடுத்துக் காட்டிப் பரிகாசஞ் செய்தபடியாம். (௨)

௩௩௩. குலந்தவங் கல்வி குடிமைமூப் பைந்தும்
விலங்காம லெய்தியக் கண்ணு—நலஞ்சான்ற

மையறு தொல்சீ ருலக மறியாமை
செய்யிலாப் பாற்சோற்றி னேர்,

(இ - ள்.) குலம்-உயர்குடிப்பிறப்பும், தவம்-விரதவொழுக்கமும், கல்வி-படிப்பும், குடிமை - (செல்வத்தாலாகும்) குடித்தனவளமும், மூப்பு - பிராய முதிர்ச்சியும், ஐந்தும் - (ஆகிய) இவ்வைந்தும், விலங்காமல்-தவறாமல், எய்தியக்கண்ணும் - (ஒருவனுக்கு) சேர்ந்த விடத்தும், (அவன்), நலம் சான்ற-பெருமை மிக்க, மை அறு தொல் சீர்-குற்றமில்லாத பழமையான சிறப்பை புடைய, உலகம்-(மறுமையில் அடையத்தக்க சுவர்க்கம் மோக்ஷம் என்னும்) உலகங்களின் தருநிலை, அறியாமை-அறியாதிருப்பது,—நெய் இலா பால் சோற்றின் நேர்-நெய்யில்லாத வெண்ணிறமான சோற்றிற்குச் சமமாம்.

சோறு சுத்தமாய் வெண்ணிறம் நல்லபக்குவம் சாரமுடைமை முதலிய சிறப்புக்களோடு கூடியிருந்தாலும் நெய்யில்லாவிட்டால் அது "நெய்யில்லா வுண்டி பாழ்" என்றபடி இகழப்படுவதுபோல, குலம் முதலியவை ஒருவனுக்கு அமைந்திருந்தாலும்மறுமையில் நல்லுலகம் பெறுதற்கு ஏற்ற முயற்சியை அறியாத பேதைமை இகழப்படும் என்பதாம். உவமையணி.

நேர் - உவமவுருபு. தவமாவது - மனம் பொறிவழிபோகாமல் நிற்றற்பொருட்டு விரதங்களால் உணவு சுருக்குதல் முதலியன. குடிமை - பண்புப்பெயர். முதலடியிற் பெயர்ச்செவ்வெண், ஐந்து என்னுந் தொகைபெற்றது. தொல்சீர் - பண்புத்தொகை: தொன்றுதொட்டு வந்த புகழெனக் உலகமறியாமை - உலகத்தாரோடு ஒப்பவொழுகும் ஒழுக்கத்தை உணராமை எனினும் அமையும்; "உலகத்தோடொட்ட வொழுகல் பலகற்றுங், கல்லா ரறிவிலாதார்" என்பது காண்க. 'நெய்யிலா' என்பது - சோற்றுக்கு அடைமொழி. பாற்சோறு - பால்போன்ற சோறு; இவ்வுவமைத்தொகை, வெண்ணிறமுடைய சோறென்ற மாத்திரமாய் நின்றது. (௩)

௫௫௪. கன்னனி நல்ல கடையாய பாக்களிற்
சொன்னனி தாமுணரா வாயினு—மின்னினியே
நிற்ற லிருத்தல் கிடத்த லியங்குதலென்

ற்றவர்க்குத் தாமுதவ லான்.

(இ - ள்.) சொல் - (பிறர்சொல்லுஞ்) சொற்களை, கனி - நன்றாக, தாம் உணரா ஆயினும் - தாம் (கேட்டு) அறிந்துகொள்ளமாட்டாவாளுலும்,—உற்றவர்க்கு - (தம்மை) அடைந்தவர்கட்கு, இன்னினியே - (அவர்கள் தம்மிடம்வந்த) அந்தந்தப்பொழுதிலே, நிற்றல்-(மேலே) நிற்றலும், இருத்தல்-(மேல்)உட்காருதலும், கிடத்தல் - (மேற்) படுத்தலும், இயங்குதல்-(மேலே) நடத்தலும், என்ற - என்றகாரியங்கட்கு, தாம் உதவலான்-தாம் (இடமாக) உபயோகப்படுதலாலே,—கல் - கற்கள், கடை ஆய மாக்களின்-கீழ்ப்பட்ட மனிதர்களைக்காட்டிலும், கனி நல்ல - மிகவும் நல்லவை; (எ - று.)

பிறர் சொன்னதைத் தாம் அறியாத தன்மையில் மூடர்களும் கல்லும் சமமாயினும், வந்தவர்க்கெல்லாம் நிற்கவும் உட்காரவும் படுக்கவும் நடக்கவுமாகப் பலவாறு விரும்பியபடியெல்லாம் பயன்படுகிற கல்லினும், பிறர்க்கு எந்த விதத்திலும் உதவாத பேதையர் கீழ்ப்பட்டவர் என்பதாம்,

உபமேயத்தினும் உபமானத்திற்குச் சிறப்பைவிளக்கியதனால், வேற்றுமையணி; ஒன்றுக்கும் உதவாமையாகிய உபமேயத்தினது குற்றத்தினால் உபமானமாகிய கல்லுக்கு மேன்மையைக் கூறியுள்ளது, அகமலர்ச்சியணி; இவ்விரண்டணிகளும் பாலும் நீரும் கலந்தாற்போல [வேறுபாடுதோன்றாது] கலந்துவந்தது, கலவையணி. பரிகாசச்சுவை தோன்றக்கூறியவாறு.

கனி - மிகுதியுணர்த்தும் உரிச்சொல்; இது-இரண்டாம் அடியில் முழுவதும் என்ற பொருளில் வந்தது. இன்னினியே - இப்பொழுதே என்றபடி; இனி இனி என்ற இடைசொல்லடுக்கின் தொகுத்தல்: கீழ் 'யாக்கைநிலையாமை' என்ற அதிகாரத்திலும் "இன்னினியேசெய்க அறவினை—இன்னினியே" என வந்ததுகாண்க. மூன்றும் அடியில், நிற்றல்முதலிய பெயர்ச்சொல்லெண் தொகைபெறாது வந்தது. மாக்களின், ஐந்தாமுருபு - எல்லைப்பொருளது; இப்படி உபமான உபமேயசம்பந்தத்தில் வரும் எல்லைப்பொருளை உறழ்பொருவு என்பர். (௪)

௩௩௫. பெறுவதொன் றின்றியும் பெற்றானே போலக்
கறுவுகொண் டேலாதார் மாட்டுங்—கறுவினுக்
கோத்தின்னா கூறி யுரையாக்கால் பேதைக்கு
நாத்தின ஞு நல்ல சுனைத்து.

(இ - ள்.) பெறுவது ஒன்று இன்றியும் - (தன்னால்) பெறப்படும் பயன் சிறிதும் இல்லாதிருந்தும், பெற்றானே போல-ஒருபயனைப் பெற்றவன்போலவே, எலாதார்மாட்டும் - தகாதவர்களிடத்திலும், கறுவுகொண்டு - கோபங்கொண்டு, கறவினால் - தணியாத அக்கோபத்தினால், இன்னா - துன்பந்தருஞ் சொற்களை, கோத்து - தொடர்ச்சிப்படுத்தி, கூறி - சொல்லி, உரையாக்கால் (அச்சொற்களின் பொருளை) விளக்குதலுஞ் செய்யாவிட்டால், பேதைக்கு - அறிவில்லாதவனுக்கு, நல்ல சுனைத்து - நல்ல தினவானது, நா நின்றும் நாக்கை வருத்துவது (போலும்), (எ - று.)

ஒருபயனுமில்லாமலே மிக்க ஊக்கத்தோடு எப்படிப்பட்டவர் மேலும் பகைமைபாராட்டி நிந்தனைச்சொற்களை நூதனமாகக் கற்பித்துச்சொல்லி விவரிக்காவிட்டால், மூடனுக்குத் திருப்தியில்லை யென்பதாம்.

அறிவில்லாதவர் இயல்பாகப் பிறர்மீது பழிமொழிகளைக் கூறுதற்கு, (தற்குறிப்பேற்றவுருபுகொடாமல்) நா தினவுதின்னுதலைக் காரணமாகக் கற்பித்துக்கூறியது, உய்த்துணரோதுத்தற்குறிப்பேற்றவணி.

பெற்றானே—ஏ தேற்றம். கறுவு-முதனிலைத்தொழிற்பெயர். எலாதார் மாட்டும் - செல்வம் அதிகாரம் பெருமை முதலியவற்றால் தம்மினும் மேம்பட்டவரிடத்தும் என்றபடி. கூறுதல் உரைத்தல்என்பவற்றை ஒருபொருட் பன்மொழியாகவுங் கொள்ளலாம். பெற்றான்போல - பெறுபவன் போல; துணிவு பற்றி எதிர்காலம் இறந்தகாலமாக வந்த காலவழுவமைதி. 'நாத் தின்னும் நல்ல சுனைத்து'என்றது, பரிகாசச்சுவையைவிளக்குவது. இதில், "உண்டற்குரிய வல்லாப் பொருளை, புண்டனபோலக் கூறலுமரபே"என்ற வழுவமைதி யிருத்தலையுங் காண்க. (௨)

௩௫௩ தங்கண் மரபில்லார் பின்சென்று தாம்அவரை
எங்கண் வணக்குதும் என்பவர்—புன்கேண்மை
நற்றளிர்ப் புன்னை மலருங் கடற்சேர்ப்ப
கற்கிள்ளிக் கையிழந் தற்று

(இ - ள்) நல் தளிர் புன்னை - அழகிய தளிர்களையுடைய புன்னைமரங்கள், மலரும் - பூக்கப்பெற்ற, கடல் சேர்ப்ப - கடலின் துறைமுகத்தையுடைய (பாண்டிய) ராசனே[1]—தம்கண் மரபு இல்லார்பின் - தம்மிடத்து (அடக்கம் முதலிய) நல்லொழுக்கம் இல்லாதவர்களிடத்திலே, தாம் சென்று—, அவரை எம்கண் வணக்குதும் - அவர்களை நம்மிடம் வணங்கியிருக

ச்செய்வோம், என்பவர் - என்று சொல்பவர்களது, புல்கேண்மை - இழிவான சேர்க்கை, கல் கிள்ளிக்கை இழந்தது அற்று - கல்லைக்கிள்ளிக் கையைப் போக்கிக் கொண்டதுபோலாம், (எ - று)

இயல்பிலே சிறிதும் நற்குணம் நற்செய்கை யில்லாதவரை அடக்கிச் சுவாதீனஞ்செய்யப் பிரயத்தனப்படுவது, அசாத்தியமும் தீங்குவிளைப்பது மாய்க் கல்லைக்கிள்ளத்தொடங்கிக் கைநோவையுண்டாக்கிக்கொள்ளுதலைப் போலுதலால், பேதைமை யென்பதாம் "கற்கிள்ளிக் கையுய்ந்தாரில்" என்ற பழமொழியிலும் இஃதே, ஒழுக்கமில்லாத பேதையர்கள், எவராலும் தாம் நல்வழிப்படுத்தப்படாமையோடு, தம்மை நல்வழிப்படுத்த முயல்பவர்க்கு மிக்க துன்பத்தையுஞ் செய்வர் என்றுங் கருத்துக்கொள்ளலாம் உவமையணி

புன்கேண்மை யென்றது, இங்கே ஒருதலைச் சிநேகத்தை மூன்றாம் அடி பாண்டியநாட்டின் நெய்தனிலச்சிறப்புக் கூறும் புன்னை - அந்நிலத்துக்கு உரிய மரம் சேர்ப்பு - நெய்தனிலத்து ஊரின் பெயர் (௬)

௩௩௭. ஆகா தெனினு மகத்துநெய் யுண்டாகிற்
போகா தெறும்பு புறஞ்சுற்றும்—யாதுங்
கொடாஅ ரெனினு முடையாரைப் பற்றி
விடாஅ ருலகத் தவர்

(இ - ள்) ஆகாது எனினும் - (தமக்கு உண்ணக்கிடைத்தல்) இல்லையாயினும், அகத்து நெய் உண்டு ஆகில் - ஒருபாத்திரத்தினுள் நெய்இருக்குமானால், எறும்பு - எறும்புகள், போகாது (அப்பாத்திரத்தை விட்டு) நீங்காமல், புறம் சுற்றும்-வெளிப்பக்கத்திற் சுற்றிக்கொண்டேயிருக்கும், (அதுபோல),—யாதும் கொடார் எனினும் ஒருசிறிதுபொருளையும் கொடாதவர்களானாலும், உடையாரை - செல்வமுள்ளவர்களை, உலகத்தவர் - உலகத்திலுள்ள சனங்கள், பற்றி-சேர்ந்து, விடார்-விட்டுநீங்கமாட்டார், (எ-று)

உட்புகுந்து நெய்யை உண்ணக்கூடாமலிருந்தும் அப்பாத்திரத்தை எறும்புகள் ஆசையினால்விடாமற் சுற்றிக்கொண்டிருப்பதுபோல, தம்விருப்பத்தின்படி ஒருபொருளும் பெறக்கூடாமலிருந்தும் செல்வமுடையாரைப் பேதைகள் ஆசையினால் விடாமற் சுற்றிக்கொண்டிருப்பார்கள் என்பதாம், எடுத்துக்காட்டுவமையணி.

செல்வமுள்ளவரை 'உடையார்' என்பதும், செல்வமில்லாதவரை 'இல்

லார்' என்பதும் - வழக்கு; "உடையார்முன் இல்லார்போல" எனத் திருக்குறளிலுங் காண்க. அளபெடையிரண்டும், செய்யுளோசைநிறைப்பன. பின்னிரண்டடியில், அளபெடை ஒன்றி வந்தது, அளபு என்னுந் தொடை.

௩௩௫. நல்லவை நாடோறு மெய்தா ரறஞ்செய்யா
ரில்லாதார்க் கியாதொன்று மீகலா—ரெல்லா
மினியார்தோள் சேரா ரிசைபட வாழார்
முனியார்கொ லும்வாழு நாள்.

(இ - ள்.) (மூடர்கள்),—நாள்தோறும் - தினந்தோறும், நல்லவை-நற்குணநற்செய்கைகளை, எய்தார் - அடையார்கள்; அறம் செய்யார்-தருமஞ்செய்யமாட்டார்கள்; இல்லாதார்க்கு - ஏழைகட்கு, யாதொன்றும் ஈகலார்-எதையுங் கொடுக்கமாட்டார்கள்; எல்லாம் இனியார் தோள் சேரார்-குணஞ்செயல்களிலெல்லாம் இனியரான தம்மனைவியரது தோள்களைச் சேரமாட்டார்கள்; இசை பட வாழார் - கீர்த்தியுண்டாக வாழமாட்டார்கள்; (இப்படிப்பட்டவர்), தாம் வாழும் நாள் எல்லாம் முனியார்கொல் - தாங்கள் பிழைத்திருக்குங் காலங்களையெல்லாம் வெறுக்கமாட்டார்களா? (எ - று.)

அறம்பொருளின்பங்களைத் தாம் அடையாமலும், பிறர்க்குத்தானதருமங்கள்செய்து இம்மைக்குப் புகழும்மறுமைக்குப் புண்ணியமும்பெறாமலும் வீண்காலங்கழிக்கிற அறிவில்லாதார்க்குத் தம்வாழ்நாளில்வெறுப்பில்லாமலிருப்பது வியக்கத்தக்க தென்பது கருத்து; இதில், அவர்கள் இருத்தலும் இறத்தலும் சம மென்பதும் தொனிக்கும். 'இனியார்தோள் சேரார்'என்றதற்கு-விலைமகளிரைச் சேர்வர் என்று கருத்துக் கொள்க.

நல்லவை என்றது. கல்வி கேள்வி நீதிவழியிற்பொருள்சேர்த்தல் முதலியவற்றை. நல் அவை எனப் பிரித்து, சிறந்த சபையைச் சேரமாட்டார்கள் எனினும் அமையும். எய்தார் என்ற எதிர்மறைமுற்றில், எய்து - பகுதி; (அடைந்தாரென்ற பொருளில், எய் என்னும் பகுதியின்மேற்பிறந்த உடன்பாட்டு முற்றாம்) கீர்த்தி, இல்லறத்தில்வழுவாதார்க்கு இம்மைப் பயனாய் இவ்வுலகில் நிகழ்ந்து நிலைபெறுவ தாதலால், இசைபடவாழ்தல் இறுதியிற கூறப்பட்டது; திருக்குறளில் 'புகழ்' என்னும் அதிகாரம் இல்லறவியலின் இறுதியில் வைக்கப்பட்ட வாறுங் காண்க. கொல்-வினாவுவகையால், இழிவைவிளக்கும்.

இல்லாதார்க் கியாதொன்றும் - இங்கே குற்றியலிகரம் அலகுபெறவில்லை;'க்ரும் தளையும் சிதையின் குற்றியலிகர உகரங்களும் அளபெடையும் மெய்யெழுத்தும் அலகுபெறா தற்கும்'"இல்லாதார்க்'என்ற தேமாங்காய்ச்சீரின்முன் 'யா'என நேர்வருதல் பொருந்துமே யன்றி,'கியா'என நிரை வருதல் வெண்டளைக்கு ஒவ்வாமையை அலகிட்டுக் காண்க. (அ)

௩௩௯. விழைந்தொருவர் தம்மை வியப்ப வொருவர்
விழைந்திலே மென்றிருக்குங் கேண்மை—தழங்குரற்
பாய்திரைசூழ் வையம் பயப்பினு மின்னாதே
யாய்நல மில்லாதார் மாட்டு.

(இ - ள்.) ஆய் நலம் இல்லாதார்மாட்டு - ஆராய்தற்குஉரிய நல்லறிவு இல்லாத மூடர்களிடத்தில், ஒருவர் விழைந்து தம்மை வியப்ப - (யாராயினும்) ஒருவர் (வந்து) விரும்பித் தம்மைக் கொண்டாட, ஒருவர் விழைந்திலேம் என்று இருக்கும் - (அங்ஙனம் கொண்டாடப்பட்ட) மற்றொருவர் (நாம்) விரும்பமாட்டோமென்று எற்றுக்கொள்ளாதிருக்கிற, கேண்மை - சினேகமானது,—தழங்கு குரல்-முழங்குகின்ற ஒலியையுடைய, பாய்திரை-பாய்ந்துவருகிற அலைகளை யுடைய கடல், சூழ் - சூழ்ந்த, வையம்-பூமிமுழுவதையும், பயப்பினும் - தருவதாயிருந்தாலும், இன்னாது - (சான்றோர்க்கு) இனிமையாயிராது; (எ - று.) ஏ - தேற்றம்.

தம்மைவிரும்பி வலியவந்துசினேகித்தவரைத் தாம்சினேகியாத மூடர்களின் சேர்க்கை, எவ்வளவு பயன்தருவதானாலும், நிருப்பிகமானதன்று என்பதாம். தம்மை ஒருவர் விரும்பாராயினும், தாமாக வலியப்போய்ச்சினேகித்தல் பெரியோரிடத்தாயின் பின்பு இனிமைதருவதாம் என்பது தோன்ற, 'இன்னாதே ஆய்நலமில்லாதார்மாட்டு' என்றார்.

பாய்திரை - அன்மொழித்தொகை யென்றாவது, அடையடுத்த சினையாகுபெயரென்றாவது கொள்ளத்தக்கது. பயப்பினும், உம் - உயர்வுசிறப்பு; இது - ஒருபயனையுந் தாராமை தோன்ற நின்றது. ஆய் நலம் - சிறந்த நற்குணமுமாம். கேண்மை - இங்கு, ஒருதலைச்சிநேகம்; எதிர்மறையிலக்கணையால், போலிச் சிநேக மென்றவாறுமாம். தழங்குகுரல் என்பது-தழங்குரல் என்று விகாரப் பட்டது; "தழங்குரன் முரசிற் சாற்றி" என்றார் சீவகசிந்தாமணியாரும். (௯)

௩௪௦. கற்றனவுங் கண்ணகன்ற சாயலு மிற்பிறப்பும்
பக்கத்தார் பாராட்டப் பாடெய்துந் தானுரைப்பின்
மைத்துனர் பல்கி மருந்திற் றணியாத
பித்தனென் றெள்ளப் படும்.

(இ - ள்.) கற்றனவும் - (ஒருவன்) கற்ற கல்விகளும், கண் அகன்ற சாயலும் - (அவனிடத்து) மிகுதியாகவுள்ள மென்மைக்குணமும், இல் பிறப்பும் - (அவனது) உயர்குடிப்பிறப்பும், (என்னும் இவையெல்லாம்), பக்கத்தார் பாராட்ட - அயலார் கொண்டாட, பாடு எய்தும் - பெருமைபெறும்; (அங்ஙனம் இல்லாமல்), தான் உரைப்பின் - (தன்கல்வி முதலிய சிறப்புக்களை ஒருவன்) தானாக எடுத்துச்சொன்னால், மைத்துனர் பல்கி - (அவனுக்குப்) பலமைத்துனர் ஏற்பட்டு, (அவர்களால்), மருந்தின் தணியாத பித்தன் என்று எள்ளப்படும் - மருந்தினால் பரிகரிக்கமுடியாத பைத்தியமுடையவனென்று (அவன்) இகழப் படுவான்; (எ - று.)

தன்சிறப்புக்களைப் பிறர்கூறினாற் பெருமையுண்டு; அங்ஙனமின்றி அறிவில்லாமையால் தற்புகழ்ச்சிசெய்பவன் பரிகாசத்துக்கே பாத்திரமாவன் என்பதாம்; "தன்னை வியப்பிப்பான் தற்புகழ்தல் தீச்சுடர், நன்னீர் சொரிந்து வளர்த்தற்றால்" என்றார் பிறரும்.

இங்கே 'மைத்துனர்' என்றது, பரிகாசஞ்செய்பவர்களை; அவர்களே பரிகசித்தற்கு உரியவராதலால். மைத்துனன் - மனைவியின் உடன்பிறந்தவனும், அத்தைமகனுமாம். பாராட்டல் - பார் ஆட்டல் எனப் பிரித்து, பூமியில்வழங்கச் செய்தலெனக் காரணப்பொருளுரைப்பர்; தணியாத என்பது - பித்துக்கு அடைமொழி. "சாயல் மென்மை" என்னுந் தொல்காப்பியச் சூத்திரத்தால், சாயல் என்பது - ஐம்பொறிகளாலும் நுகரப்படும் பலவகை மென்மைகளையும் உணர்த்துவதோர் உரிச்சொல்லாதலுணர்க. (௪0)

௱௫ - ஆம் அதிகாரம்.—கீழ்மை.

அஃதாவது - கீழ்மக்களது தன்மை. இது - புல்லறிவாண்மை பேதைமைகளின் காரிய மாதலால், காரணகாரியமுறைமைபற்றி, அவற்றின்பின் வைக்கப் பட்டது.

௱௪௧. கப்பி கடவதாக் காலத்தன் வாய்ப்பெயினுங்

குப்பை கிளேப்போவாக் கோழிபோன்—மிக்க
கனம்பொதிந்த நூல்விரித்துக் காட்டினுங் கீழ்தன்
மனம்புரிந்த வாறே மிகும்.

(இ - ள்.) காலே - (உணவுவேண்டிய) காலத்திலே, கப்பி - தானியத்தை, கடவது ஆ - போதுமான அளவினதாக, தன் வாய் பெயினும்-தனது வாயிற் (பிறர் கொண்டுவந்து) போகட்டாலும், குப்பை கிளேப்பு ஓவா - (தன் இயல்பான) குப்பைகிளறுந்தொழிலை நீங்காத, கோழி போல்—,—மிக்க கனம் பொதிந்த - மிக்க மகிமை பொருந்தின, நூல்-சாஸ்திரங்களின் பொருளை, விரித்து காட்டினும் - (அறிவுடையார்வந்து) விவரமாகத் தெரிவித்தாலும், கீழ்-கீழ்மகன், (தன்னுர்க்குணத்தை விடாமல்), தன் மனம் புரிந்த ஆறே மிகும் - தன் மனம் விரும்பினபடியே மிக்குச்செல்வான் [வரம்புகடந்து நடப்பான்]; (எ - று.)

தன்முயற்சியில்லாமல் நல்லபொருள் கிடைத்தாலும் தீயதை விடாமை, கோழிக்குப்போலக் கீழோர்க்கு இயல்பு என்பதாம். உவமையணி.

கப்பி - நொய். காலே - உதயகாலமுமாம். கிளேப்பு - தொழிற்பெயர். ஓவா - ஈறுகெட்ட எதிர்மறைப்பெயரெச்சம்; ஓவு-பகுதி; இது ஒருவு என்பதன் மரூஉ எனப்படும். நூலுக்கு மிக்க கனம் - சிறந்த உறுதிப்பொருள்களைக் கூறுதல். இழிவுதோன்ற, 'கீழ்' என அஃறிணையாற் கூறினர்; இது-கீழ்மகனுக்குப் பண்பாகுபெயர். (௪)

௩௪௨. காழாய கொண்டு கசடற்றார் தஞ்சாரற்
றாழாது போவா மெனவுரைப்பிற்—கீழ்தா
னுறங்குவா மென்றெழுந்து போமாமஃ தன்றி
மறங்குமா மற்றொன் றுரைத்து.

36

௩௪௨ நாலடியார் [பொது

(இ - ள்.) 'காழ் ஆய கொண்டு கசடு அற்றார் தம் சாரல் - உறுதியான

நற்பொருள்களை அறிந்து குற்றம் நீங்கினவர்களான பெரியோர்கள் பக்கலில், தாழாது போவாம்-தாமதமில்லாமற் சென்று சேர்வோம்', எனவுரைப்பின்-என்றுசொல்லி (த் தெரிந்தவனொருவன் கூட) அழைத்தால்,—கீழ்-கீழ்மகன்,—உறங்குவாம் என்று - 'தூங்குவோம்' என்றுசொல்லி, எழுந்து போம் - (அவ்விடம்விட்டு) எழுந்திருந்து போய்விடுவான்; அஃது அன்றி-அதுவுமல்லாவிட்டால், மற்று ஒன்று உரைத்து-வேறுயாதாயினும் ஒருகாரணத்தைக் கற்பித்துக்கூறி, மறங்கும் - மறுத்துச்செல்வான்; (எ - று.)—'ஆம்' இரண்டும், 'தான்' என்பதும் - அசைகள்.

தெரிந்தவிடத்தில் கல்விஷயங்களைக் கேட்பதற்குப் போவோமென்று ஒருவன் வலியவந்து கூப்பிட்டாலும், கீழ்மகன்யாதாயினும் தடைசொல்லி மறுத்துப்போவான் என்பதாம். தன்மைநவிற்சியணி. நல்லவனது தன்மை மற்றவனையும் நல்லவனுக்குதல்போல, கெட்டவனது தன்மை மற்றவனையுங் கெட்டவனுக்குதல் என இதில் விளங்கும்.

ஆய - இறந்தகாலப் பலவின்பால் வினையாலணையும்பெயர். கொண்டு அற்று ரென இயையும். போவாம், உறங்குவாம்-முன்னிலையை உளப்படுத்திய தன்மைப்பன்மைகள்; நீயும் நானும் என்க; "அம் ஆம் என்பன முன்னிலையாரையும்,...தன்னொடு படுக்குந் தன்மைப் பன்மை" என்பதுகாண்க. உறங்குவாம் என்பதைத் தனித்தன்மையாகவுங் கொள்ளலாம். அஃது என்பதன் ஆய்தம், இங்கே மெய்போல ஒலித்தது; உயிர்போல ஒலியாமையை அலகிட்டுக் காண்க. ஒன்று - ஒருகாரணத்துக்கு எண்ணலளவாகு பெயர். உறங்குதல் தாமசகுணத்தின் காரியமாதலால், அதுவே இங்கு எடுத்துக் கூறப்பட்டது. (௨)

௩௪௩. பெருநடை தாம்பெறினும் பெற்றி பிழையா
தொருநடைய ராகுவர் சான்றோர்—பெருநடை
பெற்றக் கடைத்தும் பிறங்கருவி நன்னாட
வற்றா மொருநடை கீழ்.

(இ - ள்.) பிறங்கு - விளங்குகிற, அருவி - மலையருவிகளையுடைய, நல்-சிறந்த, நாட - (பாண்டிய) நாட்டையுடைய அரசனே!—சான்றோர்-பெரியோர், பெருநடை தாம்பெறினும்-மிக்க செல்வத்தைத் தாம் பெற்றாலும், பெற்றிபிழையாது-தம் இயல்பாகிய பெருமைக்குணம் மாறாமல், ஒருநடையர் ஆகுவர் - (எப்பொழுதும்) ஒரேவகைப்பட்ட நடத்தையுடையவராவர்; கீழ் - கீழ்மகன், —பெருநடை பெற்றக்கடைத்தும் - மிக்க செல்வத்தை அடைந்தவிடத்து, ஒரு நடைவற்று ஆம் - (முந்தியநடைக்கு வேறுபட்ட) ஒருநடையை வல்லவனுவன்; (எ - று.)

எவ்வளவு செல்வம் வந்தாலும் மேலோரது குணம் மாறாது; கீழோர் செல்வம் வந்தமாத்திரத்தே குணம் மாறிவிடுவர் என்பதாம்.

நடை-செல்வமாகுதலை "நடை வழி யொழுக்கம் செல்வம்" என்றதனா லுமறிக. பலவிடங்களிலும் நடப்பதுபற்றி, நடையென்பது-செல்வத்திற்குக் காரணப்பெயர்போதலும்; இனி, பெருநடை என்புதற்கு-பெரியசிறப்புஎன்றுடைரைப்பாருமுளர். பெற்றக்கடைத்து-எதிர்காலவினையெச்சம்.உம் இசைநிறை.வற்று-வல் என்னும் பண்பினடியாப் பிறந்த குறிப்புமுற்று.ஆம் அசை.கீழ்மகனது இழிவு தோன்ற,'கீழ் வற்று'எனஅஃறிணையாற் கூறினர்.

௩௪௪. தினையனைத்தே யாயினுஞ் செய்தநன் றுண்டாற்
பனையனைத்தா வுள்ளுவர் சான்றோர்—பனையனைத்
தென்றுஞ் செயினு மிலங்கருவி நன்னாட
நன்றில நன்றறியார் மாட்டு.

(இ - ள்.) இலங்கு - விளங்குகிற, அருவி - மலையருவிகளையுடைய, நல் சிறந்த, நாட - (பாண்டிய) நாட்டையுடைய அரசனே!—தினை அனைத்து ஏ ஆயினும் - தினையென்னும் சிறியதானியத்தின் அளவேயானாலும், செய்த நன்று -(ஒருவன்) செய்த உபகாரத்தை, உண்டால்-(தாம்) அனுபவித்தால், (அதனை), சான்றோர்-பெரியோர், பனை அனைத்து ஆ - பனைமரத்தவ்வளவு பெரிதாக, உள்ளுவர்-நினைப்பார்கள்; என்றும்-எப்பொழுதும், பனை அனைத்து-பனைமரத்தவ்வளவு பெரிதான உபகாரத்தை, செயினும்-செய்தாலும், நன்று அறியார் மாட்டு - செய்ந்நன்றியறியாதவர்களிடத்தில், நன்று இல- (அவ்வுபகாரங்கள்) சிறப்பில்லாதனவாம்; (எ - று.)

தமக்குப் பிறர்செய்த சிறிய உபகாரத்தையும் பெரியதாக நினைப்பது, சான்றோரியல்பு; பெரிய உபகாரத்தையும் ஒருபொருளாக நினையாமலிருப்பது, கீழ்மக்கள் தன்மை என்பதாம். "தினைத்துணை நன்றி செயினும் பனைத்துணையாக், கொள்வர் பயன்தெரிவார்" என்ற திருக்குறளையும், அதன் உரையில் பரிமேலழகர் 'தினை பனை என்பன - சிறுமை பெருமைகட்குக் காட்டுவன சில அளவை' என்று கூறியதையும் அறிக. பனையென்பது - மரப்பெயராய்ப் பெருமை குறிக்கும். (௪)

௩௪௫. பொற்கலத் தூட்டிப் புறந்தரினு நாய்பிற
ரெச்சிற் கிமையாது பார்த்திருக்கு—மச்சீர்
பெருமை யுடைத்தாக் கொளினுங்கீழ் செய்யுங்
கருமங்கள் வேறு படும்.

(இ - ள்.) பொன் கலத்து - பொன்னாற்செய்த பாத்திரத்தில் (வைத்துக்கொண்டு), ஊட்டி-(நல்லுணவை) உண்பித்து, புறந்தரினும்-(ஒருவன்) பாதுகாத்துவந்தாலும், நாய்—, பிறர் எச்சிற்கு - அயலார் (உண்டெறிந்த) எச்சிற்சோற்றுக்கு, இமையாது - கண்கொட்டாமல், பார்த்திருக்கும் (கிடைக்கிற சமயத்தை) எதிர்பார்த்திருக்கும்; அ சீர் - அத்தன்மையாக,- பெருமை உடைத்து ஆ கொளினும் - சிறப்புள்ளவனாக (ப் பிறர் தன்னை மதித்து) ஏற்றுக்கொண்டாலும், கீழ் செய்யும் கருமங்கள்-கீழ்மகன் செய்யுங் காரியங்கள், வேறுபடும் - (பெருமைக்கு) வேறுபட்டனவாக இருக்கும்; (எ - று.)

நல்லுணவுகளைக் கொடுத்து மேன்மைப்படுத்தினாலும் இழிவான உணவை எதிர்பார்த்திருப்பது நாய்க்கு இயல்பாதல்போல, பெருமை கொடுத்துக் கௌரவித்தாலும் இழிவான காரியங்களைச் செய்வது, கீழ்மக்

களியல்பு என்பதாம். இப்பாட்டை இவ்வதிகாரத்தின் முதற்பாட்டோடு ஒப்பிடுக. இப்பாட்டில், 'சீர்' என்பது - உவமவுருபு; இவ்வுவமவுருபு வந்துவிட்டதனால், இது எடுத்துக்காட்டுவமையணியாகாது உவமையணியேயாம்.

கீழ்மகனது இழிவு தோன்ற, 'உடைத்து' என அஃறிணையாறு கூறினார். உம்மைகள் - உயர்வுசிறப்பு. ஊட்டி—உண் என்பதன் பிறவினையான ஊட்டு - பகுதி; உண் என்னும் பகுதி முதல் நீண்டு, 'டு' என்னும் விகுதி கூடியது. புறந்தரின், புறந்தா - பகுதி; இது ஒருசொல். (உண்டதுபோக) எஞ்சியது, எச்சில். (௫)

௩௪௬. சக்கரச் செல்வம் பெறினும் விழுமியோ
ரெக்காலுஞ் சொல்லார் மிகுதிசொ—லெக்காலு
முந்திரிமேற் காணி மிகுவதேற் கீழ்தன்னை
யிந்திரனா வெண்ணி விடும்.

(இ - ள்.) சக்கரம் செல்வம்-பூமண்டலம் முழுவதையும் ஆளுவதாகிய பெருஞ்சிறப்பை, பெறினும் - (தாம்) பெற்றாலும், விழுமியோர்-மேலோர், எ காலும் - எப்பொழுதும், மிகுதி சொல் - வரம்புகடந்த வார்த்தையை, சொல்லார் - சொல்லமாட்டார்கள்: எ காலும் - எப்பொழுதாயினும், முந்திரிமேல் காணி மிகுவது எல் - முந்திரியென்னுஞ் சிறிய அளவின்மேல் காணியென்னுஞ் சிறிய அளவு செல்வம் மிகுவதானால், கீழ் - கீழ்மகன், தன்னை—, இந்திரன் ஆ எண்ணிவிடும்-தேவேந்திரனாக நினைத்துவிடுவான்.

மேலோர் பெருஞ்செல்வம் வந்தாலும் வரம்புகடந்து நடவார்; கீழோர் சிறிதுபொருள் மிகப்பெற்றாலும் தம்மை மிகச் சிறந்தவராக மதித்துப் பெருமை பாராட்டுவர் என்பதாம்.

மேலோரிலும் கீழோர்க்கு உள்ள வேறுபாட்டைக் கூறிய இதில், உபமான உபமேயத்தன்மையும் தோன்றுவதால், இச்செய்யுள் வேற்றுமையணியாம்; (சிறுபான்மை ப்ரஸ்துதத்தையும் [ப்ரஸ்துதம்-சொல்லவேண்டிய விஷயம்] உபமானமாகக் கூறுதலும் உண்டு:) இங்ஙனமே மேல்வருதற்கும் இவ்வணி கொள்க.

சக்ரம் - மண்டலம்: இங்கே, பூமண்டலத்துக்குக் கொள்ளப்பட்டது; இனி, ஆஜ்ஞாசக்கரத்தை உலகமுழுவதும் செலுத்தும் சக்ரவர்த்தித் தன்மை என உரைப்பினும் அமையும். சக்கரன் செல்வம் எனப் பிரித்து - இந்திரனது செல்வமென்றும், சக்ராயுதபாணியான திருமாலினது செல்வமென்றும் பொருள் கொள்ளுதலும் ஒன்று.

உம்மைகள் மூன்றனுள், முந்தினது-உயர்வு சிறப்பு; பிந்தினது-இழிவு சிறப்பு; இடையிலுள்ளது - முற்றுப்பொருளது. முந்திரியென்பது - மிகச் சிறிய அளவைக்கும், காணியென்பது-அதனின் மிக்க ஓர் சிற்றளவைக்கும் காட்டப்பட்டன. காணி - அறுபத்துநான்கில் ஒன்று. முந்திரி - அதன் நாலில் ஒன்று. 'காணிமேல்முந்திரி மிகுவதேல்' எனச் சொற்களைமாற்றிப் பொருள் கொள்ளினும் அமையும், சக்ரம், இந்த்ரன் - வடசொற்கள். (அ)

௩௪௭. மைதீர் பசும்பொன்மேன் மாண்ட மணியழுத்திச்
செய்த தெனினுஞ் செருப்புத்தன் காற்கேயா
மெய்திய செல்வத்த ராயினுங் கீழ்களைச்
செய்தொழிலாற் காணப் படும்.

(இ - ள்.) மை தீர் - குற்றமற்ற, பசும் பொன் மேல்-பசுநிறமான சிறந்த பொன்னின்மேல், மாண்ட மணி அழுத்தி - மாட்சிமைப்பட்ட இரத்தினங்களைப் பதித்து, செய்தது எனினும் - செய்யப்பட்டதாயினும், செருப்பு —,தன் காற்கே ஆம்-ஒருவனது காலிற் கொள்ளுதற்கே உரியதாம்; (அது போல)—எய்திய செல்வத்தர் ஆயினும் - பொருந்திய செல்வமுடையவர்களானாலும், கீழ்களை - கீழ்மக்களை, செய் தொழிலால்-(அவர்கள்) செய்யும் இழிதொழில்களால், காணப்படும்-(இவர்கள்கீழ்மக்களென்று) அறியக்கூடும்.

மாசற்ற பசும்பொன்மேல் விலையுயர்ந்த இரத்தினமிழைத்த செருப்பேயானாலும் காலிற்கொள்ளத்தக்கதே யாவது போல, கீழ்மக்கள் எவ்வளவு செல்வம் பெற்றாலும் கீழ்ப்படியில் வைக்கத்தக்கவரேயன்றி மேற்படியில் வைக்கத் தக்கவரல்லர் என்பதாம். எடுத்துக்காட்டுவமையணி.

எய்திய செல்வத்தர் - செல்வமெய்தியவர் என விகுதிபிரித்துக்கூட்டினும் அமையும். காண என்பதைத் தொழிற்பெயராகக் கொண்டு, படும் என்ற வினைமுற்றோடு முடித்து, காணுதல் படுமெனக். இனி, காணப்படும் என்பதை ஒருசொல்லாகக்கொண்டு, தொழிற்பெயராய்த்தேற்றப்பொருள் பட்டு ஐம்பால் மூவிடத்துக்கும் பொதுவான தென்பாரு முளர். காற்கே, ஏ - பிரிநிலையோடு, இழிவுசிறப்பு. (எ)

௩௪௮. கடுக்கெனச் சொல்வற்றாங் கண்ணோட்ட மின்றாம்
இடுக்கண் பிறர்மாட் டுவக்கு—மடுத்தடுத்து
வேக முடைத்தாம் விறன்மலை நன்னாட
ஏகுமா மெள்ளுமாங் கீழ்.

(இ - ள்.) விறல் - பெருமையுள்ள, மலை - மலைகளையுடைய, நல் நாட - சிறந்த (பாண்டிய) நாட்டையுடைய அரசனே!—கீழ் - கீழ்மகனது தன்மை, கடுக்கென சொல் வற்று ஆம்-கடுமையாகப் பேசவல்லதாம்; கண்ணோட்டம் இன்று ஆம்-தாக்ஷிணிய மில்லாததாம்; பிறர்மாட்டு இடுக்கண் உவக்கும் - அயலாரிடத்து உண்டான துன்பத்திற்கு மகிழும்; அடுத்து அடுத்து வேகம் உடைத்து ஆம் - அடிக்கடி கோபாவேசமுள்ளதாம்; ஏகும் ஆம் - (கண்டவிடத்தும்) செல்வதாம்; எள்ளும் ஆம் - (பிறரைத்) தூஷிக்குமாம்; (எ - று)—இப்பாட்டில் உள்ள 'ஆம்' என்னுஞ் சொற்கள் ஐந்தும்-அசை.

கடுமையாகப் பேசுவதும், யாரிடத்தும் தாக்ஷிணியம் பாராமையும், பிறர்க்கு நேரிடுகிற துன்பத்துக்குச் சந்தோஷிப்பதும், காரணமின்றி மேன் மேற்கோபமுடையதாதலும், பயனில்லாமற் பலவிடத்தும் திரிதலும், பிறரைத் தூஷிப்பதும் கீழ்மக்களியல்பு என்பதாம். தன்மைநவிற்சியணி.

எக்கென-கடுமைக்குறிப்பிடைச்சொல். சொல்லென்பதை-முதனிலைத் தொழிற்பெயரென்றாவது, சொல்ல என்பதன் தொகுத்தலென்றாவது கொள்க. 'கண்ணோட்டமாவது - தன்னோடு பயின்றாரைக் கண்டால் அவர் கூறியன மறுக்கமாட்டாமை; இஃது - அவர்மேற் கண்சென்றவழி நிகழ்வதாகலின், அப்பெயர்த்தாயிற்று' என்பது, திருக்குறள் பரிமேலழகருரை. தொல்காப்பியவுரையில் நச்சினார்க்கினியர் 'இடுக்கண் என்பது - மலர்ந்த நோக்கமின்றி மையல்நோக்கம்படவரும் இரக்கம்' என்றதனால், இடுக்கண் என்பது - இடுங்குகண் என்பதன் விகாரமாய், கண்இடுங்குதற்குக் காரணமான துன்பத்திற்குக் காரணப் பெயராமென அறிக. அடுத்து அடுத்து— அடுக்கு - பன்மைப்பொருளது. மலைக்கு விறல் - மழைபெய்யாமல் வறந்த காலத்திலும் தன்னைச்சேர்ந்த உயிர்கட்கு நீர்வளத்தைக் கொடுக்குங் கொடையும், அளவுசெய்யப்படாத பலவகைப் பொருளையுடையதாதலும், நால்வகையரண்களுள் ஒன்றாக இயல்பில்அமைதலும் முதலியன. எருமாம் என்னுமாம் - பிறரிடம் வலியச்சென்று அவரை யிகழ்வானெனினுமாம். என்னுமாம் எருமாம் என மாற்றிக்கூட்டி, (எவரிடத்தும் நில்லாமல்) இகழ்ந்து செல்வான் என்று உரைப்பாருமுளர். (அ)

௩௪௯. பழைய ரிவரென்று பண்டாட்பின் நிற்பி
னிழைவினிய ராகுவர் சான்றோர்—விழையாதே
கள்ளுயிர்க்கு நெய்தற் கனைகடற் றண்சேர்ப்ப
வெள்ளுவர் கீழா யவர்.

(இ - ள்.) கள் உயிர்க்கும் - தேனை வெளிவிடுகின்ற, நெய்தல் - நெய்தற் பூக்களையுடைய, கனை கடல் தண் சேர்ப்ப - ஒலிக்கின்ற கடலினது குளிர்ந்த துறைமுகத்தையுடைய (பாண்டிய) ராசனே!—பின் நிற்பின்-(ஒருவர் தம்) பின்னே வந்துநின்றால்,—சான்றோர் - மேலோர்,—இவர் பல் நாள் பழையர் என்று - இவர்கள் பலநாள் பழகியவரென்று கருதி, உழை - அவர்களிடத்தில், இனியர் ஆகுவர் - இனிமையான விருப்பமுடையவராவர்; கீழ் ஆயவர்-கீழ்மக்களோ, விழையாதே-(அப்படி தம்பின்வந்து நின்றவர்களை) விரும்பாமலே, எள்ளுவர் - அவமதிப்பர்; (எ - று.)

ஒருநாள் தம்மிடம் வந்தவரையும் மேலோர் பழையசிநேகிதராகக் கொள்வர்; கீழோர் அவ்வாறுகொள்ளார் என்பதாம். பழையர்இவர் என்று பல் நாள் பின் நிற்பின் - இவர் நமக்குப் பலநாளாகப் பழக்கமுடையவரென்று எண்ணிப் பின்சென்று நின்றால் என்றும் உரைக்கலாம்.

பழையர் - பழமையென்னும் பண்பினடியாய்ப் பிறந்த பலர்பாற்பெயர்; பண்புப்பெயர் ஈறுபோய் இடைஅகரம் ஐயாயிற்று. செய்தல் - சேர்ப்புக்கு அடைமொழி. (௯)

௩௭௦. கொய்புற் கொடுத்துக் குறைத்தென்றுந் தீற்றினும்
வையம்பூண் கல்லா சிறுகுண்டை—யையகே
ளெய்திய செல்வத்த ராயினுங் கீழ்களைச்
செய்தொழிலாற் காணப் படும்.

(இ - ள்.) ஐய - அரசனே! கேள் - கேட்பாய்: என்றும் - எக்காலத்திலும், கொய் புல் குறைத்து கொடுத்து-அறுக்கத்தக்க புல்லை அறுத்து (த் தின்ன)க் கொடுத்து, தீற்றினும் - (கழுவுதல் முதலியவற்றாற்) சுத்தம்பண்ணினாலும், சிறு குண்டை - சிறிய எருதுகள், வையம் பூண் கல்லா-தேரைப் பூண்டு இழுக்க மாட்டாவாம்; (அதுபோல), எய்திய செல்வத்தர் ஆயினும் கீழ்களை செய் தொழிலால் காணப்படும்—; (எ - று.)

இப்பாட்டின் பின் இரண்டடி - இவ்வதிகாரத்தின் ஏழாம்பாட்டிலும் வந்துள்ளது; வெவ்வேறு ஆசிரியர்க்கும் இவ்வாறு சிறுபான்மை பொருளோடு சொல்லும் ஒற்றுமைப்படுவது இயல்பு; இதனை, சமகாலத்தில் வேறு வேறு புலவராற் பாடப் பட்ட சிலப்பதிகாரத்திலும், மணிமேகலையிலும் சிலவிடத்துக் காணலாம். இவ்வடிகள், பழமொழியாக வழங்கிவந்து சேர்த்துக் கொள்ளப்பட்டன வென்றாயினும், சமசியையாகக்கொண்டு பூர்த்தி செய்யப்பட்டன வென்றாயினும் கொள்ளவும் இடமுண்டு.

எவ்வளவு மேன்மைப்படுத்தினாலும் சிற்றெருதுகள் தேரையிழுக்க மாட்டாமை போல, கீழ்மக்களும் தக்க காரியங்கட்கு உதவார் என்பதாம். எடுத்துக் காட்டுவமையணி.

கொய் புல்-வினைத்தொகை; பக்குவமான புல் என்றவாறு. தீற்றுதல்- சுத்தப்படுத்துதல்; இனி, தீற்றினும் என்பதற்கு - தின்பித்தாலும் என்றும் பொருள்கொள்ளலாம்; பிறவினையில், உண் என்னும்பகுதி 'டு' என்னும் விகுதி பெற்று முதல்நீண்டு ஊட்டு என நிற்றல்போல, தின் என்னும் பகுதி 'று' என்னும் விகுதிபெற்று, முதல்நீண்டு தீற்று என நிற்கு மென்க; "தீற்றுதோ நாய் நட்டால் நல்ல முயல்" எனப் பழமொழியிலுங் காண லாம். வையம் - தேராதலை "வையம் பற்றிய மங்கைய ரெண்ணிலர்" எனக்

கம்பராமாயணத்திலுங் காண்க. குண்டையென்பது-பால்பகா அஃறிணைப் பெயராதலால், பூண்கல்லா என்னும் எதிர்மறைப் பலவின்பால் முற்றைக் கொண்டது. வையம் - பெரும்பண்டியுமாம். (௧௦)

---

௩௬ - ஆம் அதிகாரம்.—கயமை.

அஃதாவது - மேல் இயல்களுள் வெளிப்படையாகவுங் குறிப்பாகவுங் கூறப்பட்டுள்ள நற்குணங்கள் யாவு மிலராய மூடர்களது தன்மை; கயமை-மூடத்தனம். கீழ்மையென்னும் முன்னைய அதிகாரத்திற் கீழோரது தன்மை முற்றுங் கூறப்படாமையால், அதனையே கயமை யென்று வேறு பெயரிட்டு அவ்வதிகாரத்தைச் சார வைத்தார்.

௩௫௧. ஆர்த்த வறிவின ராண்டிளைய ராயினுங்
காத்தோம்பித் தம்மை யடக்குப—மூத்தொறூஉந்
தீத்தொழிலே கன்றித் திரிதந் தெருவைபோற்
போத்தறார் புல்லறிவி னார்.

(இ - ள்.) ஆர்த்த அறிவினர்-(கல்விகேள்விகளினால்) நிறைந்த அறிவை யுடையவர்,— ஆண்டு இளையர் ஆயினும் - வயதிற் சிறியராயிருந்தாலும், காத்து ஓம்பி -(தமது ஐம்பொறிகளையும் தீய புலன்களின்வழியே செல்லவொட்டாது) தடுத்துப் பாதுகாத்து, தம்மை—, அடக்குப - அடங்கியொழுகச் செய்வர்; புல் அறிவினார் - அற்பமாகிய அறிவையுடையவர்,—மூத்தொறும் - வயது முதிருந்தோறும், தீ தொழிலே கன்றி - தீயசெயல்களிலேயே உழன்று வருந்தி, திரிதந்து- (ஒருபயனுமின்றித்) திரிந்து, எருவை போல் - கொறுக்கையைப் போல, போத்து அறார்-உள்துளையாயிருப்பது நீங்கமாட்டார்; (எ - று.)

அறிவுள்ளவர், வயதிற்சிறியராயினும் [இளமைமுதற்கொண்டே] இந்திரியங்கட்கு வசப்பட்டுத் தீயகாரியங்களைச் செய்யாமல் செய்தற்கு உரிய நல்ல காரியங்களையே செய்து அடக்கமுடையராயிருப்பார்; அறிவில்லாதவரோ, அப்படியன்றித் தமது ஆயுள்முழுவதும் தீத்தொழில்களையேசெய்து வீண்காலங்கழிப்பர் என்பது கருத்து. கொறுக்கை எவ்வளவு காலஞ்சென்

றாலும் மேல்தோற்றத்தில் தடிந்திருந்தும் உள்துளைநீங்காதவாறுபோல, அறிவில்லாதாரும் எவ்வளவுவயது சென்றாலும் மேல்தோற்றத்தில் தடித்த உருவத்தினராய் எல்லோரைப்போலத் தோன்றினும் உள்ளே குற்றமுடையரா யிருக்குந் தன்மை நீங்கா ரென்க. அவ்வாறு இருப்பது தகுதியன்று என்பதாம். உவமையணி. இனி, எருவை என்பதற்கு-கழுகென்று பொருள் கொண்டு, அறிவில்லாதவர் கழுகென்னும் பறவை போலக் குற்றம் நீங்கா ரென்றும் உரைக்கலாம்: கழுகு குரூரகுணமுடைய பறவையென்பது பிரசித்தம்.

தம்மைக் காத்து ஓம்புதல் - மனம் போன போக்கெல்லாம் போகாமல் நல்லறங்களையே செய்து தம்மை நரகத்துக்கு ஆளாக்காமல் பாதுகாத்துக்கொள்ளுதல். போத்து - பொத்து என்பது எதுகைநோக்கி நீட்டல் விகாரம் பெற்றது; பொத்து - குற்றம். இனி, 'துளையென்று பொருள்படும் பொந்து என்னும் மொழி வலித்தலும் நீட்டலும் பெற்றுப் போத்து என்றாயிற்று' என்பாரும் உளர். மூத்தொறூஉம்—மூ - முதனிலைத்தொழிற்பெயர்; அளபெடை, குறில் செடிலான இன்னிசையளபெடை. தீத்தொழிலே கன்றுதல் - தீயதொழில்களையே செய்துதழும்புபடுதல். திரிதந்து, தா - துணைவினை. 'ஆத்தவறிவினர்' என்றும் பாடம்.

இச்செய்யுளின் முன்னிரண்டடி—கரிகாற்சோழன் மிக்க இளமைப் பருவத்திலேயே முடிசூட்டப்பட்டு அரசாளத்தொடங்கிய காலத்தில் முதியவர்கள் அவனைக்குறித்து 'இவன் அறிவுநிரம்பாத இளமையுடையான்' என இகழ்ந்து கூற, அதனையுணர்ந்த அவ்வரசன் நரைத்த மயிரைத் தன்தலையில் முடித்துக்கொண்டு முதுமைப்பருவத்துக்கு உரிய வேஷம் பூண்டு சபைக்கு வந்து அம்முதியவர் மகிழும்படி ஒழுங்காக வியவகாரவிசாரணை செய்து நியாயமான தீர்ப்புச் சொல்லின னென்பதைக் குறிக்கும்; "உரைமுடிவுகாணா னிளமையோ னென்ற, நரைமுதுமக்க ளுவப்ப-நரைமுடித்துச், சொல்லான் முறைசெய்தான்சோழன்" என்னும் பழமொழிச்செய்யுள் நினைப்பூட்டுகின்றது.

'திரியுந் தெரிவைபோல்' என்பதும் பாடம், (௧)

பால்] ௩௧ ஆம் - அதிகாரம்.—கயமை. ௨௮௧

௩௦௨. செழும்பெரும் பொய்கையுள் வாழினு மென்றும்
வழும்பறுக்க கில்லாவாந் தேரை—வழும்பில்சீர்
நூல்கற்றக் கண்ணு நுணுக்கமொன் றில்லாதார்
தேர்கிற்கும் பெற்றி யரிது.

(இ - ள்.) தேரை - தவளைகள்,—என்றும்-எந்நாளும், செழும் பெரும்

பொய்கையுள் வாழினும் - செழிப்பான [நீர்நிறைந்த] பெரிய குளத்தில் வாழ்ந்தாலும், வழும்பு அறுக்கல்லா ஆம் - (தமது உடம்பின் மேலுள்ள) வழுவழுப்பான அழுக்கை நீக்கிக்கொள்ளமாட்டாவாம்; (அதுபோல),—நுணுக்கம் ஒன்று இல்லாதார் - நுட்பபுத்தி சிறிதுமில்லாதவர், வழும்பு இல் சீர் - குற்றமில்லாத சிறப்பையுடைய, நூல் - சாஸ்திரங்களை, கற்றக்கண்ணும் - கற்றுப்பழகினாலும், தேர்கிற்கும் பெற்றி - (அந்நூல்களின் உண்மைப்பொருளை) ஆராய்ந்தறியுந் தன்மை, அரிது - (அவர்க்கு) இல்லையாகும்; (எ - று.)

தவளைகள் பெரிய நீர்நிலையிற் பலகாலம் வாழ்ந்தாலும் தமது உடம்பின் மேலுள்ள மாசைக் கழுவிக்கொள்ளமாட்டாமைபோல, மூடர்கள் பெரியநூல்களிற் பலகாலம் பயின்றாலும் தமது அறியாமைக் குற்றம் ஒழிந்து அவற்றின் உண்மையான கருத்துக்களை நுட்பமாக அறியுந்தன்மை யில்லாதவராவர் என்பதாம். எடுத்துக்காட்டுவமையணி. உடம்பழுக்கை நீக்கிச்சுத்தப்படுத்தும் ஆற்றலுடைய நீரிலிருந்து அழுக்கு நீங்காத தவளைபோல, பலரையும் நல்வழிப்படுத்துந் திறமுடைய நூல்களிற்பழகியும் பக்குவப்படாத கீழ்மக்களுடைய மனமென்பது கருத்து.

"இடம்பட மெய்ஞ்ஞானங் கற்பினு மென்றும், அடங்காதா ரென்று மடங்கார்—தடங்கண்ணாய், உப்பொடு நெய் பால் தயிர்காயம் பெய்தடினுங், கைப்பறா பேய்ச்சுரையின் காய்" என்றது போன்றது, இச்செய்யுள்.

நூல் - உவமையாகுபெயர். நுணுக்கம் என்னும் பண்புப்பெயர், இங்கு நுட்பமான அறிவுக்கு ஆகுபெயர். (௨)

௩௫௩. கணமலை நன்னாட கண்ணின் றொருவர்
குணனேயுங் கூறற் கரிதாற்—குணனழுங்கக்
குற்ற முழைநின்று கூறுஞ் சிறியவர்கட்
கெற்றா லியன்றதோ நா.

(இ - ள்.) கணம் மலை நல் நாட - கூட்டமாகிய மலைகளையுடைய நல்ல நாட்டின் அரசனே!— கண் இன்று - எதிரி லில்லாமல் [புறத்தில்] இருந்து, ஒருவர் குணன் ஏயும் - பிறரொருவரது நற்குணத்தையும், கூறற்கு அரிது - எடுத்துச்சொல்வதற்கு (நாவெழுதல்) அருமையாயிருக்கும்; (அவ்வாறிருக்க), உழை நின்று - (ஒருவரது) எதிரில் நின்றுகொண்டு, குணன் அழுங்க - (அவரது) நற்குணங்கள் அழியும்படி, குற்றம் கூறும் - குற்றங்களையே எடுத்து (ப்பலர் அறிய) க்கூறுகின்ற, சிறியவர்கட்கு - அற்பபுத்தியையுடைய கீழோர்க்கு, நா - நாக்கு, எற்றால் இயன்றதோ - (தசையினாலல்லாமல்) எப்பொருளாற் செய்யப்பட்டதோ? (அறியோம்); (எ - று.)—

ஆல் - ஈற்றசை.

ஒருவரது நற்குணத்தைப் புறத்திற் கூறுவது சாதாரணமாயினும் அவர் யாதுநினைப்பரோவென்று அஞ்சவேண்டியிருக்க, அவ்வாறன்றி ஒருவரது எதிரில் நின்றுகொண்டு அவரதுநற்குணங்களையொழித்துத் தீக்குணங்களையே கயவர் எடுத்துக் கூறுகின்றார்களே; அவரது நாக்குத் தசையினாற் செய்யப்படாமல் ஏதோ ஒரு கொடிய பொருளாற் செய்யப்பட்டிருக்கவேண்டுமென்று கவி வியந்து கூறியவாறு. பெரியோர்க்குப்போல அவர்க்கும் நாக்குத் தசையாற்செய்யப்பட்டதாயின் அவரும் பிறரது நற்குணங்களை எடுத்துக் கூறுவரேயன்றிக் குற்றங்களைக் கூறாரென்பது, குறிப்பெச்சம்.

பின்னே 'உழைநின்று' என வந்ததனால், முன்னே 'கண்ணின்று' என்பதற்கு - எதிரிலன்றிப் புறத்தில் எனக் கூறவேண்டியதாயிற்று. இன்று - இன்றியென்னும் எதிர்மறைக்குறிப்புவினையெச்சத்தின் திரிபு. கண் நின்று என்று பிரித்து, எதிரில் நின்றுகொண்டு எனக் கூறுவதிற் பொருட் சிறப்பின்மை யறிக. (௩)

௩௫௪. கோடேந் தகலல்குற் பெண்டிர்தம் பெண்ணீர்மை
சேடியர் போலச் செயற்றேற்றார்—கூடிப்
புதுப்பெருக்கம் போலத்தம் பெண்ணீர்மை காட்டி
மதித்திறப்பர் மற்றை யவர்.

(இ - ள்.) கோடு ஏந்து அகல் அல்குல் பெண்டிர் - பக்கங்கள் உயர்ந்து அகன்ற அல்குலையுடைய குலமகளிர், தம் பெண் நீர்மை - தமது பெண்தன்மையை, சேடியர்போல - (தமக்குப் பணிவிடைசெய்யும்) பாங்கியர்போல இருந்து, செயல் - அலங்காரஞ்செய்துகொள்ளுதலை, தேற்றார் - அறியார்; மற்றையவர் - வேசையர்களோவெனில், புது பெருக்கம் போல - புதிய நீர்வெள்ளம்போல, தம் பெண் நீர்மை - தமது பெண் தன்மையை, மதித்து காட்டி - (அலங்காரஞ் செய்துகொள்வதனால் தம்மைக் கண்டவர்) (நன்குமதிக்கும்படி வெளிக்குக்காட்டி, கூடி - (ஆடவரோடு) கலந்து, இறப்பர் - கடப்பார்கள்; (எ - று.)

குலமகளிர் அலங்காரங்களினால் தம்மைமதிக்கச்செய்து பிறரிடத்துப் பொருள்பறிப்பதில்லை; வேசையரோ அவ்வாறுசெய்யார்; அதுபோல, யோக்கியர் தமது நற்குணங்களை வெளிக்குக்காட்டி வியக்கச்செய்யாமல் அடங்கியிருப்பார்கள்; அயோக்கியரோ மிக்கமேன்மையுள்ளவர்போலத் தம்மைத்தாமே வெளிக்கு நடித்துக்காட்டி வஞ்சித்துப் பிறரிடம் பொருள்பறித்துக்கொள்வார்கள் என்பதாம்.

உபமானத்தைக்கூறி உபமேயத்தைப்பெறவைத்ததனால், பிறிதுமொ

ழிதலணி. இவ்வுவமையால், கீழ்மக்கள் டம்பத்தன்மையில் கருத்துள்ளவ ரென்றும், மேன்மக்கள் வெளியாடம்பரத்திற் கருத்துள்ளவரல்ல ரென்றும் வெளியாம்.

புதுநீர்ப்பெருக்கு, தான்வரும் ஆற்றினது பழவெள்ளத்தையும் அடித்துக்கொண்டு செல்வதுபோல, பரத்தையர் தாம்சேர்ந்த செல்வரது செல்வம்முழுவதையும் பறித்துக்கொண்டு பிரிந்துசெல்வரென்பது படீகின்றது;

ஆதலின், புதுவெள்ளம் அவர்க்குத் தொழில்பற்றியவுவமை. பின்னே 'மற்றையவர்' என வந்ததனால், முன்னே 'பெண்டிர்' என்பது-குலமகளிரைக் குறித்தது. மறித்து - மறிக்கச்செய்து; தன்வினை பிறவினைப் பொருளது.

௩௫௫. தளிர்மேலே நிற்பினுந் தட்டாமற் செல்லா
வுளிநீரர் மாதோ கயவ—ரளிநீரார்க்
கென்னானுஞ் செய்யா ரெனைத்தானுஞ் செய்பவே
யின்னாங்கு செய்வார்ப் பெறின்.

(இ - ள்.) கயவர்-கீழ்மக்கள், —தளிர்மேலே நிற்பினும்-(மிகவும் மெதுவான) தளிரின்மேல் நின்றாலும், தட்டாமல் - (ஒருவர்) தட்டித்தள்ளாமல், செல்லா - இறங்கிப்போகமாட்டாத, உளி நீரர் - உளியின் தன்மையையுடையவராவர்; (இன்னும் அவர்கள்), அளி நீரார்க்கு - (பிறர்துன்பத்தைக் கண்டு இரங்கும்) அருளையே இயற்கைகுணமாகவுடைய பெரியோர்க்கு, என் ஆனும் செய்யார் - சிறிய உபகாரத்தையுஞ் செய்யமாட்டார்கள்; இன்னாங்கு செய்வார் பெறின் - (தமக்குத்) துன்பஞ்செய்பவரைப் பெற்றால், எனைத்து ஆனும் செய்பவே - (அவர்கட்கு) எவ்வளவு பேருதவியையுஞ் செய்வார்கள்; (எ - று.)—மாது, ஓ - ஈற்றசை.

உளியானது மெதுவான பொருளிலும் தாமேசெல்லாமல் ஒருவர் தட்டித்தள்ளியபின்னரே செல்வதுபோல, கீழ்மக்கள் எவ்வளவு சிறிய தொழிலிலும் பிறர்ஏவாமல் பிரவேசிக்கமாட்டார், நற்குணமுடையோர்க்கு ஒருதவியும் செய்யார், அடித்து வருத்துங் கொடியோர்க்கு எல்லாவற்றையுங் கொடுப்பார்கள் என்பது கருத்து. முன்னிரண்டடி-உவமையணி.

'விட்டுக் கருமஞ் செயவைத்த பின்னரும், முட்டா தவரை வியங்கொளல்வேண்டுமால், தொட்டக்கான் மாழ்குர் தளிர்மேலே நிற்பினுக்;

தட்டாமற் செல்லாதுளி" என்ற பழமொழிச் செய்யுள் இங்கு நோக்கத் தக்கது: "பெற்றூர் பிறந்தார் பெருநாட்டார்பேருலகி, னுற்றூ ருகந்தா ரெனவேண்டார்—மற்றூே, யிரணங்கொடுத்தா லிடுவ ரிடாரே, சரணங் கொடுத்தாலுந் தாம்" என்னும் நல்வழியோடு இச்செய்யுளின் பின்னிரண் டடிகளை ஒப்பிடுக. "வாய்மைத்துக் சொல்லச் சுரப்பதாங் கீழ்" என்றார் கீழ்,

அளிகூரர் - அருளையே இயற்கைக்குணமாகவுடையவர்; அல்லது, பிறர் அளிக்கும்படியான [இரங்கும்படியான] இயல்புடையவர். 'இன்றுக்கு செய் வார்க்குச் செய்ப என்றது, இலக்கணையால், அவர்பறித்துக்கொள்ள இவர் இழப்பரென்பதைக் குறிக்கும். செய்வார்ப்பெறின்—"இயல்பின் விகாரம்."

௫௫௩. மலைநல முள்ளுங் குறவன் பயந்த
விளைநில முள்ளு முழவன் சிறந்தொருவர்
செய்தநன் றுள்ளுவர் சான்றோர் கயந்தன்னை
வைததை யுள்ளி விடும்.

(இ - ள்.) குறவன்—, மலை நலம் - (தனக்கு உறைவிடமாகிய)மலையி னழகினத்தை, உள்ளும் - நினைத்துக்கொண்டிருப்பான்; உழவன் - உழுது

பயிர் செய்பவன், பயந்த-(தனக்குப்) பயன்கொடுக்குந் தன்மையுள்ள, விளை நிலம் - விளைகின்ற நிலத்தை, உள்ளும்-நினைத்துக்கொண்டிருப்பான்; சான் றோர்-(கல்விகேள்விகளாற்) பெரியாராயினோர், ஒருவர் செய்த நன்று-(தமக் குப்) பிறரொருவர்செய்த உபகாரத்தை, சிறந்து உள்ளுவர்-சிறப்பாக நினைத் துக்கொண்டிருப்பார்; கயம் - கயவன் [கீழ்மகன்], தன்னை வைததை-(பிற னொருவன்) தன்னைத் திட்டியதையே, உள்ளிவிடும் - (மறவாமற்) கருதிக் கொண்டிருப்பான்; (எ - று.)

குறவனுக்கு மலையிற் பழக்கமாதலால், அவன் அந்தமலையின் வளத்தை யே கருதுவன்; அவ்வாறே உழவன் தனக்குப்பயன்தரும் விளைநிலத்தின் வள த்தையே கருதுவன்; சான்றோர் நினைத்தனை நன்றியையும் பனைத்துணையா கப் பாவித்துப் பிறரைப் பெருமைப்படுத்துதலையேமேற் கொண்டவ ராத லால், தமக்குப்பிறர்செய்த நன்றியையே கருதியிருப்பர்; இம்மூவர்க்கும் இந் தக் குணங்கள் பழக்கமாயிருப்பதுபோல, கீழோன் "நன்றல்லதன்றே மறப் பதுநன்று" என்னும் நீதிப்படியன்றி "ஓர்த்ததனை, புள்ளத்தானுள்ளி புரைத்தூரா யூர் கேட்பத், துள்ளித் தூண்முட்டுமாங் கீழ்" என்றவாறு தன்னைப்பிறர் திட்டியதையே மறவாமற் கருதிக்கொண்டிருப்பது அவனுக்கு

லியற்கை யென்பதாம்.

இங்குச் சான்றோரையும் உடன்கூறியது, கீழ்மகனது இழிவு தோன் றற்கு; அவனை 'கயம்' என்று அஃறிணையாக்கூறியதும் இதுபற்றியே. குறம்-சாதிப்பெயர்; அதனையுடையவன் குறவன்: குறிஞ்சிநிலத்தில் வாழ்பவன். உழவன் - உழுதல் தொழிலுடையவன்; மருதநிலத்தில் வாழ்பவன். சிறந்து உள்ளுவர் என இயையும். சிறந்து - சிறக்க; எச்சத்திரிபு. குறவன் உள்ளும் - செய்யுமென்முற்று ஆண்பாலுக்குச் சென்றது. (௬)

௩௫௭. ஒருநன்றி செய்தவர்க் கொன்றி யெழுந்த
பிழைநூறுஞ் சான்றோர் பொறுப்பர்—கயவர்க்
கெழுநூறு நன்றிசெய் தொன்றுதீ தாயி
னெழுநூறுந் தீதாய் விடும்.

(இ-ள்.) சான்றோர்-பெரியோர்,—ஒரு நன்றி செய்தவர்க்கு-(தமக்கு) ஒருதவியைச் செய்தவர் திறத்தில், ஒன்றி எழுந்த-இடைவிடாது தொடர்ச்சியாகத் தோன்றிய, பிழை நூறும்-நூறுகுற்றங்களையானாலும், பொறுப்பர்-(தமக்கு முன்பு அவர்செய்த நன்றியைக் கருதிப்) பொறுத்துக்கொள்வர்: கயவர்க்கு-கீழானவர்க்கோவெனின்,—எழுநூறு நன்றி செய்து - (ஒருவர் முன்பு) எழுநூறு உபகாரங்களைச் செய்து, ஒன்று தீது ஆகின்-(பின்பு அவர் செய்வது) ஒரு அபகாரமாகுமானால், எழுநூறும் - (முன்செய்த) அந்த எழுநூறு நன்றிகளும், தீது ஆய் விடும் - தீயனவாகவே தோன்றும்; (எ - று.)

பெரியோர் தமக்கு முன்னே ஒரு நன்மை செய்தவர் பின்னே பல தீமைகளைச் செய்தாலும் முன்செய்த அந்த ஒருநன்மையைக் கருதிப் பல தீமைகளையும் பொறுப்பர்; அற்பரோவெனின் அவ்வாறன்றி ஒரு தீமையைக் கருதிப் பலநன்மைகளையும் மறப்ப ரென்பது கருத்து. இவ்வாறிருப்பது

அவரவரியற்கை யென்பதாம். 'எழுநூறும் தீது ஆய்விடும்' என்றது, அவ்வெழுநூறு நன்றிகளும் கீழ்மக்களால் மறக்கப்படுமென்பது பற்றியாம். தினையளவுதவி பனையளவாகக் கொள்ளப்படுதலினால், அவ்வொரு நன்மையே அத்தீமைகளையெல்லாங் கெடுக்குமென்க.

"ஒன்றுதவி செய்யினு மவ்வுதவி மறவாமற், பின்னையவர் செய்பிழை பொறுத்திடுவர் பெரியோர், நன்றி பலவாக வொருவரவை புரிவரேனுங்,

சன்றிவெதன்றி முதகயவர் நினையாரே"என்ற வில்லிபுத்தூரார் பாரதமும் இக்கருத்துடையதே. "கொன்றன்ன வின்னா செயினு மவர்செய்த வொன்றுநன் றுள்ளக் கெடும்" என்னுந் திருக்குறளை இங்கே முன்னிரண்டடிகளோடு ஒப்பிடுக.

'நூறு,' 'எழுநூறு' என்பன - மிகப்பல வென்பதற்குக் காட்டியவாறு. செய்தவர்க்கு-நான்கனுருபு கோடற்பொருளதாகாமல் இடப்பொருளதாய் நிற்றலால், உருபுமயக்கம். எழுநூறும் தீது-பன்மையொருமைமயக்கம். (எ)

௩௱௫௰௮. எட்டைப் பருவத்து மிற்பிறந்தார் செய்வன
மோட்டிடத்துஞ் செய்யார் முழுமக்கள்—கோட்டை
வயிரஞ் செறிப்பினும் வாட்கண்ணாய் பன்றி
செயிர்வேழ மாகுத லின்று.

(இ - ள்.) வாள் கண்ணாய் - வாள்போன்ற கண்களையுடையவளே!— இல் பிறந்தார் - உயர்குடியிற் பிறந்தவர்கள், எட்டை பருவத்தும்-பொருளின்மையால் தளர்ச்சியுண்டானகாலத்திலும், செய்வன - செய்யும்நற்காரியங்களை, முழுமக்கள்-மூடர்கள், மோட்டிடத்தும் - (பொருளுடைமையால்) உயர்ந்தநிலையில் நின்றகாலத்திலும், செய்யார் - செய்யமாட்டார்கள்; (எதுபோலவெனின்),—கோட்டை-(தனது) தந்தங்களில், வயிரம்செறிப்பினும்-பூண் கட்டினாலும், பன்றி—,செயிர் வேழம் ஆகுதல் இன்று - கோபிக்குந் தன்மையுள்ள யானையைப்போலப் போர்செய்யவல்லதாகுதல் இல்லை.

பன்றியின்பற்களுக்கு யானைத்தந்தத்திற்குக் கட்டுவதுபோலப் பூண் கட்டினாலும் அது யானையாகாததுபோல, கீழ்மக்கள் மிக்க செல்வம் பெற்றாலும் மேன்மக்கள் வறுமைக்காலத்திற் செய்யுமளவும் நற்காரியங்கள் செய்யமாட்டார்கள் என்பதாம். பன்றியுவமை, கீழ்மக்கள் தங்கட்கு எவ்வளவு பெருமைவந்தாலும் தங்கட்கு உரியஇழிகுணம் நீங்காரென்பதை வற்புறுத்தும் எடுத்துக்காட்டுவமையணி.

கீழ் ௩௪௧, ௧௮௪ - ஆம் கவிகளோடு இச்செய்யுளை ஒப்புநோக்குக.

எட்டை - வறுமை, மோடு - உயர்ச்சி. பிறந்தபின்பு கல்விகற்றல் முதலிய அருந்தொழில்களால் சிறிதும் தளராதிருத்தல்பற்றி, மூடரை 'முழுமக்கள்' என்றார்; உடம்பினுங் குறைவில்லாதவ ரென்றபடி. கோடு - பல். கோட்டை - உருபுமயக்கம். (அ)

௩௫௯. இன்றாது மிந்நிலையே யாது மினிச்சிறிது
நின்றாது மென்று நினைத்திருந்—தொன்றி
யுரையின் மகிழ்ந்துதம் முள்ளம்வே றாகி
மரையிலையின் மாய்ந்தார் பலர்.

(இ - ள்.) 'இன்று ஆதும் - இன்றைக்குச் செல்வமுடையவராவோம்; இந்நிலையே ஆதும் - (அன்றி) இப்பொழுதே செல்வமுடையவராவோம்; இனி சிறிது நின்று ஆதும் - இனிமேல் சிலகாலங்கழித்துச் செல்வமுடையவராவோம்,' என்று நினைத்து-என்று சிந்தனை செய்துகொண்டு, இருந்து-(அறஞ் செய்யாமலே) காலங்கழித்து, ஒன்றி உரையின் மகிழ்ந்து-இவ்வாறு மென்மேற்சொல்லுதலினாற் சந்தோஷித்து, தம் உள்ளம் வேறு ஆகி-(தாம் நினைத்தபடியெல்லாம் கோராமையால் இறுதியில்) தமது மனம் மாறுபட்டு, மரையிலையின் - தாமரையிலைபோல, பலர் - அநேகர், மாய்ந்தார் - பயனின்றியே அழிந்தார்கள்; (எ - று.)

தாம் உள்ளகாலமெல்லாம் செல்வத்தையே எதிர்பார்த்து மனோராசியஞ் செய்துகொண்டு சிறிதுந் தருமஞ்செய்யாமற் காலங்கழித்துத் தாம் நினைத்தபடி ஒன்றும்கிடையாமையால் மனமழிந்து இறந்தவர் பலர் என்பது கருத்து. இதனால், "எண்பது கோடி நினைந்தெண்ணுவன" என்றபடி வீண் கற்பனையும், டம்பமாகப்பேசுதலும் கீழோர்க்கு இயற்கையென்பதுபெறப் பட்டது. உவமையணி.

முதலிற் செழிப்பாயிருந்து பிறகு நாளடைவில் இருந்தவிடத்திலே யே அழிதலில் கயவர்க்குத் தாமரையிலை உவமை. மரை - தாமரை யென்பதன் முதற்குறை. இனி, மரை என்பதற்கு-மான் என்றே கொண்டு, மான் கள் மேய்ந்துநின்ற இலைபோல இருந்தவிடந்தெரியாமல் அழிந்தார் என்று நலித்து பொருள்கூறுவாரு முளர்; இன்பதற்குமுன் செழிப்பாய்க் காணப் பட்டுப் பிறகு சொரூபமேதெரியாமல் அழிவதில் உவமை. உரையின், ஐந்த னுருபு - ஏதுப்பொருளது ஆதும் - தன்மைப் பன்மைமுற்று.

'இன்னினியே' என்றும் பாடம். முதலடி - முற்றுமோனை. (௯)

௩௬௦. நீருட் பிறந்து நிறம்பசிய தாயினு
மீரங் கிடையகத் தில்லாகு—மோரு
நிறைப்பெருஞ் செல்வத்து நின்றக் கடைத்து

மறைப்பெருங் கல்லன்ன ருடைத்து.

(இ - ள்.) நீருள் பிறந்து - தண்ணீரில் உண்டாகி, நிறம் பசியது ஆயினும் - பசிய நிறமுடையதாயிருந்தாலும், சடை - சடையானது, அகத்து - தனதுஉள்ளிடத்தில், ஈரம் இல் ஆகும் - ஈரமில்லாததாகும்; (அதுபோல), —நிறைபெருஞ் செல்வத்து நின்றக்கடைத்தும் - நிறைந்துள்ள பெரிய செல்வத்தில் இருந்தாலும், அறை பெரு கல் அன்னார் - பாறையாகிய பெரிய கல்லைப்போன்றவர்களை [மனமிளகுதலில்லாதவரை], உடைத்து - உடையதாயிருக்கின்றது, (இவ்வுலகம்); (எ - து.)

எப்பொழுதும் தண்ணீரிற் கிடந்தாலும் உள்ளீரமில்லாதசடைபோல எப்பொழுதும் செல்வத்திற் பழகினாலும் இளகுதலில்லாதகன்னெஞ்சமுடையமூடர் இவ்வுலகத்திற் பலர் உண்டு என்பது கருத்து. எடுத்துக்காட்டுவமையணி.

மனத்தில் ஈரமாவது-இரப்பவர்க்கு ஈதல் முதலியவற்றிற்குக் காரணமான தயைதாக்ஷிணியம். ஒரும் - அசைநிலை; இனி, முன்னிலைப்பன்மை வினைமுற்றாய், நீர் அறியும் என்றுமாம். நிறைப்பெருஞ்செல்வம்-இனி வேண்டாமென்று திருப்திப்படுதற்குக் காரணமான மிக்க செல்வம்; வினைத்தொகையில் வலியியல்பாகவேண்டியது, எதுகை நயம் நோக்கி நிறைப்பெரு எனவலிமிக்கதென்க. இனி, முதனிலைத்தொழிற்பெயராக நிறைதலையுடைய பெருஞ்செல்வ மெனினுமாம். அறை - கற்பாறை.

“வைகலு நீருட் கிடப்பினுங் கல்லிற்கு, மெல்லென்றல் சால வரிதாகுமஃதேபோல், வைகலு நல்லறங் கேட்பினுங் கீழ்கட்குக், கல்லினும் வல்லென்னு நெஞ்சு” என்ற அறநெறிச் சாரத்தோடு ஒத்த வாய்பாடுடையது, இச்செய்யுள். (௪௦)

ஏழாவது

பன்னெறியியல்.

அஃதாவது - ஒன்றோடொன்று சம்பந்தமில்லாத பலவகைப்பட்ட நீதிகளைச்சொல்லும் இயல் என்று பொருள். பல + நெறி = பன்னெறி; பல என்பது பிறிதுவர அகரம் கெட்டது. இந்நூலை அதிகாரவடைவுசெய்த பதுமனார் பத்துச்செய்யுள்வீதம் கொண்ட அதிகாரங்களின் மேற்பட்ட செய்யுள்களை யெடுத்துத் தனியே ஓரதிகாரமாக்கிப் பொருட்பாலின் இறுதியில் வைத்தனரென்க. இந்த ஓர் அதிகாரம்தானே ஓரியலானமை அறிக.

௪௰ - ஆம் அதிகாரம்.—பன்னெறி.

இதன் பொருள் முதலியன முற்கூறியவாற்றால் விளங்கும்.

௩௯௧. மழைதிளைக்கு மாடமாய் மாண்பமைந்த காப்பா
யிழைவிளக்கு நின்றிமைப்பி னென்னும்—விழைதக்க
மாண்ட மனையாளை யில்லாதா னில்லகங்
காண்டற் கரியதோர் காடு.

(இ - ள்.) மழை திளைக்கும் மாடம் ஆய் - மேகம் தவழும்படியான உபரிகையுடையதாய், மாண்பு அமைந்த காப்பு ஆய் - சிறப்புப்பொருந்திய காவலையுடையதாய், இழை விளக்கு நின்று இமைப்பின் - ஆபரணங்கள் விளக்குப்போல நிலைபெற்று விளங்கினாலும்,—விழை தக்க - விரும்பத்தக்க, மாண்ட மனையாளை - (சற்குணங்களால்) மாட்சிமைப்பட்ட மனைவியை, இல்

லாதான் - பெற்றிராதவனது, இல்லகம் - வீடானது,—என் ஆம் - என்ன பயனுடையதாம்? (அது), காண்டற்கு அரியது ஓர் காடு - கண்களாற் காண்பதற்குக்கூடாத [மிகக்கொடிய] ஒருகாடுபோலும்; (எ - று.)

எவ்வளவு செல்வச்சிறப்புடையதாயினும் நல்லமனையாளில்லாத வீடு சிறிதும் பயன்படாது என்பதாம்.

மழைதிளைக்குமாடம்—மேகத்திற்கும் மாடத்திற்கும் சம்பந்தமில்லாதிருக்கச்சம்பந்தங்கற்பித்துக்கூறியது, தொடர்புயர்வுநவிற்சியணி; இதனை வடநூலார் ஸம்பந்தாதிசயோக்தி யென்பர். இது, மாடத்தின் உயர்வை

விளக்கும்.

இங்கு 'மாடம்' என்றது, மேல்நிலை [உபரிகை] யைக் குறிக்கும் மாண்பமைந்த காப்பு - கள்ளர்முதலியோர் உட்புகமுடியாதபடி உறுதியாகக் காவல் செய்யப்படுதல் இழைவிளக்குநின்று இமைத்தல் - செல்வச்சிறப்பைக் குறிக்கும். இழை - இரத்தினங்களிழைத்துச் செய்யப்படுவதென ஆபரணத்திற்குக்காரணக்குறி. இனி, இழைவிளக்கு நின்று இமைப்பின் என்பதற்கு-நூல்திரிகளினாலாகிய விளக்குக்கள் எப்பொழுதும் பிரகாசித்தாலும் என்று பொருள் கூறுவதிற் சிறப்பின்மை யறிக. விளக்குக்கள் பிரகாசிப்பது, வீட்டிற்கு மங்களக்குறி யென்பர். மனையாள் நற்குண நற்செய்கையில்லாதவளாயின் உறவினர் விருந்ினர் முதலியோர் வந்துசேர்தற்கு இடமில்லையாதலால், அவ்வீடு, மிகக்கொடிய காடுபோன்றதாகு மென்க.

"மனைமாட்சி யில்லாள்க ணில்லாயின் வாழ்க்கை, யெனைமாட்சித் தாயினுமில்", "இல்லதெ னில்லவண் மாண்பானா லுள்ளதெ, னில்லவண் மாணாக்கடை", "இல்லா ளகத்திருக்க வில்லாத தொன்றில்லை, யில்லாளு மில்லாளே யாமாயி - னில்லாள், வலிகிடந்த மாற்ற முரைக்குமே லவ்வில், புலிகிடந்த தூறாய் விடும்" என்னுஞ்செய்யுள்கள், இங்கு ஒப்பு நோக்கத்தக்கன.

௩௬௨. வழுக்கெனைத்து மில்லாத வாள்வாய்க் கிடந்து
மிழுக்கினைத் தாம்பெறு ராயி—னிழுக்கெனைத்துஞ்
செய்குறாப் பாணி சிறிதேயச் சின்மொழியார்
கையுறாப் பாணி பெரிது.

(இ - ள்.) (மகளிர்),—வழுக்கு எனைத்தும் இல்லாத வாள்வாய் கிடந்தும் - குற்றம் சிறிதுமில்லாத வாளின் காவலி லிருந்தும், இழுக்கினை தாம் பெறார் ஆயின் (உம்) - (நற்பொழுக்கத்தினின்று) தவறுதலைத் தாம்பெறாதவராயினும்,—அசில்மொழியார்-இனிமையாகப்பேசுஞ்சொற்களையுடைய அம்மகளிர், இழுக்கு எனைத்தும் - சிறுகுற்றத்தையாயினும், செய்குறா செய்யாமல் தம்மைப்பாதுகாத்த, பாணி - காலம், சிறிதே - சிறியதேயாம்; கை உறா பாணி-நல்லொழுக்கத்தைக் கைக்கொள்ளாத [கற்பழிந்த] காலமோ, பெரிது - மிகப்பெரியதேயாம்; (எ - று.)

இது, பெரும்பான்மையாக மகளிரியற்கை கூறியபடி. இயற்கையிற் நற்பொழுக்கமில்லாத மகளிரைக் கடுங்காவலில்வைத்தாலும் அவர்கள்

பெரும்பாலும் இழிவானகாரியங்களையே செய்வர் என்பதாம்; "சிறைகாக்குங் காப்பெவன்செய்யும் மகளிர், நிறைகாக்குங் காப்பே தலை" என்றார் திருக்குறளிலும்.

வாட்காவலாவது-வாளாயுதத்தைக் கையிலேந்தியவர்களாற் காக்கப்படுதல், வாள்போன்ற கொடிய காவலெனினுமாம். உம் - உயர்வுசிறப்பு; இரண்டாமடியில் அவ்வும்மையைக் கூட்டிக்கொள்க அவ்வும்மை - மகளிர் காவல்காக்கப்பட்டுச் சிறிது குற்றஞ்செய்தற்கும் இடமில்லையாயினும் அவர் மனம் தீவழியிற் செல்லுதலே பெரும்பான்மையென்பதை விளக்கி நின்றது 'இழுக்கினைத் தாம் பெறுவராயின்' என்று பாடமோதுவாருமுளர். அப்பொழுது, மகளிர் கடுங்காவலிற் கிடந்தும் சிறிது குற்றஞ்செய்வராயின், கற்பில்தவறிய காலம் பெரியதாகவும் அவ்வாறு தவறாத காலம் சிறியதாகவும் ஆயவிடுமென்று கருத்துக் கொள்க 'இழுக்கு' என்றது, கற்பினின்று தவறுதலை பாணி - பொழுது, "வேலையே யமயஞ் செவ்வி யெல்லையே பொழுது பாணி, காலை கொன்பதமே போழ்து, காலப்பெய ரீரைந்தாகும்" என்பது, நிகண்டு. (௨)

௩௬௩. எறியென் றெதிர்நிற்பாள் கூற்றஞ் சிறுகாலை
யட்டில் புகாதா ளரும்பிணி— யட்டதனை
யுண்டி யுதவாதா ளில்வாழ்பேய் இம்மூவர்
கொண்டானைக் கொல்லும் படை.

(இ - ள்.) எறி என்று எதிர் நிற்பாள்-(தனது கணவன் சினங்கொண்டபோது 'என்னை) அடி' என்று சொல்லி எதிர்த்து நிற்பவள், கூற்றம் -(அவனுக்கு இறுதியைத்தரும்) யமன்போல்வாள், சிறு காலை உதயகாலத்தில், அட்டில் புகாதாள்-மடைப்பள்ளியில் (சமையல்செய்ய) நுழையாதவள், அரும்பிணி-(மருந்தினால் தணித்தற்கு) முடியாத நோய்போல்வாள், அட்டதனை உண்டி உதவாதாள் தான்சமைத்த பொருள்களை உணவாகக் (கணவனுக்கு) இடாமல் தானே உண்பவள், இல் வாழ் பேய் - வீட்டில் வசிக்கின்ற பேய் போல்வாள், இம்மூவர் - இந்த மூவரும், கொண்டானை கொல்லும் படை - (தம்மைக்) கொண்ட கணவனை உயிர்வாங்கும் ஆயுதம் போன்றவராவர்.

கணவன் கோபித்து ஏதாகிலும் சொன்னால் எதிர்த்து நிற்பதும், உணவிற்கு உரிய காலத்தில் சமைக்கத்தொடங்காமையும், கணவன் விரும்பிய போது உண விடாமையும், அக்கணவனைக் கொல்வதற்கு ஒப்பாமென்பது கருத்து.

"கூறறமே, யிலலிருநது நீவகொழுகுவாள" எனறவாறு தனது நீச குணததினுல கணவன ஒடுஙகி உயிரொழிதறகுக காரணமாதலபறறி அப படிபபட்ட மனைவியை 'கூறறம' எனறும, காலமறிநது உணவிடாமையால

அவனுக்கு வியாதிரோதறகுக காரணமாதலபறறி அவளை 'அருமபிணி' எனறும, கணவன பசியை நோககாமல தானே உணபதுபறறி அவளை பேய' எனறும உருவகப் படுததிககூறினா அததகைய மனைவியைப் பே யாக உருவகஞசெயதது, "பேயபபிறபபிற பெருமபசியும" எனறவாறு பிறாபசிநோககாமல தன பசியையே நோககுந தனமையளெனறு குறித தறகு. காட்டில திரியும பேயினும வேறுபாடு தோனற, 'இலவாழபேய' எனறூா இததகைய மூவராலும கணவரது உயிா வருநது மாதலால், அவ ளை 'கொணடாளைகசொலலுமபடை' எனறே கூறினா.

38

சிறுகாலை-உதயகாலம்; "சிற்றஞ் சிறுகாலே" என்றார் பெரியாரும். மூன்று மடியின் ஈற்றில் முற்றும்மை கூட்டுக. அட்டில்-அட்டவில் என்பதன் தொகுத்தல். அட்ட இல்-சமையல்செய்யுமிடம். அட்டதனை உண்டி உதவாதாள் என்பதற்கு - தான் சமைத்ததை நீ உண் என்று இடாதவள் என்று பொருளுரைப்பினுமாம்; உண்டி - உண்ணுதி; முன்னிலையொருமைமுற்று. (கூ)

நூகூச. கடியெனக் கேட்டுங் கடியான் வெடிபட

வார்ப்பது கேட்டு மதுதெளியான்—பேர்த்துமோர்

இற்கொண் டினிதிருந் தேமுறுத லென்பவே

கற்கொண் டெறியுந் தவறு.

(இ - ள்.) (ஒருவன்),—கடி என கேட்டும் - ('இல்வாழ்க்கையை) நீக்கிவிடு' என்று (பெரியோர்) சொல்லக்கேட்டும், கடியான் - நீக்காதவனும்,— வெடிபட - (தலை) வெடித்துப்போம்படி, ஆர்ப்பது - (சாப்பறை டொண் டொண் என்று) ஒலிப்பதை, கேட்டும் - கேட்டபிறகும், அது தெளியான்- இல்வாழ்க்கை இத்தன்மையதெனத் தெரிந்துகொள்ளாதவனும்,—பேர்த்தும் ஓர் இல் கொண்டு - மறுபடியும் ஒரு மனையாளைக் கட்டிக்கொண்டு, இனிது இருடம் - சந்தோஷமாயிருக்கின்ற, ஏமுறுதல் - மயக்கமானது,— கல் கொண்டு எறியும் தவறு - கல்லையெடுத்துத் தன்மேல் தானே எறிந்து கொள்ளுங்குற்றம்போல்வதாகும்,என்ப-என்று கூறுவர்,(அறிவுடையோர்).

நற்குணங்களும் புத்திரபாக்கியமு மில்லாதிருந்தாலும் மனைவியை விடக்கூடாதாதலாலும் மணஞ்செய்தபின் இல்வாழ்க்கையிற் பலதுன்பங்களுண்டாதலாலும், இளமையிலே அவ்வில்வாழ்க்கையை விட்டுத் துறவறம்

பூண்பாயென்று பெரியோர் கற்புத்திசொல்லவும் விடாமல், ஒரு மனைவி இறந்துபோனபிறகு யாக்கை நிலைமையையும் இல்வாழ்க்கையிற் சிறிதும் இன்பமில்லாமையையும் பிரதியக்ஷமாகக்கண்டும் மனந்தெளியாதவனுய்ஒருவன் மற்றொருத்தியை மணஞ்செய்துகொண்டு மகிழ்ந்திருப்பது, தன்னைத் தானே கல்லாலெறிந்துகொள்வது போன்ற பெருங்குற்றமாகுமென்பதாம். உவமையால், தவறுமல் தனக்குத்தானே நாசத்தை விளைவித்துக்கொள்வனென்பது பெறப்படும்.

கடி—கீழ்-துறவு ௩ ௯ ஆஞ் செய்யுளிற் கூறியதைக் காண்க. வெடிபட-அச்சமுண்டாக எனினுமாம். ஆர்ப்பது - இங்குச சாப்பறையின் ஓசை. இருடம் - இருவும் என்னும் பெயரெச்சம் விகாரப்பட்ட சொல்லிசையளபெடை. எழுறுதல்=எமமுறுதல்; இன்பமில்லாததை இன்பமுள்ளதுபோலக்கருதி மயங்குதல். (௪)

௩௯௫. தலையே தவமுயன்று வாழ்த லொருவர்க்
இடையே யினியார்கட் டங்கல்—கடையே
புணராதென் றெண்ணிப் பொருணசையாற் றம்மை
யுணரார்பின் சென்று நிலை.

(இ - ள்.) ஒருவர்க்கு—,—தவம் முயன்று வாழ்தல்-தவத்திற்கு உரிய ஒழுக்கங்களில் முயற்சிசெய்துஉயிர்வாழ்வது, தலையே-முதன்மையானசெய்

கையே [உத்தமமாகும்], இனியார்கண் தங்கல் - நற்குணநற்செய்கைகளையுடைய மனைவியருடன் கூடிவாழ்தல் [இல்லறவாழ்க்கையிற் பொருந்துதல்], இடையே நடுத்தரமானது [மத்தியமமாகும்], புணராதென்றுஎண்ணி-இடையாதென்று நினைத்தும், பொருள் நசையால் - செல்வத்தினிடத்து ஆசையினால், தம்மை உணரார்பின் - தமது குடிப்பிறப்பு முதலியவற்றை அறியாதவர்களின் பின்னே, சென்று நிலை - போய் நிற்பது, கடையே - கடைப்பட்டதே [அதமமாகும்] (எ - று)

மனிதர் துறவறம்பூண்டு தவஞ்செய்து வாழ்வது முக்கியமானது, இல்லையாயின் கற்புடைமனைவியோடு இல்லறத்தில் வாழ்வாவதுவேண்டும், இவ்விரண்டுமில்லாமல் பொருளாசையினால் லோபிகளைப் பின்தொடர்ந்து யாசிப்பது மிகவும் இழிவு என்பது, கருத்து

இனியார்கண் தங்கல் இடையே என்பதற்கு - நற்குணமுடையாரோடு கூடி வாழ்தலென்று உரைப்பாரு முளர் "புல்லா, அகம்புகுயி னுண்ணுமி னென்பவர்மாட் டல்லான், முகம்புகுத லாற்றுமோ மேல்," "அருத்தக்கு செறிக்கு மறிவிலாப்பின்சென், றெருத்திறைஞ்சி நில்லாதாம் மேல்"என்று மேழ்கூறியுள்ளதனால், உதாரகுணமுடையோரிடத்து இரப்பது நல்லதென் றும், லோபிகளிடத்து இரப்பது தீயதென்றும் அறிக. (௪)

௩௬௫ கல்லாக் கழிப்பர் தலையாயார் நல்லவை
துவ்வாக் கழிப்ப ரிடைகள் கடைக
ளினிதுண்ணேம் மாரப் பெறேமயா மென்னு
முனிவினாற் கண்பா டிலர்

(இ - ள்) தலையாயார்-தலைமையான அறிவையுடையோர் [உத்தமர்], கல்லா - (ஞானநூல்களைக்) கற்று, கழிப்பர் - காலங்கழிப்பர், இடைகள் - நடுவாயினோர் [மத்தியமர்], நல்லவை - தருமவழியாற்கிடைத்த பொருள் களை, துவ்வா - அநுபவித்துக்கொண்டு, கழிப்பர் - காலங்கழிப்பர், கடை கள் - கீழாயினோர் [அதமர்], 'யாம் - நாம், இனிது உண்ணேம் - இனிமை யான உணவுகளை உண்ணப்பெற்றிலோம் ஆரப் பெறேம் - (செல்வத்தை) நிரம்பப்பெற்றிலோம்,' என்னும் - என்றுகருதுகின்ற, முனிவினால்-வெறுப் பினால், கண்பாடு இலர்-(இரவிலும்) தூக்கமில்லாமல் வருந்துவர், (எ - று)

தத்துவஞானத்திற்கு உரிய நூல்களைக் கற்றுப் பொழுது போக்குவது உத்தமர்தொழில், நல்வழியினையாற் கிடைத்தமட்டில் திருப்தியாய்ச் சுகத் தை யனுபவிப்பது மத்தியமர் தொழில், எவ்வளவு கிடைத்தாலும் திருப்தி யில்லாமல் செல்வத்திற்காக ஏக்கங்கொண்டு அலைவது அதமர் தொழில் என்பதாம்.

கல்லா, துவ்வா - செய்யா என்னும் வாய்பாட்டு உடன்பாட்டு இறந்த கால வினையெச்சம். 'உண்ணேம், ஆரப்பெறேம்' என்பன - வெறுப்புக் குறிப்பன. கண்பாடு - கண்படு என்னும் முதனிலை திரிந்த தொழிற்பெயர்; கண்படுதல் - கண்ணுறங்குதல். (௧)

௩௬௭. செந்நெல்லா லாய செழுமுளை மற்றுமச்
செந்நெல்லே யாகி விளைதலா—லந்நெல்
வயனிறையக் காய்க்கும் வளவய லூரா
மகனறிவு தந்தை யறிவு.

(இ - ள்.) செந்நெல்லால் ஆய செழு முளை - செந்நெற்களாலுண்டாகிய செழிப்பான முளைகள், மற்றும் - பின்னும், அ செந்நெல்லே ஆகி விளைதலால் - அந்தச்செந்நெற்பயிராகவே ஆய் மேன்மேல் விளைதலினால்.—அ நெல் - அப்படிப்பட்ட செந்நெற்பயிர்கள், வயல் நிறைய காய்க்கும்-கழனிகள் நிறையும்படி விளைகின்ற, வளம்-செழிப்பையுடைய, வயல்-வயல்களாற் [மருதநிலத்தாற்] சூழப்பட்ட, ஊர் - ஊர்களையுடைய பாண்டியராசனே!— தந்தை அறிவு - தகப்பனது அறிவே, மகன் அறிவு - மகனது அறிவாகும்.

செந்நெல்லின் முளையினால் அந்தநெல்லே விளைவதுபோல, ஒருகுலத்தில் தந்தை நற்புத்தியுடையனாயிருந்தால் அவன்மகனுக்கும் அவ்வாறே நற்புத்தியுண்டாகு மென்பதாம். தந்தையறிவே மகனது அறிவென்று அநுமானித்து அறியப்படு மென்க. மகனது அறிவு இத்தன்மையதென்று தந்தையினறிவைக்கொண்டு உய்த்துணரப்படுதலால், இது - எதுவணி.

"தந்தையே மைந்தனாகப் பிறக்கிறான்", "மகனுரைக்குந் தந்தைநலத்தை" என்பன இங்கு நோக்கத்தக்கன. "நோக்கியறிகல்லாத் தம்முருப்புக் கண்ணாடி, நோக்கி யறிப வதுவேபோ-னோக்கி, முகனறிவார் முன்ன மறிப வதுவே, மகனறிவு தந்தை யறிவு"என்ற பழமொழிச்செய்யுளிலும் இச்செய்யுளின் ஈற்றடியயின்னுள்ளது.

செந்நெல் - சாலியென்னுஞ் சிறந்ததொரு சாதி நெல். முளை-தொழிலாகுபெயர். விளைதலால் என்பதி லுள்ள 'ஆல்' உருபு - ஞாபகவேதுப் பொருளில் வந்தது. (௭)

௩௬௮. உடைப்பெருஞ் செல்வருஞ் சான்றோருங் கெட்டுப்
புடைப்பெண்டிர் மக்களுங் கீழும் பெருகிக்
கடைக்கா றலைக்கண்ண தாகிக் குடைக்கால்போற்
கீழ்மேலாய் நிற்கு முலகு.

(இ - ள்.) உடை பெருஞ்செல்வரும் - தொன்றுதொட்டுவந்த பெருஞ்செல்வமுடையவர்களும், சான்றோரும் - (கல்வியறிவு நிறைந்த) பெரியவர்களும், கெட்டு - (தங்கள்தங்களது நிலைமை) மாறிப்போய், புடை பெண்டிர் மக்களும் - (இழிகுணமுடைய) வைப்பாட்டிகளின் பிள்ளைகளும், கீழும் - (குலம் அறிவு குணம் முதலியவற்றிற் குறைந்த) கீழ்மக்களும், பெருகி - (செல்வத்தினால்) விருத்தியடைந்து,—கடைக்கால் தலைக்கண்ணது ஆகி - காற்புறத்தி லிருக்கவேண்டியது தலைப்புறத்தி லிருப்பதாகி, (இவ்வாறு ஆதலினால்),—குடை கால்போல் - குடையினது காம்புபோல, உலகு - உலகமானது, கீழ் மேல் ஆய்நிற்கும் - கீழ்மையடைதற்கு உரியது மேன்மையுடையதாக நிற்குந் தன்மையுடையதாகும்; (எ - று.)

பரம்பரையாகப் பெருஞ்செல்வமுடையவர்களும் இயற்கை நற்குணமுடைய பெரியவர்களும் தமது பெருமை கெட்டுப்போதலாலும், குலத்தினாலும் குணத்தினாலும் மிகத் தாழ்ந்தவர்கள் பெருஞ்செல்வம்பெற்றுப் பெருமையுடன் வாழ்தலாலும், 'இப்படியும் மாறிவிடுகின்றதே!' என உலகவியற்கை நோக்கிப் பிறந்த அநுதாபத்தால் எடுத்துக்கூறியவாறு. "புணர்கடல்சூழ் வையத்துப் புண்ணியமோ வேறே, புணர்வுடையா ரிருப்ப - வுணர்விலா, வட்டும் வழுதுணையும் போல்வாரும் வாழ்வரே, பட்டுந் துகிலு முடுத்து" என்று கீழ் நன்றியில் செல்வத்து வந்துள்ளசெய்யுளோடு இதனை ஒப்பிடுக. குடைக்காம்பு கவிழ்த்துப் பிடிக்கப்படுவது முற்காலத்து வழக்கம்போலும்.

கெட்டு, பெருகி, ஆகி இவை-காரணப்பொருளனவாய் வந்த செயவெனெச்சங்களின் திரிபுகள். உலகம் கீழ்மேலாவதற்கு இவையே காரணம். புடைப்பெண்டிர் - பொருள்கொடுப்பார்பக்கல் சாரும் பெண்களெனக் காரணப்பொருளது. கடைக்கால் - அங்கு இருத்தற்குரிய பொருளுக்கு இடவாகுபெயர். (அ)

௩௬௯. இனியார்தந் நெஞ்சத்து நோயுரைப்ப வந்நோய்
தணியாத வுள்ள முடையார்—மணிவரன்றி
வீழு மருவி விறன்மலை நன்னாட
வாழ்வின் வரைபாய்த னன்று.

(இ - ள்.) மணி வரன்றி - இரத்தினங்களை வாரிக்கொண்டு, வீழும் - விழுகின்ற, அருவி - நீரோடைகளையுடைய, விறல் மலை - வெற்றிபெற்ற [மிகச் சிறந்த] மலைகளையுடைய, நல் நாட - நல்ல பாண்டியநாட்டரசனே! —இனியார் - நல்ல சிநேகிதர், தம் நெஞ்சத்து நோய் உரைப்ப - தமது மனத்திலுள்ள வருத்தத்தை எடுத்துக்கூறியபிறகும், அ நோய் தணியாத - அந்த வருத்தத்தை நீக்கமாட்டாத, உள்ளம் உடையார்-(வலிய) மனமுடையவர்கள், வாழ்வின் - உயிர்வாழ்வதைக்காட்டிலும், வரைபாய்தல்-மலையின் மீது ஏறி விழுந்து உயிர்விடுதல், நன்று - நல்லதாம்; (எ - று.)

நல்ல சிநேகிதரது மனத்துன்பத்தை அவர் கூறுமுன்னமே குறிப்பறிந்து "உடுக்கையிழந்தவன் கைபோல வாங்கே, யிடுக்கண்களைவதாம் நட்பு" என்றபடி நீக்கி உதவவேண்டியிருக்க, அவர் எடுத்துக் கூறியபிறகும் நீக்கமாட்டாத வலிய மனமுடையவர் உயிர்வாழாது வறுவில் உயிர்விடுதலே நல்லது என்பது கருத்து. நண்பரது துன்பங்களைத் தணியாமல் உயிர்வாழ்தலிற் பழிபாவங்கள் பெருகுதலால், அதனினும் உயிர் துறத்தலே நல்லதாயிற்று. தம்மால் அத்துன்பத்தை நீக்கக்கூடினும் கூடாவிடினும் அதில் மனஞ்செல்லாத பாவிகளென்றற்கு, 'தணியாதவுள்ளமுடையார்' என்றார். 'இனியார் தந்நெஞ்சத்து நோயுரைப்ப' என்றதனால், "தோழனோடும் ஏழைமைபேசேல்" என்ற நிலை கடந்த பெருந்துன்பத்தைக் குறித்தவாறு. (௧)

௩௭௦. புதுப்புனலும் பூங்குழையார் நட்பு மிரண்டும்
விதுப்பற நாடின் வேறல்ல—புதுப்புனலும்
மாரி யறவே யறுமே யவரன்பும்
வாரி யறவே யறும்.

(இ - ள்.) புது புனலும் - புதிய நீர்வெள்ளமும், பூ குழையார் நட்பும்- அழகிய காதணியையுடைய வேசையர்களது சிநேகமும், இரண்டும்-இரண்டையும், விதுப்பு அற நாடின் - விரைவில்லாமல் [நிதானமாக] ஆராய்ந்து பார்த்தால், வேறு அல்ல-வேறுபடுவனவல்ல [இரண்டும் ஒரு தன்மையுடையனவே]; (எவ்வாறெனின்,—) புது புனல் - புதிய நீர்வெள்ளம், மாரி அற- மழை நீங்கினால், அறும் - ஒழியும்; அவர் அன்பும் - அவ்வேசையரது சிநேகமும், வாரி அற - பொருளின் வருவாய் நீங்கினால், அறும் - ஒழிந்துபோம்.

மழை அதிகமாகப் பொழியும்போது மிக்குப்பெருகி அது நின்றமாத்திரத்தில் ஒழியும் புதுநீர்ப்பெருக்குப்போல, பொருள் அதிகமாகக் கொடுக்கும்போது அன்புகாட்டி அது குறைந்தமாத்திரத்தில் அன்புகுறையுந் தன்மையுடையவர் வேசையராதலாலும், அப்படிப்பட்ட வஞ்சனைக்குணமுடையவரோடு கூடிப்பழகுதல் வேண்டாமென்பது கருத்து. எடுத்துக்காட்டுவே

மையணி. அடுத்த அதிகாரத்தின் முதற்செய்யுளும் இக்கருத்துடையதே.

இனி, விதுப்பறநாடின் என்பதற்கு - விருப்பமில்லாமல் ஆராய்ந்துபார்த்தால் என்றும் பொருள்கொள்ளலாம்; ஒருபொருளை ஆராயும்போது அதனிடத்து விருப்புவெறுப்பின்றி ஆராய்ந்தால்தான் உண்மை விளங்குமென்பது, நூல் துணிபு; "காய்த லுவத்த லகற்றி யொருபொருட்க, ணாய்த லறிவுடையார்கண்ணதே - காய்வதன்க, ணுற்றகுணந் தோன்றாதா குவப்ப தன்கண், குற்றமுந் தோன்றாக் கெடும்," "வாரம்பட்டுழித் தீயவு நல்லவாந், தீரக்காய்ந்துழி நல்லவுந் தீயவா, மோரும் வையத்தியற்கை" என்பன காண்க.

பொதுமகளிரது தன்மையைக் கூறும் இச்செய்யுளை இங்கு வைத்தது இனிவரும் அதிகாரம் இன்னதெனத் தோற்றுவாய்செய்தற்குப் போதும்.

பொருட்பால் முற்றுப்பெற்றது.

மூன்றாவது

காமத்துப்பால்.

அஃதாவது - பொருளைத் துணைக்காரணமாகவுடையதாய் இம்மையை மாத்திரமே தருந் தன்மையையுடைய காமத்தைக் கூறும் பாகம்; காமமென்பது, ஒருகாலத்திலே ஒருபொருளால் சுவை ஒளி ஊறு ஓசை நாற்றமென்னும் ஐம்புலன்களையும் அநுபவித்தற்சிறப்புடைய காமவின்பத்தினை; பலவகைச்சுவைகளுள் இன்பசுவையொன்றனைமாத்திரமே இப்பாலில் மூன்று அதிகாரங்களாலும் மிகுத்துக்கூறுகின்றார்.

இந்தக் காமத்துப்பால் - ௨௫ - ஆம் அதிகாரம் இன்பதுன்பவியலென்றும், இறுதி இரண்டு அதிகாரங்கள் இன்பவியலென்றும் இரண்டு உட்பிரிவுகளையுடையதாய் அமைக்கப்பட்டது; "கடையின்ப வகைதான் கருதி னிருவகை, யின்பதுன்ப வதிகார மொன்றே, யேனை யின்பவதிகார மிரண்டே" என்ற பழைய உரைச்சூத்திரத்தை உணர்க.

இது, பதுமனாரால் வகுக்கப்பட்ட பாகுபாடு, சில உரையாசிரியர்கள்- இந் நூலின் நாற்பது அதிகாரங்களுள் முதற்பதின்மூன்று அதிகாரங்களை

அறத்துப் பாலாகவும், அடுத்த இருபத்தாறு அதிகாரங்களைப் பொருட்பாலாகவும், இறுதியதிகார மொன்றை மாத்திரம் காமத்துப்பாலாகவும் வகுத்துக் கூறியுள்ளார். அகப்பொருட்கிளவித்துறை முதலிரண்டு அதிகாரங்களில் இல்லாமையும், இறுதியதிகாரத்து மாத்திரமே உள்ளமையும் அவர் அவ்வாறு கொண்டதற்குக் காரணமென்பர்.

முதலாவது

இன்பதுன்பவியல்.

அஃதாவது - ஒருசார் இன்பத்தையும் ஒருசார் துன்பத்தையும் தருவதாகிய தன்மையைக் கூறும் பிரிவு என்பதாம். இது பொதுமகளிரின் சேர்க்கையாதலால் அவ்விரண்டு தன்மையையுந் தருவதென்பது வெளிப்படை. ('இன்பத் துன்பவியல்' என்றும் வழங்குவது உண்டு.) இங்கு ஓர் அதிகாரம் தானே ஓரியலானமை அறிக.

ருஅ ஆம் அதிகாரம்.—பொதுமகளிர்.

அஃதாவது - தமது நலத்தைப் பொருள்கொடுப்பார்யாவர்க்கும் விற்பதல்லாமல் அதற்கு ஆவார் ஆகாதார் என்னும் வரையறையில்லாத மகளிரதுஇயல்பு; அவர் ஒருவர்க்கே வாழ்க்கைப்படாமல் பொருள்கொடுப்பவர்க்கெல்லாம் வாழ்க்கைப்படுதலால், 'பொதுமகளிர்' எனப்பட்டனர். இவரது தன்மையை முன்னைய அதிகாரத்தின் ஈற்றுச்செய்யுளில் எடுத்துக்கூறித் தோற்றுவாய் செய்தவதனால், அதிகாரமுறைமையை அறிக.

ருஎக. விளக்கொளியும் வேசையர் நட்பு மிரண்டுந்
துளக்கற நாடின் வேறல்ல—விளக்கொளியு
நெய்யற்ற கண்ணே யறுமே யவரன்புங்
கையற்ற கண்ணே யறும்.

(இ - ள்.) விளக்கு ஒளியும் - விளக்கினது பிரகாசமும், வேசையர் நட்பும் - பொதுமகளிரது அன்பும், இரண்டும் - ஆகிய இரண்டையும், துளக்கு அறநாடின் - சஞ்சலமில்லாமல் ஆராய்ந்துபார்த்தால், வேறு அல்ல-வேறுவகைப் பட்டனவல்ல [இரண்டும்ஒருதன்மையனவே], (எவ்வாறெனின்,—) விளக்கு ஒளியும்-விளக்கினது பிரகாசமும், நெய் அற்றகண்ணே-நெய் வற்

றிய அப்பொழுதே, அறம் - நீங்கும்: அவர் அன்பும்-அந்தப்பொதுமகளிரது அன்பும், கை அற்ற கண்ணே - கையிற் பொருள்கொடுத்தல் குறைந்த பொழுதே, அறம் - நீங்கிவிடும்; (எ - று.)

விளக்கின்பிரகாசம் அதில் விடப்படும் நெய் வற்றியபொழுது நீங்குதல் போலவே, வேசையர்நட்பும் பொருள்வருவாய் அற்றபொழுதே அற்

றுப்போ மென்பதாம். இதுவும் மேலைச்செய்யுள் போன்றதே. இதனால், உள்ளூர அன்புபாராட்டாத பொதுமகளிரின் போகம் இனியதன்று என்பது, கூறப்பட்டது. 'வேறல்ல' என்பது - காரணம் உள்ளவளவே காரியம் நிகழு மென்றபடி.

வேசையர்-வேஶ்யா என்பதன்திரிபான வேசையென்பதன் பன்மை. துளக்கு - துளங்கு என்ற முதனிலை திரிந்த தொழிற்பெயர்; துளங்குதல்-சலித்தல். கை என்பது - கைப்பொருளுக்கு ஆகுபெயர். (௧)

௩௭௨. அங்கோட் டகல்அல்கு லாயிழையா ணம்மொடு
செங்கோடு பாய்துமே யென்றாண்மன்—செங்கோட்டின்
மேற்காண மின்மையான் மேவா தொழிந்தாளே
காற்கானோய் காட்டிக் கலுழ்ந்து.

(இ - ள்.) அம் கோடு அகல் அல்குல் ஆய் இழையாள் - அழகிய பக்கங்களுயர்ந்து அகன்ற அல்குலையுடையவளும் ஆராய்ந்தணிந்த ஆபரணங்களையுடையவளுமான பொதுமகள், — நம்மொடு-நம்மோடுகூட, செம் கோடு பாய்தும் - செம்மையான மலைபுச்சியில் ஏறி அதனினின்றும் (நாம் இருவரும்ஒருசேர) விழுவோம், என்றாள் மன் - என்று (எம்மிடத்திற் பொருள் பெரும்போது அன்புகாட்டி) உறுதியாகக் கூறினள்; காணம் இன்மையால் - (எம்மிடத்திற்) பொருளில்லாமையால், (இப்போது), செம் கோட்டின்மேல் மேவாது - செம்மையான மலைபுச்சியின்மேல் ஏறிவீழ்தற்கு (நம்முடன்) கூடவாராமல், கால் கால்நோய் காட்டி - 'எனது காலில் வாதநோய் வந்துள்ளது அதனால் உடன்வர முடியவில்லை' என்று (பொய்க்காரணஞ் சொல்லிச்) சாண்பித்து, கலுழ்ந்து - (பொய்யாகவே) அழுது, ஒழிந்தாள் - (எம்முடன்வாராது) நீங்கினள்; (எ - று.)

'நீ மலைமேல்ஏறி வீழ்ந்தாலும் நானும் உன்னுடன் விழுவேனேயன்றி உன்னைவிட்டு ஒருகணமும் உயிர்பிழைத்திரேன்' என்று என்னிடம் பொ

ருள் பெறும்போது அன்புகாட்டி உறுதி கூறிய பொதுமகள், இப்போது எனக்கு நேர்ந்த பெரியதொரு ஆபத்தினால் யான் மலைமேலேறி விழும்படி நேரிட, அப்போதும் அவளைப்பிரிய மனமில்லாமல் அவளோடுடன்வரும்படி நான் அழைத்தபோது, பொருளில்லாமையால், தனது காலில் நோய்வந்ததுகாரணமாக உடன்வரக்கூடவில்லை யென்று பொய்க்காரணஞ்சொல்லி அழுது என்னைவிட்டு நீங்கிப்போயினாள் என்பதாம். இதனால், பொதுமகளிர் ஆடவர் மீது உள்ளூர அன்புபாராட்டாமல் உழுவலன்புடையவர்போல வெளிக்கு நடித்துப் பொருளையே பிரதானமாகக்கொண்டு வஞ்சித்து அதனைப் பறிப்பரென்பது கூறப்பட்டது. "அன்பின் விழையார் பொருள் விழையு மாய்தொடியார், இன்சொ லிழுக்குத் தரும்" என்னுந் திருக்குறள் இங்கு நோக்கத்தக்கது. "காவார வேண்மெ விதஞ்சொல்லுவா ருனை நான் பிரித்தாற், சாவேனென்றேயிருந்தொக்கவும் பார்கன்கைதான்வறண்டாற், போய்வாருமென்று கடுத்தலைக்கே குட்டும் பூவையர்" என்பதுங் காண்க.

செல்வம்பெற்றபோது அவ்வாறுகூறியவள் செல்வமில்லாதபோது தவறிவிட்டாளென்பதைக் காட்டினமையின், 'மன்' என்னும் இடைச்சொல்-ஒழி

யிசைப்பொருளது; அசையுமாம். பாய்தும், முன்னிலையை உளப்படுத்திய தன்மைப்பன்மைமுற்று; நீயும் நானும் என்க: இதில், தும் - காலங்காட்டும் விகுதி. இனி, மூன்றாமடிக்கு - மலையின்மீது பொருள்கிடையாமையால் உடன்வராமல் உபேக்ஷித்தாளேயன்றி அங்கும் பொருள்கிடைக்குமாயின் உபேக்ஷியாது உடன்வருவளென்று கூறுதலு மொன்று. 'கால் நோய்' என்றதில், கால் என்றது - தனது பரியாயநாமமாகிய வாயுவென்னுஞ் சொல்லைக் குறிப்பிட, அது - தனது பொருள்களில் ஒன்றான வாத மென்னும் நோயை உணர்த்திற்று; இது - லக்ஷிதலக்ஷணை; (கம்பராமாயணத்தில் கேகயராஜவம்சத்தை "மயின்முறைக்குலம்" என்றதும், சீவகசிந்தாமணியில் புத்திசேனனை "திங்கள்விரவியபெயரினான்" என்றதும் இத்தன்மையனவே.)

௩எ௩. அங்கண் விசும்பி னமரர் தொழப்படுஞ்
செங்கண்மா லாயினு மாகமன்—றங்கைக்
கொடுப்பதொன் றில்லாரைக் கொய்தளி ரன்னார்
விடுப்பர்தங் கையாற் றொழுது.

(இ - ள்.) அம் கண் விசும்பின் - அழகிய இடமகன்ற வானுலகத்தி லுள்ள, அமரர் - தேவர்களால், தொழப்படும் - வணங்கப்படுகின்ற, செம் கண் மால் ஆயினும் ஆக - சிவந்தகண்களையுடைய திருமாலேயானாலும் ஆகட்டும், தம் கை கொடுப்பது ஒன்று இல்லாரை - தமது கையிற் கொக் கும்படியான பொருள் சிறிதுமில்லாதவரை, கொய் தளிர் அன்னார்-கொய் யத்தக்க தளிர்போன்ற உடம்பின் நிறத்தையுடைய பொதுமகளிர், தம் கையால் தொழுது - தமதுகைகளாற் கும்பிட்டு வணங்கி, விடுப்பர் - அனுப்பிவிடுவார்கள்; (எ - று.)

மிக்கபெருமை அழகு முதலிய குணங்கள் வாய்ந்தவராயினும் பொரு ளில்லாதவரைப் பொதுமகளிர் 'நீங்கள் வருதற்கு இது சமயமன்று' என்று போக்குச் சொல்லி அனுப்பிவிடுவார்களே யன்றி அவரைச் சேரா ரென் பது கருத்து. இதனால், கொடுப்பாரை விரும்பாமல் பொருளையே விரும் பும் பொதுமகளிரது ஈரமறியாத்தன்மையை எடுத்துக்காட்டினர்.

'அமரர் தொழப்படும்' 'செங்கண்' என்ற அடைமொழிகள் கொடுத் துக் கூறியவதனால், திருமாலுக்கு மேன்மையும் அழகுமிகுதியும் கூறியவா ரும். இனி, மால் என்பதற்கு - இந்திரனென்று பொருள் கூறுவாருமுளர். அமரர் - அமிருத முண்டதனால் மரணமில்லாதவரெனத் தேவர்க்குக் காரணக்குறி. மன் - அசை. தம்கைக்கொடுப்பது என்பதற்கு - தமது கையாற் கொடுக்கும் பொருளென்று கூறினும் பொருந்தும். (௩).

௩௭௪. ஆணமி னெஞ்சத் தணிநீலக் கண்ணார்க்குக்
காணமில் லாதார் கடுவனையர்—காணவே
செக்கூர்ந்து கொண்டாருஞ் செய்த பொருளுடையா
ரக்கார மன்ன ரவர்க்கு.

(இ - ள்.) காண - ஆலோசித்துப்பார்க்குமிடத்து,—ஆணம் இல்நெஞ்சத்து - அன்பில்லாத மனத்தையுடைய, அணி நீலம் கண்ணார்க்கு-அழகிய

கருங்குவளைமலர் போன்ற கண்களையுடைய பொதுமகளிர்க்கு, காணம் இல்லாதார் - பொருளில்லாதவர், (அழகுமுதலியவற்றாற் சிறந்தோராயி னும்), கடு அனையர்-விஷம்போலப் பிரியமில்லாதவராவர்; செக்கு ஊர்ந்து கொண்டாரும் - செக்கு ஆடுதலாகிய இழிதொழிலுடையவரானாலும், செ ய்த பொருள் உடையார் - தேடிய செல்வமுடையவரே, அவர்க்கு - அப் பொதுமகளிர்க்கு, அக்காரம் அன்னார் - சர்க்கரைபோலப் பிரியமுடையவ ராவர்; (எ - று.)

பொருளொன்றனையே முக்கியமாகக்கொள்ளுந் தன்மைய ராதலிற் றிப் பொதுமகளிர் பொருளில்லாதாரை விஷத்துக்கொப்பாகவும், பொருளுள்ளவரைச் சர்க்கரைக் கொப்பாகவும் பார்ப்ப ராதலால், அவரது போகம் வெறுக்கத் தக்கது என்பதாம்.

"இழிபவ ருயர்ந்தோர் மூத்தோ ரிளையவர் கழியாரோயாற், கழிபவர் யாவரேனுங் கண்வலைப்பட்டு நெஞ்ச, மழிபவர் பொருள்கொண் டென்னுக் கெண்ணெய்போ லனைத்துகாட்டிப், பழிபடுபோகம் விற்பார்" எனப் பிறர் கூறியது இங்குப் பின்னிரண்டடிக்கு ஒப்புநோக்கத்தக்கது.

'காண' என்பதை முன்னும் பின்னும் கூட்டிக்கொள்க; இடைநிலைத் தீவகம். இனி, காண என்பதை 'செக்கூர்ந்து கொண்டாரும்' என்பத னோடு இயைத்து, உலகத்தார்யாவரும் காணும்படி செக்கு ஆடுக் தொழில் செய்தவராயினும் என்று பொருள் கூறினும் பொருந்தும். 'செக்கூர்ந்து கொண்டானுஞ் செய்த பொருளுடையார்' என்ற பாடத்திற்கு - செக்கு ஆடியாவது தேடிய பொருளை யுடையவ ரென்க. சீலம்-பண்பாகுபெயர். ஆனும்=ஆயினும்; மரூஉ. (ச)

௩௭௫. பாம்பிற் கொருதலை காட்டி யொருதலை
தேம்படு தெண்கயத்து மீன்காட்டு—மாங்கு
மலங்கன்ன செய்கை மகளிர்தோள் சேர்வார்
விலங்கன்ன வெள்ளறி வினார்.

(இ - ள்.) பாம்பிற்கு ஒரு தலை காட்டி-(தன்னைப் பிடிக்கவரும்) பாம்புக்கு ஒருபுறத்தைக் காண்பித்து, ஒரு தலை - மற்றொருபுறத்தை, தேம் படு தெள் கயத்து மீன் காட்டும் - இனிமைபொருந்திய தெளிந்த நீரையுடைய தடாகத்திலுள்ள மீனுக்குக் காண்பிக்குந் தன்மையையுடைய, மலங்கு அன்ன - விலாங்குமீனைப்போன்ற, செய்கை - (பலரிடத்தும் அன்புகாட்டுக்) தொழிலையுடைய, மகளிர் - பொதுமகளிரது, தோள் - தோள்களை, விலங்கு அன்ன வெள் அறிவினார் - மிருகத்தை யொத்த பகுத்தறிவில்லாத மூடர்கள், சேர்வார் - சேர்வார்கள்; (எ - று.)

தன்னைப்பிடிக்கவரும் பாம்புக்கும் மீனுக்கும் பிடிபடக்கூடு மென்னும் ஆசையைக் காட்டி ஒன்றுக்கும் அகப்படாமல் தப்பித்துக்கொண்டு செல்லுற விலாங்குமீனைப்போலப் பலர்க்கும் ஆசைகாட்டி மயக்கும் பொதுமகளிரை அறிவில்லாதவர் சேர்வரேயன்றி அறிவுடையார் சேரமாட்டா ரென்பதாம். பொதுமகளிர்க்கு மலங்குமீன் தொழில்பற்றிய உவமம்.

'மலங்கன்ன செய்கை' என்பது-அவரவர்க்கு வேற்றுமை காட்டாமல் இனமாகச்சேர்ந்து நின்று அன்பு காட்டுதல். அவர்கள் செய்யும் வஞ்சனை தெரிந்தால் அவரது இன்பம் வெறுக்கப்படு மென்பது, குறிப்பு. அவ்வஞ்சனையை அறியமாட்டாமல் அவர்கள்தோள் சேர்பவரை'வெள்ளறிவினர்'என்றார். வெள்அறிவு-சாரமற்ற அறிவு. வெண்மையென்பது சாரமின்மையென்னும் பொருளதாய், அறிவுமுதிராமைமேல் நிற்பதை, "வெண்மையெனப்படுவது யாதெனி னொண்மை, புடையம்யா மென்னுஞ்செருக்கு" எனத் திருக்குறளினும், "வெண்மையுடையார் விழுச்செல்வ மெய்தியக்கால்" என இந்நூலினும், "வெண்மையில்லை பல்கேள்வி மேவலால்","வெள்ளியையாதல் விளம்பினை" எனக் கம்பராமாயணத்தினுங் காண்க. வெள்ளறிவு என்றல் வழக்கு.

மீன்காட்டும் - நான்காம் வேற்றுமைத்தொகை. ஆங்கு-அசை (இ)

௩௭௬. பொத்தநூற் கல்லும் புணர்பிரியா வன்றிலும்போ
னித்தலு நம்மைப் பிரியல மென்றுரைத்த
பொற்றொடியும் போர்த்தகர்க்கோடா யினள்னெஞ்சே
நிற்றியோ போதியோ நீ.

(இ - ள்.) நல் நெஞ்சே - (எனது) நல்ல மனமே!—பொத்த நூல் கல்லும் - துளைக்கப்பட்ட [உட்டுளையுடைய] நூலிற் கோத்த இரத்தினத்தையும், புணர் பிரியா அன்றிலும்-கூடியிருத்தல் பிரியாத அன்றிற்பறவைகளையும், போல்-போல, நித்தலும்-எப்பொழுதும், நம்மை பிரியலம்-நம்மைவிட்டுப் பிரியமாட்டோம், என்று உரைத்த - என்று (முன்பெல்லாம்) உறுதிகூறியிருந்த, பொன் தொடியும் - பொன்னினாலாகிய வளையல்களையுடைய பொதுமகளும், (இப்போது), போர் தகர் கோடு ஆயினள் - போர்செய்யுந் தன்மையுள்ள ஆட்டுகே கடாவின் கொம்புபோல [மாறுபாடாகிய] குணமுடையவளாயினள்; (அவள் அவ்வாறான பிறகும்), நீ—, நிற்றியோ-(அவளிடத்தில்) நிற்பாயோ? (அல்லது), போதியோ-(என்னுடன்) வருவாயோ? (சொல்); (எ - று.)

னூலும் மணியும் போலவும், இரட்டையாகிய அன்றிற்பறவைகள்போலவும் எப்பொழுதும் இணைபிரியாமலிருப்பேனேயல்லது சற்றும் உன்னைவிட்டுப் பிரியே னென்று செல்வமுள்ளகாலத்தில் நம்பிக்கைகூறியிருந்த பொதுமகள் செல்வமறண்ட இப்பொழுது சண்டைசெய்யும் ஆட்டுக்கடாவின் கொம்பு பிற்பட்டு முறுக்குடன் வளைந்திருப்பதுபோல முன் சொன்னதற்கு விரோதமாகக் குணம்மாறிவிட்டாள்; அவன் குணம் திரிந்த பிறகும் அவனுடன் இணங்கி நடப்பது நல்லதன்றென்று ஒருவர் தமது மனத்திற்குநல்லறிவுகூறிய வாய்பாடுடையதாக இச்செய்யுள்செய்யப்பட்டதென அறிக. வேசையர்வழிச்செல்லாமல் மனத்தை வசப்படுத்தவேண்டுமென்பது, கருத்து. நூலும் மணியும், இரட்டையன்றிப் பறவைகளும் - இணைபிரியாமல் உடனுறைதற்கு உவமம்.

அன்றிலென்பது - ஒருபறவை. அது, எப்பொழுதும் ஆணும் பெண்ணும் இணைபிரியாதிருக்கும். கணப்பொழுது ஒன்றை ஒன்று விட்டுப்பிரிந்தாலும் அத்துயரத்தைப்பொறுமல் ஒன்றையொன்று இரண்டுமூன்றுதரம்

கத்திக்கூவி அதன்பின்பும் தன் துணையைக் கூடாவிடின் உடனே இறந்துபடும். இதனை, வடநூலார் க்ரௌஞ்சம் என்பர். தகர்க்கோடாதல் - பின்பு திரும்பி நிற்றல். இனி, பொத்தநூற்கல் என்பதற்கு கடையும் சாணைக்கல் என்று பொருள்கொண்டு, அக்கல்லில் இரத்தினங்களைத் தேய்க்கும்போது மணையும் கூடத்தேய்வதுபோல, அவன் கெட்டபொழுது தானும் உடன் கெடவும், அவன் வாழ்ந்தபொழுது தானும் உடன்வாழவும் இவ்வாறு வஞ்சனையாகக்கொண்டுள்ளபொதுமகளிரது மனத்திண்மைக்கு உவமைப்படுத்திக் கூறுவாரு முளர். பொத்துதல்-துளைப்படுதல் பிரியலம்-தன்மைப்பன்மை யெதிர்மறைமுற்று. பொன்தொடி - வேற்றுமைத்தொகையன்மொழி.

௩௭௭. ஆமாபோ னக்கி யவர்கைப் பொருள்கொண்டு
சேமாபோ ாற் குப்புழாஉஞ் சில்லைக்க ணன்பினை
யேமாந் தெமதென் றிருந்தார் பெறுபவே
தாமாம் பலரா னகை.

(இ - ள்.) ஆமா போல் - காட்டுப்பசுவைப்போல, நக்கி - (முதலில் இன்பமுண்டாகப்) பரிசித்து, அவர் கை பொருள் கொண்டு - தம்மிடம் கூடியவர்களது கையிலுள்ள செல்வத்தைக் கவர்ந்துகொண்டு, (பிறகு), சேமா போல் - எருதைப்போல, குப்புறும் - கவிழ்த்துப்படுத்துக்கொள்ளுகின்ற, செல்லைக்கண் - தாழ்ந்தநடத்தையுடைய பொதுமகளிரிடத்தில், அன்பினை - ஆசையை, ஏமார்த்து - மயங்கி, எமது என்று இருந்தார் எமக்கே உரியது என்று (மோகத்தினால் நம்பி) இருந்தவர். — பலரால் - பலராலும், நகை பெறுப - அவமதிப்பைப்பெறுவர்; (எ - று.) — தாம், ஆம் - அசைகள்.

காட்டுப்பசு உடம்பை நக்கினால் அப்பொழுது சுகமாயிருந்து பின்பு விஷம்போல மரணத்தை விளைக்குமென்பர்; அன்றியும், காட்டுப்பசு பிறர்க்கு இன்பமுண்டாம்படி முதலில் நாவினால் அவருடலை நக்கி அவர்க்குத் தம் பக்கல் நம்பிக்கையையுண்டாக்கிப் பிறகு அவர் அஜாக்கிரதையாயிருக்கின்ற சமயம் பார்த்து முட்டிக் கொல்வது போல, பொதுமகளிரும் தம்மிடம்வந்த ஆடவரை இன்பமுற ஆலிங்கனம் முதலியவற்றைச் செய்து நம்பிக்கைகாட்டி அவர் கைப்பொருள் பறித்துக்கொண்டு அவர் ஏமார்ந்தசமயத்தில் உழவுக்கு உதவாமல் படுத்துக்கொள்ளும் எருதைப்போலக் கவிழ்த்து மோசஞ்செய்துவிடுவார்களாதலால், அவர்கள் நடித்துக் காட்டும் பொய்யன்பை நம்புகின்றவர்கள் பலராலும்பழிக்கப்படுவார்களென்பதாம். அவ்வேசையாது அன்பு தற்காலத்தில் மகிழ்ச்சியைச் செய்தாலும் பின்பு பழிப்புக்கிடமான பல தீமைகளைத் தருமென்பது, கருத்து. உவமையணி.

சேமா - எருதாகிய விலங்கு என இருபெயரொட்டு. செல்லை - தீர்த்தை [தீயொழுக்கமுடையாள்.]; இனி, செல்லைக்கண் என்பதற்கு-சின்வண்டு போன்ற கண்களையுடையாள் என அன்மொழித்தொகையாகப் பொருள்கொண்டு, வண்டு தேனுள்ள விடத்திற் சென்று அதனைக் கவர்ந்துகொள்ளுதல்போல, செல்வமுடையாரிடத்துச் சென்று அவர்செல்வத்தைப் பறித்துக்

கொண்டு செல்லும் தன்மையுடையாளென்று கூறுவாருமுளர். கண் என்றது, அப்போது உள்ளாட்டத்தை. குப்புறுதல் குதித்தோடுதலுமாம்.

௩௭௮. ஏமாந்த போழ்தி னினியார்போன் றின்னாராய்த்
தாமார்ந்த போதே தகர்க்கோடா — மானோக்கிற்
றந்நெறிப் பெண்டிர் தடமுலை சேராரே
செந்நெறி சேர்துமென் பார்.

(இ - ள்.) செம் நெறி சேர்தும் என்பார் - செவ்விய வழியை [நல்ல முத்திமார்க்கத்தை]ச் சேர்வோமென்று கருதுவோர், — ஏமாந்த போழ்தின் - (ஆடவர் அவரது மோகவலையிற் சிக்கி) மயங்கியபோது, இனியார் போன்று - அன்புள்ளவர்களைப்போல விருந்து, தாம் ஆர்ந்த போது - (வறுமையடைந்து) தாமே இச்சித்துச்சென்ற காலத்தில், இன்னார் ஆய் - அன்பில்லாதவராய், தகர் கோடு ஆம் - ஆட்டுக்கடாவின் கொம்பைப்போல வாகும்படியான, மான் நோக்கின் - மான்போன்ற பார்வையையுடைய, தம் நெறி பெண்டிர் - தமக்குஉரிய களவுவழியில் தவறாது நடக்கும் பொதுமகளிருடைய, தட முலை - பெரிய தனங்களை, சேரார் - அடையமாட்டார்கள்.

காமுகர் தமது மோகவலையிற் சிக்கி மயங்கிய போது அவர்பொருளைப் பறிப்பதற்கு அன்புடையார்போன்றிருந்து, அது முடிந்தவுடன், அவர் பொருள்வறண்டு தாமாகவிரும்பிவந்தபோது உடன்படாது மாறுபடுகின்ற பொதுமகளிரது இன்பத்தைப் பெரியோர் விரும்பிச் சேரமாட்டாரென்பது கருத்து. தாம் விரும்பிய பற்றும் செந்நெறிக்கு அவரது இன்பம் மறுதலையாதலின் சேராரென்பதாம். "பொருட் பொருளார் புன்னலந் தோயா ரருட்பொரு ளாயு மறிவினவர்", "பொதுநலத்தார் புன்னலந் தோயார் மதிநலத்தின் மாண்ட வறிவினவர்", என்றார் திருக்குறளிலும்.

ஆதல் - விரும்புதல். தம்நெறிப்பெண்டிர் - ஒருவருக்கும் வசப்படாமல் தமது மனப்போக்கின்படியே செல்கின்றவர் என்றுமாம். செந்நெறி - செவ்வையாகிய வீட்டுநெறி. (அ)

௩௭௯. ஊறுசெய் நெஞ்சந்தம் முள்ளடக்கி யொண்ணுதலார்
தேற மொழிந்த மொழிகேட்டுத் — தேறி
யெமரென்று கொள்வாருங் கொள்பவே யார்க்குந்
தமரல்லர் தம்முடம்பி னார்.

(இ - ள்.) ஒள் நுதலார் - பிரகாசமான நெற்றியையுடைய பொதுமகளிர், ஊறு செய் நெஞ்சம் - (பிறர்க்குத்) துன்பஞ்செய்யும்படியான தமது எண்ணத்தை, தம் உள் அடக்கி - (பிறர் அறியவொட்டாமல்) தமக்குள்ளே மறைத்துவைத்துக்கொண்டு, தேற - (கேட்டு) நிச்சயமென்று நம்பும்படி,

மொழிந்த - சொல்லிய, மொழி - பசப்புவார்த்தைகளை, கேட்டு—, தேறி-நம்பிக்கைகொண்டு, எமா என்று கொள்வாரும் - (அந்தப்பொதுமகளிரை) இவர் எம்மைச்சேர்ந்தவரென்று நினைப்பவர்களும், கொள்ப - அவ்வாறே

நினைக்கட்டும்: (அந்தப் பொதுமகளிர்), யார்க்கும் - எப்படிப்பட்டவர்க்கும், தமர் அல்லர்-உரியவராகார்: தம் உடம்பினர் - (பிறர்க்கு உரிமையன்றித்) தமக்கே உரிய உடம்பையுடையவராவர்; (எ - று.)

தமதுவஞ்சனையை வெளிக்காட்டாமல் நல்லவர்களைப்போல நம்பும்படி பேசவல்ல வேசையரை நற்குணமுடையவ ரென்று நினைப்பவர்கள் நினைக்கட்டும், அவர்கள் வாய்ப்பேச்சினால்மாத்திரம் அவ்வாறுவரேயன்றித் தமது உடம்பைப் பிறர்க்கு வசப்படுத்தாமல் தமக்கேவசமாக்கி வைத்துள்ளவரென்று கருதத்தக்கவ ரென்பதாம். (௯)

௩௯௦. உள்ள மொருவ னுழையதா வொண்ணுதலார்
கள்ளத்தாற் செய்யுங் கருத்தெல்லாந்—தெள்ளி
யறிந்த விடத்து மறியாராம் பாவஞ்
செறிந்த வுடம்பி னவர்.

(இ - ள்.) உள்ளம் ஒருவன் உழையது ஆ - (தமது) மனம் ஒருவனிடத்திலிருக்க, ஒள் நுதலார் - விளக்கமான நெற்றியையுடைய பொதுமகளிர், கள்ளத்தால் செய்யும் - கபடமாக (அன்புடையார்போன்ற) செய்கிற, கருத்து எல்லாம் - நினைவுமுழுவதையும், தெள்ளி அறிந்த இடத்தும்-தெளிவாக ஆராய்ந்தறிந்தபோதும், பாவம் செறிந்த உடம்பினவர் - தீவினை மிகுதியையுடைய உடம்பை யுடையவர் [பாவிகள்], அறியார் - உண்மை யறியமாட்டார்கள்; (எ - று.)

தமதுமனம் ஒருவர்மேல் நிற்க மற்றொருவர்மேல் அன்புற்றவர்போல நடிக்கும் பொதுமகளிரது வஞ்சனைக்கருத்தை நன்றாக அறிந்தாலும் பாவிகட்கு அவர்கள்மீதே அன்புசெல்லுமென்பது, கருத்து. இதனால், பொதுமகளிர் இருமனப்பெண்டிரென்றும், உருவுசொல் செயல்களால் வஞ்சிப்பது அவர்க்குச் சாதி தருமமென்றும் பெறப்பட்டது. இங்குப் பாவம் என்றது, முற்பிறப்புக்களிற் செய்த தீவினைகளால் மனம் தெளிவடையாதிருத்தலை. "இருமனப்பெண்டிருங் கள்ளுங் கவறுந், திரு நீக்கப்பட்டார் தொடர்பு" என்ற திருக்குறளிற் கூறியவாறு பிளவுபட்ட மனமுடைய பொதுமகளிரிடம் பற்றுச்செல்லுதலினாலேயே அவர் தீவினையுடையாரென்று அறியப்

இரண்டாவது

இன்பவியல்.

அஃதாவது-முழுவதும் மனத்திற்கு இன்பத்தையே கொடுக்கும்பிரிவு என்று பொருள். இது கற்புடைமகளிரின் சேர்க்கை யாதலின், இன்பமே தருவதென்பது வெளிப்படை. இவ்வதிகாரமும், அடுத்த அதிகாரமும் இவ்வியலிற் சேர்ந்தவை.

அக் காமவின்பந்தான் - புணர்ச்சி பிரிவு என இருவகைப்படும்; மற்றை இருத்தல் இரங்கல் ஊடல் என்பனவோ வென்றால், இந்நூலாசிரியர்

பொருட் பாகுபாட்டினை அறம் பொருள் இன்பமென வடநூல் வழக்குப் பற்றிக் கூறுதலால், அவ்வாறே அவற்றைப் பிரிவினிடத்து அடக்கினு ரென்று அறிக. இனி, அவற்றையே தமிழ்நூல்களோடும் பொருந்தப் புணர்ச்சியை 'களவு' என்றும், பிரிவை 'கற்பு' என்றும் பெரும்பான்மைபற்றி வகுத்து, அவற்றைச் சுவைமிகுதி பயக்குமாறு உலகநடையோடு ஒத்தலும் ஒவ்வாமையு முடையனவாக்கிச் சொல்லுகின்றார்; அவ்வொழுக்க மிரண்டனுள், களவாவது - பிணி மூப்பு இறப்புக்க ளில்லாமல் எக்காலும் ஒரு தன்மையராய் உரு திரு பருவம் குலம் குணம் அன்பு முதலியவற்றாலே தம்முள் ஒப்புமையுடையராகிய தலைமகனும் தலைமகளும் பிறர் கொடுப்பவும் அடுப்பவும் இல்லாமல் ஊழ்வகையால் தாமே எதிர்ப்பட்டுப் புணர்ந்து வருவது. கற்பாவது - கணவனைத் தெய்வமென்று உணர்வதோர் மேற்கோள்; பதிவிரதாதருமம். கொண்டானிற் சிறந்த தெய்வமில்லை யென்றும், அவனுக்கு இன்னவாறு நீ குற்றேவல் செய்தொழுகு என்றும் தாய்தந்தையராலும் பிறராலும் கற்பிக்கப்பட்டு இவ்வொழுக்கம் உண்டாகி நிலைபெறுதலால், கற்பு எனப் பெயர்பெற்றது.

உண்மையறிவை யுண்டாக்கும் நீதிநூல்களில் அகப்பொருட்களவித் துறைகளை இடையிடையே கூறுதல் கவிசமயமாதலை இலக்கியங்கள் கொண்டு உணர்க. சிருங்கார ரசப்பிரதானமான அகப்பொருட் களவித்துறை

களை ஞானமுண்டாதற்குக் காரணமாகிய நீதிநூல்களிற் கூறுதற்குக் காரணம், கடுத்தின்னுதானைக் கட்டிபூசிக் கடுத்தின்பிப்பார்போலச் சிற்றின்பங் கூறும் வகையாற் பேரின்பத்தைக் காட்டி நாட்டுதல் என்பர்.

௩௯ - ஆம் அதிகாரம்.—கற்புடைமகளிர்.

அஃதாவது - பதிவிரதைகளின் தன்மை. நாணம் மடம் அச்சம் பயிர்ப்பு என்னும் மகளிர்க்குணம் நான்கனோடும் பாதிவிரதியத்தையு முடையவர், கற்புடைமகளிர். பொதுமகளிரது இன்பம் வெறுக்கத்தக்கது என்றதனால், குலமகளிரது இன்பம் அறத்திற்குப் பொருந்தியகாரணமாக விரும்பத்தக்கதென்பதை அறிவித்தற்கு, இது பொதுமகளிரின் பின் வைக்கப்பட்டது.

௩௮௧. அரும்பெறற் கற்பி னயிராணி யன்ன
பெரும்பெயர்ப் பெண்டி ரெனினும்—விரும்பிப்
பெறுநசையாற் பின்னிற்பா ரின்மையே பேணு
நறுநுதலா ளன்மைத் துணை.

(இ - ள்.) அரும் பெறல் கற்பின் - பெறுதற்கரிய பதிவிரதா தருமத்தையுடைய, அயிராணி அன்ன - இந்திராணியைப்போன்ற, பெரும்பெயர்- பெரிய கீர்த்தியையுடைய, பெண்டிர் எனினும்-பெண்களாயினும், பெறும் நசையால் - (தன்னைப்) பெற்று அனுபவிக்கவேண்டுமென்னும் ஆசையால், விரும்பி - விருப்பங்கொண்டு, பின் நிற்பார் இன்மையே - தனது பின்னே நிற்கும் ஆடவு ரில்லாமையாகிய நற்குணத்தையே, பேணும் - விரதமாகக்

கொண்டொழுகுந் தன்மையுள்ள, நறுநுதலாள்-அழகிய நெற்றியையுடைய பெண்ணே, நன்மை துணை - (தனது கணவனுக்கு) நன்மை பொருந்திய துணையாவாள், (எ - று)

மிகச்சிறந்தவளாயினும், தன்னைச் சேரவேண்டுமென்று விருப்பங் கொள்ளும் பரபுருஷர்களுக்குச் சிறிதும் இடங்கொடாது ஒழுகுபவளே, தனது கணவனுக்கு உற்ற துணையாவ ளென்பதாம். பெண்ணின் குறிப்பை நோக்காமல் எவனும் ஒருத்தியின் பின்னே நிற்கமாட்டானுகையால், 'பின்னிற்பார்' என்றார். அயிராணி - தேவேந்திரன் மனைவி இவளை இங்கே உவமை கூறியதற்குக் காரணம், நகுஷன் புதிதாக இந்திரபதவிபெற்றுத் தன்னை

விரும்பி யணுகியபோதும் தனது பழைய கணவனாகிய இந்திரனையேயன்றி அவனை விரும்பாது கற்புநெறியில் நின்றா ளாதலின் 'பெரும்பெயர்' என்பது, பெரும்புகழ், அதாவது - தான்வாழும் ஊரார் கற்புடைமையால் தன்னைப் புகழ்ந்து கூறுவது கற்புடையமனைவி தான் பிறந்த குலத்தாருக்கும் புகுந்த குலத்தாருக்கும் நற்கதி புண்டாக்குதலால், அத்தகைய பெண்ணைப் பொதுவாக 'நற் நுதலாள் கன்மைத்தனை' என்று ரெனினுமாம், இத்தன்மையை, "கற்பு மேய கனங்குழை மாதரைப், பெற்றனோர்த மரபும் பெருக்கத்தக, கற்பினுட்கொண்ட காதலுருயிர்ச், சுற்றம் யாவுந் துறக்கத்தி னெய்துமால்" என்னுஞ் செய்யுளால் அறிக (௬)

௫௮௨ குடநீர டுண்ணு மிடுக்கட் பொழுதுங்
கடனீ ரறவுண்ணுங் கேளிர் வரினுங்
கடனீர்மை கையாறுக் கொள்ளு மடமொழி
மாதர் மனைமாட் சியாள்

(இ - ள்) குடம் நீர் அட்டு உண்ணும் இடுக்கண் பொழுதும் - ஒரு குடத்து நீரைக் காய்ச்சி உண்ணும்படியான [நீரையேயன்றி உண்பதற்கு உரிய பொருளொன்றும் அகப்படாத] வறுமைத்துன்பம் வந்தகாலத்தும், கடல் நீர் அற உண்ணும் கேளிர் வரினும் கடலின் நீரை வற்றும்படி உண்ணத்தக்க [மிகப் பெருங் கூட்டமான] சுற்றத்தார் வந்தாலும், கடன் நீர்மை - தனது கடமையாகிய குணங்களையே, கையாறு ஆ கொள்ளும் ஒழுக்க நெறியாகக் கொள்ளுகின்ற, மடமொழி மாதர் - இரசமான இன்சொற்களையுடைய பெண்ணே, மனை மாட்சியாள் இல்லறவாழ்க்கைக்குத் தக்க பெருமையுடையவளாவள், (எ - று)

சுற்றத்தவர் பலர் வந்தாலும் தனது கணவன் வறுமைப் பட்டாலும் மனஞ்சோராது தனது கடமைகளைத் தவறாது நடத்துபவளே இல்வாழ்க்கைக்குரிய மனைவியாவ ளென்பதாம். அவட்குக் கடமையாவன துறந்தவரை உபசரித்தலும், விருந்தோம்பலும், சுற்றந்தழுவுதலும், வறியவரிடத்து அருளுடைமையும், வாழ்க்கைக்கு வேண்டும் பொருள்களைத் தேர்ந்து காப்பாற்றிவைத்தலும், உண்டி சமைத்தல் வல்லமையும், உபகாரஞ்செய்தலும் முதலியவையாம். இடுக்கண் என்பது, அதற்குக் காரணமான வறுமையைக் குறித்தது, உபசாரவழக்கு. முதலடி - வறுமை மிகுதியையும், இரண்டாமடி உறவினர் மிகுதியையும் குறிப்பன. (௨)

௫௩௫. நாலாறு மாறாய் நனிசிறிதா யெப்புறனு
மேலாறு மேலுறை சோரினு—மேலாய
வல்லாளாய் வாழுமூர் தற்புகழு மாண்கற்பி
னில்லா ளமர்ந்ததே யில்.

(இ - ள்) நால் ஆறும் ஆய்-நான்கு பக்கங்களிலும் வழியையுடையதாகியும்,—நனி சிறிது ஆய - மிகச்சிறியதாகியும்,— எ புறனும் - எல்லாப்பக்கங்களிலும், மேல் ஆறு - மேல வழியினின்று, மேல் - தன்மேல், உறை சோரினும் - மழைநீர் பெருகிவழிந்தாலும், மேல் ஆய - சிறந்த தருமங்களை, வல்லாள் ஆய் - (செய்ய) வல்லவளாய, வாழும் ஊர் - தான் வாழுகின்ற ஊரிலுள்ளார், தன் புகழும் - தன்னைப் புகழும்படியான, மாண் கற்பின் - மாட்சிமைப்பட்ட பதிவிரதா தருமத்தையுடைய, இல்லாள்-மனைவி, அமர்ந்ததே - பொருந்தப்பெற்றதே, இல் - வீடாகும், (எ - று.)

நான்கு பக்கங்களிலும் வழியையுடையதாதலும், மிகச்சிறியதாதலும், மிக்க வறுமைக்காலத்திலும் தனது நல்லொழுக்கத்திற் சிறிதுங் குறையாத புகழ்பெற்ற கற்பினையுடைய மனைவி பொருந்தப்பெற்றதாதலுமே, ஒரு வீட்டிற்கு நல்லிலக்கண மென்பதாம்.

நனிசிறிதாய— 'இடம்படவீடிடேல்", "சிறுக்கக்கட்டிப் பெருக்க வாழ்" என்பன காண்க. எப்புறனும் மேலாறு மேலுறை சோர்தல் - வீட்டின் கட்டுச்சேர்ப்புக் குலைந்து மழைநீர் ஒழுகப்பெறுதல். இவ்வாறு கூறியது, வறுமை மிகுதியைக் குறித்தற்கு. வாழும் ஊர் தற்புகழ்தல்—"தற்காத்துத் தற்கொண்டாற் பேணித் தகைசான்ற, சொற்காத்துச் சோர்விலாள் பெண்"என்னுந் திருக்குறளின் பரிமேலழகருரையில் 'தன்மாட்டுப் புகழாவது - வாழும் ஊரார் கற்பால் தன்னைப் புகழ்வது' என்றது காண்க. இதனால், எவ்வளவு வறுமைக் காலத்திலும் தனக்கு உரிய நல்லொழுக்கத்திற் குறைபாது கற்புநெறியில் நிற்பவளே சிறந்த பெண் என்றதாயிற்று.

௫௩௬. கடைக்கணியாளாதலைக் காதல் வகைபுனைவா
ளுட்குடையா ளூரா ளியல்பினா—ளுட்கி
யிடனறிந் தூடி யினிதி னுணரு
மடமொழி மாதரா ளெண்

(இ - ள்) கட்கு இனியாள் - கணவனுக்கு இனிய உருவமுடையவளாகியும், — காதலன் காதல் வகை புனைவாள் - (தனது) கணவனது ஆசையின்படி தன்னை அலங்கரித்துக் கொள்பவளாகியும், — உட்கு உடையாள் - அச்சமுடையவளாகியும், — ஊர்நாண இயல்பினாள் ஊரிலுள்ளாருக்கு [பிறர்பக்கத்தில்] நாணங்கொள்ளுந் தன்மையுடையவளாகியும், — உட்கி - (தனது கணவனிடத்து) அஞ்சி, இடன் அறிந்து சமயமறிந்து, ஊடி - (அவனோடு) பிணங்கி, இனிதின் உணரும் இன்பமுண்டாம்படி உடனே அறிந்து ஊடல்தீர்கின்ற, மடமொழி மாதராள் - கபடமில்லாத இன்சொற்களை யுடையவளாகியு மிருப்பவளே, பெண் - மனைவியாவாள், (எ - று.)

முகக்கோட்டம் கடுகடுப்பு முதலிய துர்க்குணங்க ளில்லாமல் பார்ப்பதற்கு இனிய தோற்றமும், தனது கணவனிஷ்டப்படி தன்னை யலங்கரித்துக்கொள்ளுதலும், செய்யத்தகாத காரியங்களில் அஞ்சி விலகுதலும், பரபுருடரிடத்தில் நாணங்கொள்ளுதலும், ஊடலையும் கூடலையும் உரிய சமயங்களிற் கொள்ளுதலும் - கற்புடைய மனைவியின் குணங்க ளென்பதாம்.

ஊர்நாணியல்பினள் என்பதற்கு - தான் வாழும் ஊரி லுள்ளார் தன்னைக்கண்டு வெட்கமடையும்படியான சிறந்த நல்லொழுக்கமுடையா ளெனினுமாம். உவப்பிற்கு ஏதுவாதலால் ‘இடனறிந்து ஊடி’ என்றும், அவ்வூடலைத் தணித்துக்கொள்ளாமல் நீட்டித்தால் வெறுப்பைத்தரு மாதலின் ‘இனிதி னுணரும்’ என்றுங் கூறினர். ஊடலாவது - இன்பநிலையில் அவ்வின்பத்தை மிகுவிக்குமாறு ஆடவர்மீது மகளிர் கோபித்தல். இங்ஙனம் விளையாட்டுவகையாற் கலவியிற் கொள்ளும் பிணக்கு, புலவி யெனவும்படும். ப்ரணயகலஹ மென்பது இதற்கு ஏற்ற வடமொழி. இதன் முதிர்ந்த நிலைமை, துனி யெனப்படும்.

“ஊட லுணர்தல் புணர்தல் இவைகாமங், கூடியார் பெற்ற பயன்”, “ஊடிப்பெறுகுவங், கொல்லோ நுதல்வெயர்ப்பக், கூடலிற் றோன்றிய வுப்பு” என்னுந் திருக்குறள்கள் இக்குக் கவனிக்கத்தக்கன. (௪)

௩௮௫. எஞ்ஞான்று மெங்கணவ ரெங்தோண்மேற் சேர்ந்தெழினு
மஞ்ஞான்று கண்டேம்போ னாணுதுமால்—எஞ்ஞான்றும்
மென்னை கெழீஇயினர் கொல்லோ பொருணசையாற்
பன்மார்பு சேர்ந்தொழுகு வார்.

(இ - ள்.) எஞான்றும் - எந்தகாலும், எம் கணவர் - எமது தலைவர், எம் தோள்மேல் சேர்ந்து எழினும் - எமமுடைய தோள்களில் அணைந்து எழுந்தாலும் [தினந்தோறும் கூடி இன்பமனுபவித்தாலும்],—அஞான்று-(புதிதாக மணஞ்செய்துகொண்ட) அக்காலத்தில், கண்டேம்போல்-(யாம்) கண்டதுபோல, நாணுதும் - (அவரிடம் இப்பொழுதும்) நாணமடைகின்றோம்; (இவ்வாறு இருக்க),— எஞான்றும் - எக்காலும், பொருள் நசையால் - பொருளாசையால், பல் மார்பு சேர்ந்து ஒழுகுவார் - பலரது மார்புகளை (ஒருகால்) சேர்ந்து நடக்கின்ற பொதுமகளிர், செழீஇயினர் - (அந்தப்பலரிடத்தும்) உரியராயிருக்கின்றனர்; என்னை கொல் ஓ - இது என்ன தன்மையோ! (எ - று.)

நாம் எமது கணவரிடத்தில் எப்பொழுதும் கூடிப்பழகினாலும் அவரை முதலிற்கண்டபோது எவ்வாறு நாணினேமோ அவ்வாறே இப்பொழுதும் நாணவேண்டியிருக்கின்றது; இப்படியிருக்க, பொதுமகளிர் பொருளாசையாற் பலபுருடரை ஒவ்வொருகால் சேர்ந்தாலும் அப்பொழுது சிறிதும் நாணமில்லாமல் அவ்வாடவரைச் சொந்தமாகக் கையாளுகின்றார்களே! இது என்ன! என்று ஒருகுலமகள் பொதுமகளிரின் நாணமின்மையை நோக்கி வியந்து கூறியவாறு. பொதுமகளிரைப்போல நாணமில்லாமல் குலமகளிர் நடவாரென்பதாம்.

செழீஇயினர் - செழுவினர்; சொல்லிசையளபெடை. கொல், அசைகள்.

௩௱௫. உள்ளத் துணர்வுடையா னோதிய நூலற்றால்
வள்ளன்மை பூண்டான்கண் ணொண்பொருள்—தெள்ளிய
வாண்மகன் கையி லயில்வா ளனைத்தரோ
நாணுடையாள் பெற்ற நலம்.

(இ - ள்.) வள்ளன்மை பூண்டான்கண் - ஈகைத்தன்மையை மேற்கொண்டவனிடத்தி லுள்ள, ஒள் பொருள் - மிக்க செல்வமானது, உள்ளத்து உணர்வு உடையான் - மனத்தில் நல்லறிவுடையவன், ஓதிய - கற்றறிந்த, நூல் அற்று - நூலைப்போலும்; நாண் உடையாள் - நாணமுடைய குலமகள், பெற்ற - அடைந்துள்ள, நலம் - அழகானது, தெள்ளிய ஆண் மகன் - தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட [மிகச்சிறந்த] வீரபுருஷனது, கையில் - கையிலுள்ள, அயில் வாள் அனைத்து - கூரிய வாளாயுதத்தைப்போலும்; (எ - று.)— ஆல், அரோ - ஈற்றசைகள்.

இயற்கையிற் கொடைத்தொழிலுடையானுக்குக் கையிற் பொருள் இருந்தால் அது விவேகமுள்ளவன் கற்றறிந்த நூல்போலப் பயன்படும்; இயற்கையில் நாணமுடையவளுக்கு அழகு இருந்தால் அது சுத்தவீரன் கையிலுள்ள ஆயுதம்போலப் பயன்படு மென்பதாம். இவ்வாறு கூறினாராயினும், கற்புடைமகளிர் அதிகாரப்பட்டு நிற்றலால், முதல் மூன்று பொருள்கள் உபமானமும், ஈற்றது உபமேயமு மெனக் கொள்ளுதல் தகுதி. இதற்கு இணங்க, முதலடியிலுள்ள 'அற்று' என்பதை இரண்டாமடியிலும் 'ஒண் பொருளற்று' என்று கூட்டிப் பொருள்காண்க. கற்புடைய குலமகளுக்கு சேர்ந்த அழகானது - தேர்ந்த அறிவுடையான் கற்ற நூல் போலவும், கொடையாளிக்குக்கிடைத்த செல்வம் போலவும், சுத்தவீரன கையிற் பிடித்த ஆயுதம்போலவும் பெருமையடையுமென்பது, கருத்து. நாண் என்பது - மடம், அச்சம், பயிர்ப்பு என்னும் மற்றை மகளிர் குணங்கட்கும் உபலக்ஷணம்.

இவை ஆறு செய்யுள்களாலும், கற்புடை மகளிர்க்கு உரிய இயற்கை நற்குணங்கள் பொதுவாக எடுத்துக் கூறப்பட்டன. (௮)

[உலாப்போய்வந்த தலைமகன் பள்ளியிடத்தானாகத் தலைமகள் சொல்லியது.]

௩௮௭. கருங்கொள்ளுஞ் செங்கொள்ளுந் தூணிப் பதக்கென்
றொருங்கொப்பக் கொண்டானு மூர—னொருங்கொவ்வா
நன்னுதலார்த் தோய்ந்த வரைமார்ப னீராடா

தென்னையுந் தோய வரும்.

(இ - ள்.) ஊரன் - சிற்றூரிலுள்ளானொருவன், கருங் கொள்ளும்-கறுத்த கொள்ளையும், செம் கொள்ளும் - சிவந்த கொள்ளையும், ஒழுங்கு ஒப்ப-(இவ்விரண்டற்குமுள்ள வேற்றுமையைக் கருதாது) ஒரு நிகராக, அணி பதக்கு என்று - (ஒன்றற்குச் சிறப்புக்கொடாமல்) அணிப் பதக்கு என்னும் ஒரே அளவாக, கொண்டான் ஆம் - வாங்கிக்கொண்டானும்; (அது போலவே),— ஒருங்கு ஒவ்வா - முழுவதும் ஒத்திராத, நல் நுதலார் - அழ

கிய நெற்றியையுடைய பொதுமகளிரை, தோய்ந்த - அனுபவித்த, வரை மார்பன் - மலைபோன்ற மார்பையுடைய (எனது) கணவன், நீர் ஆடாது - ஸ்நாகஞ் செய்யாமல், என்னையும் தோய வரும் - (குலமகளாகிய) என்னையும் அனுபவிக்க வருகின்றான்; (இது என்ன அநீதி!) (எ - று.);

தலைவனும் தலைவியும் ஒரு படுக்கையிலே கூடியிருந்தவிடத்து அவளிடத்துப் பிணங்குதற்குக் காரணமில்லாதிருக்கவும் காதல் கைம்மிகுதலால் நுட்பமாகிய ஒருகாரண மிருக்கிறதாக உட்கொண்டு அதனை அவன் மேலேற்றி அவள் பிணங்குதல் என்பது, இத்துறையின் போக்கு.

பகுத்தறிவில்லாத நாட்டுப்புறத்தானொருவன் கருங்கொள் செங்கொள் என்னு மிரண்டனது வேறுபாடு கருதாமல் இரண்டையும் ஒரே விலைக்கு ஒரே யளவாக வாங்கிக்கொண்டாற்போல, பொது மகளையும் குலமகளையும் வேற்றுமை கருதாது எனது தலைவன் பொதுமகளைப் புணர்ந்தபடியே என்னையும் அனுபவிக்கவருவது தகுதியன்றென்று பிணங்கிக்கூறின ளென்பதாம். பொதுமகளிர் உன்னையனுபவித்ததனால், அவர் மிச்சிலாகிய நினது மார்பினைப் பொருந்தேனென்பது, குறிப்பு. "பெண்ணியலா ரெல்லாருங் கண்ணிற் பொதுவுண்பார், நண்ணேன் பரத்தநின் மார்பு" என்ற திருக்குறள் இங்கு நோக்கத்தக்கது.

இதனால், தனது கணவன் செய்த அக்கிரமத்தையும் கற்புடை மகளிர் பொறுத்துக்கொள்வ ரென்பதும், நீராடியாவது வந்தால் சேரலாமென்று தமது தூய்மையுடைமையும் கூறியவாறும்.

உபமானத்தில் கருங்கொள்ளையும் செங்கொள்ளையும் ஒருசேராகக் கருதி யமை கூறியதனால், உபமேயத்தில் பொதுமகளிர்க்கு உரிய தாழ்வையும், குல மகளிர்க்கு உரிய உயர்வையும் கருதாமை வெளிப்படும். 'ஒருங்கொவ்வா நன்னுதலார்' என்றது, கற்பு நாண் முதலாகிய நற்குணங்களில்லாமையால், பொதுமகளிர்க்கு உள்ளது பெண்ணாயிருக்குந் தன்மைமாத்திரமே யென் னுங் கருத்தால் ஆணி, பதக்கு - முகத்தலளவைப் பெயர்கள். ஆணி - நான்குமரக்கால்; பதக்கு - இரண்டுமரக்கால். 'ஆம்' என்பது - இங்கு அலட்சி யர்தோன்ற நின்றது; "கைத்தோ ரெஞ்சிறை கற்போயை, கைத்தோ ரின் னுயிர்வாழ்வாரும், பொய்த்தோர வில்லிகள் போவாராம், இத்தோ டொப் பது யாதுண்டே" எனக் கம்பராமாயணத்திலும், "அன்னையானவ ளிரு வராம் முதலளித்த தந்தையர்களவராம்" என்பது முதலாக வில்லிபுத் தூரார்பாரதத்திலும் வருவன காண்க. 'வரைமார்பின்' என்றும் பாடம். நன்னுதலார்த் தோய்ந்த - "இயல்பின் விகாரம்." வரைமார்பு - உத்தம விலக்கணமாகிய கோடுகளையுடைய மார்பு எனினுமாம். (எ)

[தலைவனது பிரிவுணர்த்திய பாணனை நோக்கித்

தலைவி மறுத்துக் கூறியது.]

௩௮௮. கொடியவை கூறாதி பாணநீ கூறி
னடிபைய விட்டொதுங்கிச் சென்று—துடியி
னிடக்க ணனையம்யா மூரற் கதனால்
வலக்க ணனையார்க் குரை.

(இ - ள்) பாண-பாணனே!—கொடியவை கூறாதி - கொடுமையான சொற்களை (யெம்மிடம்) சொல்லாதே, (ஏனெனில்,—) யாம்—, ஊரற்கு - தலைமகனுக்கு, துடியின் இடக்கண் அனையம் - உடுக்கையினது இடப்பக்கத்தைப் போலப் பயன்படாதிருக்கின்றோம், அதனால்—, நீ கூறின் - (அப் படிப்பட்ட சொற்களை) நீ சொல்லுவதாயிருந்தால், பைய அடி விட்டு ஒதுங்கிச் சென்று - (நீ) மெதுவாக இவ்விடம்விட்டு அப்புறம்போய், வலக்கண் அனையார்க்கு-(அந்த உடுக்கையின்) வலப்பக்கத்தைப்போலப் பயன்படும் மகளிர்க்கு, உரை - சொல்வாயாக, (எ - று)

ஒருத்தி, தனது தலைவன் பிரிந்து பரத்தையரிடஞ்செல்வதைப் பாணன் தன்னிடம் வந்து கூற, அது கேட்கப் பொறாமல் 'பயன்படாத என்னிடம் நீ இதனைச் சொல்லவேண்டாம், பயன்படும் பரத்தையரிடம் சொல்' என்று வருந்திக்கூறினளென்று துறையின் போக்குக் காண்க தனக்கும் தலைமகளுக்கும் வேற்றுமைகருதாது பாணனை நோக்கித் தோழி கூறியது

மாம் 'கொடியவை' என்றது தலைவன் பிரிந்துசெல்லுஞ் செய்தியை; தலைவன் என்னைப் பிரியாமை புண்டாயின் அதனை எனக்குச்சொல் என்பது; துறப்பு மணஞ்செய்துகொண்ட பின்பு தலைவன் அறம் பொருளின்பங்களின் பொருட்டுத் தலைவியைப்பிரிந்து தூரத்திலும் அவ்விடத்திலும் செல்வதனை யென்பதை அறிக.

பாணன் - பாட்டுப்பாடுகின்ற ஓர் இழிகுலத்தான்; இவன், தலைவன் தலைவிக்கு நகருக்குத் தூதுசெல்வது உண்டு. 'பாணன் - கெஞ்சிலனறிக்கேயிருக்கப் பண்ணுந் தோத்திரமொழியுடையான்' என்பர். உடுக்கைக்கு வலப்பக்கம் அடிபடுதலும், இடப்பக்கம் அடிபடாமையும் கருதி இவ்வுவமை கூறப்பட்டது. கண் - அடிக்குமிடம் கூறுதி என்லொருமை யெதிர்மறைமுற்று.

இவ்வதிகாரத்து ஈற்றுச்செய்யுள் இங்கு நோக்கத்தக்கது. (அ)

['பரத்தையிற்பிரிந்து வந்த தலைமகனோடு நீ புலவாமைக்குக் காரணம் யாது என்ற தோழிக்குத் தலைவி சொல்லியது]

௩௯௬ சாய்ப்பறிக்க நீர்திகழுந் தண்வய லூரன்மீ
தீப்பறக்க நொந்தேனும் யானேமற்—றீப்பறக்கத்
தாக்கி முலைபொருத தண்சாந் தணியகலம்
நோக்கி யிருந்தேனும் யான்.

(இ - ள்) சாய்ப்பறிக்க-கோரையைப் பிடுங்கியெடுத்தமாத்திரத்தில், நீர் திகழும் - தண்ணீர் நிறைந்து விளங்கப்பெற்ற, தண் வயல்-குளிர்ச்சியான கழனிகள் சூழ்ந்த, ஊரன் மீது-ஊர்களையுடையவனான (எனது) தலைவன் மேல், (கூடியிருந்தகாலத்தில்,) ஈ பறக்க ஈ பானது பறக்கும்போதும், நொந்தேனும் - பொறுமல் மனமவருந்தியவளும், யானே—; (அத்தலைவன் என்னைப் பிரிந்துசென்ற காலத்தில்), தீ பறக்க நெருப்புப்பொறி பறக்கும்படி, முலை தாக்கி பொருத (பொதுமகளிர் தமது) தனங்களினால் தாக்கிப் போர் செய்த [தழுவி இன்பமனுபவித்த], தண் சாந்து அணி அகலம் - குளிர்ச்சியான கலவைச் சந்தனத்தை யணிந்த (அத்தலைவனது) மார்பை, நோக்கி இருந்தேனும்-பார்த்துப் பொறுத்திருந்தவளும், யான்-யானே; (எ - று.)

கூடியிருக்கையில் எனது தலைவன்மேல் ஈயானது பறந்தாலும் சகியாமல் அன்புகொண்டிருந்தவளும் நான், பிரிந்தகாலத்து வேசையர் தமது முலை நெருங்கப்புல்லி யின்பமனுபவித்த அத்தலைவனது மார்பைக் கண்டு சோர்ந்து நிற்பவளும் நானே யென்று ஒருதலைவி வருந்திக்கூறினளென்பதாம். இதனால், குலமகளிர் தமதுதலைவர் பொதுமகளிரைக் கூடியவழியும் அவரை அலட்சியஞ் செய்யாதிருக்கவேண்டுமென்று கூறியவாறு.

சாய்-ஒருவகைக்கோரை. 'சாய்ப்பறிக்க நீர்திகழூர் தண்வயல்'என்றது நீர்வள மிகுதியைக் குறிக்கும். மன் - அசை. சோர்ந்தேன், இருந்தேன் வினையாலணையும் பெயர்கள். (௯)

[தலைவி பாணனோடு வெகுளல்.]

௫௯0. அரும்பவிழ் தாரினா னெம்மருளு மென்று
பெரும்பொய் யுரையாதி பாண—கரும்பின்
கடைக்கண் ணனையநா மாற்கதனா
லிடைக்கண் ணனையார்க் குரை.

(இ - ள்.) பாண-பாணனே!—'அரும்பு அவிழ் தாரினன்-பூவரும்புகள் மலரப்பெற்ற மாலையை யணிந்த தலைவன், எம் அருளும்-எமக்கு அருள்செய்வான்', என்று—, பெரும் பொய் உரையாதி-பெரிய பொய்வார்த்தைகளைச் சொல்லாதே; (ஏனெனில்,—) நாம்—, மாற்கு - தலைவனுக்கு, கரும்பின் கடைக்கண் அனையம்-கரும்பினது கடைசியிலுள்ள கணுக்களை யொத்திருக்கின்றோம்; அதனால்—, (இப்பேச்சை), இடைக்கண் அனையார்க்கு உரை-(அக்கரும்பினது) இடையிலுள்ள கணுக்களையொத்த பரத்தையர்க்குச் சொல் வாயாக; (எ - று.)

தலைமகளைப் பிரிந்துசென்று பரத்தையைக்கூடிநின்ற தலைமகன் மீண்டு. தலைமகளிடம் வருமளவில், அவன் செய்தியை அறிந்து சினங்கொண்ட அவள் அவன் வரவை ஏற்றுக் கொள்ளாது மறுக்க, அதனால் வருத்தமுற்ற தலைமகன் அவட்குச் சமாதானங்கூறி அவளைக் கோபந்தணித்தற்பொருட்டு ஒருபாணனை அவள்பக்கல் அனுப்ப, அவன் அங்ஙனமேவந்து தலைவியைநோக்கி 'நீ மறுத்தலால் நினதுதலைவர் நின்மனைக்கு வரக் கூசி நின்றார்; அவர் நின்மீது மிக்க காதலையுடையர்' என்பன போன்ற சில நயப்புரைகளை எடுத்துக்கூற, அது கேட்ட தலைவி அவனைப் பரிகசித்து வெகுண்டு கூறியது இதுவென அறிக.

கரும்பின் கடைசிக்கணுக்களைப்போன்ற அவனுக்கு உருசிகுறைந்துள்ள எம்மிடத்தில் தலைவன் அன்புடையனாயுள்ளானென்று பொய்சொல்லாதே; கரும்பின் இடையிலுள்ள கணுக்களைப் போன்ற அவனுக்கு உருசியிருந்துள்ள பரத்தையரிடம் இப்பேச்சைச் சொல்வாயென்று பாணனை நோக்கித் தலைவி கூறியது இது. கரும்பின் கடைக்கணுக்களில் இனிப்பின்மையும் இடைக் கணுக்களில் இனிப்புண்மையும் வெளிப்படை. (௪௦)

௬௦ - ஆம் அதிகாரம்.—காமநுதலியல்.

அஃதாவது - காமவின்பத்தின் பகுதிகளைக் குறித்துச் சொல்லுகின்ற பிரிவு என்பதாம். நுதலுதல் - குறித்துக்கூறுதல். இழிகுணமுடைய பரத்தையரன்றிக் குலமகளிரது இன்பம் சிறத்தலால், அதனை இவ்வதிகாரத்திற் சிறப்பித்துக் கூறுகின்றனரென்றறிக. அதிகாரமுறைமையும் இதனாலே விளங்கும். இனி, இயல் என்பதற்கு - இலக்கணமென்று கொண்டு, இன்பமுறைமையைக் கூறும் இலக்கணமென்றும் பொருள் கூறுவர்.

[தலைமகற்கு வாயிலநேர்ந்த தோழி தலைமகள் புலவிநீங்கச்சொல்லியது]

௫௯௧. முயங்காக்காற் பாயும் பசலைமற் றூடி
யுயங்காக்கா லுப்பின்றாங் காமம்—வயங்கோத
நில்லாத் திரையலைக்கு நீள்கழித் தண்சேர்ப்ப
புல்லாப் புலப்பதோ ராறு.

(இ - ள்.) வயங்கு - விளங்குகின்ற, ஓதம் - கடலானது, நில்லா - நிலையா யிராமல், திரை அலைக்கும் - அலைகளால் மோதுகின்ற, நீள் கழி-நீண்ட கழி களினது, தண் - குளிர்ந்த, சேர்ப்ப - கரையையுடைய அரசனே!— முயங்காக்கால்-கூடா விட்டால், பசலை பாயும் - (பிரிவுத்துன்பமிகுதியால்) நிற வேறுபாடு (உடம்பில்) மிக்குப்பரவும்; ஊடி உயங்காக்கால் - ஊடல் கொண்டு வருந்தாவிட்டால், காமம் உப்பு இன்று ஆம்-காமநுகர்ச்சி இன்பமுடையதாகாது; (ஆதலால்), புல்லா புலப்பது-முதலிற் கூடிப் பிறகு ஊடுவது, ஓர் ஆறு-(காமநுகர்ச்சியில் ருசியுண்டாதற்கு) ஒருவழியாம்; (எ - று.)

தலைவனும் தலைவியும் கூடாவிட்டால் உடம்பிற் பசலை யுண்டாகின்றது; ஊடல்கொள்ளாமல் எப்பொழுதும் சேர்ந்தேயிருந்தால் காமத்தில்

ருசியுண்டாதலில்லை; ஆதலால், கூடுவதும் ஊடுவதும் காமநுகர்ச்சிக்கு அழகு என்பதாம். "உப்பமைந்தற்றாற் புலவி", "துனியும் புலவியு மில்லாயிற் காமங், கனியுங் கருக்காயு மற்று", "ஊட லுணர்தல் புணர்தலிவைகாமங், கூடியார் பெற்றபயன்" என்னுந் திருக்குறள்கள் நோக்கத்தக்கன.

வாயில் நேர்தல் - வழியெடுத்துக்கூறுதல். புலவி-புலத்தல்; ஊடுதல். பசலை - தலைவனைப்பிரிந்த துன்பத்தினால் தலைமகளது உடம்பி லுண்டாகும் நிறவேறுபாடு. உப்பு என்பது - இங்கு இனிமையென்னும் பொருளில் வந்தது. வடநூலார், கூடலை 'ஸம்போகம்' என்றும், ஊடலை 'விப்ரலம்பம்' என்றும், விப்ரலம்பத்தை 'மதுரதரம்' [மிக்க இனிமை] என்றுங் கூறுவர். இங்கு 'பசலை' என்பது - துயிலின்மை, உடம்புமெலிதல், எல்லாவற்றினும் வெறுப்பு முதலியவற்றிற்கும் உபலக்ஷணம். மற்று - அசை. (௯)

[பருவங்கண்டு ஆற்றளாகிய தலைவி தோழிக்குச் சொல்லியது.]

௩௯௨. தம்மமர் காதலர் தார்சூ ழணியகல
விம்ம முயங்குந் துணையில்லார்க்—கிம்மெனப்
பெய்ய வெழிலி முழங்குந் திசையெல்லா
நெய்த லறைந்தன்ன நீர்த்து.

(இ - ள்.) தம் அமர் காதலர்-தம்மிடத்து விருப்பமுடைய தலைவரது, தார் சூழ் அணி அகலம் - மாலையையணிந்த அழகிய மார்பை, விம்ம முயங்கும் - (மகிழ்ச்சியினால்) பூரிக்கும்படி தழுவுதற்கு உரிய, துணை-தலைவரை, இல்லார்க்கு - இல்லாத [தலைவரைப்பிரிந்த] மகளிர்க்கு,—இம்மென - இம்மென்னும் ஓசையோடு, பெய்ய - மழைபொழியும்படி, எழிலிமுழங்கும் - மேகங்கள் கர்ச்சிக்கின்ற, திசை எல்லாம் - திக்குக்களிலெல்லாம், (அம்முழக்கம் அவர்க்கு), நெய்தல் அறைந்து அன்ன நீர்த்து - சாப்பறையடித்தாற்போன்ற தன்மை யுடையதாம்; (எ - று.)

மிகுதியும் வருத்தந்தரு மென்பதாம். கார்காலத்திலே மீண்டு வருவேனென்று காலங்குறித்துப் பிரிந்துசென்ற தலைமகன் அக்காலம் வந்தும் வாராததனால், காலத்தைநோக்கித் தலைமகள் ஆற்றாது வருந்திக் கூறியது இது. சேர்தற்கு உரிய காலத்தில் தனது தலைவனைச் சேரப்பெறாது வருந்தும் ஆற்றாமையும், எவ்வகைத் தாபத்தையுந் தணிக்கவல்ல நீர்கொண்ட மேகம் தனது நிலைமைமாறி இப்பொழுது தன்னை வருத்துகின்ற கொடுமையும் தலைவி இரங்குதற்குக் காரணமாயின வென்க. கார்காலத்து மேகமுழக்

கம் - காமோத்தீபகப்பொருள்களில் ஒன்று. இம்மெனல் - ஒலிக் குறிப்பு. செய்தல் - சாப்பறை. (௨)

[தலைமகள் செலவுடன்படாமையைத் தலைமகற்குத் தோழி சொல்லியது]

௫௯௫. கம்மஞ்செய் மாக்கள் கருவி யொடுக்கிய
மம்மர்கொண் மாலை மலராய்ந்து பூத்தொடுப்பாள்
கைம்மாலை யிட்டுக் கலுழ்ந்தா டுணையில்லார்க்
கிம்மாலை யென்செய்வ தென்று.

(இ - ள்.) கம்மம் செய் மாக்கள்-கம்மியத்தொழிலைச்செய்கின்ற மனிதர் [கம்மாளர்], கருவி - (தமது) ஆயுதங்களை, ஒடுக்கிய - (வேலையில்லாமல்) அடங்கச்செய்த, மம்மர் கொள் மாலை - மயக்கத்தைக்கொண்ட மாலைப் பொழுதில், மலர் ஆய்ந்து பூ தொடுப்பாள் - மலர்களை ஆராய்ந்தெடுத்து அவற்றைக்கொண்டு மாலைதொடுப்பவளாகிய தலைமகள்,—'துணை இல்லார்க்கு-தலைமகனைப்பிரிந்த மகளிர்க்கு, இ மாலை என் செய்வது - இந்த மலர் மாலை யாது பயன்படும்? என்று—, கை மாலை இட்டு - தன் கையிலுள்ள மலர்மாலையைப் போகட்டு, கலுழ்ந்தாள்-மனங்கலங்கி யழுதாள்; (எ - று.)

தலைமகள் மாலைப்பொழுதில் நல்லமலர்களை மாலையாகத் தொடுக்கும் போது தலைமகன் பிரிந்துசெல்வதைத் தோழியால் அறிந்து அவளைநோக்கி 'எனது நாயகனுக்கென்று அன்போடுகட்டும் இம்மலர்மாலை அவரில்லாதபோது எதற்கும் பயன்படாதே!'என்று மனங்கலங்கி யழுதனளெனத் தோழி தலைமகற்குக் கூறியது இது. "காலையரும்பிப் பகலெல்லாம் போதாகி, மாலை மலரு மிந்நோய்" என்றபடி சேர்க்கைக்கு உரிய காலமாகிய இரவின் தொடக்கமான மாலைப்பொழுது, பிரிந்தார்க்கு அத்துயரை மிகுவிக்கு மென்க. இதுபற்றியே, 'மம்மர்கொள் மாலை' என்றார். மம்மர்-காமக் களிப்பு.

கம்மாளர் பகல்முழுதும் வேலைசெய்து மாலைப்பொழுது வந்தவுடன் வேலையொழிவ ராதலின், மாலைப்பொழுதுக்கு 'கம்மஞ்செய் மாக்கள்கருவி யொடுக்கிய' என்னும் அடைமொழி கொடுக்கப்பட்டது; "உலைக்கணக்க ரொலியடங்கு புன்செக்கர் மாலைப்பொழுது" என்று பின்வருவதும் இது போன்றதே. இது, பகலெல்லாம்வருந்தி வேலைசெய்யுங் கம்மியரும் வேலை

யைமுடித்துத் தம்தம் நாயகியரிடம் செல்லுங் காலமென்பதைக் குறிக்கும்.

[வினைமுற்றி மீண்ட தலைமகன் பாகன்கேட்பச் சொல்லியது.]

௫௯௪. செல்சுடர் நோக்கிச் சிதரரிக்கண் கொண்டநீர்
மெல்விர லூழ்தெறியா விம்மித்தன்—மெல்விரலி
னாள்வைத்து நங்குற்ற மெண்ணுங்கொ லந்தோதன்
றோள்வைத் தணைமேற் கிடந்து.

(இ - ள்.) (எனது தலைமகள்),—செல் சுடர் நோக்கி - (மேல்கடலை நோக்கிச) செல்லுகின்ற சூரியனைப் பார்த்து, சிதர் அரி கண் கொண்ட நீர்-சிதறிய செவ்வரிகளையுடைய (தனது) கண்களில் நிறைந்த நீரை, மெல் விரல் - (தனது) மெல்லிய கைவிரல்களால், ஊழ்தெறியா - முறைமையாக [அடிக்கடி] எடுத்து எறிந்து, விம்மி - அழுது, தன் மெல் விரலின்-தனது மெல்லிய விரல்களினால், நாள் வைத்து - (நாம் பிரிந்துசென்ற) நாள்களைக் கணக்கிட்டுக்கொண்டு, அணைமேல் - படுக்கையில், தன் தோள் வைத்து கிடந்து - தனது தோளையே தலையணையாகக்கொண்டு படுத்து, நம் குற்றம் எண்ணும் கொல் - நமதுகுற்றங்களை நினைத்து வருந்துவளோ! அந்தோ ஐயோ! (எ - று.)

ஒருதலைமகன் தனது தலைவியைப் பிரிந்துசென்று வினைமுற்றி மீண்டு வருகையில், 'எனது காதலி மாலைப்பொழுதில் நான் பிரிந்துசென்று இத்தனை நாளாயினவென்றும், விரைவில் வருவேனென்றும், இன்னின்னவாறு செய்வேனென்றும் சொல்லிக்கொண்டு எனது குற்றங்களைச் சிந்தித்து வருந்துவளே!' என்று இரங்கிப் பாகனொடு கூறியது இது.

பிரிந்த தலைவன் மீண்டுவருவது மாலைக்காலமாதலின் 'செல்சுடர் நோக்கி' என்றும், தலைமகன் தான்குறித்தபடி மீண்டுவாராது நீட்டித்தலாற் பிரிந்துசென்ற நாள்களைத் தன்விரல்களால் தலைமகள் எண்ணுவளாதலின் 'மெல்விரலின் நாள்வைத்து... ..எண்ணுங்கொல்' என்றுங் கருதிக் கூறினனென்க. விரையச்சென்று சேராவிடின் ஆற்றாமை கைமிகுதலால் அவள் இறந்துபடுவளாதலால் நமக்குப் பழிநேர்ந்திடு மாதலின், அதற்குமுன்பே தேர்செலுத்தவேண்டு மென்ற குறிப்பு. சிதரரிக்கண்கொண்டநீர் - உரிய காலத்தில் தலைமகனைக் கூடப்பெறாது வருத்தமிகுதல்பற்றி உண்டாவது; இனி, இரேகைகள் படர்ந்த கண்களின் அழகை மறைத்துக்கொண்டு ததும்புகின்ற நீர் என்றும் பொருள்கூறலாம்: இது, அவளது கண்ணழகை நினைந்து வருந்தியதைக் குறிக்கும். கண்களிற் செவ்வரிபரத்தல் உத்தம விலக்கணம். அந்தோ-இரக்கக்குறிப்பிடைச்சொல். செல் சுடர் என்பதை,

அஸ்தமிக்குந் தருணத்திலிருக்கிற சூரியனையுடைய மாலைப்பொழுதென அன்மொழித்தொகையாகவும் கொள்ளலாம். தன்தோள்வைத்து அணைமேற்கிடத்தல்-வருத்தமிகுதியால் படுக்கைகொள்ளாமல் முடக்கிய தனது கையின்மேல் தலையைவைத்துக் கிடப்பது. 'மெல்விரல்' என்றது, "வாளாற்றப் புற்கென்ற கண்ணு மவர்சென்ற, நாளொற்றித்தேய்ந்த விரல்" என்றபடி பிரிந்துசென்ற நாள்கள் சுவரின்கண் இழைத்தவற்றைத் தொட்டு எண்ணுதலால் கைவிரல்கள் தேய்ந்தன வென்ற குறிப்பு. (௪)

[தலைமகன் தானுற்றதைப் பாங்கற்குச் சொல்லியது.]

௩௯௫. கண்கய லென்னுங் கருத்தினாற் காதலி
பின்சென்ற தம்ம சிறுசிரல்—பின்சென்று
மூக்கி யெழுந்து மெறிகல்லா வொண்புருவங்
கோட்டிய வில்வாக் கறிந்து.

(இ - ள்) சிறு சிரல் - சிறிய சிச்சிலிக்குருவியானது,—கண் - (எனது காதலியின்) கண்களை, கயல் என்னும் கருத்தினால் - கயல்மீனென்கிற எண்ணத்தினால், காதலி பின் சென்றது - (அவற்றைக் குத்தித்தின்னக் கருதி) அவள் பின்னே தொடர்ந்து போயிற்று; பின்சென்றும்-(அவ்வாறு) பின்தொடர்ந்துபோயும், ஊக்கி எழுந்தும் - முயற்சிசெய்தும், ஒண் புருவம் கோட்டிய வில் வாக்கு அறிந்து-(அவளது) ஒள்ளியபுருவம் வளைக்கப்பட்ட வில்லின் வளைவுபோலிருந்ததை அறிந்து, எறிகல்லா (து) - (அஞ்சி அக் கண்களைக்) குத்தித் தின்ன மாட்டாதிருந்தது; (எ - று.)

தனது காதலியின்கண்களைக் கயல்மீனென்று கருதிச் சிச்சிலிக்குருவி பின்சென்று பிடிக்கமுயன்றும் அக்கண்களுக்குமேலுள்ள புருவத்தை வளைத்தவில்லென்று நினைத்து அஞ்சிப் பிடியாமலே நின்றுவிட்டதென்று அவளதுகண்ணழகில் ஈடுபட்ட தலைவன் அதனை வியந்து தோழனொடு சொல்லிய துறை இது.

சிச்சிலிக்குருவி தலைமகளது கண்களைக் கயலென்றும், புருவங்களை வளைத்த வில்லென்றும் மாறுபடக் கருதியதாகக் கூறியது, மயக்கவணி.

சிரல் - மீன்குத்திப்பறவை. அம்ம - வியப்பிடைச்சொல்; இனி, "அம்ம கேட்பிக்கும்" என்றதனால், பாங்கனே? நீ கேள் என்றுமாம். வாக்கு - வாங்கு என்னும் முதனிலை திரிந்த தொழிற்பெயர். (௫)

[நற்றாய் தன்மகள் சென்ற சுரத்தருமை கூறி இரங்கியது.]

ரூகூகூ. அரக்காம்ப னாறும்வா யம்மருங்கிற் கன்னோ
பரற்கான மாற்றின கொல்லோ—வரக்கார்ந்த
பஞ்சிகொண் டூட்டினும் பையெனப் பையெனவென்
றஞ்சிப் பின்வாங்கு மடி.

(இ - ள்.) அரக்கு ஆம்பல் நாறும் வாய் அம் மருங்கிற்கு - சிவந்த ஆம்பல் மலரைப்போன்ற வாயையும் அழகிய இடையையுமுடைய(எனது) மக

ளுக்கு,—அரக்கு ஆர்ந்த பஞ்சி கொண்டு ஊட்டினும் - (முன்னே) செந்நிறம் பொருந்திய பஞ்சைக்கொண்டு (செம்பஞ்சுக்குழம்பைத்) தடவினாலும், பையென பையென என்று - மெல்ல மெல்ல வென்று, அஞ்சி - (அதனையும் ஆற்றமாட்டாமல்) அச்சங்கொண்டு, பின்வாங்கும் - இளைத்துப் பின்வாங்கிய, அடி - (அவளது) பாதங்கள், (இப்போது), அன்னோ-ஐயோ! பரல் கானம் ஆற்றின கொல் ஓ - பருக்கைக் கற்களையுடைய காட்டைப் பொறுத்தனவோ! (எ - று.)

இயற்கைப்புணர்ச்சி, பாங்கற்கூட்டம், பாங்கியிற்கூட்டம் என்பவற்றாற் களவுநெறியில் தலைமகளைக் கூடிய தலைமகன் பழிபரவுதலின் தோழியால்விலக்கப்பட்டு அதன்பின்பு உடனே அவளை வெளிப்படையாக மணஞ்செய்து கொள்ளுதல் இயல்பு: அங்ஙனஞ் செய்யானாயின், அப்பழியடங்குமாறு சிலநாள் தலைமகளை ஒருவழிப்பிரிந்து உறைதலும், தலைமகளை உடன்கொண்டு தன் ஊர்க்குச் செல்லுதலும், தோழியால் வரைவுமுடுக்கப்பட்டு அரிய அணிகலஞ் செலுத்தி வரைந்துகொள்ளுதலும் என்னும் இம்மூன்றனுள் ஒன்று முறைமையாய்நிகழும்; அவற்றுள், தலைவன் தலைவியை இடைச்சுரநெறியாக உடன்கொண்டு போனமையைத் தோழியாலறிந்த செவிலித்தாய் அதனை நற்றாய்க்கு உணர்த்த, அவள் அப்பாலைநிலத்தின் கொடுமையையும் தனது மகளது மிக்கமென்மையையுங் கருதிக் கவன்று இங்ஙனம் கூறினளென்க.

செம்பஞ்சக்குழம்பைக் கால்களிற் பஞ்சினால் தடவினாலும் பொறுக்க மாட்டாது வருந்திய எனதுமகள் இப்பொழுது தனது தலைவன் பின்னே காட்டிற்குச் செல்லுகையில் அவளது பாதங்கள் பருக்கைக்கற்களின்மீது எவ்வாறு நடந்து சென்றனவோ வென்று தாய் இரங்கிக்கூறியது இது.

அரக்காம்பல் நாறும் வாய்-செவ்வாம்பல்மலர்போல மணம்வீசும் வாயெனினுமாம். மருங்குல் அதனையுடையாட்கு ஆகுபெயர். அன்றோ - இரக்கக் குறிப்பிடைச்சொல். பஞ்சு எனினும், பஞ்சியெனினும் ஒக்கும். செம்பஞ்சுக்குழம்பூட்டுதல், மகளிரது பாதங்கட்குச் செம்மையும் மென்மையும் உண்டாதற்பொருட்டு. பையென-பையவென என்பதன் தொகுத்தல் அடுக்கு அச்சப் பொருளது. அடி - பால்பகாவஃறிணைப்பெயர்; இங்குப் பன்மை.

[தலைவனது பிரிவையாற்றாத தலைவியின் நிலைமையைத் தோழிகூறியது.]

௩௯௭. ஓலைக் கணக்க ரொலியடங்கு புன்செக்கர்
மாலைப் பொழுதின் மணந்தார் பிரிவுள்ளி
மாலை பரிந்திட் டழுதாள் வனமுலைமேற்
கோலஞ்செய் சாந்தந் திமிர்ந்து.

(இ - ள்.) ஓலை கணக்கர் - ஓலையிலெழுதுங் கணக்கர்களுடைய, ஒலி - ஓசை, அடங்கு - ஒழிந்துபோம்படியான, புல் செக்கர் - அற்பமாகிய செவ்வானத்தையுடைய, மாலை பொழுதில்-மாலைக் காலத்தில்,—(தலைமகள்),— மணந்தார் பிரிவு உள்ளி - (தனது) தலைவன் பிரிந்து செல்வதை நினைத்து, மாலை பரிந்து இட்டு - (தான் சூடியிருந்த) மலர்மாலையைக் கழற்றி

யெறிந்து, வனம் முலைமேல் கோலம் செய் சாந்தம் திமிர்ந்து - (தனது) அழகிய தனங்களின்மீது அலங்காரஞ் செய்திருந்த கலவைச்சந்தனத்தையும் உதிர்த்து ஒழித்து, அழுதாள்—; (எ - று.)

தலைவி மாலைப்பொழுதில் தனதுதலைவன் பிரிந்துசெல்வதையெண்ணி அதனைப் பொறாது தான் அணிந்திருந்த மலர் மாலையையும் சந்தனத்தையும் வெறுத்து ஒழித்து வருந்தினா ளென்று தோழி தலைவனுக்குக் கூறியது இது. இதனை, மூன்றாஞ்செய்யுள் போலத் தலைமகள் பிரிவுடன்படாமையைத் தோழி தலைமகற்குக் கூறிய துறையாகவுங் கொள்வர் சிலர்.

முதலடி - இவ்வதிகாரத்து ௨ - ஆஞ்செய்யுளில் "கம்மஞ்செய் மாக்கள் கருவியொடுங்கிய" என்றது போன்ற மாலைப்பொழுதிற்கு உரிய குறிப்பு. "மணந்தார்" என்றது, தன்னைக் களவுவழியாற் கூடியவரை. (எ)

[உடன் போக்குப் பொருந்திய தலைமகள் தோழிக்குக் கூறியது.]

௩௯௮. கடக்கருங் கானத்துக் காளைபின் னாளை
நடக்கவும் வல்லையோ வென்றி—சுடர்த்தொடீஇ
பெற்றா னொருவன் பெருங்குதிரை யந்நிலையே
கற்றா னஃதூரு மாறு.

(இ - ள்.) சுடர் தொடீஇ - பிரகாசிக்கின்ற வளையல்களை யுடையவளே!—'கடக்க அரும் கானத்து - கடந்துசெல்வதற்கு அருமையாகிய காட்டில், காளைபின் - இளவெருதுபோன்ற (உனது) தலைவன்பின்னே, நாளை - நாளைத்தினம், நடக்கவும் வல்லையோ - நடந்துசெல்லவும் மாட்டுவாயோ?' என்றி-என்று (என்னை நோக்கிச்) கூறினாய்; பெருங் குதிரை-பெரியதொரு குதிரையை, பெற்றான் ஒருவன் - கிடைக்கப்பெற்றவனாகிய ஒருத்தன், அந்நிலையே - பெற்ற அப்பொழுதே, அஃது ஊரும் ஆறு - அதனை ஏறி நடத்தும் முறைமையையும், கற்றான்-கற்றறிந்தவனே யாவனன்றோ? (எ - று.)

'நீ உனது தலைவன் பின்னே உடன்செல்ல உடன்பட்டாயே; நாளைக்கு அவன்பின்னே நடந்துசெல்ல வல்லையோ?' என்று நீ என்னை வினவினாய்; அதற்குக் கூறுவேன் கேள்: ஒருவன் குதிரையொன்றை வாங்கினால் அதை யேறி நடத்துந் திறத்தையும் அவன் கற்றிருப்பா னல்லனோ? அதுபோலவே, ஒருகணவனுக்கு வாழ்க்கைப்பட்டயான் அவன்பின்செல்லவும் வல்லே னென்று தலைமகள் தனதுதோழியை நோக்கிக் கூறிய துறை இது.

பின்னிரண்டடி - பிறிதுமொழிதலணி; உபமானத்தைக்கூறி அதன்உபமேயத்தைப் பெறவைத்தது காண்க.

கணவன்பின்செல்வது அரிதன்று என்பது, குறிப்பு.

காளை - உவமையாகுபெயர். ஆண்மகனுக்கு இளவெருது - நடை வலிமை காம்பீரியங்களிலே உவமை. வல்லை, என்றி - முன்னிலையொருமை முற்றுக்கள்; முறையே ஐ, இ - விகுதிகள். சுடர்த்தொடீஇ - அளபெடை, விளிஉருபு. இங்கு ஆய்தம் உயிர்போல் ஒலித்தது. (௮)

[மகளைப்போக்கிய நற்றாய் கவன்று கூறியது.]

௩௯௯. முலைக்கண்ணு முத்து முழுமெய்யும் புல்லு
மிலக்கணம் யாது மறியேன்—கலைக்கணம்
வேங்கை வெரூஉ நெறிசெலிய போதுமென்
பூம்பாவை செய்த குறி.

(இ - ள்.) (நேற்று எனதுமகள்), முலை கண்ணும் - (தனது முலைக்கண் களையும், முத்தும்-முத்துமாலையையும், (நன்றாக அழுந்துமாறு),முழு மெய் யும் புல்லும் - (எனது) உடம்புமுழுவதையுந் தழுவிய, இலக்கணம் - அடை யாளத்தை, யாதும் அறியேன் - (அப்பொழுது) சிறிதும் அறிந்திலேன்; என் பூ பாவை செய்த குறி - எனது அழகிய சித்திரப்பதுமைபோன்ற மகள் (அப்பொழுது) செய்த அந்த அடையாளம், —கலை கணம் - மான்கூட்டம், வேங்கை வெரூஉம் - வேங்கைப்புலிக்கு அஞ்சித்திரிகின்ற, நெறி-காட்டு வழியில், செலிய போலும் - செல்லுதற்குப் போலும்; (எ - று.)

நேற்று என்மகள் தனது முலைக்கண்ணும் முத்துமாலையும் எனதுடம் பில் அழுந்தும்படி என்னைத்தழுவிக்கொண்ட சின்னத்தை அப்பொழுது இன்னதென்று சிறிதும் அறிந்திலேன்; மான்கள் புலிக்கு அஞ்சியோடும்படி யான காட்டு வழியில் தனது கணவன்பின்னே தான் செல்லுதற்கு அடை யாளமாகச் செய்தாளென்று அதனை இப்பொழுது அறிகதேனென்று தாய் தன்மகளைக்குறித்து இரங்கிக்கூறியது இது. 'என்பூம்பாவை' என்றது, நற் றாயகூற்று என்பதைக் குறிக்கும்.

'கலைக்கணம் வேங்கைவெரூஉம் நெறி'என்றது, காட்டின் கொடுமை யைக் காட்டும். வேங்கை வெரூஉம்-வேங்கையினின்று வெருவும் என ஐந்த னுருபுத் தொகையாகவாவது, வேங்கையைவெருவும் என இரண்டனுருபுத் தொகையாகவாவது கொள்க,"அச்சக்கிளவிக்கு ஐந்து மிரண்டும், எச்சமில வே பொருள் வயினான" என்பது தொல்காப்பியம். வேங்கைக்கு வெரு வும் என நான்கனுருபுத்தொகையாகக் கொள்வது உலகவழக்கு. வெரூஉம் =வெருவும்; சொல்லிசையளபெடை. செலிய - செய்யியவென்னும் வாய் பாட்டு எதிர்கால வினையெச்சம்; இதன்முன் வலி இயல்பாம். 'போலும்' என்பது - ஒப்பில்போலி; இங்குத் தற்குறிப்பேற்ற வுருபாய்நின்றது. பூம் பாவை என்பதற்கு - தாமரை மலரில் வாழ்கின்ற இலக்குமிபோன்ற மக ளெனினுமாம். (க)

[தலைமகள் பிரிவாற்றாமையைத் தோழிக்குச் சொல்லியது.]

௪00. கண்மூன் றுடையானுங் காக்கையும் பையரவு
மென்னின்ற யாயும் பிழைத்ததென்—பொன்னீன்ற
கோங்கரும் பன்ன முலையாய் பொருள்வயிற்
பாங்கனுற் சென்ற நெறி.

(இ - ள்.) பொன் ஈன்ற - பொன்போன்ற தேமல்பொருந்திய, கோ ங்கு அரும்பு அன்ன-கோங்கமலரை யொத்த, முலையாய்-தனங்களையுடைய

தோழியே!—கண் மூன்று உடையானும் - மூன்றுகண்களையுடைய சிவபிரானும், காக்கையும்—, பை அரவும் - படத்தையுடைய (இராகுவென்னும்) சர்ப்பமும், என் ஈன்ற யாயும்-என்னைப்பெற்ற தாயும், பிழைத்தது-(எனக்குப்) பிழைசெய்தது, என் - யாது? [ஒன்றுமில்லை]; பொருள்வயின்-பொருளினிடத்து ஆசையால், பாங்கனார் - (எனது) தலைவர், சென்ற - போன, நெறி - மார்க்கமே, (எனக்குப் பிழைசெய்தது; (எ - று.)

பயனிலைவருவித்து முடிக்கப்பட்டது. அந்நெறி இல்லையாயின் எனது தலைவர் பிரிந்து செல்லார்; அப்பொழுது யாவும் நமக்கு நல்லனவேயாம். எனது தலைவர் பொருள் விருப்பத்தாற் பிரிந்துசென்ற நெறியை நாம் வெறுத்துப் பழித்துப் பேசவேண்டுமேயன்றி வேறன்று. எனது தலைவர் பிரியாது உடனிருந்தால் மன்மதனும் குயிலும் சந்திரனும் என்னை வருத்தக் காரணமில்லை யாதலின் சிவபிரான் முதலியோர்மீது பழிகூற வழியில்லையாதலால், அவர் சென்ற நெறியே நமக்குப் பிழைசெய்ததென்று கூறவேண்டியதாயிற் றெனத் தலைமகள் தோழிக்குத் தனது பிரிவாற்றாமையைக் கூறியது இது.

மன்மதனை உருவழித்துப் பின்னும் அவனை உளனாக்கிய சிவபிரானும், தன் கூட்டிற் பொரித்த குயிலின் குஞ்சைக் குத்திக்கொல்லாது விட்ட காக்கையும், சந்திரனை விழுங்கிப் பின்பு உமிழ்ந்திட்ட இராகுவும், என்னைப் பெற்றபோதே கொல்லாமல்விட்டு வளர்த்த தாயுமே பிழைசெய்தன வென்று கருதுதற்குக் காரணம், கணவனைப்பிரிந்தகாலத்து மன்மதனும் குயிலும் சந்திரனும் வருத்துவதனாலும், தாய் பிறந்த அப்பொழுதே கொன்றிருந்தால் நான் இப்படிப்பட்ட துன்பங்களை அநுபவிக்கக் காரணமில்லை யாதலாலும்.

'இறைவனுக்குக் கண்மூன்றும் முச்சடர்' ஆதலால், சிவபிரானுக்கு 'கண்மூன்றுடையான்' என்று ஒருபெயர் கூறினர். குயில் முட்டையிட்டவுடனே அதனைப் பொரித்துப் பாதுகாவாமல் காக்கையின் கூட்டில் அதற்குத்தெரியாமலே இட்டுச் செல்ல, அது அம்முட்டையைத் தனதென்றே கருதி அடைகாத்துக் குஞ்சுபொரித்துச் சிலநாள் சென்றவுடனே அது கூவென்று கத்தத்தொடங்குகையில் காக்கை கோபங்கொண்டு அதனைக் குத்தித் துரத்திவிடு மென்பது வழக்கு. 'பொன்' என்றது - அதுபோன்ற நிற

காமத்துப்பால் முற்றுபெற்றது.

நாலடியார் முற்றிற்று.

நாலடியார்

செய்யுள் முதற் குறிப்பு அகராதி.

கழுநருட		செற்பில்	௧௯௪	நல்லாபெரி	௨௪௭
களர்நிலத்து	௧௧௮	செறதோ	௧௮௬	நல்லவைசெய்	௧௨௯
கள்ளார்கள்	௧௫௧	சென்றேயெ	௫௪	நல்லவைநா	௨௭௯
கற்றதூட	௨௯௦	சொற்றனாக்கு	௨௫	நலலாரொாத	௧௮௫
கற்றறிந்த	௨௧௨	சொற்றூற்றுக	௨௯௦	நல்லாரடிய	௨௨௦
கற்றனவும்	௨௮௦				

பருவமெனை ௨௭ மகக்ளாலாய

௨௭	வெணறிப	௨௬௨
௧௫௧	வேமபிணிலே	௧௯௯
௧௪௮	வேற்றுமை	௭௧
௩௦	வைகலும்	௪௧
௧௮௩	வைப்புழிக	௧௪௯
௮௩		